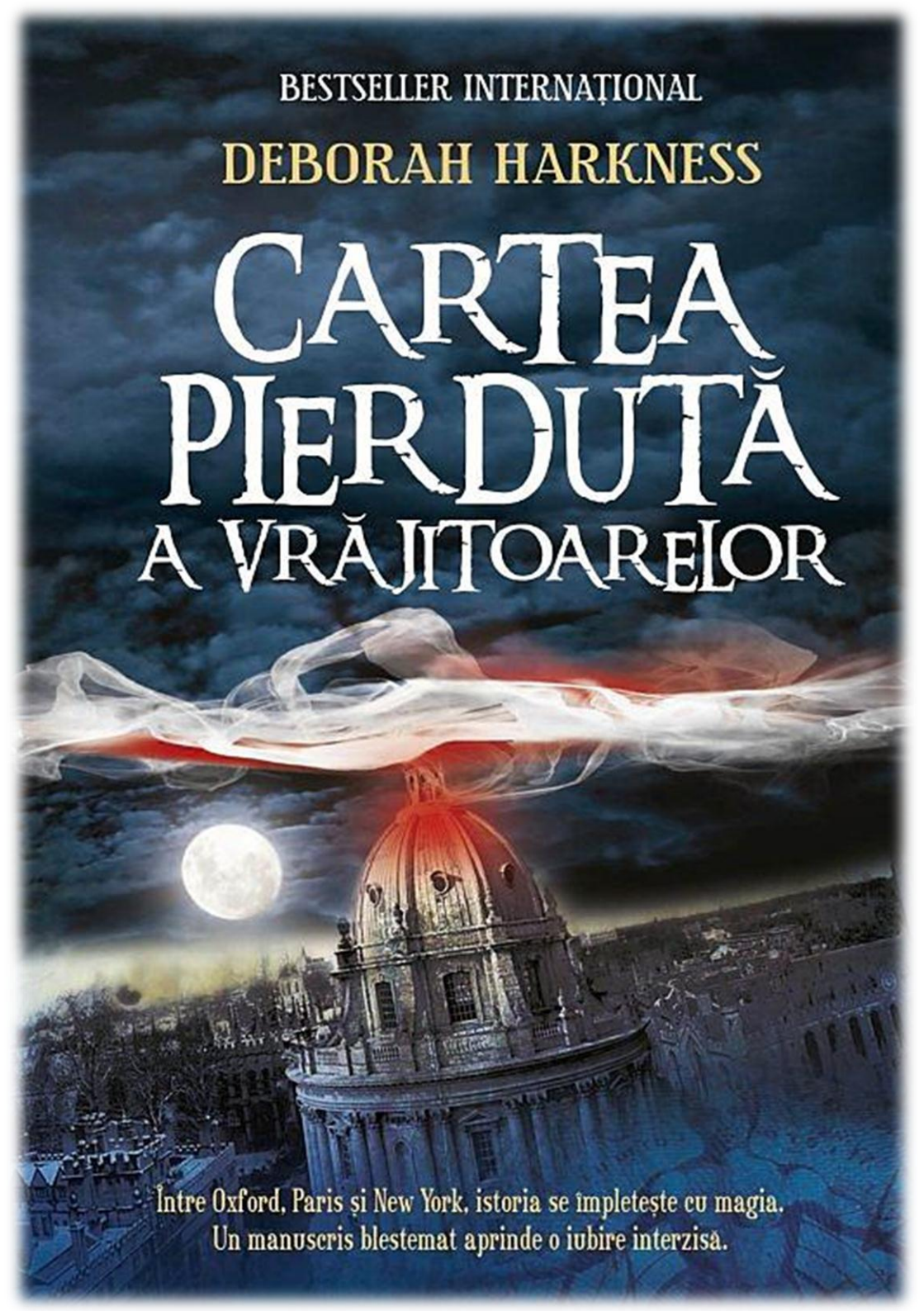

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

DEBORAH HARKNESS

CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR

Între Oxford, Paris și New York, istoria se împletește cu magia.
Un manuscris blestemat aprinde o iubire interzisă.

Deborah Harkness

CARTEA
PIERDUTĂ
A VRĂJITOARELOR

Traducere din limba engleză
Oana Cristea

LITERA

A Discovery of Witches
Deborah Harkness
Copyright © 2011 Deborah Harkness
Ediție publicată prin înțelegere cu *Viking*, parte a Penguin Group
(USA) Inc.

Cartea pierdută a vrăjitoarelor
Deborah Harkness
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Mitea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARKNESS, DEBORAH
Cartea pierdută a vrăjitoarelor / Deborah Harkness;
trad.: Oana Cristea. – București: Litera Internațional, 2012
ISBN 978-606-21-0049-0
I.Cristea, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Pentru Lexie și Jake, și viitorul lor luminos

*La început a fost absență și dorință
La început a fost sânge și teamă
La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor*

Capitolul 1

Volumul legat în piele nu avea nimic remarcabil. În ochii unui istoric obișnuit nu ar fi părut deloc diferit de sute de alte manuscrise din Biblioteca Bodleiană de la Oxford, vechi și uzate. Dar eu am știut că are ceva ciudat din clipa în care l-am luat în mână.

Sala de lectură Duke Humfrey era pustie în acea după-amiază de sfârșit de septembrie, iar solicitările pentru materialele din bibliotecă erau rezolvate repede, acum că se terminase cu îmbulzeala profesorilor veniți aici în vizită peste vară, iar nebunia semestrului de toamnă încă nu începuse. Chiar și așa, am fost surprinsă când Sean m-a oprit la recepție.

— Doamnă profesoară Bishop, v-au sosit manuscrisele, îmi spuse el în șoaptă, pe un ton ușor poznaș.

Partea din față a puloverului de culoarea argilei îi era pătată de urmele ruginii ale copertelor vechi din piele, pe care el încercă să le îndepărteze stângaci cu mâna. O șuviță de păr nisipiu îi căzu pe frunte.

— Mulțumesc, i-am răspuns, aruncându-i un zâmbet recunoscător.

Încălcăm în mod flagrant regulile cu privire la numărul de cărți pe care le putea solicita un profesor într-o singură zi. Sean, cu care băusem multe pahare în pubul zugrăvit în roz de peste drum în studenție, îmi satisfăcea cererile de mai bine de o săptămână fără să se plângă.

— Și nu-mi mai spune „doamnă profesoară“. Am întotdeauna impresia că vorbești cu altcineva.

Sean îmi întoarse zâmbetul și împinse manuscrisele – toate cu frumoase exemple de ilustrații alchimice din colecțiile bodleiene – peste biroul său uzat din lemn de stejar. Fiecare era adăpostit într-o cutie de carton cenușiu.

— A, și mai este unul.

Sean dispăru o clipă în cabină și se întoarse cu un manuscris gros, format in quarto, legat simplu în piele marmorată de vițel.

Îl puse peste celelalte și se aplecă să-l inspecteze. Marginile aurite ale ochelarilor săi scânteiară în lumina difuză a vechii lămpi de lectură din bronz, care era prinsă de un raft.

— Asta n-a mai fost cerut de ceva vreme. Am să scriu un bilet să fie pus într-o cutie după ce îl returnezi.

— Vrei să-ți aduc eu aminte?

— Nu. Mi-am notat deja aici.

Își ciocăni capul cu vârfurile degetelor.

— Cred că mintea ta este mai organizată decât a mea.

Zâmbetul meu deveni mai larg.

Sean mă privi timid și trase de fișa de împrumut, dar aceasta rămase la locul ei, prinsă între copertă și primele pagini.

— Se pare că nu vrea să iasă, comentă el.

Voci înăbușite îmi răsunară în ureche ca un ciripit, tulburând liniștea familiară a sălii.

— Ai auzit?

Am privit de jur-împrejur, derutată de sunetele stranii.

— Ce? replică Sean, ridicând privirea de pe manuscris.

Privirea mi-a fost atrasă de scânteierile aurii de pe muchiile cărții. Dar tușele acelea de aur aproape șterse nu puteau explica licărirea slabă, iridescentă, care părea să se prelingă dintre pagini. Am clipit.

— Nimic.

Am tras grăbită manuscrisul spre mine, simțind furnicături prin piele când l-am atins. Degetele lui Sean țineau încă de fișa de împrumut, care alunecă acum ușor din strânsoarea copertei. Am luat volumele în brațe și le-am sprijinit cu bărbia, asaltată de un iz ciudat, care acoperi mirosul familiar al bibliotecii, de așchii de creioane și ceară de parchet.

— Ești bine, Diana? mă întrebă Sean, încruntându-se cu îngrijorare.

— Da. Doar un pic obosită, am răspuns eu, lăsând cărțile în jos, cât mai departe de nas.

Am străbătut repede partea veche, din secolul al cincisprezecelea, a bibliotecii, trecând pe lângă rândurile de mese de lectură elisabetane, fiecare cu cele trei rafturi pentru cărți și cu tăblia zgâriată. Între ele, ferestrele gotice îndreptau privirea cititorilor în sus, spre tavanul casetat, unde apărea emblema universității, pictată în culori vii și aurită – trei coroane și o carte deschisă –, și unde mottoul său, „Dumnezeu este cel care mă luminează“, era proclamat în mod repetat

de la înălțime.

O altă profesoară universitară din America, Gillian Chamberlain, era singurul meu tovarăș din bibliotecă în această seară de vineri. Clasicistă la Bryn Mawr, Gillian își petrecea timpul studiind cu atenție bucăți de papirus protejate între geamuri de sticlă. Am trecut în grabă pe lângă ea, încercând să evit contactul vizual, dar scârțâitul podelei vechi mă dădu de gol.

Am simțit pe piele furnicăturile pe care le încercam mereu când mă privea o altă vrăjitoare.

— Diana? mă strigă ea din penumbră.

Mi-am înăbușit un oftat și m-am oprit.

— Bună, Gillian.

Simțindu-mă inexplicabil de posesivă cu teancul meu de manuscrise, am rămas cât mai departe de ea și mi-am încovoiat trupul astfel încât să nu le vadă.

— Ce faci de Mabon?

Gillian se oprea întotdeauna lângă biroul meu ca să-mi ceară să petrec timp cu „surorile” mele câtă vreme locuiam la Oxford. Acum, pentru că mai erau doar câteva zile până la sărbătorile wicane ale echinoctiului de toamnă, își reînnoi eforturile de a mă aduce la sabatul local al vrăjitoarelor.

— Lucrez, am spus eu repede.

— Să știi că sunt câteva vrăjitoare foarte drăguțe pe aici, zise Gillian cu dezaprobare afectată. Zău, ar trebui să vii luni.

— Mulțumesc. O să mă gândesc, am spus eu, pornind deja spre Selden End, adăugirea luminoasă și spațioasă construită în secolul al șaptesprezecelea, perpendiculară pe axa principală a sălii de lectură Duke Humfrey.

— Pregătesc însă o lucrare pentru o conferință, așa că nu contați pe mine.

Mătușa Sarah mă avertizase mereu că e imposibil ca vrăjitoarele să se mintă una pe alta, dar asta nu mă oprise să încerc.

Gillian scoase un sunet aprobator, dar ochii ei continuară să mă urmărească.

Revenind la locul meu obișnuit, care dădea spre ferestrele arcuite, ferecate în plumb, am rezistat tentației de a trânti manuscrisele pe masă și de a-mi șterge palmele. Din contră, ținând cont de vârsta lor, am așezat teancul cu atenție.

Manuscrisul care părusese să nu vrea să dea drumul fișei de împrumut se afla deasupra celorlalte. Pe cotor avea imprimat cu aur blazonul lui Elias Ashmole, un colecționar de cărți și alchimist din secolul al șaptesprezecelea, ale cărui cărți și lucrări ajunseseră la Biblioteca Bodleiană din Muzeul Ashmole în secolul al nouăsprezecelea, cu tot cu numărul 782. Am întins mâna și am atins pielea cafenie.

Ceva ca un șoc electric mă făcu să-mi retrag degetele repede, dar nu suficient de rapid. Furnicăturile mi-o luară în sus pe brațe, făcându-mi pielea ca de găină, apoi se răspândiră pe umeri și, drept răspuns, mușchii spatelui și ai cefei mi se încordară. Aceste senzații dispărură repede, dar lăsară locul unui sentiment deșert de dorință nesatisfăcută. Copleșită de propria-mi reacție, am făcut câțiva pași înapoi, îndepărtându-mă de masa de lectură.

Chiar și de la o distanță sigură, acest manuscris mă provoca, amenințând zidul pe care îl înălțasem pentru a-mi separa cariera academică de descendența mea ca cel mai recent vlăstar al vrăjitoarelor Bishop¹. Odată cu obținerea prin muncă susținută a doctoratului, a titularizării ca profesor și a promovărilor, cu o carieră promițătoare în față, renunșasem la moștenirea familiei mele și îmi făurisem o viață care depindea de rațiune și de abilitățile mele de om de știință, nu de intuiții și de vrăji. Eram la Oxford pentru un proiect de cercetare. La final, descoperirile mele aveau să fie publicate, dotate cu analize ample și note de subsol, și apoi aveau să le fie prezentate colegilor mei oameni, eliminând orice urmă de mister din ceea ce ar putea fi cunoscut numai prin cel de-al șaselea simț al unei vrăjitoare.

Acum însă – deși involuntar –, scosesem la iveală un manuscris alchimic de care aveam nevoie pentru cercetarea mea și care părea să posede o putere supraomenească imposibil de ignorat. Mă mâncau degetele să-l deschid și să aflu mai multe. Dar o dilemă și mai puternică mă reținea: curiozitatea mea era una intelectuală, legată de activitatea de cercetare? Sau avea de-a face cu raporturile familiei mele cu vrăjitoria?

Am tras în piept aerul familiar al bibliotecii și am închis ochii,

---

¹ Bridget Bishop (cca 1632, Anglia - 1692), prima dintre presupusele vrăjitoare cercetate și executate în procesul de la Salem (statul american Massachusetts) (n.tr.)

sperând că acest lucru îmi va limpezi gândurile. Biblioteca Bodleiană fusese întotdeauna un sanctuar pentru mine, un loc neasociat cu neamul Bishop. Încrucisându-mi brațele ca să le împiedic să mai tremure, am rămas cu ochii țintă la *Ashmole 782*, în lumina tot mai strălucitoare a apusului, întrebându-mă ce să fac.

Mama ar fi știut instinctiv răspunsul, dacă ar fi fost în locul meu. Majoritatea membrilor familiei Bishop erau vrăjitori și vrăjitoare talentate, dar mama mea, Rebecca, fusese specială. Toată lumea spunea asta. Abilitățile ei supranaturale se manifestaseră devreme și, elevă la școala primară fiind, le întrecea deja pe majoritatea vrăjitoarelor mature din sabatul local grație unei înțelegeri intuitive a vrăjilor, grație prevestirilor ei surprinzătoare și darului neobișnuit de a vedea dincolo de aparențe în privința oamenilor și a evenimentelor. Sora mai mică a mamei, mătușa Sarah, era și ea o vrăjitoare înzestrată, dar talentele ei erau mai convenționale: avea mână bună la poțiuni și stăpânea la perfecție folclorul tradițional al vrăjilor și al farmecelor.

Colegii mei istorici nu știau, desigur, nimic despre familia mea, dar toți locuitorii din Madison, orașelul acela izolat din partea de nord a statului New York unde locuisem cu Sarah de la vârsta de șapte ani, știau totul despre neamul Bishop. Strămoșii mei se mutaseră din Massachusetts după Războiul de Independență. Trecuse mai bine de un secol de când Bridget Bishop fusese executată în Salem. Chiar și așa, zvonurile și bârfele îi urmaseră în noul lor cămin. După ce ridicaseră ancora și se mutaseră în Madison, cei din familia Bishop depuseseră eforturi serioase pentru a le demonstra celorlalți cât de utile puteau fi niște vecine vrăjitoare care vindeau bolnavii și preziceau vremea. Cu timpul, familia a prins rădăcini suficient de adânci în comunitate pentru a face față cu bine inevitabilelor răbufniri de superstiție și de teamă ale oamenilor.

Dar mama avea o curiozitate față de lume care a făcut-o să părăsească adăpostul sigur din Madison. S-a dus întâi la Harvard, unde l-a cunoscut pe un tânăr vrăjitor pe nume Stephen Proctor. Acesta provenea și el dintr-o familie cu o îndelungată tradiție a magiei² și îi

---

² John Proctor și cea de a treia soție a sa, Elizabeth Proctor, au fost amândoi victime ale vânătorii de vrăjitoare din Salem. John Proctor a fost spânzurat, dar soția sa a scăpat cu viață. (n.tr.)

împărtășea dorința de a gusta viața de dincolo de istoria și de sfera de influență a familiei sale în New England. Rebecca Bishop și Stephen Proctor au format un cuplu fermecător, în care franchețea tipic americană a mamei compensa manierele mai formale și mai de modă veche ale tatei. Au devenit antropologi, cufundându-se în culturi și în credințe străine, împărtășind pasiuni intelectuale și un devotament profund unul față de altul. După ce au obținut catedre la facultăți din zonă – mama, la universitatea la care studiasă, tata, la Wellesley –, au făcut călătorii de cercetare peste graniță și s-au stabilit în Cambridge.

Am puține amintiri din copilărie, dar toate sunt vii și surprinzător de clare. În toate apar și părinții mei: moliciunea catifelei din care era făcută haina tatălui meu, izul de lăcrămioare din parfumul mamei mele, clinchetul paharelor de vin în serile de vineri, când lua cina la lumina lumânărilor, după ce mă duceau la culcare. Mama îmi spunea povești, iar servieta maro a tatei clămpănea când o lăsa din mână lângă ușa de la intrare. Asemenea amintiri sunt cunoscute oricui.

Altele însă, nu. Pe mama n-am văzut-o niciodată să spele rufe, deși hainele mele erau mereu curate și frumos împăturite. Când mergeam cu școala la grădina zoologică, biletele de învoire din partea părinților mei apăreau ca prin minune pe pupitrul meu când învățătoarea venea să le strângă, chiar dacă le uitasem acasă. Și, indiferent în ce stare era biroul tatălui meu când mă duceam să-l sărut de noapte bună (de obicei arăta ca după o explozie), în dimineața următoare îl găseam în perfectă ordine. La grădiniță am întreat-o pe mama prietenei mele Amanda de ce se ostenea să spele vasele cu apă și cu detergent, când nu trebuia decât să le pună în chiuvetă, să pocnească din degete și să spună câteva cuvinte în șoaptă. Doamna Schmidt a râs de ideea mea ciudată, dar ochii i s-au tulburat.

În seara aceea, părinții mi-au spus că trebuia să avem grijă cum și cu cine vorbim despre magie. Oamenii erau mai mulți decât noi, iar puterea noastră li se părea înspăimântătoare, îmi explicase mama, și frica este cea mai puternică forță de pe pământ. Încă nu le spusese că magia – în special a mamei mele – mă speria chiar și pe mine.

În timpul zilei, mama arăta ca toate mamele copiilor din Cambridge: ușor neîngrijită, un pic dezorganizată și permanent hărțuită de treburile de acasă și de la serviciu. Părul ei blond era ciufulit după ultima modă, deși hainele pe care le purta erau tot cele de la 1977 – fuste lungi, cloș, pantaloni și cămăși prea mari și sacouri și blazere

bărbătești pe care le culegea din magazinele second hand din tot Bostonul, imitând-o pe Annie Hall³. Nimic nu te-ar fi făcut să întorci capul după ea pe stradă sau în supermarket.

În intimitatea casei noastre, cu perdelele trase și ușa încuiată, mama devenea o altă persoană. Mișcărilor ei erau sigure și hotărâte, nu zorite și febrile. Uneori părea chiar să plutească. În timp ce umbla prin casă, cântând și culegând animale de pluș și cărți, chipul ei se transforma treptat în ceva frumos, venit parcă din altă lume. Când se lumina de magie, nu-ți puteai lua ochii de la ea.

— Mami are un foc de artificii în ea, îmi explica tata cu zâmbetul său larg, indulgent.

Dar, după cum am aflat, focurile de artificii nu sunt doar strălucitoare și energice. Sunt imprevizibile și te pot lua prin surprindere, ba chiar și speria.

Tata era la o conferință în seara când mama s-a hotărât să curețe argintăria și a rămas hipnotizată de un bol cu apă pe care-l pusese pe masa din sufragerie. În timp ce ea se uita fix la suprafața transparentă, aceasta s-a acoperit cu o ceață care s-a răsucit în forme mici, fantomatice. Eu am rămas fără grai, încântată, privindu-le cum creșteau, până când camera s-a umplut de ființe fantastice. Curând se târau în sus pe draperii și se cățarau pe tavan. Am strigat la mama după ajutor, dar ea rămăsese cu privirea ațintită asupra apei. Nu s-a desprins de acolo până când ceva pe jumătate om, pe jumătate animal s-a târât lângă mine și m-a ciupit de braț. Asta a smuls-o din visare, și mama a explodat într-o jerbă de lumină roșie, furioasă, care a alungat creaturile acelea spectrale și a lăsat în casă un iz de pene pârлите. Tata a adulmecat mirosul ciudat de cum a intrat pe ușă și s-a alarmat. Ne-a găsit ghemuite împreună în pat. Când l-a văzut, mama a izbucnit în plâns, plină de căință. Niciodată nu m-am mai simțit în deplină siguranță în sufragerie.

Și orice urmă de sentiment de siguranță a dispărut după ce am împlinit șapte ani, când mama și tata au plecat în Africa și nu s-au mai întors în viață.

M-am scuturat și m-am concentrat din nou asupra dilemei cu care

---

³ Eroină a filmului omonim (1977) de Woody Allen (n.tr.)

mă confruntam. Manuscrisul se afla pe masa din bibliotecă, în cercul de lumină al lămpii. Magia lui stârnea ceva întunecat, înnodat înăuntrul meu. Mi-am pus din nou degetele pe pielea netedă. De data asta, senzația de furnicăături mi s-a părut familiară. Mi-am amintit în mod nelămurit că mai simțisem o dată, demult, ceva asemănător, în timp ce căutam printre hârtiile de pe biroul tatălui meu.

Hotărâtă să nu mai dau atenție volumului legat în piele, mi-am găsit o ocupație mai rațională: căutarea listei de texte alchimice pe care o făcusem înainte de a pleca din New Haven. Era pe birou, ascunsă printre foi de hârtie, fișe de împrumut de cărți, facturi, creioane, pixuri și hărți ale bibliotecii. Textele erau aranjate ordonat pe colecții și apoi după numerele alocate fiecăruia de către bibliotecari, atunci când fuseseră primite la Biblioteca Bodleiană. De când venisem, în urmă cu câteva săptămâni, înaintasem prin ea metodic. Descrierea copiată din catalog pentru *Ashmole 782* era următoarea: *Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a Omului în două părți: prima Anatomică, a doua Psihologică*. Ca în cazul majorității lucrărilor pe care le studiam, titlul acesta nu spunea nimic despre conținut.

Degetele mele ar fi putut să-mi furnizeze câteva informații despre carte fără să fie nevoie să-i deschid coperte. Mătușa Sarah își folosea mereu degetele ca să-și dea seama ce era în corespondență înainte de a o deschide, în caz că plicul conținea o factură pe care nu voia să o plătească. În felul ăsta, putea să-și susțină nevinovăția atunci când s-ar fi dovedit că datora bani companiei de electricitate.

Cifrele aurite de pe cotor clipiră.

M-am așezat și mi-am analizat opțiunile.

Să ignor magia, să deschid manuscrisul și să încerc să-l citesc ca un simplu cercetător?

Să dau deoparte volumul vrăjit și să plec?

Sarah ar fi răs pe înfundate dacă ar fi știut în ce situație eram. Ea a susținut întotdeauna că eforturile mele de a ține magia la distanță erau inutile. Dar eu asta făceam de la înmormântarea părinților mei. Acolo, vrăjitoarele care se aflau printre invitați mă iscodiseră cu privirea, căutând semne că sângele familiilor Bishop și Proctor îmi curgea prin vine, mângâindu-mă în tot acest timp pe cap încurajatoare și precizând că, după o vreme, aveam să iau locul mamei în sabatul local. Unele își rostiseră în șoaptă îndoielile legate de cât de înțeleaptă fusese decizia părinților mei de a se căsători.

— Prea multă putere, murmurau ele când credeau că nu le ascult. Era firesc să atragă atenția – chiar și dacă *n-ar fi studiat* religii ceremoniale străvechi.

Asta fusese suficient ca să mă facă să dau vina pentru moartea părinților mei pe puterea lor supranaturală și să caut un alt mod de viață. Întorcând spatele la orice avea de-a face cu magia, m-am îngropat printre chestiile tipice pentru adolescența oamenilor – cai, băieți și romane sentimentale – și am încercat să trec neobservată printre locuitorii obișnuiți ai orașului. La pubertate am avut probleme cu depresiile și cu anxietatea. Era un lucru foarte normal, a asigurat-o binevoitorul doctor al oamenilor pe mătușa mea.

Sarah nu i-a spus despre voci, despre obiceiul meu de a ridica receptorul telefonului cu mai bine de un minut înainte să sune sau despre cum trebuia să farmece ușile și ferestrele când era lună plină, ca să nu ajung să rătăcesc prin pădure în somn. Nu i-a pomenit nici de faptul că, atunci când eram supărată, scaunele din casă se aranjau singure într-o piramidă instabilă, care se prăbușea la pământ când mi se schimba starea de spirit.

Când am împlinit treisprezece ani, mătușa a hotărât că era timpul să-mi canalizez o parte din forțe spre a deprinde bazele vrăjitoriei. A aprinde lumânările cu câteva șoapte sau a-ți ascunde coșurile cu o poțiune încercată în timp erau de obicei primii pași ai unei vrăjitoare adolescente. Dar n-am fost capabilă să stăpânesc nici cea mai simplă vrajă, am ars toate poțiunile despre care mă învăța mătușa mea și am refuzat cu încăpățănare să mă las testată ca să vedem dacă moștenisem de la mama uimitorul dar al clarviziunii.

Vocile, flăcările și alte erupții neașteptate s-au împuținat pe măsură ce hormonii mi se domoleau, dar ostilitatea mea față de ideea de a învăța meșteșugul familiei nu a scăzut deloc. Pe mătușa o neliniștea gândul de a avea o vrăjitoare neantrenată în casă, așa că m-a trimis la o facultate din Maine cu un sentiment de ușurare. Lăsând magia la o parte, am avut o adolescență tipică.

Inteligența a fost cea care m-a dus departe de Madison. Fusese întotdeauna precoce, făcându-mă să vorbesc și să citesc înaintea altor copii de vârsta mea. Dată fiind și memoria mea prodigioasă, fotografică – mulțumită căreia îmi aminteam cu ușurință conținutul manualelor și localizam rapid informațiile cerute la teste –, rezultatele mele la învățătură au devenit curând un capitol în care moștenirea magică a

familiei mele era irelevantă. Am sărit peste clasele finale de liceu și am intrat la facultate la vârsta de șaisprezece ani.

Acolo am încercat mai întâi să-mi găsesc locul la secția de teatru. Imaginația mea era atrasă de spectacol și de costume, iar mintea, fascinată de felul în care cuvintele unui dramaturg puteau evoca atât de convingător alte locuri și vremuri. Primele mele roluri au fost lăudate de profesori drept extraordinare exemple ale modului în care o bună interpretare putea transforma un student obișnuit într-o altă persoană. Primul semn că aceste metamorfoze ar fi putut să nu fie rezultatul talentului meu dramatic a apărut atunci când o jucam pe Ofelia, în *Hamlet*. Imediat ce am fost distribuită în rol, părul a început să-mi crească într-un ritm nefiresc, ajungând de la umeri până în dreptul taliei. Am început să petrec ore în șir pe malul lacului de lângă facultate, atrasă irezistibil de oglinda lui strălucitoare, cu părul curgându-mi valuri în jur. Băiatul care-l juca pe Hamlet a căzut în capcana acestei iluzii și am avut cu el o aventură pasională, dar extrem de nestatornică. Încet-încet mă cufundam în nebunia Ofeliei, luându-i și pe ceilalți membri ai distribuției cu mine.

Poate că rezultatul a fost o interpretare fascinantă, dar fiecare rol nou însemna o altă provocare. În al doilea an de facultate, situația a devenit imposibilă când am primit rolul Annabellei din piesa lui John Ford, *Ce păcat că-i curvă*. Asemenea personajului, am atras un alai de amorezi devotați – nu toți oameni –, care mă urmau peste tot prin campus. Când au refuzat să mă lase în pace după ce piesa a fost scoasă de pe afiș, a devenit clar că ceea ce se dezlănțuise nu putea fi controlat. Nu știam cum se strecurase magia în interpretările mele teatrale și nici nu voiam să aflu. M-am tuns scurt. Am încetat să port fuste vapoase și bluze cu volane, înlocuindu-le cu pulovere negre cu guler rulat, pantaloni kaki și mocasini, așa cum purtau studenții ambițioși și serioși de la Drept. Mi-am investit energia în exces în atletism.

După ce am părăsit secția de teatru, am încercat alte câteva specializări⁴, căutând un domeniu suficient de rațional ca să nu cedeze vreodată nici măcar un milimetru în fața magiei. Îmi lipseau precizia și răbdarea pentru matematică, iar eforturile mele la biologie au sfârșit

---

⁴ În universitățile americane, studenții au dreptul să-și aleagă specializarea definitivă până în penultimul an de facultate (n.tr.)

într-un noian de teste picate și de experimente de laborator neterminate.

La finele anului doi, decanul mi-a cerut să îmi aleg o specializare, altfel urma să fac cinci ani de facultate în loc de patru. Un program de studii de vară în Anglia mi-a oferit ocazia de a mă îndepărta și mai mult de tradiția familiei Bishop. M-am îndrăgostit de Oxford, de lumina blândă a străzilor sale. Cursurile de istorie îmi vorbeau despre faptele regilor și ale reginelor, și singurele voci din cap erau cele care-mi șopteau din cărți scrise în secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea. Era în întregime efectul mării literaturi. Cel mai bun lucru era că în orașul acesta universitar nu mă cunoștea nimeni, iar dacă în vara aceea au fost vrăjitoare pe acolo, nu și-au trădat prezența în niciun fel. M-am întors acasă, mi-am ales ca specializare istoria, am luat toate cursurile necesare în timp record și am absolvit *magna cum laude* înainte de a fi împlinit douăzeci de ani.

Când m-am hotărât să urmez doctoratul, Oxford a fost prima mea alegere. Mă specializasem în istoria științei, iar cercetările mele vizau perioada în care știința a înlăturat magia – epoca în care astrologia și vânătoarea de vrăjitoare au cedat în fața lui Newton și a legilor universale. Căutarea unei ordini raționale în lume, în locul celei supranaturale, oglindea propriile mele eforturi de a mă ține departe de tot ce era ascuns. Granițele pe care le trasasem deja între ceea ce se petrecea în mintea mea și ceea ce purtam în sânge au devenit și mai clare.

Mătușa Sarah a izbucnit în râs când a aflat de hotărârea mea de a mă specializa în chimia secolului al șaptesprezecelea. Părul ei roșu ca focul mărturisea un temperament aprins și o limbă ascuțită. Era o vrăjitoare care vorbea simplu, direct și care domina orice adunare din clipa în care-și făcea apariția. Stâlp al comunității din Madison, Sarah era adesea chemată să salveze situația atunci când apărea vreo criză, mai mică sau mai mare. Ne înțelegeam mult mai bine acum, când nu mai eram supusă dozei zilnice de observații pătrunzătoare despre fragilitatea și inconsecvența oamenilor.

Deși ne despărțeau sute de kilometri, Sarah considera că încercările mele cele mai recente de a evita magia erau ridicole – și mi-a și spus-o.

— Odinioară, asta se numea alchimie. E plină de magie.

— Nu-i adevărat, am protestat înfierbântată.

Întreg rostul muncii mele era să arăt cât de științific fusese de fapt

acest demers.

— Alchimia e o dovadă a nevoii tot mai mari de a experimenta, nu căutarea unui elixir magic care transformă plumbul în aur și îi face pe oameni nemuritori.

— Dacă spui tu, făcu Sarah cu îndoială în glas.

— Dar este oricum o temă destul de ciudată pentru cineva care încearcă să treacă drept om obișnuit.

După ce mi-am luat doctoratul, m-am luptat aprig pentru un loc la Universitatea Yale, singura din Statele Unite care era mai englezească decât Anglia. Colegii m-au avertizat că aveam slabe șanse de titularizare. Am scris în viteză două cărți, am câștigat câteva premii și am cules câteva burse de cercetare, apoi am fost acceptată ca profesor titular și le-am dovedit tuturor că se înșelaseră.

Lucru mai important, viața mea îmi aparținea acum numai mie. Nimeni de la catedra mea, nici măcar istoricii Americii timpurii, n-au făcut legătura între numele meu de familie și cel al primei femei din Salem executate pentru vrăjitorie, în 1692. Pentru a-mi păstra autonomia câștigată cu atâtea eforturi, am continuat să alung din viața mea orice urmă de magie sau de vrăjitorie. Desigur, au fost și excepții, ca atunci când am folosit una dintre vrăjile lui Sarah pentru că mașina de spălat se umplea la nesfârșit cu apă, amenințând să-mi inunde micul apartament din Wooster Square. Nimeni nu e perfect.

Acum, după o scurtă scăpare, mi-am ținut răsuflarea, am apucat manuscrisul cu amândouă mâinile și l-am pus pe unul dintre suporturile speciale, în formă de V, furnizate de bibliotecă pentru a proteja cărțile rare. Decizia mea era luată: să mă comport ca un om de știință adevărat și să tratez *Ashmole 782* ca pe un manuscris obișnuit. Aveam de gând să ignor senzația de arsură din vârful degetelor, mirosul ciudat al cărții, și să-i descriu pur și simplu conținutul. Apoi urma să hotărâsc – cu detașare profesională – dacă era suficient de promițător pentru o analiză mai minuțioasă. Cu toate astea, degetele îmi tremurau când am desfăcut închizătorile mici de bronz.

Manuscrisul scoase un oftat ușor.

Am aruncat o privire peste umăr, ca să mă asigur că încăperea era în continuare pustie. Singurul sunet care se mai auzea era ticăitul puternic al ceasului din sala de lectură.

M-am hotărât să nu consemnez cum „cartea a oftat“, m-am întors spre laptop și am deschis un document nou. Acest gest familiar – pe

care îl mai făcusem de sute, dacă nu de mii de ori înainte – era la fel de liniștitor precum bifele ordonate de pe lista mea. Am scris numele și numărul manuscrisului și am copiat titlul din descrierea de catalog. M-am uitat la dimensiunile lui și la felul cum era legat și le-am descris pe amândouă în detaliu.

Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să-l deschid.

În pofida faptului că închizătorile erau desfăcute, coperta se dovedi greu de ridicat, ca și cum ar fi fost lipită de paginile de dedesubt. Am înjurat cu voce scăzută și mi-am pus palma pe piele pentru o clipă, sperând că *Ashmole 782* avea nevoie doar de ocazia de a mă cunoaște. Nu era tocmai magie să pui mâna peste o carte. Am simțit furnicături în palmă, la fel cum simțeam și pe piele când mă privea o vrăjitoare. Manuscrisul se detensionă. După asta, mi-a fost ușor să ridic coperta.

Prima filă era dintr-o hârtie zgrunțuroasă. Pe a doua foaie, care era de pergament, se vedeau cuvintele „Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a Omului“, în caligrafia lui Ashmole. Curbele ordonate, rotunjite îmi erau aproape la fel de familiare ca propriul meu scris. A doua parte a titlului – „în două părți: prima Anatomică, a doua Psihologică“ – fusese scrisă mai târziu, cu creionul. Și acest scris îmi era cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde. Dacă l-aș fi atins, aș fi putut căpăta un indiciu, dar era împotriva regulilor bibliotecii și mi-ar fi fost imposibil să documentez informația pe care ar fi obținut-o degetele mele. Am făcut în schimb mențiuni în fișierul de pe computer despre întrebuițarea cernelii și a creionului, despre cele două grafii diferite și despre posibilele date ale inscripțiilor.

Când am dat prima pagină, pergamentul a părut anormal de greu și s-a dovedit a fi sursa mirosului ciudat al manuscrisului. Nu era doar vechi. Era mai mult – o combinație nenumită de mucegai și mosc. Și am observat imediat că trei file fuseseră tăiate cu grijă de la cotor.

Întâi, în sfârșit, ceva ușor de descris. Degetele îmi zburară peste taste: „Cel puțin trei foi îndepărtate, cu rigla sau cu lama“. Am examinat adâncitura din cotorul manuscrisului, dar nu mi-am dat seama dacă lipseau și alte pagini. Cu cât țineam manuscrisul mai aproape de nas, cu atât puterea și mirosul lui ciudat îmi distrăgeau mai tare atenția.

Mi-am îndreptat privirea spre ilustrația de pe pagina de dinaintea foilor lipsă. Înfățișa o fetiță – un bebeluș – care plutea într-un vas din sticlă transparentă. Într-o mână ținea un trandafir de argint, în

cealaltă, unul de aur. La picioare avea aripioare minuscule, iar pe părul lung și negru îi curgeau picături de lichid roșu. Sub imagine se afla o casetă scrisă cu o cerneală neagră, groasă, ce arăta că era vorba despre o descriere a copilului filosofal – reprezentarea alegorică a unui pas crucial în obținerea pietrei filosofale, substanța alchimică ce promitea să-și facă stăpânul sănătos, bogat și înțelept.

Culorile erau luminoase și uimitor de bine păstrate. Artiștii amestecau odinioară în vopsele piatră și geme pisate, pentru a produce asemenea culori strălucitoare. Iar imaginea în sine fusese desenată de cineva cu autentic talent artistic. A trebuit să-mi țin mâinile sub mine ca să nu fie tentate să afle mai multe atingând pagina ici-colo.

Dar desenatorul, în pofida talentului său evident, încurcase detaliile. Vasul de sticlă ar fi trebuit să fie îndreptat în sus, nu în jos. Bebelușul trebuia să fie jumătate negru, jumătate alb, pentru a arăta că era vorba despre un hermafrodit. Ar fi trebuit să aibă organe genitale masculine și sâni de femeie – sau măcar două capete.

Imaginile alchimice erau alegorice și vestite pentru caracterul lor înșelător. De aceea le studiam, căutând gesturi recurente care ar fi revelat o abordare sistematică, logică, a transformărilor chimice din zilele dinaintea tabelului periodic al elementelor. De exemplu, luna era aproape întotdeauna o reprezentare a argintului, pe când soarele trimitea la aur. Când cele două se combinau chimic, procesul era reprezentat ca o nuntă. Cu timpul, desenele fuseseră înlocuite de cuvinte. Aceste cuvinte, la rândul lor, deveniseră gramatica chimiei.

Dar acest manuscris îmi pune la încercare credința în logica alchimiștilor. Fiecare ilustrație avea cel puțin un neajuns fundamental și nu exista niciun text însoțitor care să mă ajute să le înțeleg.

Am căutat ceva – orice – care să fie în acord cu ceea ce știam despre alchimie. În lumina tot mai stinsă, urme slabe ale unui scris de mână apăărură pe una dintre pagini. Am înclinat lampa de birou, pentru ca strălucirea becului să cadă chiar deasupra textului.

Nu se vedea nimic.

Am dat pagina încet, ca și cum ar fi fost o frunză fragilă.

Pe suprafața ei licăreau și se mișcau sute de cuvinte vizibile doar atunci când unghiul sub care cădea lumina și perspectiva privitorului erau exact cele potrivite.

Mi-am înăbușit un strigăt de surpriză.

Ashmole 782 era un palimpsest – un manuscris în manuscris. Uneori, când pergamentul era insuficient, scribii spălau cu grijă cerneala de pe cărțile vechi și apoi scriau textul cel nou pe foile goale. În timp, scrisul dinainte reapărea adesea dedesubt ca o fantomă, vizibil cu ajutorul luminii ultraviolete, care trecea dincolo de petele de cerneală și readucea la viață textele decolorate.

Nu exista însă nicio lumină ultravioletă suficient de puternică pentru a dezvălui asemenea urme. Nu aveam de-a face cu un palimpsest obișnuit. Scrisul nu fusese îndepărtat, ci ascuns cu ajutorul unei vrăji. Dar de ce s-ar fi obosit cineva să vrăjească textul dintr-o carte de alchimie? Până și experții aveau probleme să deslușească limbajul obscur și imaginile fanteziste întrebuințate de autori.

Smulgându-mi cu greu atenția de la literele șterse, care se mișcau prea repede ca să le pot citi, m-am concentrat asupra unui rezumat privind conținutul manuscrisului. „Enigmatic, am scris. Legende din secolele cincisprezece-șaptesprezece, imagini în principal din secolul cincisprezece. Sursele imaginilor posibil chiar mai vechi? Amestec de hârtie și pergament. Cerneluri colorate și negre, primele de o calitate neobișnuit de bună. Ilustrațiile sunt bine executate, dar detaliile sunt incorecte sau lipsesc. Înfrățesc crearea pietrei filosofale, nașterea/creația, moartea, învierea și transformarea alchimică. O copie dezordonată a unui manuscris mai vechi? O carte ciudată, plină de anomalii.”

Degetele îmi ezitară deasupra tastaturii.

Oamenii de știință fac două lucruri atunci când descoperă informații care nu se potrivesc cu ceea ce știu ei deja. Fie le dau deoparte, ca să nu fie siliți să-și pună sub semnul întrebării teoriile lor dragi, fie se concentrează asupra lor cu intensitatea unei raze laser și încearcă să lămurească misterul. Dacă această carte n-ar fi fost pusă sub o vrajă, aș fi fost probabil tentată să adopt și eu acest din urmă comportament. Dar, pentru că era fermecată, înclinam puternic spre prima variantă.

Iar când au îndoieli, oamenii de știință amână de obicei luarea unei decizii.

Am scris un ultim rând ambivalent: „Necesită mai mult timp? Eventual împrumutată din nou?”

Ținându-mi răsuflarea, am închis cartea cu o ușoară smucitură. Curenți de magie traversau încă manuscrisul, deosebit de violenți în jurul încuietorilor.

Ușurată, am rămas câteva clipe cu privirea pironită asupra manuscrisului. Simțeam cum degetele mele vor să se întoarcă și să atingă pielea cafenie. Dar de data asta am rezistat, așa cum rezistasem și tentației de a atinge inscripțiile și ilustrațiile pentru a afla mai multe decât putea avea pretenția să cunoască un istoric obișnuit.

Mătușa Sarah îmi spusese întotdeauna că magia era un dar. Dacă așa stăteau lucrurile, eram legată prin fire nevăzute de toate vrăjitoarele Bishop care trăiseră înaintea mea. Exista un preț de plătit pentru folosirea acestei puteri magice moștenite și pentru capacitatea de a face vrăjile și farmecele care alcătuiau meșteșugul păzit cu grijă al vrăjitoarelor. Deschizând *Ashmole 782*, străpunsesem zidul care despărțea magia de activitatea mea științifică. Dar, odată aflată din nou de partea corectă, eram mai hotărâtă ca niciodată să rămân aici.

Mi-am strâns computerul și notele și am luat teancul de manuscrise, punând cu grijă *Ashmole 782* dedesubt. Din fericire, Gillian nu era la masa ei, deși hârtiile îi zăceau încă împrăștiate pe acolo. Probabil avea de gând să lucreze până târziu și ieșise la o ceașcă de cafea.

— Gata? mă întrebă Sean când am ajuns la recepție.

— Nu chiar. Aș vrea să le rezerv pe cele trei de deasupra pentru luni.

— Și al patrulea?

— Cu el am terminat, am rostit pe nerăsuflăte, împingând manuscrisele spre el. Îl poți trimite înapoi la depozit.

Sean îl puse deasupra mormanului de lucrări returnate care se strânsesese deja. Merse cu mine până la scări, își luă la revedere și dispăru înapoia unei uși batante. Banda rulată care avea să ducă rapid înapoi în pânțele bibliotecii manuscrisul *Ashmole 782* se puse în mișcare cu zgomot.

A fost cât pe ce să mă întorc și să-l opresc pe Sean, dar am renunțat.

Ridicasem mâna să deschid ușa de la parter când aerul din jurul meu se comprimă, ca și cum biblioteca m-ar fi strâns cu putere. Licări o fracțiune de secundă, așa cum sclipiseră paginile manuscrisului pe biroul lui Sean, dându-mi fiori fără să vreau și făcându-mi pielea ca de găină.

Tocmai se întâmplase ceva. Ceva magic.

Am întors capul spre Duke Humfrey, și picioarele amenințară să o ia în aceeași direcție.

„Nu s-a întâmplat nimic”, mi-am spus, ieșind cu pas hotărât din

bibliotecă.

„Ești sigură?“ îmi șopti o voce de mult ignorată.

Capitolul 2

Clopotele de la Oxford bătura de șapte ori. Noaptea nu urma asfințitului atât de lent pe cât ar fi făcut-o cu câteva luni în urmă, dar transformarea încă întârzia să se producă. Personalul bibliotecii aprinsese lămpile cu doar treizeci de minute mai înainte, iscând mici pete aurii în lumina cenușie.

Era a douăzeci și una zi a lui septembrie. În întreaga lume, vrăjitoarele mâncau împreună în ajunul echinocțiului de toamnă, pentru a celebra sărbătoarea Mabon⁵ și a întâmpina întunericul iminent al iernii. Dar vrăjitoarele din Oxford aveau să facă asta fără mine. Mi se ceruse să țin prelegerea cea mai prestigioasă în cadrul unei conferințe importante care urma să aibă loc în octombrie. Ideile încă nu mi se conturaseră, și începeam să-mi fac probleme.

Gândindu-mă la ce ar putea mânca surorile mele vrăjitoare undeva prin Oxford, stomacul începu să-mi ghiorăie. Eram în bibliotecă de la nouă și jumătate dimineața și făcusem doar o scurtă pauză la prânz.

Sean își luase o zi liberă, iar persoana de la recepție era nouă. Îmi cam dăduse de furcă atunci când îi cerusem un manuscris fragil – încercase să mă convingă să folosesc microfilmul. Supraveghetorul sălii de lectură, domnul Johnson, o auzise și ieși din biroul său ca să intervină.

— Scuzele mele, doamnă profesoară Bishop, spusesese el grăbit, împingându-și pe nas ochelarii grei, cu rame întunecate. Dacă doriți să consultați acest manuscris pentru cercetările dumneavoastră, vă stăm cu plăcere la dispoziție.

Dispăruse să aducă obiectul în cauză și mi-l înmânase cu și mai multe scuze pentru neplăcerile pe care le provoca noul personal. Satisfăcută că reușisem grație prestigiului meu de om de știință, îmi

---

⁵ Ritual păgân al recunoștinței pentru roadele pământului (n.tr.)

petrecusem după-amiaza citind fericită.

Am ridicat două greutateți spiralate de pe colțurile de sus ale manuscrisului și l-am închis cu grijă, mulțumită de munca pe care o făcusem. După ce dădusem vineri peste manuscrisul vrăjit, îmi dedicasem weekendul unor sarcini de rutină, nu alchimiei, pentru a recupera senzația de normalitate. Completasem formulare de rambursare, achitasem facturi, compusesem scrisori de recomandare și terminasem chiar recenzia unei cărți. Presărasem printre aceste treburi ritualuri mai domestice, precum spălatul rufelor la mașină, băutul unor cantități copioase de ceai și încercarea unor rețete din emisiunile de gătit ale BBC-ului.

De dimineață mă trezisem devreme și îmi petrecusem ziua încercând să mă concentrez la ceea ce făceam, în loc să zăbovesc asupra amintirilor despre ilustrațiile ciudate și palimpsestul misterios din *Ashmole 782*. Am examinat scurta listă cu lucruri pe care le aveam de făcut în cursul zilei. Din cele patru chestiuni notate, cea de-a treia era cel mai simplu de rezolvat. Răspunsul se găsea într-un periodic obscur, *Note și întrebări*, aflat pe unul dintre rafturile bibliotecii ce ajungea până aproape de tavanul înalt al încăperii. M-am ridicat de pe scaun, hotărâtă să tai ceva de pe listă înainte de a pleca.

La rafturile de sus din acea parte a bibliotecii cunoscută sub numele de Selden End se putea ajunge urcând pe scara tocită la galena aflată deasupra meselor de lectură. Am pășit pe treptele în spirală până în locul unde, pe rafturile de lemn, în rânduri ordonate cronologic, se aflau volumele vechi legate în pânză groasă. Nimeni în afară de mine și de un profesor de literatură antică de la Colegiul Magdalen⁶ nu părea să le folosească. Am ochit volumul și am înjurat încet. Se afla pe raftul cel mai de sus, la care nu puteam ajunge.

Un râs înfundat mă făcu să tresar. Am întors capul să văd cine stă la masa din capătul îndepărtat al galeriei, dar acolo nu era nimeni. Iar aveam iluzii auditive. Oxford era încă un oraș-fantomă, și toți cei care lucrau la universitate se retrăsese cu o oră în urmă, să dea pe gât un pahar de xeres gratis în sala profesorilor din colegiul lor, înainte de cină. Dată fiind sărbătoarea wiccană, până și Gillian plecase în ultima oră a după-amiezii, după ce îmi făcuse o ultimă invitație și aruncase o

---

⁶ Unul dintre colegiile din cadrul Universității Oxford, înființat în 1458 (n.tr.)

privire piezișă către teancul meu de materiale de citit.

M-am uitat după o scăriță, care însă lipsea. Biblioteca Bodleiană era cunoscută pentru faptul că ducea lipsă de asemenea accesorii și mi-ar fi luat cel puțin un sfert de oră să dau de una și să o car pe scări, ca să-mi pot lua volumul. Am ezitat. Deși vineri ținusem în mână o carte vrăjită, rezistasem ispitei considerabile de a folosi și mai multă magie. În plus, nimeni n-avea să mă vadă.

În pofida raționamentelor cu care căutam să mă conving, simțeam furnicături pe piele. Nu îmi încălcăm prea des propriile reguli și țineam socoteala situațiilor care mă siliseră să cer ajutorul magiei. Asta era a cincea oară anul ăsta, incluzând vraja asupra mașinii de spălat care se stricase și atingerea manuscrisului *Ashmole 782*. Nu era prea rău pentru finele lunii septembrie, dar nu era nici cine știe ce record personal.

Am inspirat adânc, am întins mâna și mi-am imaginat că țin cartea.

Volumul al nouăsprezecelea din *Note și întrebări* ieși în afară zece centimetri, se înclină parcă tras de o mână invizibilă și ateriză în palma mea deschisă, cu un pocnet ușor. Iar aici se deschise la pagina de care aveam nevoie.

Durase doar trei secunde. Am răsuflat adânc, ca să scap măcar în parte de sentimentul de vinovăție. Deodată însă, două rotocoale înghețate îmi înfloriră între omoplați.

Fusesem văzută, și nu de un observator uman obișnuit.

Atunci când o vrăjitoare o studiază pe alta, atingerea privirii ei provoacă furnicături. Dar vrăjitoarele nu sunt singurele creaturi care împart lumea cu oamenii. Mai sunt și demonii, făpturi artistice, creatoare, aflate la granița dintre nebunie și geniu. „Staruri rock și criminali în serie“, așa le descria mătușa mea pe aceste ființe stranii, complicate. Și mai sunt vampirii, frumoși și viețuind sute de ani, care se hrănesc cu sânge și te subjugă complet cu farmecul lor, asta dacă nu teucid mai întâi.

Când mă privește un demon, simt presiunea ușoară, derutantă, a unui sărut. Dar când mă pironeste cu privirea un vampir, simt o atingere rece, concentrată și primejdioasă.

Am căutat cu ochii minții printre cititorii din Duke Humfrey. Văzusem un vampir, un călugăr serafic, care se apleca deasupra cărților de rugăciuni medievale cu devoțiunea unui iubit. Dar vampirii nu ajung adesea în încăperi pline de cărți rare. Uneori, câte unul

cedează vanității și nostalgiei și vine aici ca să-și amintească de vremurile apuse, dar asta se întâmplă rar.

Vrăjitoarele și demonii sunt mult mai frecvenți în biblioteci. Gillian Chamberlain fusese aici astăzi, studiindu-și papirusurile cu o lupă. Și în sala de referință a secțiunii de muzică fuseseră cu siguranță doi demoni. Mă priviseră năuciți când trecusem pe lângă ei îndreptându-mă spre Blackwell's, să-mi beau ceaiul. Unul îmi spusese să-i aduc un cappuccino, ceea ce arăta cât era de adâncit în nebunia fără nume care îl stăpânea în clipa aceea.

Nu, cel care mă privea acum era un vampir.

Cunoscusem întâmplător câțiva vampiri, de vreme ce lucram într-un domeniu care mă pune în contact cu practicanții științelor exacte, iar în laboratoarele din întreaga lume existau sumedenie de vampiri. Știința răsplătește studiul îndelungat și răbdarea. În plus, datorită activității lor solitare, era puțin probabil ca profesioniștii ei să fie recunoscuți de altcineva în afara celor mai apropiați colaboratori. Aceasta făcea mult mai simplu de trăit o viață care se întindea pe multe secole, nu pe decenii.

În zilele noastre, vampirii gravitează în jurul acceleratoarelor de particule, al proiectelor de decodare a genomului și al biologiei moleculare. Odinioară se îngrămădeau în fața unor domenii precum alchimia, anatomia și studiul electricității. Dacă putea să detoneze, implica sânge sau promitea să dezlege tainele universului, cu siguranță acolo se găsea un vampir.

Am strâns în mână exemplarul din *Note și întrebări* obținut ilicit și m-am întors să-l înfrunt pe martor. Stătea în umbră, în partea opusă a încăperii, în fața lucrărilor de referință despre paleografie, sprijinit cu nonșalanță de unul dintre grațioșii stâlpi din lemn care susțineau galeria. Ținea în mâini un exemplar deschis din *Ghidul tipurilor de caligrafie folosite în Anglia până în anul 1500* de Janet Robert.

Nu-l mai văzusem niciodată pe acest vampir, dar eram destul de sigură că nu avea nevoie de indicații pentru a descifra caligrafiile vechi.

Oricine a citit bestselleruri ieftine sau s-a uitat la televizor știe că vampirii îți taie răsufarea, dar nimic nu te pregătește cu adevărat pentru clipa în care chiar întâlnești unul. Oasele le sunt atât de bine tăiate, încât par cizelate de un sculptor talentat. Se mișcă sau vorbesc, dar mintea ta nu reușește să absoarbă tot ceea ce vezi. Fiecare mișcare este plină de grație; fiecare cuvânt are muzica lui. Iar ochii lor sunt

fascinanți – și acesta este instrumentul cu care își prind prada. O privire lungă, câteva vorbe șoptite, o atingere: odată ce ai căzut în capcana unui vampir, nu mai ai nicio șansă.

În timp ce mă uitam în jos la acest vampir, mi-am dat seama cu un sentiment de neliniște că, din păcate, cunoștințele mele pe această temă erau teoretice. Prea puține păreau folositoare acum, când mă aflam față în față cu o asemenea creatură în Biblioteca Bodleiană.

Singurul vampir pe care îl cunoscusem altfel decât în treacăt lucra la acceleratorul nuclear de particule din Elveția. Jeremy era zvelt și superb, cu păr blond-deschis, ochi albaștri și un râs molipsitor. Se culcase cu majoritatea femeilor din cantonul Geneva și acum trecuse la cele din orașul Lausanne. Nu fusesem niciodată dispusă să aflu ce făcea după ce le seducea, și îi refuzasem invitațiile insistente să ieșim împreună și să bem ceva. Îmi închipuisem întotdeauna că era caracteristic pentru specia sa. Dar, în comparație cu cel care stătea acum înaintea mea, părea descărnat, stângaci și extrem de tânăr.

Cel de acum era înalt – avea mult peste un metru optzeci, chiar ținând cont de problemele de perspectivă asociate cu faptul că mă uitam la el de sus în jos, de la înălțimea galeriei. Și, cu siguranță, nu era slab. Silueta sa, lată în umeri, se îngusta în dreptul șoldurilor zvelte, care se prelungeau cu picioare suple, musculoase. Avea mâinile uimitor de lungi și de agile, un semn de delicatețe fiziologică pură care te făcea să le cauți din nou cu privirea, în încercarea de a-ți da seama cum de puteau aparține unui bărbat atât de vânos.

Eu l-am măsurat scurt din cap până-n picioare, dar ochii lui erau ațintiți asupra mea. Din partea opusă a încăperii, păreau negri ca noaptea, privind fix în sus de sub sprâncenele groase, la fel de negre; una dintre ele ridicată într-o curbă care sugera un semn de întrebare. Chipul lui era într-adevăr izbitor – cu toate planurile și suprafețele bine definite, cu pomeți înalți întâlnind sprâncenele ce îi adăposteau și-i umbreau ochii. Deasupra bărbiei se zărea una dintre puținele trăsături care lăsaus loc pentru blândețe – gura mare, care, la fel ca și mâinile prelungi, părea lipsită de sens.

Dar cea mai derutantă nu era perfecțiunea lui fizică, ci combinația sălbatică de forță, agilitate și inteligență ascuțită, palpabilă încă din celălalt capăt al încăperii. În pantalonii negri și cu puloverul moale, cenușiu, cu coama de păr negru dat pe spate și tuns scurt la ceafă, arăta ca o panteră gata în orice moment de atac, dar care nu se

grăbește deloc.

Zâmbi. Era un zâmbet mic, politicoș, care nu-i dezveli dinții. Cu toate astea, eram perfect conștientă de felul în care erau dispuși în rânduri ascuțite, perfect drepte, înapoia buzelor lui palide.

Numai gândul la *dinți* îmi trimise instinctiv un val de adrenalină prin corp, făcându-mă să simt furnicături în degete. Dintr-odată, în minte mi-au răsunat doar patru cuvinte „Jeși din sală ACUM“.

Scările păreau foarte departe, dar am ajuns la ele din patru pași. M-am repezit să le cobor, împiedicându-mă de ultima treaptă, și am picat drept în brațele deschise ale vampirului.

Evident, ajunsese la baza scării înaintea mea.

Avea degetele reci, iar brațele îi păreau mai degrabă din oțel decât din carne și oase. Un puternic parfum de cuișoare, scorțișoară și ceva care-mi amintea de tămâie pluti în aer. Mă ajută să îmi recapăt echilibrul, culese *Note și întrebări* de pe podea și mi-l înmână cu o mică plecăciune.

— Doamna profesoară Bishop, presupun?

Tremurând din cap până-n picioare, am dat din cap afirmativ.

Degetele prelungi și pale ale mâinii lui drepte pescuiră dintr-un buzunar o carte de vizită în albastru cu alb. Mi-o întinse cu un gest elegant.

— Matthew Clairmont.

Am apucat marginea cărții de vizită cu grijă, să nu-i ating degetele. Emblema familiară a Universității Oxford, cu cele trei coroane și cartea deschisă, stătea alături de numele lui Clairmont, urmat de un șir de inițiale care indicau faptul că fusese deja numit membru al Societății Regale.

Nu era rău deloc pentru cineva care părea să aibă abia puțin peste treizeci și cinci de ani, deși îmi închipuiam că vârsta sa reală era de cel puțin zece ori pe atât.

Cât despre specializare, nu am fost surprinsă să văd că vampirul era profesor universitar de biochimie și afiliat secției de neurologie din cadrul spitalului John Radcliffe. Sânge și anatomie – două dintre ocupațiile favorite ale vampirilor. Pe cartea de vizită erau trecute numerele de telefon a trei laboratoare diferite, pe lângă numărul de birou și adresa de e-mail. Deși nu-l mai văzusem până acum, cu siguranță vampirul era destul de ușor de găsit.

— Domnul profesor Clairmont, am reușit să chițai înainte ca vorbele

să-mi rămână în gât, stăpânindu-mi nevoia aprigă de a fugi urlând către ieșire.

— Nu ne-am mai întâlnit până acum, continuă el cu un accent ciudat. Era în cea mai mare parte Oxbridge⁷, dar cu o notă catifelată pe care nu reușeam s-o localizez. Ochii săi, care nu mă slăbeau, nu erau deloc întunecați, am descoperit, ci dominați de pupile dilatate, mărginite de fâșia subțire a unui iris cenușiu-verzui. Atracția pe care o exercitau era insistentă, și m-am trezit incapabilă să privesc în altă parte.

Gura vampirului se mișcă din nou.

— Sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră.

Am făcut ochii mari. Nu era imposibil ca un profesor de biochimie să fie interesat de alchimia secolului al șaptesprezecelea, dar părea foarte puțin probabil. Am tras de gulerul cămășii mele albe și am scanat încăperea. Eram singuri. Nu se vedea nimeni la dulapul vechi de stejar ce conținea fișele cărților și nici la mesele cu computere din apropiere. Oricine ar fi fost bibliotecarul de la recepție, era prea departe ca să-mi vină în ajutor.

— Articolul dumneavoastră despre simbolismul culorilor în transformarea alchimică mi s-a părut fascinant, iar lucrarea despre modul cum abordează Robert Boyle⁸problemele legate de expansiune și de contracție a fost foarte convingătoare, continuă Clairmont suav, ca și cum era obișnuit să fie singurul participant activ la conversații. Încă nu am terminat cea mai recentă carte a dumneavoastră despre ucenicia și educația alchimiștilor, dar lectura ei îmi face mare plăcere.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

Privirea lui insistentă se mută de la ochi către gâtul meu. Am încetat să mai trag de nasturii de la guler.

Clairmont își mută din nou căutătura nefirească, întâlnind-o pe a mea.

— Aveți un fel minunat de a evoca trecutul în fața cititorilor.

Am luat-o ca pe un compliment, deoarece un vampir ar fi știut dacă

---

⁷ Termen creat prin contopirea numelor principalelor universități din Anglia, Oxford și Cambridge (n.tr.)

⁸ Filosof al naturii, chimist și fizician englez (1627-1691), considerat unul dintre fondatorii chimiei moderne (n.tr.)

îl înșelam. Clairmont tăcu o clipă.

— Pot să vă invit la cină?

Am rămas cu gura căscată. Cină? Poate că n-aș fi putut să scap de el în bibliotecă, dar nu aveam niciun motiv să iau cu el cina – în special pentru că nu avea cum să o împartă cu mine, date fiind preferințele sale culinare.

— Am alte planuri, am spus brusc, incapabilă să formulez o explicație rezonabilă. Matthew Clairmont știa cu siguranță că sunt vrăjitoare, și era clar că nu sărbătoream Mabonul.

— Păcat, murmură el, cu o urmă de zâmbet. Poate altă dată. Sunteți la Oxford tot anul acesta, nu-i așa?

A fi în preajma unui vampir fusese întotdeauna o experiență derutantă, iar aroma de cuișoare a lui Clairmont îmi reamintea de mirosul ciudat al lui *Ashmole 782*. Incapabilă să gândesc, m-am mulțumit să dau din cap. Era mai sigur.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Clairmont. Sunt sigur că drumurile ni se vor intersecta din nou. Oxford este un oraș foarte mic.

— Foarte mic, într-adevăr, am fost eu de acord, dorindu-mi să fi ales Londra.

— Pe curând, doamnă profesoară Bishop. Mi-a făcut plăcere.

Clairmont îmi întinse mâna. Cu excepția scurtei abateri către gulerul meu, ochii lui nu mă slăbiseră nicio secundă. Nu cred nici să-l fi văzut clipind. M-am străduit cât am putut să nu fiu eu prima care să-și ferească privirea.

Mâna mea se întinse, ezitând o clipă înainte s-o strângă pe a lui. Înainte să și-o retragă, am simțit o presiune scurtă. Făcu un pas înapoi, zâmbi, apoi dispăru în întunericul din cea mai veche parte a bibliotecii.

Am rămas nemișcată până când mâinile mele înghețate au putut să se miște din nou, apoi m-am întors la masa de lectură și mi-am oprit computerul. *Note și întrebări* mă întreba acuzatoare de ce mă mai obosisem să mă duc s-o iau de pe raft dacă n-aveam de gând nici măcar să mă uit la ea; lista mea cu lucruri de făcut mă privea și ea plină de reproș. Am smuls-o din caiet, am mototolit-o și am aruncat-o în coșul de nuiele de sub masă.

— „Ajunge zilei răutatea ei”⁹, am bombănit.

---

⁹ Evanghelia după Matei 6:34 (n.tr.)

Supraveghetorul de noapte al sălii de lectură aruncă o privire spre ceas când i-am înapoiat manuscrisele.

— Plecați devreme, doamnă profesoară Bishop?

Am dat din cap, strângând tare din buze, ca să nu fiu tentată să-l întreb dacă știe că în secția de referință paleografie fusese un vampir.

Ridică teancul de cutii cenușii din carton care conțineau manuscrisele.

— Veți avea nevoie de ele mâine?

— Da, am șoptit eu. Mâine.

Acum, că respectasem și ultima regulă de politețe academică referitoare la ieșirea din bibliotecă, eram liberă. Picioarele mele lipăiră pe podelele cu linoleum, stârnind ecouri în zidurile din piatră când am trecut în viteză de ușa cu zăbrele a sălii de lectură, pe lângă cărțile protejate cu frânghii de catifea ca să le țină departe de degetele curioase, apoi am coborât scările tocite de lemn și am intrat în curtea interioară pătrată de la parter. M-am sprijinit de grilajul de fier ce înconjură statuia din bronz a lui William Herbert¹⁰ și am tras cu neșă în plămâni aerul răcoros, luptându-mă să scap de urmele de cuișoare și de scortîșoară din nări.

„Întotdeauna au fost creaturi fantastice la Oxford“, mi-am spus cu asprime. Pur și simplu mai apăruse un vampir.

Indiferent ce mi-am spus acolo, am parcurs drumul spre casă mai rapid decât de obicei. Întunecimea de pe New College Lane era cel puțin lugubră. Mi-am trecut cardul prin cititorul de la poarta din spate a New College¹¹ și am simțit cum corpul mi se destinde într-o câțiva când poarta s-a închis cu un declic în spatele meu, ca și cum fiecare ușă și zid pe care le puneam între mine și bibliotecă mă protejau. Am ocolit pe sub ferestrele capelei și prin pasajul îngust până în scuarul care dădea spre singura grădină medievală de la Oxford păstrată și azi, cu tot cu dâmbul tradițional care le oferea odinioară studenților un peisaj

---

¹⁰ Conte de Pembroke (1580-1630), cancelar al Universității Oxford și fondator al Colegiului Pembroke din cadrul acesteia (n.tr.)

¹¹ Numele oficial al acestui colegiu de la Oxford, Colegiul Sfintei Maria, coincide cu numele mai vechiului Oriel College; de aceea i s-a spus Noul Colegiu al Sfintei Maria, prescurtat apoi Colegiul cel Nou (New College), în ciuda faptului că a fost înființat în 1379. (n.tr.)

plin de verdeață în care să contemple misterele lui Dumnezeu și ale naturii. În seara asta, spiralele și arcadele colegiului păreau mai gotice ca de obicei, iar eu eram nerăbdătoare să ajung acasă.

Când ușa apartamentului se închise în urma mea, am scos un oftat de ușurare. Locuiam la ultimul etaj al uneia dintre clădirile pentru profesori ale colegiului, cu camere rezervate foștilor membri veniți în vizită. Apartamentul, care includea un dormitor, o cameră de zi cu o masă rotundă pentru cină și o bucătărie decentă, deși mică, era decorat cu gravuri vechi și lambriuri într-o nuanță caldă. Tot mobilierul arăta de parcă ar fi fost adunat din întrupările anterioare ale sălii profesorilor și ale locuinței rectorului, fiind dominat de modele uzate de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

În bucătărie, am pus două felii de pâine în prăjitor și mi-am turnat un pahar de apă rece. În timp ce o dădeam pe gât, am deschis geamul ca să las aerul rece să intre în camerele neaerisite.

Mi-am adus gustarea în camera de zi, mi-am azvârlit pantofii din picioare și am pornit combina muzicală cea mică. Tonurile pure ale lui Mozart invadară încăperea. Când m-am așezat pe una dintre canapelele cu tapițerie cafenie, aveam de gând să mă odihnesc câteva clipe, apoi să fac o baie și să îmi revăd notele din timpul zilei.

La ora trei și jumătate noaptea m-am trezit cu inima bubuind, cu gâtul înțepenit și cu un gust puternic de cuișoare în gură.

Am băut un pahar de apă proaspătă și am închis geamul de la bucătărie. Era răcoare, și atingerea aerului umed m-a înfiorat.

După ce m-am uitat la ceas și am făcut niște calcule rapide, m-am hotărât să sun acasă. Acolo era abia zece și jumătate, iar Sarah și Em erau niște păsări de noapte. Târșându-mi picioarele dintr-o cameră în alta, am stins toate luminile, mai puțin pe cea din dormitor, și mi-am luat mobilul. În câteva minute mi-am scos hainele murdare – cum de te poți murdări atât de tare într-o bibliotecă? – și am tras pe mine o pereche de pantaloni vechi de yoga și un pulover negru cu gulerul înalt lăsat. Erau mai confortabile decât orice pijama.

Patul era primitiv și ferm sub mine, și mă liniști suficient încât aproape să mă convingă că nu era nevoie să sun acasă. Dar apa nu reușise să-mi îndepărteze urmele de cuișoare de pe limbă, așa că am format numărul.

„Așteptam să ne suni“ au fost primele cuvinte pe care le-am auzit.

Vrăjitoare.

Am oftat.

— Sarah, sunt bine.

— După toate semnele, ești exact contrariul.

Ca de obicei, sora mai mică a mamei n-avea de gând să se lase dusă de nas.

— Tabitha a fost capricioasă toată seara, Em a avut o viziune foarte clară cu tine pierdută în pădure noaptea, iar eu n-am putut să pun nimic în gură de la micul dejun.

Adevărata problemă era pisica aia afurisită. Tabitha era bebelușul lui Sarah și sesiza orice tensiune în familie cu o precizie ieșită din comun.

— Sunt *bine*. Am avut o întâlnire neașteptată la bibliotecă în seara asta, atâta tot.

Un clic mă anunță că Em ridicase receptorul din camera cealaltă.

— De ce nu sărbătorești Mabonul? mă întrebă ea.

Emily Mather făcuse parte din viața mea de când mă știam. Ea și Rebecca Bishop se cunoscuseră pe când erau la liceu și lucrau vara la muzeul în aer liber Plimoth Plantation, unde săpau gropi și împingeau roabe pentru arheologi. Deveniseră cele mai bune prietene, apoi prietene prin corespondență când Emily plecase la facultate la Vassar, iar mama la Harvard. Mai târziu se reîntâlniseră în Cambridge, unde Em devenise bibliotecară pentru copii. După moartea părinților mei, weekendurile prelungite ale lui Em la Madison o ajutaseră curând să-și găsească o nouă slujbă la școala elementară din localitate. Ea și Sarah deveniseră partenere inseparabile, chiar dacă Em își păstrase propriul apartament în oraș și amândouă se dăduseră peste cap să nu fie văzute niciodată ducându-se împreună în dormitor cât am stat eu acolo. Asta nu mă păcălise, așa cum nu-i păcălise nici pe vecini sau pe ceilalți locuitori ai orașului. Toată lumea le trata ca pe un cuplu, ceea ce și erau, indiferent unde ar fi dormit. Când am plecat din casa familiei Bishop, Em s-a mutat acolo și acolo a rămas. La fel ca mama și mătușa mea, Em se trăgea dintr-un neam vechi de vrăjitoare.

— Am fost invitată la petrecerea de sabbat, dar am preferat să lucrez.

— Te-a invitat vrăjitoarea aia de la Bryn Mawr?

Em era interesată de profesoara de limbi clasice în primul rând pentru că (așa cum reieșise într-o seară de vară în care băuserăm o cantitate impresionantă de vin împreună), odinioară, ieșise cu mama lui Gillian. „Erau anii șaizeci“ fusese tot ce mai putusem scoate de la ea.

— Da.

Se simțea din tonul meu că mă consideram hărțuită. Și Sarah, și Em erau convinse că acum, când promisem postul de profesor, avea să-mi vină mințea la cap și urma să încep să-mi iau magia în serios. Nimic nu arunca vreo umbră de îndoială asupra acestui pronostic bazat pe propriile lor dorințe, așa că erau întotdeauna încântate când intram în contact cu vreo vrăjitoare.

— Dar mi-am petrecut seara cu Elias Ashmole.

— Cine-i ăsta? o întrebă Em pe Sarah.

— Nu știi? Tipul ăla mort care colecționa cărți de alchimie, veni răspunsul înăbușit al lui Sarah.

— Încă mai sunt pe fir, să știți, am strigat eu în telefon.

— Deci, cine te-a enervat? întrebă Sarah.

Dat fiind că erau amândouă vrăjitoare, n-avea rost să încerc să ascund ceva.

— Am întâlnit un vampir la bibliotecă. Unul pe care nu l-am mai văzut până acum, Matthew Clairmont.

Urmă o tăcere la capătul firului, în timp ce Em scormonea prin baza ei de date mentală cu creaturi demne de ținut minte. Sarah tăcu și ea o clipă, ezitând dacă să explodeze sau nu.

— Sper că îți va fi mai ușor să scapi de el decât de demonii pe care ai obiceiul să-i atragi, spuse ea pe un ton tăios.

— Demonii nu m-au mai deranjat de când am renunțat la actorie.

— A mai fost și demonul ăla care te-a urmărit la Biblioteca Beinecke atunci când ai început să lucrezi la Yale, mă corectă Em. Se plimba pe stradă și a venit să te caute.

— Era instabil psihic, am protestat.

Ca și folosirea vrăjitoriei în cazul mașinii de spălat, faptul că atrăsesem cine știe cum atenția unui singur demon curios nu ar fi trebuit să se pună la socoteală.

— Atragi tot felul de creaturi așa cum florile atrag albinele, Diana. Dar demonii nu sunt nici pe departe la fel de periculoși ca vampirii. Ține-te departe de el, spuse Sarah apăsător.

— N-am niciun motiv să-l caut. Mâinile mi se îndreptară din nou spre gât. Nu avem nimic în comun.

— Nu e vorba de asta, zise Sarah, ridicând tonul. Vrăjitoarele, vampirii și demonii n-ar trebui să se amestece unii cu alții. Știi asta. Sunt șanse mai mari să ne observe oamenii dacă se întâmplă așa ceva.

Niciun demon sau vampir nu merită riscul.

Singurele creaturi din lume pe care Sarah le lua în serios erau celelalte vrăjitoare. Oamenii îi lăsau impresia unor ființe nefericite și prăpădite, incapabile să vadă lumea din jur. Demonii erau niște adolescenți perpetui, în care nu puteai avea încredere. În ierarhia ei, vampirii erau cu mult sub pisici și cel puțin cu un pas mai jos decât potăile.

— Mi-ai mai spus regulile, Sarah.

— Nu toți respectă regulile, draga mea, observă Em. Ce voia?

— A zis că e interesat de munca mea. Dar se ocupă de biologie, deci așa ceva e greu de crezut. Degetele mele își făceau de lucru cu marginea cuverturii de pe pat. M-a invitat la cină.

— La *cină*?

Lui Sarah nu-i venea să creadă.

Em se mulțumi să râdă.

— Nu sunt prea multe feluri în meniul unui restaurant care ar putea tenta un vampir.

— Sunt sigură că n-am să-l mai văd. Conduce trei laboratoare dacă e să mă iau după cartea lui de vizită și are două posturi la universitate.

— Tipic, mormăi Sarah. Asta se întâmplă când ai prea mult timp la dispoziție. Și nu mai trage de cuvertura aia – ai să faci o gaură în ea.

Își pornise radarul de vrăjitoare la intensitate maximă și acum nu numai că mă auzea, dar mă și vedea.

— Nu fură bani de la bătrâne și nici nu delapidează averile altora la bursă, i-am ținut eu piept.

Faptul că vampirii aveau reputația de a fi fabulos de bogați o deranja pe Sarah.

— E biochimist și fizician, studiază creierul.

— Nu mă îndoiesc că e fascinant, Diana, dar ce *voia*?

Sarah opunea iritării mele un sentiment de nerăbdare – lovitura de grație stăpânită de toate femeile din neamul Bishop.

— Nu o cină, spuse Em cu certitudine.

Sarah pufni.

— Voia el ceva. Vampirii și vrăjitoarele nu au rendez-vous-uri. Cu excepția cazului în care plănuia să se ospăteze cu tine, desigur. Nimic nu le place mai mult decât gustul sângelui de vrăjitoare.

— Poate era doar curios. Sau poate chiar îi plac lucrările tale.

Em vorbise cu atâta îndoială în voce, încât îmi veni să râd.

— N-am mai avea deloc discuția asta dacă ți-ai fi luat niște precauții elementare, spuse Sarah caustică. O vrajă de protecție, folosirea abilităților tale de clarvăzătoare și...

— N-am de gând să folosesc magia sau vrăjitoria ca să îmi dau seama de ce m-a invitat un vampir la cină, am spus eu pe un ton ferm. Chestia asta nu este ceva negociabil, Sarah.

— Atunci nu ne mai suna căutând răspunsuri, dacă nu vrei să le auzi, făcu Sarah.

Firea ei aprinsă erupsese până la urmă. Închise înainte să mă pot gândi la o replică.

— Sarah își face griji pentru tine, să știi, spuse Em pe un ton de scuză. Și nu înțelege de ce nu vrei să-ți folosești darurile nici măcar pentru a te proteja.

Pentru că darurile mă legau prin fire nevăzute, așa cum îi explicasem și altă dată. Am încercat din nou.

— E o pantă alunecoasă, Em. Astăzi mă protejerez de un vampir în bibliotecă, mâine mă voi apăra de o întrebare dificilă la un curs. În curând îmi voi alege temele de cercetare bazându-mă pe faptul că știu dinainte rezultatele și voi candida pentru burse pe care voi fi sigură că le voi câștiga. Pentru mine este important faptul că mi-am construit reputația pe cont propriu. Dacă încep să folosesc magia, nimic nu mi-ar mai aparține doar mie. Nu vreau să fiu următoarea vrăjitoare Bishop.

Am deschis gura să-i povestesc lui Em despre *Ashmole 782*, dar ceva m-a făcut să o închid la loc.

— Știu, știu, draga mea. Vocea lui Em era mângâietoare. Te înțeleg. Dar Sarah nu poate să nu-și facă griji în privința siguranței tale. Ești unica rudă care i-a mai rămas.

Degetele îmi alunecară prin păr și mi se opriră în dreptul tâmpelor. Asemenea conversații ajungeau mereu la mama și la tata. Am ezitat, neștiind dacă să menționez un ultim lucru care mă preocupa.

— Ce e? întrebă Em, sesizându-mi tulburarea cu cel de-al șaselea simț.

— Îmi știa numele. Nu l-am mai văzut în viața mea, dar el știa cine sunt.

Em trecu în revistă toate posibilitățile.

— Fotografia ta nu apare pe coperta ultimei tale cărți?

Până în clipa aceea, când am răsuflat ușurată, nici nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația.

— Da. Asta trebuie să fie. Mă port eu prosteste. Pup-o, te rog, pe Sarah din partea mea.

— Sigur. Dar, Diana... ai grijă. Vampirii englezi s-ar putea să nu știe să se poarte la fel de frumos cu vrăjitoarele ca ăștia de la noi, din America.

Am zâmbit, gândindu-mă la plecăriunea politicoasă a lui Matthew Clairmont.

— Așa voi face. Dar nu te mai gândi la asta. Probabil n-o să-l mai văd niciodată.

Em nu zise nimic.

— Em? am interpelat-o eu.

— Vom vedea.

Em nu avea talentul notoriu al mamei de a vedea viitorul, dar ceva o irita. E însă aproape imposibil să convingi o vrăjitoare să-ți împărtășească o premoniție vagă. Em n-avea să-mi spună ce o îngrijora în legătură cu Matthew Clairmont. Nu încă.

Capitolul 3

Vampirul stătea ascuns în umbră pe întinderea curbată a podului care trecea peste New College Lane și care lega două părți ale Colegiului Hertford¹², cu spatele rezemat de zidul din piatră tocită al uneia dintre clădirile mai noi ale colegiului și cu picioarele proptite pe acoperișul podului.

Vrăjitoarea apăru, mișcându-se pe pietrele inegale ale trotuarului din fața Bibliotecii Bodleiene surprinzător de sigură pe ea. Trecu pe sub el, măbind pasul. Starea de agitație o făcea să arate mai tânără decât era și îi scotea în evidență vulnerabilitatea.

„Deci aceasta este formidabila profesoară de istorie“, gândi vampirul cu ironie, recapitulând ceea ce știa despre ea. Chiar și după ce îi văzuse poza, Matthew se aștepta ca Bishop să fie mai în vârstă, date fiind realizările ei profesionale.

Spatele și umerii Dianei Bishop erau drepecți, în ciuda aparentei sale nervozități. Poate nu avea să fie așa ușor de intimidat cum sperase el. Cam asta îi sugerase felul în care se purtase profesoara în bibliotecă. Îi susținuse privirea fără nicio urmă din frica la care Matthew ajunsese să se aștepte din partea celor care nu erau vampiri – și a multora dintre cei care erau.

Când Bishop dădu colțul, Matthew se strecură pe lângă acoperișuri până ce ajunse la zidul Noului Colegiu. Alunecă în jos fără zgomot, pătrunzând în perimetrul acestuia. Vampirul cunoștea structura colegiului și bănuise dinainte unde ar putea fi apartamentul ei. Era deja ascuns în cadrul unei uși de vizavi de casa scării ei când ea începu să urce.

Ochii lui Matthew o urmăriră prin apartament, cum trecea dintr-o

---

¹² Unul dintre colegiile Universității Oxford, înființat în 1282 și amplasat pe Catte Street, vizavi de intrarea principală a Bibliotecii Bodleiene (n.tr.)

cameră în alta, aprinzând luminile. Diana deschise fereastra de la bucătărie, o lăasă întredeschisă și plecă.

„Nu va fi nevoie să sparg geamul sau să forțez încuietoearea“, își spuse el.

Străbătu în fugă spațiul deschis și escaladă clădirea, găsind puncte de sprijin sigure pentru mâini și picioare în mortarul vechi cu ajutorul unui burlan din aramă și a unor vițe-de-vie viguroase. Din noua sa poziție, detecta mirosul distinct al vrăjitoarei și foșnetul paginilor răsfoite. Își întinse gâtul ca să privească înăuntru pe fereastră.

Bishop citea. În repaus, fața ei arăta altfel, reflectă el. Era ca și cum pielea îi învelea perfect oasele de dedesubt. Capul i se înclină încet și Diana alunecă pe perne, oftând ușor, epuizată. Curând, Matthew își dădu seama după sunetul egal al respirației că adormise.

Balansându-se, se desprinsese de perete și intră cu picioarele înainte prin fereastra din bucătărie. Trecuse foarte mult timp de când vampirul nu mai intrase în camera unei femei. Chiar și atunci ocaziile erau rare și de obicei legate de momentele în care se lăsa dominat de pasiune. De data asta avea un motiv complet diferit. Totuși, dacă cineva l-ar fi prins, i-ar fi fost extrem de greu să explice care era acela.

Matthew trebuia să știe dacă *Ashmole 782* era încă în posesia lui Bishop. Nu putuse să scotocească pe masa ei de la bibliotecă, dar o scurtă examinare din ochi îi sugerase că manuscrisul nu se aflase acolo astăzi. Totuși, cu siguranță, o vrăjitoare din familia Bishop n-ar fi lăsat să-i scape printre degete volumul. Pășind silențios, vampirul se plimbă prin toate camerele. Manuscrisul nu era în baia vrăjitoarei, nici în dormitor. Se furișă încet pe lângă canapeaua pe care dormea Diana.

Pleoapele vrăjitoarei se mișcau rapid, ca și cum ar fi urmărit un film pe care numai ea îl putea vedea. Una dintre mâini era strânsă pumn, și din când în când dădea din picioare. Cu toate astea, chipul îi era senin, netulburat de ceea ce făcea restul corpului.

Ceva nu era în regulă. Simțise asta din primul moment când o văzuse pe Bishop în bibliotecă. Își încrucișă brațele și o studie, dar tot nu-și putu da seama. Vrăjitoarea aceasta nu mirosea obișnuit, a măselariță, sulf și salvie. „Ascunde ceva, se gândi vampirul, nu doar manuscrisul pierdut.“

Se întoarse, căutând din priviri masa pe care ea o folosea pe post de birou. Era ușor de remarcat, căci era plină de cărți și hârtii. Locul cel mai probabil unde ar fi putut pune volumul sustras. Dar, făcând un pas

spre masă, Matthew simți mirosul de electricitate și împietri.

Diana Bishop radia prin fiecare por. O luminiscentă de un albastru atât de deschis încât părea albă și care formă la început un nor ce îi învâluia preț de câteva secunde. O clipă, Diana păru să sclipească. Matthew clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Era imposibil. Trecuseră secole de când nu mai văzuse așa o revărsare de lumină la o vrăjitoare.

Dar îl chemau treburi mai urgente, așa că reveni la căutarea manuscrisului, scotocind în grabă prin lucrurile de pe birou.

Frustrat, își trecu mâna prin păr. Mirosul vrăjitoarei era peste tot și îl distrăgea. Matthew se uită din nou spre canapea. Bishop se agita și se mișca iar, ducându-și încet genunchii la piept. Luminozitatea ieși încă o dată la suprafață, sclipi un moment și apoi se retrase.

Matthew se încruntă, nedumerit de discrepanța dintre cele auzite seara trecută și ceea ce vedea cu propriii ochi. Două vrăjitoare vorbeau în șoaptă despre *Ashmole 782* și despre vrăjitoarea care îl chemase. Una sugerase că Bishop nu-și folosea puterile magice. Dar Matthew le văzuse acționând în Biblioteca Bodleiană și acum le vedea revărsându-se din ea cu o intensitate evidentă. Bănuia că Diana se folosea de magie și în activitatea științifică. Mulți dintre cei despre care scrisese fuseseră prieteni de-ai lui – Cornelius Drebbel, Andreas Libavius¹³, Isaac Newton. Ea le surprinsese perfect ciudățeniile și obsesiile. Fără ajutorul magiei, cum i-ar fi putut înțelege o femeie modernă pe niște bărbați care trăiseră cu atâta timp în urmă? Matthew se întrebă în treacăt dacă Bishop ar putea să-l înțeleagă și pe el cu aceeași neobișnuită precizie.

Ceasurile bătură ora trei, făcându-l să tresară. Avea gâtul uscat, își dădu seama că stătuse nemișcat preț de câteva ore, privind-o pe vrăjitoare cum visa în timp ce puterea ei creștea și descreștea în valuri. Câteva clipe se gândi să-și potolească setea cu sângele ei. Dacă ar sorbi cât de puțin din el, ar putea afla unde este volumul lipsă și care sunt secretele vrăjitoarei. Dar se abținu. Numai dorința de a găsi *Ashmole 782* îl făcea să mai zăbovească lângă enigmatică Diana Bishop.

---

¹³ Cornelius Drebbel (1572-1633), învățat olandez, inventatorul submarinului; a avut contribuții în optică, în chimie și în domeniul aparatelor de măsurat; i se atribuie și un tratat alchimic. Andreas Libavius (1555-1616), medic și chimist german, autorul primului tratat sistematic de chimie (n.tr.)

Dacă manuscrisul nu era în niciuna dintre camerele vrăjitoarei, atunci se afla încă în bibliotecă.

Se îndreptă cu pași de pisică spre bucătărie, se strecură afară pe geam și dispăru în noapte.

Capitolul 4

După patru ore m-am trezit deasupra pilotei, ținând strâns telefonul în mână. La un moment dat azvârlisem papucul drept, lăsându-mi piciorul să atârne peste marginea patului. M-am uitat la ceas și am gemut. Nu mai aveam timp pentru plimbarea obișnuită până la râu, nici măcar pentru jogging.

Scurtându-mi ritualul de dimineață, am făcut un duș și apoi am băut o cană de ceai opărit în timp ce-mi uscam părul. Era blond ca paiul și rebel, în ciuda îngrijirilor pe care i le dădeam cu peria. Ca mai tuturor vrăjitoarelor, îmi era greu să-mi fac părul – lung până la umeri – să stea pieptănat. Sarah punea asta pe seama magiei reprimite și mă asigura că întrebuințarea regulată a puterilor mele ar fi împiedicat acumularea de electricitate statică și mi-ar fi făcut părul mai ascultător.

După ce m-am spălat pe dinți, am tras pe mine o pereche de jeanși, o bluză albă, curată, și o jachetă neagră. Era programul meu zilnic, iar aceasta era ținuta mea obișnuită, dar azi nimic nu părea să mă facă să mă simt în largul meu. Hainele parcă îmi stinghereau mișcările și le simțeam la orice pas. Am tras de jachetă ca să văd dacă o pot face să se așeze mai bine, dar ceream prea mult de la o haină cu o croială inferioară.

Când m-am uitat în oglindă, am întâlnit privirea mamei mele. Nu reușeam să-mi aduc aminte când ajunseseam să-i semăn atât de mult. Poate cândva în timpul facultății? Nimeni nu comentase nimic pe tema asta până când mă întorsesem acasă de Ziua Recunoștinței în anul întâi. De atunci, era primul lucru pe care-l auzeam de la cei care o cunoscuseră pe Rebecca Bishop.

Examinarea în oglindă îmi arătă de asemenea că eram palidă, pentru că nu dormisem destul. Asta îmi scotea îngrijorător în evidență pistruii pe care-i moștenisem de la tata și pe care cearcănele de sub ochi îi făceau mai deschiși la culoare ca de obicei. Oboseala reușise de

asemenea să-mi lungească nasul și să-mi accentueze bărbia. M-am gândit la impecabilul profesor Clairmont și m-am întrebat cum arăta *el* la prima oră a dimineții. Probabil ca scos din cutie, la fel ca aseară, am hotărât – bestia. M-am strâmbat la reflexia din oglindă.

În drum spre ușă m-am oprit și am inspectat încăperile. Ceva mă sâcăia – o programare de care uitasem, un termen-limită. Îmi scăpa ceva important. Senzația de neliniște mi se cuibări în stomac, mi-l strânse, apoi îi dădu drumul. După ce mi-am verificat agenda și teancurile de corespondență de pe birou, am considerat că stomacul meu dădea semne de foame și am coborât scările. Bunele doamne de la bucătărie mi-au oferit pâine prăjită când am trecut pe lângă ele. Mă țineau minte din studenție și încă încercau să mă îndoape cu cremă de lapte și cu plăcintă cu mere când arătam prea stresată.

Simplul ronțait al pâinii în timp ce pășeam rapid și fără zgomot pe caldarâmul de pe New College Lane a fost de ajuns pentru a mă convinge că noaptea trecută nu fusese decât un vis. Părul mi se legăna în mers și se lovea ușor de guler, iar răsuflarea mea scotea aburi în aerul rece. Oxfordul dimineața este întruchiparea normalității, cu furgonete de marfă trase în fața bucătăriilor colegiilor, cu aromă de cafea arsă și pavaj ud și cu razele proaspete ale soarelui străpungând oblic ceața. Nu părea a fi un loc care să adăpostească vampiri.

Paznicul în uniformă albastră al Bibliotecii Bodleiene îmi examină, ca de obicei, minuțios permisul de lectură, ca și cum nu m-ar mai fi văzut niciodată și suspecta că aș putea fi un periculos hoț de cărți. În cele din urmă, îmi făcu semn să intru. Mi-am lăsat geanta într-una dintre despărțiturile dulapului de lângă ușă, scoțându-mi din ea portofelul, computerul și însemnările, apoi m-am îndreptat spre scările de lemn în spirală care duceau la etajul al treilea.

Mirosul din bibliotecă îmi dădea întotdeauna o stare de bine – combinația aceea ciudată de piatră veche, praf, cari și hârtie fabricată din cârpe. Soarele se revărsa prin ferestrele de pe palier, iluminând firele de praf care dansau în aer și făcând să strălucească bare de lumină pe pereții străvechi. Aici scotea în evidență afișele cu colțuri îndoite ale conferințelor din trimestrul trecut. Cele noi încă nu apăruseră, dar mai erau doar câteva zile până când valul de studenți avea să se reverse în oraș, tulburându-i liniștea.

Fredonând încet o melodie, am salutat cu o înclinare a capului bustul lui Thomas Bodley și pe al regelui Carol I, care flancau arcada

intrării în Duke Humfrey, și am trecut de poarta batantă de lângă recepție.

— Astăzi va trebui să-l instalăm în Selden End, spunea supraveghetorul cu o notă de exasperare.

Biblioteca se deschisese abia de câteva minute, dar domnul Johnson și personalul său erau deja în fierbere. Îi mai văzusem așa, dar doar atunci când urma să aibă de-a face cu cei mai eminenti savanți.

— A depus deja fișele de împrumut și așteaptă acolo. Bibliotecara necunoscută de ieri se încruntă la mine și-și potrivește teancul de cărți din brațe. Și astea sunt tot ale lui. M-a trimis să i le aduc din noua sală de lectură.

Acolo țineau cărțile despre Asia de Est. Nu era domeniul meu, așa că mi-am pierdut rapid interesul.

— Du-i-le acum și spune-i că îi vom aduce manuscrisele în cel mult o oră.

Supraveghetorul avea un aer obosit.

Sean ridică ochii spre tavan în timp ce mă apropiam de masa lui.

— Bună, Diana. Vrei să-ți dau manuscrisele pe care le-ai rezervat?

— Da, mulțumesc, am șoptit eu, gândindu-mă cu încântare la teancul care mă aștepta. E o zi mare, nu?

— Așa se pare, spuse el sec, înainte de a dispărea în cușca încuiată în care erau păstrate peste noapte manuscrisele.

Se întoarse cu comorile mele.

— Poftim. Numărul locului?

— A4.

Acolo mă așezam întotdeauna, în colțul cel mai îndepărtat, dinspre sud-est, al lui Selden End, unde lumina naturală era cea mai bună.

Domnul Johnson se precipită spre mine.

— Ah, doamnă profesoară Bishop, l-am așezat pe domnul profesor Clairmont în A3. Poate preferați A1 sau A6.

Agitat, își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și își împinse ochelarii pe nas, clipind spre mine prin lentilele groase.

M-am holbat la el.

— Profesorul *Clairmont*?

— Da. Lucrează la scrierile lui Needham și a cerut lumină bună și spațiu în care să își întindă materialele.

— Joseph Needham, istoricul științei chineze?

Undeva în jurul plexului solar, sângele începu să-mi fiarbă.

— Da. Desigur, a fost și biochimist – de aici și interesul domnului profesor Clairmont, explică Johnson, părând tot mai agitat. Doriți să stați în A1?

— Voi sta în A6.

Gândul de a sta lângă un vampir, chiar și cu un loc gol între noi, mă neliniștea profund. A sta vizavi de el în A4 era totuși de neconceput. Cum m-aș fi putut concentra dacă n-aș fi conștient să mă întreb ce vedeau ochii ăia ciudați? Dacă mesele de lectură din aripa medievală ar fi fost mai confortabile, m-aș fi instalat sub unul dintre garguii care păzeau ferestrele înguste și aș fi înfruntat dezaprobarea afectată a lui Gillian Chamberlain.

— Ah, minunat. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Domnul Johnson oftă ușurat.

Când am pătruns în zona plină de lumină din Selden End, mi-am mijit ochii. Clairmont arăta impecabil și odihnit, pielea sa palidă contrasta puternic cu părul negru. De data asta purta un pulover gri înspicat cu verde, cu guler deschis, care stătea ușor ridicat la ceafă. Trăgând cu ochiul sub masă, am zărit o pereche de pantaloni gri antracit, șosete asortate și niște pantofi negri care, cu siguranță, costau mai mult decât întreaga garderobă a unui profesor obișnuit.

Senzația de tulburare mă cuprinsese din nou. Ce făcea Clairmont la bibliotecă? De ce nu era în laborator?

Fără să încerc să-mi înăbuș sunetul pașilor, m-am îndreptat către el. Așezat pe diagonală față de locul meu, în capătul îndepărtat al grupului de mese, și părând să-mi ignore total apropierea, Clairmont continua să citească. Am dat drumul pungii de plastic și manuscriselor în A5, delimitându-mi teritoriul.

Își ridică privirea, arcuindu-și sprâncenele în semn de aparentă surpriză.

— Doamnă profesor Bishop. Bună dimineața.

— Bună dimineața, domnule profesor.

Îmi trecu prin cap că auzise tot ce spusese despre el la intrarea în sala de lectură, dat fiind că avea auzul fin ca al liliecilor. Am refuzat să-i întălnesc privirea și am început să-mi scot obiectele din sacoșă unul câte unul, construind între noi o mică fortificație din articole de papetărie. Clairmont mă urmări până când n-am mai avut ce scoate, apoi își coborî concentrat sprâncenele și se întoarse la citit.

Am scos cablul de alimentare al computerului și am dispărut sub

birou, ca să-l introduc în priză. Când m-am ridicat, citea încă, dar se străduia să nu zâmbească.

— Cu siguranță ți-ar fi mai comod în capătul de nord, am mormăit încet, scormonind după lista mea de manuscrise.

Clairmont, își ridică privirea, și pupilele i se dilatară, întunecându-i deodată ochii.

— Deranjez, doamnă profesoară?

— Sigur că nu, am zis grăbită, simțind cum mi se pune un nod în gât din cauza mirosului brusc, înțepător, de cuișoare care îi însoțise cuvintele, dar mă surprinde să văd că te simți bine în aripa sudică.

— Nu crezi chiar tot ce citești, nu?

Una dintre sprâncenele lui groase, negre, se ridică întrebător.

— Nu, nu cred că vei lua foc în clipa când te vor atinge razele soarelui.

Vampirii nu ardeau când veneau în contact cu lumina zilei și nici nu aveau colți. Acestea erau povești de-ale oamenilor.

— Dar nici n-am cunoscut vreodată... pe *cineva ca tine*, căruia să-i placă să se scalde în lumină.

Corpul lui Clairmont rămase nemișcat, dar aș fi putut jura că își reprima un hohot.

— De câte ori ai avut în mod direct de-a face cu „cineva ca mine“, doamnă profesoară?

Cum de știa că nu întâlnisem prea des vampiri? Aceștia aveau simțuri și abilități extraordinare, dar nu supranaturale – precum telepatia sau clarviziunea. Ele erau apanajul vrăjitoarelor, și, în rare ocazii, puteau apărea și la demoni. Aceasta era ordinea firii – sau așa îmi explicase mătușa mea pe vremea când eram copil și nu reușeam să adorm de teamă că un vampir ar putea să-mi fure gândurile și să zboare cu ele pe fereastră.

L-am studiat îndeaproape.

— Nu știi de ce, domnule profesor, dar nu cred că experiența cu vampirii mi-ar fi suficientă pentru a afla ceea ce vreau să știu în clipa asta.

— Îți voi răspunde bucuros la întrebare, dacă pot, zise el, închizându-și cartea și punând-o pe masă.

Așteptă, cu răbdarea unui profesor care-l ascultă pe un elev rebel și nu foarte inteligent.

— Ce anume *vrei?* am rostit.

Clairmont se rezemă de spătar, cu mâinile sprijinite confortabil de brațele scaunului.

— Vreau să examinez lucrările doctorului Needham și să studiez evoluția ideilor sale privind morfogeneza.

— Morfogeneza?

— Schimbările din celulele embrionare ce duc la diferențierea...

— Știu ce e morfogeneza, domnule profesor. Nu asta te-am întrebat.

Gura i se strâmbă. Mi-am încrucișat brațele pe piept, în defensivă.

— Am înțeles, spuse. Își încrucișă degetele lungi, sprijinindu-și coatele pe scaun. Aseară am venit în biblioteca lui Bodley ca să cer niște manuscrise. Odată intrat, mi-am zis să arunc o privire în jur – îmi place să cunosc mediul în care lucrez, și nu petrec prea mult timp pe aici. În galerie erai tu. Bineînțeles, ce am văzut după aceea a fost cu totul neașteptat.

Gura i se strâmbă din nou.

Am roșit amintindu-mi cum folosisem magia doar pentru a lua o carte. Și am încercat să nu mă las dezarmată de exprimarea lui de modă veche, „biblioteca lui Bodley“, dar n-am reușit pe de-a-ntregul.

„Ai grijă, Diana“, m-am avertizat singură. Încearcă să te fărmece.“

— Așadar, susții că toată situația asta n-a fost decât un șir de coincidențe ciudate, a cărui încununare este întâmplarea că un vampir și o vrăjitoare stau față în față și examinează amândoi manuscrise ca doi cititori obișnuiți.

— Nu cred că cineva care și-ar face timp să mă examineze cu atenție ar crede că sunt obișnuit, nu-i așa?

Vocea deja scăzută a lui Clairmont se transformase într-o șoaptă autoironică, iar el se înclină în față. Pielea lui palidă se apropie de lumină și păru să strălucească.

— Dar, în rest, da. Este doar o serie de coincidențe, ușor de explicat.

— Credeam că oamenii de știință nu mai cred în coincidențe.

Râse ușor.

— Unii trebuie să creadă.

Continua să mă fixeze cu privirea, ceea ce era derutant la culme. Bibliotecara intră și împinse căruciorul vechi, de lemn, al sălii de lectură până în dreptul vampirului; pe rafturile lui erau stivuite ordonat cutii cu manuscrise.

Vampirul își luă cu greu ochii de la mine.

— Mulțumesc, Valerie. Îmi ești de mare ajutor

— Desigur, domnule profesor Clairmont, spuse Valerie, privindu-l pierdută și roșind.

Vampirul o fermecase cu un simplu „mulțumesc“. Am pufnit disprețuitor.

— Vă rugăm să ne anunțați dacă aveți nevoie de orice altceva, zise ea, întorcându-se apoi în refugiul său de lângă intrare.

Clairmont luă prima cutie, desfăcu cu degetele lui lungi sfoara care o ținea legată și îmi aruncă o privire peste masă.

— Nu vreau să te rețin de la treabă.

Matthew Clairmont era în avantaj. Avusesem destul de-a face cu colegii mai în vârstă ca să recunosc semnele și să știu că orice reacție n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Mi-am deschis laptopul, am apăsat pe butonul de pornire cu mai multă forță decât era necesar și am luat de pe masă primul manuscris. Am desfăcut cutia și am pus volumul legat în piele pe suportul din fața mea.

În următoarea oră și jumătate am citit primele pagini de cel puțin treizeci de ori. Am luat-o cu începutul, cu versurile familiare atribuite lui George Ripley¹⁴ care promiteau să dezvăluie secretele pietrei filosofale. Date fiind surprizele dimineții, descrierile din poem despre cum se puteau crea Leul verde, Dragonul negru și un sânge mistic din ingrediente chimice erau și mai opace ca de obicei.

Clairmont însă lucră impresionant de mult, acoperind pagini întregi de hârtie crem cu scrisul său rapid, ajutat de un creion mecanic Montblanc Meisterstück. Din când în când, dădea câte o pagină cu un foșnet care mă călca pe nervi și o lua de la capăt.

Uneori, Johnson trecea parcă plutind prin cameră, ca să se asigure că nimeni nu deteriora cărțile. Vampirul continua să scrie. Eu mă uitam urât la amândoi.

La 10.45, am simțit furnicăturile bine cunoscute atunci când Gillian Chamberlain a intrat aferată în Seiden End. Se îndreptă către mine – fără îndoială ca să-mi spună ce grozav se simțise la cina de Mabon. Apoi îl văzu pe vampir și scăpă din mână plasa plină cu creioane și coli de hârtie. El își ridică privirea și o privi fix până când ea o luă la trap înapoi spre aripa medievală.

La 11.10, am simțit apăsarea insidioasă a unui sărut pe gât. Era

---

¹⁴ Faimos alchimist englez (cca 1415-1490) (n.tr.)

demonul zăpăcit, dependent de cafeină, din sala de muzică. Învârtea întruna firul unor căști albe de plastic în jurul degetelor, apoi îl desfășura ca să le arunce în aer. Mă văzu, dădu din cap spre Matthew și se așeză la unul dintre computerele din centrul încăperii. Pe ecranul acestuia era lipită o foaie pe care scria mare: DĒFECT. CHEMAT TEHNICIANUL. Rămase acolo următoarele câteva ore, aruncând din când în când priviri peste umăr și apoi spre tavan, ca și când încerca să-și dea seama unde se afla și cum ajunsese acolo.

M-am întors la George Ripley, simțind în același timp în creștet privirea rece a lui Clairmont.

La 11.40, între omoplați îmi apărură rotocoale înghețate.

Asta a fost picătura care umplu paharul. Sarah spunea mereu că una din zece ființe e nonumană, dar în dimineața asta, în Duke Humfrey, oamenii erau coplesiiți în proporție de unu la cinci. De unde veniseră toți ceilalți?

M-am ridicat brusc și m-am răsucit pe călcâie, sperînd un vampir serafic, cu tonsură, care avea câteva cărți de rugăciuni medievale sub braț și tocmai se așeza precaut pe un scaun prea mic pentru el. Când simți atenția nedorită ce i se acorda dintr-odată scoase un chițait. Văzându-l apoi pe Clairmont, se albi la față mai tare decât aș fi crezut că e posibil chiar și în cazul unui vampir. Cu o plecăciune în semn de scuză, o luă la picior spre colțurile mai slab luminate ale bibliotecii.

În cursul după-amiezii, câțiva oameni și încă trei făpturi intrară în Selden End.

Două femei-vampir necunoscute, care păreau surori, se prelinsă pe lângă Clairmont și se opriră lângă rafturile cu lucrări de istorie locală de sub fereastră, culegând volume despre așezările timpurii din Bedfordshire și Dorset și luând notițe în toate direcțiile pe un singur carnet. Una dintre ele sușoti ceva, moment în care capul lui Clairmont se roti atât de iute în direcția ei, încât ar fi sucit gâtul unei ființe mai fragile. Vampirul scoase un sunet jos, ca un șuierat, care îmi zbârli părul pe ceafă. Cele două schimbară o privire și plecară la fel de silențios precum veniseră.

Cea de-a treia făptură era un bărbat mai în vârstă, care rămăsese în picioare în plină lumină, privind extaziat ferestrele alcătuite din ochiuri mici prinse în rețele de plumb, înainte de a-și întoarce ochii către mine. Era îmbrăcat în ținuta academică obișnuită – haină de tweed cafenie cu petice de piele de căprioară la coate, pantaloni de

catifea reiată într-o nuanță ușor discordantă de verde și o cămașă de bumbac cu gulere răsfrânt și pete de cerneală pe buzunar – și eram gata să-l trec cu vederea, ca pe unul dintre numeroșii profesori de la Oxford, când pielea mă furnică, anunțându-mă că era vrăjitor. Îmi era totuși străin, așa că mi-am îndreptat din nou atenția către manuscris.

O ușoară senzație de presiune în partea dinapoi a capului îmi făcu imposibilă lectura mai departe. Apăsarea trecu în urechi, crescând în intensitate în timp ce îmi cuprindea fruntea, iar stomacul mi se strânse de panică. Țsta nu mai era un salut în tăcere, ci o amenințare. Dar de ce să mă amenințe?

Vrăjitorul înainta spre masa mea, cu pas aparent degajat. Când se apropie, am auzit în cap, care acum începuse să-mi pulseze, o voce care-mi șoptea ceva, prea stinsă ca să disting cuvintele. Eram sigură că venea de la vrăjitor, dar cine naiba era ființa asta?

Îmi simțeam respirația sugrumată. „Ieși naibii de aici“, i-am spus cu îndârjire în gând, atingându-mi fruntea.

Clairmont se mișcă atât de repede, încât nici nu l-am văzut când a ocolit mesele. Într-o clipă stătea în picioare, cu o mână pe spătarul scaunului meu și cu cealaltă pe masa dinaintea mea. Umerii săi lați se curbaseră în jurul meu aidoma aripilor unui șoim care-și apără prada.

— Ești bine? mă întrebă.

— Da, am răspuns cu voce tremurătoare, neînțelegând nicicum de ce un vampir trebuia să mă apere de un semen de-al meu.

În galeria aflată deasupra noastră, o cititoare întinse gâtul ca să vadă ce era cu atâta agitație. Se ridică în picioare, încruntând din sprâncene. Eram trei făpturi adunate într-un spațiu mic – nu aveam cum să trecem neobservați.

— Lasă-mă în pace. Ne-au văzut oamenii, am spus printre dinții încleștați.

Clairmont se îndreptă, dar rămase cu spatele spre vrăjitor și cu corpul înclinat între noi, asemenea unui înger al răzbunării.

— Ah, m-am înșelat, murmură vrăjitorul din spatele lui. Am crezut că locul ăsta e liber. Mă scuzați.

Se retrase cu pași moi, iar presiunea din capul meu cedă puțin câte puțin.

O ușoară adiere se stârni când mâna rece a vampirului se întinse spre umărul meu, dar se opri în aer și reveni pe spătar. Clairmont se aplecă spre mine.

— Ești destul de palidă, spuse el cu voce scăzută, blândă. Vrei să te duc acasă?

— Nu.

Am scuturat din cap, sperând că va merge la locul lui și mă va lăsa să-mi recapăt stăpânirea de sine. Din galerie, cititoarea continua să ne privească, circumspectă.

— Doamnă profesoară, chiar cred că ar trebui să mă lași să te duc acasă.

— Nu!

Vorbisem mai tare decât intenționasem. Am continuat în șoaptă:

— Nu mă las alungată din biblioteca asta de nimeni – nici de tine, nici de altcineva.

Fața lui Clairmont era deconcertant de aproape. Trase încet aer în piept, și încă o dată în aer se răspândi o puternică aromă de scorțișoară și de cuișoare. Ceva din privirea mea îl convinse că vorbisem serios, așa că se retrase. Gura i se strânse într-o linie severă și se întoarse la locul lui.

Am petrecut amândoi restul după-amiezii într-o stare de tensiune. Eu am încercat să trec de cea de-a doua foaie a primului manuscris, iar Clairmont a răsfoit teancuri de hârtie și de caiete acoperite cu un scris mărunț cu atenția unui judecător care ia o decizie într-un caz capital.

La ora trei, nervii mei erau atât de întinși, încât nu mă mai puteam concentra deloc. Ziua era pierdută.

Mi-am strâns lucrurile împrăștiate și am pus manuscrisul la loc în cutie.

Clairmont ridică privirea.

— Te duci acasă?

Avea un ton blând, dar ochii îi scânteiau.

— Da, l-am repezit eu.

Chipul vampirului deveni indescifrabil.

Toate fapăturile din bibliotecă se uitară după mine – vrăjitorul cel amenințător, Gillian, călugărul-vampir, chiar și demonul. Pe bibliotecarul de după-amiază nu-l cunoșteam, deoarece nu plecam niciodată așa devreme. Domnul Johnson își trase ușor scaunul înapoi, văzu că eu eram și se uită surprins la ceas.

În curtea pătrată, am deschis ușile de sticlă ale bibliotecii și am tras în piept cu nesaț aerul curat. Dar nu era suficient ca să îmi schimb dispoziția.

Peste un sfert de oră îmbrăcasem o pereche de pantaloni strâmți, până la gambă, o bluză fără mâneci de la clubul de canotaj al New College, decolorată de atâta purtat, și un pulover călduros. După ce mi-am legat adidașii, am luat-o spre râu, să alerg.

Când am ajuns acolo, o parte din tensiunea care mă copleșise se risipise deja. „Intoxicație cu adrenalină” fusese denumirea dată de unul dintre doctorii mei acestor puseuri de anxietate care îmi dădeau bătăi de cap încă din copilărie. Medicii îmi explicaseră că, din motive pe care nu le înțelegeau, corpul meu părea să creadă că e permanent în pericol. Unul dintre specialiștii consultați de mătușa mea îmi explicase că era vorba de un fel de vestigiu biochimic din epoca vânătorilor-culegători. N-avea să fie o problemă atâta timp cât eliminam surplusul de adrenalină din fluxul sanguin alergând, așa cum o antilopă speriată ar fugi de un leu.

Din păcate pentru medicul respectiv, fusesem în Serengeti cu părinții mei când eram mică și văzusem o asemenea urmărire. Antilopa pierduse. Asta mă impresionase puternic.

Încercasem de atunci să mă tratez cu medicamente și meditație, dar nimic nu era mai bun pentru a-mi ține panica în frâu decât activitatea fizică. La Oxford ieșeam să vâslesc în fiecare dimineață, înainte ca echipele colegiilor să transforme râul îngust într-o promenadă. Dar anul universitar încă nu începuse, iar râul avea să fie liber în după-amiaza asta.

Pietrișul de pe aleile care duceau la docuri îmi scrâșnea sub picioare. I-am făcut cu mâna lui Pete, îngrijitorul bărcilor, care dădea târcoale cu chei și tuburi de unsoare, încercând să repare ce stricaseră studenții în cursul antrenamentului. M-am oprit în dreptul celui de-al șaptelea adăpost pentru bărci și m-am aplecat ca să-mi mai potolesc durerea dintr-o rână, înainte de a lua cheia de deasupra becului din fața ușii.

Înăuntru mă întâmpinără șirurile de bărci albe și galbene. Erau unele mari, cu opt locuri, pentru echipa de bărbați, altele ceva mai suple pentru femei și apoi bărci de calitate și de mărime din ce în ce mai redusă. La prova unei bărci noi și strălucitoare, care încă nu fusese lansată la apă, era pus un anunț care îmi înștiința pe vizitatori că NIMENI NU POATE SCOATE IUBITA LOCOTENENTULUI FRANCEZ DIN ADĂPOST FĂRĂ PERMISIUNEA PREȘEDINTELUI CLUBULUI DE CANOTAJ AL NEW COLLEGE. Numele bărcii era proaspăt caligrafiat pe

o latură, cu un scris în stil victorian, în semn de omagiu adus scriitorului, absolvent al New College, care crease respectivul personaj.

În partea din spate a adăpostului, o bărcuță mai îngustă de treizeci de centimetri și mai lungă de șapte metri era suspendată în parâme la nivelul șoldului meu. „Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Pete“, mi-am spus. În ultima vreme obișnuia să lase barca pe podea. Pe locul vâslaşului am găsit un bilet: „Lunea viitoare – antrenament. Puneți barca înapoi la locul ei“.

Mi-am aruncat din picioare adidașii, am luat două vâsle curbate din suportul de lângă uși și le-am dus la chei. Apoi m-am întors după barcă.

Am lăsat barca să cadă ușor pe apă și am pus un picior pe locul vâslaşului, ca s-o împiedic să se depărteze în timp ce vâram ramele în furcheți. Ținând ambele vâsle cu o mână, ca pe niște bețe chinezești supradimensionate, m-am urcat cu atenție în barcă și am împins în debarcader cu mâna stângă. Barca o luă spre larg.

Vâslitul era o adevărată religie pentru mine, un set de ritualuri și de mișcări repetate care se transformau în meditație. Ritualul începea din momentul în care atingeam echipamentul, dar adevărata magie rezulta din combinația de precizie, ritm și forță pe care le necesita vâslitul. Încă din zilele studenției, acest sport îmi insufla o senzație de pace pe care nu o regăseam în nimic altceva.

Vâslele se cufundară în apă și alunecară prin ea. Am mărit ritmul, dând intensitate fiecărei mișcări cu ajutorul picioarelor și simțind apa când împingeam înapoi pala, care pătrundea în valuri. Vântul era rece și tăios și-mi pătrundea prin haine la fiecare bătaie de vâslă.

Pe măsură ce mișcările mele intrau într-o cadență fără întreruperi, m-am simțit de parcă zburam. În aceste clipe binecuvântate eram suspendată în timp și spațiu, un simplu corp fără greutate plutind pe un râu în mișcare. Bărcuța mea cea iute se avânta prin valuri, iar eu mă balansam în perfectă armonie cu ea și cu vâslele. Am închis ochii și am zâmbit. Întâmplările zilei își pierdeau importanța.

Cerul se întunecă înapoia pleoapelor mele închise, iar zgomotul asurzitor al traficului de deasupra îmi semnală că treceam pe sub podul Donnington. Ieșind la lumină de cealaltă parte, am deschis ochii și am simțit în piept atingerea rece a privirii unui vampir.

Pe pod se afla o siluetă a cărei haină lungă îi flutura în jurul genunchilor. Deși nu-i puteam vedea bine fața, înălțimea și masivitatea

considerabile îmi sugerau că era vorba de Matthew Clairmont. Din nou.

Am înjurat și aproape că mi-a scăpat o vâslă. Docul din centrul orașului era prin apropiere. Ideea de a face o manevră ilegală și de a traversa râul ca să-i pocnesc una vampirului cu vâsla în capul ăla frumos era extrem de ispititoare. În timp ce-mi încropeam planul, am zărit pe debarcader o femeie zveltă, într-o salopetă pătată de vopsea. Fuma o țigară și vorbea la telefonul mobil.

Nu era o priveliște tipică pentru dana din centrul vechi al orașului.

Își ridică privirea, atingându-mi pielea cu o apăsare ușoară. Un demon. Gura i se răsuci într-un rânjel feroce și spuse ceva la telefon.

Asta chiar că era ciudat. Întâi Clairmont și acum o hoardă de făpturi care apăreau odată cu el? Abandonându-mi planul, am încercat să-mi domolesc anxietatea vâslind mai departe.

Am reușit să cobor râul, dar liniștea plimbării se topise. Întorcând barca în fața Tavernei Isis, l-am zărit pe Clairmont stând la una dintre mese. Izbutise să ajungă acolo de la podul Donnington, pe jos, mai repede decât mine, care eram într-o barcă de curse.

Trăgând tare de ambele vâsle, le-am ridicat aproape un metru deasupra apei, ca pe aripile unei păsări enorme, și am alunecat direct lângă docul șubred, de lemn, al tavernei. Până când am ieșit eu din barcă, Clairmont traversase cei șapte-opt metri care ne despărțeau. Greutatea sa făcu platforma plutitoare să se afunde un pic în apă, iar barca să se legene.

— Ce naiba faci? l-am întrebat, pășind pe lângă vâslă și apoi pe scândurile pe care stătea vampirul.

Răsuflarea îmi era întretăiată de efort, obrajii îmi luaseră foc.

— Tu și prietenii tăi mă *urmăriți*?

Clairmont se încruntă.

— Nu sunt prietenii mei, doamnă profesoară.

— Nu?

Nu mai văzusem atâția vampiri, vrăjitoare și demoni la un loc de la treisprezece ani, când mătușile mele mă târâseră la un festival păgân estival.

— Dacă nu-s prietenii tăi, de ce se țin tot timpul după tine?

Mi-am șters fruntea cu dosul palmei și mi-am dat la o parte de pe față părul ud.

— O, Doamne, murmură vampirul, pe un ton neîncrezător. Zvonurile sunt adevărate.

— Ce zvonuri? am întrebat eu, nerăbdătoare.

— Crezi că... *indivizii* ăștia vor să-și petreacă timpul cu mine? Vocea lui Clairmont era plină de dispreț și de încă ceva care părea a fi surprindere. De necrezut.

Mi-am tras puloverul peste umeri și l-am smuls de pe mine. Ochii lui Clairmont se mutară de la claviculă la brațele mele goale și apoi coborâră spre vârfurile degetelor. M-am simțit dintr-odată neobișnuit de dezbrăcată în hainele pe care le folosesc tot timpul la vâslit.

— Da, i-am trântit-o eu. Cunosc Oxfordul. Vin aici în fiecare an. Singurul lucru care diferă de data asta ești *tu*. De când ai apărut aseară, am fost mutată de la locul meu din bibliotecă, s-au holbat la mine tot felul de vampiri și demoni ciudați și am fost amenințată de vrăjitori necunoscuți.

Clairmont ridică ușor brațele, ca și cum avea de gând să mă apuce de umeri și să mă scuture. Deși nu sunt deloc scundă la aproape un metru șaptezeci și cinci cât am, era atât de înalt încât trebuia să-mi las capul mult pe spate ca să-l privesc în ochi. Perfect conștientă de dimensiunile și de forța lui în comparație cu ale mele, m-am dat un pas înapoi și mi-am încrucișat brațele, făcând apel la postura mea profesională ca să-mi oțolesc nervii.

— Nu sunt interesați de mine, doamnă profesoară, ci de *tine*.

— De ce? Ce-ar putea să vrea de la mine?

— Chiar nu știi de ce te urmărește fiecare demon, vrăjitoare și vampir din sudul Angliei?

În voce i se simțea o notă de totală neîncredere, iar expresia de pe chipul lui sugera că mă vedea pentru prima oară.

— Nu, am răspuns eu, cu privirea ațintită asupra celor doi bărbați care se delectau cu halba de după-amiază la o masă din apropiere. Slavă cerului, erau adânciți în propria conversație. N-am făcut altceva la Oxford decât să citesc manuscrise vechi, să vâslesc pe râu, să mă pregătesc pentru conferință și să-mi văd de treburile mele. Asta-i tot ce am făcut vreodată aici. Nu există niciun motiv pentru care vreo altă faptură să-mi acorde o asemenea atenție.

— Gândește-te, Diana.

Clairmont vorbi cu voce pătrunzătoare. Un val puternic de emoție, nu și de frică, mă străbătu când îmi rosti numele mic.

— Ce ai citit?

Pleoapele îi căzură peste ochii ciudați, dar nu înainte ca eu să apuc

să le văd expresia avidă. Mătușile mă avertizaseră că Matthew Clairmont voia ceva și avuseseră dreptate.

Își aținti încă o dată ochii ciudați, negri cu margini cenușii, asupra mea.

— Toți te urmăresc pentru că am impresia c-ai găsit ceva pierdut cu mulți ani în urmă, spuse el șovăitor. Vor acel lucru înapoi și cred că tu îl poți obține pentru ei.

M-am gândit la manuscrisele pe care le consultasem în ultimele câteva zile și inima mi se strânse. Exista un singur candidat credibil.

— Dacă nu-s prietenii tăi, cum de știi ce vor?

— Aud lucruri, doamnă profesoară Bishop. Am un auz foarte bun, spuse el răbdător, revenind la formalitatea caracteristică. De asemenea, am spirit de observație. Duminică seara, la un concert, două vrăjitoare vorbeau despre o americană – tot vrăjitoare și ea – care a găsit o carte în Biblioteca Bodleiană, o carte pe care nimeni nu o mai căuta, deoarece toți o considerau pierdută. De atunci am observat multe fețe noi la Oxford, care mă fac să mă simt neliniștit.

— Este Mabonul. De aceea sunt atâtea vrăjitoare la Oxford.

Încercam să folosesc un ton la fel de răbdător ca al lui, deși nu-mi răspunsese la ultima întrebare.

Zâmbind sardonice, Clairmont clătină din cap.

— Nu, nu echinocțiul e de vină. Ci manuscrisul.

— Ce știi despre *Ashmole 782*? l-am întrebat încet.

— Mai puțin decât tine, zise Clairmont, mijindu-și ochii până când ajunseră două fante, ceea ce-l făcea să semene și mai mult cu o fiară uriașă, mortală. Nu l-am văzut niciodată. Tu l-ai ținut în mână. Unde se află acum, doamnă profesoară? Sper că n-ai fost atât de nesăbuită încât să-l lași în camera ta?

Eram oripilată.

— Crezi că l-am *furat*? Din Biblioteca Bodleiană? Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva?

— Nu-l aveai luni seară, spuse el. Și nu era pe masa ta nici astăzi.

— Într-adevăr, nu-ți lipsește spiritul de observație, am spus pe un ton tăios, dacă ai reușit să vezi toate astea din locul unde stăteai. L-am returnat vineri, dacă vrei să știi.

Îmi trecu prin minte, tardiv, că poate îmi umblase prin lucrurile de pe masa de lectură.

— De ce-i așa de special manuscrisul ăsta încât ești gata să-ți bagi

nasul în munca unui coleg?

Făcu o mică grimasă, dar triumful de a-l fi prins cu ocaua mică mi-a fost temperat de un acces de spaimă la gândul că vampirul acesta mă urmărea atât de îndeaproape.

— Sunt pur și simplu curios, făcu el, dezvelindu-și dinții.

Sarah nu mă indusese în eroare – vampirii nu au colți.

— Sper că nu te aștepți să cred asta.

— Nu-mi pasă ce crezi, doamnă profesoară. Dar ar trebui să fii cu ochii în patru. Fiiințele astea au intenții serioase. Și cine știe ce va fi când își vor da seama ce vrăjitoare neobișnuită ești!

Clairmont clătină din cap.

— Ce vrei să spui?

Tot sângele mi se scurse din cap, lăsându-mă amețită.

— E neobișnuit în zilele noastre ca o vrăjitoare să aibă atâta... potențial. Vocea lui Clairmont coborî până ajunse un fel de sforăit ușor care îi vibra în laringe.

— Deocamdată nu îl vede oricine – deocamdată –, dar eu l-am văzut. Când te concentrezi, pur și simplu te face să strălucești. La fel și când te înfurii. Cu siguranță, demonii din bibliotecă îl vor percepe curând, dacă n-au făcut-o deja.

— Apreciez avertismentul, dar n-am nevoie de ajutorul tău.

M-am pregătit să mă îndepărtez țanțoș, dar mâna lui țâșni și mă prinse de antebraț, oprindu-mă brusc.

— Nu fi chiar atât de sigură. Ai grijă. Te rog.

Clairmont ezită. Liniile perfecte ale chipului său se tulburară, trădându-i lupta interioară.

— În special dacă-l vezi din nou pe vrăjitorul ăla.

M-am uitat fix la mâna de pe brațul meu. Clairmont îmi dădu drumul. Își coborî pleoapele, care-i ascuseră ochii ca în spatele unor obloane.

Pe drumul spre casă am văslit încet și constant, dar mișcările repetitive nu reușiră să-mi îndepărteze confuzia și neliniștea care mă apăsau. Din când în când, pe poteca de lângă râu trecea o formă cenușie, estompată, dar nimic altceva nu-mi atrase atenția, cu excepția oamenilor care se întorceau acasă de la muncă pe bicicletă și a unei femei foarte obișnuite, care-și plimba câinele.

După ce am înapoiat echipamentul și am încuiat adăpostul pentru bărci, am luat-o pe poteca de pe malul râului, alergând cu pas măsurat.

Matthew Clairmont stătea de cealaltă parte a râului, în fața clubului de canotaj al universității.

Am luat-o la goană și, când am aruncat o privire înapoi peste umăr, dispăruse.

Capitolul 5

După cină m-am așezat pe canapeaua din salon, în dreptul șemineului în care focul aproape se stingea, și am pornit laptopul. De ce ar vrea atât de mult un om de știință de calibrul lui Clairmont să vadă un manuscris alchimic – chiar și unul aflat sub o vrajă – încât să stea toată ziua la bibliotecă, vizavi de o vrăjitoare, și să revadă însemnări mai vechi despre morfogeneză? Îi puseseam cartea de vizită într-unul dintre buzunarele genții. Am pescuit-o, sprijinind-o de ecran.

Pe internet, sub un link despre un roman polițist fără nicio legătură și sub rezultatele inevitabile de pe site-urile de socializare, șirul de pagini biografice arăta promițător: pagina lui de web de pe site-ul facultății, un articol pe Wikipedia și linkuri către membrii Societății Regale.

Am dat clic pe pagina de pe site-ul facultății și am pufnit. Matthew Clairmont era unul dintre membrii colectivului profesoral care preferau să nu posteze niciun fel de date – nici măcar date academice – pe internet. Pe site-ul Universității Yale, vizitatorii puteau obține informații de contact și un CV complet pentru toți profesorii. Era clar că Oxford avea o atitudine diferită față de viața personală. Nu-i de mirare că preda aici un vampir.

Pe pagina spitalului nu găsisem nici urmă de Clairmont, deși afilierea era trecută pe cartea sa de vizită. Am scris „John Radcliffe științe neurologice” în caseta de căutare și am fost îndrumată spre o prezentare generală a serviciilor departamentului respectiv. Cu toate acestea, nu exista nici măcar o singură referire la vreun medic, doar o listă lungă de domenii de cercetare. Dând clic sistematic pe diferiți termeni, l-am găsit în cele din urmă pe o pagină dedicată „lobului frontal”, care însă nu avea niciun fel de informații suplimentare.

Articolul de pe Wikipedia nu mi-a fost de niciun folos, iar site-ul Societății Regale nu era nici el mai breaz. Orice informație utilă la care

se făcea trimitere pe primele pagini era ascunsă în spatele parolelor. N-am avut noroc când am încercat să-mi imaginez numele de utilizator și parola lui Clairmont, și după a șasea încercare incorectă mi s-a refuzat accesul la orice.

Frustrată, am introdus numele vampirului în motoarele de căutare pentru jurnale științifice.

— Așa!

M-am lăsat pe spate cu satisfacție.

Matthew Clairmont nu era el foarte prezent pe internet, dar cu siguranță era cunoscut în literatura academică. După ce am dat clic pe un buton pentru a sorta rezultatele după dată, în fața ochilor mi-a apărut imaginea istoricului lui intelectual.

Senzația mea inițială de triumf a pălit. Nu avea un singur istoric intelectual, ci patru.

Primul începea cu creierul. O mare parte din informațiile de specialitate mă depășea, dar Clairmont părea să-și fi făcut o reputație științifică și medicală în același timp studiind modul în care lobul frontal al creierului procesează dorințele și poftele. Făcuse câteva descoperiri importante privind rolul jucat de mecanismele neurale în răspunsurile de tip satisfacție amânată, toate implicând cortexul prefrontal. Am deschis o nouă fereastră de browser pentru a vedea o diagramă anatomică și pentru a localiza regiunea din creier despre care era vorba.

Unii susțin că munca de cercetare a oricărui om de știință nu e decât o autobiografie abia mascată. Pulsul mi se accelerează. Cum Clairmont era vampir, speram din tot sufletul că se pricepea la satisfacția amânată.

Următoarele câteva clicuri mi-au arătat că munca lui luase la un moment dat o întorsătură surprinzătoare, îndepărtându-se de creier și orientându-se către lupi – lupii norvegieni, mai precis. Probabil că petrecuse mult timp în noaptea scandinavă în cursul cercetărilor – ceea ce n-ar fi trebuit să pună nicio problemă unui vampir, având în vedere temperatura corpului lor și capacitatea de a vedea în întuneric. Am încercat să mi-l imaginez într-o geacă groasă de fâș și în haine murdare, cu un caiet de notițe în zăpadă –, dar n-am reușit.

Apoi au apărut primele referiri la sânge.

În timpul petrecut cu lupii din Norvegia, Clairmont începuse să le analizeze sângele pentru a determina grupuri familiale și modele ereditare. Izolase patru clanuri printre lupii norvegieni, dintre care trei

erau indigene. Celui de-al patrulea îi descoperise drept un strămoș lup care sosise în Norvegia din Suedia sau din Finlanda. Concluzia lui era că lupii din haite diferite se împerecheau surprinzător de des, ceea ce determinase un schimb de material genetic care influențase evoluția speciei.

În ultima vreme cerceta trăsăturile moștenite și la alte specii de animale, precum și la oameni. Multe dintre publicațiile sale cele mai recente erau tehnice – metode de colorare a eșantioanelor de țesut și procese de manevrare a ADN-ului deosebit de vechi și de fragil.

Mi-am prins un smoc de păr și am tras tare, sperând că presiunea va intensifica circulația sângelui și îmi va pune din nou la treabă sinapsele oboșite. Nu avea sens. Niciun om de știință nu putea produce atâtea lucrări în atâtea subdiscipline diferite. Simplul proces de dobândire a deprinderilor necesare ar fi luat mai mult de o viață – *o viață umană, adică.*

Un vampir ar fi putut să o facă însă cu ușurință, dacă ar fi studiat asemenea chestiuni timp de decenii. Oare cât de bătrân era Matthew Clairmont, în spatele chipului său de bărbat de treizeci și ceva de ani?

M-am ridicat și mi-am făcut o cană de ceai proaspăt. Cu ceaiul aburind într-o mână, am răscolit prin geantă până când mi-am găsit telefonul mobil și, cu degetul mare, am format un număr.

Una dintre calitățile oamenilor de știință este că au întotdeauna telefonul la ei. În plus, răspund repede.

— Christopher Roberts.

— Chris, sunt Diana Bishop.

— Diana!

Vocea lui Chris era caldă, iar în fundal se auzea o muzică dată tare.

— Am auzit că ai mai câștigat un premiu pentru cartea ta. Felicitări!

— Mulțumesc, am spus, foindu-mă pe scaun. A fost cu totul neașteptat.

— Pentru mine, nu. Ai făcut o treabă excelentă. Că veni vorba, cum merge munca de cercetare? Ai terminat de scris prelegerea?

— Nici pe departe, am zis. „*Asta ar trebui să fac, nu să urmăresc vampiri pe internet*“. Chris, îmi pare rău că te deranjez în laborator. Ai un minut?

— Sigur. Chris strigă la cineva să dea sonorul mai încet. Muzica rămase la fel de tare. Așteaptă. Se auziră zgomote înfundate, apoi liniște. Acum e mai bine, spuse el, jenat. Puștii ăștia noi sunt plini de

energie la începutul semestrului.

— Studenții sunt mereu plini de energie, Chris.

Am simțit o ușoară strângere de inimă la gândul că anul acesta aveam să pierd emoția cursurilor și a studenților noi.

— Da, așa e. Dar tu ce faci? Ai nevoie de ceva?

Eu și Chris ne ocupaserăm posturile la Yale în același an, și nici de la el lumea nu se aștepta să fie titularizat. Mă întrecuse cu un an, culegând totodată și o bursă de cercetare MacArthur pentru activitatea sa strălucită în domeniul biologiei moleculare.

Nu se purtase ca un geniu distant când îi făcusem o vizită pe nepușă masă ca să-l întreb de ce un alchimist ar putea scrie despre două substanțe încălzite într-un alambic că le creșteau ramuri ca unui copac. Nimeni altcineva de la catedra de chimie nu fusese interesat să mă ajute, dar Chris trimisese doi doctoranzi să ia materialele necesare pentru recrearea experimentului, apoi insistase să vin imediat la laborator. Privisem prin sticla unui pahar de laborator cum un morman de substanță gri asemănătoare cu noroiul suferise o splendidă transformare într-un copac roșu cu sute de ramuri. De atunci eram prieteni.

Am tras aer în piept.

— Am cunoscut pe cineva alaltăieri.

Chris scoase un strigăt de încântare. Mă tot prezenta de ani de zile bărbaților cu care făcea cunoștință la sala de fitness.

— Nu e nimic romantic, am zis repede. E om de știință.

— Un om de știință excepțional e exact ce-ți trebuie. Ai nevoie de provocări și de o viață personală.

— Uite cine vorbește! La ce oră ai plecat ieri de la laborator? În afară de asta, în viața mea există deja un om de știință excepțional, l-am tachinat eu.

— Nu schimba subiectul.

— Oxfordul e atât de mic, că ne tot intersectăm. Și pare să fie un personaj important pe aici.

Nu era chiar așa, mi-am zis în sinea mea, dorindu-mi ca prietenul meu să nu se prindă, dar era pe aproape.

— Am verificat ce a scris și am reușit să înțeleg câte ceva, dar probabil că unele lucruri îmi scapă, pentru că nu par să se lege.

— Sper că nu e astrofizician, zise Chris. Știi că nu-s bun la fizică.

— Ar trebui să fii un geniu.

— Sunt, spuse el repede. Dar geniul meu nu privește jocurile de cărți sau fizica. Numele, te rog.

Chris încerca să fie răbdător, dar creierele celorlalți nu se mișcau suficient de repede pentru el.

— Matthew Clairmont.

Numele îmi stătu în gât, așa cum se întâmplase și cu mirosul de cuișoare, cu o noapte în urmă.

Chris emise un fluierat.

— Evazivul, solitarul profesor Clairmont.

Mi se făcu pielea ca de găină.

— Ce-ai făcut, l-ai vrăjit cu ochii ăia ai tăi?

Cum Chris nu știa că sunt vrăjitoare, exprimarea lui era o pură întâmplare.

— Îmi admiră lucrarea despre Boyle.

— Sigur, mă zeflemisi Chris. Ți-ai ațintit nestematele alea albastre-aurii asupra lui și i-ai adus aminte de Legea lui Boyle. E om de știință, Diana, nu călugăr. Și, întâmplător, chiar e cineva.

— Serios? am făcut eu, cu o voce pierită.

— Serios. A fost un fenomen, ca și tine, și a început să publice încă de la sfârșitul facultății. Lucruri de calitate, nu porcării – lucrări care te-ai bucura să-ți poarte semnătura dacă ai reuși să le scrii în decursul unei singure cariere.

Mi-am aruncat privirea asupra notițelor mele, mâzgălite pe un carnet galben.

— E vorba de studiul lui privind mecanismele neurale și cortexul prefrontal?

— Văd că ți-ai făcut temele, spuse el aprobator. N-am urmărit îndeaproape lucrările de început ale lui Clairmont – pe mine mă interesează activitatea lui de chimist –, dar publicațiile lui despre lupi au făcut mare vâlvă.

— Cum așa?

— A avut niște intuiții uimitoare – de ce alegeau lupii să trăiască în anumite locuri, cum formau grupuri sociale, cum se împerecheau. Era aproape ca și când el însuși ar fi fost lup.

— Poate că e.

Încercasem să o spun pe un ton lejer, dar am fost copleșită de un sentiment amar de invidie și vorbele mele au sunat aspru.

Matthew Clairmont nu se sfia să-și folosească abilitățile

supranaturale și setea de sânge ca să avanseze în carieră. Dacă el ar fi decis în legătură cu *Ashmole 782* vineri seară, ar fi atins ilustrațiile manuscrisului. Eram sigură de asta.

— Calitatea lucrărilor sale ar fi mai ușor de explicat dacă chiar *ar fi* lup, spuse Chris răbdător, ignorându-mi tonul. Dar, pentru că nu e, trebuie pur și simplu să accepți că este foarte bun. A fost ales membru al Societății Regale exact în virtutea muncii lui, după ce și-a publicat descoperirile. Pe atunci era considerat viitorul Attenborough¹⁵. După aceea, a dispărut o vreme din centrul atenției.

„Cu siguranță.”

— Și apoi a reapărut, interesat de evoluția speciilor și de chimie?

— Da, dar interesul său față de evoluționism a derivat în mod logic din studiul lupilor.

— Ce anume din cercetările lui de chimie ți se pare interesant?

Vocea lui Chris deveni ezitantă.

— Păi, se poartă ca un om de știință care a descoperit ceva important.

— Nu înțeleg, m-am încruntat eu.

— De obicei, noi devenim agitați și ciudați. Ne ascundem în laboratoare și nu mergem la conferințe, de teamă că am putea spune ceva care să-i inspire pe alții.

— Vă purtați ca lupii.

Acum știam o mulțime de lucruri despre lupi. Comportamentul posesiv, circumspect, descris de Chris era foarte similar cu al lupilor norvegieni.

— Exact. Chris râse. N-a mușcat pe nimeni și n-a fost prins urlând la lună, nu?

— Din câte știu eu, nu, am murmurat. Clairmont a fost mereu așa de retras?

— Aici nu știu ce să-ți zic, recunosc Chris. Are diplomă de medic și cu siguranță are și pacienți, deși n-a avut niciodată o reputație de clinician. Iar lupii l-au plăcut. Dar n-a participat la niciuna dintre conferințele importante din ultimii trei ani. Făcu o pauză. A, stai un pic,

---

¹⁵ Sir David Attenborough, cunoscut naturalist englez și prezentator de emisiuni TV de istorie (n.tr.)

a fost ceva cu câțiva ani în urmă.

— Ce?

— A susținut o comunicare – nu-mi amintesc detaliile – și o tipă i-a pus o întrebare. Era o întrebare inteligentă, dar el a expedit-o. Femeia a insistat. El s-a enervat, apoi s-a înfuriat. Un prieten care era de față mi-a spus că n-a văzut pe nimeni să treacă atât de repede de la politețe la înverșunare.

Deja tastam, încercând să găsesc informații despre această controversă.

— Doctorul Jekyll și Domnul Hyde, nu? Nu găsesc nicio urmă a tă răboiului pe internet.

— Nu mă miră. Chimistii nu-și spală rufele murdare în public. Asta ne-ar face rău tuturor la acordarea bursei. Nu vrem ca birocrății să creadă că suntem niște megalomani hipersensibili. Lăsăm asta în seama fizicienilor.

— Clairmont primește și el burse de cercetare?

— Oho! Fii sigură. E finanțat până peste cap. Nu-ți face griji pentru cariera domnului profesor. O fi având el reputația de a disprețui femeile, dar asta nu l-a lipsit de fonduri. Munca lui e prea bună pentru asta.

— L-ai întâlnit vreodată? am întrebat, sperând să obțin părerea lui Chris despre caracterul lui Clairmont.

— Nu. Probabil că n-ai să găsești mai mult de câteva zeci de oameni care ar putea pretinde că-l cunosc. Nu predă. Totuși, circulă multe povești – nu-i plac femeile, e un snob intelectual, nu răspunde la corespondență, nu ia studenți ca asistenți de cercetare.

— După cum vorbești, pari să crezi că-s toate niște prostii.

— Nu sunt prostii, spuse Chris, gânditor. Doar că nu sunt sigur dacă lucrurile astea contează, dat fiind că s-ar putea ca tocmai el să dezlege misterele evoluției sau să vindece boala Parkinson.

— Din vorbele tale, pare un fel de încrucișare între Salk¹⁶ și Darwin.

— Nu e o analogie rea, să știi.

— Așa de bun e?

---

¹⁶ Jonas E. Salk (1914-1995), virusolog american, descoperitorul primului vaccin eficient împotriva poliomielitei (n.tr.)

Îmi aminteam cu ce concentrare nemiloasă studia Clairmont lucrările lui Needham și bănuiam că e mai mult decât bun.

— Da. Chris coborî vocea. Dacă aș fi genul care pariază, aș miza pe o sută de dolari că va câștiga Premiul Nobel în timpul vieții.

Chris era un geniu, dar nu știa că Matthew Clairmont e vampir. Nu avea să existe niciun Nobel – vampirul avea să se asigure de asta, ca să-și păstreze anonimatul. Câștigătorii Premiului Nobel sunt fotografiați.

— Bine, hai să pariem, am spus râzând.

— Ar fi bine să te apuci să economisești bani, Diana, pentru că ai să pierzi, chicoti Chris.

Pierduse ultimul nostru pariu. Pariasem pe cincizeci de dolari că își va primi titularizarea înaintea mea. Bani primii de la el erau puși în rama care încadra poza lui, făcută în dimineața când îl sunaseră cei de la Fundația MacArthur. În ea, Chris își trecea mâinile prin buclele negre, iar fața negricioasă îi era luminată de un zâmbet timid. Titularizarea avusese loc la nouă luni după aceea.

— Mulțumesc, Chris. Mi-ai fost de mare ajutor, am zis eu, pe un ton sincer. Ar trebui să te întorci la studenții tăi. Probabil au aruncat deja ceva în aer până acum.

— Da, ar trebui să văd ce fac. Alarmerle de incendiu nu s-au declanșat, ceea ce e un semn bun. Ezită. Recunoaște, Diana. Nu mi se pare că îți faci griji să nu-i spui ceva greșit lui Matthew Clairmont la vreun cocktail. Te porți ca atunci când lucrezi la un proiect de cercetare. Ce anume ți-a aprins imaginația în privința lui?

Uneori, Chris părea să presimtă că sunt diferită. Dar n-aveam cum să-i spun adevărul.

— Am o slăbiciune pentru bărbații inteligenți.

El oftă.

— Bine, nu-mi spune. Nu te pricepi absolut deloc să minți, să știi. Dar ai grijă. Dacă-ți frânge inima, va trebui să-l snopesc în bătaie, și semestrul ăsta am multă treabă.

— Matthew Clairmont n-o să-mi frângă inima, am insistat. Este doar un coleg – cu lecturi din cele mai diverse domenii –, atâta tot.

— Pentru cât ești de inteligentă, habar n-ai de nimic. Pun pariu cu tine pe zece dolari că te invită în oraș înainte de sfârșitul săptămânii.

Am râs.

— Ai să te înveți minte vreodată? Zece dolari, atunci – sau

echivalentul în lire sterline, când voi câștiga.

Ne-am luat rămas-bun. Tot nu știam mare lucru despre Matthew Clairmont, dar acum înțelegeam mai bine întrebările care rămăseseră fără răspuns, cea mai importantă dintre ele fiind de ce era interesat cineva care lucra la o descoperire revoluționară în domeniul evoluției speciilor de alchimia secolului al șaptesprezecelea.

Am stat pe internet până când am simțit că mă dor ochii. Când ceasul bătu miezul nopții, eram înconjurată de notițe despre lupi și despre genetică, dar nu mă lămurisem în niciun fel de ce era interesat Matthew Clairmont de *Ashmole 782*.

Capitolul 6

Dimineața următoare era cenușie și mult mai tipică pentru începutul toamnei. Tot ce-mi doream era să mă înfofolesc în câteva straturi de pulovere și să stau în casă.

O privire aruncată pe geam mă convinse să nu mă întorc la râu. Mi-am propus, în schimb, să ies la alergat. I-am făcut semn portarului de noapte aflat în gheretă, care mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, apoi a ridicat încurajator degetul cel mare.

De fiecare dată când atingeam trotuarul cu tălpile, corpul mi se relaxa o fărâmbă mai mult. Când am ajuns pe aleile cu pietriș din parcurile universității, respiram adânc și mă simțeam destinsă și pregătită pentru o zi lungă la bibliotecă – indiferent câte ființe s-ar fi adunat acolo.

Când m-am întors, mă opri portarul.

— Doamnă profesoară Bishop?

— Da?

— Mă scuzați că nu l-am lăsat pe oaspetele dumneavoastră să urce ieri-seară, dar asta e politica generală a colegiului. Data viitoare când aveți musafiri, anunțați-ne și vi-i trimitem sus imediat.

Seninătatea la care ajunseseam se topi fără urmă.

— Era bărbat sau femeie? am întrebat tăios.

— Femeie.

Umerii mi se lăsară.

— Părea foarte drăguță, iar mie întotdeauna mi-au plăcut australienii. Sunt prietenoși fără a fi, știți dumneavoastră...

Portarul tăcu, dar era clar ce voise să spună. Australienii erau ca americanii – dar nu la fel de băgăreți.

— Să știți că v-am sunat în cameră.

M-am încruntat. Deconectasem soneria telefonului, deoarece Sarah nu calcula niciodată corect diferența de fus orar dintre Madison și Oxford și suna întotdeauna în toiul nopții. De asta nu auzisem.

— Mulțumesc că mi-ați spus. De acum înainte vă voi anunța dacă urmează să am vizitatori, am promis.

Revenită în apartament, am aprins lumina în baie și am văzut că ultimele două zile nu trecuseră fără să lase urme. Cercurile care îmi apăruseră sub ochi cu o zi înainte semănau acum cu niște vânătăi. Mi-am privit cu atenție brațul, căutând și acolo vânătăi, și am fost surprinsă să nu descopăr niciuna. Vampirul mă strânsese atât de puternic, încât eram sigură că îmi spărsese vinișoarele de sub piele.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat cu niște pantaloni largi și cu un pulover pe gât. Negrul neîndulcit de nimic îmi accentua înălțimea și îmi atenua conformația athletică, dar mă făcea și să semăn cu un cadavru, așa că mi-am înnodat în jurul umerilor un pulover de culoarea viorelelor. Asta îmi accentua cearcănele, dar măcar nu mai păream moartă. Părul amenința să mi se ridice în vârful capului și scotea părâituri la fiecare mișcare. Singura soluție a fost să-l trag spre spate și să-l adun într-un nod dezordonat la baza cefei.

Căruciorul lui Clairmont fusese umplut până la refuz cu manuscrise, așa că m-am resemnat cu ideea să-l văd în sala de lectură Duke Humfrey. M-am apropiat de recepție ținându-mi spatele cât mai drept.

Din nou, supervizorul și amândoi bibliotecarii se agitau ca niște păsări nervoase. De data asta, zbârnâiau în spațiul dintre recepție, cataloagele cu fișe pentru manuscrise și biroul supervizorului. Cărau stive de cutii și împingeau cărucioare încărcate cu manuscrise sub privirea atentă a garguilor, către primele trei nișe cu mese străvechi de lectură.

— Mulțumesc, Sean.

Vocea profundă, curtenitoare, a lui Clairmont pluti dintre teancurile de cărți.

Vestea cea bună era că nu mai trebuia să împart spațiul de lectură cu un vampir.

Vestea proastă era că nu puteam intra sau ieși din bibliotecă – sau solicita o carte ori un manuscris – fără ca Matthew Clairmont să-mi urmărească fiecare mișcare. Iar astăzi își adusese întăriri.

O față minionă stivuia hârtii și dosare în cea de-a doua nișă. Purta un pulover cafeniu lung și larg, care-i ajungea aproape până la genunchi. Când se întoarse, am fost surprinsă să văd o femeie adultă. Avea ochii de culoarea chihlimbarului, cu pupile negre, mari, și privirea rece ca gheața.

Chiar și fără să le fi simțit atingerea, tenul ei luminos, palid, și părul nefiresc de des și de lucios mi-ar fi trădat faptul că era vampir. Șuvițe ca niște șerpi i se ondulau în jurul feței și peste umeri.

Făcu un pas spre mine, fără a încerca să-și mascheze mișcările iuți, sigure, și-mi aruncă o privire disprețuitoare. Era clar că nu voia să se afle aici și că mă învinuia pe mine pentru asta.

— Miriam, o strigă Clairmont încet, ieșind pe intervalul central dintre mese.

Se opri brusc și buzele îi înfloriră într-un zâmbet politic.

— Bună dimineața, doamnă profesoară.

Își trecu degetele prin păr, răvășindu-l, ceea ce-l făcu de fapt și mai elegant. Mi-am aranjat și eu părul, stingherită, și am dat o șuviță rebelă după ureche.

— Bună dimineața, domnule profesor. Văd că ați revenit.

— Da. Dar astăzi nu vă voi însoți în Selden End. Au reușit să ne găsească loc aici, unde nu vom deranja pe nimeni.

Miriam trânti puternic un teanc de foi pe tăblia mesei.

Clairmont zâmbi.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe colega mea de laborator, domnișoara Miriam Shephard. Miriam, doamna profesoară Diana Bishop.

— Bună dimineața, doamnă profesoară Bishop, spuse Miriam rece, întinzând mâna spre mine.

Am strâns-o și am simțit un fior din cauza contrastului dintre mâna ei micuță și rece și a mea, mai mare și mai caldă. Am dat să mi-o retrag, dar Miriam mă strânse mai tare, strivindu-mi oasele. Când îmi dădu drumul în cele din urmă, a trebuit să rezist impulsului de a-mi scutura mâna.

— Îmi pare bine, domnișoară Shephard.

Eram cu toții stingheriți. Ce întrebare ar fi fost normal să-i pui unui vampir la prima oră a dimineții? Am recurs la platitudinile omenești.

— Trebuie să mă apuc de treabă.

— Vă urez o zi productivă, zise Clairmont, înclinând capul spre mine la fel de rece cum mă primise Miriam mai devreme.

Domnul Johnson apăru lângă mine, cu teancul meu mărunț de cutii cenușii în brațe.

— Astăzi vă putem oferi locul A4, doamnă profesoară Bishop, spuse el, umflându-și obrazii mulțumit. Permiteți-mi să vă duc manuscrisele

acolo.

Umerii lui Clairmont erau atât de lați încât nu puteam privi pe lângă el ca să văd dacă avea pe masă manuscrise legate. Mi-am înăbușit curiozitatea și l-am urmat pe supervisor la locul meu obișnuit din Selden End.

Chiar și fără Clairmont vizavi, eram extrem de conștientă de prezența lui în timp ce-mi scoteam creioanele și îmi porneam computerul. Cu spatele întors spre încăperea goală, am luat prima cutie, am scos manuscrisul legat în piele și l-am așezat pe suport.

Curând, activitatea familiară a lecturii și a luatului de notițe mi-a absorbit toată atenția și am terminat cu primul manuscris în mai puțin de două ore. Uitându-mă la ceas, am constatat că încă nu era ora unsprezece. Mai aveam timp de încă unul înainte de prânz.

Manuscrisul din următoarea cutie era mai mic decât precedentul, dar conținea schițe interesante ale sistemului alchimic și fragmente de proceduri chimice care sunau ca o combinație neortodoxă între o carte de bucate și jurnalul unui otrăvitor. „La cazanul cu mercur și încălzește-l la foc timp de trei ore”, începea un set de instrucțiuni, „și când s-a reunit cu Copilul filosofal, ia-l și lasă-l să putrezească până când Cioara cea neagră îl duce spre moarte.” Degetele îmi zburau peste tastatură, prinzând viteză pe măsură ce secundele se scurgeau.

Mă pregătisem sufletește ca azi să se holbeze la mine toate soiurile de făpturi imaginabile. Dar, când ceasurile bătură ora unu, eram în continuare, practic, singură în Selden End. Singurul cititor în afară de mine era un absolvent de facultate care purta eșarfa cu dungi roșii, albe și albastre a Colegiului Keble¹⁷. Se uita morocănos la un teanc de cărți rare fără să le citească și își rodea unghiile, scoțând din când în când câte un pocnet caracteristic.

După ce am completat două noi fișe de împrumut și mi-am strâns manuscrisele, mi-am părăsit locul ca să mă duc la masa de prânz, mulțumită de realizările dimineții. Gillian Chamberlain s-a holbat răuvoitoare la mine dintr-un scaun aparent incomod din apropierea vechii pendule, cele două surori-vampir de ieri îmi provocară țurțuri pe piele, iar demonul din sala de muzică își mai adusese doi semeni. Împreună demontau un cititor de microfilme. Piesele zăceau

---

¹⁷ Unul dintre colegiile Universității Oxford (n.tr.)

împrăștiate de jur-împrejurul lor, iar o rolă de film derulată, neobservată, se afla pe podea la picioarele lor.

Clairmont și asistenta sa se aflau în continuare la mesele de lângă recepție. Vampirul pretinsese că făpturile se strângeau în jurul meu, nu al lui. Dar comportamentul lor de azi sugera altceva, mi-am spus cu un sentiment de triumf.

În timp ce returnam manuscritele, Matthew Clairmont mă privi rece. Cu un efort considerabil, am reușit să nu-l bag în seamă.

— Gata cu astea? mă întrebă Sean.

— Da. Mai sunt două pe masa mea. Dacă mi le găsești și pe astea, ar fi grozav. I-am înmânat fișele. Vrei să luăm prânzul împreună?

— Valerie tocmai a ieșit. Mă tem că trebuie să rămân aici o vreme, spuse el cu regret.

— Data viitoare.

Luându-mi portofelul, m-am întors să plec.

Vocea scăzută a lui Clairmont mă făcu să mă opresc abrupt.

— Miriam, e vremea prânzului.

— Nu mi-e foame, răspunse ea cu o voce clară și melodioasă de soprană, în care se distingea și un mârâit de furie.

— Aerul curat îți va îmbunătăți capacitatea de concentrare.

Tonul de comandă din vocea lui Clairmont era indiscutabil. Minam oftă zgomotos, trânti creionul pe masă și ieși din penumbră pe urmele mele.

Masa mea obișnuită consta dintr-o pauză de douăzeci de minute la cafeneaua de la etaj a librăriei din apropiere. Am zâmbit la gândul că Miriam își va omorî timpul, prizonieră în Blackwell's, unde turiștii se adunau să se uite la cărțile poștale înghesuie între ghidurile turistice ale Oxfordului și romanele polițiste.

Mi-am procurat un sendviș și niște ceai și m-am strecurat în cel mai îndepărtat loc al încăperii aglomerate, între un profesor de istorie care-mi era vag cunoscut și care citea ziarul, și un student care-și împărțea atenția între un MP3 player, un telefon mobil și un computer.

După ce mi-am terminat sendvișul, am luat cana de ceai în căușul palmelor și am privit pe fereastră. M-am încruntat. Unul dintre demonii necunoscuți din Duke Humfrey stătea sprijinit de porțile bibliotecii și se uita în sus, spre ferestrele de la Blackwell's.

Am simțit două presiuni ușoare pe pomeți, blânde și fugare ca un sărut. Când m-am uitat în direcția respectivă, m-am trezit față în față

cu un alt demon. Era o femeie frumoasă, cu trăsături frapante, contradictorii – gura prea mare pentru chipul delicat, ochii căprui-ciocolatii prea apropiați pentru cât erau de mari, părul prea deschis la culoare pentru tenul de culoarea mierii.

— Doamnă profesoară Bishop?

Accentul ei australian îmi dădu fiori reci pe șira spinării.

— Da, am răspuns în șoaptă, privind pe furis către scări. Creștetul brunet al lui Miriam nu apăru totuși de la etajul inferior. Diana Bishop.

Ea zâmbi.

— Agatha Wilson. Prietena dumneavoastră de jos nu știe că-s aici.

Era un nume deconcertant de demodat pentru cineva care avea doar cu aproximativ zece ani mai mult decât mine și era mult mai stilată. Totuși, numele îmi era cunoscut și mi-am amintit vag că-l întâlnisem într-o revistă de modă.

— Pot să iau loc? întrebă ea, arătând spre scaunul de pe care profesorul de istorie tocmai se ridicase.

— Desigur, am murmurat.

Luni cunoscusem un vampir. Marți, un vrăjitor încercase să pătrundă în mintea mea. Miercuri se pare că era ziua demonilor.

Chiar dacă mă urmaseră peste tot în studenție, știam chiar mai puțin despre demoni decât despre vampiri. Puțini păreau să înțeleagă aceste ființe, iar Sarah nu putuse niciodată să-mi răspundă la întrebările despre ei. Conform poveștilor ei, demonii formau o clasă inferioară, de criminali. Excesul lor de inteligență și de creativitate îi făcea să mintă, să fure, să înșele și chiar săucidă, deoarece considerau că pot scăpa basma curată. Încă și mai dezagreabile, după părerea lui Sarah, erau condițiile nașterii lor. Nu se putea spune unde sau când avea să apară un demon, de vreme ce, de obicei, se nașteau din părinți umani. Pentru mătușa mea, asta nu făcea decât să le agraveze poziția marginală în ierarhia ființelor. Sarah puneă preț pe tradițiile și pe descendența familiilor de vrăjitoare și nu privea cu ochi buni imprezibilitatea demonilor.

Agatha Wilson se mulțumi întâi să stea lângă mine în tăcere, privindu-mă cum îmi țineam în palme cana de ceai. Apoi începu să vorbească, într-un vârtej deconcertant de cuvinte. Sarah spunea mereu că e imposibil să ai o conversație cu demonii, deoarece încep întotdeauna de la mijloc.

— E firesc ca atâta energie să ne atragă, spuse ea pe un ton detașat,

ca și cum i-aș fi pus o întrebare. Vrăjitoarele erau la Oxford pentru Mabon, și au sporovăit ca și cum lumea n-ar fi plină de vampiri care aud *totul*. Tăcu. Nu eram siguri că o vom mai revedea vreodată.

— Ce să revedeți? am întrebat încetșor.

— Cartea, mi-a mărturisit ea în șoaptă.

— Cartea, am repetat, cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Da. După ce i-au făcut vrăjitoarele, nu credeam că o s-o mai zărim vreodată. Ochii ei erau concentrați asupra unui punct din centrul încăperii. Desigur, și tu ești tot vrăjitoare. Poate greșesc că stau de vorbă cu tine. Sunt însă tentată să cred că tu singură dintre vrăjitoare vei reuși să îți dai seama cum au făcut-o. Iar acum mai e și asta, spuse ea cu tristețe, luând ziarul abandonat și înmânându-mi-l.

Titlul senzațional îmi atrase imediat atenția: VAMPIR DEZLĂNȚUIT LA LONDRA. Am citit la repezeală articolul.

Poliția metropolitană nu a elucidat deocamdată misterul ciudatei ucideri a doi bărbați din Westminster. Cadavrul lui Daniel Bennett, de 22 de ani, și al lui Jason Enright, de 26 de ani, au fost găsite pe o alee din spatele pubului White Hart de pe strada St. Alban's, în zorii zilei de sâmbătă, de către proprietarul pubului, Reg Scott. Amândoi aveau artera carotidă sfâșiată și răni multiple pe gât, brațe și tors. Conform medicului legist, cauza morții a fost pierderea masivă de sânge, deși nu s-a găsit nici urmă de sânge la locul crimei.

Autoritățile care investighează „crimele vampirului”, după cum au fost ele numite de locuitorii din zonă, au solicitat opinia lui Peter Knox. Autor de bestselleruri despre ocultismul modern, între care se numără Chestiuni întunecate: Diavolul în epoca modernă și Ascensiunea magiei: Nevoia de mister în era științei, Knox a fost consultat de agenții din întreaga lume în cazuri de omoruri în serie sau în care existau suspiciuni de satanism.

„Nu există nicio dovadă că avem de-a face cu crime rituale, le-a spus Knox reporterilor cu ocazia unei conferințe de presă.

Nu pare nici să fie opera unui criminal în serie, a concluzionat el, în pofida faptului că în ultimii ani s-au înregistrat crime asemănătoare, ale căror victime au fost Christiana Nilsson, la Copenhaga, vara trecută, sau Serghei Morozov, la Sankt-Petersburg, în toamna anului 2007.”

La insistențele ziaristilor, Knox a admis că omorul de la Londra ar putea reprezenta o crimă la indigo.

Locuitorii îngrijorați au instituit o patrulă publică, iar poliția locală a lansat o campanie de informare referitoare la siguranța publică, trimițând agenți din ușă în ușă pentru a răspunde la întrebări și a oferi sprijin și îndrumare. Oficialii îi sfătuiesc pe londonezi să ia măsuri de precauție suplimentare, în special noaptea.

— Asta e doar opera unui redactor de ziar care caută o poveste, am spus eu, dându-i înapoi ziarul. Presa exploatează temerile oamenilor.

— Așa crezi? întrebă ea, aruncând priviri furioase în jur. Eu n-aș fi atât de sigură. Cred că e mult mai mult de-atât. Cu vampirii, nu se știe niciodată. Sunt doar la un pas de animale.

Agatha Wilson își strânse gura într-o expresie de amărăciune.

— Iar voi credeți că *noi* suntem instabili. Totuși, e periculos pentru oricare dintre noi să atragă atenția oamenilor.

Deja vorbeam prea mult despre vrăjitoare și vampiri într-un loc public. Studentul însă avea căștile tot la urechi, iar toți ceilalți clienți erau adânciți în propriile gânduri sau în conversații cu însoțitorii.

— Nu știu nimic despre manuscris sau despre ce i-au făcut vrăjitoarele, doamnă Wilson. Și nici nu e la mine, am spus eu repede, în caz că și ea credea că îl furasem.

— Spune-mi Agatha. Își concentrează privirea asupra modelului de pe covor. Deci e la bibliotecă. Ți-au spus să-l trimiți înapoi?

Oare se referea la vrăjitoare? La vampiri? La bibliotecari? I-am ales pe cei mai probabili vinovați.

— Vrăjitoarele? am întrebat-o în șoaptă.

Agatha dădu din cap, aruncând priviri pierdute prin încăperea.

— Nu. Când am terminat cu el, pur și simplu l-am returnat la depozit.

— Ah, la depozit, zise Agatha cu un aer cunoscător. Toată lumea crede că biblioteca e doar o clădire, dar nu e așa.

Mi-am amintit încă o dată de senzația stranie pe care o simțisem după ce Sean pusese manuscrisul pe banda transportoare.

— Biblioteca este orice vor vrăjitoarele să fie, continuă ea. Dar cartea nu vă aparține. Nu ar trebui să decidă vrăjitoarele unde să fie păstrată și cine s-o vadă.

— Ce are manuscrisul ăsta așa de special?

— Explică de ce suntem aici, spuse Agatha, și vocea ei trădă o urmă de disperare. Ne spune povestea – începutul, cuprinsul, chiar și sfârșitul. Noi, demonii, trebuie să înțelegem care ne este locul în lume. Nevoia noastră este mai mare decât a vrăjitoarelor sau a vampirilor.

Acum nu mai avea deloc un aer confuz. Era ca un aparat de fotografiat care fusese defocalizat dintotdeauna, până când cineva venise și îi rotise lentilele, aliniindu-le.

— Vă știți locul în lume, am început eu. Există patru feluri de ființe – oamenii, demonii, vampirii și vrăjitoarele.

— Și de unde vin demonii? Cum suntem făcuți? De ce suntem aici? Ochii ei căprui aruncau flăcări. Știi de unde îți vine puterea? Știi?

— Nu, am răspuns în șoaptă, clătînând din cap.

— Nimeni nu știe, zise ea melancolic. În fiecare zi ne întrebăm. Oamenii au crezut la început că demonii sunt îngeri păzitori. Apoi au crezut că suntem zei, înlănțuiți pe pământ, victime ale propriilor pasiuni. Ne-au urât pentru că eram altfel și și-au abandonat copiii dacă se dovedeau a fi demoni. Ne-au acuzat că le posedăm sufletele și că le luăm mințile. Demonii sunt geniali, dar nu răuvoitori – nu ca vampirii. Vocea ei era acum furioasă, deși continua să se audă ca un murmur. N-am face niciodată pe cineva să-și piardă mințile. Suntem victime ale fricii și invidiei oamenilor chiar mai mult decât vrăjitoarele.

— Vrăjitoarele au și ele de luptat cu propria rație de legende ostile, am spus, gândindu-mă la vânătoarea de vrăjitoare și la execuțiile care îi urmaseră.

— Vrăjitoarele se nasc tot din vrăjitoare. Vampirii îi fac pe alții vampiri. Voi aveți povești de familie și amintiri care să vă reconforteze când sunteți singuri sau tulburați. Noi nu avem decât poveștile pe care ni le-au spus oamenii. Nu-i de mirare că o iau razna atâția demoni. Singura noastră speranță este să ne întâlnim într-o zi cu alți demoni și să știm că suntem ca ei. Fiul meu Nathaniel a fost printre cei norocoși. Mama lui este un demon, cineva care a văzut semnele și l-a putut ajuta să le înțeleagă. Agatha privi o clipă în altă parte, recăpătându-și stăpânirea de sine. Când se uită din nou la mine, avea ochii triști. Poate că oamenii au dreptate. Poate că suntem posedați. Eu văd tot felul de lucruri, Diana. Lucruri pe care n-ar trebui să le văd.

Demonii puteau fi vizionari. Nimeni nu știa dacă viziunile lor sunt adevărate, așa cum erau ale vrăjitoarelor.

— Văd sânge și frică. Te văd pe tine, spuse Agatha, și privirea ei își pierdu iar limpezimea. Uneori îl văd pe vampir. Vrea cartea asta de foarte multă vreme. Dar te-a găsit în schimb pe tine. Curios.

— De ce vrea Matthew Clairmont cartea?

Agatha ridică din umeri.

— Vampirii și vrăjitoarele nu-și împart gândurile cu noi. Nici măcar vampirul tău nu ne spune ce știe, deși ține la demoni mai mult decât majoritatea semenilor lui. Atâtea secrete și atâția oameni inteligenți în ziua de azi. Dacă nu avem grijă, își vor da seama. Oamenilor le place puterea – și le plac și secretele.

— Nu este vampirul *meu*.

Am roșit.

— Ești sigură? mă întrebă ea, privind fix învelișul cromat al espressorului, de parcă ar fi fost o oglindă magică.

— Da, am spus eu apăsător.

— O carte mică poate conține un mare secret – unul care ar putea schimba lumea. Ești vrăjitoare. Știi bine, cuvintele au putere. Iar dacă vampirul tău ar cunoaște secretul, n-ar avea nevoie de tine.

Ochii căprui ai Agatheii erau acum înduioșători, calzi.

— Matthew Clairmont poate cere chiar el manuscrisul, dacă-l vrea atât de mult.

Gândul că ar fi putut să o facă chiar în clipa aceea mă umplu de o groază inexplicabilă.

— Când îl vei avea din nou, spuse Agatha insistent, prinzându-mă de braț, promite-mi că îți vei aminti că nu sunteți singurii care trebuie să-i cunoască secretele. Demonii fac și ei parte din lume. Promite-mi.

Am simțit un val de panică la atingerea ei, devenind brusc conștientă de căldura și de înghesuiala din încăperea. Instinctiv, am căutat din priviri cea mai apropiată ieșire, concentrându-mi atenția asupra propriei respirații și încercând să-mi înfrâng debutul unei reacții de tipul „luptă sau fugi”.

— Promit, am murmurat ezitant, neștiind sigur cu ce eram de acord.

— Bine, spuse ea absentă, dându-mi drumul. Privirea îi era pierdută undeva, departe. A fost frumos din partea ta că ai stat de vorbă cu mine. Se uită din nou fix la covor. Ne vom revedea. Nu uita, unele promisiuni contează mai mult decât altele.

Am pus ceainicul și ceașca în recipientul gri de plastic de deasupra coșului de gunoi și am aruncat punga de la sandwich. Când am privit

peste umăr, Agatha citea pagina sportivă a cotidianului londonez abandonat de profesorul de istorie.

Îndreptându-mă spre ieșirea din Blackwell's, n-am văzut-o pe Miriam, dar i-am simțit privirea.

Selden End se umpluse cu oameni obișnuiți cât lipsisem, ocupați cu toții cu propriile cărți și ignorând total adunătura de făpturi din jur. Invidiindu-le neștiința, am luat un manuscris, hotărâtă să mă concentrez, dar m-am trezit rememorând conversația purtată la Blackwell's și evenimentele din ultimele zile. La prima vedere, ilustrațiile din *Ashmole 782* nu păreau să aibă legătură cu subiectul cărții așa cum îl prezentase Agatha Wilson. Iar dacă Matthew Clairmont și demonul erau atât de interesați de manuscris, de ce nu-l solicitau?

Am închis ochii, recapitulând detaliile întâlnirii mele cu manuscrisul și încercând să găsesc o ordine în evenimentele din ultimele zile. Mi-am golit mintea și mi-am imaginat problema ca pe un puzzle pus pe o masă albă, căruia încercam să-i aranjez piesele colorate. Dar, indiferent unde le așezam, nu apărea nicio imagine clară. Enervată, mi-am împins scaunul și am luat-o spre ieșire.

— Mai vrei ceva? mă întrebă Sean în timp ce-mi lua manuscrisele din brațe.

I-am dat câteva fișe proaspăt completate. Zâmbi când văzu câte erau, dar nu spuse o vorbă.

Aveam două lucruri de făcut înainte de a pleca. Primul era un simplu gest de curtoazie. Nu știam cum, dar vampirii împiedicaseră un șuvoi interminabil de făpturi să năvălească peste mine în Selden End. Vrăjitoarele și vampirii nu aveau prea des ocazia de a-și mulțumi unii altora, dar Clairmont mă protejase de două ori în ultimele două zile. Eram decisă să nu fiu nerecunoscătoare – sau bigotă, precum Sarah și prietenele ei din sabatul din Madison.

— Domnule profesor Clairmont?

Vampirul înălță ochii spre mine.

— Îți mulțumesc, am spus simplu, întâlnindu-i privirea și susținându-i-o până când și-o feri.

— Cu plăcere, murmură el și în voce i se simți o notă de surprindere.

Al doilea lucru pe care îl aveam de făcut era puțin mai complicat.

Matthew Clairmont avea nevoie de mine, dar și eu aveam nevoie de el. Voiam să-mi spună de ce *Ashmole 782* devenise atât de popular.

— Poate ar trebui să-mi spui Diana, am zis repede, înainte să-mi pierd curajul.

Matthew Clairmont zâmbi.

Inima îmi stătu în loc o fracțiune de secundă. Nu era zâmbetul acela abia mijit, politicoș, cu care mă obișnuisem deja. Buzele i se curbară spre ochi, făcându-i întregul chip să scânteieze. „Dumnezeule, ce frumos e“, mi-am spus din nou, ușor amețită.

— Bine, zise el pe un ton blând, dar atunci și tu trebuie să-mi spui Matthew.

Am dat din cap în semn de aprobare. Inima îmi bătea în continuare cu putere. Ceva mi se răspândi prin corp, înlăturând urmele de neliniște rămase după întâlnirea neașteptată cu Agatha Wilson.

Nările lui Matthew fremătară delicat. Zâmbetul i se lărgi și mai mult. Indiferent ce se întâmpla în corpul meu, el îl mirosise deja. Mai mult, părea să fi identificat fenomenul.

Am roșit.

— Îți urez o seară plăcută, Diana.

Vocea îi zăbovi asupra numelui meu, făcându-l să sune exotic și ciudat.

— Noapte bună, Matthew, am replicat, bătând iute în retragere.

În seara aceea, vâslind pe râul liniștit în timp ce apusul se topea în nopte, am văzut din când în când o pată fumurie pe poteca de pe mal, mereu ușor înaintea mea, ca o stea întunecată care îmi arăta drumul spre casă.

Capitolul 7

La ora două și un sfert am fost smulsă din somn de o senzație teribilă de înec. Dând din mâini ca să ies de sub pilotă, transformată prin puterea visului într-o masă de alge grea și plină de apă, m-am mișcat spre apa mai ușoară de deasupra. Chiar când începeam să fac progrese, ceva mă prinse de gleznă și mă trase în adâncuri.

Așa cum se întâmplă de obicei cu coșmarurile, m-am trezit cu o tresărire, înainte de a afla cine mă prinsese. Timp de câteva minute am zăcut dezorientată, cu trupul scaldat în sudoare și cu inima bubuind în ritm de staccato, reverberându-mi în coaste. Precută, m-am ridicat în capul oaselor.

O față albă se holba la mine din geam, cu niște ochi negri, goi.

Mi-am dat seama prea târziu că era doar reflexia mea în sticla ferestrei. Abia am reușit să ajung la baie, că mi s-a făcut rău. Următoarea jumătate de oră mi-am petrecut-o făcută ghem pe podeaua rece de dale, învinuind pe Matthew Clairmont și pe celelalte făpturi adunate în bibliotecă de greața pe care o simțeam. În cele din urmă, m-am târât înapoi în pat și am dormit vreo două ore. În zori mi-am tras cu chiu, cu vai pe mine echipamentul de vâslit.

Când am ajuns în dreptul gheretei, portarul mă privi uluit.

— Doar nu ieșiți tocmai acum, pe ceața asta, doamnă profesoară? La cum arătați, s-ar zice că v-ați cam împrăștiat forțele în ultima vreme, iertați-mă că vă spun. N-ar fi o idee mai bună să vă petreceți frumuseț dimineața în pat? Râul o să fie tot acolo și mâine.

După ce am cântărit în minte sfatul lui Fred, am clătinat din cap.

— Nu, o să mă simt mai bine așa.

Nu părea să mă creadă.

— Iar în weekend se întorc studenții.

Pavajul era alunecos de la umezeală, așa că am alergat mai încet decât de obicei, având în vedere atât starea vremii, cât și propria oboseală. Ruta obișnuită mă duse pe lângă Colegiul Oriel, prin dreptul

porților de fier înalte și negre dintre Merton și Corpus Christi¹⁸. Erau încuiate de la apus până la răsărit, ca să țină oamenii departe de luncile de pe marginea râului, dar primul lucru pe care-l învățai când vâsleai la Oxford era cum să le escaladezi. M-am cățărat pe ele cu ușurință.

Ritualul familiar al lăsării bărcii la apă își îndeplini rolul. Când m-am desprins de doc și am început să plutesc prin ceață mă simțeam aproape normal.

Când e ceață, vâslitul îți dă și mai mult impresia că zbori. Aerul înăbușă zgomotele firești ale păsărilor și automobilelor și amplifică plescăitul moale al vâslelor în apă și fâsâitul căptușelii de pe banchetele bărcii. Fără maluri și fără repere familiare care să te ajute să te orientezi nu te poți ghida decât după instinct.

Am intrat într-un ritm simplu, oscilatoriu, eu și barca mea, cu ochii și urechile atente la cea mai mică schimbare în sunetul vâslelor, care mi-ar fi semnalat că mă apropii prea tare de maluri, sau la o eventuală umbră care mi-ar fi indicat apropierea altei bărci. Ceața era atât de deasă, încât m-am gândit să mă întorc atentă, dar perspectiva cursului drept al râului era prea tentantă.

Chiar în apropierea tavernei, am întors cu grijă barca. Doi vâslași erau în aval, prinși într-o discuție pătimașă despre strategiile competiționale pentru câștigarea curselor în stilul „bumps” caracteristic pentru Oxbridge.

— Vreți s-o luați înaintea mea? am strigat în direcția lor.

— Sigur! veni repede răspunsul.

Perechea țâșni pe lângă mine, fără a-și schimba ritmul.

Sunetul vâslelor lor se topi în ceață. M-am hotărât să merg înapoi până la adăpostul pentru bărci și să îmi închei traseul acolo. Fusese un exercițiu scurt, dar corpul meu, anchilozat după a treia noapte de somn insuficient, se mai dezmoțise.

Lăsând barca la locul ei, am încuiat adăpostul și am luat-o la pas pe cărarea care ducea spre oraș. Era atâta liniște în ceața dimineții, încât timpul și locul se estompară. Am închis ochii, închipuindu-mi că nu eram nicăieri – nici la Oxford, nici în alt loc anume.

Când i-am redeschis, o siluetă întunecată răsărise în fața mea. De frică, am început să gâfâi. Forma țâșni către mine, așa că am ridicat

---

¹⁸ Oriel, Merton, Corpus Christi - colegii din cadrul Universității Oxford (n.tr.)

mâinile instinctiv, ca să îndepărtez pericolul.

— Diana, îmi pare extrem de rău. Credeam că m-ai văzut.

Era Matthew Clairmont, cu o expresie plină de îngrijorare pe chip.

— Mergeam cu ochii închiși.

Mi-am tras gulerul puloverului, iar el s-a dat puțin înapoi. M-am sprijinit de un copac până când respirația mi-a revenit la normal.

— Pot să te întreb ceva? zise Clairmont când inima încetă să-mi mai bubuie.

— Nu, dacă ai de gând să mă chestionezi de ce am ieșit pe rău în ceață, când pe mine mă urmăresc și vampiri, și demoni, și vrăjitoare.

N-aveam chef de predici – nu în dimineața asta.

— Nu, vocea sa căpătă o ușoară inflexiune sarcastică, deși ar fi o întrebare excelentă. Voiam să știu de ce mergi cu ochii închiși.

Am râs.

— Ce, tu nu mergi?

Matthew scutură din cap.

— Vampirii nu au decât cinci simțuri. Ni se pare că cel mai bine e să le folosim pe toate, zise el sardonice.

— Nu e vorba de magie, Matthew. Este un joc pe care îl joc de când eram copil. O înnebunea pe mătușa mea. Mereu veneam acasă cu vânătăi și cu zgârieturi pe picioare, pentru că mă împiedicam de tufişuri și de copaci.

Vampirul rămase pe gânduri. Vârî mâinile în buzunarele pantalonilor gri-ardezie și își aținti privirea undeva, în ceață. Astăzi purta un pulover gri-albastru care-i făcea părul și mai negru, dar nu avea haină. Era o omisiune bătătoare la ochi, dată fiind vremea. Simțindu-mă dintr-odată neîngrijită, mi-am dorit să nu-mi fi făcut gaura din pantaloni, de pe spatele coapsei stângi, agățându-mă în greementul bărcii.

— Cum a fost la vâslit azi-dimineață? întrebă Clairmont în cele din urmă, ca și cum n-ar fi știut.

Doar nu ieșise la plimbare.

— Bine, am zis eu scurt.

— Nu prea e lume pe aici atât de devreme.

— Nu, dar îmi place când râul nu e aglomerat.

— Nu e riscant să vâslești pe o vreme ca asta, când sunt așa puțini oameni pe-afară?

Tonul lui era amabil și, dacă n-ar fi fost un vampir care-mi urmărea

toate mișcărilor, așa fi putut să-i iau întrebarea drept o încercare stângace de a face conversație.

— De ce riscant?

— Dacă se întâmplă ceva, s-ar putea să nu vadă nimeni.

Până acum nu-mi fusese niciodată teamă când vâsleam pe râu, dar avea dreptate. Cu toate astea, am respins ideea.

— Luni vin studenții. Profit de liniște cât mai pot.

— Săptămâna viitoare chiar începe semestrul?

Clairmont părea sincer surprins.

— Ești totuși *profesor*, nu? am spus eu râzând.

— Tehnic, da, dar nu prea am contact cu studenții. Sunt aici mai mult în calitate de cercetător.

Strânse din buze. Nu-i plăcea să se râdă de el.

— Cred că e plăcut.

Am spus asta gândindu-mă la orele de curs introductive în fața a trei sute de studenți și la bobocii nerăbdători cu care avusesem de-a face.

— E liniște. Echipamentele mele de laborator nu mă întrebă de ce petrec atâta timp acolo. În plus, îi am pe domnișoara Shephard și pe celălalt asistent al meu, domnul Whitmore, așa că nu sunt complet singur.

Aerul era umed, iar mie mi se făcuse frig. În plus, mi se părea cumva nefiresc să stau la povești cu un vampir într-o ceață groasă, s-o tai cu cuțitul.

— Trebuie s-o pornesc spre casă.

— Vrei să te duc cu mașina?

Cu patru zile în urmă, n-aș fi acceptat așa ceva din partea unui vampir, dar în dimineața asta părea o idee excelentă. În plus, îmi dădea ocazia să-l întreb de ce ar putea fi interesat un biochimist de un manuscris alchimic din secolul al șaptesprezecelea.

— Sigur, am spus.

Privirea timidă și mulțumită a lui Clairmont era total dezarmantă.

— Mi-am parcat mașina prin apropiere, zise el, arătând în direcția Colegiului Christ Church¹⁹.

---

¹⁹ Unul dintre cele mai mari colegii ale Universității Oxford (n.tr.)

Am mers în tăcere câteva minute, învăluți în ceața plumburie și impresionati de ciudățenia faptului că eram singuri – o vrăjitoare și un vampir. Matthew se mișca mai încet înadins ca să pot ține pasul cu el și părea mai relaxat afară decât fusese în bibliotecă.

— Asta e colegiul tău?

— Nu, n-am fost niciodată membru.

Felul în care formulase răspunsul mă făcu să mă întreb la ce colegii *fusesse* membru. Apoi am început să mă gândesc la vârsta lui. Uneori părea bătrân ca Oxfordul însuși.

— Diana?

Se opri.

— Ce e?

Începusem să mă îndepărtez, luând-o spre parcare a colegiului.

— E în partea asta, spuse el, arătând în direcție opusă.

Mă conduse la o enclavă mică, împrejmuită cu ziduri. Un Jaguar negru, cu garda joasă, era parcat sub un semn galben care proclama PARCAREA STRICT INTERZISĂ. De oglinda retrovizoare a mașinii atârna un permis de la spitalul John Radcliffe.

— Am înțeles, am spus, cu mâinile în șolduri. Parchezi unde ai chef.

— În mod obișnuit, sunt un cetățean model când vine vorba de parcare, dar vremea de azi mi-a sugerat că aș putea face o excepție, replică Matthew pe un ton defensiv.

Întinse un braț lung pe lângă mine, ca să deschidă portiera. Jaguarul era un model mai vechi, fără tehnologii de ultimă oră, cum ar fi deschiderea cu telecomandă sau sistemele de navigație, dar arăta de parcă tocmai ar fi ieșit din sala de expoziție. Matthew îmi deschise portiera, iar eu m-am urcat în mașină și tapiseria din piele de culoarea caramelului s-a adaptat imediat la forma corpului meu.

Nu mă mai urcasem niciodată într-o mașină atât de luxoasă. Cele mai teribile suspiciuni ale lui Sarah legate de vampiri ar fi fost confirmate dacă ar fi știut că aceștia conduc Jaguare, în timp ce ea mergea cu o rablă de Honda Civic mov, care oxidase, ajungând de culoarea movului-cafenie a vinetelor coapte.

Clairmont o luă pe alee până în dreptul porților Colegiului Christ Church, unde așteptă o breșă în traficul de la prima oră a dimineații, dominat de camionete, autobuze și biciclete.

— Ai vrea să luăm micul dejun înainte să te duc acasă? mă întrebă nonșalant, apucând schimbătorul de viteze din oțel șlefuit. Cred că ți-e

foame după atâta efort.

Era a doua masă la care mă invita Clairmont ca să (nu) o împart cu el. Era vreo trăsătură de-a vampirilor? Le plăcea să-i privească pe alții cum mănâncă?

Asocierea dintre vampiri și mâncat îmi făcu gândurile să zboare la obiceiurile lor alimentare. Toată lumea de pe lumea asta știa că vampirii se hrănesc cu sânge uman. Dar asta era tot? Îndoindu-mă deja că era o idee bună să merg în aceeași mașină cu un vampir, mi-am ridicat până sus fermoarul puloverului și m-am tras doi centimetri mai aproape de portieră.

— Diana?

— Aș mânca ceva, am recunoscut pe un ton ezitant, și aș da orice pentru un ceai.

Clairmont aprobă din cap, cu privirea îndreptată din nou asupra traficului.

— Știu un loc perfect.

O luă în sus pe deal și făcu la dreapta pe High Street. Trecurăm pe lângă statuia soției lui George al II-lea, adăpostită sub cupola de la Queen's College, apoi ne îndreptarăm spre grădinile botanice ale Oxfordului. Interiorul protejat al mașinii, la adăpost de zgomote, făcea Oxfordul să pară și mai ireal ca de obicei, cu fleșele și turnurile lui apărând pe neașteptate din tăcere și ceață.

Nu vorbeam niciunul, iar nemișcarea lui Clairmont mă făcu să-mi dau seama cât de mult mă mișcam, clipind, respirând și foindu-mă tot timpul. El însă nu clipea niciodată și respira arareori, iar fiecare răsucire de volan sau apăsare a pedalelor era cât mai ușoară și mai eficientă posibil, ca și cum pentru a trăi atât de mult trebuia să-și conserve energia. M-am întrebat din nou ce vârstă avea Matthew Clairmont.

Vampirul țâșni pe o stradă laterală, oprind mașina în fața unei cafenele micuțe, ticsite cu localnici care hăpăiau din farfuriile pline cu mâncare. Unii citeau ziarul, alții sporovăiau cu vecinii la mese lipite unele de altele. Am observat cu plăcere că toți beau niște căni uriașe de ceai.

— Nu știam de locul ăsta, am zis.

— E un secret bine păzit, spuse el pe un ton glumeț. Nu vor ca profesorii universitari să le strice atmosfera.

M-am întors din obișnuință să deschid portiera, dar, înainte să apuc

să ating mânerul, Clairmont veni de cealaltă parte și mi-o deschise.

— Cum de ai ajuns atât de repede? l-am întrebat eu.

— Prin magie, replică el printre buzele strânse.

Se părea că nu-i plăceau femeile care deschideau singure portiera, așa cum se povestea că nu-i plăceau nici cele care îl contraziceau.

— Sunt capabilă să-mi deschid singură portiera, am spus, coborând din mașină.

— De ce cred femeile din ziua de astăzi că e important să deschidă singure o ușă? făcu el tăios. Vi se pare o dovadă a forței voastre fizice?

— Nu, e un semn al independenței noastre.

Am rămas pe loc, cu brațele încrucișate, provocându-l să mă contrazică și amintindu-mi ce spusese Chris despre purtarea lui față de o femeie care îi pusese prea multe întrebări la o conferință.

Fără o vorbă, închise portiera în urma mea și deschise ușa cafenelei. Am rămas pe loc hotărâtă, așteptându-l să intre. O rafală de aer cald, umed, aduse un miros de costiță și de pâine prăjită. Am început să salivez.

— Ești cumplit de demodat, am conchis cu un oftat, hotărându-mă să nu mai opun rezistență.

Putea să-mi deschidă ușile în dimineața asta, câtă vreme era dispus să-mi cumpere un mic dejun fierbinte.

— După tine, murmură el.

Înăuntru am făcut slalom printre mesele aglomerate. Pielea lui Clairmont, care arătase aproape normal în ceață, sărea în ochi prin paloarea ei, evidențiată de lumina puternică din cafenea. Un cuplu ne privi lung în timp ce treceam. Vampirul se crispă.

„N-a fost o idee bună“, mi-am spus neliniștită, în timp ce ochii oamenilor ne studiau.

— Salut, Matthew, strigă o voce voioasă de femeie din spatele teșghelei. Mic dejun pentru două persoane?

Clairmont se luminează la față.

— Da, Mary. Cum se simte Dan?

— Suficient de bine ca să se plângă că s-a săturat să stea la pat. În mod cert e pe drumul cel bun.

— O veste excelentă, spuse Clairmont. Poți să-i aduci doamnei niște ceai când ai un moment liber? M-a amenințat că e gata de orice pentru el.

— N-o să fie nevoie, scumpo, îmi spuse Mary cu un zâmbet. Servim

ceai fără vreo pretenție.

Își strecură corpul voluminos pe după tejgheaua de melamină și ne conduse la o masă vârată în colțul cel mai îndepărtat, lângă ușa bucătăriei. Două meniuri plastificate aterizară cu un pocnet.

— Aici veți fi feriți de forfotă, Matthew. O trimit pe Steph cu ceaiul. Stați cât vreți.

Clairmont insistă să mă așez cu spatele la perete. El se așează vizavi, între mine și restul încăperii, făcând sul meniul laminat și lăsându-l să i se deruleze încet între degete. Se zbârli vizibil. În prezența altora era agitat și iritabil, așa cum fusese și la bibliotecă. Se simțea mult mai confortabil când eram doar noi doi.

Am recunoscut semnificația acestui comportament grație noilor mele cunoștințe despre lupii norvegieni. Mă proteja.

— Cine crezi tu că reprezintă acum o amenințare, Matthew? Ți-am spus că pot să am grijă de mine și singură.

Vocea îmi sunase un pic mai îndârjit decât intenționasem.

— Da, sunt sigur că poți, zise el fără convingere.

— Ascultă, am spus, încercând să păstrez un ton moderat, ai reușit să... îi ții departe de mine ca să pot să îmi văd de treabă. Mesele erau prea apropiate ca să mai intru în detalii. Îți sunt recunoscătoare. Dar cafeneaua e plină de oameni. Singurul pericol acum ar fi să le atragi tu atenția. Te declar oficial în afara orelor de program.

Clairmont înclină din cap către casa de marcat.

— Tipul de colo i-a spus prietenului său că arăți „delicios“.

Încerca s-o ia ușor, dar chipul i se întunecă. M-am abținut să nu râd.

— Nu cred c-o să mă muște, am spus.

Tenul vampirului deveni pământiu.

— Din câte înțeleg eu din argoul britanic modern, am adăugat, „delicios“ e un compliment, nu o amenințare.

Clairmont continua să arunce priviri negre.

— Dacă nu-ți place ceea ce auzi, atunci nu mai trage cu urechea la conversațiile altora, i-am sugerat, nerăbdătoare în fața manifestărilor lui de masculinitate.

— Ușor de zis, făcu el, jucându-se cu un borcan de gem.

O versiune mai tânără și puțin mai subțire a lui Mary sosi la masă cu un ceainic enorm din ceramică și două căni.

— Laptele și zahărul sunt pe masă, Matthew, spuse ea, aruncându-mi o privire plină de curiozitate.

Matthew făcu prezentările.

— Steph, ea e Diana. Ne vizitează din America.

— Serios? Locuiești în California? Abia aștept să ajung în California.

— Nu, în Connecticut, am spus cu regret.

— Țsta-i unul din statele alea mici, nu?

Steph era clar dezamăgită.

— Da. Și ninge.

— Mie, una, îmi plac palmierii și soarele puternic. Zăpada o făcuse să-și piardă orice interes față de mine.

— Ce luați?

— Mi-e foarte foame, am spus pe un ton de scuză, comandând două ouă jumări, patru felii de pâine prăjită și câteva de costiță.

Steph, care în mod cert primise comenzi și mai și, notă totul fără niciun comentariu și ne luă meniurile.

— Pentru tine, Matthew, doar ceai?

El încuviință din cap.

Când Steph ajunsese prea departe ca să ne mai poată auzi, m-am aplecat peste masă.

— Ei știi despre tine?

Clairmont se înclină în față, cu chipul la treizeci de centimetri de al meu. În dimineața asta mirosea mai dulce, ca o garofiță proaspăt culeasă. Am respirat adânc.

— Știi că sunt un pic altfel. Poate că Mary bănuiește ceva mai mult, dar e convinsă că i-am salvat viața lui Dan, așa că a hotărât că asta n-are nicio importanță.

— Cum l-ai salvat?

Se presupune că vampirii iau viața oamenilor, nu o salvează.

— L-am consultat odată la Radcliffe când eram în tură, pentru că aveau prea puțini medici. Mary văzuse o emisiune care descria simptomele atacului cerebral și le-a recunoscut atunci când soțului ei a început să-i fie rău. Fără ea, acum ar fi mort sau infirm.

— Și de ce crede că tu l-ai salvat?

Mirosul lui de mirodenii mă făcea să amețesc. Am ridicat capacul ceainicului, înlocuind aroma de garofițe cu parfumul de tanin al ceaiului negru.

— Mary l-a salvat mai întâi, dar, după ce a fost internat în spital, a avut o reacție adversă foarte puternică la medicamente. Ți-am spus că Mary are spirit de observație. A discutat cu un medic despre bănuielele

ei, dar el n-a luat-o în serios. Eu am... auzit întâmplător și am intervenit.

— Consulți des pacienți?

Am turnat pentru fiecare câte o cană aburindă de ceai, atât de tare încât lingurița stătea dreaptă. Mâinile îmi tremurară ușor la ideea că un vampir dădea târcoale prin secțiile spitalului John Radcliffe, printre bolnavi și accidentați.

— Nu, zise el, jucându-se cu zaharnița, numai când au o urgență.

Împingând una dintre căni spre el, mi-am ațintit privirea asupra zahărului. Clairmont mi-l întinse. Mi-a pus în ceai exact o jumătate de linguriță de zahăr și jumătate de ceașcă de lapte. Așa îmi plăcea – negru ca smoala, cu o urmă de zahăr care să-i mai ia din amăreală și cu suficient lapte ca să semene mai puțin cu o tocană. Am amestecat apoi în sensul acelor de ceasornic și, imediat ce experiența mi-a spus că nu-mi va opări limba, am luat o înghițitură. Perfect.

Vampirul zâmbea.

— Ce e? l-am întrebat.

— N-am mai văzut pe nimeni care să acorde atâta atenție detaliilor când vine vorba de ceai.

— Înseamnă că nu petreci prea mult timp în compania băutorilor de ceai inveterați. Ceea ce contează cu adevărat e să-i poți evalua tăria înainte de a pune în el zahărul și laptele.

Cana lui, din care ieșeau aburi, rămânea neatinsă.

— Văd că ție îți place negru.

— Ceaiul nu e băutura mea preferată, spuse el, pe un ton ușor mai scăzut.

— Atunci care este băutura *ta* preferată?

În clipa în care cuvintele îmi ieșiră din gură, mi-am dorit să le pot lua înapoi. Clairmont trecu brusc de la amuzament la o furie tăcută.

— De ce mai întrebî? zise pe un ton usturător. Până și oamenii știu răspunsul la întrebarea asta.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid gura.

Am apucat strâns cana, încercând să mă calmez.

— Nu, n-ar fi trebuit, spuse.

Mi-am băut ceaiul în tăcere. Ridicărăm amândoi privirile când Steph se apropie de masă cu un coșuleț cu pâine prăjită și o farfurie plină ochi cu ouă și cu costiță.

— Mama s-a gândit că ți-ar trebui niște legume, explică Steph când

am căscat ochii la mormanul de ciuperci și de roșii la grătar care însoțeau micul dejun. A zis că arăți ca ieșită din mormânt.

— Mulțumesc! am răspuns.

Critica felului în care arătam nu reuși să-mi domolească entuziasmul față de suplimentul de mâncare.

Steph rânji, iar Clairmont îmi trimise un surâs când am luat furculița și m-am aplecat asupra conținutului farfuriei.

Totul era fierbinte și înmiresmat, un echilibru perfect între suprafața crocantă și interiorul moale, care se topea în gură. După ce mi-am potolit cât de cât foamea, am declanșat un atac metodic asupra grămezii de pâine prăjită, luând prima felie deja răcită și întinzând unt pe ea. Vampirul mă privea mâncând cu atenția pe care mi-o acordase și în timp ce-mi pregăteam ceaiul.

— Și de ce ai ales știința? m-am aventurat, băgând felia de pâine în gură, ca să-l oblig să vorbească.

— Tu de ce ai ales istoria?

Părea expeditiv, dar n-aveam să-l las să mă fenteze așa de ușor.

— Tu, primul.

— Cred că simt nevoia să știu de ce exist, spuse el, privind fix masa.

Construia din zaharniță și dintr-un inel de pliculețe albastre de îndulcitor artificial un castel cu șanțuri de apărare.

Am înghețat sesizând similitudinea dintre explicația lui și ceea ce Agatha îmi spusese cu o zi înainte despre *Ashmole 782*.

— Asta e o problemă pentru filosofi, nu pentru oameni de știință.

Mi-am supt un strop de unt de pe deget, ca să-mi ascund confuzia.

Dintr-odată, ochii i se aprinseră din nou de mânie.

— Doar nu crezi cu adevărat că... oamenii de știință nu vor să știe de ce.

— Pe vremuri erau interesați de asta, am cedat eu, urmărindu-l îngrijorată. Schimbările lui bruște de dispoziție erau de-a dreptul înfricoșătoare. Acum se pare că nu mai sunt interesați decât de cum – cum funcționează corpul, cum se mișcă planetele...

Clairmont pufni.

— Nu și adevărații oameni de știință.

Mesenii din spatele lui se ridicară să plece. Vampirul se încordă, pregătit să intervină dacă se hotărau să se năpustească asupra noastră.

— Iar tu ești un adevărat om de știință. Clairmont îmi ascultă comentariul fără să zică nimic. Într-o zi va trebui să-mi explici relația

dintre neurologie, ADN, comportamentul animal și evoluție. La prima vedere nu prea au de-a face unele cu altele.

Am mușcat din nou din pâinea prăjită.

Sprânceană stângă a lui Clairmont se ridică sus de tot.

— Văd că te-ai apucat de citit serios din jurnalele științifice, zise el pe un ton tranșant.

Am ridicat din umeri.

— Aveai un avantaj nejustificat. Știai totul despre munca mea. N-am făcut decât să egalez scorul.

Mormăi ceva care suna a franceză.

— Am avut o grămadă de timp la dispoziție să mă gândesc la tot felul de lucruri, îmi dădu el replica în engleză, pe un ton lipsit de inflexiuni, mărinz șanțul de apărare din jurul castelului pe care-l construia cu încă un cerc din pliculețe. Nu există nicio legătură între ele.

— Minți, am spus cu blândețe.

Deloc surprinzător, acuzația mea îl înfurie, dar viteza cu care se petrecu transformarea lui mă luă din nou pe nepregătite. Asta îmi amintea că luam micul dejun cu o ființă care putea ucide oricând.

— Atunci spune-mi tu care e legătura, zise el printre dinții încleștați.

— Nu prea știu, am recunoscut. Ceva le ține laolaltă, o problemă care face conexiunea între domeniile tale de cercetare și le dă sens. Singura explicație alternativă este că ești genul de intelectual care se pricepe la toate – o idee ridicolă, având în vedere cât de apreciată este munca ta – sau că te plictisești repede. Dar nu pari tipul care cade pradă plictiselii intelectuale. De fapt, ești chiar la polul opus.

Clairmont mă studie până când tăcerea deveni incomodă. Stomacul meu începea să protesteze împotriva cantității de mâncare pe care mă așteptasem să o accepte. Mi-am turnat ceai proaspăt și l-am îndulcit, așteptându-l pe vampir să vorbească.

— Pentru o vrăjitoare, și tu ai spirit de observație.

Privirea lui trăda o admirație plină de pică.

— Vampirii nu sunt singurele ființe care știu să vâneze, Matthew.

— Nu. Toți vânam ceva, nu-i așa, Diana? Zăbovi asupra numelui meu. Acum e rândul meu. De ce istoria?

— Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

Și încă nu i-o adresasem pe cea mai importantă.

Clătină din cap ferm, așa că mi-am redirecționat energia de la

culegerea de informații la respingerea încercărilor lui Clairmont de a le obține de la mine.

— La început cred că a fost o chestiune de ordine. Vocea îmi ezită. Trecutul părea perfect previzibil, ca și cum nimic din ceea ce se întâmplase cândva nu-mi rezerva vreo surpriză.

— Vorbești ca unul care n-a fost acolo, spuse vampirul sec.

Am scos un scurt hohot de râs.

— Am aflat asta destul de repede. Dar la început așa părea. La Oxford, profesorii îl transformau într-o poveste ordonată, cu început, cuprins și sfârșit. Totul părea logic, inevitabil. Narațiunile lor m-au captivat, și asta a fost suficient. Nicio altă materie nu m-a mai interesat. Am devenit istoric și n-am privit niciodată înapoi.

— Chiar dacă ai descoperit că oamenii – din trecut sau din prezent – nu sunt deloc logici?

— Istoria a devenit o provocare și mai mare când n-a mai fost atât de limpede. De fiecare dată când citesc o carte sau un document din trecut, mă lupt cu ființe care au trăit cu sute de ani în urmă. Au secretele și obsesiile lor – tot felul de lucruri pe care nu vor sau nu pot să le dezvăluie. Misiunea mea este să le descopăr și să le explic.

— Și dacă nu poți? Dacă sfidează orice explicație?

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, am răspuns, după ce i-am cântărit întrebarea. Sau, cel puțin, nu cred că s-a întâmplat. Nu trebuie decât să știi să ascuți. Nimeni nu vrea cu adevărat să țină secrete, nici măcar morții. Toată lumea lasă indicii pretutindeni, iar dacă le acorzi atenție, le poți pune cap la cap.

— Deci ești un fel de istoric detectiv, observă el.

— Da. Cu mize mult mai mici.

M-am rezemat de spătar, crezând că interviul se terminase.

— Atunci, de ce istoria științei? continuă el.

— Provocarea marilor minți, presupun?

Am încercat să nu par dezinvoltă și nici să nu-mi las vocea să urce la sfârșitul propoziției, ca s-o transform într-o întrebare, dar n-am reușit niciuna, nici alta.

Clairmont lăsă capul în jos și începu să demoleze încet castelul pe care-l clădise.

Bunul-simț îmi spunea să nu mai adaug nimic, dar ițele încurcate ale propriilor mele secrete începură să se descâlcească.

— Am vrut să știu cum de-au ajuns oamenii să aibă o perspectivă

asupra lumii care lasă atât de puțin loc magiei, am spus precipitat. Simțeam nevoia să înțeleg cum s-au convins că magia nu este importantă.

Vampirul și-a ridicat ochii cenușii și reci și i-a ațintit într-ai mei.

— Și ai aflat?

— Da și nu. Am șovăit. Am înțeles logica pe care o folosiseră și felul în care au ucis magia încet-încet, cu pași mici, pe măsură ce învățații știrbeau treptat, prin experimentele lor, convingerea că lumea este un loc magic, sălaș al unor forțe inexplicabile. Totuși, în cele din urmă, au dat greș. Magia n-a dispărut niciodată cu adevărat. Așteaptă, în tăcere, ca oamenii să se întoarcă la ea atunci când vor descoperi că știința nu explică tot.

— Așadar, alchimia, spuse Clairmont.

— Nu, am protestat eu. Alchimia este una dintre primele forme de știință experimentală.

— Poate. Dar nu crezi că alchimia este complet lipsită de magie, nu? Vocea lui Matthew era sigură. Ți-am citit lucrările. Nici măcar tu nu te poți separa complet de ea.

— Atunci este știință amestecată cu magie. Sau magie amestecată cu știință, dacă preferi.

— Tu pe care o preferi?

— Nu prea știu, am spus, în defensivă.

— Îți mulțumesc.

Privirea lui Clairmont sugera că știe cât mi-era de greu să vorbesc despre asta.

— Cu plăcere. Cred. Mi-am dat părul din ochi, simțindu-mă un pic nesigură. Pot să te mai întreb ceva?

Privirea îi scăpără îngrijorată, dar încuviință.

— De ce ești interesat de munca mea – de alchimie?

A fost cât pe ce să evite răspunsul, gata să expedieze întrebarea, apoi se răzgândi. Îi încredinșasem un secret, acum era rândul lui.

— Alchimiștii voiau și ei să știe de ce existăm.

Clairmont spunea adevărul – era limpede dar asta nu mă ajuta cătuși de puțin să-i înțeleg interesul pentru *Ashmole 782*. Se uită la ceas.

— Dacă ai terminat, ar trebui să te duc înapoi la colegiu. Bănuiesc că ar trebui să te schimbi în niște haine mai groase înainte de a te duce la bibliotecă.

— Mi-ar trebui un duș. M-am ridicat și m-am întins, răsucindu-mi gâtul în încercarea de a-i atenua încordarea cronică. Și *musai* să mă duc la yoga diseară. Îmi petrec prea mult timp la masa de lectură.

Ochii vampirului străluciră.

— Practici yoga?

— N-aș putea trăi fără ea, am replicat. Îmi plac și mișcarea, și meditația.

— Nu mă mir, zise Clairmont. Și vâslitul tău e o combinație de mișcare și meditație.

Am roșit. Mă urmărea la fel de atent pe râu ca și în bibliotecă.

Puse o bancnotă de douăzeci de lire pe masă și flutură din mână spre Mary. Ea îi făcu semn înapoi, iar el îmi atinse ușor umărul, ghidându-mă printre mese și cei câțiva clienți care mai rămăseseră.

— Cu cine faci yoga? întrebă după ce îmi deschise portiera.

— Mă duc la sala de pe High Street. N-am găsit încă un profesor care să-mi placă, dar e aproape, așa că nu fac mofturi.

New Haven avea mai multe săli de yoga, dar Oxfordul rămăsese în urmă.

Vampirul se urcă în mașină, întoarse cheia în contact și dădu perfect cu spatele pe o alee din apropiere, înainte de a o lua înapoi spre oraș.

— N-ai să găsești aici cursul de care ai nevoie, spuse el sigur de sine.

— Și tu faci yoga?

Mă fascina imaginea trupului lui masiv contorsionat în pozițiile specifice.

— Uneori. Dacă vrei să mergi cu mine mâine, te-aș putea lua de la Hertford la șase. În seara asta va trebui să te mulțumești cu ora de aici, din oraș, dar mâine vei avea parte de o ședință în toată regula.

— Unde este sala la care te duci tu? Pot să sun, să văd dacă au oră diseară.

Clairmont clătină din cap.

— Diseară nu e deschis. Numai în serile de luni, miercuri, vineri și duminică.

— Ah! am făcut eu, dezamăgită. Și cum sunt orele?

— Ai să vezi. Sunt greu de descris.

Se abținea să zâmbească.

Spre surprinderea mea, ajunsese la poarta clădirii unde locuiam. Fred întinse gâtul să vadă cine zăbovea în dreptul porții, zări permisul de la Radcliffe și se îndreptă spre noi, să verifice ce se întâmpla.

Clairmont îmi deschise portiera. În timp ce coboram, i-am făcut semn lui Fred și apoi i-am întins vampirului mâna.

— Mi-a făcut plăcere micul dejun. Mulțumesc pentru ceai și pentru companie.

— Oricând, răspunse el. Ne vedem la bibliotecă.

Fred fluieră în timp ce Clairmont se îndepărta.

— Frumoasă mașină, doamnă profesoară. E prieten cu dumneavoastră?

Cădea în sarcina lui să știe cât mai multe despre ceea ce se întâmpla în colegiu, spre siguranța noastră, dar și pentru a-și satisface curiozitatea neabătută înscrisă în fișa postului de portar.

— Așa cred, am spus, rămânând pe gânduri.

Când am ajuns în casă, mi-am căutat pașaportul și am scos din teancul de bancnote americane una de zece dolari. Mi-au trebuit câteva minute ca să găsesc un plic. După ce am strecurat bancnota în el fără nicio altă foaie, am trecut adresa lui Chris la destinatar, am scris PAR AVION pe o parte, cu litere de tipar, și am pus timbrele necesare în colțul de sus.

Chris n-avea să mă lase să uit cum câștigase pariul ăsta. Sub nicio formă.

Capitolul 8

— Serios, mașina asta e un clișeu.

Părul mi se agăța de degete, trosnind și pârâind, în timp ce încercam să mi-l înlătur de pe față.

Clairmont se sprijinea de Jaguarul său, impecabil și relaxat. Până și hainele sale de yoga, evident, gri cu negru, arătau ca scoase din cutie, deși erau mult mai banale decât ceea ce purta la bibliotecă.

Contemplam mașina neagră, rafinată, și pe vampirul cel elegant și mă simțeam nejustificat de enervată. Nu fusese o zi bună. Banda transportoare a bibliotecii se stricase și durase o veșnicie până să primesc manuscrisele. Formularea prelegerii continua să-mi scape și începusem să mă uit în calendar cu un sentiment de panică, închipuindu-mi o încăpere plină de colegi care mă asaltau cu întrebări dificile. Mai era puțin până în octombrie, iar conferința urma să aibă loc în noiembrie.

— Crezi că o mașină mai mică m-ar face să trec neobservat? mă întrebă el, întinzând mâna după salteaua mea de yoga.

— Nu, nu tocmai.

În lumina asfințitului de toamnă, Clairmont arăta de la o poștă a vampir, deși șuvoiul tot mai mare de studenți și de profesori trecea pe lângă el fără să-i arunce vreo privire. Dacă nu puteau simți ce era – sau *vedea*, așa cum stătea în aer liber –, mașina era lipsită de importanță. Iritarea mi se acumula sub piele.

— Am greșit cu ceva?

Ochii lui de un verde-cenușiu erau mari și mă priveau candid. Îmi deschise portiera mașinii, inspirând adânc în clipa în care m-am strecurat pe lângă el.

Am răbufnit.

— Mă adulmeci?

După ziua de ieri, bănuiam că trupul meu îi furnizează tot felul de informații pe care nu voiam să le capete.

— Nu mă ispitii, murmură el, închizând ușa.

Părul de pe ceafă mi se zbârli ușor când mi-am dat seama de implicațiile spuselor lui. Vampirul deschise portbagajul și îmi puse salteaua înăuntru.

Aerul nopții umplu cabina când se urcă în mașină fără niciun efort vizibil și fără vreun moment de stângăcie provocat de îndoirea membrelor. Chipul i se încreți într-o expresie de solitudine.

— Ai avut o zi proastă?

I-am aruncat o privire ucigătoare. Știa exact ce fel de zi avusesem. El și Miriam veniseră din nou în Duke Humfrey, ținând celelalte făpturi la distanță. Când plecaserăm să ne schimbăm hainele pentru yoga, Miriam rămăsese acolo, ca să se asigure că nu eram urmați de vreun cortegiu de demoni – sau mai rău.

Clairmont porni mașina și o luă pe Woodstock Road fără să mai încerce să inițieze vreo conversație. Drumul era mărginit doar de case.

— Unde mergem? l-am întrebat suspicioasă.

— La yoga, îmi răspunse calm. Având în vedere dispoziția în care ești, aș zice că ai nevoie de așa ceva.

— Și unde se face yoga?

Ne îndreptam spre zona rurală, în direcția orașului Blenheim.

— De ce te-ai răzgândit? În voce se simțea exasperarea. Vrei să te duc înapoi la studioul de yoga de pe High Street?

M-am înfiorat amintindu-mi de ora total neinspirată din seara trecută.

— Nu.

— Atunci stai calmă. Nu te răpesc. Uneori poate fi plăcut să lași pe altcineva să se ocupe de toate. În plus, e o surpriză.

— Hm, am făcut eu.

Matthew porni CD-playerul și din boxe începu să se reverse muzică clasică.

— Nu te mai gânde la nimic și ascultă, îmi ordonă el. E imposibil să rămâi încordat când ascuți Mozart.

Aproape fără să-mi vină să cred, m-am instalat confortabil în scaun cu un oftat și am închis ochii. Mișcările Jaguarului erau atât de fine, iar sunetele din afară atât de atenuate, încât mă simțeam suspendată deasupra solului pe niște palme invizibile, alcătuite din note muzicale.

Mașina încetini, pentru că ajunseserăm în fața unor porți înalte de fier, pe care nici măcar eu, deși aveam experiență, nu le-aș fi putut

escalada. Zidurile care înconjurau proprietatea erau dintr-o cărămidă de un roșu cald, cu forme neregulate și modele complicate, întreșesute. M-am ridicat un pic în scaun.

— N-o poți vedea de aici, spuse Clairmont, râzând.

Coborî geamul și tastă câteva cifre pe un tablou de acces. Se auzi un ton, iar porțile se deschiseră.

Pietrișul scârțâi sub cauciucuri când trecurăm printr-o altă poartă dublă, chiar mai veche decât prima. Aici feroneria nu mai era spiralată, ci închipuia doar o arcadă mărginită de ziduri de cărămidă, mult mai scunde decât cele dinspre Woodstock Road. Arcada avea deasupra o cămăruță cu ferestre pe toate laturile, asemenea unui felinar. În stânga porților se afla o superbă casă pentru portar, din cărămidă, cu hornuri răsucite și ferestre alcătuite din ochiuri mici prinse în rețele de plumb. Pe o plăcuță de alamă cu margini ce purtau patina timpului se putea citi THE OLD LODGE²⁰.

— Minunat, am murmurat.

— Mă gândeam eu c-o să-ți placă.

Vampirul părea mulțumit.

Prin întunericul tot mai profund, am străbătut un parc. O mică turmă de căprioare o luă la goană la auzul mașinii, sărind în umbră, la adăpost, atunci când farurile Jaguarului măturară solul. Am urcat un mic dâmb și am luat o curbă. Mașina încetini de tot când ajunserăm în vârf, iar farurile străpunseră întunericul.

— Acolo, spuse Clairmont, arătând cu mâna stângă.

Un conac în stil Tudor, cu etaj, înconjura o curte centrală. Cărămizile licăreau în lumina farurilor puternice, care străbăteau printre crengile stejarilor noduroși, luminând fațada clădirii.

Eram atât de uluită încât am tras o înjurătură. Clairmont mă privi șocat, apoi chicoti.

Trase mașina pe alea circulară din față și parcă în spatele unui automobil Audi sport ultimul răcnet. Încă vreo douăsprezece mașini erau parcate aici, iar farurile Jaguarului continuau să măture panta dealului.

— Ești sigur că o să fac față?

Făceam yoga de peste zece ani, dar asta nu însemna că eram

---

²⁰ Vechiul pavilion (n.tr.)

neapărat pricepută. Nu-mi trecuse deloc prin cap să-l întreb dacă era genul de oră la care oamenii se balansau sprijiniți pe un antebraț, cu picioarele suspendate în aer.

— E o clasă mixtă, mă asigură el.

— Bine.

Neliniștea mea se accentuă, în pofida răspunsului lui dezinvolt.

Clairmont scoase din portbagaj saltelele noastre de yoga, în timp ce ultimii sosiți se îndreptau spre intrarea impunătoare. Mișcându-se încet, ajunse în cele din urmă în dreptul portierei mele și îmi întinse mâna. „Iată ceva nou“, am remarcat eu, înainte de a-mi pune mâna într-a lui. Încă nu mă simțeam întru totul relaxată atunci când trupurile noastre se atingeau. El era șocant de rece, iar diferența de temperatură mă luă prin surprindere.

Mă prinse ușor de mână și mă trase delicat spre el, ca să mă ajute să cobor din mașină. Înainte să-mi dea drumul, îmi strânse ușor palma, încurajator. Uimită, i-am aruncat o privire furișă și l-am surprins făcând același lucru. Amândoi ne uitarăm în altă parte, derutați.

Am intrat în casă printr-o altă poartă cu arcadă și curte centrală. Conacul se găsea într-o incredibilă stare de conservare. Niciun arhitect ulterior nu avusese voie să decupeze ferestre georgiene simetrice sau să-i alipească pretențioase sere victoriene. Era ca și cum ne-am fi întors în timp.

— Incredibil, am murmurat.

Clairmont rânji și mă conduse printr-o ușă mare, de lemn, menținută deschisă cu ajutorul unui opritor din fier. Am înghițit în sec. Exteriorul era remarcabil, dar interiorul era uluitor. Kilometri de lambriuri casetate se întindeau în toate direcțiile, lustruite și strălucitoare. Cineva aprinsese focul în șemineul enorm al încăperii. Singura masă, așezată pe capre de lemn, și cele câteva bănci arătau aproape la fel de vechi ca și casa, iar iluminatul electric era singura dovadă că ne aflăm în secolul XXI.

Rânduri de pantofi erau așezate în fața băncilor de stejar, a căror suprafață întunecată fusese acoperită cu mormane de pulovere și de haine de stradă. Clairmont își puse cheile pe masă și se descălță tacticos. Mi-am azvârlit și eu pantofii din picioare și l-am urmat.

— Ți-am spus că e o clasă mixtă, îți amintești? întrebă vampirul când am ajuns în dreptul unei uși montate în lambriuri.

Mi-am ridicat privirea către el și am încuviințat din cap.

— Este. Dar poți intra în încăperea asta doar dacă ești ca noi.

Deschise ușa. Zeci de ochi curioși mă mângâiară, mă furnicară și îmi dădură fiori de gheață. Camera era plină de demoni, vrăjitoare și vampiri. Toți erau așezați pe saltele viu colorate – care cu picioarele încrucișate, care în genunchi –, așteptând să înceapă ora. Unii demoni aveau căști în urechi. Vrăjitoarele pălăvrăgeau într-un bâzâit constant. Vampirii erau tăcuți și chipurile lor nu trădau prea multe emoții.

Am rămas cu gura căscată.

— Îmi pare rău, zise Clairmont. Mă temeam că nu vei veni dacă-ți voi spune – și e într-adevăr cel mai bun curs de yoga din Oxford.

O vrăjitoare înaltă, cu părul scurt, negru-tăciune, și cu pielea de culoarea cafelei cu frișcă, păși către noi. Toți cei prezenți în încăperea se întoarseră, reluându-și meditația tăcută. Clairmont, care se încordase ușor când intraserăm, se relaxă acum vizibil la apropierea vrăjitoarei.

— Matthew. Vocea ei răgușită purta o urmă de accent indian. Bine ai venit.

— Amira. Vampirul înclină capul în semn de salut. Ea e profesoara de care ți-am povestit, Diana Bishop.

Vrăjitoarea mă privi cu atenție și ochii ei cercetară fiecare detaliu al chipului meu. Apoi zâmbi.

— Diana, mă bucur să te cunosc. E prima dată când faci yoga?

— Nu. Inima începu să-mi bubue, asaltată de un nou val de anxietate. Dar e prima oară când vin aici.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Bun venit la Old Lodge!

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei prezenți știa despre *Ashmole 782*, dar n-am văzut niciun chip cunoscut, iar atmosfera din cameră era deschisă și relaxată, lipsită de tensiunea care se simțea de obicei între făpturi diferite.

O mână caldă, fermă, îmi cuprinse încheietura, iar inima mea își încetini imediat ritmul. M-am uitat uluită la Amira. Cum reușise?

— Cred că tu și Diana vă veți simți cel mai bine aici, îi spuse ea lui Clairmont. Instalați-vă și începem.

Ne-am desfăcut saltelele în partea din spate a încăperii, aproape de ușă. Imediat în dreapta mea nu era nimeni, doar la oarecare distanță doi demoni stăteau în poziția lotus, cu ochii închiși. Am simțit furnicături în umăr. Tresărind, m-am întrebat cine mă privea. Senzația dispăru rapid.

„Scuze“, răsună vocea cuiva destul de clar în capul meu, pe un ton vinovat.

Vocea venise din partea din față a încăperii, din aceeași direcție ca și furnicăturile. Amira se încruntă ușor la cineva din primul rând, înainte de a da semnalul de start.

Când ea începu să vorbească, din obișnuință, corpul mi se plie ascultător, cu picioarele încrucișate, și după câteva secunde, Clairmont îmi urmă exemplul.

— Acum închideți ochii.

Amira luă o telecomandă micuță, și acordurile melodioase ale unei cântări meditative începură să se reverse din pereți și din tavan. Aveau rezonanțe medievale, iar unul dintre vampiri oftă fericit.

Privirea mea rățăcea, atrasă de ornamentele elaborate din ipsos de pe pereții a ceea ce trebuie să fi fost odinioară sala mare a casei.

— Închideți ochii, sugeră din nou Amira, cu blândețe. Uneori e greu să uităm de griji, de ceea ce ne preocupă, de amorul propriu. De aceea suntem aici în seara asta.

Cuvintele îmi erau familiare – auzisem variațiuni pe această temă și la alte ore de yoga –, dar în această încăpere ele căpătau o semnificație nouă.

— În seara asta suntem aici ca să învățăm să ne dirijăm energia. Ne petrecem timpul chinându-ne și forțându-ne să fim ceva ce nu suntem. Renunțați la asemenea dorințe. Prețuiți ceea ce sunteți cu adevărat.

Amira ne arătă câteva întinderi ușoare, apoi ne puse să îngenunchem ca să ne încălzim coloana înainte de a adopta poziția câinelui. Am menținut această poziție timp de câteva zeci de secunde înainte de a apropia treptat mâinile de picioare și de a ne ridica.

— Înfigeți bine picioarele în pământ, ne spuse, și luați poziția muntelui.

M-am concentrat asupra propriilor tălpi și am simțit cum salt deasupra podelei. Ochii mi se măriră de uimire.

Am urmat-o pe Amira, care începuse să execute *vinyasele*²¹ concepute de ea. Am țâșnit toți cu brațele spre tavan, apoi am plonjat astfel încât să atingem podeaua cu mâinile lângă tălpi. Ne-am ridicat pe

---

²¹ Succesiuni de poziții coordonate cu respirația (n.tr.)

jumătate, cu spinările paralele cu podeaua, după care ne-am pliat pe sol și am întins rapid picioarele în poziția pentru flotări. Zeci de demoni, vampiri și vrăjitoare își îndoiau trupurile și plonjau în curbe grațioase, ascendente. Am continuat să ne îndoim și să ne ridicăm, azvârlind încă o dată brațele deasupra capetelor, lipindu-ne ușor palmele. Apoi Amira ne dădu voie să ne mișcăm în propriul nostru ritm. Apăsă pe un buton al telecomenzii, și o versiune lentă, melodioasă, a cântecului *Rocket Man* de Elton John umplu încăperea.

Muzica se potrivea într-un mod straniu, și am repetat mișcările familiare în ritmul ei, respirând și relaxându-mi mușchii încordați, lăsând fluxul mișcărilor să-mi alunge din minte toate gândurile. După ce am început seria de posturi a treia oară, energia din cameră se schimbă.

Două vrăjitoare și un vrăjitor pluteau cam la treizeci de centimetri de parchetul din lemn masiv.

— Rămâneți pe sol, le spuse Amira pe un ton neutru.

Cele două reveniră în liniște pe podea. Vrăjitorul trebui să facă niște mișcări de înot ca să poată coborî, și chiar și așa atinse podeaua întâi cu mâinile și abia apoi cu picioarele.

Atât demonii, cât și vampirii aveau probleme cu ritmul. Unii demoni se mișcau atât de încet, încât mă întrebam dacă nu cumva înțepeniseră. Vampirii se confruntau cu o altă problemă – mușchii puternici li se încordau și apoi se relaxau cu o intensitate bruscă.

— Ușor, murmura Amira. Nu vă forțați, nu întindeți prea tare.

Treptat, energia din încăperea se domoli. Amira ne trecu printr-o serie de posturi în picioare. Vampirii erau acum evident în largul lor, capabili să le mențină minute întregi fără efort. În curând nu mă mai interesa cine mai era în încăperea sau dacă reușeam să țin pasul cu clasa. Nu mai existau decât momentul prezent și mișcarea.

Când am ajuns din nou la podea, ca să facem podul pe față și pe spate și răsturnările, toți cei prezenți erau uzi leoarcă – mai puțin vampirii, care nu aveau nici măcar o broboană de sudoare. Unii făceau balansuri și stăteau în mâini în stare de imponderabilitate, dar eu nu mă număram printre ei. Clairmont însă, da. La un moment dat părea să nu mai aibă contact cu solul decât printr-o ureche, cu tot corpul aliniat perfect deasupra.

Cea mai grea parte a oricărui curs de yoga era pentru mine postura finală, a cadavrului – *savasana*. Mi-era aproape imposibil să stau

întinsă pe spate fără să mă mișc. Faptul că tuturor celorlalți poziția li se părea relaxantă nu făcea decât să-mi sporească anxietatea. Zăceam cât mai cuminte, cu ochii închiși, încercând să nu tresar, când am auzit foșnetul unor pași între mine și Clairmont.

— Diana, șopti Amira, poziția asta nu e pentru tine. Răsuțește-te pe o parte.

Am făcut ochii mari. M-am holbat la ochii negri, imenși, ai vrăjitoarei, îngrozită că, cine știe cum, îmi descoperise secretul.

— Ghemuiește-te.

Perplexă, am făcut ceea ce-mi spusese. Corpul mi se relaxă instantaneu. Amira mă bătu ușor pe umăr.

— Și ține ochii deschiși.

Mă întorsesem spre Clairmont. Amira reduse intensitatea luminii, dar scânteierea pielii lui luminescente îmi îngădui să-i văd limpede trăsăturile.

Din profil arăta asemenea unui cavaler medieval care zăcea deasupra unui mormânt din abația Westminster: picioare, tors și brațe prelungi și un chip remarcabil de puternic. Înfațișarea lui avea ceva străvechi, deși Clairmont părea să aibă doar câțiva ani în plus față de mine. I-am conturat fruntea cu un deget imaginar, pornind din locul de unde începea, de la linia neuniformă a părului, ușor în sus, peste osul proeminent al arcadei ce îi susținea sprânceana groasă, neagră. Degetul meu urcă apoi pe vârful nasului lui și pe curbura buzelor.

I-am monitorizat respirația. La două sute, pieptul i se ridică. După aceea însă nu expiră mult, mult timp.

În cele din urmă, Amira ne spuse că era timpul să ne întoarcem în lumea exterioară. Matthew se întoarse către mine și deschise ochii. Fața i se împlânzi – și a mea la fel. Peste tot în jurul nostru se porni forfota, dar n-aveam niciun chef să fac ceea ce se cuvenea. Am rămas pe loc, uitându-mă lung în ochii vampirului. Matthew așteptă, într-o nemișcare totală, uitându-se cum îl priveam. Când m-am ridicat în șezut, încăperea începu să se învârtă cu mine din cauza fluxului brusc de sânge.

Într-un final, camera încetă să se mai rotească amețitor. Amira încheie cu o cântare și făcu să răsunе niște clopoței de argint care îi erau prinși de degete. Ora se terminase.

În jurul nostru se auzeau murmure în surdină, vampirii se salutau unii pe alții, vrăjitoarele așijderea. Demonii erau mai exuberanți,

aranjau întâlniri nocturne la cluburi din jurul Oxfordului, întrebau unde se putea asculta jazz de bună calitate. Nu făceau decât să o ia pe urmele energiei, mi-am dat seama cu un zâmbet, amintindu-mi de descrierea Agathe referitoare la ceea ce atrăgea sufletul unui demon. Doi bancheri din Londra – amândoi vampiri – stăteau de vorbă despre o serie de crime nerezolvate din capitală. M-am gândit la oamenii uciși în Westminster și am simțit o umbră de îngrijorare. Matthew se încruntă la ei, ceea ce-i făcu să schimbe vorba și să se ocupe de prânzul de a doua zi.

Toată lumea trebuia să defileze pe lângă noi ca să iasă. Vrajitoarele ne făceau semn din cap, curioase. Până și demonii ne căutau ochii, rânjind și schimbând priviri cu subînțeles. Vampirii mă evitau deliberat, dar fiecare îi dădu binețe lui Clairmont.

În cele din urmă, am rămas doar eu, Amira și Matthew. Ea își strânse salteaua și veni cu pași moi spre noi.

— Te-ai descurcat frumos, Diana, spuse ea.

— Mulțumesc, Amira. N-am să uit niciodată ora asta.

— Ești binevenită oricând. Cu sau fără Matthew, adăugă ea, bătându-l ușor pe umăr. Ar fi trebuit s-o avertizezi.

— Mă temeam că nu va veni. Și m-am gândit că o să-i placă, dacă încearcă. Clairmont îmi aruncă o privire timidă.

— Stingeți voi luminile când plecați, da? ne strigă Amira peste umăr, ieșind din încăpere.

Am înconjurat cu privirea sala mare, perfectă ca un giuvaier.

— Cu siguranță, a fost o surpriză, am spus sec, încă incapabilă să-l iert.

Matthew veni prin spatele meu, rapid și silențios.

— Plăcută, sper. Te-ai simțit bine, nu?

Am dat încet din cap și m-am întors să-i dau replica. Era deconcertant de aproape, iar diferența de înălțime dintre noi însemna că trebuia să-mi ridic privirea ca să nu mă holbez la pieptul lui.

— Da.

Chipul lui Matthew se aprinse de zâmbetul acela care-mi oprea inima în loc.

— Mă bucur.

Era greu să mă eliberez din plasa privirii lui. Ca să rup vraja, m-am aplecat și am început să-mi rulez salteaua. Matthew stinse luminile și își luă echipamentul. Ne-am încălțat în galerie, unde focul arsese până

rămăseseră doar tăciuni.

Își luă cheile.

— Pot să-ți ofer un ceai înainte să ne întoarcem la Oxford?

— Unde?

— În căsuța portarului, spuse Matthew pe un ton detașat.

— E vreo cafenea acolo?

— Nu, dar e o bucătărie, și avem unde să stăm. Știu să fac ceai, mă tachină el.

— Matthew, am zis eu cu uimire, asta-i casa ta?

Ajunseserăm în prag și priveam afară, în curte. Am zărit inscripția de deasupra porții casei: 1536.

— Eu am construit-o, îmi răspunse el, privindu-mă cu atenție.

Matthew Clairmont avea cel puțin cinci sute de ani.

— Avantajele Reformei, continuă el. Henric mi-a dat terenul cu condiția să demolez abația care se afla aici și să construiesc de la zero. Am păstrat ce am putut, dar era greu să salvezi prea multe. Regele a fost într-o dispoziție nenorocită în acel an. Au mai rămas câte un înger ici-colo și unele sculpturi în piatră pe care nu m-a lăsat inima să le distrug. Cu excepția lor, construcția e nou-nouță.

— N-am mai auzit pe nimeni până acum să descrie o casă ridicată la începutul secolului al șaisprezecelea drept „nou-nouță“.

Încercam să văd casa nu doar prin ochii lui Matthew, ci ca parte din el. Aceasta era casa în care voise să trăiască el însuși cu aproape cinci sute de ani în urmă. Văzând-o, ajungeam să-l cunosc mai bine. Era tăcută și calmă, ca și el. Mai mult, era solidă și veritabilă. Nu avea nimic inutil – niciun ornament în plus, nimic care să distragă atenția.

— E frumoasă, am spus cu simplitate.

— E prea mare ca să mai locuiesc în ea acum, replică el, și, pe deasupra, e prea fragilă. De fiecare dată când deschid o fereastră, ceva pare să se dărâme, în ciuda faptului că am întreținut-o cu grijă. O las pe Amira să locuiască în câteva camere și țin casa deschisă pentru cursanții ei de câteva ori pe săptămână.

— Tu locuiești în casa portarului? l-am întrebat în timp ce străbăteam aleea pavată ce ducea la mașină.

— Uneori. Stau la Oxford în zilele lucrătoare, dar vin aici la sfârșit de săptămână. E mai multă liniște.

Îmi trecu prin minte că trebuia să fie dificil pentru un vampir să trăiască înconjurat de studenți gălăgioși, ale căror conversații nu putea

să nu le audă.

Ne-am întors la mașină și am parcurs distanța scurtă până la casa portarului. Dat fiind că fusese fațada publică a conacului în vremurile de odinioară, avea ceva mai multe brizbrizuri și ornamente decât casa principală. Am studiat hornurile răsucite și modelele elaborate ale cărămizilor.

Matthew gemu.

— Știu. Hornurile au fost o greșeală. Pietrarul murea de dorința de a-și încerca talentul cu ele. Vărul lui lucra pentru Wolsey²² la Hampton Court, și pur și simplu omul n-a fost în stare să reziste.

Apăsă pe un întrerupător aflat lângă ușă și încăperea principală a casei portarului străluci de o lumină aurie. Avea podele din dale, încă utilizabile, și un șemineu mare din piatră, suficient ca să frigi un bou.

— Ți-e frig? mă întrebă Matthew în timp ce se îndrepta spre partea pe care o transformase într-o bucătărie elegantă și modernă.

Era dominată de un frigider, nu de un aragaz. Am încercat să nu mă gândesc ce anume păstra în el.

— Un pic.

Mi-am strâns puloverul mai bine pe lângă corp. Era încă relativ cald în Oxford, dar faptul că transpirasem făcea ca aerul nopții să pară rece.

— Atunci aprinde focul, sugeră Matthew.

Acesta era deja pregătit și l-am aprins cu un chibrit lung, luat dintr-o cană veche cu capac, din cositor.

Matthew puse ceainicul pe foc, iar eu am început să mă plimb prin cameră, încercând să asimilez elementele specifice gustului său. Favoriza pielea cafenie și lemnul întunecat, șlefuit, care ieșea frumos în evidență în contrast cu dalele. Un covor vechi, cu nuanțe calde de roșu, albastru și ocru, furniza bine-venite pete de culoare. Deasupra poliței șemineului se afla un portret enorm al unei femei frumoase, brunete, de la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, îmbrăcată într-o rochie galbenă. Cu siguranță fusese pictat de Sir Peter Lely²³.

Matthew îmi remarcă interesul.

---

²² Thomas Wolsey (cca 1475-1530), prelat și politician englez, sfetnic principal al lui Henric al VIII-lea, constructorul inițial al palatului Hampton Court de lângă Londra, care a intrat ulterior în posesia familiei regale britanice (n.tr.)

²³ Pictor englez de origine olandeză (1618-1680), artist principal al curții lui Carol al II-lea. A lăsat o serie de portrete de doamne. (n.r.)

— Sora mea, Louisa, zise, apropiindu-se cu o tavă pentru ceai garnisită cu tot ce trebuia. Privi spre pânză, cu chipul umbrat de tristețe. *Dieu*, ce frumoasă era.

— Ce i s-a întâmplat?

— A plecat în Barbados, intenționând să devină regina Indiilor. Am încercat să-i spunem că preferința ei pentru tinerii domni nu va trece neobservată pe o insuliță, dar nu ne-a ascultat. Îi plăcea mult viața pe plantație. A investit în trestie de zahăr și în sclavi. O umbră îi trecu peste chip. În timpul uneia dintre revoltele de pe insulă, ceilalți plantatori, care își dăduseră seama ce fel de ființă era, au hotărât să scape de ea. I-au tăiat capul și i-au făcut corpul bucățele. Apoi i-au dat foc și au pus totul pe seama sclavilor.

— Îmi pare rău, am spus, conștientă că vorbele n-ar fi putut niciodată să aline o asemenea pierdere.

Matthew reuși să-mi adreseze un zâmbet palid.

— Moartea i-a fost la fel de teribilă ca și viața. Mi-am iubit sora, dar nu era deloc ușor să o iubești. Absorbea fiecare viciu al fiecărei epoci în care trăia. Orice noi excese s-ar fi inventat, Louisa trebuia să le încerce pe propria piele.

Matthew se smulse cu greu de sub farmecul chipului rece și frumos al surorii sale.

— Vrei să torni tu? mă întrebă.

Puse tava pe o măsuță joasă de stejar șlefuit, în fața șemineului, între două canapele de piele prea moi.

Am fost de acord, bucuroasă să înveselesc atmosfera, chiar dacă aveam în minte atâtea întrebări cât să ne ocupe nu doar o singură seară de conversație. Ochii imenși și negri ai Louisei mă vegheau, așa că am avut grijă să nu vărs nicio picătură de lichid pe suprafața lucioasă de lemn, în caz că odinioară fusese a ei. Matthew își amintise să aducă un urcior mare cu lapte și zaharnița, așa că mi-am preparat ceaiul până când a ajuns exact de culoarea potrivită, apoi m-am lăsat între perne cu un oftat.

Matthew își ținea cana de ceai politicoasă, fără să o ducă nici măcar o dată la buze.

— Nu trebuie să faci asta de dragul meu, să știi, am spus, aruncând o privire câinii lui.

— Știu. Ridică din umeri. E un obicei, și e relaxant.

— Când ai început să practici yoga? am schimbat eu subiectul.

— În perioada în care Louisa a plecat în Barbados. Eu am luat-o spre celelalte Indii – de Răsărit – și m-am trezit în provincia Goa în anotimpul musonilor. Nu prea aveam nimic de făcut decât să beau mult și să învăț despre India. Yoghinii erau altfel atunci, mai spiritualizați decât majoritatea profesorilor de azi. Am cunoscut-o pe Amira cu câțiva ani în urmă, cu ocazia unei conferințe la Mumbai, în cadrul căreia am ținut o prelegere. Imediat ce am văzut cum își ținea orele, mi-a fost clar că are harul vechilor yoghini. Și nu împărtășește temerile multor vrăjitoare față de ideea de a fraterniza cu un vampir.

În voce i se simțea o urmă de amărăciune.

— Tu ai invitat-o să vină în Anglia?

— I-am explicat ce ar putea face aici, iar ea a fost de acord să încerce. Curând se împlinesc zece ani de atunci, iar cursul ei are sala plină în fiecare săptămână. Desigur, Amira predă și lecții private, mai ales oamenilor.

— Nu sunt obișnuită să văd vrăjitoare, vampiri și demoni făcând ceva împreună – cu atât mai puțin participând la un curs de yoga, am recunoscut.

Tabuurile împotriva amestecului cu ființe diferite erau puternice.

— Dacă mi-ai fi spus că așa ceva e posibil, nu te-aș fi crezut.

— Amira e o optimistă și-i plac provocările. La început n-a fost ușor. Vampirii refuzau să se afle în aceeași încăpere cu demonii, și, desigur, nimeni nu avea încredere în vrăjitoare când au început să-și facă apariția. Vocea lui Matthew trăda propriile lui prejudecăți, adânc înrădăcinate. Acum, majoritatea cursanților acceptă că suntem mai degrabă asemănători decât diferiți și dau dovadă de curtoazie unii față de ceilalți.

— Poate că arătăm asemănător, am zis eu, luând o înghițitură de ceai și adunându-mi genunchii la piept, dar cu siguranță nu simțim la fel.

— La ce te referi? zise Matthew, privindu-mă cu atenție.

— La modul în care știm că cineva este unul dintre noi – o făptură, am replicat, dezorientată. Atingerile delicate, furnicăturile, senzația de frig.

Matthew clătină din cap.

— Nu, eu nu știu. Nu sunt vrăjitor.

— Nu simți asta când te privesc? l-am întrebat.

— Nu. Tu simți?

Privirea lui candidă îmi provocă exact reacția despre care vorbeam. Am dat din cap în semn că da.

— Spune-mi care e senzația. Se aplecă în față. Nimic nu părea neobișnuit, dar am simțit că îmi întindea o capcană.

— De... frig, am spus încet, neștiind cât să divulg, ca și cum mi s-ar aduna pe sub piele niște ace de gheață.

— Pare neplăcut.

Fruntea i se încreți ușor.

— Nu e, am răspuns eu sinceră. E doar un pic ciudat. Cu demonii e cel mai rău – când mă privesc fix, mă simt de parcă m-ar săruta. M-am strâmbat.

Matthew râse și puse cana pe masă. Își sprijini coatele pe genunchi și rămase aplecat spre mine.

— Deci îți folosești întru câtva puterile de vrăjitoare.

Capcana se închisese.

Mi-am pironit privirea în podea, furioasă, cu obraji în flăcări.

— Îmi doresc să nu fi deschis niciodată *Ashmole 782* și nici să fi luat nenorocitul ăla de volum de pe raft. N-a fost decât a cincea oară când am folosit magia anul ăsta, iar pățania cu mașina de spălat n-ar trebui să se pună, pentru că, dacă nu foloseam o vrajă, s-ar fi produs o inundație care ar fi distrus apartamentul de sub mine.

Clairmont ridică mâinile în semn că se predă.

— Diana, nu-mi pasă dacă folosești magia sau nu. Dar mă uimește cât de mult o faci.

— Nu folosesc magia sau puterea, sau vrăjitoria, sau cum vrei s-o numești. Nu asta sunt eu.

În obraji îmi ardeau două pete roșii.

— Ba exact asta ești. Îți curge prin vine. Mustește în trupul tău. Te-ai născut vrăjitoare, așa cum te-ai născut cu păr blond și ochi albaștri.

Nu reușisem niciodată să explic cuiva motivele pentru care evitam magia. Sarah și Em n-ar fi înțeles niciodată. Și nici Matthew. Ceaiul mi se răcea, și am rămas strânsă ghem, încercând să-i evit privirea scrutătoare.

— Nu vreau puterea asta, am zis în cele din urmă printre dinți, n-am cerut-o niciodată.

— Și ce-i în neregulă cu ea? În seara asta ți-a prins bine capacitatea de empatie a Amirei. Asta e datorită magiei ei. Să ai însușirile unei vrăjitoare nu e mai bine sau mai rău decât să ai talentul de a compune

muzică sau de a scrie poezii – este doar ceva diferit.

— Nu vreau să fiu diferită, am spus cu îndârjire. Îmi doresc o viață simplă, obișnuită... precum cele de care se bucură oamenii.

„Una care să nu însemne moarte, pericol și teama de a fi descoperită“, mi-am spus, cu gura bine închisă, ca să nu las vorbele să iasă.

— Cu siguranță, și tu îți dorești să fi fost normal, am adăugat.

— Ca om de știință, pot să-ți spun, Diana, că nu există normalitate. Vocea sa își pierdea din blândețea mângâietoare. Normalitatea este o poveste, un basm pe care oamenii și-l spun singuri ca să se simtă mai bine atunci când primesc dovezi copleșitoare că majoritatea lucrurilor care se întâmplă în jurul lor nu sunt deloc „normale“.

Nimic din ceea ce spunea n-avea să-mi zdruncine convingerea că era periculos să fii o făptură diferită într-o lume dominată de oameni.

— Diana, uită-te la mine. Am făcut-o, împotriva instinctelor mele. Încerci să dai magia deoparte, exact așa cum crezi că au făcut oamenii tăi de știință cu sute de ani în urmă. Problema este, continuă el încet, că n-au reușit. Nici măcar oamenii între ei n-au reușit să elimine complet magia din lumea lor. Chiar tu ai spus-o. Ea a continuat să se manifeste.

— Asta e altceva, am spus în șoaptă. Aici e vorba de viața mea. Pot să-mi controlez propria viață.

— Nu e altceva. Vocea lui Matthew era calmă și sigură. N-ai decât să continui să te ții departe de magie, dar nu vei reuși, așa cum n-au reușit nici Robert Hooke²⁴ sau Isaac Newton. Amândoi știau că este imposibil ca lumea să existe fără magie. Hooke a fost genial, avea abilitatea de a analiza problemele științifice din mai multe perspective, de a construi instrumente și de a concepe experimente. Dar nu și-a descătușat niciodată întregul potențial, deoarece se temea atât de mult de misterele naturii. Newton a avut cel mai curajos intelect din câte am cunoscut vreodată. Newton nu se temea de ceea ce nu poate fi văzut și explicat cu ușurință – el a cuprins și a acceptat totul. Ca istoric, știi că exact alchimia și credința sa în forțele invizibile ale creșterii și ale schimbării l-au îndreptat spre teoria gravitației.

— Atunci eu sunt Robert Hooke în povestea asta, am spus. Nu-mi

---

²⁴ Om de știință englez (1635-1703), adversar al lui Newton (n.tr.)

trebuie să fiu o legendă ca Newton. „Ca mama mea.“

— Temerile l-au făcut pe Hooke să fie plin de resentimente și invidios, mă avertiză Matthew. Și-a petrecut viața privind peste umăr și proiectând experimentele altora. E groaznic să trăiești așa.

— N-am de gând să amestec magia în munca mea, am spus cu încăpățănare.

— Tu nu ești Hooke, Diana, spuse Matthew cu asprime. El era un simplu om, și și-a distrus viața încercând să reziste ispitei magiei. Tu ești vrăjitoare. Dacă te comporti ca el, vei fi pierdută.

Frica începu să-și sape drum în mintea mea, îndepărtându-mă de Matthew Clairmont. Era convingător și făcea să pară lipsită de griji sau repercusiuni existența ca faptură neomenească. Dar el era vampir și nu puteam avea încredere în el. Și se înșela în privința magiei. În mod sigur. Altfel, întreaga mea viață nu fusese decât o luptă zadarnică împotriva unui dușman imaginar.

Și era doar vina mea că-mi era frică. Lăsasem magia să intre în viața mea – împotriva propriilor mele reguli – și un vampir se strecurase înăuntru odată cu ea. Zeci de alte ființe îi urmaseră. Amintindu-mi de felul în care magia contribuise la moartea părinților mei, am simțit cum mă apucă panica. Respirația mi-a devenit sacadată și am simțit furnicături pe piele.

— Traiul fără magie este singurul fel de a supraviețui pe care-l știu, Matthew.

Am inspirat lent, pentru ca senzația de panică să nu se intensifice, dar era greu, cu fantoma mamei și a tatălui meu în încăpere.

— Trăiești o minciună – și încă una neconvingătoare. Te iluzionezi că exiști ca o ființă umană. Tonul lui Matthew era detașat, aproape clinic. Nu păcălești pe nimeni, doar pe tine însăși. I-am văzut cum se uită la tine. Toți știu că ești altfel.

— Prostii.

— De fiecare dată când te uiți la Sean, îl lași fără grai.

— A fost îndrăgostit de mine când eram studenți, am spus pe un ton disprețuitor.

— Sean încă e îndrăgostit de tine – dar nu despre asta e vorba. Crezi că și domnul Johnson este vreun admirator de-al tău? Se comportă aproape la fel de ciudat ca Sean – tremură la cea mai mică schimbare în dispoziția ta și își face griji pentru că trebuie să te pună la o altă masă. Și asta nu se întâmplă doar cu oamenii. L-ai speriat de moarte pe Dom

Berno când te-ai întors și te-ai uitat urât la el.

— Călugarul din bibliotecă? Nu-mi venea să cred. *Tu* l-ai speriat, nu *eu!*

— Îl cunosc pe Dom Berno din 1718, spuse Matthew sec. Mă știe prea bine ca să se mai teamă de mine. Ne-am cunoscut la recepția ducelui de Chandos, când interpreta rolul lui Damon din *Acis și Galateea* lui Händel. Te asigur că l-a speriat puterea ta, nu a mea.

— Asta este lumea oamenilor, Matthew, nu o poveste. Oamenii ne întrec ca număr și se tem de noi. Și nu există nimic mai puternic pe lume decât teama lor – nici magia, nici forța vampirilor, nimic.

— Teama și tăgăduirea realității sunt specifice oamenilor, Diana, dar nu sunt permise unei vrăjitoare.

— Eu nu mă tem.

— Ba da, te temi, spuse Matthew încetșor, ridicându-se în picioare. Și cred că e timpul să te duc acasă.

— Uite ce e, am zis eu, căci nevoia de a căpăta mai multe informații despre manuscris îmi îndepărtase toate celelalte gânduri, suntem amândoi interesați de *Ashmole 782*. Un vampir și o vrăjitoare nu pot fi prieteni, dar ar trebui să fim în stare să colaborăm.

— Nu sunt așa de sigur, spuse Matthew, impasibil.

Drumul înapoi spre Oxford se scurse în tăcere. Oamenii se înșelaseră complet în privința vampirilor, reflectam eu. Ca să-i facă înspăimântători, și-i imaginaseră însetați de sânge. Dar ceea ce mă înspăimânta pe mine era mai degrabă răceala lui Matthew, combinată cu izbucnirile sale de mânie și cu schimbările bruște de dispoziție.

Când am ajuns la locuința mea din New College, Matthew îmi pescui salteaua din portbagaj.

— Îți urez un weekend plăcut, zise el pe un ton lipsit de orice emoție.

— Noapte bună, Matthew. Mulțumesc că m-ai luat la yoga.

Vocea mea era la fel de lipsită de expresie ca și a lui, și am refuzat cu fermitate să privesc înapoi, chiar dacă ochii săi reci urmăreau cum mă îndepărtez.

Capitolul 9

Matthew trecu râul Avon peste podul înalt, arcuit. Găsea liniștitor peisajul familiar din Lanarkshire, cu dealuri stâncoase, cer mohorât și contraste izbitoare. Această parte a Scoției era prea puțin blajină sau ademenitoare, iar frumusețea ei inospitalieră se potrivea de minune cu starea lui de spirit. Reduse viteza și o luă pe alea de tei care ducea odinioară la un palat, iar acum nu mai ducea nicăieri, o rămășiță ciudată a unei vieți grandioase pe care nimeni nu mai voia s-o trăiască. Parcând în dreptul a ceea ce fusese intrarea din spate a unui vechi pavilion de vânătoare, ale cărui pietre aspre, cafenii, contrastau puternic cu tencuiala crem, coborî din Jaguar și își scoase gențile din portbagaj.

Ușa albă, primitoare, a cabanei se deschise.

— Arăți ca naiba.

Un demon uscățiv, cu păr negru, ochi căprui scânteietori și nas acvilin stătea în prag, cu mâna pe clanță, și își inspecta cel mai bun prieten din cap până-n picioare.

Hamish Osborne îl cunoscuse pe Matthew Clairmont la Oxford cu aproape douăzeci de ani în urmă. Ca majoritatea făpturilor neomenești, fuseseră învățați să se teamă unul de celălalt și nu erau siguri cum să se poarte. Odată ce își dăduseră seama că au un simț al umorului asemănător și aceeași pasiune pentru idei, deveniseră inseparabili.

Chipul lui Matthew trădă supărare și apoi, aproape imediat, resemnare.

— Și mie-mi pare bine că te văd, zise el morocănos, lăsându-și gențile lângă ușă.

Trase pe nas cu nesaț mirosul rece, curat, al casei, cu nuanțele sale de tencuială veche și de lemn îmbătrânit, ca și aroma unică a lui Hamish, de levănțică și de mentă. Nu mai știa cum să scape de mirosul vrăjitoareii.

Jordan, valetul lui Hamish, care era om, apăru în tăcere, aducând cu sine un iz de apret și de ceară de parchet cu lămâie. Nu alungă complet din nările lui Matthew parfumul de caprifoi și de unguraș al Dianei, dar îi fu de ajutor.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule, spuse el, înainte de a se îndrepta spre scări cu bagajele lui Matthew.

Jordan era un valet de școală veche. Chiar și dacă n-ar fi fost plătit bine ca să păstreze secretele stăpânului său, n-ar fi divulgat nimănui faptul că Osborne era demon sau că uneori găzduia vampiri. O asemenea indiscreție ar fi fost de neconceput, la fel ca și ideea de a-i lăsa să scape că, ocazional, i se cerea să servească sendvișuri cu unt de arahide și banane la micul dejun.

— Mulțumesc, Jordan.

Matthew contempla sala de la parter, ca să nu fie nevoit să-l privească pe Hamish în ochi.

— Văd că ai cumpărat un nou tablou de Hamilton.

Privea extaziat peisajul necunoscut de pe peretele opus al încăperii.

— De obicei nu-mi observi noile achiziții.

Ca și în cazul lui Matthew, accentul lui Hamish era unul Oxbridge, dar cu o notă diferită. În cazul lui, era vorba despre graseierea de pe străzile din Glasgow.

— Că veni vorba de noi achiziții, ce mai face Sweet William²⁵?

William era noul iubit al lui Hamish, un om atât de încântător și de relaxat încât Matthew îl poreclise după o floare de primăvară. Porecla prinsese. Acum, Hamish o folosea ca nume de alint, iar William începuse să-i bată la cap pe florarii din oraș să-i aducă ghivece cu garofițe pe care să le dea prietenilor.

— E morocănos, spuse Hamish, chicotind. Îi promisesem un week-end liniștit acasă.

— Nu trebuie să vii, să știi. Nici nu mă așteptam.

Și Matthew părea morocănos.

— Da, știu. Dar a trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, iar

---

²⁵ Joc de cuvinte intraductibil: apelativul înseamnă „dulcele William“, dar este și denumirea unei flori (garofiță turcească, în limba română) (n.tr.)

Cadzow²⁶ arată minunat în perioada asta a anului.

Matthew îi aruncă lui Hamish o privire neagră. Pe față i se citea neîncrederea.

— Dumnezeule, chiar ai nevoie de o vânătoare, nu? murmură Hamish.

— Rău de tot, replică vampirul, cu glas gătit.

— Avem timp să bem un pahar înainte sau trebuie să pleci chiar acum?

— Cred că pot face față unui pahar, spuse Matthew pe un ton paralizant.

— Excelent. Am o sticlă de vin pentru tine și niște whisky pentru mine.

Hamish îi spusese lui Jordan să scoată niște vin bun din pivniță la scurt timp după ce primise telefonul lui Matthew, în zori. Nu suporta să bea singur, iar Matthew refuza să se atingă de whisky.

— Apoi îmi poți spune ce-i cu nevoia asta bruscă de a merge la vânătoare într-un weekend de septembrie atât de frumos.

Hamish îl conduse la etaj, în bibliotecă. Lambriurile de un cafeniu cald fuseseră adăugate în secolul al nouăsprezecelea, împotriva intenției inițiale a arhitectului de a furniza doamnelor din secolul al optsprezecelea un spațiu amplu, aerisit, unde să-și poată petrece timpul așteptând întoarcerea soților de la vânătoare. Tavanul original, alb, se păstrase, cu tot cu podoabele sale – ghirlande și heruvimi din ghips –, un adevărat reproș la adresa modernității.

Cei doi bărbați se instalară în jilțurile de piele de pe laturile șemineului, ale cărui flăcări vesele începuseră deja să alunge răcoarea toamnei. Hamish îi arătă lui Matthew sticla de vin, iar vampirul scoase un sunet de apreciere.

— Exact ce-mi trebuie.

— Așa mi-am zis și eu. Domnii de la Berry Brothers and Rudd m-au asigurat că este excelent.

Hamish turnă vin într-un pahar și scoase dopul carafei cu whisky. Cu paharele în mână, cei doi rămaseră într-o tăcere prietenoasă.

— Îmi pare rău că te amestec și pe tine în povestea asta, încep

---

²⁶ Vechiul nume al actualului oraș Hamilton, din comitatul South Lanarkshire, în partea sudică a Scoției (n.tr.)

Matthew. Sunt într-o situație dificilă. Este... complicat.

Hamish chicoti.

— Cu tine e mereu așa.

Matthew fusese atras de Hamish Osborne pe de o parte grație firii lui directe și, pe de altă parte, pentru că, spre deosebire de majoritatea demonilor, Hamish era ponderat și nu se lăsa tulburat ușor. De-a lungul anilor, vampirul avusese prieteni demoni în egală măsură dărușiți și blestemați. Hamish era o companie mult mai plăcută. Lui nu i se întâmplau certuri înfocate, răbufniri de activitate frenetică sau depresii periculoase. Timpul petrecut cu Hamish era marcat de lungi perioade de tăcere, urmate de conversații extrem de inteligente, toate purtând amprenta perspectivei sale senine asupra vieții.

Ceea ce-l făcea pe Hamish diferit se manifestase și în sfera lui de activitate, care nu avea legătură cu pasiunea obișnuită a demonilor pentru artă sau pentru muzică. Hamish avea darul banilor – se pricepea atât să-i câștige, cât și să depisteze slăbiciunile fatale ale instrumentelor și piețelor financiare internaționale. Își folosea creativitatea specifică demonilor ca să producă tabele în Excel în loc de sonate, înțelegând aspectele complexe ale schimbului valutar cu o asemenea precizie, încât era consultat de către președinți de stat, monarhi și prim-miniștri.

Predilecția neobișnuită a demonului pentru economie îl fascina pe Matthew, ca și ușurința lui de a socializa cu oamenii. Lui Hamish îi plăcea să se afle în preajma lor, iar defectele lor îl stimulau, în loc să-l irite. Asta se datora felului în care fusese crescut de părinții lui, un tată agent de asigurări și o mamă casnică. Deoarece îi cunoscuse pe imperturbabilii soți Osborne, Matthew reușea să înțeleagă atașamentul lui Hamish față de oameni.

Trosnetele focului și mirosul plăcut de whisky ce plutea în aer începeau să-și facă efectul, și vampirul se trezi că se relaxează. Se înclină înainte, ținând delicat paharul între degete; lichidul roșu strălucea în lumina flăcărilor.

— Nu știu cu ce să încep, spuse el pe un ton ezitant.

— Cu sfârșitul, desigur. De ce m-ai sunat?

— Trebuia să stau deoparte de o vrăjitoare.

Hamish își privi o clipă prietenul, observându-i agitația vizibilă.

— Și ce o face pe vrăjitoarea asta atât de specială? întrebă el cu blândețe.

Matthew îl privi pe sub sprâncenele groase.

— Totul.

— Ah. Ești la ananghie, nu-i așa?

Hamish graseia și mai puternic acum, trădând simpatie și amuzament.

Matthew râse într-un fel dezagreabil.

— Se poate spune și așa, da.

— Vrajitoarea asta are un nume?

— Diana. E profesoară de istorie. Vine din America.

— Zeița vânătorii, spuse Hamish încet. Și dincolo de numele ăsta străvechi, e o vrăjitoare obișnuită?

— Nu, făcu Matthew scurt. Nici pe departe.

— Ah! Iată și complicațiile.

Hamish studie fața prietenului său în căutarea unui semn că acesta s-ar fi liniștit, dar văzu că Matthew avea chef de harță.

— E din neamul Bishop.

Matthew așteptă. Aflase că nu era niciodată bine să creadă că demonul nu va percepe semnificația unei referințe, indiferent cât de obscure.

Hamish își scormoni prin minte și găsi ceea ce căuta.

— Te referi la vrăjitoarele din Salem, Massachusetts?

Matthew dădu din cap încruntat.

— Ultima dintre vrăjitoarele Bishop. Tatăl ei este din neamul Proctor.

Demonul fluieră încetișor.

— De două ori vrăjitoare, cu o descendență magică deosebită. Nu faci niciodată lucrurile pe jumătate, nu? Cred că e puternică.

— Mama ei este. Despre tatăl ei nu știu prea multe. Dar cu Rebecca Bishop e altă poveste. La treisprezece ani făcea vrăji pe care majoritatea vrăjitoarelor nu le pot stăpâni nici după o viață de studiu și de experiență. Iar capacitățile ei de clarvăzătoare erau uimitoare.

— O cunoști, Matt?

Hamish trebuia să întrebe. Matthew trăise multe vieți și cunoscuse prea mulți oameni pentru ca prietenul său să le poată ține socoteala.

Matthew clătină din cap.

— Nu. Dar se vorbește adesea despre ea – cu invidie. Știi cum sunt vrăjitoarele, zise el, și vocea sa luă acel ton ușor neplăcut pe care-l căpăta când se referea la specia respectivă.

Hamish ignoră remarca despre vrăjitoare și-l privi pe Matthew pe deasupra marginii paharului.

— Și Diana?

— Pretinde că nu folosește magia.

În acea frază scurtă erau două fire care trebuiau trase. Hamish îl apucă întâi pe cel mai simplu.

— Cum adică, deloc? Nici ca să găsească un cercel pierdut? Sau ca să-și vopsească părul?

Vocea lui Hamish trăda îndoiala.

— Nu e genul care să poarte cercei sau să se vopsească. E mai curând genul care aleargă șase kilometri, apoi vâslește o oră pe râu, într-o barcă periculos de mică.

— Date fiind originile ei, îmi vine greu să cred că nu-și folosește niciodată puterea.

Hamish nu era doar un visător, ci și o fire pragmatică. De aceea se pricepea atât de bine la bani.

— Și nici tu nu crezi asta, altfel n-ai sugera că minte.

Acum apucase și de celălalt fir.

— Spune că folosește magia doar ocazional – pentru lucruri mărunte. Matthew ezită, își trecu degetele prin păr, zburbindu-l, și luă o înghițitură de vin. Cu toate astea, am urmărit-o, și o folosește mai mult de atât. Eu îi simt mirosul, spuse el pe un ton sincer și deschis, pentru prima dată de când sosise. Magia ei miroase ca o furtună pe cale să izbucnească, cu fulgere și trăsnete. Uneori pot să o și văd. Diana scânteiază când se supără sau când se concentrează asupra muncii și uită de toate.

„Și când doarme“, își spuse vampirul în sine sa, încruntându-se.

— Dumnezeule, sunt momente când mi se pare că îi simt chiar și gustul.

— Scânteiază?

— Tu n-ai vedea-o, deși s-ar putea să-i simți energia în alt mod. Luminescența aceea – *le chatoiment* – este foarte slabă. Chiar și pe vremea când eram un vampir tânăr, numai cele mai puternice vrăjitoare emiteau aceste mici impulsuri luminoase. În prezent e ceva extrem de rar. Diana nu este conștientă de ea și habar n-are ce înseamnă.

Matthew se înfioră și strânse pumnul.

Demonul se uită la ceas. Era încă devreme, dar știa deja de ce se afla

prietenul său în Scoția.

Matthew Clairmont se îndrăgostea.

Jordan intră, impecabil sincronizat.

— Gonaciul a adus jeepul, domnule. I-am spus că nu veți avea nevoie de serviciile lui astăzi.

Valetul știa că nu mai era nevoie de un ghid care să dea de urma căprioarelor atunci când aveai un vampir în casă.

— Excelent, zise Hamish, ridicându-se în picioare și golindu-și paharul.

Își dorea mult să mai bea niște whisky, dar era mai bine să își păstreze autocontrolul.

Matthew ridică privirea.

— Am să merg doar eu, Hamish. Aș prefera să vânez de unul singur.

Vampirului nu-i plăcea să vâneze însoțit de ființe cu sânge cald, categorie ce includea oamenii, demonii și vrăjitoarele. De obicei făcea o excepție în cazul lui Hamish, dar astăzi voia să fie singur până când avea să-și poată stăpâni pofta pe care o resimțea pentru Diana Bishop.

— A, dar nu mergem la vânatoare, zise Hamish, cu o sclipire viclană în ochi. Mergem să hăituim vânatul.

Demonul avea un plan: să-i ocupe mintea prietenului său până când acesta lăsa garda jos și îi împărtășea de bunăvoie ce se petrecea la Oxford, în loc să fie nevoie să scoată adevărul de la el cu cleștele.

— Haide, e o zi minunată. Te vei distra.

Afară, Matthew se urcă în jeepul vechi al lui Hamish, cu o expresie sumbră. Cei doi preferau să colinde împrejurimile cu el atunci când se aflau la Cadzow, chiar dacă în marile pavilioane de vânatoare din Scoția erau preferate mașinile Land Rover. Pe Matthew nu-l deranja că îngheța de frig în mașina descoperită, iar pe Hamish îl amuza masculinitatea exacerbată a vehiculului.

Pe dealuri, Hamish solicita la maximum cutia de viteze – iar vampirul se crispa de fiecare dată când auzea acele sunete scrâșnite – când se cățara prin locurile unde pășteau căprioarele. Matthew zări o pereche de cerbi pe una dintre creste și-i spuse lui Hamish să oprească. Coborî din mașină fără zgomot și se ghemui lângă roata din față, deja hipnotizat.

Hamish zâmbi și i se alătură.

Demonul mai hăituise cerbi împreună cu Matthew și își dădea seama ce-i trebuia. Vampirul nu se hrănea întotdeauna, deși astăzi

Hamish era sigur că, lăsat pe cont propriu, Matthew s-ar fi întors acasă sătul după lăsarea nopții – și că pe pământurile lui ar fi existat cu doi cerbi mai puțin. Prietenul său era în egală măsură prădător și carnivor. Ceea ce definea identitatea vampirilor era vânătoarea, nu modul de a se hrăni sau regimul lor alimentar. Uneori, când Matthew era neliniștit, nu făcea decât să iasă în aer liber și să urmărească orice animal îi ieșea în cale, fără săucidă.

În timp ce vampirul privea cerbul, demonul îl privea pe el. La Oxford situația era problematică. Simțea asta.

Matthew rămase răbdător în aceeași poziție câteva ore în șir, analizând dacă merita să urmărească cerbii. Cu simțurile lui extraordinare – miros, văz și auz – le urmări mișcările, le află obiceiurile și le cântări toate reacțiile, la trosnetul unei crenguțe sau la zborul unei păsări. Atenția vampirului era avidă, dar niciodată nerăbdătoare. Pentru Matthew, momentul crucial sosea atunci când prada își dădea seama că fusese învinsă și se preda.

Lumina începuse să scadă când vampirul se ridică în cele din urmă și dădu din cap spre Hamish. Era suficient pentru prima zi și, deși el nu avea nevoie de lumină pentru a vedea animalele, știa că Hamish nu putea să coboare de pe munte pe întuneric.

Când ajunseră la pavilion, era întuneric beznă, iar Jordan aprinsese toate luminile, astfel încât clădirea arăta și mai ridicol, așezată cum era pe o culme de deal în mijlocul pustietății din jur.

— Pavilionul ăsta n-a avut niciodată niciun Dumnezeu, spuse Matthew pe un ton relaxat, menit totuși să fie ironic. Robert Adam²⁷ a fost nebun să preia comanda asta.

— Mi-ai împărtășit de multe ori ideile tale cu privire la mica mea extravaganță, Matthew, zise Hamish cu seninătate, și nu-mi pasă dacă înțelegi principiile designului arhitectonic mai bine ca mine sau dacă crezi că Adam a fost nebun să construiască – cum îi spui tu mereu? – „o ciudățenie prost concepută“ în sălbăticia din Lanarkshire. Mie îmi place, și nimic din ceea ce spui tu nu va schimba asta.

Purtaseră această conversație periodic, cu mici variațiuni, de când Hamish îl anunțase că a cumpărat pavilionul de vânătoare – cu tot cu mobilierul, cu gonaciul și cu Jordan – de la un aristocrat care nu-l

---

²⁷ Arhitect neoclasic scoțian (1728-1792) (n.tr.)

folosea și nici nu avea bani să-l repare. Matthew fusese îngrozit. Pentru Hamish, în schimb, Pavilionul Cadzow era un semn că se ridicase suficient de mult deasupra rădăcinilor sale din Glasgow ca să-și permită să cheltuiască bani pe ceva deloc practic, pe care-l putea îndrăgi pur și simplu pentru farmecul său.

— Hm, făcu Matthew cu o strâmbătură.

Hamish se gândi că prefera să-l vadă mai degrabă morocănos decât agitat. Trecu la etapa următoare a planului său.

— Cina este la ora opt, în sufragerie.

Matthew ura sufrageria, care era grandioasă, cu tavan înalt și străbătută de curenți de aer. Mai important, vampirului îi displăcea pentru că bătea la ochi și avea un aer feminin. Era însă încăperea preferată a lui Hamish.

Matthew mormăi.

— Nu mi-e foame.

— Ești lihnit, zise Hamish pe un ton tăios, cercetând culoarea și aspectul tenului lui Matthew. Când ai luat ultima masă adevărată?

— Acum câteva săptămâni. Matthew ridică din umeri cu indiferența sa obișnuită față de trecerea timpului. Nu-mi amintesc.

— În seara asta te vei delecta cu vin și supă. Măine e treaba ta ce mănânci. Vrei să stai puțin singur înainte de cină sau riști să joci o partidă de biliard cu mine?

Hamish era extrem de bun la biliard și încă mai bun la snooker, pe care învățase să-l joace din adolescență. Își câștigase primii bani în sălile de biliard din Glasgow și putea învinge pe aproape oricine. Matthew refuzase să mai joace snooker cu el pe motiv că nu era amuzant să pierzi de fiecare dată, chiar și în fața unui prieten. Încercase să-l învețe în schimb carambol, vechiul joc franțuzesc cu mingi și tacuri, dar câștigase mereu. Biliardul era cel mai bun compromis.

Incapabil să reziste provocării unei lupte, Matthew acceptă.

— Mă schimb și vin să-ți țin companie.

Masa de biliard a lui Hamish se afla într-o cameră de lângă bibliotecă. Demonul era deja acolo, în pulover și cu pantaloni, când Matthew sosi îmbrăcat într-o cămașă albă și în blugi. Vampirul evita să poarte alb, care-l făcea să arate fantomatic și ușor înspăimântător, dar era singura cămașă decentă pe care o luase cu el. Își făcuse bagajele pentru o excursie de vânătoare, nu pentru un dineu.

Își luă tacul și se îndreptă spre capătul mesei.

— Gata?

Hamish dădu din cap afirmativ.

— Jucăm, să zicem, o oră, da? Apoi coborâm să bem ceva.

Se aplecară amândoi asupra tacurilor.

— Fii blând cu mine, Matthew, murmură Hamish chiar înainte să dea prima lovitură.

Vampirul pufni în timp ce amândoi trăgeau spre capătul opus. Bilele atinseră manta și ricoșară.

— Joc cu albele, spuse Matthew când bilele se opriră și a lui ajunsese cel mai aproape.

O luă pe cealaltă și i-o aruncă lui Hamish. Demonul puse o bilă roșie la locul ei și se dădu înapoi.

Ca și atunci când vâna, Matthew nu se grăbea să înscrie. Trase cincisprezece lovituri la rând, băgând bila roșie de fiecare dată în alt colț.

— Dacă nu te superi, rosti tărăgănat, arătând spre masă.

Demonul își plasă bila galbenă fără niciun comentariu.

Matthew combina loviturile simple, care trimiteau bila roșie în colțuri, cu lovituri mai complicate, cunoscute sub numele de canonade, care nu erau punctul său forte. La acestea era nevoie să lovească atât bila galbenă a lui Hamish, cât și bila roșie dintr-o singură mișcare a tacului, ceea ce necesita nu doar forță, ci și finețe.

— Unde ai dat de vrăjitoare? întrebă Hamish oarecum neglijent, după ce Matthew lovi ambele bile.

Vampirul recuperează bila albă și se pregătește de următoarea lovitură.

— În Biblioteca Bodleiană.

Demonul ridică din sprâncene, surprins.

— În Biblioteca Bodleiană? De când frecventezi tu regulat biblioteca?

Matthew greși, bila sa albă sări peste mantă și ateriză pe podea.

— De când am mers la un concert și am auzit două vrăjitoare vorbind despre cum o americană a pus mâna pe un manuscris de mult pierdut, zise el. Nu reușeam să-mi dau seama de ce le păsa de așa ceva.

Se îndepărtă de masă, enervat de greșeala făcută.

Hamish își jucă repede primele cincisprezece lovituri. Matthew își puse bila pe masă și luă creta să-i noteze scorul.

— A, și deci te-ai dus direct acolo și ai început o conversație cu ea,

ca să afli?

Demonul băgă toate cele trei bile în colț dintr-o singură lovitură.

— Da, m-am dus să o caut. Matthew îl privea pe Hamish cum se mișca în jurul mesei. Eram curios.

— Și, s-a bucurat să te vadă? Întrebă Hamish cu blândețe, executând încă o lovitură complicată.

Știa că vampirii, vrăjitoarele și demonii se amestecau arareori, preferând să-și petreacă timpul în comunitățile strâns unite ale semenilor lor. Prietenia sa cu Matthew era o relativă excepție, iar prietenii demoni ai lui Hamish considerau că e o nebunie să fii atât de apropiat de un vampir. Într-o noapte ca asta, lui Hamish îi trecu prin minte că s-ar fi putut să aibă dreptate.

— Nu tocmai. A fost speriată la început, chiar dacă mi-a susținut privirea fără să tresară. Are niște ochi extraordinari – albaștri și aurii și verzi, și cenușii, comentă Matthew cu un aer visător. Mai târziu îi venea să mă lovească. Mirosea a furie.

Hamish își mușcă buzele ca să nu râdă.

— Pare o reacție rezonabilă față de un vampir care o prinde într-o ambuscadă în Biblioteca Bodleiană.

Se hotărî să fie bun cu Matthew și să-l scutească de replică. Trase în bila sa galbenă astfel încât să treacă peste cea roșie, lovind-o deliberat doar atât cât să rostogolească bila roșie și să o izbească de ea.

— La naiba, mormăi el, greșeală.

Matthew se întoarse la masă, execută câteva lovituri simple, apoi încercă o canonadă sau două.

— V-ați văzut și în afara bibliotecii? Întrebă Hamish după ce vampirul își recăpătase parțial calmul.

— Nu o văd prea mult, de fapt, nici măcar la bibliotecă. Eu stau într-o parte, ea în cealaltă. Însă am dus-o la micul dejun. Și la Old Lodge, s-o cunoască pe Amira.

Hamish se abținu cu greu să nu rămână cu gura căscată. Erau femei pe care Matthew le cunoștea de ani buni, fără să le fi dus vreodată la Old Lodge. Și ce era cu statul în capetele opuse ale bibliotecii?

— N-ar fi mai simplu să stați mai aproape unul de altul la bibliotecă, dacă ești interesat de ea?

— Nu sunt interesat de *ea*!

Tacul lui Matthew explodă, izbind cu furie bila albă.

— Vreau manuscrisul. Încerc să pun mâna pe el de peste o sută de

ani. Ea n-a făcut decât să completeze buletinul de împrumut și pac volumul a apărut din depozit.

Avea vocea plină de invidie.

— Ce manuscris, Matt?

Hamish făcea tot ce putea să rămână răbdător, dar schimbul de replici devenise repede insuportabil. Matthew divulga informațiile cu zgârcenia unui avar care trebuia să renunțe la monedele lui. Pe demonii cei ageri îi scotea din minți să aibă de-a face cu ființe care nu considerau prea importante diviziunile de timp mai mici de un deceniu.

— O carte de alchimie care i-a aparținut lui Elias Ashmole. Diana Bishop este o cunoscută specialistă în alchimie.

Matthew greși din nou, lovind bilele prea tare. Hamish le re poziționează și continuă să adune puncte, în timp ce prietenul său se liniștea. În cele din urmă, Jordan veni să le spună că băuturile îi așteaptă la parter.

— Care-i scorul?

Hamish trase cu coada ochiului la semnele cu cretă. Știa că victoria era a lui, dar un gentleman trebuia să întrebe – sau cel puțin așa îi spusese Matthew.

— Ai câștigat, desigur.

Matthew ieși din cameră cu un aer demn și coborî scările cu pași grei și cu o viteză mult mai mare decât a unui om. Jordan aruncă o privire îngrijorată treptelor ceruite.

— Profesorul Clairmont are o zi grea, Jordan.

— Așa se pare, murmură valetul.

— Mai bine mai adu o sticlă de vin roșu. Va fi o noapte lungă.

Băură în ceea ce fusese odinioară sala de primire a pavilionului. Ferestrele dădeau spre grădină, întreținută încă sub forma unor răzoare clasice de flori, ordonate, în pofida faptului că proporțiile lor nu se potriveau cu un pavilion de vânătoare. Erau prea importante – locul lor ar fi fost în grădina unui palat, nu a unui asemenea edificiu.

Acum, odată așezați în fața șemineului, cu băuturile în mână, Hamish putea în sfârșit să-și croiască drum spre miezul misterului.

— Povestește-mi despre manuscrisul ăsta al Diane, Matthew. Ce conține, mai precis? Rețeta pietrei filosofale care transformă plumbul în aur? Vocea lui Hamish era ușor batjocoritoare. Instrucțiuni despre cum să prepari elixirul vieții, ca să transformi muritorii în nemuritori?

Încetă însă să-l mai tachineze în clipa în care Matthew ridică privirea și-l privi țintă.

— Nu se poate să vorbești serios, șopti Hamish, șocat.

Piatra filosofală era doar o legendă, ca și Graalul sau Atlantida. Nu avea cum să fie reală. Târziu, își dădu seama că nici vampirii, demonii sau vrăjitoarele n-ar fi trebuit să fie reali.

— Ți se pare că glumesc? întrebă Matthew.

— Nu.

Demonul se înfioră. Matthew fusese întotdeauna convins că-și putea folosi abilitățile științifice ca să descopere ce-i făcea pe vampiri rezistenți la moarte și la degradare. Piatra filosofală se potrivea perfect acestui vis.

— Este cartea pierdută, zise Matthew pe un ton sumbru. Sunt sigur.

Ca majoritatea celorlalte făpturi, Hamish știa poveștile. Una dintre versiuni sugera că vrăjitoarele furaseră o carte de preț de la vampiri, o carte ce conținea secretul nemuririi. Alta pretindea că vampirii erau cei care furaseră o străveche carte de vrăji de la vrăjitoare și apoi o pierduseră. Unii șopteau că nu era deloc o carte cu vrăji, ci o carte de căpătâi, ce vorbea despre trăsăturile de bază ale celor patru specii umanoide de pe pământ.

Matthew avea propriile teorii despre conținutul cărții. Explicația faptului că vampirii erau atât de greu de ucis și poveștile despre începuturile umanității și ale celorlalte făpturi reprezentau doar o mică parte din el.

— Chiar crezi că manuscrisul ăsta alchimic este cartea ta? întrebă Hamish.

Când Matthew dădu din cap că da, demonul răsuflă cu zgomot.

— Nu-i de mirare că vrăjitoarele discutau despre asta. Cum au descoperit că Diana a găsit-o?

Matthew se întoarse spre el cu o expresie feroce.

— Cine știe și cui îi pasă? Problemele au apărut exact pentru că n-au putut să-și țină gura.

Hamish își reaminti că Matthew și familia sa nu le suportau pe vrăjitoare.

— N-am fost singurul care le-a auzit vorbind duminică. Le-au auzit și alți vampiri. Iar demonii au simțit că se întâmplă ceva interesant și...

— Acum, Oxfordul colcăie de tot felul de făpturi, termină demonul fraza. Ce porcărie! Nu-i așa că mai e puțin și începe trimestrul de

toamnă? Urmează oamenii, care se vor întoarce în stoluri.

— Și nu e doar asta. Expresia lui Matthew era sumbră. Manuscrisul nu a fost pur și simplu rătăcit. Se afla sub o vrajă, iar Diana a rupt-o. Apoi l-a retrimis la rafturi și nu mai e deloc interesată să-l recheme. Iar eu nu sunt singurul care o așteaptă.

— Matthew, zise Hamish încordat, o aperi cumva de alte vrăjitoare?

— Nu pare să-și cunoască propriile puteri. Asta o expune riscurilor. Nu le-am putut lăsa să ajungă primele la ea.

Matthew păru dintr-odată, în mod cu totul deconcertant, vulnerabil.

— Oh, Matt! făcu Hamish, clătînând din cap. N-ar trebui să te amesteci între Diana și propria ei specie. Nu vei face decât să agravezi situația. În plus, continuă el, nicio vrăjitoare nu are cum să manifeste ostilitate față de cineva din neamul Bishop. E o familie prea veche și distinsă.

În ziua de azi, făpturile neomenesti nu se mai omoară între ele decât în caz de autoapărare. Agresivitatea este condamnată. Matthew îi povestise lui Hamish cum fusese în vremurile de demult, când luptele pe viață și pe moarte și vendetele erau la ordinea zilei, iar semenii lor atrăgeau în mod constant atenția oamenilor.

— Demonii sunt dezorganizați, iar vampirii nu vor îndrăzni să se pună cu mine. Dar în vrăjitoare nu pot avea încredere.

Matthew se ridică, luându-și paharul cu vin și apropiindu-se de șemineu.

— Las-o în pace pe Diana Bishop, îl sfătui Hamish. În plus, dacă manuscrisul ăsta a fost vrăjit, nu vei putea să-l examinezi.

— Voi putea, dacă mă ajută ea, spuse Matthew cu o dezinvoltură înșelătoare, privind țintă la flăcările din șemineu.

— Matthew, zise demonul, cu același ton pe care-l folosea ca să-și anunțe asociații că se aventuraseră pe un teren minat, uită de vrăjitoare și de manuscris.

Vampirul puse cu grijă paharul de vin pe polița de deasupra șemineului și se întoarse cu spatele.

— Nu cred că pot, Hamish... Poftesc la ea.

Numai rostind cuvântul, simți cum îl copleșește foamea. Când foamea i se concentra și devenea atât de insistentă, nu-i mai era suficient orice fel de sânge. Corpul lui cerea ceva anume. Dacă ar fi putut să-i guste sângele – să guste din Diana – ar fi fost satisfăcut, iar pofta aceea dureroasă ar fi cedat.

Hamish studie umerii tensionați ai lui Matthew. Nu era surprins să afle că prietenul său tânjea după Diana Bishop. Un vampir trebuia să dorească o altă ființă mai mult decât pe oricine sau orice altceva ca să se împerecheze, iar poftele erau înrădăcinate în dorința sexuală. Hamish bănuia foarte insistent că Matthew – în ciuda declarațiilor sale pline de pasiune cum că i-ar fi fost imposibil să găsească pe cineva care să-i trezească asemenea sentimente – era dominat de impulsul împerecherii.

— Atunci, adevărata problemă cu care te confrunți acum nu sunt vrăjitoarele și nici Diana. Și cu siguranță, nu vreun manuscris străvechi, care poate sau nu să conțină răspunsurile la întrebările tale. Hamish lăsă să treacă câteva clipe înainte de a continua, pentru ca Matthew să aibă timp să-i cântărească spusele. Ți dai seama că o vânezi?

Vampirul răsuflă, ușurat că spusese lucrurilor pe nume.

— Știu. Am intrat pe fereastră în camera ei în timp ce dormea. O urmăresc când aleargă. Ea opune rezistență încercărilor mele de a o ajuta, și, cu cât o face mai mult, cu atât mă simt mai flămând.

Arăta atât de perplex, încât Hamish trebui să-și muște buzele ca să nu zâmbească. De obicei, femeile lui Matthew nu-i opuneau rezistență. Făceau ceea ce le spunea el să facă, orbite de înfățișarea și de farmecul lui. Firește că de data asta era fascinat.

— Dar n-am nevoie de sângele Diane – nu fizic. N-am de gând să cedez acestei poftē. Faptul că sunt în preajma ei n-ar trebui să-mi pună probleme. Brusc, trăsăturile i se descompuseră. Ce tot spun eu aici? Nu putem sta aproape unul de altul. Vom atrage atenția.

— Nu neapărat. *Noi doi* am petrecut ceva timp împreună, și asta n-a deranjat pe nimeni, sublinie Hamish.

În primii ani ai prieteniei lor, se zbătuseră să ascundă de ochii curioșilor faptul că erau diferiți. Erau suficient de remarcabili și fiecare în parte, ca să atragă interesul oamenilor. Când erau împreună – cu capetele brunete apropiate pentru a-și spune o glumă la cină sau stând pe jos în curtea pătrată a facultății în zori, cu sticle goale de șampanie la picioare – erau imposibil de ignorat.

— Nu e același lucru, și asta o știi și tu, zise Matthew nerăbdător.

— Ah, da, am uitat. Hamish își ieși din fire. Nimănui nu-i pasă ce fac demonii. Dar un vampir și o vrăjitoare? O, da, asta contează. *Voi* sunteți făpturile cu adevărat importante pe lumea asta.

— Hamish! protestă Matthew. Știi că eu nu cred asta.

— Tu ai disprețul caracteristic vampirilor față de demoni, Matthew. Și față de vrăjitoare, așa adăuga. Gândește-te bine de tot la ce simți față de celelalte ființe înainte de a o aduce pe vrăjitoarea asta în patul tău.

— N-am nici cea mai mică intenție de a o aduce pe Diana în patul meu, zise Matthew pe un ton acru.

— Cina este servită, domnule.

Jordan stătea în prag, neobservat, de ceva vreme.

— Slavă Domnului, zise Hamish cu ușurare, ridicându-se de pe scaun.

Era mai ușor s-o scoată la capăt cu vampirul dacă acesta își împărțea atenția între conversație și altceva – orice altceva.

Așezat în sufragerie, într-un capăt al mesei impresionante, concepute ca să poată hrăni toți invitații casei, Hamish atacă primul dintre cele câteva feluri de mâncare, în timp ce Matthew învărti în mâini o lingură de supă până când porția i se răci. Vampirul se aplecă atunci deasupra castronului și adulmecă.

— Ciuperci și vin de Xeres? întrebă el.

— Da. Jordan a vrut să încerce ceva nou, și, cum nu conținea nimic din ceea ce consideri tu insuportabil, i-am dat voie.

De obicei, Matthew nu avea nevoie de prea multă hrană când se afla la pavilionul Cadzow, dar Jordan era un adevărat vrăjitor al supelor, iar lui Hamish nu-i plăcea să mănânce singur, la fel cum nu-i plăcea nici să bea singur.

— Îmi pare rău, Hamish, spuse Matthew, privind-și prietenul cum mânca.

— Îți accept scuzele, Matt, zise Hamish, cu lingura de supă în dreptul gurii. Dar nu-ți poți imagina cât e de greu să accepți că ești demon sau vrăjitoare. Cu vampirii lucrurile sunt clare și incontestabile. Nu ești vampir, dar apoi devii. Fără întrebări, fără loc pentru îndoieli. Noi, ceilalți, trebuie să așteptăm, să privim și să ne punem întrebări. Asta face ca superioritatea voastră, a vampirilor, să fie și mai greu de îndurat.

Matthew răsucea coada lingurii între degete ca pe un baston de mareșal.

— Vrăjitoarele știu că sunt vrăjitoare. Ele nu sunt deloc ca demonii, zise el, încruntându-se.

Hamish puse lingura pe masă cu un clinchet și își umplu la loc

paharul cu vin.

— Știi foarte bine că a fi copilul unei vrăjitoare nu e o garanție. Te poți dovedi pur și simplu o persoană obișnuită. Sau poți da foc leagănului. Nimeni nu poate ști când, dacă sau cum ți se vor manifesta puterile.

Spre deosebire de Matthew, Hamish avea o prietenă care era vrăjitoare. Janine îi aranja părul, care în ultima vreme arăta mai bine ca oricând, și îi prepara propria loțiune pentru piele, pur și simplu miraculoasă. Hamish bănuia că Janine folosea niște vrăji ca s-o prepare.

— Totuși, nu e o surpriză totală, insistă Matthew, luând puțină supă cu lingura și agitând-o ușor ca să o răcească. Familia Dianeii are în spate secole de tradiție. Nu seamănă deloc cu experiența prin care ai trecut tu în adolescență.

— Mie mi-a fost ușor, zise Hamish, amintindu-și de diverse povești despre maturizarea demonilor care îi fuseseră împărtășite de-a lungul timpului.

Pe vremea când Hamish avea doisprezece ani, viața îi fusese dată peste cap într-o singură după-amiază. Ajunsese să-și dea seama, în cursul unei lungi toamne scoțiene, că era mult mai inteligent decât profesorii săi. Majoritatea copiilor care împlinesc doisprezece ani bănuiesc asta, dar Hamish o știa cu o siguranță profund tulburătoare. Reacționase pretinzând că nu se simțea bine, ca să poată chiuli de la școală, și, când asta nu mai mersese, făcându-și temele cât de repede putea și abandonând orice pretenție de normalitate. În disperare de cauză, dirigintele său chemase pe cineva de la facultatea de matematică să evalueze capacitatea bulversantă a lui Hamish de a rezolva în câteva minute probleme care le dădeau de gândit colegilor săi de clasă câte o săptămână sau mai mult.

Jack Watson, un tânăr demon de la Universitatea Glasgow, cu păr roșcat și ochi albaștri strălucitori, îl privise o singură dată pe drăcușorul de Hamish Osborne și bănuise că și el era demon. După ce parcursese toate etapele unei evaluări oficiale, care furnizase dovezile necesare că Hamish era un geniu matematic a cărui minte nu se încadra în parametrii normali, Watson îl invitase să audieze cursurile de la universitate. Îi explicase, de asemenea, directorului școlii că un asemenea copil nu putea fi ținut într-o clasă normală fără să devină piroman sau ceva similar.

Apoi, Watson făcuse o vizită în locuința modestă a Osbornilor și le spusese părinților uluiți cum era de fapt construită lumea și ce feluri de ființe trăiau în ea. Percy Osborne, care provenea dintr-un mediu prezbiterian și era un om fervent religios, se împotrivi ideii de făptură supranaturală și supraomenească, până când soția sa îi arătase că fusese crescut să creadă în vrăjitoare – de ce nu și în demoni și vampiri? Hamish plânsese de ușurare, căci nu se mai simțea atât de cumplit de singur. Mama sa îl îmbrățișase strâns și-i spusese că știuse dintotdeauna că era un copil special.

În timp ce Watson stătea încă în fața sobei lor electrice, bând ceai cu soțul și cu fiul ei, Jessica Osborne se gândise că aceasta era ocazia perfectă de a discuta și despre alte aspecte ale existenței lui Hamish care l-ar fi putut face să se simtă altfel decât ceilalți. Oferindu-le fursecuri de ciocolată, își informase fiul că nu se mai aștepta ca el să se însoare cu fata vecinului îndrăgostită de el. Hamish în schimb era atras de fratele mai mare al fetei, un flăcău de cincisprezece ani care, cu un șut, putea să trimită o minge de fotbal mai departe decât oricine altcineva din cartier. Nici Percy, nici Jack nu păruseră prea surprinși sau deranjați de această dezvăluire.

— Totuși, spuse Matthew acum, după prima înghițitură de supă caldută, întreaga familie a Dianei trebuie să se fi așteptat ca ea să fie vrăjitoare – și chiar este, fie că-și folosește magia, fie că nu.

— Îmi închipui că i-ar fi mai ușor să se afle printre niște oameni care n-au habar de nimic. Ți dai seama ce presiune s-a exercitat asupra ei? Fără să mai vorbim de senzația groaznică că propria viață nu-ți aparține? Pe Hamish îl luă cu frisoane. Aș fi preferat să nu știu nimic.

— Cum te-ai simțit, întrebă Matthew ezitant, în prima zi în care te-ai trezit știind că ești demon?

În mod obișnuit, vampirul nu punea întrebări atât de personale.

— Ca și cum m-aș fi născut încă o dată, zise Hamish. Senzația a fost la fel de intensă și de derutantă ca atunci când tu însuși te-ai trezit tânjind după sânge și auzind cum crește iarba, fir cu fir. Totul arăta altfel. Simțeam totul altfel. Mare parte a timpului zâmbeam ca un nebun care câștigase la loterie, iar restul timpului plângeam în camera mea. Dar nu cred că am fost convins că sunt un demon – știi cum, *cu adevărat* convins – până când nu m-ai dus tu pe furis la spital.

Primul cadou al lui Matthew pentru aniversarea lui Hamish, după ce se împrieteniseră, fusese o sticlă de șampanie Krug și o excursie la

spitalul John Radcliffe. Acolo, Matthew îl scanase cu tomograful, în timp ce îi punea o serie de întrebări. Apoi, în timp ce beau șampanie, comparaseră tomografiile lui Hamish cu cele ale unui eminent chirurg neurolog din spital. Demonul, îmbrăcat cu halatul de pacient, îl pusese pe Matthew să redea de mai multe ori tomografiile, fascinat de felul în care creierul i se aprindea, asemenea unui tonomat, chiar și atunci când răspundea la întrebări simple. Rămăsese cel mai grozav cadou de ziua lui pe care-l primise vreodată.

— Din ce mi-ai spus, Diana e în stadiul în care mă aflam eu înainte de tomografii, zise Hamish. Știe că e vrăjitoare, dar simte că trăiește într-o minciună.

— Chiar trăiește într-o minciună, mormăi Matthew, luând încă o înghițitură de supă. Pretinde că e un om obișnuit.

— N-ar fi interesant de știut de ce face asta? Mai important, poți suporta să fii în preajma unei asemenea persoane? Ție nu-ți plac minciunile.

Matthew păru să reflecteze, dar nu răspunse.

— Și mai e ceva, continuă Hamish. Pentru o ființă ca tine, care urăște minciunile, ții o mulțime de secrete. Dacă ai nevoie de vrăjitoarea asta, indiferent de motiv, va trebui să-i câștigi încrederea. Și singurul mod de a o face e să-i spui lucruri pe care nu vrei ca ea să le știe. Ți-a stârnit instinctele protectoare și va trebui să te lupți cu ele.

În timp ce Matthew întorcea situația pe toate părțile, Hamish schimbă subiectul, vorbind despre ultimele catastrofe din City²⁸ și despre acțiunile guvernului. Vampirul se calmă și mai mult, prins în mreaja intrigilor financiare și politice.

— Ai auzit de crimele din Westminster, presupun, zise Hamish când Matthew se liniști de tot.

— Da. Cineva trebuie să le oprească.

— Tu? Întrebă Hamish.

— Nu e treaba mea – încă.

Hamish știa că Matthew avea o teorie despre crimele acelea, legată de cercetările sale științifice.

— Tot mai crezi că omorurile sunt un semn că vampirii încep să dispară ca specie?

---

²⁸ Centrul financiar al Londrei (n.tr.)

— Da, spuse Matthew.

Era convins că toate fapăturile neomenesti începeau să dispară, încet-încet. Hamish respinsese ipotezele prietenului său la început, dar acum se gândea că poate Matthew are dreptate.

Reveniră la subiecte de conversație mai puțin tulburătoare și, după cină, se retraseră la etaj. Demonul împărțise una dintre sălile de primire nefolosite ale pavilionului într-un salon și un dormitor. Salonul era dominat de o tablă de șah străveche, uriașă, cu piese din fildeș și abanos, care ar fi trebuit pe drept să stea la adăpost în vitrina unui muzeu, nu într-un pavilion de vânătoare străbătut de curenți de aer. Ca și tomografiile, jocul de șah fusese un cadou de la Matthew.

Prietenia lor devenise mai strânsă în astfel de nopți lungi, petrecute în fața tablei de șah și în discuții despre munca lor. Într-o seară, Matthew începuse să-i povestească lui Hamish despre faptele lui de vitejie din trecut. Acum rămăseseră puține lucruri pe care demonul să nu le știe despre Matthew Clairmont, iar vampirul era singura ființă cunoscută de Hamish care nu se temea de intelectul său remarcabil.

Ca de obicei, Hamish decise să joace cu negrele.

— Am terminat ultima noastră partidă? întrebă Matthew, prefăcându-se surprins când văzu tabla de joc cu piesele aranjate frumos.

— Da. Ai câștigat, zise Hamish scurt, atrăgându-și unul dintre zâmbetele rare, largi, ale prietenului său.

Începură să mute. Matthew zăbovea de fiecare dată, Hamish se mișca rapid și decisiv când îi venea rândul. Nu se auzeau decât trosnetul focului și ticăitul ceasului.

După o oră de joc, Hamish trecu la faza finală a planului său.

— Am o întrebare. Vorbise în timp ce aștepta ca prietenul lui să facă următoarea mutare. O vrei pe vrăjitoare pentru ea însăși sau pentru puterea pe care o are asupra manuscrisului?

— Nu-i vreau puterea! explodă Matthew, făcând o mutare proastă cu tura, pe care Hamish i-o captură imediat. Își lăsă capul în jos. Arăta, acum mai mult ca oricând, ca un înger renașcentist concentrat asupra unui mister celest. Dumnezeule, nu știu ce vreau!

Hamish rămase cât putu de nemișcat.

— Eu cred că știi, Matt.

Matthew mută un pion și nu răspunse.

— Celelalte fapături din Oxford, continuă Hamish, vor afla curând,

dacă nu știu deja, că nu ești interesat doar de cartea aia veche. Care-i finalul tău de partidă?

— Nu știu, spuse vampirul în șoaptă.

— Vrei dragostea? Vrei să îi guști sângele? Să o faci asemenea ție? Matthew mârâi.

— Impresionant, zise Hamish pe un ton plictisit.

— Sunt multe aspecte pe care nu le înțeleg în povestea asta, Hamish, dar trei lucruri le știu cu siguranță, spuse Matthew cu emfază, ridicându-și paharul cu vin de pe podea. Nu voi ceda poftei pentru sângele ei. Nu vreau să-i controlez puterea. Și în mod cert nu îmi doresc să o transform într-un vampir. La acest gând îl trecură fiori.

— Rămâne iubirea. Iată răspunsul. De fapt, știi ce vrei.

Matthew luă o înghițitură de vin.

— Vreau ceea ce n-ar trebui să vreau și râvnesc la o ființă pe care n-o voi putea avea niciodată.

— Doar nu ți-e teamă că ai putea să-i faci rău? Întrebă Hamish cu blândețe. Ai mai avut relații cu femei cu sânge cald și nu i-ai făcut rău nici uneia.

Paharul de cristal masiv din mâna lui Matthew plesni în două. Partea de sus căzu pe podea și vinul roșu se împrăstie pe covor. Hamish văzu urma de pulbere de sticlă dintre arătătorul și degetul mare al vampirului.

— Oh, Matt, de ce nu mi-ai spus?

Hamish își controlă trăsăturile, asigurându-se că nu dădea la iveală nicio fărâmă din șocul pe care-l simțea.

— Cum aș fi putut? Matthew își privi fix mâinile și măcină cioburile de sticlă între buricele degetelor, până când începură să scânteieze roșu-închis de la amestecul de sticlă și sânge. Întotdeauna ai crezut prea mult în mine.

— Cine a fost?

— O chema Eleanor.

Matthew se poticni când îi rosti numele. Își trecu dosul palmei peste ochi, într-o încercare nereușită de a-și șterge din minte imaginea chipului ei.

— Mă certam cu fratele meu. Acum nici măcar nu-mi mai amintesc din ce cauză. Atunci îmi venea să-l distrug cu mâinile goale. Eleanor a încercat să mă facă să ascult de vocea rațiunii. S-a băgat între noi și... Vocea vampirului deveni gătită. Își cuprinse capul în palme, fără a se

obosi să-și ștergă urmele de sânge de pe degetele care deja se vindecase. Am iubit-o atât de mult, și am ucis-o.

— Când s-a petrecut asta? întrebă Hamish în șoaptă.

Matthew lăsă mâinile în jos, întorcându-le ca să-și contemple degetele lungi, puternice.

— Cu sute de ani în urmă. Ieri. Ce mai contează? întrebă el, cu disprețul caracteristic vampirilor față de timp.

— Contează enorm dacă ai făcut greșeala asta când erai un vampir recent creat, care încă nu știa să-și controleze instinctele și foamea.

— Ah. Atunci contează și faptul că am mai omorât o femeie, Cecilia Martin, acum un secol. Pe atunci nu mai eram un „vampir recent creat”.

Matthew se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. Ar fi vrut să fugă în întunericul nopții și să dispară, ca să nu fie nevoit să vadă oroarea din ochii lui Hamish.

— Mai sunt și altele? întrebă Hamish pe un ton tăios.

Matthew clătină din cap.

— Două sunt de ajuns. A treia nu va exista. Niciodată.

— Povestește-mi despre Cecilia, îi ordonă Hamish, aplecându-se în față.

— Era soția unui bancher, zise Matthew fără tragere de inimă. Am văzut-o la operă și mi s-au aprins călcâiele. Toți bărbații din Paris se amorează de soțiile altora în perioada aia. Degetul lui desenă conturul chipului unei femei pe geamul din fața sa. Nu mi s-a părut o provocare. Nu voiam decât să o gust puțin, în noaptea în care m-am dus la ea acasă. Dar, odată ce am început, nu m-am mai putut opri. Și cu toate astea n-am putut nici s-o las să moară – era a mea și nu voiam să renunț la ea. Abia am reușit să mă opresc la timp. *Dieu*, cât de tare îi displăcea să fie vampir. A intrat într-o casă în flăcări înainte de a putea s-o opresc.

Hamish se încruntă.

— Atunci n-ai omorât-o tu, Matt. S-a sinucis.

— M-am hrănit cu ea până când a ajuns în pragul morții, am forțat-o să-mi bea sângele și am transformat-o fără permisiunea ei într-o făptură neomenească pentru că eram egoist și înspăimântat, zise vampirul furios. Cum n-am omorât-o? I-am furat viața, identitatea, vitalitatea – asta înseamnă moarte, Hamish.

— De ce mi-ai ascuns lucrurile astea?

Hamish încerca să nu-i pese că prietenul său cel mai bun făcuse așa

ceva, dar era greu.

— Până și vampirii simt rușine, zise Matthew, ferm. Mă urăsc – și așa și trebuie să fie – pentru ceea ce le-am făcut acelor femei.

— De-asta nu mai trebuie să ții secrete, Matt. Te vor distruge. Hamish reflectă puțin înainte de a continua. N-ai vrut să le omori pe Eleanor și pe Cecilia. Nu ești un criminal.

Matthew atinse cadrul ferestrei cu vârful degetelor și-și lipi fruntea de geamul rece. Când vorbi, avea o voce plată, lipsită de însuflețire.

— Nu, sunt un monstru. Eleanor m-a iertat pentru ce i-am făcut. Cecilia – niciodată.

— Nu ești un monstru, zise Hamish, îngrijorat de tonul lui Matthew.

— Poate că nu, dar sunt periculos. Se întoarce și îl privi pe Hamish. Mai ales în preajma Dianei. Nici măcar Eleanor nu m-a făcut să mă simt în felul ăsta.

Simplul gând la Diana îi aduse înapoi foamea aceea nebună, a cărei tensiune i se răspândi din piept până-n abdomen. Chipul lui Matthew se întunecă în efortul de a o ține sub control.

— Întoarce-te aici și termină partida, spuse Hamish pe un ton aspru.

— Aș putea să plec, Hamish, zise Matthew nesigur. Nu trebuie să împărți casa cu mine.

— Nu fi idiot, îl șfichiui imediat replica lui Hamish. Nu pleci nicăieri.

Matthew se așeză.

— Nu înțeleg cum poți să știi despre Eleanor și Cecilia și să nu mă urăști și tu, spuse el după câteva minute.

— Nu-mi pot imagina vreun gest de-al tău care m-ar face să te urăsc, Matthew. Te iubesc ca pe un frate și voi continua s-o fac până în clipa morții.

— Mulțumesc, zise Matthew, cu o expresie sumbră. Voi încerca să merit.

— Nu încerca. Fă-o, spuse Hamish, pe un ton mohorât. Apropo, ești pe punctul de a-ți pierde nebunul.

Amândoi își îndreptară din nou atenția asupra jocului de șah, deși cu destulă greutate, și în zori, când Jordan aduse cafea pentru Hamish și o sticlă de Porto pentru Matthew, încă jucau. Valetul culese paharul spart de pe jos fără o vorbă, iar Hamish îl anunță că poate să meargă la culcare.

După ce plecă Jordan, Hamish cuprinse dintr-o privire toată tabla de șah și făcu ultima mutare.

— Șah mat.

Matthew răsufală și se rezemă de spătar, contemplând tabla de șah. Regina îi era înconjurată de propriile lui piese – pioni, un cal și o tură. În partea opusă a tablei, regele său primise mat de la un modest pion negru. Partida se terminase, iar el pierduse.

— Jocul ăsta e mai mult decât apărarea reginei, spuse Hamish. De ce îți e atât de greu să-ți amintești că regele este cel de care nu te poți lipsi?

— Regele stă acolo, înaintând cu câte un pătrat. Regina se poate mișca mult mai liber. Bănuiesc că prefer să pierd jocul decât să-i sacrific libertatea.

Hamish se întrebă dacă Matthew vorbea despre șah sau despre Diana.

— Merită sacrificiul, Matt? Întrebă încetșor.

— Da, răspunse Matthew fără să ezite, ridicând regina albă de pe tablă și ținând-o în mână.

— Așa credeam și eu, spuse Hamish. Nu simți asta acum, dar să știi că ești norocos că în sfârșit ai găsit-o.

Ochii vampirului scânteiară, iar gura i se răsuci într-un zâmbet strâmb.

— Dar ea, ea e norocoasă, Hamish? E un noroc pentru ea faptul că o ființă ca mine îi face curte?

— Asta depinde doar de tine. Numai să nu uiți – fără secrete. Dacă o iubești.

Matthew privi chipul senin al reginei sale și degetele i se strânsură protector în jurul micii figurine sculptate.

Încă o mai ținea în mână când răsări soarele, mult după ce Hamish plecase să se culce.

Capitolul 10

Încercând încă să mă dezmeticesc după privirea înghețată pe care mi-o aruncase Matthew, am deschis ușa apartamentului meu. Înăuntru, robotul telefonic mă întâmpină cu treisprezece mesaje noi. Aveam nouă și pe telefonul mobil. Toate erau de la Sarah și reflectau îngrijorarea ei crescândă. Cel de-al șaselea simț îi spunea că ceva se întâmplă în Oxford.

Incapabilă să mă confrunt cu mătușile care le presimțeau pe toate, am dat încet volumul robotului, am oprit soneria ambelor telefoane și, obosită, m-am băgat în pat.

În dimineața următoare, când, ieșind să fac jogging, am trecut pe lângă cabina portarului, Fred flutură spre mine o grămadă de plicuri cu mesaje.

— Le iau mai târziu, am strigat, iar el îmi făcu semn că a înțeles.

Apăsam ritmic cu tăpile pământul potecilor familiare de pe câmpurile din nordul orașului. Alergatul mă ajuta să nu mă las copleșită de sentimentul de vinovăție pentru că nu-mi sunasem mătușile, și nici de amintirea expresiei reci de pe chipul lui Matthew.

Întoarsă la colegiu, am luat mesajele și le-am aruncat la gunoi. Apoi am amânat inevitabilul, sunatul acasă, oficiind minunatele ritualuri de weekend: am fiert un ou, am făcut ceai, am adunat hainele de spălat, am stivuit teancurile de hârtii de peste tot. După ce mi-am irosit mare parte a dimineții, nu-mi mai rămăsese nimic de făcut decât să sun la New York. Acolo era devreme, dar n-aveam nicio șansă să mai fie cineva în pat.

— Ce Dumnezeu faci, Diana? m-a întrebat Sarah în loc de salut.

— Bună dimineața, Sarah.

M-am așezat în fotoliul de lângă șemineul scos din uz și mi-am așezat picioarele unul peste altul pe un raft din apropiere. Conversația avea să dureze.

— Nu-i o dimineață prea bună, spuse ea cu asprime. Noi fierbem în

suc propriu. Ce se întâmplă?

Em intră pe linia secundară.

— Bună, Em, am spus, schimbând poziția picioarelor.

Conversația avea să dureze *foarte* mult.

— Te deranjează vampirul acela? întrebă îngrijorată Em.

— Nu chiar.

— Știm că ți-ai petrecut timpul cu vampiri și cu demoni, interveni nervoasă mătușa mea. Ți-ai pierdut mințile sau e ceva în neregulă?

— Nu mi-am pierdut mințile și nu e nimic în neregulă.

Ultima parte era o minciună, dar mi-am ținut pumnii, sperând să scap.

— Chiar crezi că ne poți duce de nas? N-ai cum să minți o altă vrăjitoare! exclamă Sarah. Spune-ne tot, Diana.

Planul meu se duse pe apa sâmbetei.

— Las-o să vorbească, Sarah, spuse Em. Avem încredere în Diana că e în stare să ia cele mai bune decizii, ai uitat?

Liniștea care urmă îmi dădu de înțeles că asta fusese un subiect destul de controversat. Sarah trase aer în piept, dar Em i-o luă înainte.

— Unde ai fost aseară?

— La yoga.

Nu aveam cum să scap de interogatoriu, dar era în avantajul meu să răspund scurt și la obiect.

— La yoga? întrebă Sarah, neîncredătoare. De ce te duci la yoga cu asemenea creaturi? Știi că e periculos să stai laolaltă cu demoni și cu vampiri.

— Ora era ținută de o vrăjitoare! am răbufnit indignată, având în față imaginea calmă și plăcută a Amirei.

— Cursul de yoga a fost ideea lui Clairmont? întrebă Em.

— Da. Se ținea acasă la el.

Sarah scoase un sunet de dezgust.

— Ți-am spus eu că era el, mormăi Em către mătușa mea. Următoarele cuvinte îmi erau adresate mie. Văd un vampir stând între tine și... ceva. Nu știu exact ce.

— Iar eu îți tot spun, Emily Mather, că e absurd. Vampirii nu protejează vrăjitoare. Vocea lui Sarah era plină de convingere.

— Ba acesta protejează, am spus.

— Ce? țipară Em și Sarah.

— De câteva zile. Mi-am mușcat buza, neștiind sigur cum să le spun,

apoi m-am lansat în poveste: S-a întâmplat ceva în bibliotecă. Am cerut un manuscris care era vrăjit.

Tăcere.

— O carte vrăjită. Sarah deveni brusc foarte interesată. Era o carte de vrăji?

Mătușa mea era expertă în cărți de vrăji, și cea mai valoroasă avere a sa era volumul vechi de vrăji transmis din generație în generație în familia Bishop.

— Nu cred, am spus, eu n-am văzut decât ilustrații alchimice.

— Și altceva?

Mătușa mea știa că partea vizibilă era doar începutul în cazul cărților de vrăji.

— Cineva a pus o vrajă asupra textului. Erau rânduri întregi de scris șterse, strat peste strat, mișcându-se dedesubtul suprafeței paginilor.

În New York, Sarah puse jos ceașca de cafea, scoțând un sunet ascuțit.

— Asta se întâmpla înainte sau după ce a apărut Matthew Clairmont?

— Înainte, am șoptit.

— Nu crezi că merita să ne menționezi și nouă asta când ne-ai spus că ai întâlnit un vampir? Mătușă-mea nu încerca să-și ascundă furia. Pentru numele zeiței, Diana, câteodată poți fi atât de nechibzuită! Ce fel de vrajă avea cartea? Și nu-mi spune că nu știi!

— Mirosea ciudat. Mi se părea... anapoda. La început nu am putut să deschid coperta. Mi-am pus palma pe ea.

Mi-am răsucit mâna în poală, amintindu-mi sentimentul imediat de recunoaștere dintre mine și manuscris, aproape așteptându-mă să văd acea scânteiere de care pomenise Matthew.

— Și? Întrebă Sarah.

— Mi-a dat furnicături în palmă, apoi a oftat și... s-a relaxat. Am simțit-o, prin piele și prin întăriturile de lemn ale copertei.

— Cum ai reușit să desfaci vraja? Ai rostit niște cuvinte? La ce te-ai gândit?

Curiozitatea lui Sarah era acum stârnită peste măsură.

— N-am făcut nicio vrăjitorie, Sarah. Trebuia să consult manuscrisul pentru cercetările mele și mi-am pus palma pe el, atâta tot. Am tras adânc aer în piept. L-am deschis, am luat notițe, l-am închis și l-am înapoiat.

— L-ai *înapoiat*?

Se auzi un zgomot puternic. Telefonul lui Sarah lovise podeaua. Am tresărit și am îndepărtat receptorul de ureche, dar tot i-am auzit limbajul colorat.

— Diana? spuse Em încet. Ești pe fir?

— Da, sunt, am zis cu asprime.

— Diana Bishop, te credeam mai deșteaptă. Tonul lui Sarah era plin de reproș. Cum ai putut să înapoiezi un obiect magic pe care nu-l înțelegeai pe deplin?

Mătușa mea mă învățase cum să recunosc obiectele fermecate sau vrăjite și ce să fac cu ele. Trebuia să eviți să le atingi sau să le miști până când îți dădeai seama cum funcționează magia lor. Vrăjile puteau fi delicate și multe aveau mecanisme de protecție încorporate.

— Ce ar fi trebuit să fac, Sarah? Devenisem defensivă. Să refuz să părăsesc biblioteca până când puteai examina tu manuscrisul? Era vineri seara. Voiam să plec acasă.

— Ce s-a întâmplat când l-ai returnat? spuse Sarah, încordată.

— Cred că aerul a devenit puțin ciudat, am admis, și biblioteca a părut să se comprime preț de o secundă.

— Ai trimis manuscrisul la loc și vraja s-a reactivat, spuse Sarah. Înjură iar. Sunt puține vrăjitoare atât de pricepute încât să conceapă o vrajă care să se reactiveze automat când este ruptă. Nu a fost făcută de o amatoare.

— Asta e energia care a atras toate celelalte făpturi la Oxford, am spus, înțelegând brusc. Nu faptul că am deschis manuscrisul. Ci reactivarea vrăjii. Am întâlnit o mulțime de alte ființe, și nu doar la yoga, Sarah. Sunt înconjurată de vampiri și de demoni în Biblioteca Bodleiană. Clairmont a venit luni seara la bibliotecă sperând să zărească manuscrisul după ce a auzit două vrăjitoare vorbind despre el. Marți, biblioteca era plină de ele.

— O luăm de la capăt, spuse Sarah, oftând. Înainte de sfârșitul lunii, demonii vor veni iar în Madison să te caute.

— Trebuie să existe niște vrăjitoare la care să poți apela, care să te ajute.

Em făcea eforturi să-și mențină vocea calmă, dar îi detectam îngrijorarea.

— Există câteva vrăjitoare, am spus ezitant, dar nu-mi sunt de niciun ajutor. Un vrăjitor îmbrăcat într-o haină maro din tweed a

încercat să intre în mintea mea. Și ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Matthew.

— Vampirul s-a băgat între tine și un alt vrăjitor? Em era îngrozită. Asta nu se face. Niciodată nu intervii în treburile vrăjitoarelor dacă nu ești dintre ele.

— Ar trebui să fiți recunoscătoare! Poate că nu mai ținem ca Clairmont să-mi facă morală sau să mai iau micul dejun cu el, dar vampirul merita mulțumiri. Dacă n-ar fi fost el acolo, nu știu ce s-ar fi întâmplat. N-am mai întâlnit nicio vrăjitoare așa de... băgăreață până acum.

— Poate ar trebui să pleci de la Oxford un timp, sugeră Em.

— N-am de gând să plec doar pentru că prin oraș umblă un vrăjitor fără maniere.

Em și Sarah șușotiră între ele, cu palmele pe receptoare.

— Povestea asta nu-mi place deloc, spuse într-un final mătușa mea, pe un ton ce sugera cele mai negre perspective. Cărți vrăjite, demoni care te urmăresc, vampiri care te duc la yoga, vrăjitoare care amenință o Bishop... Vrăjitoarele nu ar trebui să se lase remarcate, Diana. Chiar și oamenii își vor da seama că se petrece ceva...

— Dacă rămâi la Oxford, va trebui să nu mai ieși în evidență, aprobă Em. Nu-i nimic rău în a veni acasă o vreme și a lăsa lucrurile să se calmeze, dacă devine imposibil să treci neobservată. Nu mai ai manuscrisul. Poate își vor pierde interesul.

Dar niciuna dintre noi nu credea că se va întâmpla asta.

— N-am de gând să fug.

— N-ar însemna că fugi, protestă Em.

— Ba da. Și nu aveam de gând să dau nicio dovadă de lașitate câtă vreme Matthew Clairmont era aici.

— Nu poate să stea cu tine în fiecare clipă, draga mea, zise Em pe un ton trist, citindu-mi gândurile.

— Și ar fi bine să n-o faci, spuse Sarah pe un ton sumbru.

— Nu am nevoie de ajutorul lui Matthew Clairmont. Pot să mă îngrijesc și singură de mine, am răspuns.

— Diana, vampirul ăla nu te protejează din bunătate, zise Em. Reprezinți ceva de care are nevoie. Trebuie să-ți dai seama ce anume.

— Poate e interesat de alchimie. Poate e doar plictisit.

— Vampirii nu se plictisesc, spuse Sarah brusc – nu când simt prin preajmă sângele unei vrăjitoare.

Nu puteam schimba prejudecățile mătușii mele. Eram tentată să-i povestesc de lecția de yoga, unde timp de peste o oră fusesem eliberată de teama față de alte ființe. Dar nu avea rost.

— De ajuns, am zis eu cu fermitate. N-am să-l mai las pe Matthew Clairmont să se apropie de mine și nu vă mai faceți griji că o să scotocesc prin manuscrise vrăjite. Dar nu plec din Oxford și cu asta basta.

— În regulă, spuse Sarah. Doar că n-o să putem face mai nimic de aici dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă.

— Știu, Sarah.

— Și data viitoare când pui mâna pe ceva magic, fie că te așteptai, fie că nu, poartă-te ca o vrăjitoare ce ești, nu ca un om neghiob. Nu-l ignora și nu te autosugestiona că imaginația ta e de vină.

Ignoranța intenționată și respingerea supranaturalului erau trăsăturile omenеști care o scoteau cel mai mult din sărite pe Sarah.

— Tratează-l cu respect și, dacă nu știi ce să faci, cere ajutor.

— Promit, am spus repede, vrând să pun capăt conversației.

Dar Sarah nu terminase încă.

— Niciodată n-am crezut că o să apuc ziua când o membră a familiei Bishop va apela la un vampir să o protejeze, mai mult decât la propria putere. Mama mea cred că se răsucește în mormânt. Asta se întâmplă dacă refuzi să fii ceea ce ești, Diana. Ai intrat în încurcătură doar din cauză că ți-ai închipuit că-ți poți ignora moștenirea. Nu merge așa.

Amărăciunea din vocea lui Sarah persistă în aerul din cameră mult după ce am închis telefonul.

Dimineața următoare am exersat timp de jumătate de oră câteva poziții de yoga, apoi mi-am făcut o cană de ceai. Aroma de vanilie și de flori era reconfortantă, și ceaiul conținea exact atâta cofeină cât să nu moțâi după-amiaza, fără să mă țină trează noaptea. După ce frunzele s-au înmuiat, am înfășurat cana albă de porțelan într-un prosop ca să-i păstreze căldura și am dus-o lângă jilțul din dreptul șemineului, pe care mă așezam când aveam nevoie să reflectez serios.

Calmată de aroma familiară a ceaiului, mi-am dus genunchii la bărbie și mi-am analizat săptămâna. Indiferent de unde începeam, reveneam mereu la ultima mea discuție cu Matthew Clairmont. Eforturile mele de a împiedica magia să se strecoare în viața și în munca mea nu însemnaseră oare nimic?

De fiecare dată când eram în impas în cercetările mele, îmi

imaginam o masă albă, lustruită și goală, și faptele ca pe un puzzle care trebuia asamblat. Era un fel de joc, mă ajuta să mă eliberez de tensiune.

Am răsturnat pe masa imaginară toate elementele săptămânii care trecuse: *Ashmole 782*, Matthew Clairmont, atenția fluctuantă a Agatheii Wilson, vrăjitorul în costum de tweed, obiceiul meu de a merge cu ochii închiși, creaturile din Biblioteca Bodleiană, felul în care luasem *Note și întrebări* de pe raft, lecția de yoga a Amirei. Am învățat piesele strălucitoare, alăturându-le pe unele și încercând să formez un model, dar erau prea multe goluri și nicio imagine clară nu mi-a apărut în față.

Câteodată, luând câte o piesă la întâmplare de pe masă reușeam să-mi dau seama ce era esențial. Punându-mi degetele imaginare pe masă, am tras deoparte o piesă, așteptându-mă să revăd *Ashmole 782*.

Ochii întunecați ai lui Matthew Clairmont se uitară într-ai mei.

De ce era atât de important vampirul?

Piese de puzzle începură să se miște în voia lor, rotindu-se în tipare care se formau prea rapid ca să le pot urmări. Am lovit masa cu două palme imaginare și piesele și-au oprit sarabanda. Palmele mă furnicau și mi-am dat seama de ce.

Nu mai părea un joc. Părea a fi magie. Și, dacă asta era, însemna că o folosisem la școală, la cursurile din facultate și acum în munca mea de cercetare. Dar în viața mea nu era loc pentru magie, iar mintea mea se închise cu hotărâre în fața posibilității de a-mi fi încălcat propriile reguli fără să știu.

A doua zi am ajuns în garderoba bibliotecii la ora obișnuită, am urcat scările, am ocolit biroul recepției și mi-am luat inima-n dinți la gândul că-l voi vedea.

Dar Clairmont nu era acolo.

— Aveți nevoie de ceva? mă întrebă Miriam cu o voce iritată, hârșăind scaunul pe podea când se ridică.

— Unde este domnul profesor Clairmont?

— E la vânatoare, în Scoția, zise Miriam, fulgerându-mă cu privirea.

Vânătoare. Mi se puse un nod în gât.

— Ah. Și când se întoarce?

— Sincer, nu știu, doamnă profesoară. Miriam își încrucișă brațele și întinse în față un picior micuț.

— Speram să mă ducă la yoga la Old Lodge în seara asta, am spus

încet, încercând să găsesc o scuză rezonabilă pentru că intrasem în vorbă.

Miriam se întoarse, luă un ghem de puf negru și îl aruncă spre mine. L-am prins când îmi zbură pe lângă sold.

— Ați lăsat asta în mașina lui, vineri.

— Mulțumesc.

Puloverul meu mirosea a garoafe și a scortişoară.

— Ar trebui să aveți mai multă grijă de lucrurile dumneavoastră, mormăi Miriam. Sunteți vrăjitoare, doamnă profesoară Bishop. Aveți grijă de *dumneavoastră* și nu-l mai puneți pe Matthew în situația asta imposibilă.

M-am întors pe călcâie fără să comentez și m-am dus să-mi iau manuscritele de la Sean.

— E totul în regulă? mă întrebă el, uitându-se încruntat la Miriam.

— Absolut.

I-am spus numărul locului meu obișnuit și, pentru că arăta încă îngrijorat, i-am zâmbit cu căldură.

„Cum îndrăznește Miriam să vorbească așa cu mine?” am răbufnit în timp ce mă așezam în spațiul meu de lucru.

Degetele mă mâncau, ca și cum sute de insecte mi s-ar fi târât pe sub piele. Mici scânteii albastre-verzui desenau arcuri între vârfulurile degetelor mele, lăsând urme de energie când îmi țâșneau din corp. Mi-am încleștat mâinile și m-am așezat repede peste ele.

Asta *nu* era bine. Ca toți membrii universității, jurasem să nu aduc foc sau flăcări în Biblioteca Bodleiană. Ultima dată când degetele mele se purtaseră așa aveam treisprezece ani și trebuiseră să cheme pompierii pentru a stinge focul din bucătărie.

Când senzația de arsură s-a domolit, m-am uitat împrejur cu atenție și am scos un suspin de ușurare. Eram singură în Selden End. Nimeni nu văzuse demonstrația mea de focuri de artificii. Scoțându-mi mâinile de sub coapse, le-am analizat, căutând semne de activitate supranaturală. Albastrul se transforma deja într-un gri-argintiu, în timp ce puterea mi se retrăgea din vârfulurile degetelor.

Am deschis prima cutie abia după ce m-am asigurat că nu mai am cum să-i dau foc și m-am prefăcut că nu se întâmplase nimic neobișnuit. Am ezitat totuși să-mi ating computerul, de teamă că degetele mele ar putea topi tastele de plastic.

Nu e de mirare că mi-a fost greu să mă concentrez și că la prânz

aveam în față tot același manuscris. Poate niște ceai avea să mă ajute să mă calmez.

La începutul semestrului mă așteptam să văd mai mulți oameni citind în aripa medievală a lui Duke Humfrey. Astăzi era unul singur: o femeie în vârstă, care examina cu o lupă un manuscris cu anluminuri. Stătea înghesuită între un demon necunoscut și una dintre femelele vampir de săptămâna trecută. Gillan Chamberlain era și ea acolo, uitându-se urât la mine împreună cu alte patru vrăjitoare, ca și cum aș fi dezamăgit întreaga specie.

Trecând în grabă pe lângă ele, m-am oprit la biroul lui Miriam.

— Presupun că ai fost pusă să mă urmărești la prânz. Vii?

Puse creionul pe masă cu o grijă exagerată.

— După dumneavoastră.

Miriam era în fața mea când am ajuns la scările din spate. Arătă spre treptele de pe partea cealaltă.

— Coborâți pe acolo.

— De ce? Care-i diferența?

— Cum vreți, ridică ea din umeri.

Un etaj mai jos m-am uitat prin ferestruica de pe ușa batantă care dădea în sala de lectură de sus și mi s-a tăiat respirația. Camera era plină de tot felul de făpturi. Se separaseră. La o masă lungă erau numai demoni, care săreau în ochi deoarece nu aveau în față nicio carte, închisă sau deschisă. Vampirii stăteau la o altă masă, perfect nemișcați și fără să clipească. Vrăjitoarele păreau cufundate în studiu, dar erau încruntate mai degrabă în semn de iritare, decât de concentrare, deoarece demonii și vampirii ocupaseră mesele aflate cel mai aproape de scări.

— Nu-i de mirare că nu ar trebui să ne amestecăm. Niciun om n-ar putea ignora asta, remarcă Miriam.

— Ce-am mai făcut acum? am întrebat în șoaptă.

— Nimic. Matthew nu e aici, spuse ea simplu.

— De ce le este așa frică de Matthew?

— Va trebui să-l întrebați pe el. Vampirii nu spun povești. Dar nu vă faceți griji, continuă ea, arătându-și dinții ascuțiți și albi,ăștia sunt perfecți, deci n-are de ce să vă fie frică.

Băgându-mi mâinile în buzunare, am coborât scările, făcându-mi loc printre turiștii din curtea pătrată. La Blackwell's am mâncat un sendviș și am băut o sticlă de apă. Miriam îmi căută privirea când am trecut pe

lângă ea în drum spre ieșire. Puse deoparte un roman polițist și mă urmă.

— Diana, zise încet în timp ce intram pe poarta bibliotecii, ce punei la cale?

— Nu-i treaba ta, m-am răstit la ea.

Miriam oftă.

Întoarsă în Duke Humfrey, l-am căutat din priviri pe vrăjitorul îmbrăcat în haina maro de tweed. Miriam privea cu atenție de pe culoarul din centru, nemișcată ca o statuie.

— Tu ești șeful?

Și-a înclinat capul într-o parte, aprobând.

— Diana Bishop, am spus, întinzând mâna.

— Peter Knox. Și știi foarte bine cine ești. Ești fata Rebeccăi și a lui Stephen.

Îmi atinse ușor vârful degetelor cu ale sale. În fața lui era o carte de vrăji din secolul al nouăsprezecelea și într-o parte un teanc de cărți de referință.

Numele îmi era cunoscut, deși nu îmi puteam da seama de unde, dar faptul că pronunțase numele părinților mei era neliniștitor. Am înghițit în sec.

— Te rog, scoate-i afară din bibliotecă pe... prietenii tăi. Astăzi sosesc studenții cei noi și nu vreau să-i speriem.

— Dacă am putea vorbi între patru ochi, doamnă profesoară Bishop, sunt sigur că am ajunge la o înțelegere.

Își ridică ochelarii de pe vârful nasului. Cu cât eram mai aproape de Knox, cu atât mă simțeam în mai mare pericol. Pielea de sub unghii începea să mă furnice, prevestind răul.

— Nu are de ce să-ți fie frică de mine, spuse el mâhnit. De vampirul acela, pe de altă parte...

— Crezi că am găsit ceva ce le aparține vrăjitoarelor, l-am întrerupt. Nu îl mai am. Dacă vrei *Ashmole 782*, sunt fișe de împrumut pe biroul din fața ta.

— Nu înțelegi complexitatea situației.

— Nu, și nici nu vreau să știu. Te rog, lasă-mă în pace.

— Fizic, semenii foarte mult cu mama ta, spuse Knox examinându-mi fața, dar văd că ai moștenit ceva și din încăpățânarea lui Stephen.

Am simțit combinația obișnuită de invidie și de enervare care se

manifesta atunci când o vrăjitoare se referea la părinții mei sau la istoria familiei mele ca și cum ar fi avut aceleași drepturi ca și mine.

— Voi încerca, continuă el, dar nu eu controlez animalele acelea.

Făcu semn spre capătul celălalt al culoarului, unde una dintre Surorile înfricoșătoare ne privea cu atenție. Am ezitat, apoi m-am dus la ea.

— Sunt sigură că ai auzit ce am vorbit, și probabil știi că sunt deja sub supravegherea a doi vampiri, am spus eu. Ești bine-venită să rămâi, dacă nu ai încredere în Matthew și în Miriam. Dar scoate-i pe ceilalți din sala de lectură de sus.

— Vrăjitoarele nu merită ca un vampir să-și irosească timpul cu ele, dar astăzi ești surprinzătoare, Diana Bishop. Abia aștept să-i spun surorii mele, Clarissa, ce a pierdut. Rosti cuvintele într-un mod voluptuos, târăganat, care sugera bune maniere și o educație aleasă. Zâmbi, și dinții îi sclipiră în lumina slabă a aripii medievale. Să-l provoci pe Knox – un copil ca tine? Foarte interesant.

Mi-am desprins privirea de pe chipul ei perfect și am plecat în căutarea unui demon pe care-l cunoșteam.

Demonul căruia îi plăcea mult cafeaua cu lapte rățăcea în jurul computerelor, cu căștile pe urechi, fredonând încet o melodie pe care nu o puteam auzi, în timp ce cablul i se legăna în jurul coapselor. Când își scoase căștile, am încercat să-l fac să conștientizeze seriozitatea situației.

— Ascultă, ești bine-venit să navighezi pe internet aici sus, dar avem probleme la parter. Nu e nevoie să mă supravegheze douăzeci de semeni de-ai tăi.

Demonul scoase un sunet indulgent.

— Vei afla în curând.

— Nu m-ar putea supraveghea de mai departe? Din Sheldonian? Din White Horse? Încercam să-i sugerez variante. Oamenii vor începe să pună întrebări.

— Nu suntem ca tine, spuse el pe un ton visător.

— Asta înseamnă că nu mă poți ajuta sau că nu vrei? Am încercat să nu par nerăbdătoare.

— E același lucru. Și noi trebuie să știm.

Era o încercare imposibilă.

— Orice ai face ca să mai eliberezi locul, îți voi fi recunoscătoare.

Miriam încă mă privea. Ignorând-o, m-am întors la masa mea.

La sfârșitul unei zile în care nu făcusem nimic, mi-am masat baza sprâncenelor, am înjurat în barbă și mi-am strâns lucrurile.

În dimineața următoare, Biblioteca Bodleiană era mult mai puțin aglomerată. Miriam mângălea cu furie și nu-și ridică privirea când am trecut pe lângă ea. Încă nu era nici urmă de Clairmont. Chiar și așa, toată lumea respecta regulile pe care el le impusese tacit, dar fără echivoc, și nimeni nu se apropie de Selden End. Gillian se afla în aripa medievală, aplecată peste papirusul său, la fel și cele două Surori Înfricoșătoare și câțiva demoni. Cu excepția lui Gillian, care chiar lucra, restul mimau la perfecție activitatea într-o bibliotecă. Și, când am băgat capul prin ușa batantă a sălii de lectură de sus, după ce băusem o cană de ceai fierbinte pe la jumătatea dimineții, doar câteva făpturi și-au ridicat privirea. Demonul cărui îi plăcea cafeaua cu lapte se număra printre ele și-mi făcu cu ochiul cu subînțeles.

Am lucrat destul de mult, deși nu îndeajuns pentru a compensa pentru ziua anterioară. Am început prin a citi câteva poeme despre alchimie – cele mai înșelătoare dintre texte – care îi erau atribuite lui Mary, sora lui Moise. „Dacă aștepți trei ore, trei lucruri vor fi înlănțuite la final”, zicea o parte din poem. Ce voiau să spună aceste versuri rămânea un mister, deși cel mai probabil era vorba despre reacția chimică dintre argint, aur și mercur. Ar fi putut Chris să realizeze un experiment pornind de la acest poem? mă întrebam, luând în considerare posibilele procese chimice implicate.

Când am trecut la o altă poezie anonimă, intitulată *Versuri despre focul întreit al înțelepciunii*, asemănările dintre imaginile descrise acolo și o anluminură pe care o văzusem ieri, reprezentând un munte al alchimiștilor, plin de mine și de mineri care săpau în pământ după metale și pietre prețioase, deveniră evidente.

*În această mină două pietre din vechime fost-au găsite,
Și de aceea cei de demult i-au zis pământul sfânt;
Cine le cunoștea valoarea, puterea și tăria
Și felul în care Natura cu Natură fermentează,
Căci acestea de le pui să fermenteze cu aur natural
Sau argint, își vor dezvălui comorile ascunse.*

Mi-am înăbușit un suspin. Cercetarea mea avea să devină din ce în

ce mai complicată dacă trebuia să fac legătura nu numai între artă și știință, ci și între artă și poezie.

— Trebuie să fie dificil să te concentrezi asupra manuscriselor atunci când te supraveghează vampirii.

Gillian Chamberlain stătea lângă mine și ochii ei căprui sclipeau cu o răutate ascunsă.

— Ce vrei, Gillian?

— Încerc să fiu prietena ta, Diana. Suntem surori, nu?

Părul negru i se legăna deasupra gulerului. Aspectul lui mățâsos sugera faptul că Gillian nu avea probleme cu răbufnirile de energie statică. Probabil își folosea puterea cu regularitate. M-au trecut fiorii.

— Nu am surori, Gillian. Sunt singură la părinți.

— Și foarte bine că-i așa. Familia ta a făcut și așa prea multe probleme. Gândește-te la ce s-a întâmplat în Salem. A fost numai vina lui Bridget Bishop.

Tonul lui Gillian era răutăcios.

„O luăm de la capăt“, m-am gândit, închizând cartea din fața mea. Ca de obicei, familia Bishop se dovedea un subiect de discuție irezistibil.

— Despre ce vorbești, Gillian? Vocea îmi era ascuțită. Bridget Bishop a fost declarată vinovată de vrăjitorie și executată. Nu ea a instigat vânătoarea de vrăjitoare, ci i-a fost victimă, la fel ca toate celelalte. Știi asta la fel de bine ca oricare altă vrăjitoare din această bibliotecă.

— Bridget Bishop a atras atenția oamenilor, în primul rând datorită păpușilor ei și apoi prin îmbrăcămintea provocatoare și prin imoralitatea sa. Isteria oamenilor ar fi trecut dacă n-ar fi fost ea.

— A fost declarată nevinovată de practicarea vrăjitoriei, am răspuns, zburbindu-mă.

— În 1680, dar nimeni nu a crezut asta. Nu și după ce au găsit păpușile alea în peretele pivniței ei, cu ace înfipite în ele și capetele smulse. După asta, Bridget nu a făcut nimic pentru a-și proteja semenii de bănuielile oamenilor. Era foarte independentă. Vocea lui Gillian scăzu. Acesta a fost și defectul fatal al mamei tale.

— Încetează, Gillian.

Aerul din jur părea neobișnuit de rece și de limpede.

— Mama și tatăl tău erau distanți, la fel ca tine, credeau că nu au nevoie de ajutorul sabatului de vrăjitoare din Cambridge după ce s-au căsătorit. Și-au primit lecția, nu?

Am închis ochii, dar mi-a fost imposibil să fac să dispară imaginea pe care mă chinisem toată viața să o uit: mama și tatăl meu morți în mijlocul unui cerc desenat cu creta undeva în Nigeria, cu corpurile dezmembrate și însângerate. Mătușa mea nu-mi dăduse detalii despre moartea lor atunci, așa că mă strecurasem în biblioteca publică să caut adevărul. Acolo văzusem pentru prima dată imaginea și titlul cumplit care o însoțea. Coșmarurile continuaseră timp de câțiva ani.

— Sabatul din Cambridge n-ar fi putut face nimic pentru a preveni uciderea părinților mei. Au fost omorâți pe un alt continent, de niște oameni speriați. M-am prins cu mâinile de brațele scaunului, sperând că Gillian nu-mi putea vedea încheieturile albite.

Ea râse antipatic.

— Nu au fost oameni, Diana. Dacă ar fi fost, ucigașii ar fi fost prinși și judecați. Se aplecă, apropiindu-și fața de a mea. Rebecca Bishop și Stephen Proctor aveau secrete față de celelalte vrăjitoare. Trebuia să le aflăm. Moartea lor a fost regretabilă, dar necesară. Tatăl tău avea mai multă putere decât ne-am fi imaginat vreodată.

— Încetează să vorbești despre familia *mea* și despre părinții *mei* ca și cum ar fi fost ai tăi, am avertizat-o. Au fost uciși de oameni.

Îmi țiuiau urechile, și frigul care ne înconjura se intensifică.

— Ești sigură? șopti Gillian, făcându-mă să mă cutremur. Pentru că ești vrăjitoare, ai ști dacă te mint.

Mi-am stăpânit expresia feței, nevrând să-mi arăt deruta. Ce spunea Gillian despre părinții mei nu putea fi adevărat, și totuși nu detectam niciun semn dintre cele care însoțeau de obicei neadevărurile spuse de o vrăjitoare în fața alteia – nicio scânteie de furie, niciun sentiment copleșitor de dispreț.

— Gândește-te la ce au pățit Bridget Bishop și părinții tăi data viitoare când refuzi o invitație la o întâlnire a sabatului, rosti încet Gillian, cu buzele atât de aproape de urechea mea încât îi simțeam respirația pe piele. O vrăjitoare nu ar trebui să aibă secrete față de semenele ei. Asta prevestește întotdeauna nenorociri.

Gillian se îndreptă și se uită la mine preț de câteva secunde, făcându-mă să mă simt din ce în ce mai nelalocul meu. Concentrându-mă asupra manuscrisului din fața mea, am refuzat să o privesc în ochi.

După ce Gillian plecă, temperatura aerului reveni la normal. Când inima mi se liniști și țiuitul din urechi încetă, mi-am strâns lucrurile cu

mâini tremurânde, abia așteptând să mă întorc în camera mea. Adrenalina îmi pulsa în vene și nu știam cât îmi mai puteam stăpâni panica.

Am reușit să ies din bibliotecă fără niciun incident, evitând privirea pătrunzătoare a lui Miriam. Dacă Gillian avea dreptate, trebuia să mă apăr de gelozia vrăjitoarelor, nu de frica oamenilor. Și menționarea puterilor ascunse ale tatălui meu mă făcuse să-mi amintesc vag ceva, dar, când am încercat să-mi dau seama ce anume, nu am reușit.

La New College, Fred mă salută din cabina portarului, fluturând o grămadă de scrisori. Deasupra era un plic de culoare crem, gros, cu o textură deosebită.

Un bilet de la directorul colegiului, care mă invita să bem ceva înainte de cină.

În cameră m-am gândit să o sun pe secretara lui și să mă prefac bolnavă, ca să mă sustrag invitației. Eram amețită și nu prea credeam că aș putea bea vreun strop de Xeres în starea în care mă aflam.

Dar colegiul fusese foarte generos atunci când le cerusem o locuință. Cel puțin puteam să-mi exprim recunoștința personal. Simțul obligației profesionale începu să-mi alunge neliniștea provocată de Gillian. Agățându-mă de identitatea mea de profesor universitar ca de un colac de salvare, am decis să-mi exprim gratitudinea.

După ce m-am schimbat, m-am dus la locuința directorului și am sunat la ușă. Un angajat al colegiului îmi deschise și mă pofti înăuntru, conducându-mă în salon.

— Bună ziua, doamnă profesoară Bishop.

Ochii albaștri ai lui Nicholas Marsh se încrețeau la colțuri, iar părul alb ca zăpada și obrajii rotunzi și roșii îl făceau să arate ca un Moș Crăciun. Recăpătându-mi liniștea datorită căldurii sale și înarmată cu simțul datoriei profesionale, am zâmbit și am dat mâna cu el.

— Domnule profesor Marsh, vă mulțumesc pentru invitație.

— Mă tem că am întârziat cam mult. Știi că am fost plecat în Italia.

— Da, mi-a spus intendentul.

— Atunci mă ierți pentru că te-am neglijat atâta timp, spuse gazda mea. Sper să mă revanșez făcându-ți cunoștință cu un vechi prieten de-al meu care este la Oxford pentru câteva zile. E un autor cunoscut și scrie despre subiecte care te-ar putea interesa.

Marsh se dădu la o parte, lăsându-mă să întrezăresc un creștet cu păr șaten presărat cu fire cenușii și mâneca unei haine cafenii de

tweed. Am încremenit, descumpănită.

— Vino să-l cunoști pe Peter Knox, spuse directorul, luându-mă ușor de braț. Ți-a citit lucrările.

Vrăjitorul se ridică. Într-un final, mi-am dat seama de unde îi cunoșteam numele. Fusese în știrea din ziare despre crimele vampirilor. El era expertul pe care-l chema poliția pentru a examina omorurile cu semnificații oculte. Am început să simt mâncărimi în vârfurile degetelor.

— Bună ziua, doamnă profesoară Bishop, spuse Knox, întinzând mâna. V-am văzut în Biblioteca Bodleiană.

— Da, cred că da.

Am întins mâna, ușurată să văd că nu-mi ieșeau scânteii. Ne-am strâns mâinile cât mai scurt cu putință.

Vârfurile degetelor de la mâna dreaptă a lui Knox scânteiară ușor, o emanație vagă și apoi o relaxare a oaselor și a pielii pe care niciun om n-ar fi putut-o detecta. Îmi amintea de copilăria mea, când mâinile mamei mele scânteiau și scoteau fum ca să facă clătite sau ca să împăturească rufe. Închizând ochii, m-am pregătit sufletește pentru o revărsare de magie.

Un telefon sună undeva aproape.

— Mă tem că trebuie să răspund, se scuză Marsh. Vă rog, luați loc.

M-am așezat cât am putut de departe de Knox, cocoțată pe un scaun cu spătar drept, de lemn, folosit în general de membrii inferiori ai colegiului.

Am așteptat amândoi în liniște cât timp Marsh a vorbit la telefon. Apăsă apoi un buton de pe consolă și veni spre mine cu un pahar de Xeres.

— Era vicecancelarul. Au dispărut doi boboci, spuse el, folosind termenul argotic pentru studenții noi. Vă las să vorbiți cât mă ocup eu de asta în biroul meu. Scuzați-mă, vă rog.

Uși se deschiseră și se închiseră în depărtare, și, din holul unde înainte era liniște, se auziră voci înăbușite.

— Studenți care lipsesc? am spus încet.

În mod sigur, Knox își folosisese magia pentru a face telefonul să sune și să anunțe criza care îl determină pe Marsh să plece.

— Nu înțeleg, doamnă profesoară Bishop, murmură Knox. Este regretabil faptul că lipsesc doi studenți. Dar asta ne dă timp să discutăm între patru ochi.

— Despre ce vrei să vorbim? Am mirosit vinul de Xeres și m-am rugat să se întoarcă directorul.

— Despre mai multe lucruri.

M-am uitat spre ușă.

— Nicholas va fi ocupat până vom încheia.

— Hai atunci să discutăm, ca să se poată întoarce să-și termine băutura.

— Cum dorești, zise Knox. Spune-mi ce te-a adus la Oxford, doamnă profesoară.

— Alchimia.

Aveam să-i răspund la întrebări, fie și numai pentru a-l aduce înapoi în cameră pe Marsh, dar nu aveam de gând să-i spun mai mult decât era necesar.

— Trebuie să fi știut că *Ashmole 782* e vrăjit. Nicio persoană din neamul Bishop nu ar fi putut să nu observe. De ce l-ai trimis înapoi?

Ochii lui Knox erau aspri. Își dorea manuscrisul la fel de mult ca Matthew Clairmont, dacă nu chiar mai mult.

— Îmi încheiasem treaba cu el.

Era greu să-mi mențin vocea calmă.

— Și nimic din conținutul manuscrisului nu ți-a stârnit interesul?

— Nimic.

Gura lui Peter Knox se strâmbă urât. Știa că mint.

— I-ai împărtășit observațiile tale vampirului?

— Bănuiesc că te referi la profesorul Clairmont.

A refuza să folosească numele cuiva era pentru făpturile neomeneste un mod de a arăta că persoana respectivă nu era considerată egala lor.

Degetele lui Knox se desfăcură încă o dată. Când credeam că le va îndrepta spre mine, apucă de fapt cu ele brațele scaunului.

— Cu toții îți respectăm familia și ceea ce ai îndurat. Au apărut totuși întrebări despre relația ta neortodoxă cu această creatură. Un asemenea comportament egoist e un act de trădare. Trebuie să înceteze.

— Domnul profesor Clairmont este un coleg de universitate, am spus, îndepărtând conversația de subiectul familiei mele, și nu știu nimic despre manuscris. A fost în posesia mea doar vreme de câteva minute. Da, știu că era vrăjit. Dar faptul acesta era irelevant pentru mine, din moment ce eu îl cerusem pentru a-i studia conținutul.

— Vampirul își dorește cartea aceea de mai mult de un secol, spuse

Knox cu o voce răuvoitoare. Nu trebuie să-l lăsăm să o obțină.

— De ce? Vocea mi se gătui din cauza furiei. Pentru că aparține vrăjitoarelor? Vampirii și demonii nu pot vrăji obiecte. O vrăjitoare a pus o vrajă asupra cărții, și acum ea se află din nou sub aceeași vrajă. De ce îți faci griji?

— Din mai multe motive decât ai putea înțelege, doamnă profesoară Bishop.

— Sunt sigură că m-aș descurca, *domnule* Knox, i-am răspuns.

Gura lui Knox se încleștă de nemulțumire pentru că îi subliniasem poziția în afara lumii academice. De fiecare dată când vrăjitorul folosea titlul meu, formalitatea lui suna ca o jignire, ca și cum încerca să demonstreze că el, nu eu, era adevăratul expert. Poate că nu-mi foloseam puterea, și nu aș fi reușit să-mi fac să reapară cheile pierdute cu ajutorul unei vrăji, dar să fiu tratată cu superioritate de către acest vrăjitor era intolerabil.

— Sunt deranjat de faptul că o Bishop se asociază cu un vampir. Ridică mâna când am dat să protestez. Hai să nu ne insultăm reciproc cu alte neadevăruri. În loc de repulsia firească față de acel animal, tu simți recunoștință. Tăceam, enervată. Și îmi fac griji pentru că riscăm deja periculos de mult să atragem atenția oamenilor, continuă Knox.

— Am încercat să dau afară din bibliotecă toate celelalte ființe.

— Dar nu e vorba numai de bibliotecă, nu? Un vampir lasă cadavre secătuite de sânge prin Westminster. Demonii sunt neobișnuit de neliniștiți, vulnerabili ca întotdeauna în fața nebuniei lor și a puselelor de energie din lume. Nu ne putem permite să ieșim în evidență.

— Le-ai spus reporterilor că morțile acelea nu au nimic supranatural.

Knox mă privi sceptic.

— Doar nu te aștepti să le spun totul oamenilor, nu?

— Ba, de fapt, da, atunci când te plătesc.

— Nu ești numai egoistă, ești și nesăbuită. Asta mă surprinde, doamnă profesoară Bishop. Tatăl tău era cunoscut pentru bunul lui simț.

— Am avut o zi lungă. Asta e tot?

Ridicându-mă brusc, am pornit-o spre ușă. Chiar și în circumstanțe obișnuite, îmi era greu să ascult pe altcineva în afară de Sarah sau de Em vorbind despre părinții mei. Acum, după dezvăluirile lui Gillian, părea ceva aproape obscen.

— Nu, nu e tot, spuse Knox pe un ton nesuferit. Ce mă intrigă cel mai mult în acest moment este cum de a reușit o vrăjitoare ignorantă, fără niciun fel de pregătire, să rupă o vrajă care a sfidat eforturile unor semeni mult mai pricepuți decât vei fi tu vreodată.

— Deci de asta mă urmăriți cu toții.

M-am așezat, cu spatele rezemat de spătarul scaunului.

— Nu mai fi așa de mulțumită de tine, spuse el tăios. Reușita ta poate să fi fost un noroc, o reacție aniversară legată de momentul în care vraja a fost concepută. Trecerea timpului poate interfera cu vrăjitoria, și aniversările sunt momente deosebit de volatile. Nu ai mai încercat să repeți experiența, dar, când o vei face, s-ar putea să nu reușești atât de ușor ca prima dată.

— Și ce aniversare sărbătorim?

— O sută cincizeci de ani.

Mă întrebam de ce, în primul rând, o vrăjitoare ar pune o vrajă asupra manuscrisului. Cineva trebuie să-l fi căutat și pe vremea aceea. Am pălit. Reveneam la Matthew Clairmont și la interesul său pentru *Ashmole 782*.

— Reușești să îți pasul, da? Data viitoare când îți vezi vampirul, întreabă-l ce făcea în toamna anului 1859. Mă îndoiesc că-ți va spune adevărul, dar s-ar putea să-ți dezvăluie destul ca să-ți dai și singură seama.

— Sunt obosită. De ce nu îmi spui tu, ca de la vrăjitor la vrăjitor, de ce te interesează *pe tine Ashmole 782*?

Aflasem de ce își doreau demonii manuscrisul. Până și Matthew îmi dăduse o explicație. Fascinația lui Knox era una dintre piesele lipsă din puzzle.

— Manuscrisul ne aparține nouă, zise Knox cu hotărâre. Suntem singurele făpturi care îi pot înțelege secretele și singurele în care se poate avea încredere că le vor păstra.

— *Ce conține manuscrisul?* am izbucnit, pierzându-mi în cele din urmă răbdarea.

— Primele vrăji create vreodată. Descrieri ale farmecelor ce țin lumea laolaltă. Expresia lui Knox deveni visătoare. Secretul nemuririi. Cum au creat vrăjitoarele primul demon. Cum pot fi distruși vampirii, o dată pentru totdeauna. Își pironi ochii într-ai mei. Este sursa întregii puteri, din trecut și din prezent. Nu-l putem lăsa să cadă în mâinile demonilor, ale vampirilor sau ale oamenilor.

Întâmplările după-amiezii începeau să mă copleșească și a trebuit să-mi lipesc genunchii strâns ca să nu-mi tremure.

— Nimeni nu ar pune atâtea informații într-o singură carte.

— Prima vrăjitoare a făcut-o, spuse Knox. Apoi fiii și fiicele ei, de-a lungul timpului. Este istoria noastră, Diana. În mod cert trebuie protejată de ochi iscoditori.

Directorul intră în cameră ca și cum ar fi așteptat la ușă. Tensiunea era sufocantă, dar el păru să nu-și dea seama.

— Câtă agitație pentru nimic! zise el, clătînând din cap. Bobocii au pus mâna ilegal pe o barcă. Au fost găsiți sub un pod, perfect împăcați cu situația lor din cauza vinului. S-ar putea ca totul să se transforme într-o poveste de dragoste.

— Mă bucur, am spus încet.

Ceasul arăta că trecuseră trei sferturi de oră, așa că m-am ridicat.

— Atâta e ceasul? Trebuie să plec la cină.

— Nu rămâi cu noi? întrebă directorul, ridicând din sprâncene. Peter abia aștepta să discute cu tine despre alchimie.

— Ne vom revedea. În curând, zise abil Knox. Vizita mea a fost neașteptată și, desigur, doamna profesoară are lucruri mai bune de făcut decât să ia cina cu doi bărbați de vârsta noastră.

„Ai grijă cu Matthew Clairmont, răsună vocea lui Knox în capul meu, e un ucigaș.“

Marsh zâmbi.

— Da, desigur. Sper totuși să te revăd când se vor potoli bobocii.

„Întrebă-l despre 1859. Vezi dacă își împărtășește secretele unei vrăjitoare.“

„Nu prea e un secret dacă îl știi și tu.“

Chipul lui Knox vădi o surpriză totală când i-am răspuns mental la avertisment. Era a șasea oară când foloseam magia anul ăsta, dar acum aveam serioase circumstanțe atenuante.

— Mi-ar face plăcere, domnule director. Și mulțumesc din nou pentru că mi-ați permis să stau la colegiu anul acesta. Am dat din cap spre vrăjitor. Domnule Knox.

Ieșind din locuința directorului, m-am dus spre vechiul meu refugiu de sub arcade și m-am plimbat printre stâlpi până când bătăile inimii mi s-au potolit. În mintea mea era o singură întrebare: ce să fac acum, după ce doi vrăjitori mă amenințaseră într-o singură după-amiază. Și deodată am știut răspunsul.

Revenind în camera mea, am căutat în geantă cartea de vizită a lui Clairmont și am sunat la primul număr.

Niciun răspuns.

După ce robotul îmi semnală că îi pot lăsa un mesaj, am vorbit:

„Matthew, sunt Diana. Îmi pare rău că te deranjez când ești plecat din oraș“.

Am inspirat adânc, încercând să nu mă simt vinovată că nu îi spuneam lui Clairmont despre Gillian și despre părinții mei, ci doar despre Knox.

„Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva. Este vorba despre vrăjitorul din bibliotecă. Numele lui este Peter Knox. Dacă primești acest mesaj, te rog sună-mă.“

Le asigurasem pe Sarah și pe Em că niciun vampir nu se va mai amesteca în viața mea. Gillian Chamberlain și Peter Knox mă făcuseră însă să-mi schimb hotărârea. Cu mâini tremurătoare, am coborât jaluzelele și am încuiat ușa, dorindu-mi să nu fi auzit niciodată de *Ashmole 782*.

Capitolul 11

În acea noapte mi-a fost imposibil să dorm. M-am așezat pe canapea, apoi pe pat, cu telefonul lângă mine. Nici măcar o cană de ceai și o grămadă de e-mailuri nu reușiră să-mi abată gândurile de la întâmplările zilei. Ideea că s-ar fi putut ca vrăjitoarele să-mi fi ucis părinții era peste puterea mea de înțelegere. Îndepărtând asemenea gânduri, am început în schimb să-mi fac probleme în legătură cu vraja pusă asupra manuscrisului *Ashmole 782* și cu interesul lui Knox pentru ea.

Încă trează în zori, am făcut un duș și m-am schimbat. Contrar obiceiurilor mele, nu mă atrăgea deloc ideea de mic dejun. În loc să mănânc, am așteptat lângă ușă până când s-a deschis Biblioteca Bodleiană, apoi am parcurs mica distanță până la sala de lectură și m-am așezat la locul meu obișnuit. Telefonul era în buzunar, pus pe vibrații, deși uram când telefoanele altora începeau să bâzâie și să salte pe masă în liniștea dinăuntru.

La 10 și jumătate, Peter Knox intră și se așează în capătul opus al încăperii. Pretextând returnarea unui manuscris, m-am întors la biroul de recepție, pentru a mă asigura că Miriam mai era în bibliotecă. Stătea încă acolo, și era nervoasă.

- Nu pot să cred că vrăjitorul ăla și-a găsit un loc acolo, jos.
- Ba da. Se tot holbează la spatele meu în timp ce lucrez.
- Aș fi vrut să fiu mai mare, spuse Miriam, încruntându-se.
- Cred totuși că o înfățișare impresionantă nu e suficientă pentru a descuraja această creatură.

Am zâmbit strâmb.

Când Matthew intră în Selden End, fără nicio avertizare și fără zgomot, sosirea lui nu-mi produse senzația obișnuită a celor două rotocoale de gheață în spinare. Am simțit, în schimb, atingerea unor fulgi de zăpadă pe păr, pe umeri și pe spate, ca și cum ar fi încercat să se asigure rapid că eram întregă.

Am apucat cu degetele tăblia mesei din fața mea. Câteva momente n-am îndrăznit să mă întorc, în caz că ar fi fost doar Miriam. Când am văzut că era într-adevăr Matthew, inima mi-a stat în loc.

Dar vampirul nu se mai uita în direcția mea. Îl fixa pe Peter Knox, cu o expresie feroce pe chip.

— Matthew, l-am strigat ușor, ridicându-mă.

Își desprinse cu greu privirea de la vrăjitor și veni lângă mine. Când m-am încruntat, derutată de expresia lui cumplită, îmi zâmbi liniștitor.

— Înțeleg că a fost agitație pe aici.

Era atât de aproape, încât i-am simțit răceala corpului la fel de plăcută ca o adiere de vânt într-o zi de vară.

— Ne-am descurcat, am spus eu pe un ton calm, conștientă de prezența lui Peter Knox.

— Putem discuta despre asta la sfârșitul zilei? mă întrebă Matthew. Degetele lui atinseră o proeminență de pe pieptul său, vizibilă pe sub puloverul moale. M-am întrebat ce purta atât de aproape de inimă. Am putea merge la yoga.

Deși nu dormisem, un drum până la Woodstock într-un automobil cu o foarte bună izolație fonică, urmat de o oră și jumătate de mișcări meditative, suna perfect.

— Ar fi minunat, am spus cu sinceritate.

— Ți-ar plăcea să lucrez aici, cu tine? întrebă, aplecându-se spre mine.

Mirosul lui era atât de puternic, încât mă amețea.

— Nu e nevoie, am spus cu fermitate.

— Anunță-mă dacă te răzgândești. Dacă nu, ne vedem în față la Hertford la ora șase.

Matthew se mai uită în ochii mei timp de câteva secunde. Apoi aruncă o privire plină de ură în direcția lui Peter Knox și se întoarse la locul său.

Când am trecut pe lângă masa lui la prânz, Matthew tuși. Miriam trânti creionul în semn de iritare și mi se alătură. Knox nu avea să mă urmărească la Blackwell's. Matthew urma să aibă grijă de asta.

După-amiaza părea că nu se mai termină și-mi era din ce în ce mai greu să stau trează. La ora cinci, eram mai mult decât pregătită să părăsesc biblioteca. Knox rămase în Selden End, împreună cu o adunătură pestriță de oameni. Matthew mă conduse până la parter, și m-am simțit mai bine când am fugit până la colegiu, m-am schimbat și

mi-am luat salteaua pentru yoga. Când mașina lui opri lângă grilajul de metal de la Hertford, eu îl așteptam.

— Ai ajuns mai devreme, observă el cu un zâmbet, luându-mi salteaua și punând-o în portbagaj.

Trase brusc aer în piept în timp ce mă ajuta să mă urc în mașină, și m-am întrebat ce mesaje îi transmitea corpul meu.

— Trebuie să vorbim.

— Nu-i nicio grabă. Întâi să ieșim din Oxford.

Îmi închise portiera și se urcă pe locul șoferului.

Traficul pe drumul către Woodstock era aglomerat din cauza afluxului de studenți și de profesori. Matthew ocoli cu abilitate punctele în care circulația era îngreunată.

— Cum a fost în Scoția? l-am întrebat când ieșeam din oraș. Nu-mi păsa despre ce vorbește, important era să vorbească.

Îmi aruncă o privire, apoi își concentră din nou atenția asupra drumului.

— Bine.

— Miriam a spus că te-ai dus la vânătoare.

Expiră încet, pipăindu-și din nou protuberanța de sub pulover.

— Nu ar fi trebuit.

— De ce?

— Pentru că unele lucruri nu ar trebui discutate în prezența altor specii, spuse el, cu un strop de nerăbdare în voce. Vrăjitoarele le povestesc celorlalte fapte că tocmai s-au întors după patru zile de făcut vrăji și fierț liliaci?

— Vrăjitoarele nu fierț liliaci! am spus, revoltată.

— Ai înțeles ideea.

— Ai fost singur? am întrebat.

Trecu mult timp până să răspundă.

— Nu.

— Nici eu nu am fost singură în Oxford, am început. Ființele astea...

— Mi-a spus Miriam. Mâinile i se încleștară pe volan. Dacă aș fi știut că vrăjitorul care te deranjează e Peter Knox, nu aș fi părăsit Oxfordul.

— Ai avut dreptate, mă luă gura pe dinainte. Simțeam nevoia de a mă destăinui înainte de a aborda subiectul Knox. N-am îndepărtat niciodată magia din viața mea. Am folosit-o la lucru, fără să-mi dau seama. Există în tot ce fac. M-am păcălit singură în toți acești ani.

Cuvintele se revărsau fără să le mai pot controla. Matthew rămase

concentrat asupra traficului.

— Mi-e frică.

Îmi atinse genunchiul cu mâna lui rece.

— Știu.

— Ce voi face? am întrebat în șoaptă.

— Vom vedea, spuse calm, intrând pe porțile de la Old Lodge. Îmi examina cu atenție chipul în timp ce ajungeam în vârful colinei și opream pe alea circulară. Ești obosită. Te descurci la yoga?

Am dat din cap că da.

Matthew coborî din mașină și-mi deschise portiera. De data asta nu mă mai ajută să cobor. Căută în schimb prin portbagaj, scoase saltelele noastre de yoga și le puse pe ambele pe umăr. Alți cursanți trecură pe lângă noi, aruncându-ne priviri curioase.

Matthew așteptă până când am rămas numai noi pe alee. Se uită în jos la mine, torturat de o luptă interioară. M-am încruntat, dându-mi capul pe spate ca să-l pot privi în ochi. Tocmai recunoscusem că foloseam magia fără să-mi dau seama. Ce putea fi atât de rău încât să nu-mi poată spune?

— Am fost în Scoția cu un prieten vechi, Hamish Osborne, îmi spuse în cele din urmă.

— Cel pe care ziarele vor să-l vadă candidând în Parlament pentru funcția de ministru de finanțe? am spus uimită.

— Hamish nu va candida în Parlament, făcu Matthew pe un ton sec, reglându-și breteaua de la sacul de yoga cu o smucitură.

— Deci *este* homosexual! am spus, amintindu-mi niște știri recente de la telejurnalul de noapte.

Îmi aruncă o privire distrugătoare.

— Da, dar, mai important, este demon.

Nu știam multe despre lumea făpturilor neomenești, dar participarea la politica sau la religia oamenilor era interzisă.

— Aha! Finanțele sunt o carieră ciudată pentru un demon. M-am gândit un moment. Totuși, asta explică priceperea lui în a mânuii banii.

— Se pricepe la multe altele.

Tăcerea se prelungi, iar Matthew nu făcea nicio mișcare spre ușă.

— Trebuia să plec și să vânez.

L-am privit confuză.

— Ți-ai lăsat puloverul în mașina mea, îmi spuse, ca și când asta ar fi fost o explicație.

— Miriam mi l-a dat deja înapoi.
— Știu. Nu îl puteam ține. Înțelegi de ce?
Când am dat din cap că nu, oftă și înjură în franceză.
— Mirosul tău era peste tot în mașina mea, Diana. Trebuia să plec din Oxford.
— Tot nu înțeleg, am recunoscut.
— Nu puteam să nu mă gândesc la tine.
Își trecu mâna prin păr și privi în jos, pe alee.
Inima îmi bătea neregulat și fluxul sanguin redus îmi încetinea gândirea. Totuși, într-un final, am înțeles.
— Să nu-mi spui că ți-e frică să nu-mi faci rău.
Aveam o teamă sănătoasă de vampiri, dar Matthew părea altfel decât ceilalți.
— Nu pot fi sigur de mine însumi.
Privirea îi era circumspectă și vocea avea un ton de avertisment.
— Deci nu ai plecat din cauza celor întâmplare vineri seară.
Am răsuflat ușurată.
— Nu, spuse pe un ton blând, plecarea n-a avut nimic de-a face cu asta.
— Voi doi intrați sau aveți de gând să exersați aici, pe alee? întrebă Amira din ușă.
Am intrat la curs, aruncându-ne din când în când câte o privire, când vreunul dintre noi credea că celălalt nu se uită. Prima noastră discuție sinceră complicase lucrurile. Amândoi încercam să ne dăm seama ce se va întâmpla în continuare.
La sfârșitul orei, când Matthew își trase puloverul peste cap, ceva sclipitor din argint îmi atrase atenția. Obiectul îi atârna la gât pe un șnur subțire de piele. Asta tot atingea el mai devreme prin pulover, ca pe un talisman.
— Ce este? am arătat cu degetul.
— Ceva care să nu mă lase să uit, spuse scurt Matthew.
— Să nu uiți ce anume?
— Puterea distrugătoare a furiei.
Peter Knox mă avertizase să am grijă în preajma lui Matthew.
— Este însemnul unui pelerin?
Forma îmi amintea de un obiect asemănător din British Museum.
Părea foarte vechi.
Dădu din cap aprobator și scoase afară medalionul, trăgând de

șnurul din piele. Se legăna, scânteind în lumină.

— Este un flacon din Betania.

Avea formă de sicriu și era suficient de mare pentru a conține câteva picături de agheasmă.

— Lazăr, am spus încet, uitându-mă la sicriu.

În Betania, Hristos îl înviase din morți pe Lazăr. Deși fusesem crescută păgână, știam de ce creștinii plecau în pelerinaj. O făceau pentru a-și ispăși păcatele.

Matthew își strecură flaconul la loc sub pulover, ascunzându-l de privirea celor care continuau să iasă din încăpere, în șir indian.

Ne-am luat la revedere de la Amira și am ieșit din conac, în aerul rece de toamnă. Era întuneric, deși cărămizile casei erau scăldate în lumina reflectoarelor.

— Te simți mai bine? întrebă Matthew, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Am încuviințat.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

— Manuscrisul. Knox îl vrea. Agatha Wilson, pe care am cunoscut-o la Blackwell's, mi-a spus că demonii îl vor și ei. Și tu îl vrei. Dar *Ashmole 782* e vrăjit.

— Știu, zise el din nou.

O bufniță albă coborî în picaj în fața noastră, bătând aerul cu aripile. Am tresărit și mi-am ridicat mâinile pentru a mă proteja, convinsă că mă va lovi cu ciocul și cu ghearele. Dar bufnița își pierdu interesul și zbură spre stejarii ce mărgineau aleea.

Inima îmi bubuia și un val brusc de panică mă făcu să mă clatin pe picioare. Fără niciun avertisment, Matthew deschise portiera din spate a Jaguarului și mă împinse pe banchetă.

— Ține-ți capul în jos și respiră, îmi spuse, lăsându-se pe vine, cu degetele pe genunchii mei.

Un val de fiere – nu aveam nimic în stomac în afară de apă – îmi veni în gât, sufocându-mă. Mi-am acoperit gura cu mâna și am fost scuturată de spasme, ca și cum îmi venea să vomit. El întinse mâna și îmi dădu după ureche o șuviță de păr rebelă, cu degete reci și mângâietoare.

— Ești în siguranță, îmi spuse.

— Te rog să mă scuzi.

Mi-am luat de la gură mâna tremurândă, în timp ce greața mi se

domolea.

— Panica m-a apucat de aseară, după ce l-am văzut pe Knox.

— Vrei să ne plimbăm puțin?

— Nu, am spus repede.

Parcul părea excesiv de mare și foarte negru, și îmi simțeam picioarele ca de gumă.

Matthew mă examinează cu o privire pătrunzătoare.

— Te duc acasă. Restul conversației poate aștepta.

Mă ridică de pe bancheta din spate și mă ținu ușor de mână până când mă instalează pe scaunul din față. Am închis ochii în timp ce el se urca în mașină. Am stat un moment în tăcere, apoi Matthew vâri cheia în contact. Jaguarul se trezi imediat la viață.

— Ți se întâmplă des? Întrebă el pe un ton neutru.

— Nu, slavă cerului, am spus. Mi se întâmpla des când eram copil, dar acum e mult mai bine. E doar un exces de adrenalină.

Privirea lui Matthew poposi pe mâinile mele în timp ce-mi dădeam părul de pe față.

— Știi, spuse încă o dată, eliberând frâna de mână și demarând pe alee.

— O miroși?

Dădu din cap afirmativ.

— S-a tot acumulat în tine de când mi-ai spus că folosești magia. De aceea faci atâta mișcare – alergatul, vâslitul, yoga?

— Nu-mi place să iau medicamente. Mă simt amețită de la ele.

— Probabil, sportul este oricum mai eficient.

— Nu a avut efect de data asta, am murmurat, gândindu-mă la felul în care mi se electricaseră mâinile de curând.

Matthew ieși de pe proprietatea Old Lodge și intră pe șosea. Era absorbit de condus, iar mișcările line ale mașinii mă legănau încet.

— De ce m-ai sunat? mă întrebă pe un ton tăios, întrerupându-mă din reverie.

— Din cauza lui Knox și a manuscrisului, am spus. Brusca lui schimbare de dispoziție îmi stârni din nou fiori de panică.

— Știi asta. Întrebarea mea este de ce m-ai sunat pe mine. Cu siguranță ai prieteni – vrăjitori, oameni – care te-ar putea ajuta.

— Nu chiar. Niciunul dintre prietenii mei oameni nu știe că sunt vrăjitoare. Mi-ar trebui zile întregi doar ca să le explic ce se întâmplă cu adevărat în lume, asta dacă n-ar șterge-o înainte de a termina eu

povestea. Nu am prieteni vrăjitori, și nu-mi pot băga mătușile în asta. Nu-i vina lor că am făcut o prostie și am returnat manuscrisul deși nu îl înțelegeam. Mi-am mușcat buza. N-ar fi trebuit să te sun?

— Nu știu, Diana. Vineri ai spus că vrăjitoarele și vampirii nu pot fi prieteni.

— Vineri am spus multe.

Matthew tăcu, atent numai la curbe.

— Nu știu ce să mai cred. Am făcut o pauză, alegându-mi cu grijă cuvintele. Dar de un lucru sunt sigură. Prefer să stau în bibliotecă cu tine, nu cu Knox.

— Nu poți avea niciodată încredere deplină în vampiri, nu atunci când sunt în preajma celor cu sânge cald.

Ochii lui Matthew se fixară reci asupra mea preț de o clipă.

— Celor cu sânge cald? am întrebat, încruntându-mă.

— Oameni, vrăjitoare, demoni, toți cei care nu sunt vampiri.

— Aș prefera să fiu mușcată de tine decât să-l las pe Knox să mi se infiltreze în creier în căutare de informații.

— A încercat să facă asta?

Vocea lui Matthew era joasă, însă conținea o promisiune de violență.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus repede. M-a avertizat doar în legătură cu tine.

— Bine a făcut. Nimeni nu poate fi ce nu este, oricât ar încerca. Nu trebuie să ai o viziune romanțată asupra vampirilor. Knox nu are, poate, cele mai bune intenții în ceea ce te privește, dar are dreptate când vine vorba de mine.

— Nu alții îmi aleg prietenii, și cu siguranță nu fanatici precum Knox.

Degetele începură să mă furnice din cauza enervării, așa că m-am așezat pe ele.

— Asta suntem, atunci? Prieteni? întrebă Matthew.

— Cred că da. Prietenii își spun unul altuia adevărul, chiar și când le e greu să-l spună.

Descumpănită de tonul serios al conversației, mi-am făcut de lucru cu șnururile de la pulover.

— Vampirii nu sunt tocmai pricepuți să fie prieteni. Avea iarăși un ton supărat.

— Uite ce e, dacă vrei să te las în pace...

— Bineînțeles că nu, mă întrerupse Matthew. Doar că relațiile

vampirilor sunt... complicate. Putem fi protectori, chiar posesivi. S-ar putea să nu-ți placă.

— Puțină protecție îmi sună bine în momentul de față.

Răspunsul meu îl făcu pe Matthew să manifeste o vulnerabilitate pe care nu i-o mai văzusem.

— Am să-ți amintesc asta când vei începe să te plângi, spuse el, înlocuind imediat expresia de vulnerabilitate cu una de amuzament.

Ieși de pe strada Holywell și intră pe porțile arcuite ale clădirii. Fred se uită la mașină și rânji, apoi întoarse discret privirea. L-am așteptat pe Matthew să deschidă portiera, verificând cu grijă să nu-mi fi rămas nimic în mașină, nici măcar un elastic de păr, ca să nu-l fac să plece din nou în Scoția.

— Mai este ceva în afară de Knox și de manuscris, am spus precipitat, când el îmi întinse salteaua.

După modul în care se purta, n-ai fi crezut că eram asaltată din toate părțile de tot felul de ființe.

— Poate aștepta, Diana. Și nu-ți face griji. Peter Knox nu se va mai apropia la mai mult de cinci metri de tine.

Avea un ton sumbru și își atinse medalionul de sub pulover.

Trebuia să petrecem ceva timp împreună, nu în bibliotecă, ci singuri.

— Ai vrea să vii la cină mâine, la mine? l-am întrebat încet. Am putea vorbi atunci despre ce s-a întâmplat.

Matthew încremeni. O clipă, pe chip i se citiră confuzie și ceva pe care nu l-am putut identifica. Degetele i se strânseseră ușor în jurul medalionului, apoi îi dădură drumul.

— Mi-ar face plăcere, rosti încet.

— Bine. l-am zâmbit. Ce zici de ora șapte și jumătate?

Aprobă și îmi zâmbi timid. Am făcut doi pași până să-mi dau seama că mai era un lucru ce trebuia lămurit înainte de seara următoare.

— Ce mănânci? am șoptit, roșind.

— Sunt omnivor, spuse Matthew, și fața i se luminează și mai mult într-un zâmbet care-mi făcu inima să bată mai repede.

— Șapte și jumătate, atunci. M-am întors, rânzând și clătinând din cap la răspunsul său, care nu-mi era de niciun ajutor. Ah, încă un lucru, am spus întorcându-mă. Las-o pe Miriam să-și vadă de treaba ei. Pot să-mi vadă de grijă și singură.

— Așa mi-a spus și ea, zise Matthew, ocolind mașina ca să ajungă la

scaunul șoferului. Am să mă gândesc la asta. Dar pe mine mă vei găsi mâine în Duke Humfrey, ca de obicei.

Se urcă în mașină și, pentru că nu dădeam niciun semn că m-aș urni din loc, coborî geamul.

— Nu plec până nu ieși din raza mea vizuală, îmi spuse, privindu-mă dezaprobat.

— Vampirii ăștia, am mormăit, clătinând din cap dezaprobat față de manierele sale învechite.

Capitolul 12

Nimic din experiența mea culinară nu mă învățase ce puteam să-i pregătesc de mâncare la cină unui vampir.

În bibliotecă am petrecut mare parte din zi pe internet, căutând rețete de mâncăruri cu ingrediente crude, în timp ce manuscrisele mele rămăseseră uitate pe birou. Matthew îmi spusese că era omnivor, dar nu putea fi adevărat. Un vampir tolera probabil mai ușor mâncarea negătită, fiind obișnuit cu o dietă bazată pe sânge. Dar era atât de civilizată încât era limpede că ar fi mâncat orice i-aș fi pus în față.

După cercetări gastronomice extinse, am plecat din bibliotecă la mijlocul după-amiezii. Matthew apăra azi de unul singur Fortăreața Bishop, fapt care trebuie să o fi mulțumit pe Miriam. Nu era nici urmă de Peter Knox sau de Gillian Chamberlain în sala de lectură Duke Humfrey, ceea ce mă bucură. Până și Matthew părea bine-dispus când am luat-o pe culoarul dintre mese pentru a returna manuscrisele.

Trecând pe lângă cupola sălii Radcliffe, unde studenții își citesc cărțile recomandate la cursuri, și apoi pe lângă zidurile medievale ale Colegiului Jesus, am făcut cumpărături în Piața Acoperită din Oxford. Cu lista în mână, m-am oprit mai întâi la măcelar, să iau niște carne de vânat și de iepure, apoi la negustorul de pește, pentru somon scoțian.

Vampirii mănâncă legume?

Cu ajutorul telefonului mobil, am luat legătura cu catedra de zoologie și am cerut informații despre modul de hrănire al lupilor. M-au întrebat ce fel de lupi. Văzusem mai demult lupi suri, într-o excursie la grădina zoologică din Boston, și asta era culoarea preferată a lui Matthew, așa că am răspuns în consecință. După o lungă listă de mamifere gustoase care constituiau „hrana preferată” a lupilor, vocea plictisită de la celălalt capăt al firului îmi spuse că mâncau și alune, semințe și fructe de pădure.

— Dar nu ar trebui să îi hrăniți! mă avertiză vocea. Nu sunt animale de casă.

— Mulțumesc pentru sfat, am spus eu, încercând să nu chicotesc.

Vânzătorul de fructe se scuză că îmi dădea ultimele coacăze din vara aceea, și tot de la el am căpătat niște fragi parfumați. În plasa mea de cumpărături, care devenea tot mai grea, poposi apoi și o pungă cu castane.

M-am dus apoi la vinărie, unde m-am trezit la mila unui viticultor evanghelist, care mă întrebă dacă „domnul se pricepe la vinuri“. Asta a fost de ajuns ca să mă facă să mă pierd cu firea.

Vânzătorul profită de tulburarea mea ca să-mi vândă câteva sticle de vin franțuzesc și german la un preț scandalos. Apoi mă puse într-un taxi, ca să-mi revin din șoc pe drumul spre casă.

În apartamentul meu am dat la o parte toate foile de pe o masă uzată din secolul al optsprezecelea, pe care o foloseam și ca birou, și ca masă pentru mâncat, și am adus-o mai aproape de șemineu. Am aranjat-o cu grijă, culegând vesela de porțelan și argint pe care o țineam în dulap, plus câteva pahare de cristal care cred că erau singurele rămase dintr-un set edwardian folosit odinioară în sala de mese a profesorilor. Doamnele loiale de la bucătărie îmi dădură o grămadă de șervete albe apretate, care erau acum puse pe masă, împăturite lângă tacâmuri sau întinse pe tava de lemn ciobită cu care aveam de gând să aduc totul din bucătărie.

Odată ce am început să pregătesc cina, mi-a fost foarte clar că a găti pentru un vampir nu lua mult timp. Nu prea *gătești* de fapt nimic. La ora șapte lumânările erau aprinse, mâncarea era gata, mai puțin ceea ce trebuia făcut în ultimul moment, și doar eu mai aveam să mă pregătesc.

Garderoba mea nu conținea prea multe articole care ar fi purtat eticheta „cină cu un vampir“. În niciun caz nu urma să iau cina cu Matthew într-un costum sau în hainele pe care le purtasem când fusesem la întâlnirea cu directorul. Numărul de perechi de pantaloni și de colanți negri era uluitor, toți cu diferite procente de spandex în compoziție, dar majoritatea erau stropite cu ceai, unsoare de la barcă sau ambele. Într-un final am găsit o pereche elegantă de pantaloni negri care arătau puțin a pijama, dar cu ceva mai mult stil. Mergeau.

Doar în sutien și în pantaloni, am fugit în baie și mi-am pieptănat părul de culoarea paiului, care-mi ajungea până la umăr. Nu numai că era încurcat la vârfuri, dar mă provoca electrizându-se la fiecare mișcare a pieptenului. M-am gândit în treacăt să folosesc ondulatorul,

dar aş fi terminat numai jumătate dintre bucle până la venirea lui Matthew. Avea să fie punctual, eram pur şi simplu sigură.

În timp ce mă spălam pe dinţi, am hotărât că singurul lucru pe care-l voi impune părului meu va fi o coadă la spate. Asta îmi făcea bărbia mai ascuţită, dar crea iluzia unor pomeţi mai înalţi şi îmi dădea la o parte şuviţele din ochi, unde le plăcea să stea zilele astea. L-am prins la spate, şi imediat o şuviţă sări din el. Am oftat.

Din oglindă mă privi chipul mamei mele. M-am gândit cât de frumos arăta mama când stătea la cină şi m-am întrebat ce făcea pentru ca genele şi sprâncenele să-i iasă în evidenţă şi de ce gura ei arăta atât de diferit când îmi zâmbea mie sau tatălui meu. Ceasul excludea posibilitatea vreunei asemenea transformări cosmetice. Mai aveam numai trei minute la dispoziţie ca să-mi găsesc o bluză, altfel urma să-l primesc pe Matthew Clairmont, distinsul profesor de biochimie şi neuroştiinţă, în lenjerie intimă.

Garderoba îmi oferea două posibilităţi, una neagră şi una bleumarin. Cea bleumarin avea avantajul de a fi curată, un factor determinant în această situaţie. Avea de asemenea şi un guler interesant care stătea ridicat la spate şi îmi încadra chipul, coborând apoi în formă de V. Mânecele erau relativ strâmte şi se terminau cu nişte manşete lungi, rigide, uşor evazate, care îmi ajungeau până în podul palmei. Tocmai îmi puneam o pereche de cercei de argint când se auzi o bătaie în uşă.

Pieptul îmi tresăltă, ca şi când ar fi fost vorba de un rendez-vous. Am înlăturat imediat acel gând.

Când am deschis uşa, Matthew stătea în prag, ca un prinţ din poveşti, înalt şi drept. Abandonându-şi obiceiurile, purta negru, care îl făcea să arate mai izbitor – şi mai vampir.

Aştepta cu răbdare în uşă să-l examinez.

— Unde-mi sunt manierele? Te rog, intră, Matthew. Este o invitaţie suficient de formală de a intra în casa mea?

Văzusem asta la televizor sau citisem într-o carte.

Colţurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet.

— Uită mai tot ce crezi că ştii despre vampiri, Diana. Nu e vorba decât de politeţe. Nu mă opreşte nicio barieră mistică ridicată între mine şi o fecioară.

Trebuie să se aplece puţin pentru a intra pe uşă. Ținea în mâini o sticlă de vin şi nişte trandafiri albi.

— Pentru tine, spuse, aruncându-mi o privire aprobatoare şi

oferindu-mi florile. Unde pot pune asta până la desert?

Se uită în jos la sticlă.

— Mulțumesc, îmi plac foarte mult trandafirii. Ce zici de pervaz? i-am sugerat, apoi am intrat în bucătărie, căutând o vază.

Cealaltă vază a mea se dovedi a fi o carafă, potrivit pivnicerului colegiului, care fusese în apartamentul meu câteva ore mai devreme pentru a mi-o arăta, deoarece manifestasem dubii că aş deține așa ceva.

— Perfect, replică Matthew.

Când m-am întors cu florile, el se plimba prin cameră uitându-se la gravuri.

— Știi, acestea nu sunt chiar rele, îmi spuse el când am așezat vaza pe o comodă din epoca napoleoniană.

— Majoritatea sunt scene de vânătoare, mă tem.

— Am observat, spuse Matthew, arcuindu-și amuzat buzele.

Am roșit de rușine.

— Ți-e foame?

Uitasem complet de aperitivele și de băuturile obligatorii pe care trebuia să le servești înainte de cină.

— Aș mânca ceva, spuse vampirul zâmbind.

Revenită în bucătărie, am scos două farfurii din frigider. Primul fel era somon afumat cu mărar proaspăt deasupra și cu o grămăjoară de capere și de castraveciori aranjate artistic pe margine, care puteau fi considerate decorații în caz că vampirii nu mâncau legume.

Când m-am întors cu mâncarea, Matthew stătea lângă scaunul aflat la cea mai mare distanță de bucătărie. Vinul aștepta în suportul de argint pe care-l foloseam pentru a ține monedele, dar despre care același pivnicer de nădejde îmi explicase că era de fapt o frapieră. Matthew se așeză când am desfăcut sticla de Riesling. Am turnat două pahare fără a vărsa vreun strop și m-am așezat și eu.

Invitatul meu adulmecă îndelung, concentrat, ținând Rieslingul în dreptul nasului lung, acvilin. L-am așteptat să termine ceea ce făcea, întrebându-mă câți receptori olfactivi aveau vampirii în nas, în comparație cu câinii.

Chiar nu știam nimic despre vampiri.

— Foarte bun, spuse într-un final, deschizând ochii și zâmbindu-mi.

— Nu este meritul meu, am spus repede, punându-mi șervetul în poală. Vânzătorul de la vinărie a ales totul, deci, dacă nu îți place, nu e

vina mea.

— Foarte bun, spuse el iar, și somonul miroase minunat.

Luă cuțitul și furculița și tăie o bucată de pește. Privindu-l pe sub gene ca să văd dacă într-adevăr îl mânca, am luat un castraveci murat, o caperă și niște somon cu furculița.

— Nu mănânci ca un american, comentă el după ce sorbi din vin.

— Nu, am spus, uitându-mă la furculița din mâna mea stângă și la cuțitul din dreapta.

— Presupun că am petrecut prea mult timp în Anglia. Chiar mănânci așa ceva? am spus deodată, neputând să mai rezist.

El râse.

— Da, chiar îmi place somonul.

— Dar nu mănânci orice, am insistat, întorcându-mi privirea înapoi în farfurie.

— Nu, admise el, dar pot mânca puțin din majoritatea felurilor de mâncare. Nu prea au totuși gust pentru mine decât dacă sunt crude.

— E ciudat, având în vedere faptul că vampirii au simțuri atât de dezvoltate. Aș fi zis că toată mâncarea ar trebui să aibă pentru tine un gust minunat.

Somonul meu era pur ca apa rece, proaspătă.

Matthew ridică paharul cu vin și privi lichidul galben pal.

— Vinul e excelent. Mâncarea nu are gust bun pentru un vampir dacă a fost gătită prea mult.

M-am gândit la meniu, ușurată.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce mă tot inviți la masă? am întrebat mirată.

Matthew se uită la obrajii mei, la ochii mei, și privirea îi rămase pe buzele mele.

— Mi-e mai ușor să fiu în preajma ta când mănânci. Mirosul de mâncare gătită îmi face rău.

Am clipit, încă dezorientată.

— Câtă vreme mi-e greață, nu simt foamea, spuse Matthew cu o voce exasperată.

— Ah!

Am făcut în sfârșit legătura. Deja știam că îi place mirosul meu. Se părea că îi făcea foame. Ah! Am roșit.

— Credeam că știi asta despre vampiri, spuse el mai blând, și că de aceea m-ai invitat la cină.

Am dat din cap că nu, luând încă o bucată de somon.

— Probabil știi mai puține despre vampiri decât majoritatea oamenilor. Și puținul pe care mi l-a spus mătușa Sarah trebuie tratat cu foarte multă circumspecție, date fiind prejudecățile ei. A fost foarte limpede, de exemplu, în legătură cu dieta voastră. Spunea că vampirii consumă numai sânge, pentru că numai de asta aveți nevoie pentru a supraviețui. Dar nu este adevărat, nu-i așa?

Matthew miji ochii, iar tonul îi deveni deodată glacial.

— Nu. Ai nevoie de apă pentru a supraviețui. Numai asta bei?

— N-ar trebui să te-ntreb despre asta?!

Curiozitatea mea îl enervă. Agitată, mi-am încolăcit picioarele în jurul scaunului și mi-am dat seama că nu mă încălțasem cu nimic. O făceam pe gazda în picioarele goale.

— Nu poți să nu fii curioasă, presupun, replică Matthew după ce îmi analiză un timp întrebarea. Beau vin și mănânc mâncare, de preferat negătită sau rece, ca să nu miroasă.

— Dar mâncarea și vinul nu te hrănesc, am ghicit eu. Te hrănești cu sânge, cu toate soiurile de sânge. Tresări. Și nu e nevoie să aștepti afară până când te invit în casă. Ce altceva știi greșit despre vampiri?

Matthew își luă o expresie de martir. Se lăsă pe spate pe scaun, luându-și paharul de vin cu el. M-am ridicat puțin și m-am întins ca să-i mai torn. Dacă urma să-l asediez cu întrebări, cel puțin puteam să-l asediez și cu vin. Aplecându-mă peste lumânări, aproape mi-am dat foc la bluză. Matthew apucă sticla.

— De ce nu mă lași pe mine? sugeră el.

Își mai turnă niște vin și apoi îmi umplu și mie paharul înainte să răspundă.

— Cea mai mare parte a lucrurilor pe care le știi despre mine, despre vampiri de fapt, au fost inventate de oameni. Asemenea legende le-au permis oamenilor să trăiască în jurul nostru. Făpturile neomenești îi sperie. Și nu e vorba numai despre vampiri.

— Pălării negre, lilieci, mături.

Era treimea înfricoșătoare a folclorului despre vrăjitoare, care erupea în spectaculosul, ridicolul Halloween din fiecare an.

— Exact, aprobă Matthew. În aceste povești există un sâmbure de adevăr, ceva care îi sperie pe oameni și îi ajută să ne nege existența. Cea mai puternică trăsătură specifică a oamenilor este puterea de a tăgădui realitatea. Eu am putere și viață lungă, tu ai abilități

supranaturale, demonii au o creativitate impresionantă. Oamenii se pot convinge singuri că susul e jos și negrul e alb. Este darul lor special.

— Care este sâmburele de adevăr din legenda că vampirii nu pot intra într-o casă fără a fi invitați?

După ce-l bătusem la cap cu regimul lui alimentar, acum abordam protocoalele de intrare.

— Oamenii trăiesc tot timpul în aceeași lume cu noi. Ei doar refuză să conștientizeze existența noastră pentru că noi nu avem sens în universul lor limitat. Odată ce ne dau drumul înăuntru – ne văd drept ceea ce suntem – atunci e greu să ne mai scoată, ca o persoană pe care ai chemat-o la tine în casă și de care nu poți scăpa. Nu ne mai pot ignora.

— Deci este exact ca poveștile despre lumina soarelui, am spus încet. Nu că nu puteți sta la soare, dar, atunci când o faceți, este mai greu ca oamenii să vă ignore. În loc să admită că existați printre ei, își spun că nu puteți supraviețui la lumină.

Matthew aprobă din nou.

— Reușesc să ne ignore oricum, bineînțeles. Noi nu putem sta închiși înăuntru până când se face întuneric. Dar pentru ei e mai logic să ieșim după amurg, și asta se aplică și în cazul tău. Ar trebui să vezi cum se uită oamenii la tine atunci când intri într-o cameră sau mergi pe stradă.

M-am gândit la înfățișarea mea cât se poate de comună și l-am privit neîncrezătoare. Matthew chicoti.

— Nu mă crezi, știi. Dar este adevărat. Când oamenii văd o altfel de ființă în lumina zilei, se tulbură. Suntem prea mult pentru ei – prea înalți, prea puternici, prea siguri de sine, prea inventivi, prea diferiți. Se străduiesc din răspuțeri să ne facă să corespundem profilului pe care ni l-au creat. Noaptea este ceva mai ușor să ne considere doar niște ciudați.

M-am ridicat și am luat farfuriile, mulțumită să văd că Matthew mâncase totul în afară de garnitură. Își mai turnă din vinul german, iar eu am scos încă două farfurii din frigider. Fiecare conținea felii de carne crudă de vânat, atât de subțiri încât măcelarul insistase că putem citi ziarul local prin ele. Vampirilor nu le plăceau legumele. Rămânea să văd ce părere au despre rădăcinoase și brânză. Am pus grămăjoare de sfeclă în mijlocul fiecărei farfurii și am ras parmezan pe deasupra.

În mijlocul mesei am pus o carafă mare cu vin roșu, care i-a atras

imediat atenția lui Matthew.

— Îmi permiți? întrebă el, fără îndoială îngrijorat că aș fi putut da foc întregului colegiu. Se întinse după recipientul de sticlă, turnă puțin vin în pahare și îl ridică pe al său în dreptul nasului. Câte-Rôtie, spuse cu satisfacție. Unul dintre preferatele mele.

M-am uitat la recipientul de sticlă.

— Poți stabili ce vin e numai mirosindu-l?

El râse.

— Unele povești despre vampiri sunt adevărate. Am un simț al mirosului excepțional, vedere excelentă și auz la fel. Dar chiar și un om și-ar fi putut da seama că este Câte-Rôtie. Închise din nou ochii. E din 2003?

Am rămas cu gura căscată.

— Da!

Era mai tare decât un concurs la televizor. Pe etichetă fusese desenată o coroană mică.

— Nasul îți spune și cine l-a făcut?

— Da, dar asta pentru că am umblat pe podgoriile unde au crescut strugurii, recunosc el cu sfială, ca și cum l-aș fi prins păcălindu-mă.

— Poți simți mirosul podgoriilor?

Mi-am vârât nasul în pahar, ușurată că mirosul bălegarului de cal nu se mai simțea.

— Câteodată cred că îmi pot aminti tot ce am mirosit vreodată. Probabil e doar vanitate, spuse Matthew cu regret, dar mirosurile îmi evocă amintiri puternice. Îmi amintesc prima dată când am mirosit ciocolata ca și cum ar fi fost ieri.

— Serious?

M-am aplecat în față.

— S-a întâmplat în 1615. Războiul nu izbucnise încă, și regele Franței se căsătorise cu o prințesă spaniolă pe care nu o plăcea nimeni, mai ales el.

Am zâmbit și el îmi întoarse zâmbetul, deși ochii îi erau fixați asupra unor imagini îndepărtate.

— Ea a adus ciocolata la Paris. Era amară și decadentă precum păcatul. Am băut cacao direct, amestecată cu apă și fără zahăr.

Am râs.

— Sună groaznic. Bine că și-a dat cineva seama că ciocolata merită să fie dulce.

— Mă tem că a fost un om. Vampirilor le place amară și consistentă. Am luat furculițele și am început să mâncăm din carnea de vânat.

— Tot mâncare scoțiană, am spus, întinzând cuțitul spre carne.

Matthew mestecă o bucată.

— Căprioară. După gust, un tânăr cerb din Highlands.

Am scuturat din cap, uimită.

— Cum spuneam, continuă el, unele povești sunt adevărate.

— Poți să zbori? am întrebat, știind deja răspunsul.

Pufni.

— Bineînțeles că nu. Lăsăm asta în seama vrăjitoarelor, din moment ce voi puteți controla elementele. Dar noi suntem puternici și rapizi. Vampirii pot alerga și sări, ceea ce îi face pe oameni să creadă că zburăm. Și suntem eficienți.

— Eficienți?

Am pus furculița jos. Carnea de vânat crudă nu era chiar preferata mea.

— Corpurile noastre nu folosesc multă energie. Ne rămâne o grămadă să o folosim în mișcări, atunci când e nevoie.

— Nu respiri des, am spus, amintindu-mi de ora de yoga și luând o gură de vin.

— Nu, spuse Matthew. Inimile noastre nu bat foarte des. Nu trebuie să mâncăm prea des. Avem sânge rece, ceea ce încetinește majoritatea proceselor fiziologice și explică de ce trăim atât de mult.

— Povestea cu sicriul! Nu dormiți mult, dar, atunci când o faceți, dormiți buștean.

A zâmbit.

— Văd că începi să-ți dai seama cum stau lucrurile.

În farfuria lui Matthew rămăsese doar sfecla, iar în a mea, carnea. Am luat de pe masă și al doilea fel și l-am invitat să mai toarne vin.

Felul principal era singura parte a mesei care cerea încălzire – și nu multă. Preparasem deja o chestie bizară în formă de biscuit, din castane măcinate. Tot ce mai trebuia să fac era să încălzesc carnea de iepure. Lista de ingrediente conținea rozmarin, usturoi și țelină. Am decis să renunț la usturoi. Dat fiind simțul olfactiv al lui Matthew, usturoiul probabil l-ar fi copleșit. Acesta trebuia să fie sâmburele de adevăr din vechea legendă despre vampiri. Am tăiat de pe listă și țelina. Vampirilor categoric nu le plăceau legumele. Condimentele nu păreau o problemă, deci am păstrat rozmarinul și am râșnit niște piper

peste iepure, în timp ce sfârâia în tigaie.

Lăsând bucata de iepure a lui Matthew mai nefăcută, am prăjit-o pe a mea un pic mai mult decât era necesar, sperând să înlătur gustul de carne crudă care-mi rămăsese în gură. După ce am aranjat totul artistic, le-am dus la masă.

— Mă tem că felul acesta este gătit, deși foarte puțin.

— Doar nu mă supui vreunui test, nu? se încruntă Matthew.

— Nu, nu, am spus în grabă. Doar că nu sunt obișnuită să primesc vizitele unor vampiri.

— Mă bucur să aud asta, murmură el. Adulmecă iepurele. Miroase delicios.

În timp ce era aplecat peste farfurie, căldura cărnii de iepure amplifică mirosul său distinct de scorțișoară și de cuișoare. Matthew luă puțin cu furculița din biscuitul de castane. În timp ce-l ducea la gură, făcu ochii mari.

— Castane?

— Numai castane, ulei de măsline și puțin praf de copt.

— Și sare. Și apă, rozmarin și piper, comentă el calm, luând încă o îmbucătură din biscuit.

— Având în vedere restricțiile tale alimentare, e bine că-ți dai seama exact ce pui în gură, am mormăit în glumă.

Acum, că cina aproape se terminase, am început să mă relaxez. Am discutat despre Oxford cât timp am eliberat masa și am adus brânza, fructele de pădure și castanele prăjite.

— Servește-te, am spus, punându-i în față o farfurie goală.

Matthew savură aroma fragilor micuți și oftă fericit când luă o castană.

— Astea chiar sunt mai bune calde, observă el.

Spurse imediat castana cu degetele și scoase miezul din coajă. Spărgătorul de nuci care atârna pe marginea castronului era cu totul opțional când aveai musafir un vampir.

— Eu cum miros? am întrebat, jucându-mă cu piciorul paharului de vin.

Vreme de câteva momente, Matthew păru că n-avea de gând să-mi răspundă. Tăcerea se prelungi, apoi el îmi aruncă o privire melancolică. Pleoapele îi căzură și inspiră adânc.

— Miroși a sevă de salcie. Și a mușețel călcat în picioare. Adulmecă din nou și zâmbi ușor, trist. Se simt și nuanțe de caprifoi și de frunze de

stejar căzute, spuse încet, răsufând ușor, de muguri de hamamelis și din prima narcisă a primăverii. Și izuri străvechi – voronic, tămâie, crețișoară. Mirosurile pe care credeam că le-am uitat.

Ochii i se deschiseră încet și am privit în adâncimile lor gri, neîndrăznind să respir și să rup vraja creată de cuvintele lui.

— Iar eu? Întrebă el, continuând să mă privească drept în ochi.

— Scorțișoară. Vocea îmi ezită. Și cuișoare. Câteodată am impresia că miroși a garoafe de grădină, nu acelea din florării, ci acelea care cresc în grădinile caselor de la țară din Anglia.

— Garofițe turcești, zise Matthew amuzat, și ochii i se încrețiră la colțuri. Nu-i rău pentru o vrăjitoare.

M-am întins după o castană. Luând-o în palme, am rostogolit-o dintr-o mână în cealaltă și i-am simțit căldura urcând pe brațele mele brusc înfiorate.

Matthew se lăsă pe spate în scaun, analizându-mi chipul.

— Cum te-ai hotărât ce să pregătești în seara asta la cină?

Arată spre fructele de pădure și spre castanele rămase.

— N-am folosit magia. Catedra de zoologie mi-a fost de un real ajutor, am explicat eu.

Matthew rămase surprins, apoi izbucni în râs.

— Ai întrebat catedra de zoologie ce să-mi servești la cină?

— Nu chiar, am spus eu, apărându-mă. Erau rețete de mâncare crudă pe internet, dar m-am blocat după ce am cumpărat carnea. Zoologii mi-au spus ce mănâncă lupii cenușii.

Matthew dădu din cap, dar încă zâmbea, și iritarea mea se risipi.

— Mulțumesc, spuse simplu. A trecut foarte mult timp de când nu a mai gătit cineva pentru mine.

— Cu plăcere. Vinul a fost partea cea mai grea.

Ochii lui Matthew se luminară.

— Că veni vorba despre vin, spuse el, ridicându-se și împăturindu-și șervetul, am adus ceva pentru desert.

Mă rugă să aduc două pahare curate din bucătărie. O sticlă veche, ușor deformată, se afla pe masă când m-am întors. Avea o etichetă crem, ștearsă, cu o inscripție simplă și o coroană. Matthew străpungea grijuliu cu un tirbușon dopul de plută sfărâmicios și înnegrit de vreme.

Nările îi fremătară când îl scoase, iar fața lui arăta ca a unei pisici care ține bine în gheare un canar delicios. Vinul din sticlă era siropos, iar culoarea sa galbenă scânteia în lumina lumânărilor.

— Miroase-l, mă îndemnă, întinzându-mi un pahar, și spune-mi ce crezi.

Am adulecat și am tresărit.

— Miroase a caramelle și a fructe de pădure, am spus, întrebându-mă cum poate miroși ceva atât de galben a ceva roșu.

Matthew mă privea atent, interesat de reacțiile mele.

— Ia o înghițitură, îmi sugeră.

Aromele dulci îmi explodară în gură. Am simțit pe limbă caise și cremă de vanilie făcută de doamnele de la cantină, care îmi gâdilară cerul gurii mult timp după ce înghițisem. Era ca și cum aș fi băut magie.

— Ce este? am întrebat într-un final, după ce gustul vinului dispăruse.

— E făcut din struguri culeși cu mult, mult timp în urmă. Vara aceea a fost caldă și însorită, iar fermierii erau îngrijorați că vor veni ploile și vor distruge recolta. Dar vremea bună a ținut și au adunat strugurii chiar înainte să se schimbe.

— Se simte gustul soarelui, am spus eu, câștigându-mi încă un zâmbet frumos.

— În timpul culesului, o cometă a trecut peste podgorii. Fusese văzută prin telescoape luni întregi, dar în octombrie era atât de luminoasă, încât aproape puteai citi la lumina ei. Fermierii au considerat-o un semn că strugurii erau binecuvântați.

— În 1986? A fost cometa lui Halley?

Matthew clătină din cap.

— Nu. 1811.

M-am uitat uimită la vinul de aproape două sute de ani din pahar, temându-mă că se va evapora în fața ochilor mei.

— Cometa lui Halley a mai venit în 1759 și în 1835.

Pronunță numele „Hawley“.

— De unde-l ai?

Vinăria de lângă gară nu avea așa ceva.

— L-am cumpărat de la Antoine-Marie imediat ce mi-a spus că urma să fie extraordinar, răspunse el amuzat.

Întorcând sticla, m-am uitat la etichetă. Château Yquem. Până și eu auzisem de el.

— Și l-ai păstrat de atunci, am spus.

Băuse ciocolată la Paris în 1615 și primise o autorizație de construcție de la Henric al VIII-lea în 1536 – bineînțeles că în 1811 își

cumpăra vin. Și mai era și medalionul aparent străvechi pe care-l purta la gât, al cărui șnur de piele era vizibil.

— Matthew, am spus încet, încercând să anticipez orice semn de furie, câți ani ai?

Gura i se înăspri, dar vocea îi rămase calmă.

— Sunt mai bătrân decât par.

— Știu asta, i-am răspuns, nereușind să-mi astâmpăr nerăbdarea.

— De ce este importantă vârsta mea?

— Sunt istoric. Dacă cineva îmi spune că-și amintește când a fost adusă ciocolata în Franța sau cum a trecut o cometă pe deasupra capului său în 1811, mi-e greu să nu vreau să aflu ce alte evenimente a mai trăit. Trăiai în 1536, doar am fost în casa pe care ai construit-o atunci. L-ai cunoscut pe Machiavelli? Ai supraviețuit Morții Negre²⁹? Ai urmat Universitatea din Paris pe vremea când preda Abélard acolo?

Matthew rămase tăcut. Începea să mi se ridice părul pe ceafă.

— Medalionul tău de pelerin îmi spune că ai fost odată în Țara Sfântă. Ai participat la vreo cruciadă? Ai văzut cometa lui Halley trecând peste Normandia în 1066?

Tot nimic.

— Ai văzut încoronarea lui Carol cel Mare? Ai supraviețuit căderii Cartaginei? Ai fost acolo când l-au împiedicat pe Atila să ajungă la Roma?

Matthew ridică degetul arătător.

— Care cădere a Cartaginei?

— Tu să-mi spui!

— Naiba să te ia, Hamish Osborne! mârâi el, strângând ghem în palmă fața de masă.

Pentru a doua oară în două zile, Matthew se lupta să decidă ce avea de spus. Se uită țintă la lumânare, trecându-și încet degetul prin flacăra. Pe locul ars îi apărură bășici roșii, apoi, o clipă mai târziu, pielea i se netezi, redevenind albă, rece și perfectă, fără să i se citească vreun semn de durere pe chip.

— Cred că trupul meu are aproape treizeci și șapte de ani. M-am

---

²⁹ Cea mai violentă epidemie de ciumă, care a omorât la mijlocul secolului al XIV-lea aproximativ o treime din populația lumii. Ciuma a revenit apoi periodic până la sfârșitul secolului al XV-lea, dar fără să mai facă atât de multe victime. (n.tr.)

născut cam pe vremea în care Clovis s-a convertit la creștinism. Părinții mei își aminteau asta, altfel n-aș fi avut nici cea mai vagă idee. Pe atunci nu se ținea evidența aniversărilor. Mi-e mai simplu să aleg anul cinci sute și să mă mulțumesc cu el.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi își îndreaptă din nou atenția asupra lumânărilor.

— Am renăscut ca vampir în 537, și, cu excepția lui Attila, care a trăit înainte de nașterea mea, ai pomenit majoritatea evenimentelor bune sau rele ale mileniului care a trecut de atunci și până în anul în care am pus cheia de boltă a casei mele din Woodstock. Pentru că ești istoric, mă simt obligat să-ți spun că Machiavelli nu a fost nici pe departe atât de impresionant pe cât credeți cu toții. Era doar un simplu politician din Florența, și nici măcar unul prea bun.

Vocea lui trăda oboseala.

Matthew Clairmont trăise mai mult de o mie cinci sute de ani.

— N-ar trebui să fiu indiscretă, am spus ca o scuză, neștiind la ce să mă uit și neînțelegând cum putusem să cred că evenimentele istorice pe care acest vampir le trăise m-ar fi ajutat să-l cunosc mai bine.

Îmi veni în minte un vers din Ben Jonson. Părea să-l descrie pe Matthew într-un fel în care încoronarea lui Carol cel Mare nu reușea.

— „El a aparținut nu unei epoci, ci veșniciei“, am murmurat.

— „Cu tine povestind, cu totul uit de timp“, replică el, înaintând prin literatura secolului al șaptesprezecelea și oferindu-mi un vers din Milton.

Ne-am uitat unul la celălalt cât am rezistat, creând o nouă vrajă fragilă între noi. Eu am fost cea care a rupt-o.

— Ce făceai în toamna anului 1859?

Fața i se întunecă.

— Ce ți-a spus Peter Knox?

— Că probabil nu-ți vei împărtăși secretele unei vrăjitoare.

Vocea îmi sună mai calmă decât eram de fapt.

— Așa a zis? spuse Matthew încet, mai puțin nervos decât era de fapt. Vedeam asta în încordarea maxilarului și a umerilor lui.

— În septembrie 1859 mă uitam prin manuscrisele din Muzeul Ashmolean.

— De ce, Matthew?

„Te rog, spune-mi“, m-am rugat în gând, ținându-mi pumnii în poală. Îl provocasem să-mi spună prima parte a secretului, dar voiam să-mi

spună el singur și restul. „Fără jocuri, fără ghicitori. Doar spune-mi.“

— Terminasem de citit o carte în manuscris, care urma să fie dată curând la tipar. Fusese scrisă de un naturalist de la Cambridge.

Matthew puse paharul jos.

Mi-am acoperit gura cu mâna când mi-am dat seama de semnificația datei.

— *Originea speciilor*.

— Darwin își expusese teoria despre selecția naturală într-un articol din vara anterioară, dar cartea a fost destul de diferită. Extraordinar era felul în care descria schimbări ușor de observat din natură și te convingea încet-încet să accepți ceva atât de revoluționar.

— Dar alchimia nu are nimic de-a face cu evoluționismul.

Apucând sticla, mi-am mai turnat din vinul prețios, îngrijorată nu atât că băutura s-ar putea sfârși, cât că aș fi putut să mă amețesc.

— Lamarck considera că fiecare specie se trage din strămoși diferiți și a progresat independent spre forme mai evaluate. Este o teorie remarcabil de similară cu ceea ce credeau alchimiștii tăi – că piatra filosofală este produsul final, aproape imposibil de obținut, al unei transmutații naturale a metalelor comune în metale nobile, precum arama, argintul și aurul. Matthew se întinse după vin, iar eu am împins sticla spre el.

— Dar Darwin nu era de acord cu Lamarck, chiar dacă a folosit același cuvânt, „transmutație“, în analiza inițială a evoluției naturale, am spus eu.

— Nu a fost de acord cu transmutația liniară, este adevărat. Dar selecția naturală în viziunea lui poate fi oricum interpretată ca o serie de transformări în lanț.

Oare Matthew avea dreptate și magia chiar exista pretutindeni? O găseam în teoria lui Newton despre gravitație și poate că se strecurase și în teoria evoluționistă a lui Darwin.

— Există manuscrise alchimice peste tot în lume. Încercam să rămân atentă la detalii și, în același timp, să înțeleg imaginea de ansamblu. De ce tocmai manuscrisele Ashmole?

— Când l-am citit pe Darwin și am văzut cum părea să transfere teoria alchimică a transmutației în biologie, mi-am amintit de poveștile cu o carte mistică despre originea celor trei specii – demoni, vrăjitoare și vampiri. Întotdeauna le respinsesem ca pe niște fantezii. Matthew sorbi din vin. Majoritatea sugerau că povestea era ascunsă de ochii

oamenilor într-o carte de alchimie. Publicarea *Originii speciilor* m-a îndemnat să o caut, și, dacă o asemenea carte chiar exista, Elias Ashmole ar fi fost cel care ar fi cumpărat-o. Avea o abilitate ieșită din comun de a găsi manuscrise bizare.

— O căutai aici, în Oxford, acum o sută cincizeci de ani?

— Da, zise Matthew. Și, cu o sută cincizeci de ani înainte ca tu să primești *Ashmole 782* din depozit, mie mi s-a spus că lipsea.

Inima începuse să-mi bată mai tare, și Matthew mă privi îngrijorat.

— Continuă, am spus, încurajându-l cu un gest al mâinii.

— De atunci, am tot încercat să pun mâna pe ea. Toate celelalte manuscrise Ashmole erau disponibile, dar niciunul nu părea promițător. M-am uitat și la manuscrisele din alte biblioteci – Biblioteca Herzog August din Germania, Bibliothèque Nationale din Franța, Biblioteca Medici din Florența, Biblioteca Vaticanului, Biblioteca Congresului american.

Am clipit la imaginea unui vampir bântuind pe holurile din Vatican.

— Singurul manuscris pe care nu l-am văzut a fost *Ashmole 782*. Printr-un simplu proces de eliminare, acesta trebuie să fie manuscrisul care conține povestea noastră, dacă încă există.

— Ai văzut mai multe manuscrise alchimice decât mine.

— Probabil, admise Matthew, dar nu înseamnă că le înțeleg la fel de bine ca tine. Ce am văzut însă că au toate în comun este convingerea absolută că alchimistul poate transforma o substanță în alta, creând noi forme de viață.

— Sună ca teoria evoluției naturale, am zis eu pe un ton plat.

— Da, spuse blând Matthew, într-adevăr.

Ne-am refugiat pe canapele, eu ghemuită la capătul uneia, iar Matthew lăfăindu-se pe colțul celeilalte, cu picioarele lungi întinse în față. Din fericire, luase vinul cu el. Odată așezați, ne-am pregătit pentru mai multă sinceritate.

— La Blackwell's, săptămâna trecută am întâlnit un demon, Agatha Wilson. Internetul zice că este un designer faimos. Agatha mi-a spus că demonii cred că *Ashmole 782* este povestea tuturor originilor – până și a originii oamenilor. Peter Knox susține altceva. Spune că e prima carte de vrăji din istorie, sursa puterii tuturor vrăjitoarelor. Crede că manuscrisul conține secretul nemuririi – aici m-am uitat la Matthew – și pe cel al distrugerii vampirilor. Am auzit versiunea demonilor și pe cea a vrăjitoarelor, acum o vreau pe a ta.

— Vampirii cred că manuscrisul pierdut explică longevitatea și forța noastră, spuse Matthew. În trecut ne temeam că, dacă ar fi căzut în mâinile unei vrăjitoare, acest secret ar fi dus la exterminarea noastră. Unii se tem că în crearea noastră a fost implicată magia și că vrăjitoarele ar putea găsi un mod de a o inversa și de a ne distruge. E posibil ca această parte a legendei să fie adevărată.

Expiră încet, îngrijorat.

— Tot nu înțeleg de ce ești atât de sigur că această carte a originilor, orice ar conține ea, este ascunsă într-un tratat de alchimie.

— Un tratat de alchimie ar putea ascunde aceste secrete chiar sub ochii noștri, la fel cum Peter Knox își ascunde identitatea de vrăjitor sub paravanul expertizei în ezoterism. Cred că vampirii au fost cei care au aflat că era vorba de un manuscris alchimic. Totul se potrivește prea bine pentru a fi o coincidență. Alchimiștii au părut să surprindă exact esența vampirilor când au scris despre piatra filosofală. Ca vampiri, ajungem aproape nemuritori, majoritatea bogați, și avem șansa de a cunoaște și de a învăța incredibil de multe lucruri.

— Întru totul piatra filosofală. Paralelele dintre această substanță mitică și ființa din fața mea erau izbitoare – și totodată sinistre. Dar e greu să-ți imaginezi că o asemenea carte chiar există. În primul rând, poveștile despre ea se contrazic. Și cine ar fi atât de necugetat încât să strângă atâtea informații într-un singur loc?

— Ca și în legendele omenesci despre vampiri și despre vrăjitoare, există cel puțin un sâmbure de adevăr în fiecare poveste despre manuscris. Trebuie doar să ne dăm seama în ce constă adevărul și să dăm la o parte restul. Atunci vom începe să înțelegem.

Pe fața lui Matthew nu se zărea nicio urmă de minciună sau de eschivare. Încurajată de faptul că folosise cuvântul „noi”, am hotărât că merita mai multe informații.

— Ai dreptate. Cartea pe care o cauți este ascunsă în *Ashmole 782*.

— Continuă, spuse Matthew calm, încercând să-și controleze curiozitatea.

— În aparență, este o carte de alchimie. Imaginile conțin erori sau poate greșeli intenționate – n-am putut decide.

Mi-am mușcat buza de concentrare, iar Matthew își aținti ochii asupra locului unde îmi dăduse o picătură de sânge.

— Cum adică „în aparență, este o carte de alchimie“?

Își duse paharul mai aproape de nas.

— Este un palimpsest. Dar cerneala nu a fost ștearsă. Magia ocultează textul. Aproape mi-a scăpat, atât e de bine ascuns. Dar, când am dat una dintre pagini, lumina cădea în unghiul potrivit și am văzut rândurile scrise mișcându-se dedesubt.

— Ai putut să-l citești?

— Nu, am clătinat din cap. Dacă *Ashmole 782* conține informații despre cine suntem, cum de existăm și cum am putea fi distruși, ele sunt protejate foarte bine.

— E preferabil să rămână așa, spuse Matthew pe un ton sumbru, cel puțin deocamdată. Dar ceasul când vom avea nevoie de carte se apropie cu pași repezi.

— De ce? Ce e atât de urgent?

— Mai degrabă ți-aș arăta decât să-ți povestesc. Poți veni în laboratorul meu mâine?

Am dat din cap aprobator, perplexă.

— Putem merge după prânz, spuse el, ridicându-se.

Golisem sticla de vin în toiul conversației.

— E târziu. Ar trebui să plec. Întinse mâna spre clanță și apăsă pe ea. Încuietoria zdrăngăni și ușa se deschise ușor.

Se încruntă.

— Ai avut probleme cu ușa?

— Nu, am spus, verificând mecanismul, nu știu să fi fost ceva.

— Roagă pe cineva de la administrația clădirii să o verifice, spuse el, zgâlțâind în continuare de yală. S-ar putea să nu se închidă cum trebuie.

Când mi-am ridicat privirea de la ușă, o emoție inefabilă i se citea pe chip.

— Îmi pare rău că seara s-a terminat pe un ton atât de serios, îmi spuse el domol. M-am simțit grozav.

— Chiar a fost bună cina? am întrebat eu.

Vorbisem despre secretele universului, dar eram mai îngrijorată de stomacul lui.

— A fost mai mult decât bună, mă asigură el.

Expresia feței mi s-a înmuiat când i-am privit trăsăturile frumoase, străvechi. Cum puteau oamenii să treacă pe lângă el pe stradă fără să li se taie răsufierea? Înainte să mă pot stăpâni, m-am înălțat pe vârfuri și m-am întins să-l sărut repede pe obraz. Pielea îi era mătăsoasă și rece ca satinul, și mi-am simțit buzele neobișnuit de calde pe ea.

„De ce ai făcut așa ceva?” m-am întrebat, lăsându-mă în jos și îndreptându-mi privirea spre clanța problematică, numai ca să-mi ascund deruta.

Gestul nu durase decât câteva secunde, dar, așa cum știam de când folosisem magia pentru a lua *Note și întrebări* de pe raftul din Biblioteca Bodleiană, câteva secunde erau suficiente ca să-ți schimbe viața.

Matthew mă studia. Pentru că nu dădeam niciun semn de isterie sau că voiam să o iau la fugă, se aplecă spre mine și mă sărută încet, o dată și încă o dată. Fața lui se atinse de a mea, și el sorbi mirosul meu de sevă de salcie și de caprifoi. Când se îndreptă, ochii îi erau mai fumurii decât de obicei.

— Noapte bună, Diana, îmi zise zâmbind.

Câteva momente mai târziu, rezemată de ușa închisă, m-am uitat la cifra unu care clipea pe afișajul robotului telefonic. Din fericire, soneria era oprită.

Mătușa Sarah voia să-mi pună aceeași întrebare pe care mi-o pusesem și eu.

Dar eu pur și simplu nu voiam să răspund.

Capitolul 13

Matthew veni să mă ia după prânz – singura făptură neomenească printre cititorii din Selden End. În timp ce mă conducea pe sub grinzile aparente, bogat pictate, mă bombardă cu întrebări despre munca mea și despre cărțile pe care le citisem.

Oxfordul devenise rece și cenușiu, așa că mi-am ridicat gulerul, tremurând în aerul umed. Asta nu părea să-l deranjeze pe Matthew, care nu purta nicio jachetă. Vremea urâtă îl făcea să bată mai puțin la ochi, dar nu era suficientă ca să-l camufleze complet. Oamenii se întorceau și-l priveau lung în curtea centrală a Bibliotecii Bodleiene, apoi clătinau din cap.

— Ai fost observat, i-am zis.

— Mi-am uitat haina. Și, oricum, se uită la tine, nu la mine.

Îmi aruncă un zâmbet fascinant. O femeie rămase cu gura căscată, apoi o trase de mânecă pe prietena ei, înclinând capul în direcția lui Matthew.

Am râs.

— Te înșeli amarnic.

Ne-am îndreptat spre Colegiul Keble și spre parcurile universității, luând-o la dreapta pe lângă Rhodes House înainte de a intra în labirintul de clădiri moderne consacrate laboratoarelor și sălilor cu computere. Construite în umbra Muzeului de Istorie Naturală, enorma catedrală victoriană din cărămidă roșie închinată științei, acestea erau monumente de arhitectură contemporană funcțională, lipsită de imaginație.

Matthew îmi arată destinația noastră – o clădire scundă, oarecare – și scotoci prin buzunar după o carte de identitate din plastic. O trecu prin cititorul încorporat în ușă și tastă un set de coduri. Când ușa se deschise, Matthew mă ghidă spre biroul paznicului, unde mă înregistră ca vizitator și îmi dădu o legitimație pe care s-o prind de pulover.

— Sunteți bine păziți pentru un laborator universitar, am comentat

eu, jucându-mă cu legitimația.

Și paza nu continuă decât să se întărească pe măsură ce străbăteam kilometrii de coridoare care încăpuseră, cine știe cum, în spatele fațadei modeste. La capătul unui hol, Matthew scoase din buzunar un card diferit, îl trecu printr-un cititor și își puse arătătorul pe un panou de sticlă aflat lângă o ușă. Panoul scoase un clinchet, iar la suprafața sa apăru o tastatură cu senzori. Degetele lui Matthew atinseră rapid tastele numerice. Ușa se deschise cu un zgomot ușor și am simțit imediat un miros de curat, ușor antiseptic, amintind de spitale și de bucătării profesionale nefolosite. Venea de la faianța, de la oțelul inoxidabil și de la echipamentele electronice care acopereau toată suprafața sălii.

Înainte noastră se întindea o serie de încăperi cu uși de sticlă. Într-una se aflau o masă de ședințe, un monitor ca un monolit negru și câteva computere. În alta am văzut un birou vechi, din lemn, un scaun de piele, un uriaș covor persan care costase probabil o avere, telefoane, faxuri și mai multe computere și monitoare. Dincolo de ele se înșiruiau alte săli, care adăposteau grupuri de dulapuri pentru dosare, microscopae, frigidera, autoclave, etajere pline cu eprubete, centrifuge și zeci de dispozitive și instrumente care-mi erau total necunoscute.

Întreaga zonă părea pustie, deși de undeva se auzeau acordurile slabe ale unui concert de Bach pentru violoncel și ceva care semăna foarte tare cu ultimul hit înregistrat de câștigătorii Eurovisionului.

În timp ce treceam pe lângă cele două încăperi dotate cu calculatoare, Matthew arătă spre cea cu covorul.

— Biroul meu, îmi explică el.

Apoi mă conduse în primul laborator pe stânga. Peste tot erau computere, microscopae și recipiente pentru mostre, aranjate în ordine pe rafturi. Dulapuri pentru dosare înconjurau pereții. Unul dintre sertare purta o etichetă cu inscripția „<o”.

— Bun venit în laboratorul de istorie. Lumina albăstruie îi făcea lui Matthew chipul mai alb, iar părul, mai negru. Aici studiem evoluția naturală. Primim specimene de la vechi locuri de îngropăciune, din excavații, rămășițe fosilizate și ființe vii, și extragem din ele ADN.

Matthew deschise un sertar și scoase câteva dosare.

— Suntem doar unul dintre sutele de laboratoare din lume care folosesc genetica pentru a studia problema originii și dispariției

speciilor. Ceea ce ne diferențiază pe noi e faptul că nu studiem doar oameni.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, reci și clare.

— Studiați genetica vampirilor?

— Și pe cea a vrăjitoarelor și a demonilor.

Matthew trase cu piciorul un taburet cu roțițe și mă așeză pe el cu blândețe.

Un vampir încălțat cu ghete negre țâșni de după colț și se opri brusc, trăgându-și pe mâini o pereche de mănuși de latex. Avea aproape treizeci de ani, părul blond și ochii albaștri ai unui surfer californian. Comparativ cu Matthew, înălțimea și constituția medie îl făceau să arate fragil, dar avea un corp zvelt și plin de energie.

— AB negativ, zise el, studiindu-mă cu admirație. Uau, ce descoperire ai făcut! Închise ochii și inhală puternic. Și mai e și vrăjitoare!

— Marcus Whitmore, domnișoara e Diana Bishop. Este profesor de istorie la Yale – Matthew se încruntă spre vampirul mai tânăr – și se află aici în calitate de vizitator, nu de perniiță pentru ace.

— Aha!

Marcus păru dezamăgit, apoi se însufleți.

— Te superi dacă îți recoltez totuși un pic de sânge?

— Cred că da.

Nu aveam nici cea mai mică dorință să fiu înțepată de către un vampir flebotom.

Marcus fluieră.

— Ai o reacție de apărare pe cinste, doamnă profesoară Bishop. Mirosul de adrenalină se simte de la o poștă.

— Ce se petrece acolo? se auzi o voce cunoscută, de soprană.

După câteva secunde, silueta minionă a lui Miriam își făcu apariția.

— Doamna profesoară Bishop este ușor coplesită de laborator, Miriam.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că e ea, zise Miriam. Miroase altfel. E adrenalină?

Marcus dădu din cap.

— Da. Ești mereu așa? Doldora de adrenalină și fără niciun debușeu?

— Marcus.

Matthew se pricepea să emită un avertisment care-ți îngheța

sângele în vine cu numai câteva silabe.

— De când aveam șapte ani, am spus, privind-l în ochii neverosimil de albaștri.

Marcus fluieră din nou.

— Asta explică multe. Niciun vampir nu ar putea ignora așa ceva.

Marcus nu se referea la trăsăturile mele fizice, deși arată în direcția mea.

— Despre ce vorbești? am întrebat eu. Curiozitatea se dovedea mai puternică decât neliniștea, învingându-mi nervozitatea.

Matthew se trase de păr în dreptul tâmplilor și-i aruncă lui Marcus o privire care ar fi întunecat și soarele amiezii. Vampirul mai tânăr făcu o față blazată și-și trosni încheieturile. Am tresărit la auzul pocnetului.

— Vampirii sunt prădători, Diana, explică Matthew. Suntem atrași de reacțiile defensive ale altora. Când oamenii sau animalele devin agitate, le percepem mirosul specific.

— Îi putem simți și gustul. Adrenalina face sângele și mai delicios, zise Marcus. Condimentat, catifelat, apoi dulce. Absolut savuros.

Matthew scoase un mârâit jos, din gât. Buzele îi dezveliră dinții, și Marcus se dădu înapoi. Miriam îi puse o mână fermă pe antebraț.

— Ce? Nu mi-e foame! protestă Marcus, scuturându-se și îndepărtând mâna lui Miriam.

— Poate că doamna profesoară nu știe că vampirilor nu trebuie să le fie neapărat foame ca să fie sensibili la adrenalină, Marcus. Matthew se controlă cu un efort vizibil. Vampirii nu simt întotdeauna nevoia de a se hrăni, dar ne plac senzațiile date de vânătoare și de reacția defensivă a prăzii.

Dată fiind lupta pe care o duceam ca să-mi controlez anxietatea, nu era de mirare că Matthew mă invita mereu la masă. Nu mirosul meu de caprifoi îl făcea să-i fie foame, ci excesul meu de adrenalină.

— Îți mulțumesc pentru explicație, Matthew. Chiar și după seara trecută, eram încă relativ ignorantă în legătură cu vampirii. Voi încerca să mă liniștesc.

— Nu e nevoie, zise Matthew scurt. Nu e treaba ta să te liniștești. E treaba noastră să dăm dovadă de un minim de curtoazie și de control. Îi aruncă o privire înnegurată lui Marcus și împinse în față unul dintre dosare.

Miriam se uită la mine, îngrijorată.

— Poate ar fi bine să începem cu începutul.

— Nu. Cred că e mai bine să începem cu sfârșitul, replică Matthew, deschizând dosarul.

— Ei știi despre *Ashmole 782*? l-am întrebat eu, căci Miriam și Marcus nu dădeau niciun semn că voiau să plece.

El încuviință din cap.

— Și le-ai spus ce am văzut eu?

Matthew confirmă din nou.

— Tu ai mai spus cui? Întrebarea lui Miriam reflecta secole întregi de suspiciune față de vrăjitoare.

— Dacă te referi la Peter Knox, nu. Știi doar mătușa mea și prietena ei, Emily.

— Trei vrăjitoare și trei vampiri care împărtășesc un secret, zise Marcus gânditor, aruncându-i o privire lui Matthew. Interesant.

— Să sperăm că vom reuși să-l păstrăm mai bine decât am reușit să ascundem chestia asta.

Matthew împinse dosarul spre mine.

Trei perechi de ochi de vampir mă urmăriră cu atenție în timp ce-l deschideam. Titlul senzațional anunța: VAMPIR DEZLĂNȚUIT LA LONDRA. Am simțit cum mi se strânge stomacul și am dat deoparte articolul decupat din ziar. Sub el era raportul unui alt deces misterios la care cadavrul fusese găsit fără sânge. Dedesubt se afla un articol dintr-o revistă rusească, însoțit de o poză revelatoare. Gâtul victimei fusese sfâșiat de la maxilar la artera carotidă.

Urmau alte câteva zeci de crime și rapoarte în toate limbile imaginabile. Unii dintre cei omorâți fuseseră decapitați. În alte cazuri, cadavrele fuseseră golite de sânge, fără ca vreo picătură să fi fost găsită la locul crimei. O a treia categorie de morți sugerau prin ferocitatea mușcăturilor de pe gât și tors atacul unui animal.

— Suntem pe moarte, zise Matthew când am dat deoparte ultimul articol.

— Deocamdată văd că oamenii sunt cei care mor, am spus aspru.

— Nu doar oamenii, zise el. Dacă ne luăm după aceste dovezi, vampirii dau semne de deteriorare a speciei.

— Asta voiai să-mi arăți? Vocea îmi tremura. Ce-au de-a face toate astea cu originea făpturilor neomenești sau cu *Ashmole 782*?

Avertismentele recente ale lui Gillian îmi stârniseră amintiri dureroase, iar pozele pe care tocmai le văzusem nu făcuseră decât să

răscolească totul.

— Ascultă-mă, zise Matthew încet. Te rog.

Nu înțelegeam unde vrea să ajungă, dar simțeam că nu încerca să mă sperie. Matthew avea probabil un motiv serios să-mi împărtășească toate aceste informații. Strângând la piept dosarul, m-am așezat la loc.

— Morțile astea, începu el, luându-mi ușor dosarul, sunt rezultatul unor încercări ratate de a transforma oamenii în vampiri. Ceea ce odinioară ne era la îndemână, azi a devenit dificil. Sângele nostru este din ce în ce mai incapabil să dea naștere unei noi vieți.

Incapacitatea de reproducere provoca dispariția oricărei specii. Totuși, dacă mă luam după fotografiile pe care tocmai le văzusem, lumea nu avea nevoie de noi vampiri.

— E mai ușor pentru cei mai bătrâni – pentru vampirii ca mine, care s-au hrănit în primul rând cu sânge de om în tinerețe, continuă Matthew. Pe măsură ce îmbătrânim, simțim din ce în ce mai puțin nevoia de a crea alți vampiri. Dar cu vampirii mai tineri e altă poveste. Ei vor să-și întemeieze familii ca să alunge singurătatea noii lor vieți. Când găsesc o ființă umană cu care vor să se împerecheze sau când încearcă să creeze propriii lor copii, unii descoperă că sângele nu le e suficient de puternic.

— Ai spus că suntem toți pe cale de dispariție, i-am amintit eu pe un ton stăpânit, deși mânia nu mi se stinsese de tot.

— Vrajitoarele moderne nu mai sunt la fel de puternice ca străbunele lor. Vocea lui Miriam sună detașată. Și nu mai faceți atâția copii ca pe vremuri.

— Asta nu prea sună a dovadă, ci mai curând a evaluare subiectivă, am spus.

— Vrei dovezi? Miriam luă alte două dosare și le aruncă pe suprafața scânteietoare a mesei către mine. Iată-le, deși mă îndoiesc că vei înțelege prea mult din ele.

Unul avea o etichetă cu margini mov pe care scria „Benveguda”. Pe celălalt, eticheta cu margini roșii conținea numele „Good, Beatrice”. În interior nu erau decât grafice. Cele de deasupra erau circulare și viu colorate. Urmau unele, formate din bare negre și gri care se succedau regulat pe hârtia albă.

— Nu-i corect, protestă Marcus. Niciun istoric nu poate citi așa ceva.

— Astea sunt secvențe de ADN, am spus, arătând spre imaginile alb-negru. Dar ce reprezintă graficele colorate?

Matthew se sprijini în coate pe masă, lângă mine.

— Tot rezultate ale unor teste genetice, zise, trăgând mai aproape pagina cu cercuri. Acestea, de pildă, ne vorbesc despre ADN-ul mitocondrial al unei femei pe nume Benvenguda, moștenit de ea de la mama ei, și de la mama mamei ei, și de la toți strămoșii ei pe linie feminină. Este povestea descendenței ei materne.

— Și moștenirea genetică de la tatăl ei?

Matthew luă rezultatele ADN alb-negru.

— Tatăl uman al Benvengudei este aici, în ADN-ul ei nuclear – genomul ei –, împreună cu mama ei, care a fost o vrăjitoare. Se întoarse la cercurile multicolore. Dar ADN-ul mitocondrial, cel din afara nucleului celulei, înregistrează numai moștenirea ei maternă.

— De ce studiați și genomul, și ADN-ul ei mitocondrial?

Auzisem de genom, dar ADN-ul mitocondrial era o noutate pentru mine.

— ADN-ul nuclear ne oferă informații despre caracteristicile tale ca individ unic – despre felul cum moștenirea genetică maternă și cea paternă s-au combinat pentru a te crea. Amestecul dintre genele tatălui tău și genele mamei tale a dat naștere ochilor albaștri, părului blond și pistruiilor. ADN-ul mitocondrial ne poate ajuta să înțelegem istoria unei întregi specii.

— Asta înseamnă că originea și evoluția speciei sunt înregistrate în fiecare dintre noi, am spus încet. Sunt în sângele nostru și în fiecare celulă din corp.

Matthew clătină din cap aprobator.

— Dar orice poveste despre origini ne spune și o altă poveste – nu despre începuturi, ci despre sfârșit.

— Ne-am întors la Darwin, am spus, încruntându-mă. În *Originea speciilor* nu era vorba doar despre proveniența diverselor specii, ci și despre selecția naturală și despre dispariția lor.

— Unii spun că *Originea speciilor* este în primul rând despre dispariția lor, încuviințând Marcus, așezându-se în capătul celălalt al canapelei din laborator.

M-am uitat la cercurile strălucitoare ale Benvengudei.

— Cine a fost?

— O vrăjitoare foarte puternică, zise Miriam, care a trăit în Bretania în secolul al șaptelea. A fost o ființă excepțională într-o epocă ce a dat naștere multor ființe excepționale. Beatrice Good este una dintre

ultimele ei urmașe directe care ne sunt cunoscute.

— Familia lui Beatrice Good provenea cumva din Salem? am întrebat în șoaptă, atingându-i dosarul.

Existase o familie Good care trăise alături de Bishopi și de Proctori.

— Descendența lui Beatrice le include pe Sarah și pe Dorothy Good din Salem, zise Matthew, confirmându-mi bănuiala.

Deschise dosarul lui Beatrice și puse rezultatele testului ei mitocondrial alături de cele ale Benvengudei.

— Dar sunt diferite, am spus.

Se vedea din culori și din modul în care erau dispuse.

— Nu chiar atât de diferite, mă corectă Matthew.

— ADN-ul nuclear al lui Beatrice are mai puțini markeri caracteristici vrăjitoarelor. Asta indică faptul că, în timp, strămoșii ei s-au bazat din ce în ce mai puțin pe magie și pe vrăjitorie în lupta lor pentru supraviețuire. Aceste schimbări au început să determine mutații în ADN-ul ei – mutații care au oclutat magia.

Mesajul său suna perfect științific, dar îmi era destinat.

— Strămoșii lui Beatrice au lăsat baltă magia, iar asta va distruge în cele din urmă familia?

— Nu e în întregime vina vrăjitoarelor. Este și vina naturii. Privirea lui Matthew era tristă. Se pare că vrăjitoarele, ca și vampirii, resimt dificultatea supraviețuirii într-o lume din ce în ce mai umanizată. La fel și demonii, care manifestă mai puțină genialitate – trăsătură ce-i distingea odinioară de populația umană – și mai multă nebulie.

— Oamenii nu sunt pe cale de dispariție? am întrebat.

— Da și nu, zise Matthew.

— Noi credem că oamenii – până acum – s-au dovedit mai adaptabili. Sistemul lor imunitar reacționează mai repede, iar nevoia lor de reproducere este mai puternică decât cea a vampirilor sau a vrăjitoarelor. Odinioară, lumea era împărțită mai egal între oameni și ființe neomenești. Acum oamenii sunt majoritari, iar celelalte făpturi alcătuiesc doar zece la sută din populația lumii.

— Lumea era altfel când existau tot atâtea ființe neoameni câți oameni. Miriam părea să regrete că balanța genetică nu mai era înclinată în favoarea noastră. Dar sistemul lor imunitar mai sensibil o să le provoace și lor sfârșitul.

— Cât de diferiți suntem noi de oameni?

— Considerabil, cel puțin la nivel genetic. Părem asemănători, dar în

profunzime structura noastră cromozomială este distinctă. Matthew schiță o diagramă pe spatele dosarului lui Beatrice Good. Oamenii au douăzeci și trei de perechi de cromozomi în fiecare nucleu celular, fiecare dispusă în secvențe lungi de cod. Vampirii și vrăjitoarele au douăzeci și patru de perechi cromozomiale.

— Mai mult decât oamenii, strugurii pinot noir sau porcii, îmi făcu Marcus cu ochiul.

— Și demonii?

— Ei au același număr de perechi cromozomiale ca oamenii, dar au și un cromozom în plus. Din câte ne-am dat seama, acest cromozom suplimentar îi face demonici, zise Matthew, și predispuși la instabilitate.

O șuviță de păr îmi căzu peste ochi în timp ce-i studiam schița sa în creion. Am dat-o deoparte nerăbdătoare.

— Ce conțin cromozomii în plus?

Îmi era greu să țin pasul cu Matthew, acum că depășiserăm deja nivelul biologiei de liceu.

— Material genetic care ne face diferiți de oameni, zise Matthew, precum și material ce reglează funcționarea celulelor, numit de savanți și „ADN rezidual“.

— Deși nu este un reziduu, zise Marcus.

— Tot materialul ăla genetic probabil că a rămas din procesul anterior al selecției naturale sau așteaptă să fie folosit în contextul următoarelor schimbări. Încă nu știm care-i e rostul.

— Stai puțin, am intervenit eu. Vrăjitoarele și demonii se nasc. Eu m-am născut cu o pereche de cromozomi în plus, iar prietenul tău Hamish s-a născut cu un cromozom suplimentar. Dar vampirii nu se nasc – voi sunteți creați din ADN uman. Cum de căpătați o pereche de cromozomi adiționali?

— Când un om renaște ca vampir, cel care-l creează îi îndepărtează mai întâi tot sângele uman, provocând dereglarea tuturor organelor. Înainte ca moartea să se producă, creatorul îi dă apoi din sângele lui sau al ei, replică Matthew. Din câte ne dăm noi seama, afluxul sângelui de vampir determină mutații genetice spontane în fiecare celulă a corpului.

Matthew folosește și cu o seară în urmă termenul „renaștere“, dar nu mai auzisem niciodată până acum cuvântul „creator“ în legătură cu vampirii.

— Sângele creatorului inundă sistemul celui care renaște, aducând cu sine noi informații genetice, zise Miriam. La fel se întâmplă în cazul transfuziilor de sânge uman. Doar că sângele unui vampir provoacă sute de modificări în ADN.

— Am început să căutăm în genom dovezi ale unei schimbări atât de explozive, explică Matthew. Și le-am găsit – e vorba de mutații care demonstrează că toți vampirii proaspăt născuți au trecut printr-o adaptare spontană pentru a supraviețui atunci când au absorbit sângele creatorului lor. Asta provoacă apariția unei perechi suplimentare de cromozomi.

— Un big-bang genetic. Sunteți ca o galaxie care se naște dintr-o stea muribundă. În câteva momente, genele voastre vă transformă în altceva – ceva inuman.

L-am privit uluită.

— Ești bine? mă întrebă el. Putem face o pauză.

— Puteți să-mi dați niște apă?

— Îți aduc eu. Marcus se ridică dintr-un salt. Avem apă în frigiderul cu specimene.

— Oamenii ne-au furnizat primul indiciu că stresul celular acut provocat de bacterii și alte forme de bombardament genetic ar putea determina mutații rapide, și nu schimbările mai lente specifice selecției naturale. Miriam scoase un dosar dintr-un sertar. Deschizându-l, îmi arătă o secțiune dintr-un grafic alb-negru. Omul ăsta a murit în 1375. A supraviețuit variolei, dar boala a determinat o mutație a celui de-al treilea cromozom în timp ce corpul lui făcea față rapid avalanșei de bacterii.

Marcus se întoarse cu apa pentru mine. Am scos dopul sticlei și am băut însetată.

— ADN-ul vampirilor este plin de mutații similare rezultate din lupta cu bolile. Aceste schimbări ar putea duce încet-încet la dispariția noastră. Matthew părea îngrijorat. Acum încercăm să descoperim ce anume din sângele vampirilor declanșează generarea de noi cromozomi. Răspunsul s-ar putea afla în mitocondrii.

Miriam clătină din cap.

— Nici vorbă. Răspunsul se găsește în ADN-ul nuclear. Când un corp este asaltat de sângele de vampir, ADN-ul trebuie să declanșeze o reacție care permite organismului să accepte și să asimileze schimbările.

— Poate, dar dacă stau așa lucrurile, trebuie să studiem mai îndeaproape și ADN-ul rezidual. Materialul genetic trebuie să existe deja pentru ca noi cromozomi să poată fi generați, insistă Matthew.

În timp ce ei se certau, eu mi-am suflecat mâneca. Când țesătura îmi descoperi cotul și venele brațului meu au fost expuse la aerul rece din laborator, toți își îndreptară atenția glacială asupra pielii mele.

— Diana, spuse Matthew cu răceală, atingându-și medalionul de pelerin, ce faci?

— Mai ai mănușile la îndemână, Marcus? am întrebat eu, continuând să-mi rulez mâneca.

Marcus rânji.

— Da.

Se ridică și scoase o pereche de mănuși de latex dintr-o cutie aflată în apropiere.

— Nu e nevoie s-o faci, Diana. Matthew avea vocea sugrumată.

— Știu. Dar vreau s-o fac.

Venele mele păreau și mai albastre în lumina din laborator.

— Ai vene bune, zise Miriam, dând din cap aprobator, ceea ce stârni un mârâit de avertizare din partea vampirului înalt care stătea în picioare lângă mine.

— Matthew, dacă lucrul ăsta te deranjează, așteaptă afară, am spus calm.

— Aș vrea să te gândești un pic înainte, zise Matthew, aplecându-se protector asupra mea, așa cum făcuse când Peter Knox mă abordase în bibliotecă. Nu avem cum să anticipăm rezultatele testelor. Va fi vorba de întreaga ta viață și de istoricul familiei tale, totul expus în alb și negru. Ești absolut sigură că vrei să te supui unei astfel de examinări?

— Cum adică întreaga mea viață?

Intensitatea privirii lui fixe mă făcu să mă foiesc.

— Aceste teste ne spun mult mai multe decât ce culoare au ochii și părul tău. Ne vor indica ce alte caracteristici ți-au transmis mama și tatăl tău, fără să mai punem la socoteală caracteristicile tuturor strămoșelor tale.

Am schimbat o privire lungă.

— De-asta și vreau să prelevați o mostră de la mine, am spus eu, pe un ton răbdător. Pe chipul lui se citi confuzia. M-am întrebat toată viața ce anume face sângele familiei Bishop în timp ce-mi curge prin vene. Toți cei care-mi cunosc familia s-au întrebat. Acum vom ști.

Mi se părea foarte simplu. Sângele meu îi putea dezvălui lui Matthew lucruri pe care nu voiam să risc să le descopăr la întâmplare. Nu voiam să dau foc mobilei, să-mi iau zborul printre copaci sau să gândesc de rău despre o persoană, iar aceasta să se îmbolnăvească de moarte peste două zile. Matthew credea poate că era riscant să îmi recolteze sânge. Mie mi se părea ceva extrem de sigur, luând în calcul toate aceste aspecte.

— În plus, mi-ai spus că vrăjitoarele sunt pe cale de dispariție. Sunt ultima din neamul Bishop. Poate că sângele meu vă va ajuta să vă dați seama de ce.

Ne-am privit ținută unul pe celălalt, vampir și vrăjitoare, în timp ce Miriam și Marcus așteptau răbdători. În cele din urmă, Matthew oftă exasperat.

— Adu-mi o trusă de recoltare, îi spuse lui Marcus.

— Pot s-o fac eu, zise Marcus defensiv, trăgând cu un pocnet de mânușile din latex.

Miriam încercă să-l rețină, dar Marcus se apropie de mine cu o cutie de eprubete și de ace.

— Marcus, îl avertiză Miriam.

Matthew îi smulse echipamentul din mâini și-l opri cu o privire înfricoșătoare, mortală.

— Îmi pare rău, Marcus. Dacă e să-i recolteze cineva sânge Diane, acela voi fi eu.

Ținându-mi încheietura cu degetele sale reci, îmi îndoii brațul în sus și în jos de câteva ori înainte de a-l întinde complet, așezându-mi mâna cu delicatețe pe suprafața fără pată. Era, fără îndoială, înfricoșător să vezi cum un vampir se pregătește să-ți înfigă un ac în venă. Matthew îmi legă un garou deasupra cotului.

— Strânge pumnul, zise el încet, punându-și mânușile și pregătind acul de seringă și prima eprubetă.

Am făcut ce-mi spusese, încleștând mâna și privind cum se umflau venele. Matthew nu se deranjă să mă anunțe, așa cum făceau de obicei asistentele, că o să simt o înțepătură. Se aplecă doar deasupra mea fără prea multă ceremonie și îmi vârî instrumentul ascuțit de metal în braț.

— Nici nu m-a durut.

Am desfăcut pumnul, ca să las sângele să curgă liber.

Matthew își strânse buzele în timp ce schimba eprubetele. Când termină, scoase acul și-l aruncă într-un container sigilat pentru deșeuri

periculoase. Marcus strânse eprubetele și i le dădu lui Miriam, care le etichetă cu scrisul ei mărunț, precis. Matthew puse un pătrat de tifon peste înțepătură și îl fixă cu degete reci, puternice. Cu cealaltă mână, luă o rolă de leucoplast și prinse cu ajutorul ei tifonul.

— Data nașterii? întrebă Miriam brusc, cu pixul deasupra eprubetei.

— 13 august 1976.

Miriam mă privi fix.

— 13 august?

— Da. De ce?

— Voiam doar să mă asigur, murmură ea.

— În majoritatea cazurilor, preferăm să prelevăm și un frotiu de mucoasă bucală.

Matthew deschise un pachet și scoase două bucăți albe de plastic. Aveau forma unor lopățele, cu capetele mai late ușor zgrunțuroase.

Fără să spun o vorbă, am deschis gura și l-am lăsat pe Matthew să răsucească mai întâi un tampon, apoi pe celălalt, pe interiorul obrazilor mei. Fiecare a fost pus pe urmă în câte un tub de plastic sigilat.

— Asta a fost tot.

Privind în jurul meu prin laborator la calmul tăcut al oțelului inoxidabil și al luminilor albastre, mi-am adus aminte de alchimiștii mei, trudind deasupra focurilor de cărbuni într-o lumină difuză, cu ustensile improvizate și creuzete sparte din lut. Ce n-ar fi dat ei pentru șansa de a lucra într-un asemenea loc – cu instrumente care i-ar fi putut ajuta să înțeleagă misterele creației!

— Îl căutați pe primul vampir? am întreat, arătând spre sertarele cu dosare.

— Uneori, spuse Matthew încet. Urmărim în primul rând felul în care hrana și bolile afectează speciile, și apoi modul și momentul în care anumite familii se sting.

— Și chiar e adevărat că suntem patru specii distincte, sau demonii, oamenii, vampirii și vrăjitoarele au un strămoș comun?

Mă întrebam mereu dacă insistența lui Sarah că vrăjitoarele au prea puține în comun cu oamenii sau cu celelalte ființe neomenești însemna și altceva decât o gândire tradiționalistă și faptul că-și dorea să creadă așa ceva. Pe vremea lui Darwin, mulți credeau că e imposibil ca un cuplu de strămoși umani comuni să fi produs atâtea tipuri rasiale diferite. Când unii albi europeni se uitau la negrii africani, erau tentați de teoria poligeniei, care susținea că rasele descind din strămoși

neînruđiți.

— Demonii, oamenii, vampirii și vrăjitoarele diferă considerabil la nivel genetic.

Matthew mă străpungea cu privirea. Înțelegea de ce întrebasem, chiar dacă refuza să-mi dea un răspuns direct.

— Dacă dovediți că nu suntem specii diferite, ci doar ramuri diferite în cadrul aceleiași specii, asta va schimba totul, l-am avertizat.

— Cu timpul, ne vom da seama cum – dacă – cele patru grupuri sunt înrudite. Dar mai avem mult până acolo. Se ridică. Cred că ajunge cu știința pe ziua de azi.

După ce ne-am luat rămas-bun de la Miriam și de la Marcus, Matthew mă duse cu mașina la New College. Plecă să se schimbe și se întoarse să mă ia la yoga. Am călătorit spre Woodstock într-o tăcere aproape deplină, amândoi cufundați în gânduri.

La Old Lodge, Matthew îmi deschise portiera ca de obicei, scoase saltelele de yoga din portbagaj și le puse pe umăr.

O pereche de vampiri trecu foarte aproape de noi. Unul dintre ei mă atinse fugitiv. Mâna lui Matthew făcu o mișcare cu iuțeala fulgerului, împletindu-și degetele cu ale mele. Contrastul dintre noi era izbitor – pielea lui palidă și rece se deosebea de a mea, foarte vie și caldă.

Mă țin de mână până când am intrat înăuntru. După oră ne-am întors la Oxford și-am discutat pe drum mai întâi despre ceva ce spusese Amira, apoi despre ceva ce făcuse sau nu făcuse involuntar unul dintre demoni și care părea să surprindă exact esența demonilor. După ce trecurăm de porțile de la New College, Matthew făcu un gest surprinzător – opri motorul înainte de a-mi deschide portiera.

Fred ridică privirea de la monitoarele sale și deschise geamul de sticlă al cabinei lui când vampirul se apropie.

— Da?

— Aș dori s-o conduc pe doamna profesoară Bishop în apartamentul său. E în regulă dacă las mașina aici, cu cheile, în caz că e nevoie să o muți?

Fred observă legitimația de la John Radcliffe și încuviință. Matthew îi aruncă cheile prin geamul deschis.

— Matthew, am spus imediat, locuiesc peste drum. Nu-i nevoie să mă conduci până acasă.

— Dar te conduc, zise el pe un ton care puse capăt discuției.

Dincolo de arcadele clădirii, după ce ieșiserăm din raza vizuală a lui

Fred, Matthew mă prinse din nou de mână. De data asta, șocul provocat de pielea lui rece a fost însoțit de o senzație tulburătoare de căldură în stomac.

La baza scării m-am întors cu fața spre el, ținându-l încă de mână.

— Mulțumesc că m-ai luat din nou la yoga.

— Cu mare plăcere.

Îmi dădu după ureche șuvița aceea imposibilă și degetele lui îmi întârziară pe obraz.

— Vino mâine la cină, spuse el blând. E rândul meu să gătesc. Pot să vin să te iau de aici la șapte și jumătate?

Inima îmi sări în piept. „Spune nu“, mi-am zis cu severitate, în pofida ei.

— Mi-ar face plăcere, îmi ieși în schimb de pe buze.

Vampirul îmi apăsă buzele reci întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— *Ma vaillante fille*³⁰ îmi șopti la ureche.

Parfumul lui amețitor, ispititor îmi umplu nările.

Sus, cineva reparase ușa așa cum cerusem, și mi-a fost greu să întorc cheia în broască. Pe robotul telefonic mă întâmpină beculețul pâlpâitor, indicându-mi faptul că promisem un alt mesaj de la Sarah. M-am dus la fereastră și am privit în jos, și atunci l-am văzut pe Matthew uitându-se în sus. I-am făcut cu mâna. El zâmbi, își vârî mâinile în buzunare și se întoarse spre poartă, pătrunzând în întunericul nopții ca și cum i-ar fi aparținut.

---

³⁰ „Fata mea curajoasă“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

Capitolul 14

Matthew mă aștepta lângă ghereta portarului la șapte și jumătate, impecabil ca întotdeauna, într-o combinație monocromă de cenușiu de turturea și gri-antracit, cu părul brunet pieptănat pe spate, lăsând la vedere linia neuniformă de unde începea să crească. Făcu față răbdător inspecției portarului de week-end, care mă petrecu cu o înclinare a capului și cu un apăsător „Vă așteptăm mai târziu, doamnă profesoară Bishop”.

— Trezești cu adevărat instinctele protectoare ale altora, murmură Matthew când ieșirăm pe poartă.

— Unde mergem?

Nu se vedea nici urmă de mașină pe stradă.

— În seara asta luăm cina la colegiu, răspunse el, arătând spre Biblioteca Bodleiană.

Fusesem sigură că mă va duce la Woodstock sau într-un apartament din vreun bloc victorian din cartierul de nord al Oxfordului. Nu-mi trecuse prin cap că ar putea locui într-un colegiu.

— În sala mare, la masa profesorilor?

M-am simțit dintr-odată îmbrăcată inadecvat și am început să trag de tivul bluzei negre de mătase.

Matthew își dădu capul pe spate și râse.

— Evit sala mare de câte ori pot. Și, cu siguranță, nu o să te duc acolo, să stai în Jilțul Primejdios³¹ și să fii examinată de ceilalți profesori.

---

³¹ În legendele arturiene, Jilțul Primejdios este un loc liber la Masa Rotundă, rezervat de către vrăjitorul Merlin cavalerului care într-o bună zi avea să descopere Graalul. Acest cavaler este fie Percival, fie Sir Galahad, în funcție de versiunea poveștii. Jilțul Primejdios este atât de strict rezervat, încât se dovedește fatal oricui altcuiva s-ar așeza pe el. (n.tr.)

Am dat colțul și am luat-o spre Radcliffe Camera³². Când am trecut de intrarea în Hertford College fără să ne oprim, mi-am pus mâna pe brațul lui. În Oxford exista un colegiu vestit pentru exclusivitatea sa și pentru atenția rigidă acordată protocolului.

Era un colegiu faimos, de asemenea, datorită profesorilor săi.

— Să nu-mi spui că...

Matthew se opri.

— Ce contează în care colegiu sunt membru? Își feri privirea. Dacă preferi să-ți petreci timpul cu alte persoane, înțeleg, desigur.

— Nu-mi fac griji că ai să mă mănânci *pe mine* la cină, Matthew. Doar că n-am intrat niciodată aici.

Două porți ornamentate păzeau colegiul ca pe Țara Minunilor. Matthew scoase un sunet nerăbdător și mă prinse de mână, ca să mă împiedice să trag cu ochiul prin ele.

— E doar un grup de oameni care lucrează în niște clădiri vechi.

Îmbufnarea lui nu reușea să diminueze importanța faptului că era unul dintre cei aproximativ șaptezeci de profesori ai unui colegiu fără studenți.

— În plus, mergem în apartamentul meu.

Cât timp am străbătut distanța rămasă, Matthew s-a relaxat în întuneric cu fiecare pas, ca și cum s-ar fi aflat în compania unui prieten vechi. Am trecut printr-o ușă joasă din lemn prin care publicului îi era interzis să intre în incinta tăcută a colegiului. În gheretă nu era decât portarul; niciun student nu stătea pe băncile din curtea din față. Era atâta liniște, de parcă membrii săi ar fi fost cu adevărat „sufletele tuturor oamenilor credincioși care muriseră în Universitatea Oxford”³³.

Matthew se uită la mine cu un zâmbet timid.

— Bine ai venit la All Souls.

Clădirea colegiului era o capodoperă de arhitectură gotică târzie, un hibrid între un tort de nuntă și o catedrală, cu fleșele sale dezinvolve și

---

³² Clădire proiectată de James Gibbs și construită în 1737-1749 pentru a adăposti biblioteca științifică Radcliffe (n.tr.)

³³ Referire la denumirea oficială a Colegiului All Souls din cadrul Universității Oxford - Colegiul Sufletelor Tuturor Morților Credincioși. Este o instituție de cercetare ai cărei membri fac automat parte din Consiliul Director al Universității. (n.tr.)

cu sculpturile sale delicate în piatră. Am suspinat de plăcere, incapabilă să spun ceva – cel puțin deocamdată. Dar Matthew avea să aibă de dat multe explicații mai târziu.

— Bună seara, James, îi spuse el portarului, care-l privi peste ochelarii cu lentile groase și înclină din cap în semn de salut. Matthew ridică mâna. O cheie veche se legăna pe un șnur de piele atârânănd de degetul său arătător. Nu stau decât o clipă.

— Nicio problemă, domnule profesor Clairmont.

Matthew mă luă din nou de mână.

— Să mergem. Trebuie să continui cu educația ta.

Se purta ca un băiat poznaș plecat la vânătoare de comori, trăgându-mă după el. Ne strecurarăm printr-o ușă crăpată, înnegrită de vreme, iar Matthew aprinse lumina. Pielea sa albă se ivi brusc din întuneric, făcându-l să arate din creștet până-n tălpi ca un vampir.

— Noroc că-s vrăjitoare, l-am tachinat eu. Văzându-te aici, un biet om s-ar speria de moarte.

La baza unui rând de scări, Matthew introduse un lung șir de cifre într-un dispozitiv de securitate, apoi atinse o altă tastă. Am auzit un declic ușor și l-am văzut deschizând o altă ușă. Mirosul de mucegai, de vechi și de altceva pe care nu l-am putut identifica mă izbi dintr-odată. Dincolo de luminile de pe scară se întindea la nesfârșit întunericul.

— Parcă suntem într-un roman gotic. Unde mă duci?

— Răbdare, Diana. Nu mai avem mult.

Din păcate, răbdarea nu era punctul forte al femeilor din familia Bishop.

Matthew întinse mâna peste umărul meu și apăsă pe un alt întrerupător. Suspendate de cabluri ca niște trapeziști, un șir de becuri vechi aruncau cercuri de lumină peste ceea ce părea a fi niște boxe pentru cai, destinate unor ponei miniaturali.

M-am holbat la Matthew. În ochi mi se citeau o mie de întrebări.

— După tine, spuse el, cu o plecăciune.

Pășind înainte, am recunoscut mirosul ciudat. Era alcool învechit – mirosul de duminică dimineața din puburi.

— Vin?

— Vin.

Am trecut pe lângă câteva zeci de mici încăperi în care, pe rafturi, în stative și în lăzi, se aflau sticle. Fiecare purta câte o tăbliță din ardezie, cu un an înscris pe ea cu cretă. Am colindat pe lângă rafturi pe care

stăteau vinuri din timpul Primului și al celui de-al Doilea Război Mondial și pe lângă sticle pe care Florence Nightingale le-ar fi putut lua în cuferele sale atunci când a plecat spre Crimeea. Erau acolo vinuri din anul construirii Zidului Berlinului și din anul căderii lui. Mai adânc în pivniță, anii mângăliți pe plăcuțe lăsară locul unor categorii mai generale, precum „Old Claret“ și „Vintage Port“.

În cele din urmă am ajuns în capătul încăperii. Douăsprezece uși mici stăteau încuiate și tăcute, și Matthew o deschise pe una dintre ele. Aici nu exista curent electric, dar el luă o lumânare și o înfipse bine într-un suport din alamă înainte de a o aprinde.

Înăuntru, totul era la fel de ordonat ca Matthew însuși, doar că era acoperit cu un strat de praf. Suporturi de lemn înghesuite conțineau sticle de vin până jos, la podea, astfel încât puteai lua o singură sticlă fără să faci toată stiva să se prăbușească. Lângă ușorul unde vinul fusese scuipat an după an se vedeau pete de vin roșu. Mirosul de struguri vechi și de dopuri de plută și un vag iz de mucegai pluteau în aer.

— Asta e a ta? Nu-mi venea să cred.

— Da, e a mea. Sunt câțiva profesori care au pivnițe private.

— Ce-ar putea fi aici care să nu fie deja dincoace?

Încăperea din spatele meu conținea probabil câte o sticlă din fiecare vin produs vreodată. Cea mai bună prăvălie de vinuri din Oxford părea acum searbădă și ciudat de goală, prin comparație.

Matthew zâmbi misterios.

— Tot felul de lucruri.

Se mișca repede prin încăperea micuță, fără ferestre, scoțând bucuros sticle de vin de ici și colo. Îmi dădu o sticlă grea, neagră, cu o etichetă în formă de scut auriu și cu o plasă de sârmă petrecută peste dop. Șampanie Dom Perignon.

Următoarea sticlă era verde-închis, cu o etichetă simplă, crem, pe care scria ceva cu negru. Matthew mi-o prezentă cu un mic gest teatral, și am văzut data: 1976.

— Anul în care m-am născut! am zis.

Matthew apăru cu încă două sticle: una cu o etichetă lungă, octogonală, cu poza unui castel franțuzesc și cu ceară groasă, roșie, în jurul gâtului; cealaltă, disproporționată și neagră, fără etichetă și sigilată cu ceva care arăta ca smoala. O veche bucată de hârtie groasă, cafenie era legată de gâtul ei cu o sfoară murdară.

— Mergem? întrebă Matthew, suflând în lumânare.

Încuie ușa cu grijă în urmă, ținând în echilibru cele două sticle în cealaltă mână, și strecură cheia în buzunar. Am lăsat în urmă mirosul de vin și am urcat la parter.

În aerul înserării, Matthew părea să strălucească de plăcere, cu brațele pline de sticle de vin.

— Ce seară minunată! spuse el fericit.

Am urcat în apartamentul său, care în unele privințe era mai impresionant decât mi-l imaginasem și mult mai puțin impresionant în altele. Camerele erau mai mici decât cele în care stăteam eu la New College, fiind amplasate în vârful uneia dintre cele mai vechi aripi din All Souls, pline de unghiuri și pante ciudate. Deși tavanul era suficient de înalt ca să fie comod pentru cineva de înălțimea lui Matthew, încăperile păreau totuși prea mici pentru el. Trebuia să se aplece în dreptul fiecărei uși, iar pervazurile ferestrelor îi ajungeau la coapse.

Ceea ce lipsea în privința dimensiunilor era compensat prin mobilier. Un covor Aubusson decolorat acoperea podeaua, fixat de o colecție de mobile William Morris originale. În mod incredibil, arhitectura secolului al cincisprezecelea, covorul din secolul al optsprezecelea și stejarul nefasonat de secolul al nouăsprezecelea arătau splendid împreună și dădeau încăperilor atmosfera unui club edwardian select pentru gentlemen.

În capătul îndepărtat al mesei principale se afla o masă lungă și îngustă, unde erau puse în ordine ziare, cărți și mărunțișurile tipice vieții universitare – înștiințări despre noi reguli ale universității, jurnale academice, solicitări de scrisori și de recenzii. Fiecare teanc era fixat de câte un obiect. Printre ele se numărau un prespapier autentic, din sticlă suflată masivă, o cărămidă veche, o medalie de bronz care era fără îndoială vreun premiu câștigat de el și un mic vătrai. În celălalt capăt al mesei, peste lemn fusese zvârlită o pânză moale de in, fixată pe masă cu ajutorul celor mai frumoase sfeșnice georgiene din argint pe care le văzusem vreodată în afara unui muzeu. O serie întreagă de pahare de vin, cu forme diferite, vegheau asupra unor farfurii albe, simple, și a altor obiecte de argintărie georgiene.

— E minunat.

Am privit în jur cu încântare. Nici o singură piesă de mobilier sau un singur ornament din această încăpere nu aparținea colegiului. Totul era prin excelență caracteristic lui Matthew.

— Ia loc, mă invită el.

Salvă cele două sticle de vin dintre degetele mele neglijente și le puse repede în ceea ce arăta ca o cămară la superlativ.

— Cei din All Souls nu cred că profesorii ar trebui să ia masa în cameră, zise el în chip de explicație, în timp ce eu contemplem puținele dotări de bucătărie, așa că ne vom descurca și noi cum putem.

Ceea ce urma să mănânc avea să rivalizeze, fără îndoială, cu cea mai bună cină din oraș.

Matthew puse șampania într-o găleată de argint plină cu gheață și mi se alătură, așezându-se pe unul dintre scaunele comode care flancau șemineul nefuncțional.

— Nu te mai lasă nimeni să aprinzi focul în vetrele din Oxford. Arată trist spre incinta goală din piatră. Când se aprindea focul în toate casele, orașul mirosea ca un foc de tabără.

— Când ai venit prima oară la Oxford?

Speram că directetea întrebării mele îl va asigura că nu încercam să-mi vâr nasul în viețile sale trecute.

— Ultima oară, în 1989. Își întinse picioarele lungi cu un oftat de relaxare. Am venit la Oriel ca student și am rămas la doctorat. Când am câștigat bursa specială de cercetare la All Souls, am venit aici pentru câțiva ani. După ce mi-am luat doctoratul, Universitatea mi-a oferit o locuință, iar membrii colegiului m-au primit printre ei.

De fiecare dată când deschidea gura, scotea câte o afirmație uluitoare. O bursă specială de cercetare? Erau doar câte două pe an.

— Și asta e prima dată când faci parte din Colegiul All Souls?

Mi-am mușcat buza, iar el râse.

— Bun, hai să-ți explic tot, îmi zise, ridicând mâinile și începând să numere colegiile pe degete. Am fost membru – o dată – al colegiilor Merton, Magdalen și University. Am fost de câte două ori membru al colegiilor New College și Oriel. Iar asta e prima dată când All Souls mi-a acordat atenție.

Adăugând la acest răspuns universitățile din Cambridge, Paris, Padova și Montpellier – căci eram sigură că avuseseră cândva un student pe nume Matthew Clairmont sau vreo variație a acestuia – am simțit că o sumedenie de diplome încep să-mi danseze amețitor în fața ochilor. Oare ce studiasse atâția ani și cu cine?

— Diana? Vocea amuzată a lui Matthew îmi pătrunse în gânduri. M-ai auzit?

— Scuză-mă.

Am închis ochii și mi-am apăsat mâinile pe coapse, nevrând să-mi mai las mintea să o ia razna.

— E ca o boală. Nu-mi pot ține curiozitatea în frâu când începi să-ți depeni amintirile.

— Știu. Este una dintre greutățile cu care se confruntă un vampir atunci când își petrece timpul cu o vrăjitoare care e și istoric pe deasupra.

Gura lui Matthew se strâmbase într-un rictus sarcastic, dar ochii îi sclipeau ca niște stele negre.

— Dacă vrei să nu mai ai asemenea greutăți pe viitor, îți sugerez să eviți secțiunea de paleografie din Biblioteca Bodleiană, am spus eu pe un ton caustic.

— Deocamdată nu pot face față decât unui singur istoric. Matthew se ridică în picioare cu agilitate. Te-am întrebat dacă ți-e foame.

De ce continua să mă invite la masă rămânea pentru mine un mister – când mie nu-mi era foame?

— Da, am spus, încercând să mă extrag dintr-un jilț Morris destul de adânc.

Matthew întinse mâna. I-am prins-o, iar el m-a ridicat cu ușurință.

Am rămas față în față. Trupurile noastre aproape se atingeau. Mi-am îndreptat atenția asupra umflăturii de sub puloverul lui – medalionul din Betania.

Ochii săi alunecară peste mine, lăsând în urmă fulgi de zăpadă.

— Arăți încântător.

Mi-am lăsat capul în jos, și șuvița obișnuită îmi căzu pe față. El întinse mâna, așa cum mai făcuse de câteva ori în ultima vreme, și mi-o dădu după ureche. De data asta, degetele lui îmi avansară până la ceafă. Îmi ridică părul de pe ea și-l lăsă să-i cadă printre degete ca și cum ar fi prefirat apă. M-am înfiorat la atingerea aerului răcoros pe piele.

— Îmi place la nebunie părul tău, murmură el. Are toate culorile imaginabile – chiar și șuvițe roșcate și negre.

L-am auzit trăgând aer în piept zgomotos, ceea ce însemna că percepuse un nou miros.

— Ce miroși?

Vocea îmi era îngroșată de emoție și încă nu îndrăzneam să-l privesc în ochi.

— Pe tine, spuse el și expiră.
Privirea mea se înalță spre a lui.

— Mâncăm?

Mi-a fost greu să mă concentrez asupra mâncării, dar am făcut tot posibilul. Matthew trase mai aproape fotoliul meu cu spătar de răchită, astfel încât să pot îmbrățișa cu privirea din el întreaga cameră – era caldă, minunată. Dintr-un frigider minuscul scoase două platouri pe care se aflau câte șase stridii proaspete, cuibărite pe un pat de gheață pisată, aidoma razelor unei stele.

— Prelegerea numărul unu din cursul educației tale este despre stridii și despre șampanie.

Matthew se așeză și ridică un deget, ca un profesor universitar pe punctul de a se lansa în expunerea unui subiect preferat. Se întinse după vin, la care ajunsese cu ușurință datorită mâinilor sale lungi, și-l scoase din găleată. Cu un singur gest făcu dopul să sară.

— Mie îmi e mai greu de obicei, am comentat sec, uitându-mă la degetele sale puternice, elegante.

— Te pot învăța să scoți dopul dintr-o lovitură de sabie, dacă vrei. Matthew rânji. Desigur, merge și cu un cuțit, dacă nu ai una la îndemână.

Turnă șampanie în paharele noastre. Lichidul începu să spumege și să danseze în lumina lumânărilor.

Matthew ridică paharul în onoarea mea.

— *À la tienne*³⁴.

— *À la tienne*.

Mi-am ridicat și eu paharul prelung și am privit bulele care se spărgeau la suprafață.

— De ce sunt atât de mici bulele?

— Pentru că vinul e atât de vechi. În general, șampania se bea mult mai devreme. Dar mie-mi place vinul vechi – îmi amintește de gustul de odinioară al șampaniei.

— Din ce an este?

— Dinainte de a te naște tu, replică Matthew.

Desfăcea stridiile cu mâinile goale – operațiune care necesită de

---

³⁴ „În sănătatea ta“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

obicei un cuțit foarte ascuțit și multă îndemânare – și arunca cochiliile într-un bol de sticlă aflat în mijlocul mesei. Îmi întinse un platou.

— Este din 1961.

— Te rog, spune-mi că e cel mai vechi vin pe care-l vom bea în seara asta, i-am răspuns, amintindu-mi de vinul pe care-l adusese joi la cină. În sticla pusă pe măsuța de lângă pat se afla acum ultimul dintre trandafirii albi pe care mi-i adusese.

— Nici pomeneală, zise el cu un rânjel.

Am azvârlit conținutul primei cochilii în gură și am făcut ochii mari în timp ce gura mi se umplea cu gustul Atlanticului.

— Acum bea. Își luă paharul și mă privi cum sorb din licoarea aurie. Ce gust simți?

Gustul catifelat al vinului și al stridiilor se împleti cu cel al sării de mare într-un fel absolut încântător.

— Parcă întreg oceanul ar fi în gura mea, am răspuns eu, luând încă o înghițitură de șampanie.

Am terminat stridiile și am trecut la o salată enormă. Conținea toate verdețurile scumpe cunoscute oamenilor, nuci, fructe de pădure și un sos delicios preparat din oțet de șampanie și ulei de măsline, pe care Matthew le amestecă atunci. Feliuțele subțiri de carne care o împodobeau erau bucățele de potârniche vânată pe domeniul Old Lodge. Am sorbit din ceea ce Matthew numea „vinul meu aniversar”, care mirosea a ceară de parchet cu lămâie și fum și avea gust de cretă și de caramel.

Următorul fel era o mâncare înăbușită, cu bucăți de carne într-un sos aromat. După prima îmbucătură mi-am dat seama că era vițel, combinat cu mere și un strop de smântână, servit pe un pat de orez. Matthew mă privea cum mănânc, și zâmbi când am simțit pentru prima dată gustul acrișor al mărunții.

— E o veche rețetă din Normandia, spuse. Îți place?

— E grozavă. Tu ai făcut-o?

— Nu. A gătit-o bucătarul-șef de la restaurantul Old Parsonage – și mi-a furnizat instrucțiuni precise despre cum s-o reîncălzesc fără s-o fac scrum.

— Te las să-mi reîncălzești cina oricând. Am lăsat căldura mâncării să mi se scurgă în corp. Dar tu nu mănânci.

— Nu, nu mi-e foame.

Continuă să mă privească cum mănânc timp de câteva clipe, apoi se

întoarse în bucătărie să ia o altă sticlă de vin – cea sigilată cu ceară roșie. Rupse ceara și scoase dopul.

— Perfect, se pronunță el, turnând cu grijă lichidul roșu aprins într-o carafă.

— Îi simți deja mirosul?

Încă nu eram sigură care era raza de acțiune a simțului său olfactiv.

— O, da. În special la vinul ăsta. Matthew îmi turnă un pic și apoi își puse și lui în pahar. Ești pregătită să guști ceva miraculos? mă întrebă.

Am dat din cap că da.

— Asta e un Châteaux Margaux dintr-un an foarte bun. Unii îl consideră cel mai bun vin roșu făcut vreodată.

Am ridicat paharele, iar eu am imitat toate mișcările lui Matthew. Și-a vârât nasul în pahar, și eu la fel. Am fost copleșită de parfumul de violete. Când am luat prima înghițitură, a fost ca și cum aș fi băut o catifea lichidă. Apoi am simțit gust de ciocolată cu lapte, cireșe și un potop de arome imprecise care-mi amintiră de mirosul de demult al biroului tatălui meu după ce fuma și de cel simțit atunci când scuturam ascuțitoarea de resturile de creion în clasa a doua. Ultima aromă pe care am perceput-o a fost una condimentată, care mă trimise cu gândul la Matthew.

— Are gustul tău! am zis.

— Cum așa?

— Condimentat, am spus eu, roșind brusc din obraji și până la rădăcina părului.

— Doar condimentat?

— Nu. Întâi am crezut că va avea gust de flori – de violete – pentru că așa mirosea. Dar apoi am simțit tot felul de gusturi. Tu ce simți?

Impresiile lui aveau să fie mult mai interesante și mai puțin jenante decât reacția mea. Matthew adulmecă, roti paharul și gustă.

— Violete – aici sunt de acord cu tine. Violete mov trase în zahăr. Elisabeta Tudor³⁵ se dădea în vânt după violetele confiate, dar i-au stricat dinții. Sorbi din nou. Fum de trabuc bun, de soiul celor pe care le aveau la Marlborough Club când trecea pe acolo prințul de Wales. Mure sălbatice culese din tufele de lângă grajdurile de la Old Lodge și

---

³⁵ Cea de-a doua fiică al lui Henric al VII-lea al Angliei și a Elisabetei de York și mătușa reginei Elisabeta I (1492-1495) (n.tr.)

coacăze macerate în rachiu.

A urmări un vampir în timp ce-și folosea puterile senzoriale era cu siguranță una dintre cele mai incredibile experiențe pe care le putea avea cineva. Nu era vorba doar de faptul că Matthew auzea și vedea lucruri care mie îmi scăpau. Atunci când simțea ceva, percepția lui era extrem de acută și de precisă. Nu orice mure – erau anumite mure, dintr-un anumit loc sau timp.

Matthew continuă să-și bea vinul, iar eu mi-am terminat mâncarea. Am ridicat paharul de vin cu un oftat mulțumit, jucându-mă cu piciorul său astfel încât să reflecte lumina lumânărilor.

— Ce gust crezi că aş avea eu? m-am întrebat cu voce tare, pe un ton jucăuş.

Matthew țăşni în picioare, alb la față și furios. Șervetul îi căzu, neobservat, pe podea. O venă de pe frunte pulsă o dată înainte de a se potoli.

Spusesem ceva ce nu trebuia.

Ajunse lângă mine cât ai clipi, ridicându-mă de pe scaun, și își înfipse degetele în coatele mele.

— A mai rămas o legendă despre vampiri despre care n-am discutat, nu-i așa?

Avea o privire ciudată, chipul înfricoșător. Am încercat să scap din mâinile lui, dar degetele i se înfipseră și mai adânc în carnea mea.

— Cea despre vampirul care e atât de fermecat de o femeie, încât nu se poate abține.

Mintea mea analiză în viteză cele întâmplate. Mă întrebasese ce gust simțisem. Eu simțisem gustul lui. Apoi îmi povestise el ce simțise, iar eu întrebasesem...

— Oh, Matthew, am șoptit.

— Te întrebi cum ar fi pentru mine să te gust?

Vocea lui Matthew coborî de la intensitatea unui mârâit la ceva mai profund și mai periculos. Timp de o clipă am simțit repulsie.

Înainte ca această senzație să se intensifice, el îmi dădu drumul. N-am avut timp să reacționez sau să mă îndepărtez. Îmi vârî degetele în păr, apăsându-mi ceafa cu policele. Eram prinsă din nou și am simțit cum mă cuprinde o senzație de liniște care se răspândea din atingerea lui rece. Oare mă îmbătasem din două pahare de vin? Eram drogată? Ce altceva putea explica sentimentul că nu eram în stare să mă eliberez?

— Nu-mi place doar mirosul tău. Îți pot *auzi* sângele de vrăjitoare curgându-ți prin vene.

Buzele lui reci se lipiseră de urechea mea, iar răsuflarea îi era dulce.

— Știi că sângele unei vrăjitoare are muzica lui? Aidoma unei sirene care-i cântă marinarului, cerându-i să-și conducă corabia spre stânci. Chemarea sângelui tău ar putea fi pierzania mea – și a ta.

Cuvintele îi sunau atât de liniștite și de intime, încât părea să-mi vorbească direct în minte.

Buzele începură să îi înainteze treptat de-a lungul maxilarului meu. Fiecare loc pe care-l atingea gura lui îngheța, apoi ardea când sângele năvălea înapoi la suprafața pielii.

— Matthew, am spus, trăgând aer în piept, deși mi se pusese un nod în gât.

Am închis ochii, așteptându-mă să-i simt dinții pe gât și, cu toate astea, fără să pot – fără să-mi doresc – să mă mișc.

Dar buzele lui flămânde le întâlneau pe ale mele. Brațele sale mă cuprinseseră, iar vârful degetelor îmi sprijiniră cu delicatețe capul. Buzele mi se deschiseră sub ale lui, în timp ce mâinile îmi rămaseră între pieptul său și al meu. Sub palmele mele, inima îi bătu – o dată.

După aceea, sărutul i se schimbă. Nu era mai puțin pasionat, dar foamea din atingerea lui căpătă un gust dulce-amăru. Mâinile i se ridicaseră, până când îmi cuprinseseră chipul, iar el se desprinse de mine fără tragere de inimă. Pentru prima oară am auzit un sunet înăbușit, neregulat. Nu semăna cu respirația umană. Era sunetul scos de cantitățile minuscule de oxigen care treceau prin plămâni puternici ai unui vampir.

— Am profitat de teama ta. N-ar fi trebuit s-o fac, șopti el.

Îmi țineam ochii închiși și continuam să mă simt îmbătată. Mirosul său de scorțișoară și de cuișoare alunga parfumul de violete al vinului. Neputând să mai rămân nemișcată, m-am foit în strânsoarea lui.

— Stai locului, îmi zise cu voce aspră. S-ar putea să nu reușesc să mă controlez dacă te îndepărtezi.

Mă avertizase în laborator despre relația dintre prădător și pradă. Acum încerca să mă determine s-o fac pe mortul, astfel încât prădătorul din el să-și piardă interesul față de mine.

Dar nu eram moartă.

Am deschis brusc ochii. Avea pe chip o expresie inconfundabilă. Era avidă, flămândă. Matthew era acum o creatură condusă de instinct. Dar

și eu aveam instincte.

— Sunt în siguranță cu tine.

Am pronunțat cuvintele cu buze înghețate și în același timp fierbinți, neobișnuite cu senzația dată de sărutul unui vampir.

— O vrăjitoare – în siguranță cu un vampir? Eu n-aș fi niciodată sigur în locul tău. E de ajuns o singură clipă. N-ai putea să mă oprești dacă te-aș ataca, și nici eu n-aș putea.

Privirile ni se întâlneau și rămaseră fixate una într-alta, fără ca vreunul dintre noi să clipească. Matthew scoase un sunet jos, de surprindere.

— Cât de curajoasă ești!

— N-am fost niciodată curajoasă.

— Felul cum ai dat sânge în laborator, felul în care susții privirea unui vampir, în care le-ai ordonat celorlalte făpturi să iasă din bibliotecă, chiar și faptul că te întorci acolo zi după zi, refuzând să-i lași pe alții să te țină departe de ceea ce vrei să faci – totul este curaj.

— Ba e încăpățănare.

Sarah îmi explicase diferența cu mult timp în urmă.

— Am mai văzut curaj ca al tău – în general, la femei. Matthew continuă ca și cum eu nu spusese nimic. Bărbații nu au așa ceva. Hotărârea noastră se naște din frică. E doar bravură.

Își trecu privirea peste mine ca o boare de fulgi de zăpadă care se topeau într-o undă de răcoare în clipa în care mă atingeau.

Un deget rece se întinse spre mine și prinse o lacrimă de pe vârful genelor mele. Fața îi era tristă când mă așeză cu delicatețe pe scaun și se ghemui pe vine lângă mine, odihnindu-și o mână pe genunchiul meu și pe cealaltă pe brațul fotoliului cu spătar de răchită, într-un cerc protector.

— Promite-mi că nu vei mai glumi niciodată cu un vampir – nici măcar cu mine – despre sânge sau despre ce gust ai putea avea.

— Îmi pare rău, am spus în șoaptă, silindu-mă să nu-mi feresc privirea.

Clătină din cap.

— Mi-ai spus mai devreme că nu știi multe despre vampiri. Ceea ce trebuie să înțelegi este că niciun vampir nu este imun la această tentație. Vampirii care au conștiință își petrec majoritatea timpului încercând să *nu*-și imagineze ce gust au oamenii. Dacă ar fi să întâlnești unul fără conștiință – și sunt destui care se încadrează în categoria asta

– atunci Dumnezeu să te ajute!

— Nu m-am gândit la asta.

Și încă nu reușeam să o fac. Minte mea se rotea încă în vârtejul sărutului lui, al furiei și al foamei lui copleșitoare.

Matthew lăsă capul în jos, punându-și creștetul pe umărul meu. Medalionul din Betania ieși din pulover și începui să se legene ca un pendul. Micul sicriu scânteia în lumina lumânărilor.

Apoi vorbi atât de încet încât trebuia să-mi încordez simțurile ca să-l aud.

— Vrăjitoarele și vampirii n-ar trebui să simtă așa ceva. Mă încercă emoții pe care niciodată nu le-am... Se întrerupse.

— Știu. Mi-am lipit precaută obrazul de părul lui. Era la fel de mătășos pe cât părea. Și eu le simt.

O mână îi rămăsese pe genunchiul meu, și cealaltă, pe brațul fotoliului în care stăteam. Auzindu-mi vorbele, le ridică încet și-mi cuprinse talia. Răceala cărnii sale îmi pătrunse prin haine, dar n-am tremurat. M-am tras mai aproape, astfel încât să-mi pot pune brațele pe umerii lui.

Bineînțeles, un vampir ar fi putut rămâne confortabil în poziția asta zile în șir. Dar pentru o simplă vrăjitoare nu era posibil. Când mi-am schimbat ușor poziția, el mă privi confuz, apoi chipul i se lumină.

— Am uitat, spuse, ridicându-se cu agilitatea caracteristică și dându-se înapoi. Mi-am mișcat întâi un picior, apoi pe celălalt, restabilindu-mi circulația.

Matthew îmi dădu paharul cu vin și se întoarse în jilțul său. După ce se așeză, am încercat să-l fac să se gândească la altceva.

— Care a fost cea de-a cincea întrebare la care a trebuit să răspunzi pentru bursa de cercetare?

Candidații la All Souls erau invitați să dea un examen constând în cinci întrebări ce combinau o profunzime intelectuală provocatoare cu o complexitate diavolească. Dacă supraviețuiai primelor patru întrebări ți se puneă faimoasa „întrebare a cincea”. Aceasta nu era deloc o întrebare, ci un singur cuvânt, precum „apă” sau „absență”. Candidatul alegea singur cum să răspundă, și numai un răspuns genial aducea un loc în All Souls.

Se întinse peste masă – fără să ia foc – și mai turnă vin în paharul meu.

— „Dorință”, spuse el, evitându-mi cu tot dinadinsul privirea.

Planul meu de a-i distraze atenția dăduse greș.

— Dorință? Și ce ai scris?

— Din câte îmi dau eu seama, doar două emoții mișcă lumea asta, dintotdeauna. Ezită, apoi continuă. Una este frica. Cealaltă este dorința. Despre asta am scris.

Am observat că răspunsul său nu luase în calcul iubirea. Era o imagine brutală, o înfruntare violentă între două impulsuri egale, dar opuse. Totuși suna veridic, ceea ce nu se putea spune și despre superficiala zicală conform căreia „dragostea mută munții din loc”. Matthew continua să facă aluzie la faptul că dorința sa – de sânge, în principal – era atât de puternică, încât amenința orice altceva.

Dar vampirii nu erau singurele ființe care trebuiau să facă față unor impulsuri puternice. O mare parte din ceea ce era calificat drept magie era pur și simplu dorință în acțiune. Vrăjitoria era diferită – necesita vrăji și ritualuri. Dar magia? O dorință, o nevoie, o foame prea puternică pentru a fi negată – toate se puteau transforma în fapte când treceau prin mintea unei vrăjitoare.

Iar dacă Matthew avea de gând să-mi spună secretele lui, nu părea corect ca eu să mi le păstrez pe ale mele cu atâta îndărătnicie.

— Magia este dorință transformată în realitate. Așa am scos *Note și întrebări* de pe raft în seara în care ne-am cunoscut, am zis eu, pronunțând cuvintele rar. Când o vrăjitoare se concentrează asupra a ceva ce-și dorește, iar apoi își imaginează cum l-ar putea obține, poate face să se întâmple acel lucru. De aceea trebuie să am atâta grijă în munca mea.

Am luat o înghițitură de vin și mâna mi-a tremurat cu tot cu pahar.

— Înseamnă că îți petreci majoritatea timpului încercând să nu-ți dorești lucruri, întocmai ca mine. Și, într-o anumită măsură, din aceleași motive.

Privirea lui scuturând fulgi de zăpadă trecu peste obrajii mei.

— Dacă te referi la teama că nu m-ar mai opri nimic odată pornită, așa e. Nu vreau să privesc înapoi și să văd o viață în care pur și simplu am luat lucrurile, în loc să le câștig.

— Și deci câștigi totul de două ori. Întâi, pur și simplu neluându-l, apoi câștigându-l din nou prin muncă și efort. Râse amar. Avantajele faptului că suntem ființe supranaturale nu sunt cine știe ce, nu-i așa?

Îmi sugeră să ne mutăm lângă șemineul său fără foc. M-am întins pe canapea, iar el aduse pe măsuta de lângă mine niște fursecuri cu alune,

apoi dispăru încă o dată în bucătărie. Când se întoarse, ducea o tăviță cu o sticlă neagră, foarte veche – cu dopul acum scos – și două pahare conținând un lichid chihlimburiu. Îmi întinse unul.

— Închide ochii și spune-mi ce miroși, îmi dădu el instrucțiuni pe un ton de profesor universitar la Oxford.

Pleoapele îmi coborâră ascultătoare. Vinul mi se păru în același timp vechi și proaspăt. Mirosea a flori, alune și lămâi confiate și a o altă lume, de mult apusă, despre care până acum putusem doar să citesc și să mi-o închipui.

— Miroase ca trecutul. Dar nu un trecut mort. Unul viu.

— Deschide ochii și ia o înghițitură.

În timp ce lichidul dulce și deschis la culoare îmi aluneca pe gât, ceva străvechi și puternic îmi pătrunse în sânge. „Probabil ăsta e gustul sângelui de vampir.“ Mi-am păstrat gândurile doar pentru mine.

— Ai de gând să-mi spui ce e? am întrebat eu, cu gura plină de arome.

— Malmsey³⁶, replică el rânjind. Un malmsey foaaaaarte vechi.

— Cât de vechi? am întrebat pe un ton suspicios. La fel de vechi ca tine?

El râse.

— Nu. Nu cred c-ai vrea să bei ceva la fel de vechi ca mine. E din 1795, din struguri cultivați pe insula Madeira. Era foarte popular odinioară, dar nimeni nu-i mai dă prea mare atenție acum.

— Foarte bine, am zis cu o satisfacție lacomă. Îmi rămâne mie mai mult.

Matthew râse din nou și se așeză cu ușurință într-unul dintre jilțurile Morris.

Am discutat despre timpul petrecut de el la All Souls, despre Hamish – celălalt câștigător al unei burse de cercetare, după cum se dovedi – și despre aventurile lor la Oxford. Am râs ascultându-i poveștile despre cinele luate în sala cea mare și despre cum dădea fuga la Woodstock după fiecare masă, ca să scape de gustul de vită prea fiartă.

— Pari obosită, îmi zise în cele din urmă, ridicându-se, după un alt pahar de malmsey și încă o oră de conversație.

---

³⁶ Vin dulce, fortificat, produs inițial în Grecia, apoi în Madeira (n.tr.)

— Sunt obosită.

În ciuda oboselii, trebuia să-i mai spun ceva înainte să plec acasă. Am pus cu grijă paharul pe masă.

— Am luat o decizie, Matthew. Luni am să rechem *Ashmole 782*.

Vampirul se așeză brusc.

— Nu știu cum am rupt vraja prima dată, dar voi încerca s-o fac din nou. Knox n-are prea mare încredere că voi reuși. Gura mi se strânse. Dar ce știe el? El n-a fost în stare să rupă vraja deloc. Și poate vei reuși să vezi cuvintele din palimpsestul vrăjit care se ascund sub imagini.

— Cum adică nu știi ce ai făcut ca să rupi vraja? Fruntea lui Matthew se încreți de nedumerire. Ce cuvinte ai folosit? Ce puteri ai invocat?

— Am rupt vraja fără să-mi dau seama, i-am explicat eu.

— Dumnezeule, Diana! sări din nou în picioare. Knox știe că nu ai folosit vrăjitoria?

— Dacă știe, nu e de la mine. Am ridicat din umeri. În plus, ce contează?

— Contează, pentru că, dacă nu ai rupt vraja înseamnă că tu ai întrunit condițiile desfacerii ei. În clipa asta, celelalte făpturi așteaptă să afle ce vrajă ai folosit ca s-o contracarezi pe cea existentă, pentru a o copia dacă pot și a pune mâna pe *Ashmole 782*. Când celelalte vrăjitoare vor descoperi că vraja ți s-a desfăcut singură, nu vor mai fi la fel de răbdătoare și cu siguranță nu se vor mai purta frumos.

Chipul mânios al lui Gillian îmi pluti prin fața ochilor, însoțit de amintirea vie a ceea ce-mi povestise că făcuseră vrăjitoarele pentru a le smulge secretele părinților mei. Cu stomacul făcut ghem, am înlăturat asemenea gânduri și m-am concentrat asupra punctelor slabe ale argumentului lui Matthew.

— Vraja a fost elaborată cu mai mult de un secol înainte de a mă naște eu. Ce spui tu e imposibil.

— Faptul că un lucru pare imposibil nu-l face neadevărat, zise el pe un ton sumbru. Și Newton știa asta. Cine știe ce va face Knox când va înțelege relația ta cu cartea aceea.

— Sunt în pericol fie că rechem manuscrisul, fie că nu, am punctat eu. Knox nu va renunța, nu-i așa?

— Nu, recunosc eu fără tragere de inimă. Și n-ar ezita să folosească magia împotriva ta chiar dacă l-ar vedea toți oamenii din bibliotecă. S-ar putea să nu reușesc să ajung la timp lângă tine.

Vampirii erau iuți, dar magia era și mai iute.

— Atunci am să stau la o masă lângă tine. Vom ști imediat ce îmi vor aduce manuscrisul.

— Nu-mi place povestea asta, zise Matthew, evident îngrijorat. Granița dintre curaj și nesăbuiță este foarte fină, Diana.

— Nu e nesăbuiță – îmi vreau doar viața înapoi.

— Și ce te faci dacă asta e viața ta? Întrebă el. Dacă, de fapt, nu poți îndepărta magia de tot din ceea ce faci?

— Am să accept unele părți din ea.

Amintindu-mi de sărutul lui și de senzația bruscă, intensă, de vitalitate care îl însoțise, l-am privit drept în ochi, ca să știe că îl acceptam și pe el.

— Dar nu mă voi lăsa intimidată.

Matthew continuă să-și facă griji în legătură cu planul meu în timp ce mă însoțea spre casă. Când am vrut s-o iau pe aleea care ducea la intrarea din spate, mă prinse de mână.

— Nici nu te gândeai, îmi zise. N-ai văzut ce privire mi-a aruncat portarul ăla? Vreau să știe că te-ai întors acasă în siguranță.

Am luat-o pe trotuarele vălurite de pe strada Holywell, trecând pe lângă pubul Turf și apoi intrând pe porțile New College. Am trecut pe lângă portarul care ne privea atent, continuând să ne ținem de mână.

— Mâine mergi să vâslești? mă întrebă Matthew când ne oprirăm în dreptul scării.

Am gemut.

— Nu, trebuie să redactez un milion de scrisori de recomandare. Am să stau în cameră și am să-mi rezolv treburile.

— Eu mă duc la Woodstock să vânez, spuse el detașat.

— Noroc la vânătoare, atunci! am zis pe un ton la fel de detașat.

— Nu te deranjează deloc să știi că mă duc să hăcuiesc un cerb?

Matthew părea deconcertat.

— Nu. Uneori, eu mănânc potârnică. Uneori, tu te hrănești cu cerbi. Am ridicat din umeri. Zău că nu văd nicio diferență.

Ochii îi scânteiară. Își relaxă un pic degetele, dar nu-mi dădu drumul la mână. O ridică în schimb în dreptul buzelor și-mi depuse un sărut lent în palma moale.

— În pat cu tine, zise el, dându-mi drumul la degete.

Privirea lui își lăsă obișnuita urmă de gheață și de zăpadă, de data asta nu doar pe fața, ci și pe corpul meu.

Fără să spun nimic, l-am privit și eu, uluită că un sărut în palmă

putea fi atât de intim.

— Noapte bună, am îngăimat când am reușit să răsflu. Ne vedem luni.

Am urcat treptele înguste ce duceau în apartamentul meu. Cel care îmi reparase clanța făcuse praf încuietoarea. Metalul și lemnul din jur erau acoperite de zgârieturi proaspete. Am intrat și am aprins lumina. Bineînțeles, becuțelul pentru mesaje al robotului telefonic pâlpâia. Ajunsă în dreptul ferestrei, am ridicat mâna în semn că intrasem în siguranță.

Peste câteva secunde, când am aruncat o privire afară, Matthew deja dispăruse.

Capitolul 15

Luni dimineață, aerul avea acea neclintire magică des întâlnită toamna. Lumea întregă era proaspătă și strălucitoare, iar timpul părea suspendat. Am sărit din pat în zori și mi-am îmbrăcat hainele de vâslit, nerăbdătoare să ies afară.

Râul a fost liber prima oră. Când soarele apăru la orizont, ceața se evaporă peste ape, astfel încât alunecam prin fâșii alternative de abur și de răsărit trandafiriu.

Când am tras barca în dreptul docului, Matthew mă aștepta pe treptele curbate ce duceau spre balconul adăpostului pentru bărci, cu o veche eșarfă a New College, în dungi cafenii și bej, înfășurată la gât. M-am cățărat pe debarcader, mi-am sprijinit mâinile în șolduri și m-am holbat la el nevenindu-mi să cred.

— De unde-ai luat-o? am arătat spre eșarfă.

— Ar trebui să ai mai mult respect pentru membrii vechi, zise el cu rânjetul său poznaș, azvârlind un capăt al eșarfei peste umăr. Cred că am cumpărat-o în 1920, dar, sincer, nu-mi aduc aminte. Oricum, după ce se terminase Marele Război.

Clătinând din cap, am dus vâslele înăuntru. Două echipe alunecară pe lângă doc într-o coordonare perfectă, exact în timp ce-mi ridicam barca din apă. Genunchii mi se îndoiră ușor, iar barca se balansă până când greutatea ei ajunse să fie susținută de creștetul meu.

— De ce nu mă lași să te ajut? zise Matthew, ridicându-se.

— Nicio șansă.

Am dus barca înăuntru cu pași siguri. El mormăi ceva în barbă.

După ce am pus barca la locul ei, Matthew mă convinse cu ușurință să iau micul dejun cu el la cafeneaua lui Mary și a lui Dan. Avea să fie nevoit să stea lângă mine o mare parte a zilei, iar mie îmi era foame după efortul de dimineață. Mă conduse printre ceilalți clienți, cu o mână ținându-mă de cot și cu cealaltă pusă pe spatele meu mai ferm decât altă dată. Mary mă întâmpină ca pe un vechi prieten, iar Steph nu

se mai obosi să-mi ofere un meniu, ci îmi zise doar că-mi va aduce ca de obicei atunci când trecu pe la masa noastră. În vocea ei nu era nicio urmă de îndoială, iar când sosi farfuria mea – plină cu ouă, șuncă, ciuperci și roșii – m-am bucurat că nu insistasem să comand ceva mai potrivit pentru o doamnă.

După micul dejun am dat fuga în camera mea să fac un duș și să mă schimb. Fred trase cu coada ochiului să vadă dacă Jaguarul lui Matthew era într-adevăr parcat lângă porți. Eram sigură că portarii puneau pariuri în legătură cu relația noastră ciudat de ceremonioasă. În dimineața aceasta era prima dată când reușisem să-l conving pe însoțitorul meu să mă lase pur și simplu la poartă.

— Este ziuă, iar Fred va face crize dacă-i blochezi poarta în timpul orelor de livrări, am protestat când Matthew dădu să coboare din mașină.

Îmi aruncase priviri sumbre, dar fusese de acord că era suficient să parcheze chiar în dreptul intrării ca să blocheze un posibil atac dinspre drum.

În dimineața asta, fiecare etapă a programului meu obișnuit trebui să fie lentă și măsurată. Dușul a fost lung și am lăsat apa caldă să mi se prelingă pe mușchii oboșiți. Tot fără să mă grăbesc, am îmbrăcat o pereche de pantaloni negri confortabili, o bluză pe gât care să mă ajute să nu mă treacă fiori în biblioteca din ce în ce mai răcoroasă și un pulover bleumarin încheiat cu nasturi, îndeajuns de prezentabil, ca să atenueze efectul lugubru al negrului. Părul mi l-am prins într-o coadă pe ceafă. Șuvița mai scurtă din față îmi căzu în ochi ca întotdeauna. Am mârâit și am dat-o după ureche.

În pofida eforturilor mele, anxietatea îmi crescuse atunci când am deschis ușile de sticlă ale bibliotecii. Paznicul strânse din ochi suspicios văzându-mi zâmbetul neobișnuit de cald și-mi verifică o vreme descurajant de lungă poza de pe permisul de cititor. În cele din urmă, îmi dădu drumul înăuntru, și am urcat în fugă treptele până la sala Duke Humfrey.

Nu trecuse decât o oră de când mă despărțisem de Matthew, dar m-am bucurat să-l văd lăfăindu-se în primul șir de birouri elisabetane, într-unul dintre scaunele infernale ale aripii medievale. Își ridică privirea când mi-am trântit laptopul pe suprafața de lemn zgâriată.

— E aici? am întrebat în șoaptă, nedorind să pronunț numele lui Knox.

Matthew dădu din cap cu un aer sumbru.

— În Selden End.

— Ei bine, din partea mea poate să aștepte acolo și toată ziua, am zis pe un ton scăzut, luând o fișă de împrumut necompletată din tava dreptunghiulară de pe birou. Am scris pe ea *Ashmole 782*, numele meu și numărul permisului meu de cititor.

Sean se afla la biroul pentru colecții.

— Am rezervate două cărți, i-am spus cu un zâmbet.

Se duse în cabină și reveni cu manuscrisele mele, apoi întinse mâna după noua mea fișă de împrumut, pe care o puse în plicul uzat, din carton cenușiu, care urma să fie trimis în depozit.

— Pot să-ți vorbesc un minut? mă întrebă Sean.

— Sigur.

I-am făcut semn lui Matthew să rămână la locul lui și l-am urmat pe Sean prin poarta batantă în Arts End, care, ca și Selden End, era perpendiculară pe lungimea bibliotecii vechi. Ne-am oprit sub un rând de ferestre ferecate în plumb, care lăsau să pătrundă lumina slabă a dimineții.

— Te deranjează?

— Profesorul Clairmont? Nu.

— Nu e treaba mea, dar nu-mi place de el.

Sean se uită în direcția aleii centrale, ca și cum s-ar fi așteptat ca Matthew să apară și să se încrunte la el.

— Locul ăsta e plin de ciudați de vreo săptămână.

Neputând să-l contrazic, am scos niște sunete care exprimau simpatia.

— Mi-ai spune dacă ar fi vreo problemă, nu?

— Sigur, Sean. Dar profesorul Clairmont e în regulă. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui.

Vechiul meu prieten nu părea prea convins.

— Poate că Sean își dă seama că sunt diferită – dar se pare că nu sunt atât de diferită ca tine, i-am zis lui Matthew după ce m-am întors la locul meu.

— Puțini sunt, zise el sumbru, reluându-și lectura.

Mi-am pornit computerul și am încercat să mă concentrez la treabă. Aveau să treacă câteva ore până să apară manuscrisul. Dar îmi era mai greu ca niciodată să mă gândesc la alchimie, prinsă cum eram între un vampir și biroul recepției. De fiecare dată când ieșeau cărți noi din

depozit, ridicam privirea.

După câteva alarme false, niște pași moi se apropiară dinspre Selden End. Matthew se încordă pe scaun.

Peter Knox ajunse în dreptul nostru și se opri.

— Bună dimineața, doamnă profesoară Bishop, spuse el cu răceală.

— Bună dimineața, domnule Knox.

Vocea mea rămase la fel de distantă, și mi-am îndreptat din nou atenția asupra volumului deschis în fața mea. Knox făcu un pas spre mine.

Matthew vorbi încet, fără să ridice privirea din lucrarea lui Needham.

— Dacă doamna profesoară Bishop nu vrea să stea de vorbă cu tine, în locul tău m-aș opri acolo.

— Sunt foarte ocupată.

O senzație de presiune îmi cuprinse fruntea, și o voce îmi șopti în cap. Îmi foloseam fiecare strop de energie ca să-l scot pe vrăjitor din mintea mea.

— Am spus că sunt ocupată, am repetat pe un ton glacial.

Matthew puse creionul jos și împinse scaunul să se ridice.

— Domnul Knox tocmai se pregătește să plece, Matthew.

Întorcându-mă la laptop, am scris câteva propoziții complet lipsite de sens.

— Sper că înțelegi ce faci, scuiță Knox.

Matthew mârâi, așa că i-am pus mâna ușor pe braț. Privirea lui Knox se pironi asupra locului unde corpul unei vrăjitoare îl atinge pe cel al unul vampir.

Până în acel moment, Knox suspectase doar faptul că eu și Matthew eram prea apropiați pentru ca asta să nu reprezinte o amenințare la adresa vrăjitoarelor. Acum era sigur.

„I-ai spus ce știai despre cartea noastră.“

Vocea răuvoitoare a lui Knox îmi răsună în cap, și, cu toate că încercam să-i resping intruziunea, vrăjitorul era prea puternic. Când rezistă eforturilor mele, am rămas cu gura căscată de surpriză.

Sean își ridică privirea de la biroul recepției, alarmat. Brațul lui Matthew vibra, iar mârâitul lui se transformă într-un tors și mai amenințător.

— Cine atrage acum atenția oamenilor? am șuiurat către vrăjitor, strângându-i brațul lui Matthew ca să-i arăt că n-am nevoie de ajutorul

lui.

Knox zâmbi neplăcut.

— În dimineața asta ai atras nu doar atenția oamenilor, doamnă profesoară Bishop. Înainte de lăsarea serii, toate vrăjitoarele din Oxford vor ști că ești o trădătoare.

Mușchii lui Matthew se răsuciră ca niște funii, și el își duse mâna la medalionul pe care-l purta la gât.

„O, Doamne, mi-am zis, o să omoare un vrăjitor în Biblioteca Bodleiană.“

M-am pus între ei.

— Destul, i-am zis lui Knox încet. Dacă nu pleci, îi spun lui Sean că mă hărțuiești și-l rog să cheme paza.

— Lumina din Selden End este orbitoare azi, spuse Knox în cele din urmă, ieșind din impas. Cred că mă voi muta în partea asta a bibliotecii.

Se îndepărtă.

Matthew îmi luă mâna de pe brațul lui și începu să-și strângă lucrurile.

— Plecăm.

— Ba nu. Nu plecăm până nu primim manuscrisul.

— Nu l-ai auzit? zise Matthew fervent. Te-a amenințat! N-am nevoie de manuscrisul ăla, dar am nevoie...

Se opri brusc.

L-am împins jos pe scaun. Sean încă se uita lung la noi, cu mâna deasupra telefonului. Zâmbind, am scuturat din cap în semn că nu e nevoie, apoi mi-am îndreptat din nou atenția asupra vampirului.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să te ating câtă vreme era el aici, am murmurat, privind în jos spre umărul lui, pe care mâna mea se odihnea în continuare.

Degetele reci ale lui Matthew îmi ridicară bărbia.

— Regreți atingerea sau faptul că te-a văzut vrăjitorul?

— Niciuna, nici alta, am șoptit.

Ochii săi cenușii trecură într-o clipă de la tristețe la surpriză.

— Dar știi că nu vrei să fiu nesăbuită.

Cum Knox se apropia din nou, atingerea lui Matthew pe fața mea deveni mai fermă. Simțurile sale erau îndreptate asupra vrăjitorului. Când acesta se instalează câteva mese mai încolo, vampirul își întoarse din nou atenția asupra mea.

— Încă un cuvânt din partea lui și plecăm – cu sau fără manuscris.

Vorbesc serios, Diana.

După toate acestea îmi era imposibil să mă gândesc la ilustrații alchimice. Îmi răsunau în minte avertismentul lui Gillian despre ceea ce se întâmpla cu vrăjitoarele care țineau secrete față de semenele lor și verdictul ferm al lui Knox că sunt o trădătoare. Când Matthew încercă să mă convingă să fac o pauză de prânz, am refuzat. Manuscrisul încă nu apăruse, și nu puteam lipsi din bibliotecă atunci când avea să sosească – nu în condițiile în care Knox era atât de aproape.

— N-ai văzut cât am mâncat la micul dejun? am întrebat eu când Matthew insistă. Nu mi-e foame.

Demonul meu iubitor de cafea trecu pe lângă noi la scurt timp după aceea, legănând capătul firului de la căști.

— Bună, zise el, făcându-ne cu mâna mie și lui Matthew.

Matthew ridică brusc privirea.

— Îmi pare bine să vă revăd. E în regulă dacă-mi verific e-mailurile aici, de vreme ce vrăjitorul e și el cu voi?

— Cum te cheamă? l-am întrebat, abținându-mă să zâmbesc.

— Timothy, răspunse el, legănându-se pe călcâie.

Purta cizme de cowboy desperecheate, una roșie și una neagră. Și ochii îi avea desperecheați – unul albastru, celălalt verde.

— Nu e absolut nicio problemă, Timothy.

— Ești cea mai tare.

Arătă cu degetul spre mine, se răsuci pe tocul cizmei roșii și se îndepărtă.

Peste încă o oră m-am ridicat, nereușind să-mi mai controlez nerăbdarea.

— Manuscrisul ar fi trebuit să sosească până acum.

Ochii vampirului mă urmăriră de-a lungul distanței de aproape doi metri până la recepție. Îi simțeam duri și reci ca gheața, nu catifeleți ca zăpada, și pironiți asupra omoplaților mei.

— Bună, Sean. Vrei să verifici dacă manuscrisul pe care l-am solicitat de dimineață a fost adus?

— Probabil îl are altcineva, zise Sean. Pentru tine n-a venit nimic.

— Ești sigur?

Nu-l avea nimeni altcineva.

Sean umblă printre fișe și-o pescui pe a mea. Avea prins de ea, cu o agrafă, un bilet.

— Lipsește.

— Nu are cum să lipsească. L-am consultat în urmă cu două săptămâni.

— Să vedem.

Sean ocoli recepția și se îndreaptă spre biroul supervisorului. Matthew își ridică privirea din hârtiile sale și-l urmărește pe Sean care ciocănea în tocul ușii deschise.

— Doamna profesoară Bishop dorește manuscrisul ăsta, despre care am primit o notă cum că ar lipsi, explică Sean și întinse fișa de împrumut.

Domnul Johnson consultă un registru de pe biroul său, trecând cu degetul peste rândurile mâzgălite de generații de supervizori ai sălii de lectură.

— A, da. *Ashmole 782*. Lipsește din 1859. Nu îl avem pe microfilm.

Un scaun scrâșni pe podea, semn că Matthew se ridică de la birou.

— Dar l-am văzut acum două săptămâni.

— Nu se poate, doamnă profesoară. Nimeni n-a mai văzut acest manuscris de o sută cincizeci de ani.

Domnul Johnson clipește în spatele ochelarilor săi cu ramă groasă.

— Doamnă profesoară, pot să vă arăt ceva când aveți o clipă liberă?

Vocea lui Matthew mă făcu să tresar.

— Da, desigur. M-am întors orbește spre el. Mulțumesc, am spus în șoaptă către domnul Johnson.

— Plecăm. Acum, șuieră Matthew.

De pe intervalul dintre mese, o adunătură de făpturi ne privea cu atenție. I-am văzut pe Knox, pe Timothy, Surorile înfricoșătoare, pe Gillian și alte câteva chipuri necunoscute. De deasupra rafturilor înalte, vechile portrete de regi, de regine și de diverse alte personaje ilustre care împodobeau pereții sălii de lectură Duke Humfrey se holbau și ele la noi cu tot atâta amară dezaprobare.

— N-are cum să lipsească. L-am văzut, am repetat eu, amorțită. Ar trebui să-i rugăm să verifice.

— Nu mai vorbi despre el acum – nici nu te mai gândești la el.

Îmi strânse lucrurile cu viteza luminii. Măinile lui fulgerară prin aer, în timp ce salvă ceea ce lucrasem pe computer și-l închise.

Ascultătoare, am început să recit în minte monarhii englezi, începând cu William Cuceritorul, ca să-mi alung gândurile despre manuscrisul lipsă.

Knox trecu pe lângă noi, scriind febril un mesaj pe telefon. Îl urmară Surorile înfricoșătoare, care arătau mai sinistre ca de obicei.

— De ce pleacă toți? l-am întrebat pe Matthew.

— N-ai rechemat *Ashmole 782*. Se regrupează.

Îmi azvârli geanta și computerul și luă cele două manuscrise ale mele. Cu mâna liberă, mă prinse de umăr și mă dirijă spre recepție. Timothy flutură trist din mână, apoi făcu semnul păcii și ne întoarse spatele.

— Sean, doamna profesoară Bishop se întoarce cu mine la colegiu să mă ajute să rezolv o problemă pe care am descoperit-o în lucrarea lui Needham. Azi nu va mai avea nevoie de astea. Și nici eu nu mă întorc.

Matthew întinse manuscrisele puse în cutii. Sean îi aruncă o privire întunecată, le așează într-un teanc mai ordonat, apoi se îndreptă spre încăperea încuiată unde se țineau manuscrisele.

N-am schimbat o vorbă în timp ce coboram scările. După ce am trecut de ușile din sticlă și am ieșit în curte, aveam atâtea întrebări încât simțeam că explodez.

Peter Knox se sprijinea de gardul din fier care înconjoară statuia lui William Herbert. Matthew se opri brusc și, făcând un pas rapid înaintea mea și o mișcare din umăr, mă puse la adăpostul staturii sale impunătoare.

— Deci n-ai luat-o înapoi, doamnă profesoară Bishop, zise Knox răutăcios. Ți-am spus că a fost o întâmplare norocoasă. Nici măcar o Bishop n-ar putea rupe vraja aia fără o pregătire potrivită într-ale vrăjitoriei. Mama ta poate ar fi reușit, dar tu nu pari să-i fi moștenit talentele.

Matthew făcu o grimasă disprețuitoare, dar nu zise nimic. Încerca să nu se amestece între vrăjitoare, dar nu avea să se poată abține la infinit să-l strângă de gât pe Knox.

— Manuscrisul lipsește. Mama mea era înzestrată, dar nu era un copoi de vânătoare.

M-am zbârlit, iar Matthew ridică ușor mâna ca să mă liniștească.

— Lipsește de mult, făcu Knox. Cu toate astea, tu l-ai găsit. E bine însă că n-ai reușit să rupi vraja și a doua oară.

— De ce? am întrebat nerăbdătoare.

— Pentru că nu ne putem lăsa istoria să cadă în mâinile unor animale. Vrăjitoarele și vampirii nu se amestecă, doamnă profesoară, și asta din motive foarte clare. Amintește-ți cine ești. Dacă nu, vei regreta.

„O vrăjitoare nu ar trebui să țină secrete față de semenele ei. Asta prevestește întotdeauna nenorociri.” Vocea lui Gillian îmi răsuna în minte, iar pereții bibliotecii se strânseseră. Mi-am înfrânat panica.

— Dacă o mai ameninți o dată, te omor pe loc.

Vocea lui Matthew era calmă, dar privirea înfricoșată a unui turist care trecea pe acolo sugerează că fața lui trăda emoții puternice.

— Matthew, am zis încet. Nu aici.

— Acum omori și vrăjitoare, Clairmont? Îl șicană Knox. Nu mai ai destui vampiri și oameni cărora să le faci rău?

— Las-o în pace.

Vocea lui Matthew rămase liniștită, dar corpul i se încordase gata de atac, pentru cazul în care Knox ar fi făcut vreo mișcare în direcția mea.

Fața vrăjitorului se schimonosi de furie.

— Nicio șansă. Ea ne aparține nouă, nu ție. La fel și manuscrisul.

— Matthew, am repetat mai insistent.

Un băiat de treisprezece ani, cu coșuri pe obraji și cu un cercel în nas îl studia cu interes.

— Oamenii se holbează la noi.

Vampirul întinse mâna la spate și o apucă pe a mea. Șocul pielii lui reci pe pielea mea caldă și senzația că eram priponită de el au fost simultane. Mă trase în față, adăpostindu-mă lângă umărul său.

Knox râse disprețuitor.

— Nu va fi suficient ca s-o aperi, Clairmont. Va lua manuscrisul înapoi pentru noi, să fii sigur.

Fără să mai scoată un cuvânt, Matthew mă propulsă prin curte și pe aleea lată și pietruită ce înconjura Radcliffe Camera. Zări porțile de fier încuiate ale All Souls, înjură repede cu îndârjire și mă îndrumă spre High Street.

— Nu mai avem mult, îmi zise, strângându-mă de mână un pic mai tare.

Nu-mi dădu drumul din strânsoare când ajunserăm la intrare și-l salută pe portar cu o înclinare scurtă a capului. Am urcat în mansarda lui, la fel de calduroasă și de confortabilă ca sâmbătă seară.

Matthew își azvârli cheile pe bufet și mă depuse fără ceremonie pe canapea. Dispăru în bucătărie și se întoarse cu un pahar de apă. Mi-l întinse, dar eu l-am ținut în mână fără să beau până când el se încruntă la mine atât de urât, încât am luat o înghițitură și aproape m-am înecat.

— De ce n-am putut să iau manuscrisul a doua oară?

Eram enervată că Knox avusese până la urmă dreptate.

— Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele. Matthew stătea în dreptul ferestrei, încleștându-și și descleștându-și mâna dreaptă, fără să-mi dea deloc atenție. Noi nu înțelegem legătura dintre tine și cartea aia. Ești în mare pericol de prima dată când ai consultat *Ashmole 782*.

— Knox poate să amenințe cât vrea, Matthew, dar nu va face niciun gest stupid în fața atâtor martori.

— Ai să stai la Woodstock câteva zile. Vreau să te știu departe de Knox – gata cu întâlnirile întâmplătoare în clădirea colegiului și cu statul în aceeași sală de lectură la bibliotecă.

— Knox avea dreptate: nu pot lua manuscrisul înapoi. O să înceteze să-mi dea atenție.

— Asta ai vrea tu să crezi, Diana. Knox ține să afle secretele manuscrisului la fel de mult ca tine și ca mine.

Înfățișarea de obicei impecabilă a lui Matthew avusese de suferit. Își trecuse degetele prin păr până când acesta ajunsese să i se zbârlească în unele locuri ca al unei sperietori.

— Cum puteți fi amândoi atât de siguri că textul ascuns conține secrete? m-am întreat eu cu glas tare, apropiindu-mă de șemineu. E o carte de alchimie. Poate că asta-i tot.

— Alchimia este povestea creației spusă din perspectivă chimică. Toate ființele sunt chimie, transformată în biologie.

— Dar când a fost scris *Ashmole 782*, nu se știa despre biologie, iar chimia nu era înțeleasă așa cum o înțelegeți tu.

Matthew miji ochii până ajunseră ca două fante.

— Diana Bishop, sunt șocat de cât de îngust poți gândi. Vorbea serios. Ființele care au creat manuscrisul nu știau poate despre ADN, dar ce dovezi ai că nu-și puneau aceleași întrebări despre creație ca și oamenii de știință moderni?

— Textele alchimice sunt alegorii, nu manuale de instrucțiuni. Îmi îndreptam teama și frustrarea din ultimele zile asupra lui Matthew. Poate că fac aluzii la adevăruri mai generale, dar nu poți concepe un experiment serios pe baza lor.

— N-am spus niciodată că poți, replică el, cu privirea întunecată de furia încă nepotolită. Dar aici e vorba despre potențiali cititori care sunt vrăjitoare, demoni și vampiri. Un pic de lectură supranaturală, un pic de creativitate din altă lume și niște amintiri străvechi care să completeze lacunele pot oferi informații pe care n-am vrea să le aibă.

— Informații pe care *tu* nu vrei să le aibă!

Mi-am amintit de promisiunea făcută Agathe Wilson și am ridicat tonul.

— Ești la fel de rău ca Knox. Vrei *Ashmole 782* ca să-ți satisfaci propria curiozitate.

Mă mâncau mâinile când mi-am înșfăcat lucrurile.

— Liniștește-te.

Vocea lui Matthew avea o încordare care nu-mi plăcea deloc.

— Încetează să-mi mai spui ce să fac. Senzația de mâncărime se intensifică.

Degetele mele erau de un albastru strălucitor și aruncau mici arcuri de foc care scăpărau pe margini ca artificiile de pe torturi. Am dat drumul computerului și le-am ridicat.

Matthew ar fi trebuit să fie îngrozit. Părea în schimb intrigat.

— Ți se întâmplă des?

Avea o voce voit neutră.

— O, nu!

Am fugit la bucătărie, lăsând în urmă dâre de scânteii.

Matthew mă ajunsese la ușă.

— Nu folosi apă, îmi zise tăios. Degetele îți miros a electricitate.

Ah! Așa se explica de ce mai demult dădusem foc bucătăriei.

Am rămas acolo în tăcere, ținându-mi mâinile ridicate între noi.

Am privit amândoi câteva minute până ce albastrul păli și scânteile se stinseră, lăsând în urmă un miros de cabluri electrice arse.

Când artificiile dispărură de tot, Matthew rămase sprijinit de tocul ușii de la bucătărie, cu aerul nonșalant al unui aristocrat renascentist care așteaptă să-i fie pictat portretul.

— Ei bine, zise el, privindu-mă cu nemișcarea unui vultur gata să se arunce asupra prăzii, *chiar* a fost interesant. Așa ești mereu când te înfurii?

— Eu nu mă înfurii, am spus, întorcându-i spatele.

Mâna îi țâșni și mă întoarse cu fața spre el.

— Nu scapi așa ușor. Vocea îi era blândă, dar nota aceea amenințătoare revenise. Te înfurii. Tocmai am văzut. Și ca dovadă ai lăsat cel puțin o gaură în covorul meu.

— Dă-mi drumul!

Gura mi se contorsionă în ceea ce Sarah numea o „strâmbătură de scorpie“. Era suficient ca să-i facă pe studenții mei să tremure. Acum

speram să-l facă pe Matthew să dea înapoi și să dispară. Sau cel puțin să-și ia mâna de pe brațul meu, ca să pot să plec.

— Te-am avertizat. Prietenii cu vampirii sunt complicate. Acum n-aș mai putea să te las să pleci nici dacă aș vrea.

Mi-am coborât deliberat privirea asupra mâinii lui. Matthew și-o retrase pufnind nerăbdător, iar eu m-am întors să-mi iau geanta.

Nimeni n-ar trebui să întoarcă spatele unui vampir după ce s-a certat cu el.

Brațele lui Matthew mă cuprinseseră dinapoi, apăsându-mi spatele de pieptul lui atât de tare, încât îi simțeam fiecare mușchi încordat.

— Acum, zise el direct în urechea mea, vom sta de vorbă ca niște ființe civilizate despre ceea ce s-a întâmplat. N-ai să fugi de discuție – și nici de mine.

— Dă-mi drumul, Matthew.

M-am zbătut în brațele lui.

— Nu.

Niciun bărbat nu mi se împotrivișe vreodată atunci când îi cerusem să nu mai facă ceva – fie că își sufla nasul în bibliotecă sau că încerca să-mi bage mâna pe sub bluză după un film. M-am zbătut din nou. Brațele lui Matthew mă strânseseră mai tare.

— Nu te mai zbate. Părea amuzat. Vei obosi cu mult înaintea mea, te asigur.

La cursul de autoapărare pentru femei învățasem ce trebuia să fac dacă eram prinsă din spate. Am ridicat piciorul să-l calc pe al lui. Matthew se dădu scurt la o parte și talpa mea lovi podeaua.

— Dacă vrei, putem face asta toată după-amiaza, murmură el. Dar, sincer, nu-ți recomand. Reflexele mele sunt mult mai rapide decât ale tale.

— Dă-mi drumul ca să putem sta de vorbă, am zis eu printre dinții încleștați.

Râse încetitor și răsuflarea lui cu miros de condimente îmi gădilă pielea dezgolită de pe ceafă.

— Asta n-a fost o tentativă de negociere de luat în seamă, Diana. Nu, vom discuta așa cum stăm acum. Vreau să știu cât de des îți se albăstresc degetele.

— Nu prea des.

Instructorul îmi recomandase să mă relaxez dacă sunt prinsă din spate și să alunec din brațele atacatorului. Strânsoarea lui Matthew nu

făcu decât să se intensifice.

— De câteva ori, când eram mică, am dat foc unor lucruri – dulapurilor din bucătărie –, dar asta probabil pentru că mi-am băgat mâinile în chiuvetă, iar focul s-a aprins mai tare. Perdelele din camera mea, o dată sau de două ori. Un copac din curte – dar era doar un copăcel.

— Și de atunci?

— S-a întâmplat săptămâna trecută, când m-a enervat Miriam.

— Cum te-a enervat? mă întrebă, lipindu-și obrazul de capul meu.

Era un gest mângâietor, dacă treceam cu vederea faptul că mă ținea strâns împotriva voinței mele.

— Mi-a spus că trebuie să învăț să am grijă de mine și să nu mă mai bazez pe tine să mă protejezi. M-a acuzat în față că fac pe prințesa neajutorată.

Numai gândul la asta îmi făcu sângele să clocotească și îmi dădu din nou mâncărimi prin degete.

— Ești multe, Diana, dar în niciun caz o prințesă neajutorată. Ai avut reacția asta de două ori în mai puțin de o săptămână. Vocea lui Matthew luase un ton gânditor. Interesant.

— Nu cred.

— Da, îmi imaginez că tu nu vezi lucrurile așa, zise el, dar cu toate astea e un fenomen interesant. Acum să trecem la alt subiect.

Gura îi alunecă spre urechea mea, iar eu am încercat – fără succes – să mă depărtez de ea.

— Ce-i cu aiureala asta cum că pe mine m-ar interesa doar un manuscris vechi?

Am roșit. Mă simțeam îngrozitor.

— Sarah și Em mi-au spus că îți petreci timpul cu mine pentru că dorești ceva. Presupun că e vorba de *Ashmole 782*.

— Dar nu e adevărat, nu-i așa? zise el, trecându-și buzele și obrazul ușor prin părul meu.

Drept răspuns, sângele meu începu să cânte. Până și eu l-am auzit. Matthew râse din nou, de data asta cu satisfacție.

— Nu mi-am imaginat că ai crede așa ceva. Dar voiam să mă asigur.

Corpul mi se relaxă lângă al său.

— Matthew... am început.

— O să-ți dau drumul, spuse el, întrerupându-mă. Dar să nu te repezi spre ușă, ne-am înțeles?

Eram încă o dată pradă și prădător. Dacă fugeam, instinctele i-ar fi spus să mă vâneze. Am încuviințat din cap, iar el mă eliberă. Am rămas, în mod ciudat, parcă fără echilibru.

— Ce mă fac cu tine? Matthew stătea cu mâinile în șolduri și cu un zâmbet strâmb pe față. Ești cea mai exasperantă ființă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nimeni n-a știut vreodată ce să facă cu mine.

— Cred și eu.

Mă urmări un moment.

— Mergem la Woodstock.

— Nu! Sunt în perfectă siguranță la colegiu.

Matthew mă avertizase asupra tendinței exagerate a vampirilor de a proteja. Avea dreptate, nu-mi plăcea.

— Nu ești, îmi spuse cu o sclipire supărată în ochi. Cineva a încercat să intre în apartamentul tău.

— Ce?

Eram îngrozită.

— Încuietorea slăbită, ai uitat?

De fapt, pe ușă fuseseră zgârieturi. Dar am decis că Matthew nu trebuia să știe despre asta.

— Ai să rămâi la Woodstock până când Peter Knox părăsește Oxfordul.

Chipul trebuie să-mi fi trădat consternarea.

— Nu va fi așa de rău, spuse el cu blândețe. Vei putea face câtă yoga vrei.

Cu Matthew în dispoziție de bodyguard, nu prea aveam de ales. Iar dacă avea dreptate – și bănuiam că are –, cineva deja trecuse de Fred și-mi intrase în apartament.

— Vino, îmi zise, luându-mi geanta cu computerul. Te duc la New College și te aștept să-ți iei lucrurile. Dar conversația asta despre legătura dintre *Ashmole 782* și degetele tale albastre nu s-a încheiat, continuă el, forțându-mă să-l privesc. Abia am început-o.

Am coborât în parcare profesorilor, iar Matthew își recupera Jaguarul dintre un Vauxhall albastru modest și un Peugeot vechi. Date fiind restricțiile de circulație ale orașului, ne luă de două ori mai mult să ajungem cu mașina decât ne-ar fi luat dacă am fi mers pe jos.

Matthew parcă în dreptul porților.

— Vin imediat, am spus, atârându-mi geanta cu computerul pe

umăr când el îmi deschise portiera.

— Doamnă profesoară Bishop, aveți corespondență, strigă Fred din cabina sa.

Am cules conținutul cutiei mele de scrisori. Capul îmi bubuia de stres și de neliniște. Am fluturat corespondența spre Matthew, apoi m-am îndreptat spre apartament.

Înăuntru, mi-am azvârlit pantofii din picioare, mi-am masat tâmpile și am aruncat o privire spre robotul telefonic. Slavă cerului, nu aveam mesaje. Corespondența nu conținea decât facturi și un plic mare, cafeniu, cu numele meu bătut la mașină deasupra. Nu purta timbre, ceea ce însemna că fusese trimis de cineva din cadrul universității. L-am deschis și am tras conținutul afară.

O bucată de hârtie obișnuită era prinsă cu o agrafă de ceva neted și lucios. Pe hârtie era dactilografiat un singur rând.

Îți amintești?

Cu mâinile tremurând, am dat deoparte biletul. Hârtia căzu pe podea fâlfâind și dezvăluind o fotografie familiară, lucioasă. Până acum o văzusem doar reprodușă în alb-negru, în ziare. Poza asta era color, și la fel de strălucitoare și de vie ca în ziua în care fusese făcută, în 1983.

Trupul mamei mele zăcea cu fața în jos într-un cerc de cretă, cu piciorul stâng îndoit într-un unghi imposibil. Brațul drept îi era întins spre tata, care zăcea cu fața în sus, cu țeasta crăpată într-o parte și cu o rană adâncă spintecându-i trunchiul de la gât până la vintre. O parte din măruntaie îi fuseseră scoase și zăceau lângă el, pe pământ.

Un sunet între geamă și țipăt îmi ieși de pe buze. M-am prăbușit la podea, tremurând, dar incapabilă să-mi iau ochii de la imagine.

— Diana!

Vocea lui Matthew suna frenetic, dar era prea departe ca să-mi pese. Undeva, la distanță, cineva zgudui clanța. Mai multe picioare duduiră pe scări, o cheie se luptă cu încuietorea.

Ușa se deschise cu o bubuitură și m-am trezit privind chipul livid al lui Matthew și pe cel îngrijorat al lui Fred.

— Doamnă profesoară, sunteți bine? mă întrebă Fred.

Matthew se mișcă atât de repede, încât Fred sigur își dădu seama că e vampir. Se ghemui în fața mea. Dinții îmi clănțaneau.

— Dacă-ți dau cheile, poți să-mi muți, te rog, mașina la All Souls? îl întrebă Matthew peste umăr. Domnișoara profesoară nu se simte bine și n-ar trebui să rămână singură.

— Nu vă faceți griji, domnule profesor Clairmont. O vom ține aici, în parcare a directorului, replică Fred.

Matthew azvârli cheile portarului, care le prinse din zbor. Aruncându-mi o privire îngrijorată, Fred închise ușa.

— Simt că mi se face rău, am șoptit.

Matthew mă ridică în picioare și mă duse la baie. Prăbușindu-mă lângă vasul de toaletă, am vomitat, scăpând poza pe podea în timp ce mă prindeam de marginile lui. După ce stomacul mi se goli, răul aproape îmi trecu, dar la fiecare câteva secunde mă scutura câte un tremurat.

Am închis capacul și m-am întins să trag apa, împingându-mă în vasul de toaletă ca să mă sprijin. Capul începu să mi se învârtă. Matthew mă prinse înainte să mă lovesc de peretele băii.

Deodată, picioarele nu-mi mai erau pe podea. Pieptul lui Matthew era lipit de umărul meu drept, iar brațele lui mă cuprinseseră pe sub genunchi. Câteva clipe mai târziu, mă așeză ușor pe pat și aprinse lumina, îndepărtând umbrele. Îmi prinse încheietura cu degetele sale reci, și, odată cu atingerea lui, pulsul începu să mi se domolească. Asta mă făcu să-l pot privi chipul. Arăta la fel de calm ca întotdeauna, doar vena aceea mică și întunecată de pe frunte îi pulsa ușor, o dată pe minut.

— Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Dădu drumul încheieturii mele și se ridică.

Un alt val de panică mă cuprinse. Am sărit în picioare. Toate instinctele îmi spuneau să fug cât mai departe și mai repede posibil.

Matthew mă apucă de umeri, încercând să mă facă să-l privesc în ochi.

— Oprește-te, Diana.

Stomacul îmi invadase plămâni, forțând tot aerul să iasă afară, și m-am luptat să scap de el, neștiind și nepăsându-mi ce zice.

— Dă-mi drumul! am insistat, împingându-l în piept cu ambele mâini.

— Diana, uită-te la mine. Nu puteam ignora vocea lui Matthew, nici atracția lunară a ochilor săi. Ce s-a întâmplat?

— Părinții mei. Gillian mi-a zis că vrăjitoarele mi-au ucis părinții, am zis eu cu voce sugrumată.

Matthew spuse ceva într-o limbă pe care n-am înțeles-o.

— Când s-a întâmplat asta? Unde erau? Ți-a lăsat un mesaj pe

telefon? Te-a amenințat? Mă strânse și mai tare.

— În Nigeria. A spus că familia Bishop a făcut mereu probleme.

— Merg cu tine. Lasă-mă să dau câteva telefoane întâi. Matthew trase adânc aer în piept, cu un suspin. Îmi pare atât de rău, Diana.

— Unde să mergi?

Totul părea fără sens.

— În Africa. Matthew era nedumerit. Cineva va trebui să identifice cadavrele.

— Părinții mei au fost uciși când aveam șapte ani. Ochiul lui Matthew se măriră a uluială. Deși s-a întâmplat cu atâta timp în urmă, în ultima vreme vrăjitoarele numai despre asta vor să vorbească – Gillian, Peter Knox.

Tremurând tot mai tare, pe măsură ce panica devenea tot mai puternică, am simțit cum îmi vine să urlu. Matthew mă lipi strâns de el înaintea să explodez, ținându-mă atât de aproape încât îi simțeam pe piele contururile mușchilor și oaselor. Țipătul se transformă într-un hohot de plâns.

— Vrăjitoarele care țin secrete au parte de nenorociri. Așa a spus Gillian.

— Indiferent ce a spus, nu-l voi lăsa pe Knox și nici pe orice altă vrăjitoare să-ți facă rău. Acum te apăr eu.

Vocea lui Matthew era feroce; înclină capul și-și sprijini obrazul pe părul meu în timp ce plângeam.

— Oh, Diana! De ce nu mi-ai spus?

Undeva în sufletul meu, un lanț ruginit începu să se desfășoare. Se elibera, verigă după verigă, din locul în care zăcuse neobservat, așteptându-l pe el. Măinile mele, care stătuseră strânse și apăsate de pieptul lui, se desfăcură și ele în același timp. Lanțul continuă să cadă până la o adâncime insondabilă, unde nu exista nimic în afară de întuneric și de Matthew. În cele din urmă se întinse la maximum, ancorându-mă de vampir. În pofida manuscrisului, în pofida faptului că mâinile mele emiteau o energie suficientă ca să facă să funcționeze un cuptor cu microunde și în pofida fotografiei, atâta timp cât eram legată de el, eram în siguranță.

Când suspinele mi se potoliră, Matthew se retrase.

— Îți aduc niște apă și apoi ai să te odihnești.

Tonul său nu lăsa loc la discuții. Se întoarse în câteva secunde cu un pahar de apă și cu două pastile mici.

— Ia astea, îmi zise, dându-mi-le împreună cu apa.

— Ce sunt?

— Un sedativ.

Privirea sa severă mă îndemnă să bag ambele pastile în gură imediat și să iau o înghițitură mare de apă.

— Le-am avut la mine de când mi-ai spus că suferi de atacuri de panică.

— Urăsc să iau tranchilizante.

— Ai avut un șoc și ai prea multă adrenalină în organism. Trebuie să te odihnești.

Matthew trase pilota în jurul meu până când mă înfocli ca într-un cocon. Se așeză pe pat și l-am auzit cum își azvârle pantofii înainte să se întindă și el, cu spatele sprijinit de perne. Când îmi trase lângă el trupul înfășurat în pilotă, am oftat. Întinse brațul stâng peste mine și mă cuprinse cu grijă. Corpul meu, cu toate straturile în care era învelit, se potrivea perfect lângă al lui.

Medicamentul își făcea drum prin sângele meu. În timp ce alunecam în somn, telefonul lui Matthew îi zbârâi în buzunar, făcându-mă să tresar și să mă trezesc.

— Nu-i nimic, Marcus probabil, zise el, atingându-mi fruntea cu buzele.

Bătăile inimii mi se potoliră.

— Încearcă să te odihnești. Nu mai ești singură.

Simțeam în continuare lanțul care mă ancora de Matthew, care lega o vrăjitoare de un vampir. Am adormit.

Capitolul 16

Privit de la fereastra Dianeii, cerul era deja întunecat când Matthew putu în sfârșit s-o lase singură. Agitată la început, fusese în cele din urmă cuprinsă de un somn adânc. Vampirul remarcă schimbările subtile ale mirosului ei, pe măsură ce șocul se diminua. O înverșunare rece îl copleșea de fiecare dată când se gândea la Peter Knox și la Gillian Chamberlain.

Matthew nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai simțise atât de puternic nevoia de a proteja o altă ființă. Îl încercau și alte emoții, pe care nu era foarte dispus să le recunoască sau să le numească.

„E o vrăjitoare, își reaminti în sinea lui, în timp ce o privea dormind. Nu e pentru tine.”

Cu cât o spunea mai mult, cu atât mai puțin părea să conteze.

În cele din urmă, se ridică ușor din pat și se strecură afară din cameră, lăsând ușa întredeschisă, în caz că ea s-ar fi mișcat.

Singur pe hol, lăsă la suprafață furia rece care fierbea înăuntrul său de câteva ore. Intensitatea ei aproape îl sufocă. Trase de șnurul din piele de sub pulover și atinse suprafețele tocite, netede, ale sicriului din argint al lui Lazăr. Sunetul respirației Dianeii era singurul lucru care-l ținea să nu o ia la goană în noapte, ca să vâneze două vrăjitoare.

Ceasurile Oxfordului bătură ora opt, și zgomotul lor familiar, obosit îi aminti lui Matthew de apelul telefonic la care nu răspunsese. Își scoase telefonul din buzunar și verifică mesajele, trecând rapid de notificările automate de la sistemele de securitate ale laboratoarelor și ale domeniului Old Lodge. Avea câteva mesaje de la Marcus.

Matthew se încruntă și apăsă pe tastele necesare ca să le citească. Marcus nu era genul care să se alarmeze. Ce putea fi atât de urgent?

„Bună, Matthew. Vocea bine cunoscută nu mai avea nimic din farmecul ei jucăuș. Am rezultatele testelor ADN ale Dianeii. Sunt... surprinzătoare. Sună-mă.”

Degetul vampirului atinse o altă tastă de pe telefon. Matthew își

trecu mâna liberă prin păr în timp ce aștepta ca Marcus să răspundă. Telefonul nu sună decât o dată.

— Salut, Matthew.

Nu era pic de căldură în reacția lui Marcus, doar ușurare. Trecuseră ore întregi de când îi lăsase mesajele. Verificase și în locul preferat din Oxford al lui Matthew, muzeul Pitt Rivers, unde vampirul putea fi găsit adesea contemplând cu egal interes scheletul unui iguanodon și un portret al lui Darwin. Miriam îl alungase în cele din urmă din laborator, iritată de întrebările lui constante despre locul unde ar putea fi Matthew și cu cine.

— E cu ea, bineînțeles, spusese Miriam târziu, după-amiază, cu o voce dezaprobatore. Unde altundeva ar putea fi? Și, dacă n-ai de gând să lucrezi, du-te acasă și așteaptă acolo să te sune. Îmi stai în drum.

— Ce arată testele?

Matthew vorbi cu voce scăzută, dar cu o furie audibilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marcus repede.

O fotografie care zăcea pe podea cu fața în sus îi atrase atenția lui Matthew. Diana o ținuse strâns în după-amiaza aceea. Își miji ochii în timp ce analiza imaginea.

— Unde ești? scrâșni el.

— Acasă, răspunse Marcus neliniștit.

Matthew luă poza de pe podea și-i urmări mirosul până la locul în care o bucată de hârtie alunecase pe jumătate sub canapea. Citi cele două cuvinte ale mesajului și trase puternic aer în piept.

— Adu rapoartele și pașaportul meu la New College. Apartamentul Diane este în curtea cu grădină, în capătul scării numărul șapte.

Peste douăzeci de minute, Matthew deschise ușa, cu părul zbârlit și o expresie feroce pe chip. Vampirul mai tânăr trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi.

Marcus îi întinse un dosar cafeniu pus într-un pașaport grenă, făcând fiecare mișcare cu grijă, și așteptă răbdător. Nu avea de gând să intre în apartamentul vrăjitoarei fără permisiunea lui Matthew – nu când vampirul era într-o asemenea stare.

Dură destul de mult până când primi permisiunea, dar în cele din urmă Matthew luă dosarul și se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

În timp ce Matthew examina rezultatele testelor Diane, Marcus îl studia. Nasul său ager percepu mirosul de lemn vechi și de textile uzate, mirosul spaimei vrăjitoarei și pe cel al emoțiilor abia controlate

ale vampirului. Perii de pe ceafă i se ridicară din cauza combinației volatile și își înăbuși în gâtlej un mârâit reflex.

De-a lungul anilor, Marcus ajunsese să aprecieze calitățile lui Matthew – compasiunea, simțul etic, răbdarea cu cei pe care-i iubea. Îi cunoștea și defectele, dintre care cel mai mare era, fără îndoială, mânia. De obicei, furia lui Matthew era atât de distructivă, încât, după ce scăpa de otrava ei, dispărea luni sau chiar ani întregi ca să se poată împăca el însuși cu ceea ce făcuse.

Iar Marcus nu-și mai văzuse niciodată tatăl stăpânit de o asemenea furie rece ca acum.

Matthew Clairmont intrase în viața lui Marcus în 1777 și o schimbase pentru totdeauna. Apăruse la ferma familiei Bennett lângă o targă improvizată pe care zăcea rănit marchizul de Lafayette, adus de pe câmpul de luptă al Bătăliei de la Brandywine³⁷. Matthew îi domina pe ceilalți, dând ordine scurte și având autoritate în fața tuturor, indiferent de rang.

Nimeni nu îi puna în discuție comenzile – nici măcar Lafayette, care glumea cu prietenul său în ciuda rănilor. Buna dispoziție a marchizului nu putea însă stăvili izbucnirile verbale ale lui Matthew. Când Lafayette protestase spunând că putea să mai reziste până când erau îngrijiiți soldații cu răni mai grele, Clairmont lansase o salvă în franceză atât de plină de înjurături și de ultimatumuri, încât propriii săi oameni îl priviseră îngroziți, iar marchizul se cufundase în tăcere.

Marcus ascultase, cu ochii căsați, cum soldatul Clairmont se revoltase în fața șefului corpului medical al armatei, respectatul doctor Shippen, respingându-i planul de tratament ca fiind „barbar“. Clairmont ceruse ca secundul doctorului, John Cochran, să-l trateze pe Lafayette. Peste două zile, Clairmont și Shippen fuseseră auziți dezbătând aspecte de finețe ale anatomiei și fiziologiei într-o latină fluentă – spre încântarea personalului medical și a generalului Washington.

Matthew omorâse o mulțime de soldați britanici înainte ca armata americană să fie învinsă la Brandywine. Oamenii aduși la spital relatau

---

³⁷ Bătălie din cadrul Războiului pentru Independență al coloniilor americane, în care a fost rănit și generalul francez Gilbert du Motier, marchiz de Lafayette (n.tr.)

povești incredibile despre curajul său în luptă. Unii pretindeau că se îndrepta direct spre liniile inamice, netulburat de gloanțe și de baionete. Când lupta încetase, Clairmont insistase ca Marcus să rămână alături de marchiz ca îngrijitor al său.

În toamnă, când Lafayette fusese în stare să călărească din nou, cei doi dispăruseră în pădurile Pennsylvaniei și ale New Yorkului. Se întorseseră cu o armată de războinici oneida. Indienii îl numeau pe Lafayette „Kayewla“, pentru îndemânarea sa la călărie. Lui Matthew îi spuneau *atlutau'n*, „războinicul-șef“, pentru abilitatea sa de a conduce oamenii în luptă.

Matthew rămăsese în armată mult timp după ce Lafayette se întorsese în Franța. Marcus continuase și el, în calitate de modest asistent al chirurgului, încercând să vindece rănilor soldaților loviți de muschetă, tun și sabie. Clairmont îl căuta întotdeauna atunci când unul dintre oamenii săi era rănit. Spunea că Marcus are dar de vindecător.

La scurt timp după ce armata americană ajunsese în Yorktown, în 1781, Marcus se îmbolnăvisese de febră. Darul său de vindecător nu-i mai folosea la nimic. Zăcea înfrigurat și tremurând tot, îngrijit numai atunci când cineva avea timp și pentru el. După patru zile de suferință, Marcus își dăduse seama că era pe moarte. Când Clairmont venise să-și viziteze câțiva oameni răniți, însoțit din nou de Lafayette, îl văzuse pe Marcus pe un pat de campanie stricat, într-un colț, și simți duhoarea morții.

Ofițerul francez stătuse la căpătâiul tânărului în timpul nopții și îi împărtășise povestea sa. Marcus crezuse că visează. Un om care bea sânge și care nu putea să moară? După ce auzise așa ceva, Marcus devenise sigur că era deja mort și chinuit de unul dintre demonii despre care tatăl său îl avertizase că-l va vâna pentru firea sa păcătoasă.

Vampirul îi explicase lui Marcus că ar putea supraviețui febrei, dar că va trebui să plătească un preț. Întâi ar fi trebuit să renască. Apoi ar fi fost nevoie să vâneze, să ucidă și să bea sânge – chiar și sânge de om. O vreme, nevoia aceasta ar fi făcut imposibilă munca printre răniți și bolnavi. Matthew promisese să-l trimită pe Marcus la universitate cât timp s-ar fi adaptat la noua sa viață.

La un moment dat înaintea zorilor, când durerea devenise insuportabilă, Marcus hotărâse că voia să trăiască mai mult decât se temea de noua viață pe care i-o descriesese vampirul. Matthew îl luase

în brațe și-l dusesse, moale și arzând de febră, afară din spital, în pădure, unde indienii oneida așteptau să-i conducă în munți. Îi supsesse tot sângele într-o grotă îndepărtată, unde nimeni nu-i putea auzi țipetele. Marcus își amintea și acum setea cumplită ce urmase. Fusesse înnebunit, disperat să înghită orice lichid rece.

În cele din urmă, Matthew își sfâșiasse propria încheietură cu dinții și-l lăsase pe Marcus să bea. Sângele puternic al vampirului îl adusesse înapoi la viață.

Indienii oneida îl așteptaseră impasibili la gura grotei și-l împiedicaseră să facă ravagii la fermele din apropiere când setea de sânge îi ieșea la iveală. Ei își dăduseră seama ce era Matthew din clipa în care apăruse în satul lor. Era ca Dagwanoenyent, vrăjitoarea care trăia în vârtejul de vânt și nu putea să moară. De ce hotărâseră zeii să-i dea războinicului francez aceste daruri era un mister pentru tribul oneida, dar zeii erau cunoscuți pentru hotărârile lor inexplicabile. Tot ce puteau face indienii era să aibă grijă ca urmașii lor să cunoască legenda lui Dagwanoenyent, și să învețe cum să omoare o asemenea creatură arzând-o, măcinându-i oasele până când se făceau pulbere și împrăștiind-o în cele patru zări, astfel încât să nu mai poată renaște.

Întârâtat, Marcus se purtase ca un copil, urlând de frustrare și tremurând de nerăbdare. Când Matthew vâna vreun cerb ca să-l hrănească, Marcus îi sugea repede tot sângele. Cerbul îi sătura foamea, dar nu astâmpăra zumzetul din venele sale, produs de sângele străvechi al lui Matthew, care-i inunda corpul.

După o săptămână în care îi tot adusesse în vizuina lor animale proaspăt ucise, Matthew decisese că Marcus era gata să-și vâneze propria pradă. Tată și fiu hăituiseră cerbi și urși prin codri deși și peste culmi muntoase luminate de lună. Matthew îl instruisese cum să adulmece aerul, cum să privească printre umbre ca să descopere și cea mai mică mișcare și cum să simtă schimbările de direcție ale vântului care aveau să le aducă mirosuri proaspete. Și-l învățase pe fostul vindecător cum să ucidă.

În acele zile de început, Marcus voia sânge mai consistent. De fapt, avea nevoie de el, ca să-și astâmpere setea și să-și hrănească trupul vorace. Dar Matthew așteptase până când Marcus reușise să dea rapid de urma unui cerb, să-l răpună și să-i sugă sângele fără să lase urme, și abia apoi îi dăduse voie să vâneze oameni. Uciderea femeilor era interzisă, căci ele erau prea tulburătoare pentru vampirii nou-născuți,

după cum îi explicase Matthew, deoarece granițele dintre sex și moarte, seducție și vânatoare erau prea vagi.

La început, tatăl și fiul se hrăniseră cu soldați britanici bolnavi. Unii îl implorau pe Marcus să le cruțe viața, și Matthew îl învățase cum să se hrănească din ființele cu sânge cald fără să le omoare. Apoi vânașeră criminali, care strigau cerând îndurare, deși n-o meritau. De fiecare dată, Matthew îl pune pe Marcus să-i explice de ce alesese un anumit om drept pradă. Simțul etic al lui Marcus se dezvoltase, în felul acela ezitant, măsurat, specific vampirilor care ajungeau să accepte ceea ce trebuiau să facă pentru supraviețuire.

Matthew era cunoscut de mulți pentru simțul său foarte sofisticat al binelui și răului. Toate erorile sale de judecată puteau fi atribuite unor decizii luate la mânie. Lui Marcus i se spusese că tatăl său nu mai era atât de înclinat spre această emoție primejdioasă pe cât fusese în trecut. Poate că nu, dar în seara asta, la Oxford, pe chipul lui Matthew se putea citi aceeași expresie criminală pe care o avusese și la Brandywine – și de data asta nu mai avea la dispoziție niciun câmp de luptă unde să-și descarce furia.

— Trebuie să fie o greșeală.

Matthew avea o privire sălbatică atunci când termină de parcurs rezultatele testelor ADN ale vrăjitoarei.

Marcus clătină din cap.

— I-am analizat sângele de două ori. Miriam mi-a confirmat descoperirile cu ajutorul ADN-ului din mostra de frotiu. Recunosc că rezultatele sunt surprinzătoare.

Matthew trase aer în piept ezitant.

— Sunt absurde. Diana posedă aproape toți markerii genetici pe care i-am întâlnit vreodată la o vrăjitoare. Își strânse gura sumbru în timp ce dădea paginile ca să ajungă la sfârșit. Dar aceste secvențe sunt cele care ne îngrijorează.

Matthew răsfoi repede datele. Erau mai mult de douăzeci și patru de secvențe ADN, unele scurte, altele lungi, cu mici semne de întrebare roșii făcute de Miriam în dreptul lor.

— Dumnezeule! spuse el, azvârlindu-le înapoi fiului său. Avem deja destule motive de îngrijorare. Ticălosul ăla de Peter Knox a amenințat-o. Vrea manuscrisul. Diana a încercat să-l ia din nou, dar *Ashmole 782* a dispărut iar în adâncurile bibliotecii și nu vrea să mai iasă. Din fericire, Knox e convins – deocamdată – că ea l-a obținut

prima dată rupându-i vraja în mod intenționat.

— Și n-a fost așa?

— Nu. Diana nu are cunoștințele și nici controlul necesar ca să facă ceva atât de complicat. Puterea ei este total nedisciplinată. Mi-a făcut o gaură în covor.

Matthew părea amărât, iar fiul său se strădui să nu zâmbească. Tatăl său își iubea obiectele vechi.

— Atunci îl vom ține pe Knox la distanță și-i vom da Dianei posibilitatea să-și descopere abilitățile. Nu pare prea dificil.

— Knox nu e singurul meu motiv de îngrijorare. Diana a primit astea în corespondență azi.

Matthew îi întinse fiului său fotografia și biletul care o însoțise. Când continuă, vocea sa avea o notă periculoasă, monotună:

— Părinții ei. Îmi amintesc că am auzit despre o vrăjitoare și un vrăjitor americani omorâți în Nigeria, dar cu mult timp în urmă. N-am făcut niciun moment legătura între ei și Diana.

— Doamne sfinte! zise Marcus încet.

Privind fix fotografia, încercă să-și imagineze cum ar fi să primească o poză cu propriul tată făcut bucăți și lăsat să moară în țărână.

— Nu numai atât. Din ce am reușit eu să înțeleg, Diana a crezut multă vreme că părinții ei au fost omorâți de oameni. Asta e principalul motiv pentru care a încercat să respingă magia.

— Dar nu i-a mers, nu-i așa? bombăni Marcus, gândindu-se la ADN-ul vrăjitoarei.

— Nu, încuviință Matthew cu o figură sumbră.

— Cât timp am fost eu în Scoția, o altă vrăjitoare din America, Gillian Chamberlain, a informat-o că nu oamenii, ci alte vrăjitoare îi uciseseră părinții.

— Și așa e?

— Nu sunt sigur. Dar e clar că situația asta nu e legată doar de descoperirea manuscrisului *Ashmole 782* de către o vrăjitoare. Tonul lui Matthew deveni înverșunat. Și am de gând să aflu despre ce e vorba.

Ceva argintiu sclipi pe puloverul lui cenușiu.

„Poartă sicriul lui Lazăr“, își dădu seama Marcus.

Nimeni din familie nu vorbea deschis despre Eleanor St. Leger sau despre evenimentele din jurul morții ei, de teamă să nu-i stârnească lui Matthew unul dintre accesele sale de furie. Marcus știa că, în 1140,

tatăl său nu-și dorise să părăsească Parisul, unde studia fericit filosofia. Dar când capul familiei, tatăl lui Matthew, Philippe, îl rechemase la Ierusalim ca să-l ajute să pună capăt conflictelor ce continuau să pustiască Țara Sfântă la mult timp după terminarea cruciadei papei Urban al II-lea, Matthew se supusese fără să pună întrebări. O cunoscuse pe Eleanor, se împrietenise cu numeroasa ei familie de neam englez³⁸ și se îndrăgostise până peste cap.

Dar familia St. Leger și familia de Clermont se aflau adesea în tabere adverse în timpul disputelor politice, iar frații mai mari ai lui Matthew – Hugh, Godfrey și Baldwin – îi ceruseră să renunțe la Eleanor, pentru ca ei să aibă mână liberă să-i nimicească familia.

Matthew refuzase. Într-o zi, o dispută între Baldwin și Matthew din cauza unei mărunte crize politice în care erau implicați St. Legerii scăpase rapid de sub control. Înainte ca Philippe să poată fi găsit, Eleanor intervenise între cei doi frați. Când Matthew și Baldwin își veniseră în fire, ea pierduse deja prea mult sânge ca să mai poată fi salvată.

Marcus încă nu înțelegea cum de o lăsase Matthew să moară pe Eleanor dacă o iubise atât de mult.

Acum, Matthew își purta medalionul de pelerin numai atunci când se temea că avea să ucidă pe cineva sau când se gândea la Eleanor St. Leger – sau ambele.

— Poza aia e o amenințare, și nu în van. Hamish credea că numele Bishop le va face pe vrăjitoare să fie mai prudente, dar mă tem că lucrurile stau taman pe dos. Indiferent cât de mari sunt talentele înnăscute ale Dianei, ea nu se poate apăra singură și e prea independentă ca să ceară ajutorul cuiva. Am nevoie să stai cu ea câteva ore.

Matthew își desprinsese cu greu privirea de la fotografia Rebeccăi Bishop și a lui Stephen Proctor.

— Mă duc s-o găsesc pe Gillian Chamberlain.

— Nu poți fi sigur că Gillian a fost cea care a adus fotografia, observă Marcus. Sunt două mirosuri diferite pe ea.

— Celălalt îi aparține lui Peter Knox.

---

³⁸ St. Leger este într-adevăr o veche familie anglo-irlandeză, cu rădăcini normande și germanice, ai cărei membri apar constant în istorie. (n.tr.)

— Dar Peter Knox este membru al Congregației!

Marcus știa că în timpul cruciadelor luase naștere un consiliu cu nouă membri, alcătuit din demoni, vrăjitoare și vampiri – câte trei reprezentanți din fiecare specie. Rostul Congregației era de a oferi siguranță tuturor fapturilor neomenești, având grijă ca niciuna să nu atragă atenția oamenilor.

— Dacă faci vreun gest împotriva lui, el va fi considerat o sfidare la adresa autorității Congregației. Întreaga noastră familie va avea de suferit. Doar nu te gândești serios să ne pui în pericol numai ca să răzbuni o vrăjitoare!

— Nu-mi pui la îndoială loialitatea, nu-i așa? toarse Matthew amenințător.

— Nu, îți pun la îndoială judecata, zise Marcus cu pasiune, înfruntându-și tatăl fără teamă. Povestea asta de dragoste ridicolă e suficient de rea. Congregația are deja un motiv să ia măsuri împotriva ta. Nu le da încă unul.

În timpul primei vizite a lui Marcus în Franța, bunica sa vampir îi explicase că acum era supus unui legământ care interzicea relațiile apropiate între diferitele specii, precum și orice amestec în religia și în politica oamenilor. Toate celelalte interacțiuni cu oamenii – inclusiv cele sentimentale – trebuiau evitate, dar erau permise atâta timp cât nu creau probleme. Marcus preferase dintotdeauna să-și petreacă timpul cu alți vampiri și mereu gândise așa, deci condițiile legământului nu contaseră prea mult pentru el până acum.

— Nimănui nu-i mai pasă de asta, zise Matthew defensiv, și ochii săi cenușii se îndreptară spre ușa de la dormitorul Dianei.

— Ah, ea nu știe nimic de legământ, zise Marcus cu dispreț, iar tu n-ai nicio intenție să-i spui. La naiba, știi prea bine că nu poți ascunde secretul ăsta de ea la infinit.

— Congregația nu ne va obliga să respectăm o promisiune făcută cu aproape o mie de ani în urmă, într-o lume foarte diferită.

Privirea lui Matthew era fixată acum asupra unei gravuri vechi care o înfățișa pe zeița Diana țintind cu arcul către un vânător care fugea prin pădure. Își aminti un pasaj dintr-o carte scrisă cu mult timp în urmă de un prieten – „căci nu mai sunt vânători, ci vânat”³⁹ – și se

---

³⁹ Citat din dialogul filosofic *Despre eroicele avânturi* de Giordano Bruno (n.tr.)

înfioră.

— Gândește-te bine înainte să faci așa ceva, Matthew.

— Hotărârea mea e luată. Tatăl evită privirea fiului său. Poți s-o veghezi cât timp lipsesc eu, să te asiguri că nu pățește nimic?

Marcus dădu din cap, neputând să reziste farmecului aspru din vocea tatălui său.

După ce Matthew părăsi încăperea, Marcus se apropie de Diana. Îi ridică una dintre pleoape, apoi pe cealaltă și o apucă de încheietura mâinii. Adulmecă, simțind frica și șocul care o înconjurau. Detectă și medicamentul care încă îi circula prin vene. „Bun”, își spuse. Măcar tatăl său avusese prezența de spirit să-i dea un sedativ.

Continuă să examineze starea Dianei, privindu-i cu atenție pielea și ascultându-i respirația. Când termină, rămase în tăcere la căpătâiul vrăjitoarei, privind-o cum visa. Fruntea i se încrețise, ca și cum s-ar fi certat cu cineva.

La sfârșitul acestei cercetări, Marcus știa două lucruri. Primul, Diana avea să fie bine. Avusese un șoc serios și avea nevoie de odihnă, dar nu pășise niciun rău ireversibil. Al doilea, mirosul tatălui său era peste tot. Matthew făcuse asta intenționat, marcând-o pe Diana astfel încât orice vampir să știe cui îi aparținea. Asta însemna că lucrurile merseseră mai departe decât crezuse Marcus că se putea. Tatălui său avea să-i fie greu să se detașeze de această vrăjitoare. Și n-avea să aibă de ales, dacă poveștile spuse de bunica sa erau adevărate.

Matthew reapăru după miezul nopții. Arăta și mai supărat decât atunci când plecase, dar era impecabil ca întotdeauna. Își trecu degetele prin păr și intră direct în camera Dianei, fără să-i adreseze o vorbă fiului său.

Marcus știa că nu trebuia să-l ia la întrebări atunci. După ce Matthew ieși din camera vrăjitoarei, Marcus îl întrebă doar:

— Ai să discuți cu Diana despre rezultatele testelor?

— Nu, făcu Matthew scurt, fără să manifeste vreo umbră de sentiment de vinovăție pentru faptul că-i ascundea vrăjitoarei informații de o asemenea importanță. Și nici n-am să-i spun ce ar putea să-i iacă vrăjitoarele din Congregație. A avut deja destule de suferit.

— Diana Bishop e mai puțin fragilă decât crezi. N-ai niciun drept să îți doar pentru tine asemenea informații dacă vei continua să-ți petreci timpul cu ea.

Marcus știa că viața unui vampir nu se măsoară în ore sau în ani, ci în

secretele dezvăluite și ținute. Vampirii își păzeau cu strictețe relațiile personale, numele pe care le adoptau și detaliile despre numeroasele vieți pe care le duseseră. Tatăl său ținea însă mai multe secrete decât majoritatea, iar nevoia lui de a ascunde lucruri de propria sa familie era pur și simplu exasperantă.

— Nu te amesteca, Marcus, mârâi tatăl său. Nu e treaba ta.

Marcus înjură.

— Secretele tale nenorocite ne vor duce în ruină.

Matthew își apucă fiul de ceafă înainte ca acesta să termine propoziția.

— Secretele mele au păstrat familia asta în siguranță vreme de multe secole, fiule. Unde-ai fi azi dacă n-ar fi existat secretele mele?

— Bănuiesc că aș fi fost hrană pentru viermi într-un mormânt nemarcat din Yorktown⁴⁰ zise Marcus lipsit de suflu, cu corzile vocale strivite.

De-a lungul anilor, Marcus încercase fără prea mult succes să descopere unele dintre secretele tatălui său. Nu reușise niciodată să afle cine-i vânduse lui Matthew pontul că fiul său dezlănțuise iadul pe pământ în New Orleans după ce Jefferson cumpăraseră statul Louisiana, de pildă. Marcus crease acolo o familie de vampiri la fel de turbulentă și de fermecătoare ca el însuși, din cetățenii cei mai tineri și mai puțin responsabili ai orașului. Progeniturile lui Marcus – printre care și un număr alarmant de împătimiți ai jocurilor de noroc și alte personaje bune de nimic – riscau să fie descoperiți de oameni de fiecare dată când ieșeau după lăsarea serii. Vrăjitoarele din New Orleans, își amintea Marcus, îi spusese clar că așteptau să părăsească orașul.

Apoi, dintr-odată, apăruse Matthew, neinvitat și neanunțat, cu o superbă femeie-vampir metisă: Juliette Durand. Împreună inițiaseră o campanie de îngenunchere a familiei lui Marcus. În câteva zile formaseră o alianță șocantă cu un tânăr și manierat vampir francez din Cartierul Grădinilor, care avea părul incredibil de auriu și o rezervă de cruzime adâncă precum fluviul Mississippi. Atunci începuseră cu adevărat problemele.

După primele două săptămâni, noua familie a lui Marcus era, în mod

---

⁴⁰ În urma înfrângerii decisive de la Yorktown (1781), guvernul britanic a început negocierile de pace cu coloniile americane care luptaseră pentru independență.

misterios, considerabil mai mică. În timp ce numărul de morți și de dispariții creștea, Matthew ridica neputincios mâinile în aer și murmura despre pericolele vieții în New Orleans. Juliette, pe care Marcus ajunsese s-o deteste în puținele zile de când o cunoscuse, zâmbea enigmatic și șoptea cuvinte încurajatoare în urechea tatălui său. Era cea mai manipuloare ființă pe care o întâlnise Marcus vreodată, așa că fusese încântat când ea și tatăl său o luaseră pe drumuri diferite.

Sub presiunile copiilor săi rămași în viață, Marcus dăduse asigurări fervente că toți se vor purta cum se cuvine dacă Matthew și Juliette vor pleca.

Matthew fusese de acord după ce îi prezentase în detaliu și cu severitate care erau așteptările legate de comportamentul membrilor familiei de Clermont.

— Dacă ești hotărât să mă faci bunic, îi ordonase tatăl său în timpul unui interogatoriu extrem de neplăcut ținut în prezența câtorva dintre cei mai bătrâni și mai puternici vampiri din oraș, ai mai multă grijă.

Acea amintire încă-l făcea pe Marcus să pălească.

Cine sau ce le dăduse lui Matthew și Juliettei autoritatea de a acționa astfel rămăsese un mister. Poate că forța tatălui său, viclenia Juliettei și strălucirea numelui de Clermont îi ajutaseră să câștige sprijinul vampirilor. Dar fusese mai mult decât atât. Toate fapăturile din New Orleans – chiar și vrăjitoarele – îl trataseră pe tatăl său de parc-ar fi fost membru al unei familii regale.

Marcus se întrebă dacă nu cumva tatăl său fusese membru al Congregației, pe vremea aceea. Asta ar fi explicat multe.

Vocea lui Matthew îi izgoni amintirile.

— Diana e curajoasă, Marcus, dar nu trebuie să știe totul acum. Îi dădu drumul lui Marcus și se îndepărtă de el.

— Atunci știe despre familia ta? Despre ceilalți copii ai tăi?

„Știe despre tatăl tău?” Marcus nu rosti ultima întrebare. Dar Matthew știa ce era în mintea lui.

— Eu nu relatez istoriile altor vampiri.

— Faci o greșală, zise Marcus, clătinând din cap. Diana nu-ți va fi recunoscătoare că ții secrete față de ea.

— Așa spune și Hamish. Când va fi pregătită, îi voi spune totul – dar nu mai devreme. Vocea tatălui său era fermă. Singura mea preocupare în acest moment este să o scot din Oxford.

— Vrei s-o duci în Scoția? Cu siguranță, nimeni nu va ajunge la ea acolo. Marcus se gândise imediat la moșia îndepărtată a lui Hamish. Sau o lași la Woodstock înainte să pleci?

— Înainte să plec? Matthew arăta nedumerit.

— M-ai pus să-ți aduc pașaportul.

Acum, Marcus era cel nedumerit. Asta făcea tatăl său – se înfuria și apoi pleca pentru a fi de unul singur până când reușea să se controleze mai bine.

— N-am nicio intenție să o părăsesc pe Diana, zise Matthew pe un ton înghețat. O duc la Sept-Tours.

— Doar nu vrei să stea sub același acoperiș cu Ysabeau!

Vocea uluită a lui Marcus răsună puternic în încăperea mică.

— Este și casa mea, spuse Matthew cu un aer încăpățânat.

— Mama ta se laudă în fața oricui cu vrăjitoarele pe care le-a omorât și dă vina pe orice vrăjitoare care-i iese în cale pentru ceea ce au pățit Louisa și tatăl tău.

Trăsăturile lui Matthew se descompuseră, iar Marcus înțelese în sfârșit. Fotografia îi amintise lui Matthew de moartea lui Philippe și de lupta dusă de Ysabeau cu nebunia în anii ce urmaseră.

Matthew își apăsă tâmpilele cu palmele, ca și cum ar fi încercat cu disperare să conceapă un plan mai bun.

— Diana n-a avut nimic de-a face cu niciuna dintre aceste tragedii. Ysabeau va înțelege.

— Nu va înțelege – știi prea bine, zise Marcus cu încăpățânare.

Își iubea bunica și nu voia s-o vadă rănită. Iar dacă Matthew – preferatul ei – aducea acasă o vrăjitoare, asta avea s-o rănească rău de tot.

— Niciun loc nu e atât de sigur ca Sept-Tours. Vrăjitoarele se vor gândi de două ori înainte să se pună cu Ysabeau – mai ales la ea acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu le lăsa singure împreună!

— Nici n-am s-o fac, promise Matthew. O să vă rog pe tine și pe Miriam să vă mutați în casa de la poartă, cu speranța că asta-i va convinge pe toți că Diana e acolo. În cele din urmă își vor da seama de adevăr, dar asta ne poate da un avans de câteva zile. Cheile mele sunt la portar. Întoarce-te peste câteva ore, după ce noi vom fi plecat. Ia pilota de pe pat – va avea mirosul ei – și du-te cu mașina la Woodstock. Rămâi acolo până când îți dau eu un semn.

— Poți să te aperi pe tine și pe vrăjitoare în același timp? întrebă

Marcus încet.

— Mă voi descurca, spuse Matthew cu hotărâre.

Marcus dădu din cap, și cei doi vampiri se prinseră de braț, schimbând o privire plină de înțeles. Tot ceea ce trebuiau să-și spună unul altuia în asemenea momente fusese spus de mult.

Când Matthew rămase din nou singur, se prăbuși pe canapea și-și cuprinse capul în mâini. Opoziția vehementă a lui Marcus îl zdruncinase.

Își ridică ochii și rămase iar cu privirea pierdută asupra gravurii cu zeița vânătorii care-și urmărea prada. Îi veni în minte încă un vers din acel poem vechi.

„Am văzut-o ieșind din pădure, șopti el, pe cea care mă vânează, iubita mea Diana.“

În dormitor, la o distanță prea mare pentru ca o ființă cu sânge cald s-o fi putut auzi, Diana se mișcă și scoase un strigăt. Matthew se grăbi să ajungă la ea și o cuprinse în brațe. Dorința de a o proteja îi reveni și-l făcu să se simtă și mai hotărât.

— Aici sunt, murmură el printre șuvițele multicolore ale părului ei.

Privi chipul adormit al Diane, gura ei strânsă și încruntarea aprigă. Era un chip pe care-l studiasse ore în șir și pe care-l știa bine, dar contradicțiile sale continuau să-l fascineze.

— Oare m-ai vrăjit? se întrebă el cu voce tare.

După tot ce se petrecuse în seara aceea, Matthew știa că nevoia lui de ea era mai puternică decât orice altceva. Nici familia sa, nici următoarea dată când avea să simtă gustul sângelui nu contau atât cât nevoia de a ști că ea era în siguranță și în apropiere. Dacă asta însemna să fii vrăjit, atunci era pierdut.

Brațele sale o cuprinseră mai strâns, ținând-o pe Diana în somn așa cum nu și-ar fi permis să o țină când era trează. Ea oftă și se cuibări mai aproape.

Dacă n-ar fi fost vampir, Matthew n-ar fi auzit cuvintele pe care Diana abia le murmură, în timp ce îi apucase medalionul și puloverul și-și lipise pumnul ferm în dreptul inimii lui.

— Nu ești pierdut. Te-am găsit eu.

Matthew se întrebă dacă nu cumva își imaginase vorbele acestea, dar știa bine că nu.

Ea îi auzea gândurile.

Nu tot timpul, nu când era conștientă – nu încă. Dar era doar o

chestiune de timp până când Diana avea să afle tot ce trebuia să știe despre el. Îi va cunoaște secretele, părțile lui întunecate și teribile, pe care nu era destul de curajos ca să le înfrunte.

Ea îi răspunse cu un alt murmur slab.

— Sunt destul de curajoasă pentru amândoi.

Matthew își înclină capul spre al ei.

— Va trebui să fii.

Capitolul 17

Aveam un gust puternic de cuișoare pe limbă și mă simțeam mumificată în propria pilotă. Când m-am zvârcolit în straturile de învelitori, arcurile vechi ale patului scârțâiră ușor.

— Șșșt.

Buzele lui Matthew erau lângă urechea mea, iar corpul lui se arcuise într-o cochilie în spatele meu. Stăteam acolo ca două linguri într-un sertar, strâns lipiți unul de celălalt.

— Cât e ceasul?

Răgușisem.

Matthew se depărtă puțin de mine și se uită la ceas.

— E trecut de unu.

— Cât am dormit?

— De aseară, de pe la șase.

Aseară.

Mintea mi se împrăștie în cuvinte și imagini: manuscrisul de alchimie, amenințarea lui Peter Knox, degetele mele care se albăstreau din cauza electricității, fotografia părinților mei, mâna mamei încremenită în încercarea niciodată încheiată de a-l atinge pe tata.

— Mi-ai dat medicamente. Am împins pilota, încercând să-mi eliberez mâinile. Nu-mi place să iau medicamente, Matthew.

— Data viitoare când intri în stare de șoc, am să te las să suferi inutil.

Trase scurt de învelitoare, ceea ce avu un efect mai puternic decât toată lupta mea de mai devreme.

Vocea aspră a lui Matthew îmi zgudui țândările memoriei și ieșiră la suprafață imagini noi. Fața contorsionată a lui Gillian Chamberlain mă avertiza să nu țin secrete, iar biletul îmi porunca să-mi aduc aminte. Timp de câteva clipe, am avut din nou șapte ani, încercând să înțeleg cum părinții mei – atât de înzestrați și de plini de vitalitate – puteau să nu mai fie în viața mea.

În cameră, pe pat, m-am întins spre Matthew, în timp ce cu ochii minții vedeam cum mâna mamei se întindea spre tatăl meu, dintr-un cerc de cretă. Suferința provocată de moartea lor, pe care o resimțisem încă din copilărie, se însoți cu compasiunea de adult față de încercarea disperată a mamei de a-l atinge pe tata. Smulgându-mă din brațele lui Matthew, mi-am strâns genunchii la piept, făcându-mă ghem ca să mă apăr.

Matthew voia să mă ajute – vedeam asta –, dar nu era sigur de mine, iar umbra propriilor mele emoții contradictorii îi căzu pe chip.

Vocea lui Knox îmi răsună din nou în minte, plină de otravă.

„Amintește-ți cine ești.“

„Îți amintești?“ mă întreba biletul.

Fără vreun avertisment, m-am întors din nou către Matthew, grăbindu-mă să micșorez distanța dintre noi. Părinții mei dispăruseră, dar el era aici. Așezându-mi capul sub bărbia lui, am ascultat câteva minute ca să aud următoarea dată când sângele avea să-i fie pompat în organism. Ritmurile încete ale inimii sale de vampir mă adormiră curând.

Propria mea inimă bubuia când m-am trezit din nou în întuneric, împingând din toate puterile pilota desfăcută și zbatându-mă să mă ridic în șezut. În spatele meu, Matthew aprinse veioza, al cărei con de umbră era în continuare departe de pat.

— Ce este? mă întrebă el.

— Magia m-a găsit. Vrăjitoarele la fel. Voi fi omorâtă pentru magia mea, așa cum au fost omorâți părinții mei.

Cuvintele se învălmășeau să-mi iasă din gură. Panica mă făcea să vorbesc repede și m-am ridicat ezitant în picioare.

— Nu. Matthew se ridică și se puse între mine și ușă. Va trebui să înfruntăm asta, Diana, orice ar fi. Altfel vei fugi tot restul vieții.

O parte din mine știa că Matthew spune adevărul. Cealaltă voia să o ia la goană în întuneric. Dar cum s-o fac când un vampir îmi stătea în drum?

Aerul începu să se agite în jurul meu ca și cum ar fi încercat să alunge senzația că eram prinsă în capcană. Un suflu de aer rece mi se învârteji în jurul manșetelor de la pantaloni. Aerul se târî în sus pe corpul meu, ridicându-mi părul din jurul feței într-o boare blândă. Matthew înjură și făcu un pas către mine, cu brațele întinse. Briza se intensifică în rafale de vânt care agitară cearșafurile și perdelele.

— Totul e în regulă. Ridicase vocea înadins ca să-l aud prin vârtej și ca să mă calmeze în același timp.

Dar nu era de ajuns.

Forța vântului continuă să crească, și odată cu ea mi se ridicară brațele, care dădură aerului forma unei coloane ce mă înconjura la fel de protector ca pilota mai devreme. De cealaltă parte a vârtejului, Matthew rămăsese cu o mână încă întinsă, cu ochii ațintiți într-ai mei. Când am deschis gura să-l avertizez să păstreze distanța, din ea nu ieși decât aer înghețat.

— E în regulă, zise el din nou, fără să-și ia ochii dintr-ai mei. Nu mă mișc.

Nu-mi dădusem seama care era problema până când el nu rostise cuvintele.

— Promit, îmi spuse pe un ton ferm.

Vântul slăbi. Ciclonul care mă înconjura se transformă într-un vârtej, apoi într-o adiere, iar în cele din urmă dispăru complet. Am icnit și am căzut în genunchi.

— Ce se întâmplă cu mine?

În fiecare zi alergam, vâsleam, făceam yoga, iar corpul meu executa ceea ce-i spuneam. Acum făcea lucruri inimaginabile. Am privit în jos ca să mă asigur că mâinile nu-mi scânteiau de electricitate și că tălpile nu-mi mai erau bătute de vânturi.

— Țsta a fost un vânt vrăjitoresc, explică Matthew, fără să se miște. Știi ce este?

Auzisem de o vrăjitoare din Albany care putea invoca furtuna, dar nimeni nu numise asta vreodată „vânt vrăjitoresc“.

— Nu chiar, am mărturisit eu, continuând să arunc priviri furișe către mâinile și picioarele mele.

— Unele vrăjitoare au moștenit abilitatea de a controla elementul aerului. Tu ești una dintre ele, zise el.

— Asta n-a fost control.

— A fost pentru prima dată.

Matthew era detașat. Îmi arătă micul dormitor: perdelele și cearșafurile intacte, toate hainele răspândite pe comodă și pe podea exact acolo unde le lăsasem de dimineață.

— Noi n-am pățit nimic, iar încăperea nu arată de parcă ar fi trecut prin ea o tornadă. Deocamdată, asta înseamnă control.

— Dar eu nu am cerut așa ceva. Lucrurile astea pur și simplu li se

întâmplă vrăjitoarelor – scânteii electrice și vânturi pe care nu le-au invocat?

Mi-am dat părul din ochi și m-am clătinat, epuizată. În ultimele douăzeci și patru de ore se întâmplaseră prea multe. Matthew se înclină spre mine ca și cum ar fi vrut să mă prindă în caz că aș fi căzut.

— Vânturile vrăjitorești și degetele albastre sunt rare în prezent. În tine există magie, Diana, și ea vrea să iasă, fie că tu o dorești, fie că nu.

— M-am simțit prinsă în capcană.

— N-ar fi trebuit să te încolțesc seara trecută. Matthew părea rușinat. Uneori nu știu ce să mă fac cu tine. Ești ca un perpetuum mobile. N-am vrut decât să te oprești un moment și să mă ascuți.

Trebuie să fi fost și mai greu pentru un vampir care respira arareori să facă față nevoii mele neîncetate de a mă mișca. Încă o dată, spațiul dintre noi era brusc prea mare. Am dat să mă ridic.

— M-ai iertat? mă întrebă sincer.

Am încuviințat din cap.

— Pot să...? continuă el, arătând spre picioarele sale.

Am încuviințat iar din cap.

În timpul de care am avut nevoie să mă ridic în picioare, Matthew făcu trei pași iuți. Corpul meu se ciocni de al lui așa cum se întâmplase în bibliotecă în seara când îl văzusem pentru prima dată, stând aristocratic și senin în sala de lectură Duke Humfrey. Dar de data asta nu m-am tras înapoi atât de repede. M-am sprijinit de el de bunăvoie și pielea lui mi s-a părut liniștitor de răcoroasă, nu înspăimântător de rece.

Am rămas tăcuți câteva clipe, ținându-ne în brațe. Inima mea se domoli, iar brațele lui nu mă strânseseră tare, deși răsuflarea întretăiată sugera că nu-i era ușor să stea așa.

— Și mie-mi pare rău. Corpul meu se lipi moale de al lui și puloverul său mă zgârie pe obraz. Voi încerca să-mi controlez energia.

— N-are de ce să-ți pară rău. Și n-ar trebui să te străduiești atât de tare să fii ceea ce nu ești. Ai bea ceai dacă ți-aș face? mă întrebă el. Buzele lui se mișcă pe creștetul meu.

Afară, noaptea nu era îndulcită de niciun semn al răsăritului.

— Cât e ceasul acum?

Mâna lui Matthew se răsuci între omoplații mei astfel încât să poată vedea ceasul.

— Trei și câteva minute.

Am gemut.

— Sunt cumplit de obosită, dar un ceai sună minunat.

— Atunci mă duc să fac. Îmi desprinsc cu blândețe brațele din jurul taliei lui. Mă întorc imediat.

Nevrând să-l scap din ochi, m-am luat după el. Scotocesc prin cutiile și punguțele de ceaiuri.

— Ți-am spus că-mi place ceaiul, am zis pe un ton de scuză, când Matthew mai găsi o pungă cafenie în dulap, ascunsă în spatele unei prese de cafea pe care o foloseam rareori.

— Ai vreo preferință?

Arată spre raftul aglomerat.

— Cel din punguța neagră cu etichetă aurie, te rog.

Ceaiul verde părea opțiunea cea mai liniștitoare.

Matthew începu să-și facă de lucru cu ceainicul. Turnă apă fierbinte peste frunzele aromate și când a fost gata îmi întinse o cană veche, ciobită. Aromele de ceai verde, de vanilie și de citrice erau diferite de ale lui Matthew, și cu toate astea alinătoare.

Își pregăti și pentru el o cană, și nările îi fremătară în semn de apreciere.

— Nu miroase deloc rău, recunosc eu, luând o înghițitură mică.

Era prima dată când îl vedeam că bea și altceva decât vin.

— Unde vrei să stăm? l-am întrebat eu, cuprinzând cana caldă cu ambele mâini.

Matthew înclină din cap spre camera de zi.

— Acolo. Trebuie să stăm de vorbă.

Se așază într-un colț al vechii canapele confortabile, iar eu m-am instalat în celălalt capăt. Aburul ceaiului se ridică în jurul feței mele, amintindu-mi cu blândețe de vântul vrăjitoresc.

— Trebuie să înțeleg de ce crede Knox că ai rupt vraja manuscrisului, zise Matthew după ce ne-am așezat.

I-am redat conversația din apartamentul directorului.

— A zis că vrăjile devin volatile în jurul unei date aniversare a creării lor. Au fost și alte vrăjitoare – dintre cele care se pricep la vrăjitorie – care au încercat să o rupă și n-au reușit. Bănuia că m-am aflat doar în locul potrivit la momentul potrivit.

— Cea care a vrăjit *Ashmole 782* a fost o vrăjitoare puternică și bănuiesc că vraja asta e aproape imposibil de rupt. Nimeni dintre cei care au încercat să ia manuscrisul mai înainte nu a întrunit condițiile

de desfacere a vrăjii, indiferent câtă vrăjitorie știa sau în ce moment al anului a încercat. Matthew privi o vreme în adâncimile căunii cu ceai. Tu ai făcut-o. Întrebarea este cum și de ce.

— Ideea că eu aș fi întrunit condițiile de desfacere a unei vrăji realizate înainte de nașterea mea e mai greu de crezut decât varianta că a fost vorba doar despre o aberație aniversară. Și dacă am întrunit condițiile o dată, de ce nu s-a întâmplat din nou? Matthew deschise gura, iar eu am clătinat din cap. Nu, nu e din cauza ta.

— Knox știe vrăjitorie, iar vrăjile sunt complicate. Presupun că e posibil ca trecerea timpului să le mai deterioreze din când în când. Nu părea prea convins.

— Aș vrea să pot înțelege ce se întâmplă.

Masa mea cea albă îmi apărui în fața ochilor, cu piesele de puzzle așezate pe ea. Am mișcat câteva din loc – Knox, manuscrisul, părinții mei –, dar ele refuzau în continuare să alcătuiască o imagine. Vocea lui Matthew îmi destrăma reveria.

— Diana?

— Ce e?

— Ce faci?

— Nimic, am răspuns eu prea repede.

— Folosești magia, spuse el, punând jos cana de ceai. Îi simt mirosul. O și văd. Scânteiezi.

— Asta fac atunci când nu pot rezolva o enigmă – ca acum. Îmi lăsasem capul în jos ca să ascund cât de greu îmi era să vorbesc despre asta. Văd o masă albă și-mi imaginez toate piesele de care dispun. Au forme și culori și se mișcă pe masă până când formează o imagine. După aceea, se opresc din mișcare ca să-mi arate că sunt pe drumul cel bun.

Matthew așteptă mult până să răspundă.

— Cât de des joci jocul ăsta?

— Tot timpul, am zis fără tragere de inimă. Când erai în Scoția, mi-am dat seama că și asta e tot o formă de magie, ca atunci când știi cine se uită la mine fără să întorc capul.

— *Există* o regulă aici, să știi, spuse el. Atunci când nu te gândești folosești magia.

— Ce vrei să spui?

Piesele de puzzle începură să danseze pe masa albă.

— Când te miști, nu gândești – nu cu partea rațională a minții, cel

puțin. Ești cu totul altundeva atunci când vâslești, când alergi sau când faci yoga. Atunci când mintea nu-ți ține darurile în frâu, ele ies la iveală.

— Dar mai devreme gândeam, am spus, iar vântul vrăjitoresc tot s-a stârnit.

— A, dar atunci resimțeau o emoție puternică, explică el, aplecându-se și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Asta ține mereu intelectul la distanță. Același lucru s-a întâmplat și când ți s-au albăștrit degetele, cu Miriam și apoi cu mine. Masa asta albă a ta este o excepție de la regula generală.

— Proasta dispoziție și mișcarea sunt oare de ajuns ca să stârnească asemenea forțe? Cine și-ar mai dori să fie vrăjitoare dacă ceva atât de simplu poate dezlănțui iadul pe pământ?

— Foarte multă lume, bănuiesc. Matthew își feri privirea. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, zise el. Canapeaua scârțâi când se întoarse din nou cu fața spre mine. Și vreau să te gândești înainte să-mi răspunzi. Ai să faci asta?

— Sigur, am zis, înclinând din cap.

— Vreau să te duc acasă.

— Nu mă întorc în America.

Îmi trebuiseră cinci secunde ca să fac exact ceea ce el mă rugase să nu fac.

Matthew clătină din cap.

— Nu la tine acasă. La mine acasă. Trebuie să părăsești Oxfordul.

— Ți-am zis deja că merg la Woodstock.

— Old Lodge e *locuința* mea, Diana, îmi explică Matthew răbdător. Vreau să te duc *acasă* la mine – în Franța.

— Franța?

Mi-am dat părul din ochi ca să-l văd mai bine.

— Vrăjitoarele sunt hotărâte să obțină *Ashmole 782* și să nu-l lase în mâinile celorlalte făpturi. Ideea că tu ai rupt vraja și renumele familiei tale sunt singurele lucruri care le-au ținut la distanță. Când Knox și ceilalți vor afla că n-ai folosit nicio vrajă ca să obții manuscrisul – că vraja era făcută astfel încât să se desfacă în fața ta –, vor vrea să știe cum și de ce.

Am închis din nou ochii, ca să nu mai văd imaginea tatălui și a mamei mele. Îmi apăruse din nou brusc în minte, cu claritate.

— Și nu mă vor întreba cu frumosul.

— Probabil că nu. Matthew trase adânc aer în piept, iar vena de pe frunte îi pulsă. Am văzut fotografia, Diana. Vreau să te știu departe de Peter Knox și de bibliotecă. Vreau să te știu sub acoperișul *meu* o vreme.

— Gillian a spus că vrăjitoarele i-au omorât.

Când ochii mei îi întâlneau pe ai lui, am fost uimită să văd ce pupile mici avea. De obicei erau negre și enorme, dar ceva se schimbase în Matthew în noaptea asta. Pielea îi era mai puțin spectrală și buzele de obicei palide căpătaseră un strop de culoare.

— Avea dreptate?

— N-am cum să știu cu siguranță, Diana. Nigerienii hausa cred că sursa puterii unei vrăjitoare rezidă în niște pietre din stomac. Cineva le-a căutat pe ale tatălui tău, spuse el cu regret. Cel mai probabil, o altă vrăjitoare.

Se auzi un declic ușor și beculețul robotului telefonic începu să clipească. Am gemut.

— Ea cincea oară când sună mătușile tale, observă Matthew.

Oricât de încet era dat volumul, vampirul avea să audă mesajul.

M-am îndreptat spre masa din apropiere și am ridicat receptorul.

— Sunt aici, sunt aici, am început, acoperind vocea agitată a mătușii mele.

— Credeam c-ai murit, zise Sarah.

Brusc, ideea că eu și ea eram ultimii membri ai familiei Bishop mă izbi cu putere. Mi-o închipuiam în bucătărie, cu telefonul la ureche și cu părul vâlvoi în jurul feței. Îmbătrânea și, oricât ar fi fost de arțăgoasă, faptul că eram foarte departe și în pericol o zguduise.

— N-am murit. Sunt în apartamentul meu, iar Matthew cu mine.

I-am aruncat vampirului un zâmbet slab. El nu mi-a răspuns.

— Ce se petrece? Întrebă Em de pe o altă linie.

După moartea părinților mei, părul lui Em devenise argintiu în doar câteva luni. Pe atunci era încă tânără – nu împlinise treizeci de ani –, dar păruse mereu mai fragilă după aceea, ca și cum și-ar fi putut lua zborul la următoarea boare de vânt. Ca și mătușa mea, era clar supărată din cauza a ceea ce al șaselea simț îi spusese că se întâmplă la Oxford.

— Am încercat să iau din nou manuscrisul, atâta tot, am spus pe un ton degajat, făcând efortul de a nu le stârni și mai mult îngrijorarea.

Matthew se holbă la mine dezaprobator, așa că i-am întors spatele.

Zadarnic. Privirea sa de gheață îmi străpungea acum umărul.

— Crezi că te sunăm din cauza *cărții*? întrebă Sarah pe un ton imperios.

Niște degete lungi și reci apucară receptorul și mi-l îndepărtară de ureche.

— Doamnă Bishop, sunt Matthew Clairmont, zise el brusc.

M-am întins ca să-i iau telefonul, dar Matthew mă prinse de încheietură și clătină o dată din cap, în semn de avertisment.

— Diana a fost amenințată. De alte vrăjitoare. Printre care și Peter Knox.

N-a fost nevoie să fiu vampir ca să aud izbucnirea de la celălalt capăt al firului. Matthew îmi eliberă încheietura și-mi dădu receptorul.

— Peter Knox! strigă Sarah. Matthew închise ochii, ca și cum sunetul i-ar fi rănit timpanele. De cât timp bântuie pe acolo?

— De la început, am zis, cu glas tremurător. El era vrăjitorul în costum maro care a încercat să-și facă loc în mintea mea.

— Nu l-ai lăsat să ajungă prea departe, sper?

Sarah părea înspăimântată.

— Am făcut ce am putut, Sarah. Nu prea știu ce fac când vine vorba de magie.

Em interveni:

— Draga mea, o mulțime dintre noi avem probleme cu Peter Knox. Mai important, tatăl tău nu avea încredere în el – câtuși de puțin.

— Tata?

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare, iar brațul lui Matthew îmi cuprinse talia, susținându-mă. M-am frecat la ochi, dar n-am putut îndepărta imaginea capului deformat și a torsului sfârtecat al tatălui meu.

— Diana, ce altceva s-a mai întâmplat? întrebă Sarah cu blândețe. Peter Knox probabil te-a băgat bine în sperieți, dar în mod clar mai e și altceva.

Cu mâna liberă l-am strâns tare de braț pe Matthew.

— Cineva mi-a trimis o poză cu mama și cu tata.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere.

— Ah, Diana, murmură Em.

— Poza *ai-a*? întrebă Sarah pe un ton sumbru.

— Da, am răspuns în șoaptă.

Sarah înjură.

— Dă-mi-l înapoi la telefon.

— Te poate auzi perfect de unde stă, am replicat. În plus, orice ai să-i spui lui, îmi poți spune și mie.

Mâna lui Matthew avansă de pe talia mea în zona lombară, începu să mă maseze cu podul palmei, apăsându-mi mușchii rigizi până când începură să se relaxeze.

— Atunci ascultați-mă amândoi. Îndepărtați-vă cât puteți de Peter Knox. Iar vampirul ăla ar face bine să se asigure că așa se va întâmpla, altfel pe el o să-l trag la răspundere. Stephen Proctor era cel mai binevoitor om din lume. Nu era deloc ușor să-i stârneasă cineva aversiunea, iar pe vrăjitorul ăla îl detesta. Diana, te rog să vii acasă *imediat*.

— Nu vin, Sarah! Mă duc în Franța cu Matthew.

Opțiunea mult mai puțin tentantă a lui Sarah tocmai mă convinsese.

Se lăsă tăcerea.

— În Franța? făcu Em abia auzit.

Matthew întinse mâna.

— Matthew vrea să vă spună ceva.

I-am dat telefonul înainte ca Sarah să apuce să protesteze.

— Doamnă Bishop, telefonul dumneavoastră indică de pe ce număr sunteți sunată?

Am pufnit. Telefonul maro fixat pe peretele din bucătăria de-acasă nu avea taste, ci disc, și un fir kilometric, astfel încât Sarah să se poată plimba prin casă în timp ce vorbea. Dura o veșnicie să formezi un număr local. Cu siguranță, un asemenea telefon nu arăta cine te sună.

— Nu? Atunci notați numerele astea.

Matthew îi dictă rar numărul său de mobil și un altul care era probabil cel de-acasă, împreună cu instrucțiuni detaliate privind codurile telefonice internaționale.

— Puteți suna la orice oră.

Apoi Sarah făcu probabil o remarcă acidă, judecând după expresia mirată de pe chipul lui Matthew.

— Voi avea grijă să fie în siguranță.

Îmi întinse telefonul.

— Am să închid acum. Vă iubesc. Nu vă faceți griji.

— Încetează să ne tot spui asta, bodogăni Sarah. Ești nepoata noastră. Suntem foarte îngrijorate, Diana, și asta nu prea are cum să se schimbe.

Am oftat.

— Ce pot face ca să vă conving că sunt bine?

— Pentru început, răspunde la telefon mai des, zise Sarah cu voce sumbră.

După ce ne-am luat la revedere, am rămas lângă Matthew, evitându-i privirea.

— Toată situația asta e numai din vina mea, exact cum a spus Sarah. M-am purtat ca un om complet ignorant.

Matthew se întoarse cu spatele și se îndreptă spre colțul canapelei, cât de departe de mine putea în cămăruța aceea, și se prăbuși pe perne.

— Învoiala asta pe care ai făcut-o cu tine însăși privind magia și locul ei în viața ta a fost încheiată pe când erai un copil singur și speriat. Acum, de fiecare dată când faci un pas, e ca și cum viitorul tău atârnă de faptul că ai pus piciorul în locul potrivit sau nu.

Matthew păru luat prin surprindere când m-am așezat lângă el în tăcere și i-am luat mâinile într-ale mele, rezistând impulsului de a-i spune că totul va fi bine.

— În Franța poate că vei reuși pur și simplu să *exiști* câteva zile – fără să te străduiești, fără să te frământă că vei face o greșală, continuă el. Poate vei reuși să te odihnești – deși nu te-am văzut niciodată oprindu-te prea mult timp din mișcare. Să știi că te miști și în somn.

— N-am timp de odihnă, Matthew. Deja începeam să mă răzgândesc în legătură cu plecarea din Oxford. În mai puțin de șase săptămâni este conferința despre alchimie. Organizatorii așteaptă de la mine o prelegere serioasă. Abia am început s-o scriu și, fără acces la bibliotecă, n-am nicio șansă să o termin la timp.

Matthew își miji ochii, speculativ.

— Lucrarea ta se referă la ilustrațiile alchimice, presupun?

— Da, la tradiția imaginilor alegorice în Anglia.

— Ah, atunci bănuiesc că nu ești interesată să vezi exemplarul meu de secol paisprezece din *Aurora consurgens*. Din păcate, e în franceză.

Am făcut ochii cât cepele. *Aurora consurgens* era un manuscris derutant despre forțele opuse ale transformării alchimice – argint și aur, feminin și masculin, întuneric și lumină. Avea ilustrații complexe, încă insuficient înțelese.

— Cel mai vechi exemplar din *Aurora* datează din anii 1420.

— Al meu este din 1356.

— Dar manuscrisele din perioada aceea nu erau ilustrate, am comentat eu.

Descoperirea unui manuscris cu anluminuri datând dinaintea anului 1400 era la fel de improbabilă ca prezența unui Jeep în Războiul pentru Independența Coloniilor Americane.

— Țsta este.

— Și conține toate cele treizeci și opt de imagini?

— Nu. Are patruzeci. Matthew zâmbi. Se pare că istoricii s-au înșelat în privința câtorva amănunte.

Descoperirile de asemenea anvergură erau rare. Să fii primul care studiază un exemplar ilustrat din *Aurora consurgens* din secolul al paisprezecelea reprezenta pentru un istoric al alchimiei șansa vieții lui.

— Ce prezintă ilustrațiile în plus? Textul e același?

— Va trebui să vii în Franța ca să afli.

— Atunci să mergem, am spus repede.

După săptămâni de frustrare, dintr-odată prelegerea părea posibilă.

— Nu ai veni pentru propria ta siguranță, dar ai face-o de dragul unui manuscris? Matthew clătină din cap cu tristețe. Câtă lipsă de chibzuință.

— Nimeni nu mă consideră o persoană chibzuită, am mărturisit. Când plecăm?

— Peste o oră?

— Peste o oră, deci. Nu era o decizie de moment. Plănuise asta de când adormisem cu o seară înainte.

Matthew dădu din cap.

— Ne așteaptă un avion pe pista de lângă vechea bază aviatică americană. Cât îți ia să-ți faci bagajele?

— Depinde ce trebuie să-mi iau la mine, am zis, simțind cum mi se învârte capul.

— Nu mare lucru. N-o să ieșim nicăieri. Ia-ți haine călduroase, și sper că n-ai să pleci fără adidași. Nu vom fi decât noi doi, plus mama mea și menajera ei.

Mama. Lui.

— Matthew, am spus pe un ton pierit, nu știam că ai o mamă.

— Cu toții avem o mamă, Diana, zise el, întorcându-și ochii cenușii spre mine. Eu am avut două. Pe femeia care mi-a dat naștere și pe Ysabeau – femeia care m-a transformat în vampir.

Să-l aibă în preajmă pe Matthew era una, dar o casă plină de vampiri necunoscuți era cu totul altceva. Precauția față de un asemenea pas periculos îmi umbri o parte din nerăbdarea de a vedea manuscrisul. Probabil că ezitarea mea era vizibilă.

— Nu m-am gândit la asta, zise el cu o voce rănită. Bineînțeles, n-ai niciun motiv să te încrezi în Ysabeau. Dar m-a asigurat că vei fi în siguranță cu ea și cu Marthe.

— Dacă tu ai încredere în ele, atunci am și eu.

Spre surprinderea mea, vorbeam serios – în pofida temerii insidioase că Matthew trebuise să le întrebe dacă aveau de gând să ia o îmbucătură din gâtul meu.

— Mulțumesc, spuse el simplu.

Privirea îi alunecă spre buzele mele și, drept răspuns, sângele începu să mi se înfierbânte.

— Fă-ți bagajele, iar eu am să spăl vasele și am să dau câteva telefoane.

Când am trecut pe lângă el, mă prinse de mână. Încă o dată, șocul pielii sale reci a fost contracarat de căldura care îmi invadea locul atins.

— Ai luat decizia cea bună, murmură înainte de a-mi da drumul.

Se apropia ziua în care-mi spălam de obicei rufe, iar dormitorul meu era plin de haine murdare. Am răscolit prin garderobă și am găsit câteva perechi curate, aproape identice, de pantaloni negri, câteva perechi de colanți și șase bluze. Pe raftul cel mai de sus am dat peste o geantă de pânză uzată, cu emblema universității Yale. Făcând un salt, am apucat-o de baretă. Am îndesat toate hainele în ea, împreună cu câteva pulovere și o jachetă călduroasă. Am mai azvârlit înăuntru o pereche de teniși, șosete și lenjerie intimă, împreună cu niște haine vechi pentru yoga. Nu aveam nicio pijama decentă, așa că puteam dormi în ele. Amintindu-mi de mama franțuzoaică a lui Matthew, am luat și o cămașă prezentabilă și o pereche de pantaloni cu dungă.

În hol se auzea vocea scăzută a lui Matthew. Întâi vorbi cu Fred, apoi cu Marcus, și, în cele din urmă, cu o firmă de taxiuri. Cu bareta genții pe umăr, m-am strecurat stângace în baie. Periuța de dinți, săpunul, șamponul și o perie ajunseră și ele în geantă, împreună cu un foehn și un tub de rimel. Mă dădeam cu el extrem de rar, dar, de data asta, să am la mine un produs de înfrumusețare părea o idee bună.

Când am terminat, m-am întors la Matthew în camera de zi. Își citea mesajele de pe telefon, cu geanta mea pentru laptop la picioare.

— Asta-i tot? mă întrebă, aruncând o privire surprinsă bagajelor mele.

— Mi-ai spus că n-am nevoie de prea multe lucruri.

— Da, dar nu sunt obișnuit ca femeile să mă asculte când vine vorba de bagaje. Când Miriam pleacă undeva în weekend, împachetează atâtea haine de parcă ar vrea să echipeze întreaga Legiune Străină, iar mama are nevoie de mai multe cufere. Cu un bagaj ca al tău, Louisa nici n-ar fi trecut strada, darămite să părăsească țara.

— Toată lumea știe că, în afară de faptul că nu sunt chibzuită, nu sunt nici pretențioasă.

Matthew dădu din cap apreciativ.

— Ai pașaportul la tine?

Am arătat spre el.

— E în geanta de laptop.

— Atunci putem pleca, zise Matthew, inspectând din priviri camerele pentru ultima oară.

— Unde e fotografia?

Nu puteam s-o las pur și simplu în urmă.

— E la Marcus, zise el repede.

— Când a fost Marcus aici? am întreat eu, încruntându-mă.

— În timp ce dormeai. Vrei să-l rog să ți-o aducă înapoi? zise el, pregătindu-se să dea un telefon.

— Nu, am spus, clătinând din cap. N-aveam niciun motiv să mă uit la ea din nou.

Matthew îmi luă gențile și reuși să le ducă până la parter fără incidente. La poarta colegiului aștepta un taxi. Matthew se opri să schimbe câteva vorbe cu Fred. Îi dădu portarului o carte de vizită și îi strânse mâna. Încheiaseră o înțelegere ale cărei detalii aveau să-mi rămână necunoscute. Matthew mă instală în taxi. Urmă un drum de aproape treizeci de minute, timp în care lăsarăm luminile Oxfordului înapoia noastră.

— De ce n-am plecat cu mașina ta? l-am întreat în timp ce o luam spre regiunea rurală.

— E mai bine așa, explică el. Marcus nu va trebui să vină după ea mai târziu.

Legănatul taxiului mă adormea, așa că am moțait cu capul pe umărul lui Matthew.

Odată ajunși la aeroport, ne-am luat zborul la scurt timp după ce

ne-au fost verificate pașapoartele, iar pilotul completează actele necesare. În timpul decolării, am stat față în față pe niște canapele dispuse în jurul unei mese joase. Căscam întruna, iar urechile îmi pocneau în timpul ascensiunii. Când am atins altitudinea de croazieră, Matthew își desfăcu centura de siguranță și luă niște perne și o pătură din dulăpiorul de sub hublouri.

— Vom ajunge curând în Franța. Aranjă pernele la un capăt al canapelei mele, care era lată ca un pat normal, și desfăcu pătura ca să mă învelească. Între timp mai bine tragi un pui de somn.

Nu voiam să dorm. De fapt, îmi era frică să adorm. Poza aceea îmi rămăsese întipărită pe sub pleoape.

Matthew se ghemui lângă mine, ținând ușor de marginea păturii.

— Ce e?

— Nu vreau să închid ochii.

Matthew azvârli pe jos toate pernele, cu excepția uneia.

— Vino încoace, îmi zise, așezându-se lângă mine și bătând cu palma ispititor dreptunghiul alb și moale.

M-am răsucit, m-am culcușit pe suprafața din piele și am pus capul în poala lui, întinzând picioarele. El trecu marginea păturii din mâna dreaptă în cea stângă și mă acoperi cu ea grijuliu.

— Mulțumesc, am spus în șoaptă.

— Cu plăcere. Își atinse buzele cu degetele, apoi le atinse pe ale mele. Am simțit un gust sărat. Dormi. Sunt lângă tine.

Am reușit să dorm, într-adevăr, un somn profund și greu, fără vise, și m-am trezit doar atunci când Matthew îmi atinse fața cu degetele sale reci, spunându-mi că suntem pe punctul de a ateriza.

— Cât e ceasul? am întrebat eu, dezorientată de-a binelea.

— Aproape opt, spuse el, uitându-se la ceas.

— Unde suntem?

M-am ridicat în șezut și mi-am căutat centura de siguranță.

— Nu departe de Lyon, în regiunea Auvergne.

— În centrul țării? am întrebat, imaginându-mi harta Franței.

Dădu din cap afirmativ.

— De acolo ești?

— M-am născut și am renăscut în apropiere. Casa mea – locuința familiei mele – se află la distanță de o oră sau două de aici. Vom ajunge dimineața târziu.

Am aterizat în zona privată a aglomeratului aeroport regional, iar

pașapoartele și documentele de călătorie ne-au fost verificate de către un funcționar plictisit, care deveni brusc atent în clipa când văzu numele lui Matthew.

— Mereu călătorești așa?

Era mult mai simplu decât să zbori cu o linie comercială și să aterizezi pe un aeroport mare, precum Heathrow din Londra sau Charles de Gaulle din Paris.

— Da, spuse el, pe un ton lipsit de remușcări sau de aroganță. Singurele dăți când mă bucur din tot sufletul că sunt vampir și că nu-mi pasă de bani este atunci când călătoresc.

Matthew se opri lângă o namilă de Range Rover și pescui un rând de chei din buzunar. Descuie portiera din spate și-mi puse bagajele înăuntru. Mașina era un pic mai puțin pretențioasă decât Jaguarul lui, dar compensa prin robustețe. Era ca și cum am fi călătorit într-un transportor blindat.

— Chiar ai nevoie de așa un monstru de mașină ca să conduci prin Franța?

Am aruncat o privire spre drumul neted.

Matthew râse.

— Încă n-ai văzut casa mamei mele.

Am luat-o spre vest, prin ținutul frumos de țară, presărat ici-colo cu castele mărețe și munți abrupti. Lanuri și podgorii se întindeau în toate direcțiile și, până și sub cerul plumburiu, peisajul părea să ardă în culorile toamnei. Un indicator ne arată direcția Clermont-Ferrand. Nu putea fi o simplă coincidență, în pofida ortografiei diferite.

Matthew continua să se îndrepte spre vest. Încetini, o luă pe un drum îngust și opri mașina pe marginea lui. Arată undeva, la distanță.

— Iată Sept-Tours.

În mijlocul unor dealuri line se afla o culme aplatizată, dominată de o masă enormă din piatră gălbuie și trandafirie. Era înconjurată de șapte turnuri mai mici, și o poartă cu turle stătea de veghe în fața ei. Nu era un castel frumos, ca-n povești, făurit pentru baluri în lumina lunii. Sept-Tours era o fortăreață.

— Asta e casa ta? am întrebat eu, cu răsuflarea tăiată.

— Asta e casa mea. Scoase telefonul din buzunar și formă un număr. *Maman?* Aproape am ajuns.

Cineva dădu un răspuns la celălalt capăt al firului, apoi închise. Matthew zâmbi încordat și porni mașina.

— Ne așteaptă? am întrebat eu, abia reușind să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Da.

— Și e de acord?

N-am pus adevărata întrebare – „Ești sigur că e bine să aduci o vrăjitoare acasă?” –, dar nici nu era nevoie.

Privirea lui Matthew rămase pironită asupra drumului.

— Lui Ysabeau nu-i plac surprizele la fel de mult cum îmi plac mie, zise el dezinvolt, virând pe ceva care semăna cu o potecă pentru turmele de capre.

Trecurăm printre șiruri de castani, urcând până când am ajuns la Sept-Tours. Matthew manevră mașina între două dintre cele șapte turnuri și apoi într-o curte pavată din fața intrării în corpul central. Răzoare de flori și grădini se întindeau în dreapta și-n stânga, lăsând în cele din urmă loc pădurii. Vampirul parcă.

— Ești gata? întrebă el cu un zâmbet radios.

— Oarecum, am replicat prudentă.

Matthew îmi deschise portiera și mă ajută să cobor. Trăgând de marginea jachetei mele negre, am contemplat fațada impunătoare de piatră a castelului. Liniile intimidante ale construcției erau o nimica toată pe lângă ceea ce mă aștepta înăuntru. Ușa se deschise.

— *Courage*, zise Matthew, sărutându-mă blând pe obraz.

Capitolul 18

Ysabeau stătea în pragul castelului său enorm, impunătoare și glacială, și-i aruncă o privire feroasă fiului său în timp ce urcam treptele de piatră.

Matthew se opri brusc, ca s-o sărute ușor pe amândoi obraji.

— Intrăm sau vrei să ne continuăm salutul aici, afară?

Mama sa se dădu în lături ca să ne lase să trecem. I-am simțit privirea furioasă și mirosul aducând a suc de sarsaparila⁴¹ și a caramel. Am străbătut un hol scurt, întunecos, străjuit într-o manieră deloc ospitalieră de lănci îndreptate chiar spre capul vizitatorilor, ajungând într-o încăpere cu tavan înalt și picturi murale realizate cu siguranță de un artist cu imaginație bogată din secolul al nouăsprezecelea, pentru a reflecta un trecut medieval care nu existase niciodată. Pe pereții albi erau pictați lei, flori de crin, un șarpe cu coada în gură și scoici Saint-Jacques. Într-un capăt al sălii, o scară în formă de melc ducea în vârful unuia dintre turnuri.

Odată ajunși înăuntru a trebuit să înfrunt întreaga forță a privirii fixe a lui Ysabeau. Mama lui Matthew întruchipa eleganța intimidantă care părea a fi în sângele franțuzoaicelor. Ca și fiul ei – care, în mod tulburător, părea să fie mai în vârstă decât ea – era îmbrăcată într-o singură culoare, fapt ce îi diminua paloarea stranie. Nuanțele preferate de Ysabeau mergeau de la crem la bej-deschis. Fiecare centimetru din vestimentația sa era scump și simplu, de la vârfurile pantofilor moi din piele de culoarea căprioarei până la topazele care-i atârnavă de lobii urechilor. Dungi reci, intense, de culoarea smaraldului, îi înconjurau pupilele negre, în timp ce pomeții înalți împiedicau trăsăturile perfecte și pielea uluitor de albă să contureze o frumusețe obișnuită. Părul ei

---

⁴¹ Plantă agățătoare originară din Mexic, denumită popular și „salce”, utilizată ca plantă medicinală (n.tr.)

avea culoarea și textura mierii, o revărsare aurie de mătase prinsă pe ceafă într-un coc greu.

— Ai fi putut arăta un strop de considerație, Matthew.

Accentul ei îndulci numele, făcându-l să capete rezonanțe străvechi. Ca orice vampir, Ysabeau avea o voce seducătoare și melodioasă. În cazul ei, suna ca niște clopote bătând în depărtare, pure și profunde.

— Te temi de bârfe, *Maman*? Credeam că te mândrești cu atitudinea ta radicală.

Matthew părea în egală măsură indulgent și nerăbdător. Azvârli cheile pe o masă din apropiere. Ele alunecară pe suprafața perfect finisată și se opriră cu un zornăit la baza unui bol chinezesc din porțelan.

— N-am fost niciodată o radicală! Ysabeau era îngrozită. Schimbările sunt supraapreciate în ziua de azi.

Se întoarse și mă măsură din creștet până-n tălpi. Își strânse gura perfectă.

Nu-i plăcea ce vedea – și nu era de mirare. Am încercat să mă privesc prin ochii ei – părul meu nisipiu care nu era nici des, nici ordonat, pistruii care-mi apăreau pentru că petreceam prea mult timp în aer liber, nasul prea lung pentru restul feței. Ochii erau atuul meu cel mai de preț, dar era puțin probabil să compenseze lipsa mea de simț estetic. Pe lângă eleganța ei și pe lângă înfățișarea mereu impecabilă a lui Matthew, mă simțeam – și arătam – ca un șoarece stângaci de la țară. Am tras de tivul jachetei cu mâna liberă, ușurată că în vârfurile degetelor nu mi se vedea niciun semn de magie și sperând că nu eram înconjurată nici de vreo urmă a strălucirii fantomatice de care pomenise Matthew.

— *Maman*, ea e Diana Bishop. Diana, mama mea, Ysabeau de Clermont. Silabele i se rostogoliră de pe limbă.

Nările lui Ysabeau fremătară delicat.

— Nu-mi place cum miroase vrăjitoarea. Engleza ei era impecabilă, iar ochii scânteietori se uitau fix într-ai mei. Dulce și respingător de verde, ca primăvara.

Matthew lansă o rafală într-o limbă de neînțeles, care suna ca o încrucișare între franceză, spaniolă și latină. Nu ridicase tonul, dar mânia din vocea lui era inconfundabilă.

— *Ça suffit*⁴², replică Ysabeau în franceza zilelor noastre, trecându-și mâna scurt de-a curmezișul gâtului.

Am înghițit în sec și instinctiv am dus mâna la gulerul jachetei.

— Diana.

Ysabeau îmi pronunță numele folosind un „i” lung în locul „ai”⁴³-ului și punând accentul pe prima, în loc de a doua silabă. Întinse o mână albă, rece, și eu i-am strâns ușor degetele într-ale mele. Matthew mă apucă de mâna stângă, și preț de un moment am format toți trei un lanț ciudat de vampiri și vrăjitoare.

— *Encantada*.

— Se bucură să te cunoască, zise Matthew, traducându-mi și aruncându-i o privire de avertisment mamei sale.

— Da, da, spuse Ysabeau nerăbdătoare, întorcându-se din nou spre fiul ei. Bineînțeles că vorbește doar engleza și franceza modernă. Fiiințele cu sânge cald din epoca noastră sunt îngrozitor de prost educate.

O bătrână robustă cu pielea ca zăpada și o claie de păr negru înfășurat în jurul capului în cosițe complicate intră în holul de la intrare, cu brațele întinse.

— Matthew! strigă ea. *Cossí anatz?*

— *Va plan, mercés. E tu?*

Matthew o îmbrățișă și o sărută pe amândoi obraji.

— *Aital aital*, răspunse ea, ținându-se de umăr și strâmbându-se.

Matthew murmură ceva compătimitor, iar Ysabeau ridică ochii spre tavan, parcă implorând să fie scutită de o asemenea revărsare de emoții.

— Marthe, ea e prietena mea, Diana, zise el, trăgându-mă în față.

Și Marthe era vampir, unul dintre cei mai bătrâni pe care-i văzusem vreodată. Probabil că renăscuse undeva în jur de șaiszeci de ani și, cu toate că avea părul negru, totul în rest îi trăda vârsta. Fața îi era plină de riduri, iar încheieturile mâinilor, atât de noduroase, încât probabil că nici măcar sângele de vampir nu le putuse îndrepta.

— Bine ai venit, Diana, îmi zise cu o voce răgușită, care suna a nisip

---

⁴² „Destul” (în limba franceză în original) (n.tr.)

⁴³ În engleză, numele eroinei se pronunță aproximativ „Daiana” (n.tr.)

și a melasă, privindu-mă adânc în ochi. Dădu din cap aprobator spre Matthew și-mi întinse mâna. Nările îi fremătară. *Elle est une puissante sorcière*, i se adresă lui Matthew pe un ton apreciativ.

— Spune că ești o vrăjitoare puternică, îmi explică Matthew.

Faptul că-l simțeam atât de aproape diminua întru câtva neliniștea mea instinctivă de a fi adulmecată de un vampir.

Cum n-aveam nici cea mai vagă idee care ar fi răspunsul potrivit în franceză la un asemenea comentariu, am zâmbit slab spre Marthe, sperând ca asta să fie de ajuns.

— Ești epuizată, spuse Matthew, inspectându-mi chipul.

Începu să pună întrebări rezezi celor două femei în limba aceea necunoscută, provocând o mulțime de gesturi emfatice. Ysabeau și Marthe mă arătară cu degetul, își dădură ochii peste cap și oftară. Când Ysabeau pomeni numele Louisei, Matthew o privi din nou cu furie când îi răspunse. Vocea sa căpătă brusc o nuanță definitivă.

Ysabeau ridică din umeri.

— Bineînțeles, Matthew, murmură ea cu vădită nesinceritate.

— Hai să te instalăm.

Vocea lui Matthew se încălzi când mi se adresă.

— Aduce mâncare și vin, zise Marthe într-o engleză poticnită.

— Mulțumesc, am spus. Și mulțumesc, Ysabeau, că mă primești în casa ta.

Ysabeau se strâmbă și-și arată dinții. Speram că era un zâmbet, dar mă temeam că mă înșelam.

— Și apă, Marthe, adăugă Matthew. A, iar mâncarea sosește în dimineața asta.

— O parte deja a venit, zise mama lui, sec. Salate. Pachete cu legume și ouă. N-a fost frumos din partea ta să ne trimiți oamenii după așa ceva.

— Diana trebuie să mănânce, *Maman*. Mi-am imaginat că nu ai prea multe provizii în casă.

Răbdarea de martir a lui Matthew părea să ajungă la capăt după evenimentele din seara trecută și primirea caldă de care avea acum parte.

— Și eu am nevoie de sânge proaspăt, dar nu mă aștept ca Victoire și Alain să mi-l aducă de la Paris în toiul nopții.

Ysabeau păru extrem de mulțumită de ea însăși când genunchii începură să-mi tremure.

Matthew respiră cu zgomot, ținându-mă de cot ca să mă liniștească.

— Marthe, întrebă el, ignorând-o vădit pe Ysabeau, poți să aduci ouă, pâine prăjită și niște ceai pentru Diana?

Marthe se uită întâi la Ysabeau, apoi la Matthew, ca și cum ar fi fost arbitrul unui meci de tenis la Wimbledon, și chicoti.

— *Oc*, răspunse, dând voioasă din cap.

— Ne vedem la cină, spuse Matthew calm.

Am simțit patru rotocoale de gheață pe umeri. Femeile ne priveau ieșind din încăpere. Marthe îi spuse lui Ysabeau ceva care o făcu pe aceasta să pufnească și pe Matthew să zâmbească larg.

— Ce-a zis Marthe? am șoptit, amintindu-mi prea târziu că puține conversații, indiferent că erau purtate în șoaptă sau în gura mare, treceau neuzite de locuitorii castelului.

— A spus că ne stă bine împreună.

— Nu vreau ca Ysabeau să fie furioasă pe mine tot timpul cât vom sta aici.

— Nu-i da atenție, spuse el senin. Latră, dar nu mușcă.

Am intrat într-o încăpere lungă, în care se aflau tot felul de scaune și de mese din stiluri și perioade diferite. Am văzut două șemineuri. Deasupra unuia, doi cavaleri în armură scânteietoare își încruciau lăncile de turnir fără să verse un strop de sânge. Era limpede că fresca fusese pictată de același ingenuu entuziast al epocii cavaleriești care decorase și holul. Două uși dădeau într-o altă încăpere, ai cărei pereți erau căptușiți cu rafturi pline de cărți.

— Asta e biblioteca? am întrebat, uitând pe moment de ostilitatea lui Ysabeau. Pot să văd exemplarul din *Aurora consurgens*?

— Mai târziu, îmi spuse Matthew pe un ton ferm. Ai să mănânci ceva, apoi ai să dormi.

Mă conduse spre un alt rând de scări spiralate, navigând prin labirintul de mobilă veche cu ușurința pe care ți-o dă experiența îndelungată. Eu, în schimb, nu aveam aceeași siguranță și, la un moment dat, am șters cu coapsa o comodă arcuită, făcând să se clatine o vază înaltă de porțelan. Când am ajuns în sfârșit în capul scărilor, Matthew se opri.

— Sunt multe trepte, iar tu ești obosită. Vrei să te duc în brațe?

— Nu, am zis indignată. N-ai să mă azvârli pe umăr ca un cavaler medieval victorios care o șterge cu prada de război. Matthew strânse din buze, dar ochii îi jucau în cap. Să nu îndrăznești să râzi de mine.

Dar el începu să râdă și sunetul reverberă între zidurile de piatră ca și cum o haită de vampiri amuzați ar fi stat în casa scârilor. La urma urmelor, ăsta era întocmai genul de loc în care cavalerii ar fi dus femeile în brațe până sus. Dar nu aveam de gând să mă las purtată.

După cel de-al cincisprezecelea pas, abia-mi mai târâiam picioarele. Treptele tocite din piatră ale turnului nu erau făcute pentru picioare obișnuite – fuseseră concepute în mod limpede pentru vampiri precum Matthew, care erau fie înalți de cel puțin un metru optzeci și cinci, fie extrem de agili, fie ambele. Am strâns din dinți și am continuat să urc. După o ultimă cotitură pe scări, apăru deodată o încăpere.

— Ah!

Am dus mâna la gură, uimită.

Nu trebuia să mi se spună a cui era camera. Era, evident, a lui Matthew.

Ne găseam în turnul rotund și grațios al castelului – cel care încă avea acoperișul conic din aramă și care fusese construit deasupra masivei clădiri principale. Ferestre înalte și înguste punctau zidurile, lăsând să intre prin geamurile plumbuite fâșii de lumină și culorile toamnei de pe câmpurile și din copacii de afară.

Încăperea era circulară, și rafturi înalte cu cărți îi netezeau din loc în loc curbele grațioase, transformându-le în linii drepte. Un șemineu mare era amplasat direct în zidul care se sprijinea de structura centrală a castelului și scăpase ca prin minune de atenția pictorului de fresce din secolul al nouăsprezecelea. Prin cameră erau presărate fotolii și canapele, măsuțe și pufuri, majoritatea în nuanțe de verde, maro și auriu. În pofida dimensiunilor încăperii și a zidurilor cenușii, efectul de ansamblu era al unui spațiu confortabil și primitiv.

Obiectele din cameră care atrăgeau cel mai mult atenția erau cele pe care Matthew alesese să le păstreze ca mărturii ale numeroaselor sale vieți. O pictură de Vermeer era sprijinită pe o etajeră, lângă o cochilie. Nu o știam – nu era una dintre puținele pânze cunoscute ale artistului. Subiectul portretului semăna foarte tare cu Matthew. O sabie medievală atât de lungă și de grea încât numai un vampir ar fi putut-o mânui era prinsă deasupra șemineului, iar într-un colț se găsea o armură completă, croită pe dimensiunile lui Matthew. În partea opusă, de un suport din lemn atârna un schelet uman care arăta foarte vechi și ale cărui oase erau legate laolaltă cu ceva ce semăna a corzi de pian. Pe masa alăturată stăteau două microscopie, ambele din secolul al

șaptesprezecelea, dacă nu mă înșelam. Un crucifix împodobit cu pietre prețioase mari, roșii, verzi și albastre era adăpostit într-o nișă din zid, împreună cu o superbă sculptură din fildeș a Fecioarei Maria.

În timp ce îi contemplam lucrurile simțeam cum privirea lui Matthew îmi alintă chipul asemenea unor fulgi de zăpadă.

— E ca un muzeu, am spus încet, știind că fiecare obiect de-acolo avea povestea lui.

— E doar biroul meu.

— Când ai... am început, arătând spre microscopul.

— Mai târziu, spuse el din nou. Mai ai de urcat încă treizeci de trepte.

Matthew mă conduse în celălalt capăt al camerei, la o a doua scară. Și aceasta urca în spirală. După ce am suit încet alte treizeci de trepte, am ajuns în pragul unei alte încăperi rotunde, dominate de un pat uriaș din lemn de nuc, cu baldachin și draperii. Deasupra lui, la mare înălțime, se vedeau grinzile și suporturile care fixau acoperișul de aramă. De un perete era lipită o masă, un altul adăpostea un șemineu, cu câteva jilțuri confortabile aranjate în fața sa. În partea opusă, o ușă întredeschisă dezvăluia o cadă enormă.

— Parcă ar fi un cuib de șoim, am spus eu, privind pe fereastră.

Matthew contemplant peisajul de la aceste ferestre încă din Evul Mediu. M-am gândit, în treacăt, la celelalte femei pe care le adusesese aici. Eram sigură că nu sunt prima, dar nu-mi închipuiam că fuseseră prea multe. Castelul avea ceva extrem de personal.

Matthew veni în spatele meu și îmi privi peste umăr.

— Îți place?

I-am simțit răsuflarea mângâietoare pe ureche și am încuviințat din cap.

— Cât e de vechi? am întrebat, neputând să mă abțin.

— Turnul ăsta? Are vreo șapte sute de ani.

— Și satul? Oamenii de acolo știu de voi?

— Da. Ca și vrăjitoarele, vampirii sunt mai în siguranță când fac parte dintr-o comunitate care știe cum stau lucrurile, dar nu pune prea multe întrebări.

Generații întregi din familia Bishop trăiseră în Madison fără să fie deranjate. Ca și Peter Knox, ne ascundeam chiar sub ochii oamenilor.

— Îți mulțumesc că m-ai adus la Sept-Tours, am spus. Într-adevăr, mă simt mai în siguranță decât la Oxford.

„În pofida lui Ysabeau.“

— Îți mulțumesc că ai înfruntat-o pe mama.

Matthew chicoti, ca și cum îmi auzise vorbele nerostite. Un miros distinct de garofițe îi însoți râsul.

— Este prea protectoare, ca majoritatea părinților.

— Mă simt ca o idioată – și încă una prost îmbrăcată. Nu mi-am adus nici măcar o singură haină care i-ar putea fi ei pe plac.

Mi-am mușcat buzele, încrețindu-mi fruntea.

— Nici Coco Chanel nu i-a fost pe plac lui Ysabeau. S-ar putea să țintești cam sus.

Am răs și m-am întors, căutându-i privirea. Când ochii ni s-au întâlnit, mi-am ținut răsuflarea. Privirea lui Matthew poposi pe ochii mei, pe obraji și în cele din urmă pe gură. Ridică mâna spre fața mea.

— Ești atât de vie, îmi spuse el posomorât. Ar trebui să fii cu un bărbat mult, mult mai tânăr.

M-am ridicat pe vârfuri. El își lăsă capul în jos. Înainte ca buzele noastre să se atingă, o tavă zdrăngăni pe masă.

— *Vos etz arbres e branca*, cântă Marthe, aruncându-i lui Matthew o privire poznașă.

El râse și-i răspunse la rîndul lui, cântând cu o voce limpede, de bariton:

— *On fruitz de gaug s'asazona*.

— Ce limbă-i asta? am întrebat, coborând de pe vârfuri și urmându-l pe Matthew în fața șemineului.

— Limba cea veche, replică Marthe.

— Occitana. Matthew luă capacul de argint de pe o farfurie cu ouă. Aroma mâncării fierbinți umplu încăperea. Marthe s-a decis să recite poezii până când te așezi tu la masă.

Marthe chicoti și-i dădu lui Matthew peste încheietura mâinii cu un prosop pe care-l avea prins în talie. El lăsă capacul și se așeză.

— *Vino, vino*, zise ea, gesticulând spre scaunul din fața lui. Șezi, mănâncă.

Am făcut cum mi se spunea. Marthe îi turnă lui Matthew un pocal de vin dintr-o carafă înaltă, de sticlă, cu toartă de argint.

— *Mercés*, murmură el, vârându-și imediat nasul în pahar, nerăbdător.

O carafă asemănătoare era plină cu apă rece ca gheața, iar Marthe turnă din ea într-un alt pocal, pe care mi-l întinse mie. Îmi puse într-o

cană ceai aburind, pe care l-am recunoscut imediat ca provenind de la Mariage Frères⁴⁴ din Paris. Se părea că Matthew îmi umblase prin dulapuri cât dormisem eu noaptea trecută și fusese foarte precis cu lista de cumpărături. Marthe turnă frișcă groasă în cană înainte ca el s-o poată opri, și l-am avertizat din priviri să o lase în pace. În momentul acesta aveam nevoie de aliați. În plus, îmi era prea sete ca să-mi pese. El se rezemă cuminte de spătar, sorbind din vin.

Marthe puse pe masă și mai multe obiecte de pe tavă – un rând de tacâmuri de argint, sare, piper, unt, gem, pâine prăjită și o omletă aurie presărată cu ierburi proaspete.

— *Merci*, Marthe, am zis eu, simțindu-mă recunoscătoare din toată inima.

— Mănâncă! îmi ordonă ea, ațintind de data asta prosopul spre mine.

Păru satisfăcută de entuziasmul cu care am luat primele înghițituri. Apoi adulmecă aerul. Se încruntă și scoase o exclamație de dezgust la adresa lui Matthew, înainte să se repeadă la șemineu. Aprinse un chibrit, iar lemnul uscat începu să trosnească.

— Marthe, protestă Matthew, ridicându-se cu paharul de vin în mână, pot să fac și eu asta.

— Îi e frig, mormăi Marthe, vizibil supărată că el nu își dăduse seama de asta înainte de a se așeza, iar tu ești însetat. Fac eu focul.

În câteva minute, flăcările duduiau în vatră. Deși niciun foc n-ar fi putut încălzi prea tare încăperea, măcar alunga răceala din aer. Marthe își frecă mâinile și se ridică.

— Trebuie să doarmă. Îmi dau seama după miros că i-a fost frică.

— Se va culca imediat ce termină de mâncat, spuse Matthew, ridicând mâna dreaptă ca și cum ar fi jurat.

Marthe îl privi lung și îi făcu semn cu degetul, ca și cum ar fi avut cincisprezece ani, și nu o mie cinci sute. În cele din urmă, expresia lui inocentă o convinse. Părăsi încăperea, coborând cu picioarele ei bătrâne treptele abrupte.

— Occitana este limba trubadurilor, nu-i așa? am întrebat eu după ce Marthe se îndepărtase. Vampirul încuviință din cap. Nu m-am gândit că se vorbea atât de departe în nord.

---

⁴⁴ Firmă cunoscută în domeniul comercializării ceaiului (n.tr.)

— Nu suntem atât de departe în nord, zise Matthew zâmbind. Odinioară, Parisul nu era decât un orașel nesemnificativ de graniță. Majoritatea oamenilor vorbeau occitană pe atunci. Dealurile îi țineau pe cei din nord – și limba lor – la distanță. Chiar și acum, oamenilor de aici nu le plac străinii.

— Ce înseamnă cuvintele cântate de voi? am întrebat.

— „Tu ești copacul și ramura”, zise el, ațintindu-și privirea asupra fâșiilor de peisaj rural vizibile prin cea mai apropiată fereastră, „pe care se coace fructul desfătării”. Matthew clătină din cap cu tristețe. Marthe va fredona cântecul ăsta toată după-amiaza și o va scoate din minți pe Ysabeau.

Focul continua să-și împrăștie căldura prin cameră, molesindu-mă. Când am terminat ouăle, îmi era greu să-mi țin ochii deschiși.

Eram în mijlocul unui căscat grozav, când Matthew mă ridică de pe scaun. Mă luă în brațe, cu picioarele atârându-mi în aer. Am început să protestez.

— Destul, spuse el. Abia mai poți sta dreaptă pe scaun, darămite să mai mergi.

Mă depuse cu grijă la marginea patului și trase deoparte cuvertura.

Cearșafurile albe ca omătul arătau proaspete și îmbietoare. Mi-am lăsat capul să cadă pe muntele de perne de puf sprijinite de tăblia bogat sculptată a patului.

— Dormi.

Cu ambele mâini, Matthew apucă draperiile patului și le trase.

— Nu sunt sigură că voi reuși, am zis, înăbușindu-mi alt căscat. Nu prea pot să dorm ziua.

— Din câte văd eu, n-o să ai probleme, îmi spuse sec. Acum ești în Franța. Nu mai trebuie să te străduiești. Eu cobor. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Din pricina celor două rânduri de scări, unul care ducea din hol în biroul lui și celălalt ducând la dormitor din partea opusă, nimeni nu putea ajunge în camera mea fără a trece pe lângă – și prin – biroul lui Matthew. Încăperile fuseseră concepute ca și cum el ar fi fost nevoit să se apere de propria familie.

O întrebare mi se formă pe buze, dar Matthew trase draperiile complet, reducându-mă astfel la tăcere. Erau groase și nu lăsau lumina sau curenții de aer să treacă. Relaxându-mă pe salteaua tare, în timp ce trupul mi se încălzea tot mai mult sub pături, am adormit repede.

M-am trezit auzind foșnet de pagini și-am sărit în șezut, încercând să-mi dau seama de ce mă închisese cineva într-o cutie făcută din stofă. Apoi mi-am adus aminte. Franța. Matthew. La el acasă.

— Matthew? am zis încet.

El trase draperiile și mă privi cu un zâmbet. În spatele său se zăreau aprinse lumânări – zeci și zeci de lumânări. Unele erau înfipte în aplicile din jurul camerei, celelalte, puse în sfeșnice împodobite, aflate pe podea și pe mese.

— Pentru cineva care zice că nu doarme ziua, ai tras un pui de somn zdravăn, zise el cu satisfacție.

Din punctul lui de vedere, venirea în Franța se dovedea deja un succes.

— Cât e ceasul?

— Am să-ți aduc unul dacă nu încetezi cu întrebarea asta. Matthew se uită repede la Cartierul lui vechi. E aproape două după-amiaza. Marthe va apărea probabil curând cu niște ceai. Vrei să faci un duș și să te schimbi?

Gândul la un duș fierbinte mă făcu să împing energic la o parte învelitorile.

— Da, te rog!

Matthew se feri de picioarele mele care se mișcau rapid prin aer și mă ajută să cobor din pat, care era mai sus decât mă așteptasem. Dalele reci de piatră ale podelei îmi dădură fiori în tălpile goale.

— Geanta ta e în baie, computerul e jos în biroul meu și ți-am pus prosoape curate. Stai cât vrei.

Mă urmări cum tropăiam spre baie.

— E un palat! am exclamat.

O cadă uriașă, albă, cu picioare, trona între două ferestre, și pe o bancă lungă de lemn mi-am văzut geanta jerpelită. În colțul cel mai îndepărtat, un cap de duș era fixat în perete.

Am dat drumul la apă, crezând că va trebui să curgă mult timp până să se încălzească. Ca prin minune, aburul mă învălui imediat, iar aroma de miere și de nectarine a săpunului meu mă ajută să scap de tensiunea ultimelor douăzeci și patru de ore.

După ce mușchii mi se relaxară, am ieșit din duș și m-am îmbrăcat cu blugi, o bluză pe gât și o pereche de șosete. N-am găsit nicio priză pentru foehnul meu, așa că mi-am frecat tare părul cu un prosop și l-am pieptănat înainte de a-l prinde la spate în coadă.

— Marthe a adus ceaiul, îmi zise Matthew când am intrat în dormitor și am dat cu ochii de un ceainic și de o cană puse pe masă. Vrei să-ți torn?

Am oftat de plăcere când lichidul liniștitor îmi alunecă pe gât.

— Când pot *vedea Aurora*?

— Când voi fi sigur că nu te rătăcești în drum spre bibliotecă. Ești gata de turul de onoare?

— Da, te rog.

M-am încălțat cu niște mocasini și am fugit înapoi în baie ca să-mi iau un pulover. În timp ce alergam dintr-o parte în alta, Matthew mă aștepta răbdător aproape de capul scărilor.

— N-ar trebui să ducem jos ceainicul? am întrebat, oprindu-mă brusc.

— Nu, Marthe s-ar înfuria dacă aș lăsa un oaspete să atingă vasele. Așteaptă douăzeci și patru de ore înainte s-o ajuți.

Matthew începu să coboare scările cu ușurință, ca și cum și legat la ochi ar fi putut face față treptelor tocite, ușor denivelate. Eu mă târâm în urma lui, pipăind zidul de piatră cu degetele.

Când am ajuns în birou, arătă spre computerul meu, deja băgat în priză și pus pe o masă de lângă fereastră, înainte de a coborî în salon. Marthe fusese acolo, și în șemineu trosnea un foc prietenos, care răspândea în toată încăperea mirosul fumului de lemn. L-am prins pe Matthew de braț.

— Biblioteca, am spus. Turul trebuie să înceapă de acolo.

Și biblioteca fusese umplută de-a lungul anilor cu antichități și mobilier. Un scaun pliant italian, stil Savonarola, era tras în dreptul unui secrétaire din epoca Directoratului francez, în timp ce pe o masă mare de stejar, de prin anii 1700, se aflau vitrine care arătau ca scoase dintr-un muzeu victorian. În pofida obiectelor desperecheate, camera avea un aspect unitar în ansamblu, dat de kilometrii de cărți legate în piele, așezate pe rafturi din lemn de nuc, și de un uriaș covor Aubusson⁴⁵ în nuanțe discrete de auriu, albastru și cafeniu.

Ca în majoritatea bibliotecilor vechi, cărțile erau aranjate după mărime. Se aflau acolo manuscrise voluminoase legate în piele, puse pe

---

⁴⁵ Localitate din centrul Franței, faimoasă, încă din secolul al XIV-lea, pentru tapiseriile sale (n.tr.)

rafturi cu cotorul înăuntru și cu închizătorile ornamentale în afară, cu titlul scris cu cerneală pe marginea pergamentului. Pe o etajeră stăteau în rânduri ordonate incunabule mici și cărți de buzunar, jalonând istoria tiparului din anii 1450 și până în prezent. Am văzut mai multe ediții princeps moderne, rare, printre care o serie de povestiri cu Sherlock Holmes scrise de Arthur Conan Doyle și *Sabia din piatră* a lui T.H. White. O etajeră nu conținea decât albume mari – cărți de botanică, atlase, cărți de medicină. Dacă toate acestea se aflau la parter, oare ce comori erau adăpostite în biroul din turn al lui Matthew?

El mă lăsă să fac înconjurul încăperii. Mă uitam la titluri și nu mă puteam abține să exclam. Când m-am întors lângă Matthew, n-am putut decât să clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— Închipeie-ți ce cărți ai avea tu dacă le-ai cumpăra de secole, zise Matthew, ridicând din umeri într-un fel care-mi aduse aminte de Ysabeau. Se tot strâng. Am renunțat la multe de-a lungul anilor. A trebuit, altfel încăperea asta ar fi trebuit să fie de mărimea Bibliotecii Naționale din Paris.

— Și unde este *Aurora*?

— Văd că deja ai ajuns la capătul răbdării.

Se duse în dreptul unui raft și privirea îi trecu rapid de la un volum la altul. Scoase o cărțuție cu coperte negre de piele uzată și mi-o înmână.

Când m-am uitat în jur după un suport îmbrăcat în catifea pe care s-o pun, Matthew a râs.

— Deschide-o odată, Diana. Nu se va dezintegra.

Mă simțeam ciudat să țin în mână un asemenea manuscris, eu, care fusem instruită să le consider niște obiecte rare, prețioase, și nu un simplu material de lectură. Încercând să nu forțez copertele, ca să nu se crape legătura, am aruncat o privire înăuntru și am zărit o explozie de culori vii, amestecate cu strălucirea aurului și a argintului.

— Ah! am exclamat, trăgând aer în piept.

Celelalte exemplare din *Aurora consurgens* pe care le văzusem nu erau nici pe departe la fel de frumoase.

— E minunată. Știi cine a făcut anluminurile?

— O femeie pe nume Bourgot Le Noir. Era destul de cunoscută la Paris pe la mijlocul secolului al paisprezecelea. Matthew îmi luă cartea și o deschise de tot. Așa. Acum le poți vedea bine.

Prima anluminură înfățișa o regină stând în picioare pe un delușor

și adăpostind șapte creaturi mici în mantia sa larg desfăcută. Vițe delicate încadrau imaginea, răsucindu-se și șerpuiind pe foaie. Din loc în loc, bobocii înfloreau, iar pe ramuri ședeau păsări. În lumina după-amiezii, rochia aurie, brodată, a reginei scânteia pe fundalul viu, vermillon. În josul paginii, un bărbat într-o robă neagră stătea pe un scut pictat cu un blazon negru cu argintiu. Atenția lui era îndreptată spre regină – pe chip i se citea o expresie extaziată, iar mâinile i se înălțau într-o rugă mută.

— Nimeni n-o să creadă așa ceva. Un exemplar necunoscut din *Aurora consurgens*, ilustrat de o femeie? Am clătinat din cap uimită. Cum o să-l citez?

— Voi împrumuta manuscrisul Bibliotecii Beinecke⁴⁶ timp de un an, dacă asta te ajută. Anonim, desigur. Cât despre Bourgot, experții vor spune că e lucrarea tatălui ei. Dar toate anluminurile au fost făcute de ea. Probabil avem chitanța pentru carte pe undeva, zise Matthew vag, privind în jur. O s-o întreb pe Ysabeau unde sunt lucrurile lui Godfrey.

— Godfrey?

Blazonul necunoscut reprezenta o floare de crin înconjurată de un șarpe ținându-și coada în gură.

— Fratele meu. Vocea îi deveni precisă, și Matthew se întunecă la față. A murit în 1668, luptând într-unul dintre războaiele infernale ale lui Ludovic al XIV-lea. Închizând manuscrisul cu grijă, îl puse pe o masă alăturată. Îl voi duce mai târziu în biroul meu, ca să-l poți privi mai îndeaproape. Dimineața, Ysabeau își citește ziarele aici, dar în restul timpului biblioteca e pustie. Poți să cercetezi rafturile oricând dorești.

Matthew mă conduse apoi prin salon până în sala cea mare. Stând lângă masa cu vasul chinezesc, îmi arătă structura încăperii, inclusiv vechea galerie a menestrelilor, trapa din acoperiș prin care ieșea fumul înainte de a fi construite șemineurile și hornurile, precum și intrarea în turnul de pază pătrat care dădea spre principala cale de acces către castel. Dar acolo aveam să urcăm altă dată.

Matthew mă conduse la subsol, care era un labirint de magazine, pivnițe pentru vin, bucătării, camere pentru servitori, cămări și oficii. Marthe ieși dintr-o bucătărie, cu brațele pline de făină până la coate,

---

⁴⁶ Bibliotecă de manuscrise și de cărți rare a Universității Yale (n.tr.)

și-mi dădu o chiflă proaspăt scoasă din cuptor. Am ronțait din ea în timp ce Matthew străbătea coridoarele, spunându-mi care era odinioară rostul fiecărei încăperi – unde păstrase grâul, unde era atârnat vânatul, unde se făcea brânza.

— Dar vampirii nu mănâncă nimic, am zis, dezorientată.

— Nu, însă chiriașii noștri mâncau. Lui Marthe îi place la nebunie să gătească.

Mi-am promis s-o țin ocupată. Chifla era grozavă, iar ouăle fuseseră perfecte.

Următoarea noastră oprire a fost în grădină. Deși coborâserăm un rând de scări ca să ajungem la bucătărie, am părăsit castelul la nivelul solului. Grădinile erau desprinse parcă din secolul al șaisprezecelea, cu straturi separate, pline de ierburi și de legume de toamnă. În spațiile dintre ele creșteau tufe de trandafiri, unele încă purtând câțiva boboci singuratici.

Dar mirosul care-mi atrase atenția nu era floral. M-am dus ținută spre o clădire scundă.

— Ai grijă, Diana, strigă el după mine, făcând pași mari pe pietriș. Balthasar mușcă.

— Care e Balthasar?

Matthew intră în grajd, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Armăsarul care în curând are să se scarpine de spinarea ta, replică el apăsător.

Stăteam cu spatele la un cal uriaș, cu potcoave grele, în timp ce un mastif și un ciobănesc îmi dădeau târcoale, amușinându-mă cu interes.

— O, nu mă va mușca.

Uriașul cal din rasa Percheron își coborî capul astfel încât să-și poată freca urechile de șoldul meu.

— Și domnii ăștia cine sunt? am întrebat, mângâind blana de pe gâtul ciobănescului, în timp ce mastiful încerca să-mi apuce mâna cu botul.

— Pe el îl cheamă Fallon, iar acesta este Hector.

Matthew pocni din degete și amândoi câinii alergară la el, șezând la picioarele lui și scrutându-i chipul după instrucțiuni.

— Te rog să te îndepărtezi de calul ăsta.

— De ce? E cuminte.

Balthasar bătu din picior ca și cum s-ar fi declarat de acord și-și dădu o ureche pe spate ca să-l privească de sus pe Matthew.

— „Dacă fluturile zboară spre lumina dulce care-l atrage, o face doar pentru că nu știe că focul îl poate mistui“, murmură Matthew printre dinți. Balthasar e cuminte numai până când se plictisește. Mi-aș dori să te dai deoparte *înainte* să dărâme cu copita ușa boxei.

— Îl enervăm pe stăpânul tău, care a început să recite fragmente de poezii obscure scrise de călugări italieni nebuni. Mă întorc mâine cu ceva dulce.

M-am întors și l-am sărutat pe Balthasar pe nas. El necheză, dând nerăbdător din copite.

Matthew încercă să-și ascundă surprinderea.

— Ai recunoscut versurile?

— Giordano Bruno. „Dacă cerbul însetat aleargă la pârâu, o face doar pentru că n-a aflat de crudul arc“, am continuat.

— „Dacă unicornul aleargă în culcușul său cel cast, o face doar pentru că nu vede lațul ce i-a fost întins.“

— Cunoști lucrările fratelui Nolanus?

Matthew folosi numele pe care misticul din secolul al șaisprezecelea și-l dădea când vorbea despre sine.

Am mijit ochii. Doamne, oare-l cunoscuse și pe Bruno, așa cum îl cunoscuse pe Machiavelli? Matthew părea să fi fost atras de fiecare personaj ciudat care trăise vreodată.

— A fost unul dintre primii susținători ai lui Copernic, iar eu sunt istoric al științei. Cum de cunoști lucrările lui Bruno?

— Citesc mult, spuse el evaziv.

— L-ai cunoscut! am spus pe un ton acuzator. Era demon?

— Un demon care mi-e teamă că trecea prea des granița dintre nebunie și geniu.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Credea în viața extraterestră și și-a blestemat inchizitorii pe drumul spre rug, am zis, clătinând din cap.

— Cu toate astea, a înțeles puterea dorinței.

I-am aruncat vampirului o privire pătrunzătoare.

— „Dorința îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru.“ Ai scris și despre Bruno în eseul tău pentru colegiul All Souls?

— Un pic.

Matthew își strânse gura într-o linie dură.

— Vrei, te rog, să vii încoace? Putem discuta altă dată despre filosofie.

Alte pasaje îmi veniră în minte. Mai era ceva în lucrările lui Bruno

care l-ar fi putut face pe Matthew să se gândească acum la el. Scrisese despre zeița Diana.

M-am îndepărtat de boxă.

— Balthasar nu e un ponei, mă avertiză Matthew, apucându-mă de cot.

— Văd și eu. Dar mă descurc cu el.

Atât manuscrisul alchimic, cât și filosoful italian mi se evaporară din minte la ideea unei asemenea provocări.

— Nu-mi spune că știi să și călărești? întrebă Matthew, nevenindu-i să creadă.

— Am crescut la țară și călăresc de mică – dresaj, sărituri, tot tacâmul.

Călăria semăna și mai mult cu zborul decât vâslitul.

— Avem și alți cai. Balthasar rămâne unde este, zise el ferm.

Călăritul era o recompensă neprevăzută pentru venirea mea în Franța, care făcea aproape suportabilă prezența lui Ysabeau. Matthew mă conduse în celălalt capăt al grajdului, unde așteptau alte șase animale frumoase. Doi cai erau mari și negri – deși nu la fel de mari precum Balthasar –, și mai erau o iapă maro-roșcat destul de rotunjoară, un murg și doi cai andaluzi cenușii, cu picioare mari și gâturi arcuite. Unul veni la ușă ca să vadă ce se petrecea pe domeniul său.

— Ea e Nar Rakasa, zise Matthew, frecând-o delicat pe bot. Numele ei înseamnă „dansatoarea focului”. De obicei îi zicem doar Rakasa. Se mișcă minunat, dar e îndărătnică. Voi două ar trebui să vă înțelegeți de minune.

Am refuzat să mușc momeala, deși îmi fusese oferită într-un mod încântător, și am lăsat-o pe Rakasa să-mi adulmece părul și fața.

— Pe sora ei cum o cheamă?

— Fiddat, adică „argint”.

Fiddat veni spre noi când Matthew îi rosti numele și ne privi cu ochi negri și afectuoși.

— Fiddat e calul lui Ysabeau, iar Rakasa e sora ei. Matthew arătă spre cei doi cai negri. Ei sunt ai mei. Dahr și Sayad.

— Ce înseamnă numele lor? am întreat, îndreptându-mă spre boxele lor.

— În arabă, *dahr* înseamnă „timp”, iar *sayad*, „vânător”, explică Matthew, venind alături de mine. Lui Sayad îi place la nebunie să

alerge pe câmp după vânat și să sară peste tufișuri. Dahr este răbdător și liniștit.

Ne-am continuat turul. Matthew îmi arată munții și mă întoarse cu fața spre oraș. Îmi semnală locurile în care castelul fusese modificat și faptul că restauratorii folosiseră un alt tip de piatră, pentru că cel inițial nu se mai găsea. Când am terminat, nu mai aveam cum să mă rățăcesc – parțial datorită donjonului central, pe care nu puteai să nu-l observi.

— De ce sunt atât de obosită? am zis căscând, în timp ce ne întorceam la castel.

— Ești culmea! spuse Matthew exasperat. Chiar trebuie să-ți recapituliez evenimentele din ultimele treizeci și șase de ore?

La îndemnul său, am fost de acord să mai trag un pui de somn. L-am lăsat în birou și am urcat scările, apoi m-am aruncat pe pat, prea ostentivă ca să sting lumânările.

Câteva clipe mai târziu, visam cum călăresc printr-o pădure întunecată, purtând o tunică verde, lejeră, strânsă în talie cu o curea. Aveam sandale legate de picioare cu șnururi de piele încrucișate în jurul gleznelor și al gambelor. Câinii lătrau și copitele striveau vegetația din urma mea. Pe umăr aveam o tolă cu săgeți, și într-o mână țineam un arc. În pofida zgomotelor amenințătoare scoase de urmăritorii mei, nu simțeam teamă.

În vis am zâmbit, știind că-i puteam întrece pe cei care mă hăituiau.

— Zboară, am comandat, iar calul mă ascultă.

Capitolul 19

A doua zi de dimineață, gândul mi se îndreptă tot spre călărit.

Mi-am trecut peria prin păr, m-am spălat pe dinți și am tras pe mine o pereche de colanți negri. Erau obiectul de îmbrăcăminte cel mai apropiat de niște pantaloni de călărie pe care-l aveam la mine. Cu adidașii mi-ar fi fost imposibil să-mi țin călcâiele în scări, așa că am ales în locul lor mocasinii. Nu erau chiar încălțăminte potrivită, dar mergeau. Un tricou cu mâneci lungi și un pulover călduros îmi completau ansamblul vestimentar. Mi-am tras părul spre spate, l-am prins în coadă și m-am întors în dormitor.

Matthew ridică o sprânceană când am dat năvală în cameră și brațul său mă opri. Se sprijinea de arcada amplă care ducea la scări, îngrijit ca întotdeauna, îmbrăcat cu pantaloni de călărie gri-închis și cu un pulover negru.

— Hai să călărim după-amiază.

Mă așteptam la asta. Cina cu Ysabeau fusese cel puțin tensionată, iar apoi somnul îmi fusese presărat cu coșmaruri. Matthew urcase scările de mai multe ori să vadă ce fac.

— Sunt bine. Mișcarea și aerul curat sunt cel mai bun remediu din lume pentru mine.

Când am încercat din nou să trec de el, mă opri doar cu o privire întunecată.

— Dacă te văd că te clatini cât de puțin în șa, te aduc acasă. S-a înțeleș?

— S-a înțeleș.

La parter, m-am îndreptat spre sufragerie, dar Matthew mă trase în cealaltă direcție.

— Hai să mâncăm la bucătărie, zise el încet.

Nu aveam să iau un mic dejun oficial cu Ysabeau, care să se holbeze la mine peste *Le Monde*. Era o veste bună.

Am mâncat în ceea ce părea să fie apartamentul menajerei, în fața

unui foc pe cinste, la o masă pusă pentru doi – deși eu eram singura care avea să se bucure de mâncarea delicioasă și abundentă a lui Marthe. Pe tăblia zgâriată a mesei rotunde din lemn, se afla un ceainic uriaș, înfășurat într-un prosop de in ca să se păstreze fierbinte. Marthe îmi aruncă o privire îngrijorată, țâțâind la vederea cearcănelor mele întunecate și a pielii palide.

Când am început să manevrez furculița mai încet, Matthew se întinse după o piramidă de cutii, încoronată de o cască acoperită cu catifea neagră.

— Pentru tine, zise el, punându-le pe masă.

Casca nu mai avea nevoie de explicații. Semăna cu o șapcă de baseball înaltă, cu o panglică neagră încrețită la ceafă. În pofida catifelei care o acoperea și a panglicii, cască era solidă și făcută special ca să apere de lovituri capetele fragile ale oamenilor, în cazul în care ar fi dat de pământ. Uram căștile, dar erau o precauție înțeleaptă.

— Mulțumesc, am spus eu. Ce-i în cutii?

— Desfă-le și vezi.

În prima cutie am găsit o pereche de pantaloni de călărie negri cu petice din piele de căprioară în spatele genunchilor, pentru priza cu șaua. Aveau să fie mult mai plăcuți la purtat pe cal decât colanții mei subțiri și alunecoși, și păreau a fi mărimea mea. Matthew probabil dăduse telefoane și transmisese măsuri aproximative în timp ce dormeam. I-am zâmbit recunoscătoare.

Cutie mai conținea și o jachetă neagră, căptușită, cu o coadă lungă și cu suporturi rigide de metal cusute la tivuri. Arăta și fără îndoială că se și simțea la purtat ca o carapace de țestoasă – incomodă și stânjenitoare.

— Asta nu e necesară. Am ridicat-o, încruntându-mă.

— Este, dacă vrei să călărești. Vocea lui Matthew nu trăda nici cea mai mică urmă de emoție. Îmi spui că ai experiență. Dacă așa stau lucrurile, n-are de ce să-ți fie greu să te adaptezi la greutatea ei.

Obrajii mi se colorară, iar în vârfurile degetelor am simțit niște furnicături de avertisment. Matthew mă privea cu interes, iar Marthe ieși în prag și adulmecă un pic. Am inspirat și am expirat până când furnicăturile încetară.

— În mașina mea porți centura de siguranță, zise Matthew pe un ton uniform. Pe calul meu ai să porți o jachetă.

Ne-am privit lung, înfruntându-ne. Gândul că voi ieși în aerul

proaspăt birui, iar ochii lui Marthe sclipiră, amuzați. Fără îndoială, negocierile noastre erau la fel de captivante ca și schimburile de replici tăioase dintre Matthew și Ysabeau.

Am tras ultima cutie spre mine, într-un gest de concesiune tăcută. Era lungă și grea, iar când am ridicat capacul am simțit un miros înțepător de piele.

Cizme. Cizme negre, până la genunchi. Nu participasem niciodată cu caii la concursuri de frumusețe și avusesem întotdeauna resurse limitate, așa că nu deținusem vreodată o pereche de cizme de călărie corespunzătoare. Acestea erau frumoase, aveau gambele curbate și pielea suplă. Am atins cu degetele suprafața lor strălucitoare.

— Mulțumesc, am spus răsufând adânc, încântată de această surpriză.

— Sunt destul de sigur că îți vin, zise Matthew, cu o privire blândă.

— Haide, fetițo, spuse Marthe veselă, din prag. Hai să te schimbi.

Abia apucă să mă ducă în spălătorie că mi-am și zvârlit mocasinii și am tras colanții de pe mine. Marthe îmi luă bucata uzată de lycra și de bumbac din mâini, în timp ce eu mă vâram în pantalonii de călărie.

— A fost o vreme când femeile nu călăreau ca bărbații, zise Marthe, uitându-se la mușchii picioarelor mele și clătînând din cap.

Matthew vorbea la telefon când m-am întors, transmițând instrucțiuni tuturor celorlalte ființe din lumea lui care aveau nevoie de îndrumarea sa. Mă privi aprobator.

— Hainele astea vor fi mult mai confortabile. Se ridică și luă cizmele. Nu avem nicio capră de lemn aici. Va trebui să porți celelalte încălțări până la grajd.

— Nu, vreau să le încălț acum, am zis eu, cu degetele întinse.

— Atunci așază-te. Clătină din cap văzându-mi nerăbdarea. Nu vei reuși să ți le pui prima dată fără ajutor.

Ridică scaunul cu mine cu tot și-l întoarse ca să aibă mai mult spațiu de manevră. Îmi ținu cizma dreaptă, iar eu am împins piciorul în ea până la gleznă. Avea dreptate. Oricât aș fi împins, n-aveam cum să-mi fac piciorul să treacă de partea rigidă a cizmei. El se aplecă deasupra mea, apucând de călcâiul și de vârful cizmei și răsucind-o ușor, în timp ce eu trăgeam de carâmb în cealaltă direcție. După câteva minute de luptă, piciorul își făcu loc în interiorul încălțării. Matthew împinse ferm talpa pentru ultima oară, iar cizma mi se lipi perfect de picior.

După ce le-am pus pe amândouă, am întins picioarele să mi le

admir. Matthew trăgea și bătea ușor pielea, strecurându-și degetele lungi pe sub marginea de sus, ca să se asigure că nu împiedica circulația sângelui. M-am ridicat, simțindu-mi picioarele neobișnuit de lungi, am făcut câțiva pași rigizi și o mică piruetă.

— Mulțumesc. I-am cuprins gâtul cu brațele. Tocurile cizmelor abia atingeau podeaua. Sunt extraordinare.

Matthew îmi duse jacheta și casca până la grajd, la fel cum la Oxford îmi dusese computerul și salteaua de yoga. Ușile grajdului erau larg deschise și dinăuntru se auzeau sunete.

— Georges? strigă Matthew.

Un bărbat scund și slab, cu o vârstă incertă – dar nu vampir –, apărui de după colț, ducând un căpăstru și o țesală. Când am trecut pe lângă boxa lui Balthasar, armăsarul lovi supărat din copite și-și scutură capul. „Mi-ai promis”, părea să spună. În buzunar aveam un măr micuț pe care-l șterpelisem de la Marthe.

— Uite, dragule, am zis, întinzându-i-l cu palma desfăcută.

Matthew urmări îngrijorat cum Balthasar întinse gâtul și apucă delicat cu buzele fructul din mâna mea. După ce-l luă, își privi stăpânul triumfător.

— Da, văd că te porți ca un prinț, zise Matthew sec, dar asta nu înseamnă că n-ai să te transformi într-un diavol cu prima ocazie.

Balthasar lovi podeaua cu copitele, enervat.

Am trecut pe lângă încăperea unde se păstra harnașamentul. Pe lângă șei obișnuite, căpestre și frâie, am văzut niște cadre de lemn drepte, care susțineau un fel de fotolii mici cu niște suporturi ciudate pe o parte.

— Ce sunt astea?

— Șei laterale, zise Matthew, azvârlindu-și pantofii și încălțând o pereche înaltă de cizme uzate. Piciorul îi alunecă în jos cu ușurință – pur și simplu apăsă din călcâi și trase o dată de carâmb.

— Ysabeau le preferă.

În padoc, Dahr și Rakasa întoarseră capetele și ne priviră cu interes, în timp ce Georges și Matthew începură să discute în amănunt despre toate obstacolele naturale pe care le-am fi putut întâlni. Am întins palma spre Dahr, întristată că nu mai aveam mere în buzunar. Calul păru și el dezamăgit când simți mirosul dulce.

— Data viitoare, i-am promis.

Strecurându-mă pe sub gâtul lui, am ajuns lângă flancul Rakasei.

— Bună, frumoaso.

Rakasa își ridică piciorul drept din față și întoarse capul spre mine. Am mângâiat-o pe gât și pe umeri, obișnuind-o cu mirosul și cu atingerea mea, și am tras ușor de șa, verificând să fie bine strânsă cureaua și asigurându-mă că pătura de sub șa era netezită suficient. Ea întinse capul spre mine și mă adulmecă întrebătoare, fornăind și mirosindu-mi puloverul acolo unde se aflase mărul. Apoi scutură capul indignată.

— O să-ți aduc și ție, i-am promis râzând, apoi i-am pus mâna ferm pe crupă. Ia să vedem.

Cailor le place să le fie atinse picioarele cam tot atât de mult pe cât le place vrăjitoarelor să fie aruncate în apă – adică deloc. Dar, din obișnuință și din superstiție, nu călărisem niciodată fără să mă asigur întâi că nu intrase nimic în copitele moi ale calului.

Când m-am îndreptat de mijloc, cei doi bărbați mă urmăreau cu atenție. Georges zise ceva care sugera că mă descurc. Matthew încuviință gânditor, întinzându-mi jacheta și casca. Jacheta era călduroasă și tare – dar nu atât de rea pe cât îmi imaginasem. Mi-a fost greu să-mi pun casca din cauza cozii, așa că am tras elasticul mai jos, înainte să-mi prind curelușa de sub bărbie. Matthew ajunsese în spatele meu în timp ce apucam frâiele și-mi ridicam piciorul spre scara Rakasei.

— N-ai să aștepți niciodată să te ajut? Îmi mârâi în ureche.

— Pot să urc și singură pe cal, am zis aprigă.

— Dar nu-i nevoie s-o faci singură.

Mâinile lui se făcură căuș sub tibia mea, ridicându-mă în șa fără efort. Apoi verifică lungimea scărilor, inspectă încă o dată cureaua șei și în cele din urmă se îndreptă spre calul său. Se aruncă în șa cu un aer experimentat, care sugera că deprinsese călăritul cu sute de ani în urmă. Pe cal, arăta ca un rege.

Rakasa începu să danseze de nerăbdare, așa că am împuns-o cu călcâiele. Ea se opri, nedumerită.

— Liniștește-te, am șoptit.

Iapa dădu din cap și rămase cu privirea ațintită în față, mișcând din urechi înainte și înapoi.

— Plimb-o prin padoc până îmi verific eu șaua, îmi zise Matthew degajat, ridicându-și genunchiul stâng pe umărul lui Dahr și făcându-și de lucru cu scara.

Mi-am mijit ochii. Scările lui nu aveau nevoie de niciun reglaj. Nu făcea decât să-mi verifice îndemânarea la călărit.

Am plimbat-o pe Rakasa pe jumătate din lungimea padocului, ca să-i simt mersul. Iapa andaluză într-adevăr dansa, ridicând delicat picioarele și punându-le pe sol cu fermitate, într-o mișcare frumoasă, legănată. Când am îmboldit-o cu călcăiele, mersul ei dansat se transformă într-un trap la fel de vioi și de lin. Am trecut pe lângă Matthew, care renunțase să mai simuleze că-și aranjează șaua. Georges se sprijini de gard, zâmbind larg.

— Fată frumoasă, am spus încet.

Urechea stângă a calului țâșni pe spate, și Rakasa mări ușor ritmul. Am apăsat-o cu gamba chiar în spatele scării, și ea o luă la galop ușor, azvârlind picioarele în aer și arcuindu-și gâtul. Cât de tare s-ar supăra Matthew dacă am sări gardul padocului?

Foarte tare, eram sigură.

Rakasa trecu de colț. Am făcut-o să încetinească din nou la trap.

— Ei bine? am întrebat.

Georges încuviință din cap și deschise poarta padocului.

— Ai o poziție bună, zise Matthew, uitându-se la spatele meu. Ții bine și mâinile. Te vei descurca. Apropo, continuă el dezinvolt, aplecându-se spre mine și coborând vocea, dacă ai fi sărit peste gardul ăla, s-ar fi terminat cu călăritul pe ziua de azi.

După ce ieșirăm din grădină, trecând pe sub poarta cea veche, copacii se îndesiră, iar Matthew începu să scruteze pădurea. Odată intrat în ea, începu să se relaxeze, căci îi simțise toate ființele și descoperise că niciuna nu avea două picioare.

Matthew îl îmboldi pe Dahr să meargă la trap, iar Rakasa așteptă ascultătoare să fac și eu același lucru. Am îndemnat-o, minunându-mă încă o dată de felul lin în care se mișca.

— Ce fel de cal este Dahr? am întrebat eu, observându-i mersul egal și lin.

— Presupun că poate fi socotit cal de luptă, explică Matthew.

Erau caii care-i purtaseră pe cavaleri în cruciade.

— A fost crescut pentru viteză și agilitate.

— Credeam că ăia erau niște cai uriași.

Dahr era mai mare decât Rakasa, dar nu cu mult.

— Erau mari pentru acea vreme, dar nu destul de mari ca să-i poarte în bătălii pe bărbații din familia asta, după ce ne puneam

armura și armele. Noi ne antrenam pe cai precum Dahr și-i călăream de plăcere, dar luptam pe cai din rasa Percheron, precum Balthasar.

Am rămas cu privirea ațintită undeva între urechile Rakasei, adunându-mi curajul să atac un alt subiect.

— Pot să te întreb ceva despre mama ta?

— Desigur, zise Matthew, răsucindu-se în șa.

Își puse un pumn în șold, ținând ușor frâiele calului în cealaltă mână. Acum știam cu o siguranță absolută cum arăta un cavaler medieval călare.

— De ce urăște atât de tare vrăjitoarele? Vampirii și vrăjitoarele sunt dușmani tradiționali, dar aversiunea lui Ysabeau față de mine e prea puternică. Pare ceva personal.

— Presupun că vrei un răspuns mai serios decât că miroși a primăvară.

— Da, vreau să știu motivul adevărat.

— E geloasă. Matthew îl bătu pe Dahr pe umăr.

— Pe ce naiba ar putea fi geloasă?

— Să vedem. Pe puterea voastră – în special, pe capacitatea unei vrăjitoare de a vedea viitorul. Pe abilitatea voastră de a avea copii și de a vă transmite puterile urmașilor. Și pe ușurința cu care muriți, presupun, zise el, gânditor.

— Ysabeau v-a avut pe tine și pe Louisa.

— Da, Ysabeau ne-a făcut pe amândoi. Dar îmi imaginez că nu e chiar același lucru cu a purta un copil în pânțe.

— De ce invidiază clarviziunea vrăjitoarelor?

— Asta ține de felul în care a fost creată Ysabeau. Cel care a transformat-o în vampir nu i-a cerut întâi permisiunea. Chipul lui Matthew se întunecă. Și-o dorea de soție, așa că a luat-o și a făcut-o vampir. Ea avea reputația de clarvăzătoare și era încă destul de tânără ca să mai poată avea copii. Când a devenit vampir, ambele abilități i-au dispărut. Nu s-a împăcat niciodată până la capăt, iar vrăjitoarele îi amintesc întotdeauna de viața pe care a pierdut-o.

— De ce invidiază faptul că vrăjitoarele mor ușor?

— Pentru că îi este dor de tatăl meu.

Matthew tăcu brusc, și mi-a fost limpede că insistasem destul.

Copacii se răreau, iar Rakasa dădea din urechi nerăbdătoare.

— Ia-o înainte, zise el resemnat, făcând un gest spre câmpul deschis dinaintea noastră.

Rakasa făcu un salt în față când am atins-o cu călcâiele, mușcând zăbala. Încetini în timp ce urca dealul și, odată ajunsă pe culme, se cabră și-și dădu capul pe spate, evident bucurându-se că-l vedea pe Dahr la poalele colinei, în timp ce ea era sus. Am făcut-o să descrie un opt rapid, trăgând de căpăstru la timp ca să n-o las să se împiedice când schimba direcția.

Dahr plecă de pe loc, nu la trap, ci la galop, cu coada neagră fluturând în aer și cu copitele atingând pământul cu o viteză incredibilă. Rămasă fără grai, am tras ușor de frâul Rakasei, ca s-o fac să se oprească. Deci asta era rostul cailor de luptă. Puteau ajunge fulgerător de la zero la șaiszeci de kilometri la oră, ca o mașină sport bine întreținută. Matthew nu făcu niciun efort să-l încetinească în timp ce se apropiau, dar Dahr se opri scurt la doi metri de noi, cu flancurile ușor umflate de efort.

— Da' știu că îți place să te dai mare! Nu mă lași să sar peste un gard, dar îmi faci mie o asemenea demonstrație? I-am tachinat pe Matthew.

— Dahr nu prea are parte de exercițiu. Exact așa ceva îi trebuie. Matthew rânji și bătu calul pe umăr. Vrei să ne întrecem? Vă lăsăm un avans, desigur, zise el, însoțindu-și vorbele cu o plecăciune curtenitoare.

— S-a făcut. În ce direcție?

Matthew arătă spre un copac solitar de pe creasta următoare și mă privi cu atenția încordată, ca să prindă primul semn de mișcare. Alesese ceva pe lângă care puteam trece în viteză fără să ne lovim de nimic. Poate că Rakasa nu era la fel de pricepută ca Dahr la opriri bruște.

Era imposibil să iau prin surprindere un vampir și la fel de imposibil ca iapa mea – în ciuda pasului ei lin – să-l întreacă pe Dahr la urcuș. Totuși, eram nerăbdătoare să văd cum se va descurca. M-am aplecat în față și am mângâiat-o pe gât, odihnindu-mi bărbia doar o clipă pe pielea ei caldă și închizând ochii.

„Zboară”, am încurajat-o fără cuvinte.

Rakasa țâșni înainte ca și cum aș fi lovit-o pe crupă, și instinctele mele preluară comanda.

M-am ridicat în șa ca să-i fie mai ușor să-mi ducă greutatea, legând frâiele într-un nod nu prea strâns. Când calul își stabilizează viteza, m-am lăsat mai jos, strângându-i corpul cald între picioare. Mi-am scos

tălpile din scările inutile și mi-am împletit degetele în coama ei. Matthew și Dahr veneau bubuind din copite în urma noastră. Era ca-n visul meu, cel în care mă urmăreau câini și călăreți. Mâna stângă mi se curbă ca și cum aș fi ținut ceva, și m-am aplecat mult peste gâtul Rakasei, cu ochii închiși.

„Zboară“, am repetat, dar vocea din minte nu mai suna la fel cu a mea. Rakasa reacționează mărind și mai mult viteza.

Simțeam cum copacul se apropie. Matthew înjură în occitană, iar Rakasa o luă la stânga în ultimul moment, încetinind până la un galop ușor, apoi la trap. Ceva o trase brusc de frâu. Am deschis ochii, alarmată.

— Întotdeauna călărești caii cu care nu ești obișnuită în cea mai mare viteză, cu ochii închiși, fără frâie și fără scări? În vocea lui Matthew se simțea o furie rece. Vâslești cu ochii închiși – te-am văzut. Mergi cu ei închiși. Am bănuț de la bun început că asta are de-a face cu magia. Probabil că-ți folosești puterile și atunci când călărești, altfel ai fi deja moartă. Și nu știu dacă așa e, dar cred că-i dai Rakasei indicații cu mintea, nu cu mâinile și cu picioarele.

M-am întrebat dacă ceea ce spunea era adevărat. Matthew scoase un sunet ce trăda nerăbdarea și descălecă ridicând mult piciorul drept și trecându-l peste capul lui Dahr, azvârlind scara din piciorul stâng și lăsându-se să alunece de pe cal cu spatele întors spre el.

— Coboară, zise el aspru, apucând de căpăstrul larg al Rakasei.

Descălecând în mod obișnuit, mi-am petrecut piciorul drept peste crupa Rakasei. Când eram cu spatele la el, Matthew întinse mâinile și mă dădu jos de pe cal. Acum știam de ce prefera să descalece întors spre exterior. Așa nu putea fi prins pe la spate și trântit de pe cal. Mă întoarse spre el și mă strivi la piept.

— *Dieu*, îmi șopti în păr. Te rog să nu mai faci vreodată așa ceva.

— Mi-ai spus să nu-mi fac griji în privința felului în care mă port. De-asta m-ai adus în Franța, am zis eu, derutată de reacția lui.

— Îmi pare rău, spuse el sincer. Încerc să nu intervin. Dar e greu să te văd cum folosești puteri pe care nu le înțelegi, mai ales atunci când nu-ți dai seama că o faci.

Îmi dădu drumul ca să se ocupe de cai. Le legă frâiele astfel încât Rakasa și Dahr să nu calce pe ele, dar în același timp să aibă libertatea de a paște iarba rară de toamnă. Când se întoarse, avea o expresie sumbră.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

Mă duse la copac și ne așezarăm sub el. Mi-am îndoit picioarele cu grijă într-o parte, astfel încât cizmele să nu-mi taie circulația. Matthew pur și simplu se lăsă să cadă în genunchi, cu picioarele încordate sub el.

Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o foaie de hârtie cu bare negre și gri pe fond alb, care fusese împăturită și despăturită de mai multe ori.

Era un raport ADN.

— E al meu?

— Al tău.

— Când?

Am urmărit cu degetele barele întinse de-a lungul paginii.

— Marcus mi-a adus rezultatele la New College. N-am vrut să ți le comunic imediat după ce ți se reamintise de moartea părinților tăi. Ezită. Am făcut bine că am așteptat?

Când am dat din cap că da, păru ușurat.

— Ce spun rezultatele? am întrebat.

— Nu înțelegem chiar tot, replică el încet. Dar Marcus și Miriam au identificat în ADN-ul tău niște markeri pe care i-am mai întâlnit.

Scrisul mărunț, precis, al lui Miriam se întindea în jos pe partea stângă a paginii, iar barele, unele încercuite cu pixul roșu, se desfășurau pe partea dreaptă.

— Asta e markerul genetic pentru clarviziune, continuă Matthew, arătând spre prima pată de culoare încercuită. Degetul său începu să se deplaseze încet în josul paginii. Asta e pentru zbor. Asta le ajută pe vrăjitoare să găsească lucruri pierdute.

Matthew continuă să înșire puteri și abilități una câte una, până când am simțit cum mi se învârte capul.

— Asta e pentru vorbitul cu morții, asta e capacitatea de metamorfozare, asta e telechinezia, asta e facerea de vrăji, asta e pentru farmece, asta pentru blesteme. Și aici avem citirea gândurilor, telepatia și empatia – sunt una lângă alta.

— Raportul vostru n-are cum să fie corect.

Nu auzisem niciodată de o vrăjitoare care să aibă mai mult de una sau două puteri. Matthew enumerase deja douăsprezece.

— Cred că rezultatele sunt corecte, Diana. E posibil ca aceste puteri să nu se manifeste niciodată, dar ai moștenit predispoziția genetică.

Întoarse foaia. Pe cealaltă parte se vedeau alte cercuri roșii și alte adnotări minuțioase făcute de Miriam. Ăștia sunt markerii pentru elemente. Pământul apare la aproape toate vrăjitoarele, iar unele au fie pământ și aer, fie pământ și apă. Tu le ai pe toate trei, ceea ce n-am mai întâlnit până acum. Și mai ai și focul. Focul este extrem de rar.

Matthew indică cele patru cercuri.

— Ce sunt markerii pentru elemente?

Îmi simțeam picioarele neplăcut de ușoare, iar degetele mă furnicau.

— Indicații că ai predispoziția genetică de a controla unul sau mai multe elemente ale naturii. Așa se explică de ce ai putut stârni vântul vrăjitoresc. Dacă e să ne luăm după acești indicatori, poți stăpâni focul vrăjitoresc, precum și apa vrăjitoarească.

— Și pământul ce face?

— Magie pe bază de plante, puterea de a acționa asupra lucrurilor vii – acestea sunt abilitățile de bază. Combinat cu facerea de vrăji, cu blestemele și cu farmecele – sau cu oricare dintre ele, de fapt –, pământul înseamnă că nu ai doar abilități magice deosebite, ci și un talent înnăscut pentru vrăjitorie.

Mătușa mea se pricepea la vrăji. Emily nu, în schimb, ea putea zbura pe distanțe scurte și putea vedea viitorul. Acestea erau diferențele clasice dintre vrăjitoare, despărțindu-le pe cele care foloseau vrăjitoria, precum Sarah, de cele care foloseau magia. Totul se rezuma la două posibilități: fie puterea îți stătea în cuvinte, fie o aveai pur și simplu și o puteai mânui după cum doreai. Mi-am îngropat fața în mâini. Perspectiva de a vedea viitorul așa cum o făcea mama fusese destul de înfricoșătoare. Dar... să controlez elementele? Să pot vorbi cu morții?

— E o listă lungă de puteri pe foaia asta. Până acum am văzut doar – câte? – patru sau cinci dintre ele. Gândul ăsta mă îngrozea.

— Bănuiesc că am văzut mai multe – de exemplu, felul în care te miști cu ochii închiși, capacitatea de a te înțelege cu Rakasa și degetele tale din care ies scânteii. Numai că deocamdată nu avem nume pentru ele.

— Sper că asta e tot.

Matthew ezită.

— Nu e chiar așa. Trecu la pagina următoare. Încă nu am reușit să identificăm markerii ăștia. În majoritatea cazurilor, trebuie să corelăm

relatări despre activitățile unor vrăjitoare – unele vechi de secole – cu rezultatele ADN. Lucrul ăsta poate fi dificil.

— Testele explică de ce magia din mine iese la suprafață acum?

— N-avem nevoie de un test pentru asta. Magia ta se comportă ca și cum s-ar trezi dintr-un somn îndelungat. Toată inactivitatea a răscolit-o, iar acum vrea să-și facă de cap. Sângele nu se dezmințe, zise Matthew degajat. Se ridică în picioare, balansându-se grațios, apoi mă ridică și pe mine. Ai să răcești dacă stai pe jos, iar eu voi avea mari bătăi de cap cu Marthe dacă te îmbolnăvești.

Chemă caii fluierându-i. Aceștia veniră agale în direcția noastră, încă rumegându-și gustarea neașteptată.

Am călărit încă o oră, explorând pădurile și câmpurile din jurul castelului. Matthew îmi arată cel mai bun loc pentru vânat iepuri și zona în care tatăl său îl învățase să tragă cu arbaleta fără să-și scoată ochii. Când ne-am întors la grajduri, îngrijorarea mea legată de rezultatele testului fusese înlocuită de o senzație plăcută de epuizare.

— Mâine o să mă doară mușchii, am spus eu, gemând. N-am mai călărit de ani buni.

— Nimeni n-ar fi bănuțit asta din felul în care ai călărit azi, spuse Matthew.

Ieșirăm din pădure și intrarăm pe poarta de piatră a castelului.

— Ești o călăreață bună, Diana, dar n-ar trebui să ieși singură. Este foarte ușor să te pierzi.

Matthew nu se temea că m-aș fi putut rătăci. Își făcea griji să nu fiu descoperită.

— N-am să ies.

Degetele sale lungi se relaxară pe frâie. În ultimele cinci minute le strânsese tare. Vampirul acesta se obișnuise să dea ordine care erau ascultate imediat. Nu era deprins să formuleze cereri și să negocieze înțelegeri. Iar acum nu arăta nicio urmă din irascibilitatea sa caracteristică.

Apropiind-o ușor pe Rakasa de Dahr, m-am întins și am dus palma lui Matthew la buze. Mi-am simțit buzele calde pe pielea lui tare și rece.

Pupilele i se dilată de surprindere.

I-am dat drumul și, îndemnându-o pe Rakasa înainte, am intrat în grajd.

Capitolul 20

Din fericire, Ysabeau a lipsit la prânz. Apoi am vrut să mă duc direct în biroul lui Matthew și să încep să examinez *Aurora consurgens*, dar el mă convinsese să fac mai întâi o baie, promițându-mi că asta va face mai suportabilă inevitabila febră musculară. Pe la jumătatea urcușului a trebuit să mă opresc pe scări și să-mi masez piciorul ca să-mi treacă o crampă. Aveam să plătesc pentru entuziasmul de dimineață.

Baia a fost absolut divină – lungă, caldă și relaxantă. Apoi am luat pe mine niște pantaloni negri largi, un pulover și o pereche de șosete și am coborât cu pași neauziți până în biroul lui Matthew, unde ardea un foc zdravăn. Pielea mea deveni portocalie și roșie când am întins mâinile spre flăcări. Cum ar fi fost să controlez focul? Drept răspuns, degetele începură să mă furnice, așa că le-am strecurat în buzunar pentru mai multă siguranță.

Matthew, care era așezat la birou, ridică privirea spre mine.

— Manuscrisul tău este lângă computer.

Copertele negre mă atrăgeau ca un magnet. Am luat loc la masă și le-am deschis, ținând cartea cu grijă. Culorile erau chiar mai vii decât mi le aminteam. După ce am contemplat regina timp de câteva minute, am dat prima pagină.

— „Incipit tractatus *Aurora consurgens* intitulatus.“

Cuvintele îmi erau familiare – „Aici începe tratatul numit *Răsăritul zorilor*” –, și cu toate astea simțeam fiorul de plăcere asociat primei examinări a unui manuscris pentru prima oară.

— „Tot ce este bun vine la mine odată cu ea. Ea este cunoscută drept înțelepciunea sudului, care strigă pe străzi și către mulțimi“, am citit în minte, traducând din latină.

Era o lucrare frumoasă, plină de parafraze din Sfânta Scriptură, precum și din alte texte.

— Ai vreo Biblie pe aici?

Era bine să am una la îndemână în timp ce parcurgeam manuscrisul.

— Da, dar nu sunt sigur unde e. Vrei s-o caut?

Matthew se ridică ușor de pe scaun, însă rămăsese cu privirea ațintită asupra ecranului computerului.

— Nu, o găesc eu.

M-am ridicat și am urmărit cu degetul marginea celui mai apropiat raft de cărți. Volumele lui Matthew nu erau aranjate după mărime, ci cronologic. Cele de pe prima etajeră erau atât de vechi, încât nici măcar n-am îndrăznit să mă gândesc ce conțineau – poate operele pierdute ale lui Aristotel? Orice era posibil.

Aproape jumătate dintre cărțile lui erau puse pe raft cu cotorul în interior, pentru a le proteja marginile fragile. Multe aveau elemente de identificare scrise pe muchiile paginilor, și litere negre, groase indicau ici un titlu, dincolo un nume de autor. Pe la jumătatea camerei, cărțile începură să apară pe rafturi cu cotorul în afară și cu titlurile și autorii inscripționați cu aur și argint.

Am trecut pe lângă manuscrise, cu paginile lor groase și denivelate, unele înzestrate cu mici litere grecești pe margine. Am continuat să caut, uitându-mă după o carte mare, groasă, tipărită. Degetul meu arătător înțepeni în dreptul uneia legate în piele maro și acoperite cu aur.

— Matthew, te rog, spune-mi că *Biblia Sacra 1450* nu e ceea ce cred eu că e.

— Bine, nu e ceea ce crezi tu că e, zise el automat, în timp ce degetele îi zburau peste taste cu o viteză mai mare decât a oricărui om.

Nu dădea decât prea puțină atenție la ceea ce făceam eu și deloc la ceea ce spuneam.

Lăsând Biblia lui Guttenberg la locul ei, am continuat să avansez în lungul rafturilor, cu speranța că nu va fi singura disponibilă. Degetul îmi înțepeni din nou în dreptul unei cărți etichetate drept *Piesele lui Will*.

— Cărțile astea le-ai primit de la prieteni?

— Mare parte, da.

Matthew nici măcar nu-și ridicase privirea.

Ca și tipăriturile germane, începuturile dramei englezești erau un subiect rezervat discuțiilor viitoare.

Majoritatea cărților lui Matthew arătau ca noi. Asta nu era de mirare pentru cineva care le cunoștea proprietarul. Unele, în schimb, erau foarte uzate. De pildă, o carte subțire, înaltă, de pe raftul de jos avea

colțurile atât de destrămate și de subțiri încât se vedeau scândurile de lemn împungând prin piele. Curioasă să aflu din ce motiv cartea aceasta era printre preferatele lui, am scos-o și am deschis-o. Era manualul de anatomie al lui Vesalius din 1543, primul care înfățișa cu detalii precise cadavre umane disecate.

Căutând deja noi revelații despre Matthew, m-am uitat după următoarea carte care prezenta semne de uzură serioasă. Veni la rând un volum mai mic și mai gros. Pe muchia paginilor era scris cu cerneală titlul *De motu*. Studiul lui William Harvey despre circulația sângelui și explicația sa privind modul în care era pompat de inimă trebuie să fi fost o lectură interesantă pentru vampiri atunci când fusese publicat pentru prima oară, în anii 1620, cu toate că ei aveau deja, cu siguranță, o idee despre cum stăteau lucrurile.

Printre cărțile uzate ale lui Matthew se numărau lucrări de electricitate, microscopie și fiziologie. Dar cea mai jerpelită dintre toate se afla pe unul dintre rafturile din secolul al nouăsprezecelea: o primă ediție a lucrării lui Darwin despre *Originea speciilor*.

Aruncându-i o privire furișă lui Matthew, am luat cartea de pe raft cu abilitatea unui hoț de buzunare. Cotorul său din pânză verde, cu titlul și autorul înscrise cu aur, era aproape ferfeniță. Matthew își scrisese numele cu o frumoasă scriitură rondă pe pagina de gardă.

Înăuntru am dat peste o scrisoare împăturită.

„Stimate domn“, începea aceasta. „Scrisoarea dumneavoastră din 15 octombrie mi-a parvenit în sfârșit. Îmi pare nespus de rău că vă răspund atât de târziu. Timp de mulți ani, am cules toate informațiile pe care le-am putut descoperi cu privire la variația și la originea speciilor, iar opinia dumneavoastră favorabilă față de raționamentele mele este o veste foarte bună, cu atât mai mult cu cât cartea va ajunge curând în mâinile editorului.“ Era semnată „C. Darwin“ și datată 1859.

Cei doi bărbați corespondaseră cu doar câteva săptămâni înainte de publicarea *Originii speciilor*, în noiembrie.

Paginile cărții erau acoperite de note făcute cu creionul sau cu cerneală, care nu mai lăsau aproape niciun centimetru de hârtie goală. Trei capitole erau adnotate încă mai serios decât restul. Acestea erau cele referitoare la instincte, la hibridizare și la afinitățile dintre specii.

Ca și tratatul lui Harvey despre circulația sângelui, cel de-al șaptelea capitol al lui Darwin, cel despre instinctele naturale, trebuie să fi fost o lectură extrem de captivantă pentru vampiri. Matthew subliniase

anumite pasaje și scrisese deasupra și dedesubtul rândurilor, precum și pe margini, pe măsură ce ideile lui Darwin îl fascinau tot mai tare. „De aici putem deduce că, în stare domestică, unele instincte au fost dobândite, iar instinctele naturale au fost pierdute în parte datorită obișnuinței, iar în parte datorită omului, care a selecționat și acumulat, în decursul generațiilor succesive, unele înclinații particulare mintale și unele mișcări apărute la început prin ceea ce în ignoranța noastră numim întâmplare.”⁴⁷ Matthew se întreba, în adnotările sale mângălite, care sunt instinctele căpătate și dacă „întâmplările” erau posibile în natură. „Este oare posibil ca noi să fi păstrat printre instincte ceea ce oamenii au pierdut prin întâmplări și din obișnuință?” întreba el pe marginea de jos a paginii. N-aveam nevoie să întreb cine e „noi”. Se referea la făpturile neomenești – nu doar vampiri, ci și demoni și vrăjitoare.

În capitolul despre hibridizare, interesul lui Matthew fusese stârnit de problemele împerecherii încrucișate și ale sterilității. „Primele încrucișări între formele destul de deosebite pentru a fi clasificate drept specii și hibridii lor, scria Darwin, sunt în general – deși *nu întotdeauna*, sterile.”⁴⁸ O schiță a unui arbore genealogic umplea marginea alăturată pasajului respectiv. Acolo unde începeau rădăcinile era pus un semn de întrebare, iar arborele avea patru ramuri. „De ce consangvinitatea nu a dus la sterilitate sau la nebunie?” se întreba Matthew pe trunchiul arborelui. În partea de sus a paginii, scrisese „1 specie sau 4?” și „comment sont faites les dāēōs?”

Am urmărit scrisul cu degetul. Asta era specializarea mea – să transform mângălele oamenilor de știință într-un text inteligibil pentru restul lumii. În ultima sa notă, Matthew folosise o tehnică familiară pentru a-și ascunde gândurile. Scrisese într-o combinație de franceză și latină și folosise, pentru mai multă siguranță, o abreviere arhaică pentru demoni, în care consoanele din mijlocul cuvântului fuseseră înlocuite cu linii deasupra vocalelor. Astfel, nimeni dintre cei care ar fi putut răfoi cartea sa n-ar fi văzut cuvântul „demoni” și nu s-ar fi oprit să cerceteze mai amănunțit.

---

⁴⁷ Charles Darwin, *Originea speciilor*, trad. de Ion E. Fuhn, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1957, p. 214 (n.tr.)

⁴⁸ Idem, p. 254 (n.tr.)

„Cum sunt făcuți demonii?” se întrebase Matthew în 1859. Un secol și jumătate mai târziu căuta încă răspunsul.

Acolo unde Darwin începea să discute afinitățile dintre specii, stiloul lui Matthew se dezlănțuise pe pagini, făcând aproape imposibilă citirea textului tipărit. În dreptul unui pasaj care explica: „unele înclinații particulare mintale și unele mișcări apărute la început prin ceea ce în ignoranța noastră numim întâmplare”⁴⁹, Matthew scrisese „ORIGINI” cu litere mari, negre. Câteva rânduri mai jos, un alt pasaj fusese dublu subliniat: „Existența grupelor ar fi avut o semnificație simplă, dacă un grup ar fi fost adaptat vieții terestre exclusiv, iar un altul vieții acvatice. Se știe că, din cele mai îndepărtate perioade ale istoriei lumii, organismele seamănă între ele în grade descrescătoare, astfel încât se pot clasifica în grupe subordonate altor grupe, unul adaptat la hrana animalelor, celălalt, la hrana vegetală ș.a.m.d.; dar, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel, căci se știe bine cât de des se deosebesc prin modul lor de viață chiar reprezentanții unui același grup”⁵⁰.

Oare Matthew credea că alimentația vampirilor era mai curând un obicei decât o caracteristică definitorie a speciei? Continuând să citesc, am găsit încă un indiciu. „În sfârșit, diversele categorii de fapte examinate în acest capitol par a stabili pe deplin că nenumăratele specii, genuri și familii care populează lumea descind toate – fiecare în clasa sau în grupa sa proprie – din părinți comuni și s-au modificat toate de-a lungul generațiilor.”⁵¹ Pe margini, Matthew scrisese „PĂRINȚI COMUNI” și „ce qui explique tout”⁵².

Vampirul credea că monogeneza explica totul – sau cel puțin asta crezuse în 1859. Matthew considera că e posibil ca demonii, oamenii, vampirii și vrăjitoarele să fi avut strămoși comuni. Diferențele considerabile dintre noi țineau de descendență, de obiceiuri și de selecția naturală. Fusese evaziv în laborator, când îl întrebasem dacă eram o singură specie sau patru, dar nu putea face la fel și în propria bibliotecă.

Matthew rămase concentrat asupra computerului. Închizând

---

⁴⁹ Idem, p. 335 (n.tr.)

⁵⁰ Ibidem (n.tr.)

⁵¹ Loc. cit., p. 366 (n.tr.)

⁵² Ceea ce explică totul (în limba franceză în original) (n.tr.)

copertele *Aurorei* ca să-i protejez paginile și abandonând căutarea unei Biblii mai obișnuite, am luat exemplarul din lucrarea lui Darwin cu mine lângă foc și m-am cuibărit pe canapea. L-am deschis, hotărâtă să încerc să-l înțeleg pe vampir pe baza notelor pe care le făcuse pe carte.

Continua să fie un mister pentru mine – poate chiar mai mult aici, la Sept-Tours. Matthew cel din Franța era diferit de Matthew din Anglia. Nu-l văzusem niciodată adâncit astfel în muncă. Aici avea umerii relaxați, nu postura impunătoare de dinainte, și, în timp ce scria, își prinsese buza inferioară cu caninul ascuțit, ușor alungit. Era un semn de concentrare, la fel ca și ridul dintre ochi. Matthew ignora atenția pe care i-o dădeam, degetele îi zburau pe taste, apăsându-le cu o forță considerabilă. Probabil că strica laptopurile destul de repede, dată fiind delicatetea componentelor lor din plastic. Ajunse la finalul frazei, se rezemă de spătar și se întinse. Apoi căscă.

Nu-l mai văzusem căscând până atunci. Căscatul lui, ca și umerii lăsați, era oare un semn de relaxare? A doua zi după ce-l cunoscusem, Matthew îmi spusese că-i place să-și cunoască mediul. Aici cunoștea fiecare centimetru pătrat, fiecare miros îi era familiar, la fel și fiecare făptură din preajmă. Și apoi mai era și relația cu mama sa și cu Marthe. Alcătuiau o familie, adunătura asta ciudată de vampiri, și mă primiseră și pe mine printre ei de dragul lui Matthew.

Am revenit la Darwin. Dar baia, căldura focului și zgomotul constant de fundal produs de degetele lui care tastau mă adormiră. M-am trezit acoperită cu o pătură. *Originea speciilor* zăcea pe podea în apropiere, închisă grijuliu, cu o bucată de hârtie pusă semn acolo unde rămăsesem.

Am roșit. Fusesem prinsă spionând.

— Bună seara, zise Matthew de pe canapeaua opusă. Strecură o bucată de hârtie în cartea pe care o citea și puse volumul pe genunchi. Pot să-ți ofer niște vin?

Oferta suna grozav.

— Da, te rog.

Matthew se îndreptă spre o măsuță din secolul al optsprezecelea din apropierea scărilor. Pe ea se afla o sticlă fără etichetă, cu dopul scos și așezat alături. Turnă în două pahare și-mi aduse unul, apoi se așeză. Am adulmecat, anticipându-i prima întrebare.

— Zmeură și pietre.

— Te pricepi destul de bine pentru o vrăjitoare. Matthew clătină din cap aprobator.

— Ce mi-ai dat să beau? am întrebat eu. E ceva vechi? Rar?

Matthew își dădu capul pe spate și râse.

— Niciuna, nici alta. Probabil a fost pus în sticlă cu vreo cinci luni în urmă. E vin local, din podgoriile ce mărginesc drumul spre castel. Nimic deosebit, nimic special.

Poate nu era nici deosebit, nici special, dar era proaspăt și avea aromă de lemn și de pământ, ca aerul de la Sept-Tours.

— Văd că ai renunțat să cauți o Biblie în favoarea unei lucrări mai științifice. Ți-a făcut plăcere să-l citești pe Darwin? mă întrebă el blând, după ce mă privi câteva clipe cum beam.

— Încă mai crezi că și noi, și oamenii am descins din părinți comuni? Este într-adevăr posibil ca diferențele dintre noi să fie doar rasiale?

Matthew scoase un mic sunet de nerăbdare.

— Ți-am spus în laborator că nu știu.

— Erai sigur în 1859. Și credeai că suptul sângelui ar putea fi o simplă obișnuință alimentară, nu un semn al diferențierii.

— Ai idee câte progrese științifice s-au făcut de pe vremea lui Darwin și până în prezent? Este prerogativa unui om de știință să se răzgândească pe măsură ce noi informații ies la lumină. Bău din vin și-și sprijini paharul pe genunchi, răsucindu-l când într-o parte, când în cealaltă, pentru ca lumina flăcărilor să joace pe lichidul din el.

— În plus, nu prea au mai rămas multe dovezi științifice ale noțiunii de diferențe rasiale. Cercetările moderne sugerează că majoritatea ideilor despre rasă nu sunt decât o metodă depășită folosită de oameni pentru a explica diferențele ușor de observat dintre ei înșiși și alții.

— Întrebarea de ce există – de ce existăm toți – chiar te macină, am zis încet. Am văzut-o pe fiecare pagină din cartea lui Darwin.

Matthew studie vinul din pahar.

— E singura întrebare ce merită pusă.

Avea vocea blândă, dar profilul îi era neînduplecat, cu liniile sale ascuțite și cu sprânceana groasă. Mi-am dorit să-i netezesc conturul și să-i fac trăsăturile să se ridice într-un zâmbet, dar am rămas așezată, în timp ce lumina focului dansa pe pielea albă și pe părul negru. Matthew luă din nou cartea, ținând-o cu degetele prelungi de la o mână, în timp ce paharul cu vin îi rămăsese în cealaltă.

Am rămas cu privirea pierdută în flăcări, în timp ce lumina scădea. Când un ceas de pe birou bătu ora șapte, Matthew puse cartea deoparte.

— Vrei să-i ținem companie lui Ysabeau în salon înainte de cină?

— Da, i-am răspuns eu, îndreptându-mi ușor umerii. Dar lasă-mă să mă schimb mai întâi.

Garderoba mea nu se putea compara nici pe departe cu a lui Ysabeau, dar nu voiam ca lui Matthew să-i fie rușine prea tare cu mine. Ca întotdeauna, el arăta parcă ar fi fost gata să participe la o ședință de consiliu sau să defileze într-o prezentare de modă la Milano, într-o pereche simplă de pantaloni negri de lână și cu un exemplar proaspăt ales din nesfârșita sa rezervă de pulovere. Contactele recente cu el mă convinseseră că erau toate din cașmir gros, de cea mai bună calitate.

Ajunsa sus, am scormonit prin lucrurile din geanta mea de pânză și am ales o pereche de pantaloni gri și un pulover de culoarea safirului, făcut dintr-o lână bine toarsă, cu un guler strâmt, în formă de pâlnie, și mâneci ca niște clopote. Părul mi se ondulase ușor, mulțumită băii de dinainte și faptului că se uscaseră presat sub capul meu, pe canapea.

Odată ce condițiile minime de decență privind înfățișarea mi-au fost satisfăcute, mi-am pus mocasinii și am luat-o în jos pe scări. Urechile agere ale lui Matthew mă auziseră, așa că-mi ieși în întâmpinare pe palier. Când mă văzu, privirea i se lumină și-mi adresă un zâmbet larg, care nu i se șterse prea repede.

— Îmi plăci în albastru la fel de mult pe cât îmi plăci în negru. Arăți minunat, murmură el, sărutându-mă formal pe ambii obraji.

Am simțit că roșesc. Matthew îmi ridică părul de pe umeri, prefirându-mi șuvițele printre degetele lungi și albe.

— Să n-o lași pe Ysabeau să te calce pe nervi, orice ar spune.

— Am să încerc, am zis eu, râzând ușor și privindu-l nesigură.

Când am ajuns în salon, Marthe și Ysabeau se aflau deja acolo.

Ysabeau era înconjurată de ziare în toate limbile principale din Europa, plus unul în ebraică și altul în arabă. Marthe, pe de altă parte, citea o carte polițistă de buzunar, cu o copertă țipătoare. Ochii ei negri fugeau în lungul rândurilor tipărite cu o viteză de invidiat.

— Bună seara, *Maman*, zise Matthew, apropiindu-se de Ysabeau ca s-o sărute pe ambii obraji reci.

Nările ei fremătară când el se mișcă dintr-o parte în alta, iar ochii glaciali i se fixară asupra mea, mânioși.

Știam ce-mi atrăsese o asemenea privire neagră. Matthew avea mirosul meu.

— Haide, fetiço, zise Marthe, bătând cu palma perna de lângă ea și aruncându-i mamei lui Matthew o privire de avertizare. Ysabeau închise ochii. Când îi deschise din nou, furia dispăruse, înlocuită de ceva care aducea a resemnare.

— *Gab es einen anderen Tod*, murmură Ysabeau către fiul său, când Matthew luă *Die Welt* și începu să parcurgă titlurile cu un mormăit de dezgust.

— Unde? am întrebat.

Fusese descoperit încă un cadavru golit de sânge. Dacă Ysabeau credea că mă va înlătura din conversație folosind limba germană, se înșela.

— La München, spuse Matthew, cufundat între pagini. Iisuse, de ce nu *face* nimeni nimic?

— Trebuie să avem grijă ce ne dorim, Matthew, zise Ysabeau și schimbă brusc subiectul. Cum a fost partida de călărie, Diana?

Matthew își privi mama neîncrezător peste titlurile din ziar.

— Minunată. Mulțumesc că m-ai lăsat s-o călăresc pe Rakasa, am replicat eu, așezându-mă la loc lângă Marthe și străduindu-mă să-i susțin privirea lui Ysabeau fără să clilesc.

— E prea încăpățânată pentru gustul meu, spuse aceasta, întorcându-și atenția asupra fiului său, care avu inspirația de a-și coborî din nou privirea asupra ziarului. Fiddat este mult mai docilă. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi place tot mai tare această calitate admirabilă la cai.

„Și la fii, de asemenea“, m-am gândit eu.

Marthe îmi zâmbi încurajator și se ridică să-și facă de lucru în dreptul bufetului. Îi aduse lui Ysabeau un pocal mare cu vin, iar mie unul mult mai mic. Apoi se întoarse la bufet și reveni cu un alt pahar pentru Matthew. El îl adulmecă apreciativ.

— Mulțumesc, *Maman*, zise, înălțând paharul în onoarea ei.

— *Hein*⁵³, nu e mare lucru, făcu Ysabeau, luând o înghițitură din același vin.

— Nu, nu e mare lucru. Doar unul dintre preferatele mele.

---

⁵³ „Ei“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

Mulțumesc că ți-ai amintit.

Matthew savură aroma lichidului înainte de a-l înghiți.

— Tuturor vampirilor le place vinul atât de mult cum vă place vouă? l-am întrebat pe Matthew, mirosind vinul piperat. Tu bei tot timpul, și niciodată nu te văd amețit.

Matthew rânji.

— Celor mai mulți le place chiar mai tare. Cât despre îmbătat, familia noastră a fost mereu cunoscută pentru capacitatea sa remarcabilă de a se înfrâna, nu-i așa, *Maman*?

Ysabeau pufni într-un fel total necaracteristic unei doamne.

— Ocazional. În privința vinului, poate.

— Ar trebui să fii diplomat, Ysabeau. Te pricepi foarte bine să dai rapid un răspuns care nu înseamnă nimic, am zis eu.

Matthew părea să se prăpădească de râs.

— *Dieu*, n-aș fi crezut că va veni ziua în care cineva s-o considere pe mama diplomată. Mai ales cu limba ei ascuțită. Ysabeau a fost întotdeauna mai bună la diplomația cu sabia.

Marthe hohoti și ea, în semn că era de acord.

Eu și Ysabeau arătam amândouă indignate, ceea ce-l făcu pe Matthew să se pună din nou pe râs.

Atmosfera la cină a fost considerabil mai destinsă decât cu o seară în urmă. Matthew stătea în capul mesei, Ysabeau la stânga lui, iar eu, la dreapta. Marthe se plimba neobosită de la bucătărie la foc și la masă, așezându-se din când în când ca să soarbă din vin și să aducă mici contribuții la conversație.

Farfuriile apăreau și dispăreau, încărcate cu de toate, de la supă de ciuperci din pădure la prepeliță și la felii delicate de friptură de vită. M-am minunat cu voce tare cum de se descurca atât de bine cu mirodeniile cineva care nu mai mânca feluri gătite. Marthe roși și făcu gropițe, lovindu-l pe Matthew în glumă când încercă să povestească despre dezastrele ei culinare cele mai spectaculoase.

— Mai țineți minte plăcinta cu porumbei vii? Vampirul râse pe înfundate. Nimeni nu ți-a explicat că nu trebuia să hrănești păsările douăzeci și patru de ore înainte de a o coace, altfel interiorul avea să semene cu o cocină.

Asta-i atrase o palmă iute peste ceafă.

— Matthew, îl avertiză Ysabeau, ștergându-și lacrimile după un hohot de râs prelungit, n-ar trebui s-o tachinezi pe Marthe. Ai făcut și

tu destule pozne de-a lungul anilor.

— Iar eu le-am văzut pe toate, intonă Marthe, aducând o salată.

Engleza ei devenea tot mai bună de la un ceas la altul, pentru că o folosea ori de câte ori vorbea în prezența mea. Se întoarse la dulap și aduse un vas cu nuci, pe care-l puse între Matthew și Ysabeau.

— Când ai inundat castelul cu ideea ta de a capta apă pe acoperiș, de pildă, zise ea, numărându-le pe degete. A doua, când ai uitat să strângi taxele. Era primăvară, te plictiseai, așa că te-ai trezit într-o dimineață și-ai purces în Italia să te războiești. Tatăl tău a trebuit să-i ceară regelui îndurare în genunchi. Și să nu uităm de New York! strigă ea, triumfătoare.

Cei trei vampiri continuară să depene amintiri. Niciunul dintre ei nu vorbea însă despre trecutul lui Ysabeau. Când venea vorba despre ceva care se referea la ea, la tatăl lui Matthew sau la sora lui, conversația se îndepărta cu grație de aceste subiecte. Am observat manevra și m-am întrebat care erau motivele, dar n-am spus nimic, mulțumită să las seara să evolueze așa cum își doreau ei și simțindu-mă ciudat de confortabil să fac parte din nou dintr-o familie – fie ea și de vampiri.

După cină ne-am întors în salon, unde focul era mai mare și mai impresionant decât înainte. Hornurile castelului se încălzeau cu fiecare buștean aruncat în vatră. Flăcările ardeau mai tare, iar în încăperea se făcuse aproape cald. Matthew se asigură că Ysabeau se simte bine, aducându-i încă un pahar cu vin, și apoi începu să umble la o combină muzicală din apropiere. Marthe îmi făcu niște ceai, punându-mi ceașca și farfurioara în mână.

— Bea, mă instrui ea, cu o privire atentă.

Ysabeau mă urmări și ea cum beau și-i aruncă lui Marthe o privire lungă.

— Te va ajuta să dormi.

— Tu ai făcut amestecul?

Mirosea a ierburi și a flori. De obicei nu-mi plăcea ceaiul din plante, dar asta avea un gust proaspăt și ușor amărui.

— Da, răspunse ea, ridicând bărbia sub privirea fixă a lui Ysabeau. Îl prepar de multă vreme. M-a învățat mama. Te voi învăța și eu pe tine.

Sunetul muzicii de dans invadă încăperea, plin de viață și ritmat. Matthew schimbă poziția scaunelor lângă șemineu, făcând loc.

— *Vòles danșar amb ieu?* o întrebă Matthew pe mama sa, întinzând spre ea ambele mâini.

Zâmbetul lui Ysabeau era radios, transformându-i trăsăturile reci și elegante într-un chip de o frumusețe indescriptibilă.

— *Ôc*, răspunse ea, punându-și mâinile micuțe într-ale lui.

Se așezară împreună în fața focului, așteptând să înceapă următorul cântec.

Când începură să danseze, am avut impresia că Fred Astaire și Ginger Rogers erau niște copii stângaci. Trupurile lor se apropiau și se îndepărtau, descriau cercuri în timp ce se distanțau unul de celălalt, apoi se înclinau și reveneau. Cea mai ușoară atingere a lui Matthew o făcea pe Ysabeau să se legene, iar cel mai mic semn de unduire sau de ezitare din partea lui Ysabeau stârnea în el reacția potrivită.

Ysabeau plonjă într-o reverență plină de grație, iar Matthew făcu o plecăciune exact în momentul în care muzica se stingea.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— A început ca o tarantelă, zise Matthew, însoțindu-și mama înapoi la scaunul ei, dar *Maman* nu se mulțumește niciodată cu un singur fel de dans. Așa că pe la mijloc au fost elemente de voltă și am terminat cu un menuet, nu-i așa?

Ysabeau încuviință dând din cap și se ridică să-l bată tandru pe obraz.

— Întotdeauna ai fost un dansator bun, spuse ea cu mândrie.

— Ah, nu la fel de bun ca tine și cu siguranță nu la fel de bun ca tata, zise Matthew, așezând-o pe scaun.

Privirea lui Ysabeau se întunecă, și o expresie de tristețe coplesitoare îi traversă chipul. Matthew îi luă mâna și-i atinse cu buzele articulațiile degetelor. Ysabeau reuși să zâmbească slab drept răspuns.

— Acum e rândul tău, spuse el, venind spre mine.

— Nu-mi place să dansez, Matthew, am protestat, ridicând mâinile ca să-l îndepărtez.

— Asta mi se pare greu de crezut, zise el, luându-mi mâna dreaptă în stânga sa și trăgându-mă aproape de el. Îți contorsionezi corpul în forme improbabile, țâșnești peste ape într-o barcă nu mai lată decât o pană și călărești ca vântul și ca gândul. Dansul ar trebui să fie o a doua natură pentru tine.

Următoarea melodie aducea cu ritmurile care fuseseră probabil populare în sălile de dans pariziene prin anii 1920. Note de trompetă și de tobe umplură încăperea.

— Matthew, ai grijă cu ea, îl avertiză Ysabeau în timp ce el mă conducea pe podea.

— N-o să se rupă, *Maman*.

Matthew începu să danseze, în pofida eforturilor mele de a sta în picioarele lui de câte ori puteam. Cuprinzându-mi cu mâna dreaptă talia, mă manevră cu delicatețe ca să pot face pașii potriviți.

Am început să mă gândesc unde-mi erau picioarele, încercând să ușurez lucrurile, dar n-am reușit decât să le înrăutățesc. Spatele mi se încordă, iar Matthew mă strânse mai tare.

— Relaxează-te, îmi șopti el la ureche. Încerci să conduci. Treaba ta e să mă urmezi.

— Nu pot, i-am șoptit la rândul meu, apucându-l de umăr de parcă ar fi fost un colac de salvare.

Matthew se învârti din nou, cu tot cu mine.

— Ba poți. Închide ochii, nu te mai gândi la ceea ce faci și lasă-mă pe mine să fac restul.

În cercul brațelor sale, îmi era ușor să fac ceea ce-mi transmitea. Nemaivăzând vârtejul de forme și de culori din cameră, am reușit să mă relaxez și să nu-mi mai fac griji că aveam să ne prăbușim. Treptat, mișcărilor corpurilor noastre prin întuneric deveniră plăcute. Curând am putut să mă concentrez nu la ceea ce făceam *eu*, ci la ceea ce-mi spuneau picioarele și brațele lui că urma *e/să* facă. Părea că plutim.

— Matthew.

Vocea lui Ysabeau sună prudent.

— *Le chatoiment*.

— Știu, murmură el.

Mușchii umerilor mi se încordară de îngrijorare.

— Ai încredere în mine, îmi spuse el încet la ureche. Te țin.

Am rămas cu ochii strânși și am suspinat fericită. Continuam să ne rotim împreună. Matthew îmi dădu drumul ușor, învârtindu-mă până la capătul degetelor sale, apoi mă trase înapoi de-a lungul brațului, până când am poposit cu spatele strâns lipit de pieptul său. Muzica se opri.

— Deschide ochii, spuse el încetșor.

Am ridicat ușor pleoapele. Senzația de plutire persista. Dansul era mai plăcut decât mă așteptasem – cel puțin cu un partener care dansa de peste un mileniu și nu te călca niciodată pe picioare.

Mi-am ridicat fața ca să-i mulțumesc, dar chipul său era mult mai

aproape decât mă așteptam.

— Privește în jos, spuse Matthew.

Coborând ochii, am descoperit că degetele mele de la picioare dansau la câțiva centimetri deasupra podelei. Matthew îmi dădu drumul. Nu el mă ținea pe sus.

Mă țineam singură. Mă ținea aerul.

Când mi-am dat seama de asta, greutatea mi-a revenit în jumătatea inferioară a corpului. Matthew mă prinse de coate ca să nu-mi zdrobesc tălpile de podea.

De la locul ei din dreptul focului, Marthe fredonă încet un cântecel. Ysabeau întoarse brusc capul spre ea, cu ochi mijiți. Matthew îmi zâmbi încurajator, în timp ce eu mă concentram asupra senzației ciudate de a călca pe pământ. Oare solul îmi păruse întotdeauna atât de viu? Era ca și cum o mie de mâini mici așteptau sub tălpile pantofilor mei să mă prindă sau să mă împingă.

— Ți-a plăcut? mă întrebă Matthew cu ochi scânteietori, în timp ce ultimele note ale cântecului lui Marthe se stingeau.

— Mult, am răspuns râzând, după ce-i cântărisem întrebarea.

— Așa speram și eu. Doar te antrenai de ani întregi. Acum poate vei călări din nou cu ochii deschiși.

Mă cuprinse într-o îmbrățișare a fericirii și a tuturor posibilităților.

Ysabeau începu să cânte același cântec pe care-l îngânase Marthe.

*Oricine o vede dansând
Și-i vede trupul mișcându-se atât de grațios,
Ar putea spune, într-adevăr,
Că în întreaga lume n-are rival,
Ea, regina noastră voioasă.
Plecați, plecați, voi, cei geloși,
Lăsați-ne, lăsați-ne,
Să dansăm împreună, împreună.*

— „Plecați, plecați, voi cei geloși“, repetă Matthew când ultimele ecouri ale vocii mamei lui se stinseră, „lăsați-ne să dansăm împreună“.

Am râs din nou.

— Cu tine am să dansez. Dar până când nu-mi dau seama cum e chestia asta cu zburatul, n-o să-mi iau alți parteneri.

— La drept vorbind, pluteai, nu zburai, mă corectă Matthew.

— Plutit, zburat – oricum i-ai zice, ar fi mai bine să nu fac așa ceva cu alții.

— De acord, spuse el.

Marthe eliberase canapeaua și acum ședea pe un scaun lângă Ysabeau. Eu și Matthew ne-am așezat împreună, cu mâinile încă împreunate.

— A fost prima dată pentru ea? îl întrebă Ysabeau, cu o voce sincer nedumerită.

— Diana nu folosește magia, *Maman*, decât pentru lucruri mărunte, explică el.

— Are foarte multă putere, Matthew. Sângele de vrăjitoare îi cântă în vene. Ar trebui să o poată folosi și pentru lucruri mari.

El se încruntă.

— E puterea ei, și o va folosi sau nu după cum dorește.

— Destul cu copilăriile astea, zise ea, îndreptându-și atenția spre mine. A venit vremea să crești, Diana, și să accepți responsabilitatea față de ceea ce ești.

Matthew mârâi încet.

— Nu mârâi la mine, Matthew de Clermont! Spun ce trebuie spus.

— Îi spui ce să facă. Nu e treaba ta.

— Nici a ta, fiule! replică Ysabeau.

— Dați-mi voie, vă rog!

Tonul meu aprig le atrase atenția, iar cei doi de Clermont, mamă și fiu, se holbară la mine.

— E decizia mea dacă – și cum – să-mi folosesc magia. Dar, am spus, întorcându-mă spre Ysabeau, nu mai pot continua s-o ignor. Pare să clocotească în mine, ca să iasă la suprafață. Trebuie cel puțin să învăț cum să-mi controlez puterile.

Cei doi continuară să mă privească fix. În cele din urmă, Ysabeau dădu din cap. Matthew la fel.

Stăturăm lângă foc până când buștenii arseră complet. Matthew dansă cu Marthe, și fiecare dintre ei începea să cânte uneori, când vreo bucată muzicală le amintea de cine știe ce altă noapte petrecută lângă un alt foc. Dar eu n-am mai dansat, iar Matthew nu a mai insistat.

În cele din urmă, se ridică.

— O voi conduce pe singura dintre noi care are nevoie de somn sus, la culcare.

M-am ridicat și eu, netezindu-mi pantalonii pe coapse.

— Noapte bună, Ysabeau. Noapte bună, Marthe. Vă mulțumesc amândurora pentru o cină foarte plăcută și o seară plină de surprize.

Marthe îmi zâmbi drept răspuns. Ysabeau se strădui, dar nu reuși să schițeze decât o grimasă.

Matthew mă lăsă să urc eu prima și-și puse mâna ușor pe spatele meu în timp ce porneam în sus pe scări.

— Aș mai sta să citesc un pic, am zis eu, întorcându-mă cu fața spre el când ajunserăm în biroul lui.

Se afla chiar în spatele meu, atât de aproape încât îi auzeam sunetul slab, aspru, al răsuflării. Îmi cuprinse fața cu mâinile.

— Ce vrajă mi-ai făcut? Îmi cercetă chipul. Nu sunt doar ochii tăi – deși din cauza lor mi-e imposibil să gândesc rațional – sau faptul că miroși a miere.

Își îngropă fața în gâtul meu, cu degetele de la o mână alunecându-mi prin păr, în timp ce cealaltă îmi mângâia spatele, trăgându-mi șoldurile spre ale lui.

Corpul meu se lipi moale de al lui, ca și cum ar fi fost făcut să se potrivească acolo.

— E curajul tău, îmi murmură el pe piele, și felul în care te miști fără să te gândești, și strălucirea pe care o emani când te concentrezi – sau când zbori.

Gâtul mi se arcui, lăsându-se și mai mult atins. Matthew îmi întoarse fața încet spre el, și degetul său mare căută căldura buzelor mele.

— Știi că faci botic atunci când dormi? Arăți ca și cum ți-ar plăcea ceea ce visezi, dar eu prefer să cred că-ți dorești să fii sărutată.

Vorbea din ce în ce mai mult ca un francez, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

Conștientă de prezența dezaprobatore a lui Ysabeau la parter și de auzul ei ascuțit, de vampir, am încercat să mă îndepărtez. N-am fost convingătoare, iar brațele lui Matthew se strânsură și mai tare în jurul meu.

— Matthew, mama ta...

Nu-mi dădu nicio șansă să-mi termin propoziția. Cu un sunet ușor, satisfăcut, își potrive buzele peste ale mele și mă sărută, tandru, dar metodic, până când tot corpul – nu doar mâinile – începu să mă furnice. I-am răspuns la sărut, având senzația că plutesc și că mă prăbușesc în același timp, până când n-am mai știut cu siguranță unde

se termina trupul meu și unde începea al lui. Gura îi alunecă spre obraji și spre pleoapele mele. Când îmi atinse urechea, am găfâit. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet și și le apăsă încă o dată peste ale mele.

— Buzele tale sunt roșii ca macii, iar părul tău este nespus de viu, zise el după ce mă sărută cu o intensitate care îmi tăie răsuflarea.

— Ce-ai cu părul meu? Cum poate cineva cu un păr ca al tău să fie impresionat de chestia asta? am spus eu, apucându-mă de păr și trăgând de el. Pur și simplu mă depășește. Părul lui Ysabeau e ca satinul, al lui Marthe la fel. Al meu e un haos – are toate culorile curcubeului, și pe deasupra e și greu de ținut sub control.

— De-asta îl iubesc, zise Matthew, eliberând delicat șuvițele din mâna mea. Este imperfect, ca viața însăși. Nu e păr de vampir, lucios și impecabil. Îmi place faptul că nu ești vampir, Diana.

— Iar mie-mi place că *ești* vampir, Matthew.

O umbră îi întunecă privirea, dar dispăru într-o clipă.

— Îmi place forța ta, i-am zis, sărutându-l cu același entuziasm cu care mă sărutase și el. Îmi place inteligența ta. Uneori îmi place și firea ta autoritară. Dar cel mai mult – mi-am frecat ușurel vârful nasului de al lui – îmi place felul în care miroși.

— Ți place?

— Da.

Nasul meu poposi în scobitura dintre claviculele lui, căci tocmai îmi dădusem seama că acela era locul cel mai dulce și mai parfumat.

— E târziu. Ai nevoie de odihnă. Îmi dădu drumul fără tragere de inimă.

— Vino cu mine în pat.

Matthew făcu ochii mari la auzul invitației mele, iar mie îmi năvăli tot sângele în obraji.

Îmi duse mâna în dreptul inimii lui, și aceasta bătu o dată, puternic.

— Am să vin sus, zise el, dar n-am să rămân. Avem timp, Diana. Mă cunoști doar de câteva săptămâni. Nu trebuie să ne grăbim.

Vorbise ca un vampir.

Îmi văzu descurajarea și mă trase mai aproape, pentru un alt sărut interminabil.

— O promisiune, spuse el totuși când termină, a ceea ce va veni. Cu timpul.

Era timpul. Dar buzele îmi înghețau și îmi ardeau succesiv,

făcându-mă preț de o clipă să mă întreb dacă eram atât de pregătită pe cât credeam.

Sus, încăperea era luminată toată de lumânări și caldă de la foc. Era un mister cum de reușise Marthe să urce aici, să schimbe zeci de lumânări și să le aprindă astfel încât continuau să ardă la ora culcării, dar încăperea nu avea nicio priză, așa că i-am fost de două ori recunoscătoare pentru eforturile ei.

Schimbându-mă în baie în spatele ușii doar pe jumătate închise, ascultam planurile lui Matthew pentru a doua zi. O plimbare lungă pe jos, o altă ieșire călare și studiu în birou.

Am fost de acord cu tot – cu condiția să începem cu studiul. Manuscrisul alchimic mă chema și eram nerăbdătoare să-l analizez mai atent.

M-am cățarat în patul cu baldachin al lui Matthew, iar el mă înveli bine cu cearșafurile înainte de a stinge lumânările.

— Cântă-mi, i-am cerut eu, privindu-l cum își trecea fără frică degetele lungi prin flăcări. Un cântec de demult – unul care-i place lui Marthe.

Preferința ei poznașă pentru cântecele de dragoste nu trecuse neobservată.

El rămase tăcut vreme de câteva clipe, în timp ce mergea prin cameră, stingând lumânările și semănând umbre în urma sa. Apoi începu să cânte cu o voce plină, baritonală.

*Ni muer ni viu ni no guaris,
Ni mal no-m sent e si l'ai gran,
Quar de s'amor no suy devis,
Ni no sai si ja n'aurai ni quan,
Qu'en lieys es tota le mercés
Que-m pot sorzer o decazer.*

Cântecul era plin de dorință și aproape trist. Când se întoarse lângă mine, Matthew terminase de cântat. Lăsă o lumânare să ardă lângă pat.

— Ce înseamnă cuvintele?

L-am luat de mână.

— „Nici nu mor, nici nu trăiesc, nici nu mă vindec, boala mea e fără de durere, căci nimic nu mă apără de dragostea ei.” Se aplecă și mă sărută pe frunte. „Nu știu dacă o voi avea vreodată, căci toată

îndurarea care mă face să înfloresc sau să decad este în puterea ei.”

— Cine a scris asta? am întrebat eu, contrariată de cât de bine se potriveau cuvintele atunci când erau cântate de un vampir.

— Tatăl meu, pentru Ysabeau. Dar altcineva și-a arogat meritele, zise Matthew cu ochi scânteietori și cu un zâmbet luminos și mulțumit.

Fredonă încetisor cântecul în timp ce coborî scările. Eu am rămas întinsă în patul lui, singură, privind cum ardea ultima lumânare, până când pâlpâi și se stinse.

Capitolul 21

Un vampir care ducea o tavă cu micul dejun mă întâmpină a doua zi dimineață, după duș.

— I-am spus lui Marthe că vrei să lucrezi în dimineața asta, explică Matthew, ridicând capacul care păstra mâncarea caldă.

— Voi doi mă răsfățați.

Am desfăcut șervetul din pânză care aștepta pe un scaun din apropiere.

— Nu cred că riscăm prea mult să te transformăm într-o răzgâiată. Matthew se aplecă și-mi dădu un sărut prelung, iar ochii îi deveniră fumurii. Bună dimineața. Ai dormit bine?

— Foarte bine.

I-am luat farfuria din mână, roșind la amintirea invitației pe care i-o făcusem noaptea trecută. Am simțit încă o tresărire dureroasă când m-am gândit la felul cum mă refuzase cu delicatețe, dar sărutul de acum îmi confirma că depășiserăm limitele prieteniei și ne îndreptam într-o direcție nouă.

După ce am luat micul dejun, am coborât amândoi în biroul său, ne-am pornit computerele și ne-am apucat de treabă. Matthew lăsase pe masă, lângă manuscrisul pe care-l studia, un exemplar obișnuit, din secolul al nouăsprezecelea, dintr-o traducere timpurie în engleză a Vulgatei.

— Mulțumesc, am spus eu peste umăr, ridicând-o.

— Am găsit-o în biblioteca de la parter. Se pare că cea pe care o am eu nu e destul de bună pentru tine, spuse el rânjind.

— Pur și simplu refuz să tratez o Biblie Gutenberg ca pe un instrument de lucru, Matthew.

Vocea mea răsună mai aspru decât mă așteptasem, ca a unei directoare de școală.

— Cunosc Biblia pe dinafară. Dacă ai vreo întrebare, mi-o poți adresa, îmi sugeră el.

— Nu vreau să te folosesc nici pe tine ca pe un instrument de lucru.

— Cum dorești, spuse el, ridicând din umeri și zâmbind iar.

Odată computerul pornit și manuscrisul alchimic în fața mea, am fost curând absorbită de lectură, de analiză și de înregistrarea propriilor idei. Un singur incident îmi distrase atenția, atunci când i-am cerut lui Matthew ceva care să țină deschise paginile cărții în timp ce scriam. El răscoli prin lucruri și găsi o medalie de bronz care-l înfățișa pe Ludovic al XIV-lea și un picioruș de lemn despre care susținea că provine de la un înger german. N-a vrut însă să-mi predea obiectele fără garanții de returnare. În cele din urmă, s-a mulțumit cu alte câteva sărutări.

Aurora consurgens era unul dintre cele mai frumoase texte din tradiția alchimiei, o meditație asupra personajului feminin al înțelepciunii și o explorare a reconcilierii chimice între forțe naturale opuse. Textul din exemplarul lui Matthew era aproape identic cu exemplarele pe care le consultasem la Zürich, Glasgow și Londra. Dar ilustrațiile erau destul de diferite.

Artista, Bourgot Le Noir, fusese un adevărat maestru al meșteșugului ei. Fiecare anluminură era precis și minunat executată. Dar talentul ei nu rezida doar în perfecțiunea tehnică. Felul în care înfățișa personajele feminine demonstra și un alt tip de sensibilitate, înțelepciunea lui Bourgot era plină de forță, dar avea și o latură blândă. În prima anluminură, în care înțelepciunea adăpostea în mantia sa personificările celor șapte metale, avea o expresie de mândrie maternă feroce.

Două anluminuri – exact așa cum îmi promisese Matthew – nu fuseseră incluse în niciun exemplar cunoscut din *Aurora consurgens*. Ambele apăreau la ultima parabolă, dedicată nunții chimice dintre aur și argint. Prima ilustrație însoțea cuvintele rostite de principiul feminin în cadrul transformării alchimice. Adesea reprezentat ca o regină îmbrăcată în alb, cu embleme ale lunii care să sugereze asocierea sa cu argintul, acest principiu feminin fusese transformat de Bourgot într-o creatură frumoasă, înspăimântătoare, cu șerpi argintii în loc de păr și cu chipul umbrat, precum o lună eclipsată de soare. Am citit în gând textul însoțitor, traducându-l din latină: „Întoarce-te spre mine din toată inima. Nu mă refuza pentru că sunt întunecată și umbrată. Focul soarelui m-a schimbat. Mările m-au acoperit. Pământul a fost corupt din cauza lucrării mele. Noaptea a căzut pe pământ când

m-am cufundat în adâncurile mlăștinoase, iar substanța mea a fost ascunsă“.

Regina Lună ținea o stea în palma întinsă.

„Din adâncurile apelor am strigat către tine, și din adâncurile pământului voi striga către cei care trec pe lângă mine, am continuat. Caută-mă. Vezi-mă. Și, dacă găsești pe altcineva care să fie ca mine, îi voi da luceafărul de dimineață.“

Buzele mele formau cuvintele, iar anluminura lui Bourgot dădea viață textului în expresia Reginei Lună, care îmbina teama de a fi respinsă cu o mândrie în același timp timidă.

A doua anluminură unică apărea pe pagina următoare și însoțea cuvintele rostite de principiul masculin, auriul Rege Soare. Părul de pe ceafă mi se zbârli când am văzut imaginea creată de Bourgot: un sarcofag greu din piatră, cu capacul întredeschis doar atât cât să dezvăluie un trup auriu ce zăcea înăuntru. Ochii regelui erau închiși în semn de împăcare cu sine însuși, iar pe față i se putea citi speranța, ca și cum ar fi visat la eliberarea sa.

„Mă voi înălța acum și voi intra în oraș. Pe străzile sale voi căuta o femeie pură, pe care s-o iau de soață, am citit, cu chip frumos, trup și mai frumos și purtări din cele mai frumoase. Ea va rostogoli piatra de la intrarea mormântului meu și-mi va da aripi de porumbiță, ca să pot zbura cu ea în ceruri, unde să trăim de-a pururi și să ne găsim odihna.“

Pasajul îmi amintea de medalionul din Betania al lui Matthew, micul sicriu de argint al lui Lazăr. Am întins mâna după Biblie.

— Marcu, 16, Psalmi, 55 și Deuteronomul, 32, versetul 40.

Vocea lui Matthew risipi tăcerea, debitând referințele ca un index biblic automat.

— De unde-ai știut ce anume citeam?

M-am răsucit pe scaun ca să-l pot vedea mai bine.

— Ți se mișcau buzele, replică el, privind fix la ecranul computerului și țâcănind din degete pe taste.

Strângând din buze, am revenit la text. Autorul se inspirase din toate pasajele biblice care se potriveau cu povestea alchimică a morții și a creației, parafrazându-le și punându-le cap la cap. Am tras Biblia în dreptul meu. Era legată în piele neagră și avea coperta împodobită cu o cruce de aur. Deschizând-o la Evanghelia lui Marcu, am scanat capitolul 16. Acolo era, Marcu 16:3 – „Femeile ziceau una către alta: «Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?»“

— Ai găsit-o? întrebă Matthew pe un ton blajin.

— Da.

— Bun.

Încăperea se cufundă din nou în tăcere.

— Unde e versetul despre luceafărul de dimineață?

Uneori, educația mea păgână era un serios handicap profesional.

— Apocalipsa, 2, versetul 28⁵⁴.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dinspre celălalt birou se auzi un râs înfundat. Am plecat capul deasupra manuscrisului și l-am ignorat.

După două ore de citit scrisul acela de mână mărunț, cu litere gotice, și de căutat referințe biblice corespunzătoare, eram mai mult decât pregătită să călăresc atunci când Matthew sugerează că venise vremea să facem o pauză. Ca bonus, îmi promise să-mi spună în timpul prânzului cum îl cunoscuse pe William Harvey, fiziologul din secolul al șaptesprezecelea.

— Nu e o poveste foarte interesantă, protestase el.

— Poate pentru tine nu. Dar pentru un istoric al științelor? E cea mai mare șansă a mea de a mă apropia de omul care și-a dat seama că inima este o pompă.

Nu văzusem soarele de când ajunsesem la Sept-Tours, dar asta nu-l deranja pe niciunul dintre noi. Matthew părea mai relaxat, iar eu eram surprinzător de fericită să nu mai fiu la Oxford. Amenințările lui Gillian, poza părinților mei, până și Peter Knox – toate păleau cu fiecare oră.

În timp ce ne îndreptam spre grădină, Matthew sporovăia cu însuflețire despre o problemă pe care o avusese, o urmă dintr-o substanță care ar fi trebuit să apară într-o mostră de sânge, dar lipsea. Schiță în aer un cromozom, încercând să-mi explice, împunse cu degetul în zona unde ar fi trebuit să apară substanța, iar eu dădeam din cap ca și cum aș fi înțeles, chiar dacă pentru mine totul rămânea un mister. Cuvintele continuă să i se prelingă de pe buze, și el își petrecu un braț pe după umărul meu, trăgându-mă aproape.

Am ocolit un gard viu. Un bărbat în negru stătea în fața porții prin

---

⁵⁴ „Și-i voi da luceafărul de dimineață“ (n.tr)

care trecuserăm ieri, când plecaserăm călare. Felul în care se sprijinea de un castan, cu eleganța unui leopard la pândă, sugera un vampir.

Matthew mă adăposti în spatele său.

Bărbatul se desprinsese cu grație de trunchiul aspru al copacului și se îndreptă degajat spre noi. Faptul că era vampir era confirmat de pielea nefiresc de albă și de ochii imenși, negri, scoși în evidență de geaca sa din piele, de blugi și de cizme, toate negre. Nu-i păsa dacă cineva își dădea seama că era o ființă neobișnuită. Expresia sa feroce era singura imperfecțiune pe un chip de altminteri angelic, cu trăsături simetrice și păr negru revărsându-se în bucle grele peste guler. Era mai scund și mai subțire decât Matthew, dar degaja o putere incontestabilă. Am simțit răceala ochilor săi adânc sub piele, unde se răspândi ca o pată.

— Domenico, zise Matthew calm, deși cu o voce mai puternică decât de obicei.

— Matthew.

Privirea pe care vampirul i-o aruncă era plină de ură.

— Au trecut ani buni.

Tonul degajat al lui Matthew părea să sugereze că o asemenea apariție bruscă nu era nimic de speriat.

Domenico deveni gânditor.

— Când a fost asta? În Ferrara? Ne luptam amândoi cu papa – dar din motive diferite, din câte-mi amintesc. Eu încercam să salvez Veneția. Tu încercai să-i salvezi pe templieri.

Matthew încuviință ușor din cap, cu ochii fixați asupra celuiilalt.

— Cred că ai dreptate.

— După asta, prietene, ai dispărut. Am trecut împreună prin atâtea aventuri în tinerețe: pe mări, în Țara Sfântă. Veneția era mereu atrăgătoare pentru un vampir ca tine, Matthew. Domenico clătină din cap cu aparentă tristețe. Arăta într-adevăr venețian – sau mai degrabă ca o încrucișare înfricoșătoare între un înger și un diavol. De ce n-ai venit să mă vizitezi când ai călătorit între Franța și celelalte vizuini ale tale?

— Dacă te-am jignit, Domenico, asta s-a întâmplat cu siguranță cu prea multă vreme în urmă ca să ne mai intereseze acum.

— Poate, dar în toți anii ăștia a fost ceva care nu s-a schimbat. Ori de câte ori se produce o criză, un de Clermont e pe aproape. Se întoarce spre mine, și pe chip îi înflori o expresie lacomă. Ea trebuie să fie vrăjitoarea despre care am auzit atâtea.

— Diana, întoarce-te în casă, spuse Matthew pe un ton aspru. Senzația de pericol era palpabilă, iar eu am ezitat, nedorind să-l las singur.

— Du-te, spuse el din nou, cu o voce tăioasă ca lama unei săbii.

Vizitatorul nostru zări ceva peste umărul meu și zâmbi. Am simțit cum mă atinge o briză înghețată și cum un braț rece și tare se petrece pe după al meu.

— Domenico, răsună ca un zvon de clopote vocea muzicală a lui Ysabeau. Ce vizită neașteptată!

El se înclină ceremonios.

— Doamna mea, este o plăcere să vă văd într-o stare de sănătate atât de bună. Cum de-ați știut că sunt aici?

— Ți-am simțit mirosul, zise Ysabeau cu dispreț. Vii aici, la mine acasă, neinvitat. Ce-ar spune mama ta dac-ar ști că te comporți în halul ăsta?

— Am putea s-o întrebăm dacă ar mai fi în viață, zise Domenico cu o sălbăticie abia ascunsă.

— *Maman*, du-o pe Diana înapoi în casă.

— Desigur, Matthew. Vă vom lăsa să stați de vorbă.

Ysabeau se întoarce, trăgându-mă după ea.

— Am să plec mai repede dacă mă lăsați să vă transmit mesajul ce mi-a fost încredințat, avertiză Domenico. Dacă trebuie să mă întorc, nu voi reveni singur. Vizita de azi a fost în semn de curtoazie față de tine, Ysabeau.

— Diana nu are cartea, zise Matthew tăios.

— Nu sunt aici pentru blestemata de carte a vrăjitoarelor, Matthew. N-au decât s-o păstreze. Am venit din partea Congregației.

Ysabeau expiră, ușor și prelung, ca și cum și-ar fi ținut respirația zile întregi. Pe buze îmi veni o întrebare, dar ea mă reduse la tăcere cu o privire de avertisment.

— Bună treabă, Domenico. Sunt surprins că mai ai timp să faci vizite vechilor prieteni, cu toate noile tale responsabilități. Vocea lui Matthew era disprețuitoare. De ce pierde Congregația timp cu vizite oficiale familiei de Clermont, când există vampiri care lasă cadavre golite de sânge prin toată Europa, tocmai bine ca să fie găsite de oameni?

— Vampirilor nu le e interzis să bea sânge omenesc – deși neglijența este regretabilă. După cum știi, moartea calcă pe urmele noastre, ale

vampirilor, oriunde ne-am duce. Domenico se scutură cu seninătate de brutalitatea spuselor lui, în schimb, eu, am simțit cum mă trec fiori văzându-i nepăsarea nonșalantă față de viața fragilă a celor cu sânge cald. Dar legământul interzice categoric orice legătură între un vampir și o vrăjitoare.

M-am întors și m-am holbat la Domenico.

— Ce ai spus?

— Știe să vorbească! Domenico aplaudă în bătaie de joc. De ce n-o lăsăm să ia parte la această conversație?

Matthew se răsuci și mă trase în față. Ysabeau rămase prinsă de celălalt braț al meu. Stăteam acolo în formație strânsă, vampir, vrăjitoare și iar vampir.

— Diana Bishop. Domenico făcu o plecăciune adâncă. Este o onoare pentru mine să cunosc o vrăjitoare cu o descendență atât de veche și de distinsă. Prea puține dintre vechile familii se mai află printre noi.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea – indiferent cât de ceremonioasă îi era exprimarea – suna ca o amenințare.

— Cine ești? Și de ce te interesează cu cine-mi petrec timpul?

Venețianul mă privi cu interes, apoi își dădu capul pe spate și izbucni în hohote.

— Spuneau ei că-ți plac disputele, asemenea tatălui tău, dar nu i-am crezut.

Degetele mă furnicară ușor, iar brațul lui Ysabeau mă strânse imperceptibil.

— V-am supărat oare vrăjitoarea? Privirea lui Domenico era ațintită asupra brațului lui Ysabeau.

— Spune ce ai de spus și dispari de pe domeniul nostru.

Vocea lui Matthew era perfect relaxată.

— Numele meu este Domenico Michele. Îl cunosc pe Matthew de când am renăscut, iar pe Ysabeau de aproape tot atâta timp. Pe niciunul dintre ei atât de bine însă cum am cunoscut-o pe minunata Louisa, desigur. Dar despre morți n-ar trebui să vorbim cu prea multă ușurință. Venețianul își făcu cruce cu pioșenie.

— Ai face mai bine să nu vorbești deloc despre sora mea.

Matthew vorbea calm, dar Ysabeau avea o expresie ucigașă pe chip și buzele livide.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, am zis eu, atrăgând din nou atenția lui Domenico.

Ochii venețianului scânteiară cu o admirație sinceră.

— Diana, zise Matthew, incapabil să-și înăbușe nota brutală de avertisment din voce. Aproape mârâi la mine, ceea ce nu se mai întâmplase până acum.

Marthe ieși din bucătărie cu o expresie alarmată.

— Văd că e mai pătimasă decât majoritatea semenelor ei. De-asta riști totul ca s-o ții cu tine? Te amuză? Sau intenționezi să te hrănești cu sângele ei până când te plictisești și apoi s-o elimini, cum ai făcut și cu alte ființe cu sânge cald?

Mâinile lui Matthew bâjbâiră după micul sicriu al lui Lazăr, vizibil doar ca o proeminență pe sub pulover. Nu-l mai atinsese de când sosisem la Sept-Tours.

Ochii de vultur ai lui Domenico remarcară și ei gestul, iar zâmbetul care-i apără pe chip drept răspuns se dovedi vindicativ.

— Te simți vinovat?

Furioasă că Domenico îl încolțea pe Matthew, am deschis gura să vorbesc.

— Diana, întoarce-te în casă imediat! Tonul lui Matthew îmi sugera că vom avea o discuție serioasă și neplăcută mai târziu. Mă împinse ușor spre Ysabeau și se interpuse și mai vizibil între noi două și venețianul întunecat. Marthe se afla deja și ea lângă noi, ținându-și brațele încrucișate peste corpul robust, într-o imitație izbitoare a posturii lui Matthew.

— Nu înainte ca vrăjitoarea să audă ce am de spus. Am venit să-ți comunic un avertisment, Diana Bishop. Relațiile dintre vrăjitoare și vampiri sunt interzise. Trebuie să părăsești această casă și să încetezi orice legătură cu Matthew de Clermont sau cu vreun membru al familiei sale. Dacă nu, Congregația va lua toate măsurile care se impun pentru păstrarea legământului.

— Nu-ți cunosc Congregația și n-am făcut niciun asemenea legământ, am spus, încă furioasă. În plus, legămintele nu pot fi impuse, ele sunt acceptate voluntar.

— Ești și avocat, nu doar istoric, da? Voi, femeile moderne, cu remarcabila voastră educație, sunteți fascinante. Dar femeile nu se pricep la teologie, continuă Domenico cu amărăciune, de-asta odinioară nici nu ne trecea prin cap că ar merita să vă educăm. Crezi cumva că am aderat la ideile ereticului ăluia de Calvin când am făcut aceste promisiuni unii față de alții? Când legământul a fost pronunțat,

i-a legat pe toți vampirii, demonii și vrăjitoarele din trecut, din prezent și din viitor. Nu e vorba de o cale pe care s-o urmezi sau nu după bunul plac.

— Ai transmis avertismentul, Domenico, zise Matthew cu o voce mângâietoare ca mătasea.

— Asta-i tot ce aveam să-i spun vrăjitoarei, replică venețianul. Ție am să-ți spun mai multe.

— Atunci, Diana se va întoarce în casă. Ia-o de aici, *Maman*, zise Matthew laconic.

De data asta mama sa făcu pe loc ceea ce i se ceruse, iar Marthe ne urmă.

— Nu te uita, șuieră Ysabeau când m-am întors să-l privesc pe Matthew.

— De unde a apărut grozăvia aia? întrebă Marthe când ajunserăm înăuntru, în siguranță.

— Din iad, presupun, zise Ysabeau.

Îmi atinse scurt fața cu vârful degetelor, dar și le trase înapoi zorită când simți căldura furiei din obrajii mei.

— Ești curajoasă, fetițo, dar ceea ce ai făcut a fost nesăbuit. Nu ești vampir. Nu te pune singură în pericol intrând în dispute cu Domenico sau cu vreunul dintre aliații lui. Ferește-te de ei.

Nu-mi dădu timp să răspund, ci mă sili s-o urmez în grabă prin bucătării, sufragerie, salon, până în sala cea mare. În cele din urmă, mă trase spre arcada care dădea spre turnul cel mai amenințător al fortăreței. Picioarele mi se blocau la gândul urcușului.

— Trebuie, insistă ea. Acolo ne va căuta Matthew.

Teama și furia mă ajutară să urc scările până la jumătate. Cealaltă jumătate am cucerit-o prin forța voinței. Desprinzându-mi piciorul de pe ultima treaptă, m-am trezit pe un acoperiș plat, de unde vedeam kilometri întregi de jur-împrejurul castelului. Adia o boare de vânt care-mi desfăcu părul împletit și atrase ceața în jurul meu.

Ysabeau se îndreptă rapid spre un catarg înalt de câțiva metri. Ridică un steag negru, despicaț la un capăt și împodobit cu un ouroboros⁵⁵ de argint. Drapelul se desfășură în lumina plumburie, cu

---

⁵⁵ Simbol străvechi, care apare în diverse religii și mitologii, ca și în tratate alchimice, înfățișând un șarpe sau un balaur care-și înghite propria coadă (n.tr.)

șarpele înghițindu-și coada sclipitoare. Am alergat spre latura cea mai îndepărtată a zidurilor crenelate. Domenico privi în sus.

Peste câteva clipe, un stindard identic se înalță în vârful unei clădiri din sat și un clopot începu să bată. Bărbații și femeile ieșeau încet din case, din cârciumi, magazine și birouri, cu fețele întoarse spre Sept-Tours, unde simbolul străvechi al eternității și al renașterii flutura furios în vânt. M-am uitat la Ysabeau cu o expresie vizibil întrebătoare.

— Emblema familiei noastre și un avertisment pentru săteni să fie cu băgare de seamă, explică ea. Înălțăm stindardul numai atunci când sunt și alții printre noi. Sătenii s-au obișnuit prea tare să trăiască printre vampiri, și, deși n-au niciun motiv să se teamă de noi, păstrăm stindardul pentru ocazii deosebite. Lumea e plină de vampiri în care nu poți avea încredere, Diana. Domenico Michele este unul dintre ei.

— Nici nu era nevoie să mi-o spui. Cine naiba e?

— Unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Matthew, murmură Ysabeau cu privirea ațintită asupra fiului său, ceea ce-l face un dușman foarte periculos.

Atenția mea se îndreptă asupra lui Matthew, care continua să schimbe replici cu Domenico de pe poziții de luptă bine delimitate.

Dintr-odată, două forme negre-cenușii începură să se miște iute, vizibile ca prin ceață, iar venețianul a fost aruncat înapoi și se izbi de castanul de care se sprijinea atunci când îl văzusem la început. Un trosnet puternic răsună pe întreg domeniul.

— Bravo, rosti Ysabeau cu dinții încleștați.

— Unde-i Marthe? Am privit peste umăr spre scări.

— În sala mare. Pentru orice eventualitate. Ochii ageri ai lui Ysabeau rămâneau ațintiți asupra fiului ei.

— Domenico chiar ar urca până aici să-mi sfășie beregata?

Ysabeau își întoarse privirea scânteietoare, întunecată, asupra mea.

— Asta ar fi prea ușor, draga mea. Întâi s-ar juca puțin cu tine. Întotdeauna se joacă înainte cu prada. Mai ales că se dă în vânt după public.

Am înghițit în sec.

— Sunt capabilă să-mi port de grijă.

— Ești, dacă ai puterea pe care crede Matthew că o ai. Am descoperit că vrăjitoarele se pricep foarte bine să se apere, cu un pic de efort și un strop de curaj, spuse Ysabeau.

— Ce e Congregația asta de care a pomenit Domenico? am întrebat.

— Un consiliu cu nouă membri – câte trei din fiecare ordin, demoni, vrăjitoare și vampiri. A fost înființat în timpul Cruciadelor, ca să ne ajute să nu fim descoperiți de oameni. Eram nesăbuiți și ne implicaserăm prea mult în politică și în alte nebunii de-ale lor. Vocea lui Ysabeau era plină de amărăciune. Ambiția, mândria și ființele avide precum Michele, care nu s-au mulțumit niciodată cu ceea ce le oferea viața și au râvnit întotdeauna la mai mult, toate ne-au făcut să acceptăm legământul.

— Și ați fost de acord cu prevederile lui?

Mi se părea ridicol ca niște promisiuni făcute în Evul Mediu să ne afecteze pe mine și pe Matthew.

Ysabeau dădu din cap. Vântul îi prinse câteva șuvițe din părul greu, de culoarea mierii, și i le suflă în jurul feței.

— Când ne amestecam, atrăgeam atenția prea tare. Când ne implicam în afacerile oamenilor, aceștia începeau să ne suspecteze inteligența. Bieții de ei, nu le merge mintea prea iute, dar nu sunt nici pe de-a-ntregul stupizi.

— Când spui că „vă amestecați“ nu cred că te referi la mese împreună și la dans.

— Fără mese, fără dans – și fără sărutări și cântece, zise Ysabeau apăsător. Iar ceea ce vine după dans și sărutat a fost de asemenea interzis. Eram foarte aroganți pe vremea când am adoptat legământul. Eram mai mulți și ne obișnuiserăm să ne luăm orice am fi vrut, indiferent de consecințe.

— La ce altceva se mai referă legământul?

— Fără politică sau religie. Prea mulți prinți și papi au fost făpturi supranaturale. Odată ce oamenii au început să scrie cronici a devenit mai greu pentru noi să trecem neobservați de la o viață la alta. Ysabeau se cutremură. Vampirilor le-a fost dintr-odată dificil să-și înseneze o moarte convingătoare și să înceapă apoi o viață nouă când oamenii își băgau nasul peste tot.

Am aruncat o privire către Matthew și Domenico, dar ei continuau să discute dincolo de zidurile castelului.

— Așadar, am repetat, bifând pe degete: Fără amestecuri între specii diferite. Fără cariere în politica sau în religia oamenilor. Mai e și altceva?

Se părea că xenofobia mătușii mele și faptul că se opusese cu

încrâncenare ideii mele de a urma Dreptul se trăgeau dintr-o înțelegere imperfectă a acestui acord de demult.

— Da. Dacă vreo faptură încalcă legământul, Congregația trebuie să se asigure că respectivul comportament inadecvat încetează, iar jurământul este respectat.

— Și dacă *două* fapte încalcă legământul?

Între noi se lăasă tăcerea, plină de tensiune.

— Din câte știu eu, asta nu s-a întâmplat niciodată, zise ea sumbru. Ca atare, e foarte bine că nu l-ați încălcat.

Noaptea trecută îi cerusem lui Matthew un lucru simplu – să vină în patul meu. Dar el știa că nu era o simplă cerere. Nu era nesigur de mine sau de sentimentele lui. Voia să știe cât de departe avea să-i permită Congregația să meargă.

Răspunsul sosise repede. N-aveau de gând să ne lase să mergem prea departe.

Ușurarea mea cedă imediat locul supărării. Dacă nu s-ar fi plâns nimeni de evoluția relației noastre, el ar fi putut să nu-mi spună niciodată despre Congregație sau despre legământ. Iar tăcerea sa ar fi impietat asupra relațiilor mele cu propria familie, dar și cu a lui. Aș fi putut să intru în mormânt convinsă că mătușa mea și Ysabeau erau niște bigote. Însă ele trăiau conform unei promisiuni făcute cu multă vreme în urmă – ceea ce era mai greu de înțeles, dar totuși mai scuzabil.

— Fiul tău n-ar trebui să țină secrete față de mine. Începeam să mă enervez și simțeam cum furtivitățile din degete mi se intensifică. Iar tu ar trebui să te temi mai mult de ce-i voi face când o să dau din nou ochii cu el decât de Congregație.

Ea pufni.

— N-o să ai ocazia să-i faci prea multe, pentru că o să te ia la rost că i-ai pus la îndoială autoritatea în fața lui Domenico.

— Nu mă aflu sub autoritatea lui Matthew.

— Draga mea, ai încă multe de învățat despre vampiri, zise ea cu o notă de satisfacție.

— Iar voi aveți încă multe de învățat despre mine. La fel și Congregația.

Ysabeau mă apucă de umeri și degetele ei mi se înfipseră în brațe.

— Asta nu e un joc, Diana! Matthew ar întoarce de bunăvoie spatele unor fapte pe care le cunoaște de secole ca să-ți apere dreptul de a fi

orice îți închipui tu că vrei să fii în viața ta trecătoare. Te implor să nu-l lași s-o facă. Îl vor omorî dacă insistă.

— Este propriul lui stăpân, Ysabeau, am spus eu pe un ton rece. Nu eu îi spun lui Matthew ce să facă.

— Nu, dar tu ai puterea de a-l îndepărta. Spune-i că refuzi să încalci legământul pentru el, de dragul lui, sau că nu simți pentru el decât curiozitate – vrăjitoarele sunt faimoase pentru curiozitatea lor. Ysabeau mă împinse. Dacă-l iubești, vei ști ce să-i spui.

— S-a terminat, anunță Marthe din capul scării.

Ne-am repezit amândouă la marginea turnului. Un călăreț pe un cal negru țâșni din grajd și sări gardul padocului, năpustindu-se în pădure în bubuit de copite.

Capitolul 22

Așteptam toate trei în salon de când plecase Matthew călare pe Balthasar, spre sfârșitul dimineții. Umbrele se alungeau spre apus. Un om ar fi fost pe jumătate mort din cauza efortului prelungit de a controla calul acela enorm în câmp deschis. Dar evenimentele dimineții îmi reamintiseră că Matthew nu era om, ci vampir – un vampir cu multe secrete, cu un trecut complicat și cu dușmani teribili.

Am auzit o ușă închizându-se deasupra capetelor noastre.

— S-a întors. Se va duce în camera tatălui său, așa cum face mereu când este tulburat, îmi explică Ysabeau.

Tânăra și frumoasa mamă a lui Matthew stătea pe scaun și privea ținută în foc, în timp ce eu îmi frângeam mâinile în poală, refuzând tot ceea ce Marthe îmi punea dinainte. Nu mâncasem de la micul dejun, dar golul dinăuntrul meu n-avea nimic de-a face cu foamea.

Mă simțeam zdruncinată, înconjurată de cioburile fostei mele vieți ordonate. Diploma mea de la Oxford, postul de la Yale și cărțile scrise cu mare grijă, pe baza unor cercetări solide, dăduseră mult timp sens și structură vieții mele. Dar nimic din toate acestea nu mă consola în această ciudată lume nouă, plină de vampiri amenințători și de vrăjitoare periculoase. Contactul cu ea mă lăsase vulnerabilă, fragilă în afecțiunea pe care o simțeam față de vampir și copleșită de circulația invizibilă și incontestabilă a sângelui de vrăjitoare prin venele mele.

În cele din urmă, Matthew intră în salon, curat și îmbrăcat cu alte haine. Mă căută imediat din priviri. Atingerea lor rece trecu repede peste mine și, verificând că eram nevătămată, gura i se destinase de ușurare.

Aceasta a fost ultima urmă de familiaritate încurajatoare pe care am simțit-o în el.

Vampirul care intrase în salon nu mai era acel Matthew pe care-l cunoșteam eu. Nu mai era ființa elegantă și fermecătoare care se insinuase în viața mea cu un zâmbet ironic și invitații la micul dejun.

Nu era nici savantul absorbit de munca sa și preocupat de chestiunea originilor. Și nu avea nimic din acel Matthew care mă luase în brațe și mă sărutase cu atâta intensitate și pasiune în noaptea dinainte.

Matthew de acum era rece și impasibil. Cele câteva urme de blândețe pe care le avusese odinioară – în jurul gurii, în delicatețea mâinilor, în nemișcarea ochilor – fuseseră înlocuite de linii dure și de unghiuri. Părea mai în vârstă decât mi-l aminteam, o combinație de oboesală și de rezervă autoimpusă ce reflecta pe deplin cei o mie cinci sute de ani pe care-i avea.

Un buștean trosni în vatră. Scânteile îmi atraseră privirea, arzând sângeriu-portocalii în timp ce cădeau pe grătarul șemineului.

La început n-am văzut decât culoarea roșie. Apoi roșul căpătă textură, șuvițe de roșu poleite ici-colo cu aur și argint. Textura deveni apoi ceva – păr, părul lui Sarah. Degetele mele apucară cureaua unui rucsac de pe umăr și am dat drumul genții pentru gustare pe podeaua camerei de zi cu aceeași grabă zgomotoasă cu care tata își lăsa servieta lângă ușă.

— *Am venit. Vocea mea de copil era înaltă și limpede. Ați făcut fursecuri?*

Sarah întoarse capul, o claie roșie și portocalie, aruncând reflexe în lumina sfârșitului de după-amiază.

Dar fața ei era albă ca varul.

Albul copleși celelalte culori, deveni argintiu și căpătă textura solzilor de pește. O cămașă de zale atârna pe un trup familiar, musculos. Matthew.

— *Am terminat.*

Mâinile sale albe sfâșiară tunică neagră cu o cruce argintie pe piept, destrămând-o la umeri. O azvârli la picioarele cuiva, se întoarse cu spatele și se îndepărtă cu pași mari.

Când am clipit, viziunea dispăru și în locul ei apărură tonurile calde ale salonului de la Sept-Tours, dar conștiința surprinzătoare a ceea ce se întâmplase rămase. Ca și în cazul vântului vrăjitoresc, nu primisem nicio avertizare înainte de manifestarea acestui talent ascuns. Oare viziunile mamei mele apăreau la fel de brusc și aveau o claritate la fel de mare? Am privit în jur, dar singura ființă care părea să fi observat că se petrecea ceva ciudat era Marthe, care se uita la mine cu îngrijorare.

Matthew se duse la Ysabeau și-o sărută ușor pe obrajii albi, perfecți.

— *Îmi pare foarte rău, Maman, murmură el.*

— *Hein*, mereu a fost un porc. Nu e vina ta. Ysabeau strânse ușor mâna fiului ei. Mă bucur că ești acasă.

— A plecat. N-avem niciun motiv de îngrijorare în seara asta, zise Matthew cu gura strânsă și își trecu degetele prin păr.

— Bea.

Marthe era adepta gestionării crizelor cu ajutorul întăritoarelor nutritive. Îi întinse un pahar de vin lui Matthew și puse lângă mine o altă ceașcă de ceai, care rămase pe masă neatinsă, emanând fufioare de abur în încăpere.

— Mulțumesc, Marthe.

Matthew sorbi cu sete. Privirea i se întoarse asupra mea, dar și-o feri intenționat în timp ce înghițea.

— Telefonul meu, zise el apoi, îndreptându-se spre biroul său.

Câteva clipe mai târziu coborî scările.

— Pentru tine.

Îmi întinse telefonul fără ca mâinile noastre să se atingă.

Știam cine era la celălalt capăt.

— Bună, Sarah.

— Sun de mai bine de opt ore. Ce naiba s-a întâmplat?

Sarah știa că se întâmplă ceva rău, altfel n-ar fi sunat pe telefonul unui vampir. Vocea ei încordată rechemă în mintea mea imaginea chipului alb din viziunea pe care o avusesem. O văzusem înfricoșată, nu doar tristă.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu, nevrând s-o mai văd vreodată speriată. Sunt cu Matthew.

— Exact faptul că ești cu Matthew te-a vârat în bucluc de la bun început.

— Sarah, nu pot vorbi acum.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă cert cu mătușa mea.

Ea inspiră adânc.

— Diana, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi înainte de a te hotărî să stai alături de un vampir.

— Serios? am întrebat, simțind că mă înfurii. Crezi că acum e momentul să-mi spui despre legământ? Nu știi întâmplător cine sunt vrăjitoarele care fac parte în prezent din Congregație, nu? Le-aș zice vreo două.

Degetele îmi ardeau, iar pielea de sub unghii mi se albăstrea tot mai tare.

— Ai întors spatele propriei tale puteri, Diana, și ai refuzat să vorbești despre magie. Legământul nu era relevant pentru viața ta, și nici Congregația.

Sarah avea o voce defensivă.

Râsul meu amar făcu să pălească nuanța de albastru din degete.

— Poți să te justifici cum vrei, Sarah. După ce mama și tata au fost uciși, tu și Em ar fi trebuit să-mi spuneți, nu doar să faceți aluzii misterioase, folosind jumătăți de adevăr. Dar e prea târziu acum. Trebuie să stau de vorbă cu Matthew. Vă sun eu mâine.

Am întrerupt conexiunea și am azvârlit telefonul pe scăunelul pentru picioare de lângă mine, apoi am închis ochii și am așteptat să-mi treacă furnicăturile din degete.

Toți trei vampirii se holbau la mine – o simțeam.

— Așadar, am spus eu în tăcerea din jur, vom mai primi și alți vizitatori din partea acestei Congregații?

Matthew își strânse buzele.

— Nu.

Era un răspuns monosilabic, dar măcar era cuvântul pe care doream să-l aud. În ultimele zile luasem o pauză de la schimbările bruște de dispoziție ale lui Matthew și aproape uitasem cât de neliniștitoare puteau fi. Cele spuse în continuare îmi anulară speranța că această ultimă izbucnire va trece curând.

— Nu vor mai exista vizite din partea Congregației pentru că nu vom rupe legământul. Vom mai sta aici câteva zile, apoi ne vom întoarce la Oxford. Ești de acord, *Maman*?

— Desigur, replică Ysabeau repede și oftă ușurată.

— Ar trebui să ținem stindardul ridicat, continuă Matthew, pe un ton serios. Sătenii trebuie să știe că e bine să rămână vigilenți.

Ysabeau încuviință, iar fiul ei sorbi din vin. I-am privit lung, întâi pe unul, apoi pe celălalt. Niciunul nu răspunse solicitării mele tăcute.

— N-au trecut decât câteva zile de când m-ai luat *din* Oxford, am zis când am văzut că nimeni nu reacționa la provocarea mea mută.

Matthew mă privi în ochi, încercând să mă intimideze.

— Acum te vei întoarce, zise el pe un ton lipsit de nuanță. Între timp, fără plimbări în afara zidurilor. Fără călărit de una singură.

Răceala lui era mai înfricoșătoare decât tot ce spusese Domenico.

— Și? I-am presat eu.

— Fără dans, zise Matthew, și bruschețea din vocea lui sugeră că în

categoria asta erau incluse o mulțime de alte activități. Vom respecta regulile Congregației. Dacă nu-i vom mai întărâta, își vor îndrepta atenția asupra unor lucruri mai importante.

— Înțeleg. Vrei s-o fac pe mortul. Iar tu vei renunța la munca ta și la *Ashmole 782*? Nu cred asta.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

Mâna lui Matthew mă prinse de braț cu duritate. Faptul că ajunsese lângă mine atât de repede încălca toate legile fizicii.

— Stai jos, Diana.

Vocea îi era la fel de aspră ca și atingerea, dar faptul că exprima o emoție, oricare ar fi fost aceea, m-a făcut să simt o stranie satisfacție.

— De ce cedezi? l-am întrebat în șoaptă.

— Ca să nu ne trezim expuși cu toții răutății oamenilor – și pentru ca tu să rămâi în viață. Mă trase înapoi pe canapea și mă împinse pe perne. Familia asta nu e o democrație, mai ales într-un asemenea moment. Când îți spun să faci ceva, asta faci, fără ezitări sau întrebări. S-a înțeles?

Tonul lui Matthew era definitiv.

— Altfel se întâmplă ce?

Îl provocam intenționat, dar rezerva lui mă speria.

Matthew puse paharul pe masă, iar cristalul reflectă lumina lumânărilor.

Am simțit cum cad, de data asta într-un bazin cu apă.

Bazinul deveni o picătură, iar picătura o lacrimă scânteind pe un obraz alb.

Obrajii lui Sarah erau plini de lacrimi, iar ochii i se înroșiseră și se umflaseră. Em trebăluia în bucătărie. Când veni lângă noi, era limpede că și ea plânse. Arăta devastată.

— Ce-i? am întrebat eu, și un sentiment de teamă îmi strânse stomacul. Ce s-a întâmplat?

Sarah își șterse ochii cu degetele pătate de la toate ierburile și mirodeniile pe care le folosea ca să facă vrăji.

Degetele ei se lungiră, iar petele se dizolvară.

— Ce e? zise Matthew cu ochi sălbăciți, și degetele sale albe îndepărtară o lacrimă mică, pătată de sânge, de pe un obraz la fel de alb. Ce s-a întâmplat?

— Vrăjitoarele. L-au prins pe tatăl tău, spuse Ysabeau cu o voce spartă.

Pe măsură ce viziunea pălea, l-am căutat din priviri pe Matthew, sperând că ochii săi vor exercita asupra mea atracția lor obișnuită și-mi vor atenua sentimentul de dezorientare. Când privirile ni se întâlneau, el se apropie și se aplecă deasupra mea. Dar prezența sa nu-mi aducea nimic din alinarea obișnuită.

— Mai curând te omor cu mâna mea decât să las pe cineva să-ți facă rău. Cuvintele îi ieșiră sugrumate din gât. Și nu vreau să te omor. Așa că te rog să faci ce-ți spun.

— Deci asta e? am întrebat când am putut vorbi în sfârșit.

— Ne vom supune unei învoielii străvechi, mărginite, încheiate cu aproape o mie de ani în urmă, și cu asta basta. Nu ai voie să fii sub supravegherea Congregației. Nu ești capabilă să-ți controlezi puterile și nu înțelegi câtuși de puțin relația pe care o ai cu *Ashmole 782*. La Sept-Tours poate că ești apărată împotriva lui Peter Knox, Diana, dar ți-am spus și mai înainte că nu ești în siguranță în preajma vampirilor. Nicio ființă cu sânge cald nu poate fi vreodată.

— Tu n-ai să-mi faci niciun rău.

În pofida celor întâmplate în ultimele zile, de asta eram absolut sigură.

— Insiști în viziunea asta romantică asupra vampirilor, dar, cu toate eforturile mele de a mă înfrâna, îmi place gustul sângelui.

Am făcut un gest disprețuitor.

— Ai omorât oameni. Știi asta, Matthew. Ești vampir și trăiești de sute de ani. Crezi că-mi închipuiau că ai supraviețuit doar cu sânge de animale?

Ysabeau își urmărea cu atenție fiul.

— A spune că știi că am omorât oameni și a înțelege cu adevărat ce înseamnă asta sunt două lucruri diferite, Diana. N-ai idee de ce sunt capabil.

Își atinse talismanul din Betania și se îndepărtă de mine cu pași repezi, nerăbdători.

— Știi cine ești.

Asta era un alt element de siguranță absolută. Mă întrebam ce mă făcea să fiu instinctiv atât de sigură de Matthew, căci dovezile privind brutalitatea vampirilor – și chiar a vrăjitoarelor – se înmulțeau.

— Nu te cunoști nici pe tine însăși. Iar cu trei săptămâni în urmă nici măcar nu auziseși de mine.

Căutătura lui Matthew era neliniștită, iar mâinile îi tremurau, așa

cum tremurau și ale mele. Asta mă îngrijora totuși mai puțin decât faptul că Ysabeau se aplecase și mai tare în față pe scaun. Matthew luă un vătrai și împunse violent cu el bușteanul din foc, apoi îl azvârli deoparte. Metalul răsună pe piatră, știrbind suprafața dură ca pe o bucată de unt.

— O să găsim o soluție. Ai puțină răbdare.

Am încercat să-mi păstrez vocea joasă și blândă.

— N-avem ce soluție să găsim. Matthew se plimba acum prin cameră. Ai prea multă putere nedisciplinată. E ca un drog – un drog care dă o dependență extrem de puternică, un drog periculos, la care alte creaturi râvnesc cu disperare. Niciodată nu vei fi în siguranță atâta timp cât o vrăjitoare sau un vampir se află în apropierea ta.

Am dat să răspund, dar locul în care stătuse Matthew era gol. Degetele lui mă prinseră de bărbie, silindu-mă să mă ridic în picioare.

— Sunt un prădător, Diana. Rosti cuvintele seducător, ca un amant. Aroma lui întunecată de cuișoare mă ameți. Trebuie să vânez și săucid pentru a supraviețui.

Îmi întoarse fața într-o parte cu o smucitură sălbatică, expunându-mi gâtul privirii sale neliniștite și lacome.

— Matthew, las-o pe Diana să se așeze.

Ysabeau nu părea îngrijorată, iar propria mea încredere în el rămase nezdruncinată. Din cine știe ce motiv voia să mă sperie, dar nu eram cu adevărat în pericol – nu așa cum fusesem cu Domenico.

— Crede că mă cunoaște, *Maman*, toarse el. Dar ea nu știe cum e atunci când pofta pe care o simți pentru o ființă cu sânge cald îți strânge stomacul până ai impresia că o iei razna. Nu știe cât de mult poți să-ți dorești să simți sângele dintr-o altă inimă pulsându-ți prin vene. Sau cât de greu îmi e să stau aici, atât de aproape, fără s-o gust.

Ysabeau se ridică, dar rămase unde era.

— Nu e momentul acum s-o înveți asta, Matthew.

— Vezi tu, nu e doar faptul că aș putea să teucid pe loc, continuă el, ignorându-și mama. Ochii săi întunecați erau hipnotici. M-aș putea hrăni cu tine încet, bându-ți o parte din sânge și lăsându-l apoi să se refacă, numai pentru a o lua de la capăt a doua zi.

Mâna care mă ținea de bărbie se mișcă, cuprinzându-mi gâtul, iar degetul său mare atinse locul în care se simțea pulsul, ca și cum încerca să-și dea seama exact unde să-mi înfigă dinții în carne.

— Încetează, am zis cu asprime.

Tactica sa de înfricoșare durase suficient.

Matthew îmi dădu drumul brusc pe covorul moale. Când am simțit impactul cu podeaua, vampirul era deja în cealaltă parte a încăperii, cu spatele la mine și cu capul plecat.

Am rămas cu privirea ațintită asupra covorului de sub mâinile și genunchii mei.

Un vârtej de culori, prea multe ca să le pot distinge, se mișca înaintea ochilor mei.

Erau frunze care dansau în văzduh – verzi, maronii, albastre, aurii.

— *E vorba de mama și de tatăl tău, îmi explica Sarah, cu voce gătuită. Au fost omorâți. Nu mai sunt, scumpo.*

Mi-am desprins privirea de pe covor și am îndreptat-o asupra vampirului care stătea cu spatele la mine.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Ce e, Diana? se întoarse Matthew, și îngrijorarea îi schimbă brusc expresia de prădător.

Vârtejul de culori îmi atrase din nou privirea – verde, maroniu, albastru, aurii. Erau frunze, prinse în vârtejul unui iaz, căzând pe pământ în jurul meu. Un arc curbat și lustruit zăcea lângă niște săgeți împrăștiate și lângă o tolă pe jumătate goală.

Am întins mâna după el și am simțit cum coarda întinsă îmi taie carnea.

— Matthew, îl avertiză Ysabeau, adulmecând aerul cu delicatețe.

— Știu, simt și eu mirosul, zise el pe un ton grav.

E al tău, șopti o voce necunoscută. Nu poți să-l lași să plece.

— Știu, am murmurat nerăbdătoare.

— Ce știi, Diana?

Matthew făcu un pas în direcția mea.

Marthe țâșni lângă mine.

— Las-o, șuieră ea. Copila nu e pe lumea asta.

Nu eram nicăieri, prinsă între durerea groaznică provocată de pierderea părinților mei și certitudinea că, în curând, și Matthew avea să dispară.

Ai grijă, mă avertiză vocea necunoscută.

— E prea târziu pentru asta. Am ridicat mâna de pe podea și am izbit arcul, făcându-l să plesnească în două. Mult prea târziu.

— Ce e prea târziu? întrebă Matthew.

— M-am îndrăgostit de tine.

— E imposibil, zise el amorțit.

În încăpere nu se mai auzea deodată niciun zgomot, în afară de trosnetul focului.

— E prea curând.

— De ce au vampirii o atitudine atât de ciudată față de timp? am comentat eu visătoare, încă prinsă într-o realitate amestecată, derutantă, alcătuită în același timp din trecut și prezent. Cuvântul „îndrăgostit” mă făcuse să mă simt totuși posesivă, trăgându-mă spre prezent. Vrăjitoarele nu au la dispoziție secole pentru a se îndrăgosti. Nouă ni se întâmplă repede. Sarah spune că mama s-a îndrăgostit de tata în clipa în care l-a văzut. Eu te-am iubit de când m-am hotărât să nu te lovesc cu vâsla pe docul din Oxford.

Sângele începu să-mi cânte prin vene. Marthe tresări, ceea ce mă făcu să cred că-l auzea și ea.

— Nu înțelegi.

După sunetul vocii lui, s-ar fi zis că Matthew, ca și arcul, era gata să se rupă în două.

— Ba înțeleg. Congregația va încerca să mă oprească, dar n-are cum să-mi spună pe cine să iubesc.

Când părinții îmi fuseseră răpiți, eram un copil incapabil să aleagă și făcusem ceea ce spusese ceilalți. Acum eram o ființă adultă și aveam să lupt pentru Matthew.

— Amenințările lui Domenico nu sunt nimic în comparație cu ceea ce poate face Peter Knox. Ce s-a întâmplat azi a fost o încercare de apropiere, o misiune diplomatică. Indiferent ce crezi tu, nu ești pregătită să înfrunți Congregația, Diana. Și, dacă ai înfrunța-o, unde ai ajunge? Dacă stărnim animozitățile astea vechi, lucrurile ar putea scăpa de sub control și am putea să ne trezim expuși privirii oamenilor. Familia ta ar putea avea de suferit.

Spusele lui Matthew erau brutale, menite să mă facă să mă opresc și să mă răzgândesc. Dar nimic din ceea ce spunea nu putea înăbuși ce simțeam pentru el.

— Te iubesc și n-am de gând să mă opresc. De asta eram sigură.

— Nu ești îndrăgostită de mine.

— Eu decid pe cine iubesc, cum și când. Încetează să-mi mai spui ce să fac, Matthew. Ideile mele despre vampiri poate că sunt romantice, dar atitudinea ta față de femei trebuie serios revizuită.

Înainte de a apuca să-mi răspundă, telefonul lui Matthew începu să salte pe scăunel. El trase o înjurătură în occitană, care trebuie să fi fost într-adevăr teribilă, pentru că până și Marthe păru șocată, și apoi se întinse și înșfacă telefonul înainte să cadă pe podea.

— Ce e? făcu el, cu ochii ațintiți asupra mea.

La celălalt capăt al firului se auzeau niște murmure. Marthe și Ysabeau schimbară priviri îngrijorate.

— Când?

Vocea lui Matthew răsună ca o împușcătură.

— Au luat ceva?

Fruntea mi se încreți când l-am auzit.

— Slavă Domnului! Au stricat ceva?

Se întâmplase ceva la Oxford de când plecaserăm, și părea a fi vorba despre o spargere. Speram că nu fusese dată la Old Lodge.

Vocea de la celălalt capăt continua să vorbească. Matthew își trecu mâna peste ochi.

— Ce altceva? întrebă, ridicând glasul.

Urmă o altă tăcere lungă. Matthew se întoarse cu spatele și se îndreptă spre șemineu, sprijinindu-se cu palma de polița de deasupra.

— Gata cu diplomația. Matthew înjură printre dinți. Ajung în vreo două ore. Poți să vii să mă iei?

Ne întorceam la Oxford. M-am ridicat în picioare.

— Bine. Te sun înainte să aterizez. Și, Marcus? Află care sunt membrii Congregației în afară de Peter Knox și de Domenico Michele.

Peter Knox? Piese puzzle-ului începeau să-și găsească locul. Nu era de mirare că Matthew se întorsese la Oxford atât de repede când îi spusese cine era vrăjitorul în costum maro. Asta explica și de ce era atât de zorit să mă îndepărteze acum. Noi doi încalcăm legământul, iar treaba lui Knox era să-l aplice.

Matthew rămase tăcut câteva clipe după ce închise telefonul, cu mâna încleștată, ca și cum se lupta cu impulsul de a lovi polița de piatră până când aceasta avea să i se supună.

— Era Marcus. Cineva a încercat să dea o spargere în laborator. Trebuie să mă întorc la Oxford. Se răsuci spre noi, cu o privire ca de mort. E totul în ordine?

Ysabeau aruncă o privire îngrijorată în direcția mea.

— N-au reușit să treacă de barierele de securitate. Cu toate astea, trebuie să vorbesc cu oficialii universității și să mă asigur că, oricine-ar

fi fost, data viitoare nu va reuși.

Nimic din ceea ce spunea Matthew nu avea sens. Dacă hoții nu reușiseră să intre, de ce nu era ușurat? Și de ce clătina din cap spre mama sa?

— Cine-a fost? am întrebat cu prudență.

— Marcus nu e sigur.

Lucru ciudat, având în vedere mirosul nefiresc de fin al vampirilor.

— Erau oameni?

— Nu.

Ajunsesem iar la răspunsuri monosilabice.

— Mă duc să-mi strâng lucrurile. Am luat-o spre scară.

— Tu nu vii. Rămâi aici.

Cuvintele lui Matthew mă făcură să mă opresc.

— Aș prefera să fiu la Oxford, cu tine, am protestat.

— Oxfordul nu e sigur deocamdată. Mă voi întoarce când va fi.

— Tocmai mi-ai spus că ar trebui să ne întoarcem acolo! Hotărăște-te, Matthew. Care-i primejdia? Manuscrisul și vrăjitoarele? Peter Knox și Congregația? Sau Domenico Michele și vampirii?

— Ai auzit ce-am spus mai devreme? *Eu* sunt pericolul. Vocea lui Matthew era tăioasă.

— Te-am auzit. Dar îmi ascunzi ceva. Treaba unui istoric e să descopere secrete, i-am promis pe un ton blând. Și mă pricep foarte bine la asta. Deschise gura să vorbească, dar l-am oprit. Gata cu scuzele și cu explicațiile false. Du-te la Oxford. Voi rămâne aici.

— Ai nevoie de ceva de sus? întrebă Ysabeau. Ar trebui să-ți iei un pardesiu. Oamenii vor observa dacă porți doar un pulover.

— Computerul. Am pașaportul în geanta lui.

— Ți le aduc eu.

Dorindu-mi să fiu câteva momente departe de toți membrii familiei de Clermont, am luat-o la fugă în sus pe scări. Când am ajuns în biroul lui Matthew, am privit de jur-împrejur încăperea aceea care-l reprezenta atât de bine.

Suprafața argintie a armurii sclipea în lumina flăcărilor, atrăgându-mi privirile. În acest timp o mulțime de chipuri îmi apăreau în minte, viziuni rapide ca niște comete pe cer. Întâi o femeie palidă, cu niște ochi albaștri imenși și zâmbet blând, o altă femeie ale cărei bărbie fermă și umeri pătrați emanau hotărâre, apoi un bărbat cu nas coroiat, ce îndura o suferință cumplită. Mai erau și alte fețe, dar

singura pe care am recunoscut-o a fost a Louisei de Clermont, care-și ținea degetele din care picura sânge ridicate în dreptul chipului.

Faptul că rezistam forței de atracție a viziunii făcu fețele să pălească, dar îmi lăsă corpul tremurând și mintea derutată. Raportul ADN indicase că era posibil să am viziuni. Dar sosirea lor nu-mi fusese anunțată în niciun fel, așa cum nimic nu mă prevenise nici cu o seară înainte, când plutisem în brațele lui Matthew. Era ca și cum cineva scosese dopul unei sticle, iar magia mea – eliberată în sfârșit – dădea năvală afară.

Am scos ștecherul din priză și am strecurat cablul de alimentare în geanta lui Matthew, alături de laptop. Pașaportul său era în buzunarul din față, așa cum spusese.

Când m-am întors în salon, era singur, cu cheile în mână și cu o jachetă sport pusă pe umeri. Marthe mormăia ceva și se plimba de colo-colo prin sala mare.

I-am întins geanta și am rămas departe de el, ca să rezist mai ușor nevoii imperioase de a-l atinge încă o dată. Matthew puse cheile în buzunar și luă geanta.

— Știu că e greu. Avea o voce înăbușită, ciudată. Dar trebuie să mă lași să rezolv eu lucrurile. Și trebuie să știu că ești în siguranță până când termin.

— Sunt în siguranță cu tine, indiferent unde am fi.

El clătină din cap.

— Numele meu ar fi trebuit să fie suficient pentru a te apăra. N-a fost.

— Și totuși, soluția nu e să mă lași în urmă. Nu înțeleg toate cele întâmplate azi, dar ura lui Domenico are prea puțin de-a face cu mine. Vrea să-ți distrugă familia și toate lucrurile la care ții. Domenico va decide poate că nu e momentul potrivit acum să-și aplice planurile de răzbunare. Dar cum rămâne cu Peter Knox? El îl vrea pe *Ashmole 782* și crede că eu îl pot obține pentru el. Nu se va lăsa descurajat atât de ușor. Mă trecu un fior.

— Va face o înțelegere dacă-i voi oferi una.

— O înțelegere? Ce poți tu să-i dai în schimb?

Vampirul amuți.

— Matthew? am insistat eu.

— Manuscrisul, zise el pe un ton lipsit de emoție. O să las manuscrisul – și pe tine – în pace dacă-mi promite că va face același

lucru. *Ashmole 782* nu a fost tulburat de un secol și jumătate. Îl vom lăsa în continuare în pace.

— Nu poți să închei o înțelegere cu Peter Knox. Nu e o ființă în care să te poți încrede. Eram îngrozită. În plus, tu ai tot timpul pe care ți-l dorești să aștepti manuscrisul. Knox nu-l are. Propunerea ta n-o să-i convină.

— Lasă-l pe Knox în seama mea, zise el posomorât.

Privirea îmi luă foc de indignare.

— Să-l las pe Domenico în seama ta. Să-l las pe Knox în seama ta. Ce-ți închipui că voi face *eu*? Ai spus chiar tu că nu sunt o prințesă neajutorată. Așa că nu mă mai trata ca și cum aș fi.

— Presupun că merit diatriba asta, zise el lent, cu pupilele dilatate, dar mai ai multe de învățat despre vampiri.

— La fel mi-a zis și mama ta. Dar poate că ai și tu câte ceva de învățat despre vrăjitoare. Mi-am dat părul din ochi și mi-am încrucișat brațele pe piept. Du-te la Oxford. Lămurește-te ce s-a întâmplat acolo. „Ce anume s-a întâmplat și nu vrei să-mi spui și mie.” Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Matthew, nu negocia cu Peter Knox. Hotărăște-te ce simți *tu* față de *mine* cu adevărat – nu din cauza interdicțiilor legământului sau a dorințelor Congregației, și nici măcar din cauza lucrurilor de care te fac să te temi Peter Knox și Domenico Michele.

Vampirul meu iubit, cu un chip care ar fi stârnit invidia unui înger, mă privi cu tristețe.

— Știi ce simt pentru tine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu știu. Când te vei simți pregătit, îmi vei spune.

Matthew se luptă cu ceva, apoi lasă acel lucru nerostit. Fără să mai scoată o vorbă, se îndreptă spre ușa care dădea în sala mare. Când ajunsese în dreptul ei, înainte de a trece pragul, îmi aruncă o privire lungă, presărată cu fulgi de zăpadă și chiciură.

Marthe îl întâlni în sala mare. El o sărută tandru pe amândoi obraji și-i spuse repede ceva în occitană.

— *Compreni, compreni*, zise ea, dând din cap vehement și privind dincolo de el către mine.

— *Mercés amb tot meu còr*, zise el încet.

— *Al rebèire. Mèfi.*

— *T'afortissi.*

Matthew se întoarce spre mine.

— Promite-mi și tu același lucru – că vei fi prudentă. Ascultă de Ysabeau.

Plecă fără să-mi mai arunce vreo privire și fără nicio atingere finală care să mă liniștească.

Mi-am mușcat buza și am încercat să-mi înghit lacrimile, dar ele au dat năvală. După trei pași înceți spre scările ce urcau în turnul de pază, picioarele mele au rupt-o la fugă, în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Cu o privire plină de înțelegere, Marthe mă lăsă să plec.

Când am ieșit în aerul rece și umed, stindardul de Clermont se legăna ușor dintr-o parte în alta, iar norii continuau să ascundă luna. Întunericul mă apăsa din toate direcțiile, și singura ființă care-l putea ține la distanță pleca, luând lumina cu sine.

Privind în jos peste meterezele turnului, l-am văzut pe Matthew lângă Range Rover, vorbind furios cu Ysabeau. Ea părea contrariată și-l apucă de mâneca jachetei, ca și cum ar fi încercat să-l oprească să se urce în mașină.

Mâna lui fulgeră ca o ceață albă în timp ce se elibera din strânsoare, apoi Matthew lovi o dată cu pumnul în acoperișul mașinii. Am tresărit puternic. În preajma mea, Matthew nu-și folosisese niciodată forța pe altceva decât o alună sau o cochilie de scoică, iar adâncitura pe care o făcuse acum în metal era alarmant de mare.

Lăsă capul în jos. Ysabeau îl atinse ușor pe obraz, și trăsăturile lui întristate străluciră în lumina slabă. Se urcă în mașină și mai spuse câteva cuvinte. Mama sa dădu din cap și aruncă o privire scurtă spre turnul de pază. M-am tras înapoi, sperând ca niciunul dintre ei să nu mă fi văzut. Întoarce mașina, iar cauciucurile sale grele scrâșniră pe pietriș când Matthew demară.

Farurile Range Roverului dispărură în josul dealului. M-am lăsat să alunec pe zidul de piatră al fortăreței și am izbucnit în plâns.

Și atunci am descoperit ce însemna apa vrăjitoarească.

Capitolul 23

Înainte să-l cunosc pe Matthew, nu părea să mai fie loc în viața mea nici măcar pentru un singur element în plus – cu atât mai puțin pentru ceva atât de important precum un vampir în vârstă de o mie cinci sute de ani. Dar el se strecurase în niște spații neexplorate, goale, atunci când nu eram atentă.

Acum, că plecase, eram dureros de conștientă de absența lui. Stând așezată pe acoperișul turnului de pază, lacrimile îmi slăbeau hotărârea de a lupta pentru el. Curând, în jurul meu era apă peste tot. Ședeam într-o baltă al cărei nivel continua să crească.

Deși cerul era înnorat, nu ploua.

Apa ieșea din mine.

Lacrimile mele erau normale, dar se umflau când cădeau, transformându-se în picături de mărimea bulgărilor de zăpadă, care se loveau cu un pocnet de acoperișul de piatră al turnului. Părul îmi unduia pe umeri sub valuri de apă care se scurgeau peste rotunjimile corpului meu. Am deschis gura să trag aer în piept, căci apa care-mi curgea pe față îmi astupa nasul, dar tot apă răbufni afară, într-un torent cu gust marin.

Marthe și Ysabeau mă priveau. Le vedeam printr-o peliculă umedă. Chipul lui Marthe era posomorât. Buzele lui Ysabeau se mișcau, dar mugetul a o mie de cochilii de melci marini mă împiedica să o aud.

M-am ridicat, sperând că apa se va opri. Dar n-a fost așa. Am încercat să le spun celor două femei să lase apa să mă ducă departe cu ea, cu tot cu suferința mea și cu amintirea lui Matthew – dar n-am reușit să produc decât o altă răbufnire a oceanului. Am întins mâinile, gândindu-mă că apa se va scurge din mine. Din vârfurile degetelor mi se revărsară cascade de apă. Gestul îmi aminti de brațul mamei întins spre tata, iar valurile crescură.

Pe măsură ce apa curgea, îmi pierdeam din ce în ce mai mult controlul asupra mea. Apariția bruscă a lui Domenico mă speriasse mai

mult decât fusesem dispusă să recunosc. Matthew plecase. Iar eu jurasem să lupt pentru el cu niște dușmani pe care nu-i puteam identifica și pe care nu-i înțelegeam. Acum era limpede că trecutul lui Matthew nu era alcătuit doar din elemente casnice, precum focul din vatră, vinul și cărțile. Și nici nu se desfășurase doar în sânul unei familii loiale. Domenico făcuse aluzie la ceva mai întunecat, o istorie plină de dușmănie, de primejdii și de moarte.

Sentimentul de epuizare mă copleșea, iar apa mă trăgea la fund. O senzație stranie de bucurie intensă însoțea oboseala. Eram suspendată între condiția mea de muritoare și un element al naturii care conținea în el promisiunea unei puteri imense, de neînțeles. Dacă mă abandonam refluxului, n-avea să mai rămână nici urmă de Diana Bishop. M-aș fi transformat în schimb în apă – nicăieri și pretutindeni, eliberată de trup și de durere.

— Îmi pare rău, Matthew. Cuvintele mele se auziră ca un gălgâit, în timp ce apa își începea lucrarea inexorabilă.

Ysabeau făcu un pas către mine și am auzit în creier un pocnet puternic. Avertizarea mea către ea se pierdu într-un muget ca acela al unui val de marea care se repede asupra țărmului. Vânturi se stârniră în jurul picioarelor mele, biciuind apa și transformând-o într-un uragan. Am ridicat brațele către cer, iar apa și vântul luară forma unei pâlnii care-mi împresura trupul.

Marthe o apucă de braț pe Ysabeau. Gura i se mișca rapid. Mama lui Matthew încercă să se smulgă și propria ei gură forma cuvântul „nu“, dar Marthe rămase fermă pe poziție, privind-o fix. După câteva clipe, umerii lui Ysabeau căzură. Se întoarse către mine și începu să cânte. Obsedantă și plină de dor, vocea sa pătrunse prin apă, chemându-mă înapoi în lume.

Vânturile începură să se domolească. Stindardul familiei de Clermont, care biciuise mai devreme aerul, reîncepu să se lege liniștit. Cascada de apă care-mi țâșnea din vârfulurile degetelor își încetini curgerea, transformându-se într-un râu, apoi într-un firicel de apă, după care secă. Valurile care-mi izvorau din păr dispărură și ele, după ce se transformaseră în unde mărunte. În cele din urmă, din gură nu-mi mai ieși decât un icnet surprins. Mingile de apă ce-mi cădeau din ochi au fost ultimul vestigiu al apei vrăjitoarești, așa cum fuseseră și primul semn al puterii sale. Rămășițele potopului meu șerpuiră înspre micile găuri de la baza zidurilor crenelate. La mare distanță sub noi,

apa se prăbușea pe stratul gros de pietriș din curte.

Când ultimele picături de apă mă părăsiră, m-am simțit golită precum un dovleac scobit și înghețată de frig. Genunchii îmi cedară, lovindu-se dureros de piatră.

— Slavă Domnului, murmură Ysabeau. Aproape o pierdusem.

Tremuram violent din cauza epuizării și a frigului. Amândouă femeile se repezirează către mine și mă ridicară în picioare. Fiecare mă apucă de câte un cot și mă susținură în jos pe scări, purtându-mă cu o viteză care mă făcu să tremur. Ajunse în sala cea mare, Marthe o luă spre camerele lui Matthew, iar Ysabeau mă trase în direcția opusă.

— Camerele mele sunt mai aproape, spuse tăios mama lui Matthew.

— Se va simți mai în siguranță dacă va fi mai aproape de el, zise Marthe.

Cu un strigăt de exasperare, Ysabeau cedă.

La baza scărilor lui Matthew, Ysabeau răbufni într-o serie de expresii colorate, care sunau total anapoda în gura ei delicată.

— O duc eu, spuse ea când termină cu înjurăturile la adresa fiului ei, a forțelor naturii, a puterilor universului și a multor altor indivizi nespecificați, de obârșie îndoielnică, ce luaseră parte la construirea turnului.

Ysabeau îmi ridică fără greutate corpul mult mai mare decât al ei.

— De ce a trebuit să facă scările astea atât de răsucite – și să le mai și despartă în două prin palierul ăla – depășește puterea mea de înțelegere.

Marthe îmi așază părul ud în scobitura cotului lui Ysabeau și ridică din umeri.

— Ca să fie mai greu, desigur. Întotdeauna a complicat lucrurile. Și pentru el, și pentru toți ceilalți.

Nimeni nu se gândise să urce spre seară să aprindă lumânările, dar focul încă mocnea, iar încăperea îi păstrase o parte din căldură. Marthe dispăru în baie, iar zgomotul apei care curgea mă făcu să-mi examinez degetele, alarmată. Ysabeau azvârli doi bușteni enormi în vatră de parc-ar fi fost niște surcele, rupând o ditamai așchia dintr-unul înainte să ia foc. O folosi ca să ațâțe jarul și să-l transforme în flăcări, apoi ca să aprindă douăsprezece lumânări în doar câteva clipe. La lumina lor caldă, mă inspectă neliniștită din cap până-n picioare.

— N-o să mă ierte niciodată dacă te îmbolnăvești, îmi zise ea, luându-mi mâinile și examinându-mi unghiile.

Acestea se albăstriseră din nou, dar nu din cauza electricității. Acum erau vinete de frig, iar pielea mi se încrețise de la apa vrăjitoarească. Ysabeau îmi frecă degetele viguros între palmele ei.

Tremuram în continuare atât de puternic, încât îmi clănțăneau dinții, așa că mi-am tras mâinile dintre palmele ei ca să mă strâng singură în brațe, într-o încercare de a-mi păstra puțina căldură care-mi mai rămăsese în corp. Ysabeau mă luă din nou pe sus fără ceremonie și mă duse în baie.

— Trebuie să intre în cadă acum, se răsti ea.

Baia era plină de abur, iar Marthe se răsuci de lângă cadă ca s-o ajute pe Ysabeau să-mi dea jos hainele. În curând eram dezbrăcată și mă ridicară împreună ca să mă cufunde în apa fierbinte, ținându-mă cu câte o mână rece de subsuori. Șocul căldurii apei pe pielea mea înghețată mă cutremură. Urlând, m-am zbatut să ies din cada adâncă a lui Matthew.

— Șșșt, zise Ysabeau, dându-mi părul de pe față, în timp ce Marthe mă împingea înapoi în apă. Te vei încălzi. Trebuie să te încălzim.

Marthe stătu de pază la un capăt al căzii, iar Ysabeau rămase la celălalt, șoptind sunete mângâietoare și cântând încetișor. Trecu mult timp până când tremuratul meu încetă.

La un moment dat Marthe murmură ceva în occitană care includea numele lui Marcus.

Ysabeau și cu mine am spus amândouă „nu“ în același moment.

— O să fiu bine. Nu-i spune lui Marcus ce s-a întâmplat. Matthew nu trebuie să afle de magie. Nu acum, am zis printre dinții care-mi clănțăneau.

— Avem nevoie doar de puțin timp ca să te încălzim. Ysabeau avea o voce calmă, dar arăta îngrijorată.

Încet-încet, căldura începu să inverseze schimbările pe care apa vrăjitoarească le provocase în corpul meu. Marthe continua să toarne apă fierbinte în cadă, pe măsură ce corpul meu o răcea. Ysabeau luă un urcior vechi de tinichea de sub geam și-l cufundă în cadă, turnându-mi apă fierbinte pe cap și pe umeri. Când capul mi se încălzi, îl înfășură într-un prosop și mă cufundă un pic mai mult în cadă.

— Relaxează-te, îmi ordonă ea.

Marthe alerga între baie și dormitor, ducând haine și prosoape. Țâțâi dezaprobator când descoperi că nu aveam pijamale și văzu hainele vechi de yoga pe care le adusesem ca să dorm. Din punctul ei

de vedere, nu erau suficient de călduroase.

Ysabeau îmi atinse obrazii și creștetul cu dosul palmei și dădu din cap aprobator.

Mă lăsară să ies singură din cadă. Apa care se scurgea de pe corpul meu îmi amintea de cele întâmplare pe acoperiș, așa că mi-am înfipt bine degetele în podea ca să rezist atracției sale insidioase.

Marthe și Ysabeau mă înfolfiră în prosoape proaspăt luate de lângă foc, în care se simțea vag fumul de lemn. În dormitor, reușiră cumva să mă șteargă fără să-mi expună vreun centimetru de piele la aer, răsucindu-mă când într-o direcție, când într-alta la adăpostul prosoapelor, până când am simțit căldura iradiindu-mi din corp. Părul mi-l șterseră cu mișcări apăsate, apoi Marthe îmi trecu degetele printre șuvițe și le împleti într-o coadă strânsă pe lângă cap. Ysabeau arunca prosoapele ude pe un scaun de lângă foc pe măsură ce ieșeam din ele ca să mă îmbrac, aparent fără să le pese că riscau să strice lemnul vechi și tapiseria frumoasă.

Complet îmbrăcată acum, m-am așezat și am rămas cu privirea pierdută în flăcări. Marthe dispăru fără o vorbă în camerele de jos ale castelului și se întoarse cu o tavă cu sendvișuri mici și cu un ceainic aburind cu ceaiul ei de plante.

— Mănâncă. Acum.

Nu era o rugăminte, ci o comandă. Am dus unul dintre sendvișuri la gură și am ronțăit marginile.

Marthe își miji ochii când văzu o asemenea schimbare bruscă în obiceiurile mele alimentare.

— Mănâncă.

Mâncarea avea gust de rumeguș, dar stomacul îmi ghiorăia. După ce am înghițit două sendvișuri, Marthe îmi vâri o cană în mâini. Acum nu mai era nevoie să mă îndemne să beau. Lichidul fierbinte îmi alunecă pe gât, spălând vestigiile sărate ale apei.

— Aia a fost apă vrăjitoarească?

M-am cutremurat la amintirea cantității de apă care ieșise din mine.

Ysabeau, care rămăsese în picioare lângă fereastră, privind în întuneric, se îndreptă spre canapeaua din partea opusă a camerei.

— Da, zise ea. De mult n-am mai văzut o asemenea revărsare.

— Slavă Domnului că nu se întâmplă așa de obicei, am zis eu cu voce pierită, luând încă o înghițitură de ceai.

— Majoritatea vrăjitoarelor de azi nu sunt suficient de puternice ca

să atragă apa vrăjitoarească așa cum ai făcut tu. Pot stârni valuri în iazuri și pot provoca ploaia atunci când sunt nori. Dar nu devin una cu apa.

Ysabeau stătea în fața mea, studiindu-mă cu o curiozitate evidentă.

Devenisem una cu apa. Faptul că știam că ăsta era un lucru neobișnuit mă făcea să mă simt vulnerabilă – și mai singură decât până atunci.

Se auzi sunând un telefon.

Ysabeau vârî mâna în buzunar și scoase un aparat micuț, roșu, care părea ciudat de colorat și de modern în contrast cu pielea ei palidă și cu hainele ei clasice de culoare bej.

— *Oui?* Ah, bun. Mă bucur că ai ajuns și că ești în siguranță.

Vorbea în engleză din politețe față de mine; clătină din cap în direcția mea.

— Da, e bine. Mănâncă. Se ridică și-mi întinse telefonul. Matthew vrea să vorbească cu tine.

— Diana?

Abia îi auzeam vocea.

— Da?

Nu aveam încredere în mine însămi să spun prea multe, de teamă că din gură îmi va ieși și altceva în afară de cuvinte.

Matthew scoase un ușor oftat de ușurare.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine.

— Mama ta și Marthe îmi poartă de grijă.

„Și n-am inundat castelul“, am zis în gând.

— Ești obosită.

Distanța dintre noi îl făcea să fie neliniștit, așa că era atent la fiecare nuanță a conversației.

— Sunt. A fost o zi lungă.

— Atunci dormi, îmi zise el pe un ton neașteptat de blând.

Am închis ochii, simțind înțepătura bruscă a lacrimilor. Nu mă așteptam să dorm prea mult la noapte. Eram prea îngrijorată în legătură cu ce-ar putea face el într-o încercare eroică, prea puțin plănuită, de a mă proteja.

— Ai fost la laborator?

— Acum mă îndrept spre el. Marcus vrea să verific totul cu atenție și să mă asigur că am luat toate măsurile de precauție necesare. Miriam a verificat și sistemul de securitate al casei.

Spuse această jumătate de adevăr cu convingere, dar eu am recunoscut adevărata față a lucrurilor. Tăcerea persistă până când deveni incomodă.

— Matthew, te rog, nu încerca să negociezi cu Knox.

— Mă voi asigura că ești în siguranță înainte să te întorci la Oxford.

— Atunci nu mai e nimic de spus. Ești hotărât. La fel și eu.

I-am dat telefonul înapoi lui Ysabeau.

Ea se încruntă, apucându-l cu degete reci. Își luă rămas-bun de la fiul său, iar replica se auzi doar ca o izbucnire sacadată de sunete neinteligibile.

— Mulțumesc că nu i-ai spus despre apa vrăjitoarească, am zis încet, după ce Matthew închisese.

— E povestea ta, nu a mea, doar tu poți să i-o spui.

Ysabeau se duse lângă foc.

— N-are rost să încerc să spun o poveste pe care n-o înțeleg. De ce îmi răbufnește exact acum puterea? Întâi a fost vântul, apoi viziunile, iar acum apa. Mă trecu un fior.

— Ce fel de viziuni? Întrebă Ysabeau, vădit curioasă.

— Nu ți-a spus Matthew? ADN-ul meu are toată... *magia* asta în el, am spus, poticnindu-mă când am rostit cuvântul acesta. Testele ne-au avertizat că s-ar putea să am viziuni, și iată-le că au început.

— Matthew nu mi-ar spune niciodată ce ascunde sângele tău – cu siguranță, nu fără permisiunea ta, și probabil nici cu permisiunea ta.

— Am avut viziunile chiar aici, în castel. Ezitam. Tu cum ai învățat să le controlezi?

— Matthew ți-a spus că aveam viziuni înainte să devin vampir. Ysabeau clătină din cap. N-ar fi trebuit.

— Ai fost vrăjitoare?

Asta ar fi putut explica de ce-i displăceam atât de mult.

— Vrăjitoare? Nu. Matthew se întreabă dacă n-am fost cumva demon, dar eu sunt sigură că am fost un om obișnuit. Au și ei clarvăzătorii lor. Nu numai făpturile neomenești sunt binecuvântate sau blestemate în felul ăsta.

— Ai reușit vreodată să-ți controlezi clarviziunea și să anticipezi viziunile?

— Devine mai ușor cu timpul. Există semne care te avertizează. Pot fi subtile, dar le vei învăța. Marthe m-a ajutat și ea.

Era singura informație pe care o aveam despre trecutul lui Marthe.

Pentru a cine știe câta oară, m-am întrebat ce vârstă aveau femeile astea și ce întorsături ale sorții le aduseseră împreună.

Marthe stătea cu brațele încrucișate.

— *Ôc*, zise ea, aruncându-i lui Ysabeau o privire tandră, protectoare. E mai ușor dacă lași viziunile să se producă fără să te lupți cu ele.

— Sunt prea șocată când le am ca să mai pot lupta, am zis, gândindu-mă la momentele din salon și din bibliotecă.

— Șocul este modul în care corpul tău opune rezistență, spuse Ysabeau. Trebuie să încerci să te relaxezi.

— E greu să te relaxezi când vezi cavaleri în armură și chipurile unor femei pe care nu le-ai întâlnit niciodată amestecate cu scene din propriul tău trecut.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile.

— Ești prea epuizată ca să te gândești la asta acum. Ysabeau se ridică în picioare.

— Nu sunt gata de culcare.

Mi-am înăbușit un alt căscat cu dosul palmei.

Ea mă privi cercetătoare, ca un șoim falnic ce analizează un șoarece de câmp. Privirea îi deveni poznașă.

— Suie-te în pat și-ți voi povesti cum l-am făcut pe Matthew.

Oferta ei era prea tentantă ca să-i rezist. I-am urmat instrucțiunile, în timp ce ea își trăgea un scaun lângă pat, iar Marthe își făcea de lucru cu vasele și cu prosoapele.

— De unde să încep? Se îndreptă în scaun și rămase cu privirea pierdută în flăcările lumânărilor. Nu pot începe pur și simplu cu partea mea de poveste, trebuie să pornesc de la nașterea lui, aici în sat. Să știi că mi-l amintesc de când era copil. Tatăl și mama lui au venit aici când Philippe a hotărât să-și construiască reședința pe terenul ăsta, în vremea regelui Clovis. Țsta-i singurul motiv al existenței satului – a fost locul unde s-au instalat fermierii și meșteșugarii care au construit biserica și castelul.

— De ce a ales soțul tău acest loc?

M-am sprijinit de perne, cu genunchii strânși la piept sub învelitori.

— Clovis i-a promis aceste pământuri în speranța că-l va încuraja pe Philippe să lupte împotriva rivalilor lui. Soțul meu ținea mereu cu ambele tabere, ca să-i fie lui bine. Ysabeau zâmbi nostalgic. Foarte puțini își dădeau seama însă.

— Tatăl lui Matthew era fermier?

— Fermier? Ysabeau păru surprinsă. Nu, era tâmplar, așa cum a fost și Matthew înainte de a deveni pietrar.

Pietrar. Pietrele turnului se îmbinau atât de bine încât nu păreau să fi avut nevoie de mortar. Mai erau și hornurile ciudat împodobite din casa portarului de la Old Lodge, la care Matthew spusese că fusese nevoit să-l lase pe meșter să-și încerce mâna. Degetele lui lungi, subțiri erau destul de puternice ca să desfacă o stridie sau să spargă o castană. Încă o piesă din puzzle-ul care era Matthew își găsea locul, completând perfect războinicul, savantul și curteanul.

— Și au lucrat amândoi la castel?

— Nu la castelul ăsta, zise Ysabeau, privind în jur. Asta a fost un cadou din partea lui Matthew, atunci când m-a văzut tristă pentru că eram silită să părăsesc un loc pe care-l iubeam. El a dăruit fortăreața construită de tatăl său și a înlocuit-o cu una nouă. Ochii verzi cu negru ai lui Ysabeau scânteiară de amuzament. Philippe a fost furios. Dar era nevoie de o schimbare. Primul castel fusese construit din lemn și, cu toate că i se făcuseră adăugiri din piatră de-a lungul timpului, era un pic cam părăginit.

Mintea mea încerca să cuprindă cronologia evenimentelor, de la construirea primei fortărețe și a satului de lângă ea în secolul al șaselea până la turnul lui Matthew din secolul al treisprezecelea.

Ysabeau încreți din nas fără nicio plăcere.

— Apoi a trântit turnul ăsta în spate când s-a întors acasă, pentru că nu voia să locuiască atât de aproape de familia lui. Nu mi-a plăcut niciodată – părea un flecușteț romantic –, dar era dorința lui, așa că i-am dat voie. Ridică din umeri. Era un turn tare ciudat. Nu contribuia la apărarea castelului. Matthew construise deja mai multe turnuri decât ne trebuiau.

Ysabeau continuă să-și depene povestea, părând doar parțial prezentă în secolul al douăzeci și unulea.

— Matthew s-a născut în sat. A fost întotdeauna un copil foarte inteligent, foarte curios. Îl înnebunea pe tatăl său, ținându-se după el până la castel și punând mâna pe tot felul de unelte, bețe și pietre. Pe vremea aia, copiii învățau meserie devreme, dar Matthew era precoce. Când a reușit să țină în mână o toporișcă fără să se rănească, a fost pus la treabă.

Un Matthew de opt anișori, cu picioare lungi și subțiri și cu ochi verzi-cenușii alerga pe dealuri în imaginația mea.

— Da, zâmbi ea, în acord cu gândurile mele nerostite. Într-adevăr, a fost un copil frumos. Apoi un tânăr frumos. Era neobișnuit de înalt pentru acele vremuri, deși nu atât de înalt pe cât a crescut când a devenit vampir. Și avea un simț al umorului malițios. Mereu pretindea că ceva nu mergea bine sau că nu primise instrucțiuni despre nu știu ce grindă a acoperișului sau nu știu ce fundație. Philippe credea întotdeauna poveștile lui de adormit copiii. Vocea lui Ysabeau era indulgentă. Primul tată al lui Matthew a murit când el se apropia de optsprezece ani. Prima lui mamă era moartă deja de ani buni. Matthew era singur, și noi nu știam dacă va găsi o fată cu care să se însoare și să-și întemeieze o familie. Apoi a cunoscut-o pe Blanca.

Ysabeau făcu o pauză, și privirea îi rămase egală și lipsită de malițiozitate.

— Nu cred că ți-ai imaginat că n-a fost iubit de femei.

Era o afirmație, nu o întrebare. Marthe îi aruncă o privire urâtă, dar tăcu din gură.

— Sigur că nu, am zis calm, deși îmi simțeam inima grea.

— Blanca era nouă în sat, servitoarea unuia dintre maiștrii pietrari pe care Philippe îi adusese de la Ravenna ca să construiască prima biserică. Era albă la față, după cum îi spunea și numele, avea ochii de culoarea cerului de primăvară, iar părul ei era ca o plasă țesută din fire de aur.

În viziunile pe care le avusesem când mă dusesem să-i aduc computerul lui Matthew îmi apăruse o femeie frumoasă și palidă. Descrierea făcută de Ysabeau Blancăi se potrivea perfect.

— Avea un zâmbet dulce, nu-i așa? am șoptit.

Ysabeau făcu ochii mari.

— Da, așa e.

— Știu. Am văzut-o când armura lui Matthew a reflectat lumina în biroul lui.

Marthe scoase un sunet de avertizare, dar Ysabeau continuă:

— Uneori, Blanca părea atât de delicată, încât mă temeam să nu se rupă când scotea apă din fântână sau culegea legume. Matthew al meu era atras de delicatețea asta, presupun. Întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile.

Ochii lui Ysabeau alunecară peste formele mele. Erau departe de a fi fragile.

— S-au căsătorit când Matthew a împlinit douăzeci și cinci de ani și

putea deja întreține o familie. Blanca nu avea decât nouăsprezece. Bineînțeles, erau un cuplu frumos. Matthew, care era brunet, contrasta puternic cu drăgălășenia palidă a Blancăi. Se iubeau foarte mult și aveau o căsătorie fericită. Dar părea că nu puteau avea copii. Blanca pierdea sarcină după sarcină. Mi-e greu să-mi închipui ce-o fi fost în casa lor, să vadă atâția copii din sângele lor cum se sting înainte de a apuca măcar să respire.

Nu eram sigură că vampirii puteau plânge, deși îmi aminteam de lacrima pătată de sânge de pe obrazul lui Ysabeau din viziunile pe care le avusesem în salon. Chiar și fără lacrimi, ea arăta acum ca și când ar fi plâns, cu chipul transformat într-o icoană a regretelor.

— În cele din urmă, după mai mulți ani de încercări eșuate, Blanca a rămas iar însărcinată. Era în 531. Ce mai an! În sud apăruse un nou rege, iar luptele reizbucniseră. Matthew începuse să arate fericit, ca și cum îndrăznea să spere că acest copil va supraviețui. Și așa a și fost. Lucas s-a născut în toamnă și a fost botezat în biserica neterminată la a cărei construcție ajuta și Matthew. A fost o naștere grea pentru Blanca. Moașa i-a zis că e ultimul copil pe care-l va purta în pântec. Însă, pentru Matthew, Lucas era de ajuns. Și semăna atât de mult cu tatăl său, cu buclele acelea negre și bărbia ascuțită – și cu picioarele lui lungi.

— Ce s-a întâmplat cu Blanca și cu Lucas? am întrebat încet.

Nu mai erau decât șase ani până la transformarea lui Matthew în vampir. Trebuia să se fi întâmplat ceva, altfel el n-ar fi lăsat-o niciodată pe Ysabeau să-i schimbe viața.

— Matthew și Blanca își priveau fiul cum creștea și înflorea. Matthew învățase să lucreze piatra în locul lemnului, și primea o sumedenie de comenzi de la nobilii de aici și până la Paris. Apoi satul a fost lovit de febră. Toți s-au îmbolnăvit. Matthew a supraviețuit, Blanca și Lucas, nu. Asta era în 536. Anul dinainte fusese ciudat, cu foarte puțin soare, iar iarna fusese rece. Când veni primăvara, veni și boala, și-i luă cu ea pe Blanca și pe Lucas.

— Sătenii nu se întrebau de ce tu și Philippe ați rămas sănătoși?

— Ba da, desigur. Dar pe atunci existau mai multe explicații decât ar fi posibile astăzi. Le era mai ușor să creadă că Dumnezeu se mâniase pe sat sau că asupra castelului fusese aruncat un blestem decât să creadă că *manjasang* trăiau printre ei.

— *Manjasang?*

Am încercat să rostogolesc silabele prin gură așa cum făcuse Ysabeau.

— E cuvântul din limba veche pentru vampir – „mâncător de sânge“. Câte unii bănuiau adevărul și-l șopteau la gura focului. Dar, în zilele acelea, întoarcerea războinicilor ostrogoți era o perspectivă mult mai amenințătoare decât un stăpân *manjasang*. Philippe a promis sătenilor că avea să-i apere dacă se întorceau jefuitoarii. În plus, aveam grijă să nu vânăm niciodată aproape de casă, explică ea cu afectare.

— Ce-a făcut Matthew după ce au murit Blanca și Lucas?

— A jelit. Era de neconsolat. Nu mai mânca. Arăta ca un schelet, iar sătenii au venit la noi după ajutor. I-am dus de mâncare – Ysabeau zâmbi spre Marthe –, l-am făcut să mănânce și m-am plimbat cu el până când i-a mai trecut neliniștea. Când nu putea dormi, mergeam la biserică și ne rugam pentru sufletul Blancăi și al lui Lucas. În acele vremuri, Matthew era foarte credincios. Vorbeam despre rai și iad, iar el se tot întreba unde se duseseră sufletele lor și dacă va reuși să le regăsească.

Matthew fusese atât de blând cu mine când mă treziseam. Oare nopțile dinainte de a deveni vampir fuseseră la fel de lipsite de somn precum cele care urmaseră?

— În toamnă, deja părea mai optimist. Dar iarna a fost grea. Oamenii erau flămânzi, iar epidemia a continuat. Moartea era pretutindeni. Primăvara nu a reușit să îndepărteze nenorocirile. Philippe își făcea griji în legătură cu construcția bisericii, iar Matthew muncea mai mult ca oricând. La începutul celei de-a doua săptămâni din iunie, a fost găsit pe podeaua de sub boltă, cu picioarele și spatele rupte.

Am icnit la gândul că trupul moale, uman, al lui Matthew se prăbușise pe pietrele tari.

— Desigur, nu avea cum să supraviețuiască acelei căzături, zise Ysabeau încet. Era muribund. Unii dintre zidari ziceau că alunecase. Alții spuneau că stătea în picioare pe schelă și într-o clipă dispăruse. Se gândeau că Matthew se aruncase și vorbeau deja despre faptul că nu-l puteau îngropa în biserică pentru că era sinucigaș. Nu-l puteam lăsa să moară temându-se că avea să ajungă în iad. Își făcea atâtea griji în legătură cu reunirea cu Blanca și cu Lucas – cum putea să meargă la moarte întrebându-se dacă nu cumva va fi despărțit de ei pe vecie?

— Ai făcut ceea ce trebuia.

Și pentru mine ar fi fost imposibil să-l las așa, indiferent de starea lui sufletească. Să-i las trupul sfărâmat în dureri era de neconceput. Dacă sângele meu l-ar fi salvat, l-aș fi folosit.

— Oare? Ysabeau clătină din cap. N-am fost sigură niciodată. Philippe mi-a spus că era hotărârea mea dacă îl făceam pe Matthew membru al familiei sau nu. Făcusem și alți vampiri cu sângele meu și aveam să mai fac după el. Dar cu Matthew a fost altceva. Țineam la el și știam că zeii îmi dădeau o șansă de a-l face copilul meu. Avea să fie răspunderea mea să-l învăț cum trebuie să fie un vampir pe lume.

— Ți-a opus rezistență? am întrebat, neputând să mă abțin.

— Nu, replică ea. Își ieșise din minți de durere. Le-am spus tuturor să plece, zicându-le că vom aduce un preot. Dar, bineînțeles, n-am făcut-o. Eu și Philippe ne-am dus la Matthew și i-am explicat că-l puteam face să trăiască veșnic, fără durere, fără suferință. Mult mai târziu, Matthew ne-a spus că el crezuse atunci că eram Ioan Botezătorul și Fecioara Maria, care veniseră să-l ia în rai ca să fie împreună cu soția și cu copilul lui. Când i-am oferit sângele meu, a crezut că eram preotul care-i dădea ultima împărtășanie.

Singurele zgomote din cameră erau răsuflarea mea liniștită și trosnetul buștenilor în foc. Voiam detalii despre felul cum Ysabeau îl crease pe Matthew, dar mi-era teamă să întreb, în caz că era ceva despre care vampirii nu discutau. Poate că era prea intim sau prea dureros. Ysabeau îmi povesti însă curând, singură, fără să se lase rugată.

— Mi-a sorbit sângele atât de ușor, de parcă fusese crescut de mic cu așa ceva, zise ea cu un oftat adânc. Matthew nu fusese unul dintre acei oameni care se feresc când simt mirosul sau văd priveliștea. Mi-am sfâșiat încheietura mâinii singură, cu dinții, și i-am spus că sângele meu îl va vindeca. Și-a băut salvarea fără teamă.

— Și după aceea? am șoptit.

— După aceea, a fost... dificil, zise Ysabeau prudentă. Toți noii vampiri sunt puternici și flămânzi, dar Matthew era aproape imposibil de controlat. Era furios că era vampir, iar nevoia de a se hrăni îi era nesățioasă. Eu și Philippe a trebuit să vânam toată ziua, săptămâni întregi, ca să-l satisfacem. Corpul i s-a schimbat mai mult decât ne așteptam. Toți vampirii devenim mai înalți, mai frumoși și mai puternici. Eu eram mult mai scundă înainte să devin vampir. Dar Matthew s-a transformat dintr-un om subțire ca o trestie într-o ființă

formidabilă. Soțul meu era mai corpolent decât noul meu fiu, dar, în elanul de început al sângelui, Matthew îi dădea chiar și lui de furcă.

M-am forțat să nu simt repulsie față de foamea și de furia lui Matthew. Ochii mei rămăseră fixați asupra mamei lui și nu i-am închis nici măcar o clipă în semn de respingere a ceea ce aflasem despre el. De asta se temea Matthew, că voi ajunge să înțeleg cine fusese – cine era încă – și că voi simți repulsie.

— Ce l-a liniștit? am întrebat.

— Când a considerat că nu mai exista riscul ca Matthew săucidă tot ce-i ieșea în cale, Philippe l-a luat cu el la vânătoare, explică Ysabeau. Vânătoria a dat de lucru minții lui, iar hăituiră vânatului i-a pus la treabă corpul. Curând, râvnea să vâneze mai mult decât râvnea la sânge, ceea ce e un semn bun la vampirii tineri. Însemna că nu mai era o creatură guvernată de pofte, ci că redevenise rațional. După aceea a fost numai o chestiune de timp până când simțul moral i-a revenit și a început să gândească înainte de a ucide. Apoi nu am mai avut a ne teme decât de perioadele negre, când resimțea din nou pierderea Blăncăi și a lui Lucas și se întorcea împotriva oamenilor ca să-și potolească foamea.

— În acele momente îl ajuta ceva?

— Uneori îi cântam – același cântec pe care ți l-am cântat și ție în seara asta, dar și altele. Asta îi potolea adeseori suferința. Alteori, pleca de-acasă. Philippe mi-a interzis să-l urmez sau să-i pun întrebări când se întorcea.

Când mă privi, Ysabeau avea ochii negri. Schimbul nostru de priviri confirmă ceea ce bănuiam amândouă: că Matthew rătăcise cu alte femei, căutând alinare în sângele lor și în atingerea unor mâini care nu erau nici ale mamei, nici ale soției lui.

— E atât de controlat, am zis eu gânditoare, mi-e greu să mi-l închipui astfel.

— Matthew are sentimente profunde. Este și o binecuvântare, și o povară să iubești atât de mult încât să suferi crâncen atunci când iubirea dispăre.

În vocea lui Ysabeau se simțea o notă de amenințare. Bărbia mi se ridică sfidător, iar degetele începură să mă furnice.

— Atunci va trebui să am grijă ca iubirea mea să nu-l părăsească niciodată, am zis apăsat.

— Și cum vei face asta? mă tachină Ysabeau. Vei deveni și tu vampir,

ca să ni te alături la vânătoare? Râse, dar în răsul ei nu se simțea nici bucurie, nici veselie. Fără îndoială, asta a sugerat Domenico. O simplă mușcătură, apoi golirea venelor, schimbarea sângelui tău cu al nostru. Congregația nu ar mai avea temeii să se amestece în treburile tale.

— Ce vrei să spui? am întrebat, amorțită.

— Nu vezi? mârâi Ysabeau. Dacă trebuie să fii cu Matthew, atunci devino una de-a noastră. Așa îl vei scăpa și pe el, și te vei scăpa și pe tine însăși de pericol. Poate că vrăjitoarele vor să rămâi una de-a lor, dar nu vor obiecta la relația voastră dacă ești și tu vampir.

Un mârâit profund începu să se audă din gâtulejul lui Marthe.

— De-asta a plecat Matthew? Congregația i-a ordonat să mă transforme în vampir?

— Matthew nu te-ar face niciodată *manjasang*, zise Marthe disprețuitoare, cu ochii scăpărând de furie.

— Nu. Vocea lui Ysabeau era ușor malițioasă. După cum ți-am spus, întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile.

Ăsta era unul dintre secretele pe care Matthew le păstra față de mine. Dacă aș fi fost și eu vampir, deasupra capetelor noastre n-ar mai fi planat niciun fel de interdicții, prin urmare, n-am mai fi avut niciun motiv să ne temem de Congregație. Tot ce trebuia să fac era să devin altcineva.

Am contemplat această posibilitate cu surprinzător de puțină panică sau frică. Aș fi putut fi cu Matthew și aș fi fost chiar mai înaltă. Ysabeau m-ar ajuta. Ochii ei scânteiară când mă văzu ducând mâna la gât.

Dar trebuia să iau în calcul și viziunile mele, ca să nu mai pomenesc de puterea vântului și a apei. Încă nu înțelegeam potențialul magic pe care-l aveam în sânge. Ca vampir, s-ar fi putut să nu rezolv niciodată misterul manuscrisului *Ashmole 782*.

— I-am promis, zise Marthe cu o voce aspră. Diana trebuie să rămână ceea ce este – o vrăjitoare.

Ysabeau își arătă dinții într-un fel neplăcut și încuviință.

— Ai promis și să nu-mi spui ce s-a întâmplat de fapt la Oxford?

Mama lui Matthew mă studie cu atenție.

— Trebuie să-l întreb pe Matthew când se întoarce. Nu e povestea mea.

Aveam și alte întrebări – întrebări pe care Matthew fusese poate prea preocupat ca să le marcheze ca interzise.

— Poți să-mi spui de ce contează faptul că o făptură, și nu un om, a încercat să intre în laborator?

Cât timp Ysabeau îmi analiză vorbele, se așternu tăcerea. În cele din urmă, răspunse:

— Deșteaptă fată. La urma urmelor, nu i-am promis lui Matthew să păstrez tăcerea în legătură cu regulile de bună purtare. Mă privi cu o urmă de aprobare. Un asemenea comportament este inacceptabil printre ființele supranaturale. Să sperăm că a fost un demon poznaș, care nu-și dă seama de gravitatea faptelor sale. Matthew s-ar putea să-l ierte.

— Întotdeauna i-a iertat pe demoni, mormăi Marthe sumbru.

— Și dacă n-a fost un demon?

— Dacă a fost un vampir, asta e o insultă teribilă. Noi suntem ființe teritoriale. Un vampir nu intră în casa altui vampir sau pe domeniul acestuia fără permisiune.

— Și Matthew ar ierta o asemenea insultă?

Judecând după expresia de pe chipul lui Matthew când lovise mașina cu pumnul, bănuiam că răspunsul era nu.

— Poate, zise Ysabeau cu îndoială. N-a fost luat nimic, nimic n-a fost stricat. Dar probabil că Matthew ar cere o pedeapsă.

Încă o dată mă trezeam în plin Ev Mediu, în care principala preocupare era păstrarea onoarei și a reputației.

— Și dacă a fost o vrăjitoare? am întrebat încet.

Mama lui Matthew își întoarse fața.

— Dacă o vrăjitoare ar face așa ceva, ar fi un act de agresiune. Nicio scuză nu ar fi suficientă.

În mintea mea răsunară clopote de alarmă.

Am azvârlit păturile deoparte și mi-am lăsat picioarele să alunece de pe pat.

— Spargerea a fost menită să-l provoace pe Matthew. S-a dus la Oxford crezând că va putea încheia o înțelegere de bună-credință cu Knox. Trebuie să-l avertizăm.

Am simțit mâinile lui Ysabeau ferme pe genunchii și pe umărul meu, oprindu-mă.

— Știe deja, Diana.

Informația își făcu loc în mintea mea.

— De-asta n-a vrut să mă ia cu el la Oxford? E în pericol?

— Sigur că e în pericol, zise Ysabeau pe un ton tăios. Dar va face tot

ce va putea ca să pună capăt situației.

Îmi ridică picioarele la loc pe pat și mă înveli bine.

— Ar trebui să fiu acolo, am protestat eu.

— N-ai face decât să-i distragi atenția. Vei rămâne aici, așa cum ți-a spus el.

— Eu n-am niciun cuvânt de spus? am întrebat cred că a suta oară de când sosisem la Sept-Tours.

— Nu, ziseră amândouă femeile în aceeași clipă.

— Într-adevăr, ai multe de învățat despre vampiri, spuse Ysabeau din nou, dar de data asta cu oarecare regret.

Aveam multe de învățat despre vampiri. Asta o știam și eu.

Dar cine avea să mă învețe? Și când?

Capitolul 24

„De departe am văzut cum un nor negru acoperă pământul. A absorbit pământul și mi-a acoperit sufletul în timp ce mărilor se revărsau, devenind putred și corupt la amenințarea iadului și a umbrei morții. O furtună mă copleși“, am citit cu glas tare din *Aurora consurgens* a lui Matthew.

Întorcându-mă la computer, am scris câteva comentarii despre imaginile pe care autorul anonim le folosisese pentru a descrie *nigredo*, una dintre etapele periculoase ale transformării alchimice. În această etapă a procesului, combinarea unor substanțe precum mercurul și plumbul degaja un fum toxic ce primejduia sănătatea alchimistului. Ca atare, unul dintre personajele asemănătoare cu un gargui ale lui Bourgot Le Noir se ținea strâns de nas, evitând norul pomenit în text.

— Ia-ți hainele de călărie.

Am ridicat capul dintre paginile manuscrisului.

— Matthew m-a pus să-i promit că te voi scoate la aer. A zis că asta te va ajuta să nu te îmbolnăvești, explică Ysabeau.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Ysabeau. Domenico și apa vrăjitoarească mi-au epuizat rezervele de adrenalină, dacă asta te preocupă.

— Matthew ți-a spus probabil cât de tentant este mirosul de panică pentru un vampir.

— Marcus mi-a spus, am corectat-o eu. De fapt, mi-a spus ce gust are. Dar cum miroase?

Ysabeau ridică din umeri.

— Mirosul e la fel ca gustul. Poate un pic mai exotic – miroase un pic a mosc, cred. N-am fost niciodată prea atrasă de el. Eu prefer să ucid, nu să vânez. Dar fiecare cu preferințele lui.

— În ultima vreme nu mai am atâtea atacuri de panică. Nu e nevoie să mă scoți la o partidă de călărie. M-am întors la munca mea.

— De ce crezi că au dispărut? mă întrebă Ysabeau.

— Sincer, nu știu, am zis cu un oftat, privind-o.

— Ești așa de mult timp?

— De când aveam șapte ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Părinții mei au fost omorâți în Nigeria, am replicat scurt.

— Asta înfățișa poza pe care ai primit-o – cea care l-a făcut pe Matthew să te aducă la Sept-Tours.

Când am încuviințat, gura lui Ysabeau se transformă într-o linie dură, cunoscută.

— Porcii.

Îi puteam numi și mai rău, dar „porci“ era un cuvânt destul de bun. Și dacă îi puneam pe cei care-mi trimiseseră fotografia la un loc cu Domenico Michele, atunci era exact categoria potrivită.

— Fie că simți panică, fie că nu, zise Ysabeau cu vioiciune, vom face mișcare, așa cum a vrut Matthew.

Am închis computerul și am urcat în cameră să mă schimb. Hainele mele de călărie erau împăturite frumos în baie mulțumită lui Marthe, dar cizmele îmi rămăseseră în grajd, împreună cu casca și cu jacheta. M-am strecurat în pantalonii negri, am tras pe mine o bluză pe gât și m-am încălțat cu mocasinii peste o pereche de șosete groase, apoi am coborât la parter în căutarea mamei lui Matthew.

— Sunt aici, mă strigă ea.

Am urmat sunetul vocii ei și am ajuns într-o încăpere mică, zugrăvită în nuanțe calde de teracotă. Era împodobită cu farfurii vechi, coarne de animale și un dulap străvechi în care ar fi încăput toată vesela unui han. Ysabeau mă privi peste paginile din *Le Monde*, inspectându-mă centimetru cu centimetru.

— Marthe îmi spune că ai dormit.

— Da, mulțumesc.

M-am mutat de pe un picior pe altul, de parcă așteptam să mă primească directorul școlii ca să-i dau explicații de ce m-am purtat urât.

Marthe mă salvă de stinghereală sosind cu un ceainic plin. Și ea mă inspectă din cap până-n picioare.

— Ești mai bine azi, anunță ea într-un final, întinzându-mi o cană.

Rămase acolo încruntată, până când mama lui Matthew lăsă deoparte ziarul, apoi plecă.

După ce mi-am terminat ceaiul, ne-am dus la grajd. Ysabeau a trebuit să mă ajute cu cizmele, pentru că erau încă prea rigide ca să mă

încalț și să mă descalț cu ușurință, apoi mă urmări cu atenție în timp ce-mi puneam jacheta ca o carapace de țestoasă și casca.

Era limpede că echipamentul de siguranță făcea parte din instrucțiunile lui Matthew. Desigur, Ysabeau nu purta nimic protector – doar o jachetă cafenie matlasată. Relativa indestructibilitate a vampirilor era un avantaj la călărie.

În padoc, Fiddat și Rakasa stăteau una lângă alta, aproape identice, inclusiv datorită șeilor de tip fotoliu pe care le purtau.

— Ysabeau, am protestat, Georges a pus o șa greșită pe Rakasa. Eu nu călăresc într-o parte.

— Ți-e teamă să încerci?

Mama lui Matthew mă cântărea din priviri.

— Nu! am zis, stăpânindu-mi izbucnirea. Doar că prefer să călăresc bărbătește.

— De unde știi?

Ochii ei ca smaraldele scânteiară malițios.

Am rămas așa câteva clipe, privindu-ne țintă una pe alta. Rakasa bătu din copită și privi peste umăr.

„Aveți de gând să călăriți sau să stați de vorbă?” părea să întrebe.

„Poartă-te frumos”, am replicat brusc, ducându-mă la ea și sprijinindu-i încheietura piciorului de genunchiul meu.

— Georges a verificat-o, spuse Ysabeau pe un ton plictisit.

— Nu călăresc cai pe care nu i-am inspectat eu însămi.

Am examinat copitele Rakasei, mi-am trecut mâinile peste frâie și mi-am strecurat degetele pe sub șa.

— Și Philippe făcea la fel.

Vocea lui Ysabeau avea o nuanță de respect reticent. Cu o nerăbdare prost ascunsă, mă urmări până când am terminat. Când am fost gata, o conduse pe Fiddat spre niște trepte și așteptă s-o urmez. După ce mă ajută să mă urc în drăcovenia aia de șa, sări și ea pe cal. Dintr-o privire, mi-am dat seama că mă aștepta o dimineață pe cinste. Judecând după postura sa, Ysabeau călărea și mai bine decât Matthew – iar el era cel mai bun călăreț pe care-l văzusem vreodată.

— Mișcă-te un pic, zise Ysabeau. Trebuie să mă asigur că n-ai să cazi de pe cal și să-ți rupi gâtul.

— Acordă-mi un strop de încredere, Ysabeau.

„Nu mă trânti”, m-am târguit eu cu Rakasa, „și am să mă asigur că vei căpăta câte un măr pe zi pentru tot restul vieții.”

Urechile iepei mele țâsniră în față, apoi în spate, și ea scoase un nechezat ușor. Am dat ocol de două ori padocului, apoi m-am oprit fără efort în fața mamei lui Matthew.

— Mulțumită?

— Ești o călăreață mai bună decât mă așteptam, recunosc eu. Probabil ai putea să sari, dar i-am promis lui Matthew că n-o vom face.

— A reușit să-ți smulgă destule promisiuni înainte de a pleca, am mormăit eu, sperând că nu mă va auzi.

— Într-adevăr, zise ea cu sarcasm, unele mai greu de ținut ca altele.

Am ieșit pe poarta deschisă a padocului. Georges o salută pe Ysabeau cu mâna la șapcă și închise poarta în urma noastră, rânjind și clătinând din cap.

Prin grija mamei lui Matthew am călărit pe un teren relativ plan până când m-am obișnuit cu șaua cea ciudată. Important era să stai drept indiferent cât de lipsit de echilibru te simțeai.

— Nu e prea rău, am spus eu după douăzeci de minute.

— E mai bine acum, că șaua are două oblâncuri, zise Ysabeau. Înainte, șeile laterale nu erau bune decât ca să fii condusă de un bărbat. Dezgustul său era evident. Abia atunci când regina italiană a adăugat un oblânc și o scară la șaua ei, am putut să ne controlăm caii. Amanta soțului său călărea bărbătește, așa că putea să-l însoțească atunci când călărea. Caterina era mereu lăsată acasă, lucru foarte neplăcut pentru o soție. Îmi aruncă o privire usturătoare. Târfa lui Henric primise numele zeiței vânătorii, ca și tine.

— Eu nu m-aș fi pus cu Caterina de Medici.

— Amanta regelui, Diane de Poitiers, era ființa cu adevărat periculoasă, spuse Ysabeau pe un ton sumbru. Era vrăjitoare.

— În realitate sau e o figură de stil? am întrebat cu interes.

— Ambele, zise mama lui Matthew pe un ton atât de aspru că ar fi putut să răzuiască tencuiala de pe pereți.

Am râs. Ysabeau păru surprinsă, apoi mi se alătură.

Am călărit un pic mai departe. Ysabeau adulmecă aerul și se înălță în șa, vigilentă.

— Ce e? am întrebat neliniștită, strângând frâul Rakasei.

— Un iepure.

O îndemnă pe Fiddat la un galop ușor. Am urmat-o îndeaproape, nevrând să văd dacă era dificil să descoperi o vrăjitoare în pădure, așa cum sugerase Matthew.

Am țâșnit printre copaci și am ieșit în câmp deschis. Ysabeau o trase de frâu pe Fiddat, iar eu m-am oprit alături de ea.

— Ai văzut vreodată cum omoară un vampir? mă întrebă Ysabeau, urmărindu-mi reacția cu atenție.

— Nu, am spus pe un ton calm.

— Iepurii sunt mici. Vom începe cu ei. Așteaptă aici.

Sări din șa și ateriză fără zgomot pe pământ. Docilă, Fiddat rămase nemișcată, privindu-și stăpâna.

— Diana, zise aceasta pe un ton tăios, neluându-și ochii de la pradă, să nu te apropii de mine în timp ce vânez sau mă hrănesc. Ai înțeles?

— Da.

Mintea mea începu să-și imagineze ce ar fi urmat. Ysabeau avea de gând să prindă un iepure, să-l omoare și să-i bea sângele în fața mea? Cel mai bun lucru părea a fi să mă țin la distanță.

Mama lui Matthew țâșni în fugă prin iarbă, mișcându-se atât de repede încât îmi era imposibil s-o urmăresc cu privirea. Încetini așa cum face un șoim în aer înainte de a se năpusti asupra prăzii, apoi se aplecă și apucă de urechi un iepure speriat. Îl ținu ridicat în semn de triumf, apoi își înfipse dinții drept în inima animalului.

Iepurii or fi ei mici, dar sângerează surprinzător de mult dacă muști din ei cât sunt încă vii. A fost groaznic. Ysabeau supse tot sângele animalului, care încetă repede să se mai zbată, apoi se șterse la gură cu blana lui și-i aruncă stârvul în iarbă. Peste trei secunde, se arunca înapoi în șa. Obrajii i se coloraseră ușor, iar ochii îi sclipeau mai tare ca de obicei. Odată ajunsă călare, se uită la mine.

— Deci? întrebă ea. Mergem să căutăm ceva mai sățios sau vrei să te întorci acasă?

Ysabeau de Clermont mă testa.

— După tine, am zis eu sumbru, atingând cu călcâiul flancul Rakasei.

Restul plimbării noastre călare nu se măsură după mișcarea soarelui, care era încă ascuns după nori, ci după cantitățile din ce în ce mai mari de sânge pe care gura flămândă a lui Ysabeau le sorbea din victimele ei. Mânca fără să facă prea mare mizerie. Dar avea să treacă ceva timp până când să mă pot gândi liniștită la o felie de friptură.

Eram anesteziată la vederea sângelui după ce văzusem iepurele, apoi animalul asemănător cu o veveriță enormă, despre care Ysabeau îmi spusese că era o marmotă, apoi vulpea și capra sălbatică – sau așa credeam. Căci, atunci când Ysabeau începu să hăituiască o căprioară

tână, ceva se revoltă înăuntrul meu.

— Ysabeau, am protestat. E imposibil să-ți mai fie foame. Las-o.

— Ce? Zeița vânătorii nu vrea să-i urmăresc cerbul? Vocea ei era batjocoritoare, dar în privire i se citea curiozitatea.

— Da, am spus repede.

— Nici eu nu vreau ca tu să-mi vânezi fiul. Crezi că va ieși ceva bun din asta?

Ysabeau se aruncă de pe cal.

Mă mâncau degetele să intervin, și tot ce am putut face a fost să mă feresc din calea ei în timp ce își urmărea prada. După fiecare victimă, ochii ei îmi dezvăluiau că nu își stăpânea pe deplin emoțiile și nici faptele.

Căprioara încercă să scape. Aproape reușise, sărind într-un tufăriș, dar Ysabeau o sperie și o sili să iasă din nou în spațiu deschis. După aceea, oboseala o făcu să piardă teren. Hăituiala declanșă în mine ceva visceral. Ysabeau omora repede, iar căprioara nu suferi, dar a trebuit să-mi mușc buza ca să nu încep să strig.

— Gata, zise ea cu satisfacție, întorcându-se la Fiddat. Ne putem întoarce la Sept-Tours.

Fără să scot o vorbă, am răsucit-o pe Rakasa în direcția castelului.

Ysabeau apucă de dârlogii calului meu. Pe cămașa ei crem se vedeau stropi mici de sânge.

— Acum mai crezi că vampirii sunt frumoși? Încă mai crezi că îți va fi ușor să trăiești alături de fiul meu, știind că trebuie să ucidă ca să supraviețuiască?

Îmi era greu să folosesc cuvintele „Matthew“ și „a ucide“ în aceeași propoziție. Dacă ar fi fost să-l sărut într-o zi, abia întors de la vânătoare, era posibil să aibă încă gust de sânge pe buze. Iar zile asemenea celei pe care o petreceam acum cu Ysabeau aveau să apară periodic.

— Dacă încerci să mă îndepărtezi de fiul tău sperându-mă, Ysabeau, n-ai să reușești, am spus pe un ton hotărât. Va trebui să te străduiești mai mult.

— Zicea Marthe că asta nu va fi de ajuns ca să te fac să te răzgândești, mărturisi ea. A avut dreptate.

I-am vorbit pe un ton sec:

— Încercarea s-a terminat? Putem merge acasă?

Ne-am îndreptat spre copaci în tăcere. Odată aflate la adăpostul frunzișului verde al pădurii, Ysabeau se întoarse către mine.

— Înțelegi de ce nu trebuie să-l iei la întrebări pe Matthew când îți spune să faci ceva?

Am oftat:

— Gata cu lecțiile pe ziua de azi.

— Crezi că obiceiurile noastre alimentare sunt singurul obstacol dintre tine și fiul meu?

— Haide, Ysabeau, ce crezi? De ce trebuie să fac ce spune Matthew?

— Pentru că el e cel mai puternic vampir din castel. El e capul gospodăriei.

Am privit-o uluită.

— Vrei să spui că trebuie să-l ascult pentru că el e masculul alfa?

— Și crezi că *tu* ești, de fapt, personajul dominant? izbucni Ysabeau în râs.

— Nu, am recunoscut eu.

Nici Ysabeau nu era. Ea făcea ce-i spunea Matthew. La fel și Marcus, Miriam și toți vampirii din Biblioteca Bodleiană. Până și Domenico dăduse înapoi în cele din urmă.

— Astea-s regulile haitei de Clermont?

Ysabeau dădu din cap, cu ochii verzi scânteietori.

— Trebuie să ascuți pentru propria ta siguranță – ca și pentru a lui și a tuturor celorlalți. Asta nu e un joc.

— Înțeleg, Ysabeau.

Îmi pierdeam răbdarea.

— Nu, nu înțelegi, zise ea încet. Și nici nu vei înțelege până când nu vei fi forțată să vezi, așa cum te-am făcut eu să vezi ce înseamnă pentru un vampir săucidă. Până atunci, astea sunt simple vorbe. Într-o zi, îndărătnicia ta te va costa viața sau va omorî pe altcineva. Atunci vei ști de ce ți-am spus toate astea.

Ne-am întors la castel fără să ne mai spunem nimic. Când am străbătut domeniul de la parter al lui Marthe, ea ieși din bucătărie cu un pui în mână. M-am albit. Marthe observă picăturile minuscule de sânge de pe manșetele lui Ysabeau și icni.

— Diana trebuie să știe, șuieră Ysabeau.

Marthe zise ceva care suna vulgar și jignitor în occitană, apoi îmi făcu semn cu capul.

— Fetișo, vino cu mine. O să te învăț să faci ceaiul meu.

Acum era rândul lui Ysabeau să se arate furioasă. Marthe îmi prepară ceva de băut și-mi întinse o farfurie cu câteva fursecuri

sfărâmicioase, presărate cu miez de nucă. Nici nu se punea problema să mănânc pui.

Marthe mă ținu ocupată ceasuri întregi, punându-mă să sortez ierburi uscate și condimente în grămăjoare și învățându-mă denumirile lor. Pe la jumătatea după-amiezii, puteam deja să le identific după miros, cu ochii închiși, dar și după aspect.

— Pătrunjel. Ghimbir. Iarbă moale. Rozmarin. Salvie. Semințe de morcov sălbatic. Pelin negru. Busuiocul cerbilor. Angelică. Rută. Calapăr. Rădăcină de ienupăr.

Arătam spre fiecare în parte.

— Din nou, zise Marthe senină, întinzându-mi câteva punguțe de muselină.

Am desfăcut șnururile, punându-le una câte una pe masă, întocmai cum făcea ea, și recitându-i încă o dată denumirile.

— Bine. Acum umple punguțele cu câte un pic din fiecare – cât iei între degete.

— De ce nu le amestecăm pe toate și apoi să le punem cu lingurița în punguțe? am întrebat eu, luând un pic din busuiocul cerbilor între degete și încrețind nările din cauza mirosului său mentolat.

— Ar putea să ne scape ceva. Fiecare punguță trebuie să conțină toate ierburile – pe toate douăsprezece.

— Crezi că, dacă chiar ar lipsi niște semincioare ca astea, gustul ceaiului s-ar schimba?

Țineam o sămânță minusculă de morcov sălbatic între arătător și degetul mare.

— Câte un pic din fiecare, repetă Marthe. Din nou.

Mâinile ei experimentate treceau sigure de la un morman la altul, umplând frumos punguțele și legându-le șnururile. După ce am terminat, Marthe îmi făcu o ceașcă de ceai, folosind o punguță pe care o umplusem chiar eu.

— E delicios, am zis, sorbind bucuroasă din propriul meu ceai de plante.

— Ai să-l iei cu tine când te întorci la Oxford. O ceașcă pe zi. Te va ajuta să rămâi sănătoasă.

Începu să pună punguțele într-o cutie de tablă.

— Când o să se termine astea, ai să știi cum să-l faci.

— Marthe, nu trebuie să mi-l dai pe tot, am protestat eu.

— Ai să-l bei de dragul lui Marthe, câte o ceașcă pe zi. Da?

— Desigur.

Măcar atât să fac și eu pentru singurul aliat care-mi mai rămânea în casa aceasta – ca să nu mai spun că era persoana care mă hrănea.

După ceai am urcat în biroul lui Matthew și am pornit computerul. De la călărit mă dureau antebrațele, așa că mi-am mutat laptopul și manuscrisul pe biroul lui, sperând că ar putea fi mai confortabil să lucrez acolo decât la masa mea de lângă fereastră. Din păcate, scaunul de piele era făcut pentru o persoană de înălțimea lui Matthew, nu a mea, așa că tălpile îmi atârnavă în aer.

Cu toate acestea, faptul că stăteam pe scaunul lui mă făcea să-l simt mai aproape, așa că am rămas acolo așteptându-mi răbdătoare computerul. Privirea îmi căzu pe un obiect negru, așezat pe raftul cel mai de sus. Se confunda cu lemnul și cu copertele din piele ale cărților, ascuns de ochii celor care nu se uitau cu atenție. Dar de la biroul lui Matthew, contururile se deslușeau destul de bine.

Nu era o carte, ci o bucată foarte veche de lemn, de formă octogonală. Pe fiecare latură fuseseră cioplite mici ferestre arcuite. Obiectul era înnegrit, crăpat și deformat de trecerea timpului.

Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că era jucăria unui copil.

Matthew o meșterise pentru Lucas înainte de a deveni vampir, pe vremea când lucra la construcția primei biserici. O adăpostise la capătul unui raft unde n-avea s-o observe nimeni, în afară de el. El n-avea cum să n-o vadă ori de câte ori se așeza la birou.

Cu Matthew alături, îmi fusese extrem de ușor să cred că existam doar noi doi pe lume. Nici măcar avertismentele lui Domenico sau testele lui Ysabeau nu-mi zdruncinaseră sentimentul că apropierea noastră tot mai mare era ceva ce ținea doar de noi doi.

Dar turnulețul ăsta de lemn, făcut cu dragoste cu inimaginabil de mult timp în urmă, puse capăt iluziilor mele. Trebuia să ne gândim la copii, atât la cei morți, cât și la cei vii. Erau implicate familii, inclusiv a mea, cu genealogii lungi și complicate și cu prejudecăți adânc înrădăcinate, inclusiv ale mele. Iar Sarah și Em încă nu știau că sunt îndrăgostită de un vampir. Venise vremea să le împărtășesc vestea.

Ysabeau se afla în salon, aranjând flori într-o vază înaltă, pusă pe un neprețuit scrin Ludovic al XIV-lea cu o origine impecabilă – și care avusese un singur proprietar.

— Ysabeau? Vocea mea era ezitantă. Pot să dau un telefon?

— Te va suna el când va vrea să-ți vorbească.

Punea cu mare grijă o crenguță de pe care încă nu căzuseră frunzele îngălbenite printre florile albe și aurii.

— Nu-l sun pe Matthew, Ysabeau. Vreau să vorbesc cu mătușa mea.

— Vrajitoarea care a sunat seara trecută? întrebă ea. Cum o cheamă?

— Sarah, am zis, încruntându-mă.

— Și trăiește cu o femeie – o altă vrajitoare, nu? Ysabeau continua să pună trandafiri albi în vază.

— Da. Cu Emily. Te deranjează chestia asta?

— Nu, spuse Ysabeau, privind-mă printre flori. Sunt vrajitoare amândouă. Asta-i tot ce contează.

— Asta și faptul că se iubesc.

— Sarah e un nume potrivit, continuă Ysabeau, ca și cum nu m-ar fi auzit. Cunoști legenda, desigur.

Am clătinat din cap. Felul în care Ysabeau schimba subiectul era aproape la fel de amețitor ca oscilațiile din starea de spirit a fiului ei.

— Pe mama lui Isaia o chema Sarai – „certăreață” –, dar, când a rămas însărcinată, Dumnezeu i-a schimbat numele în Sarah, care înseamnă „prințesă”.

— În cazul mătușii mele, Sarai e mult mai potrivit.

Așteptam ca Ysabeau să-mi spună unde era telefonul.

— Și Emily e un alt nume bun, un nume roman, puternic.

Ysabeau reteză tulpina unui trandafir cu unghiile ei ascuțite.

— Ce înseamnă Emily, Ysabeau?

Din fericire, familia mea nu mai avea și alți membri.

— Înseamnă „sânguincios”. Desigur, cel mai interesant nume a fost cel al mamei tale. Rebecca înseamnă „captivă” sau „legată”, zise Ysabeau, încruntându-se a concentrare în timp ce studia vaza, întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă. Un nume interesant pentru o vrajitoare.

— Și numele tău ce înseamnă? am făcut eu, nerăbdătoare.

— Nu mi s-a spus dintotdeauna Ysabeau, dar a fost numele care îi plăcea lui Philippe. Înseamnă „promisiunea lui Dumnezeu”. Ysabeau ezită, cercetându-mi chipul, și apoi se decise. Numele meu întreg este Geneviève Mélisande Hélène Ysabeau Aude de Clermont.

— E un nume frumos.

Redevenisem răbdătoare în timp ce făceam speculații privind istoria din spatele numelor.

Ysabeau îmi zâmbi ușor.

— Numele sunt importante.

— Matthew are și alte nume?

Am luat un trandafir alb din coș și i l-am întins. Ea îmi murmură mulțumiri.

— Desigur. Copiilor noștri le dăm multe nume atunci când renasc printre noi. Dar Matthew a fost numele cu care a venit la noi, și el a vrut să și-l păstreze. Creștinismul era foarte nou în acele timpuri, iar Philippe s-a gândit că s-ar putea să fie util ca fiul nostru să poarte numele unui evanghelist.

— Și care-i sunt celelalte nume?

— Numele lui complet este Matthew Gabriel Philippe Bertrand Sebastien de Clermont. A fost de asemenea un foarte bun Sebastien și un Gabriel acceptabil. Urăște numele Bertrand și refuză să răspundă la Philippe.

— Ce anume îl deranjează în legătură cu Philippe?

— A fost numele preferat al tatălui său. Măinile lui Ysabeau rămaseră o clipă nemișcate. Probabil știi că e mort. Naziștii l-au prins în timp ce lupta pentru Rezistență.

În viziunea pe care o avusesem despre Ysabeau, ea spunea că tatăl lui Matthew fusese prins de vrăjitoare.

— Naziști, Ysabeau, sau vrăjitoare? am întrebat eu încet de tot, temându-mă de ce era mai rău.

— Ți-a spus Matthew?

Ysabeau păru uluită.

— Nu. Te-am văzut într-una dintre viziunile mele, ieri. Plângeai.

— Vrăjitoarele și naziștii l-au ucis împreună pe Philippe, zise ea după o pauză lungă. Durerea mea este recentă și ascuțită, dar se va diminua cu timpul. Ani întregi după ce a murit am vânat numai în Argentina și în Germania. Asta m-a ajutat să rămân cu mintea întreagă.

— Ysabeau, îmi pare tare rău.

Cuvintele nu erau potrivite, dar le spusesem din inimă. Mama lui Matthew îmi simți sinceritatea și-mi oferî un zâmbet ezitant.

— Nu e vina ta. Tu n-ai fost acolo.

— Ce nume mi-ai da tu dacă ar fi să alegi? am întrebat-o cu blândețe, întinzându-i un alt trandafir.

— Matthew are dreptate. Tu ești doar Diana, zise ea, pronunțându-mi numele în stil franțuzesc, așa cum făcea mereu, cu

accentul pe prima silabă. Nu există alte nume pentru tine. Asta ești. Arată cu degetul spre ușa bibliotecii. Telefonul este înăuntru.

Așezându-mă la biroul din bibliotecă, am aprins lampa și am format numărul de New York, sperând că atât Sarah, cât și Em erau acasă.

— Diana. Sarah părea ușurată. Mi-a spus Em că tu ești.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă sun înapoi ieri-seară. S-au întâmplat multe.

Am luat un creion și am început să-l învârt între degete.

— Vrei să-mi povestești? mă întrebă Sarah.

Aproape că am scăpat telefonul din mână. Mătușa mea îmi cerea întotdeauna să stăm de vorbă – niciodată nu mă *rugase*.

— Em e acolo? Aș prefera să spun povestea o singură dată.

Em ridică celălalt receptor, salutându-mă cu vocea ei caldă și reconfortantă.

— Bună, Diana. Unde ești?

— Cu mama lui Matthew, nu departe de Lyon.

— Mama lui Matthew?

Em era curioasă în privința genealogiei. Nu doar a propriei genealogii, care era lungă și complicată, ci și a tuturor celorlalți.

— Ysabeau de Clermont.

Am făcut tot posibilul să pronunț numele așa cum făcea Ysabeau, cu vocalele lungi și consoanele înghițite.

— E fantastică, Em. Uneori mă gândesc că din cauza ei se tem oamenii atât de tare de vampiri. Pare desprinsă dintr-o poveste.

Urmă o pauză.

— Vrei să spui că ești cu *Mélanide* de Clermont? Vocea lui Em era gravă. Nici măcar nu m-am gândit la familia de Clermont când mi-ai spus de Matthew. Ești sigură că o cheamă Ysabeau?

M-am încruntat.

— De fapt, o cheamă Geneviève. Parcă zicea ceva și de *Mélanide*. Dar preferă să i se zică Ysabeau.

— Ai grijă, Diana, mă avertiză Em. *Mélanide* de Clermont e notorie. Urăște vrăjitoarele, și după cel de-al Doilea Război Mondial a făcut prăpăd la Berlin.

— Are un motiv serios să urască vrăjitoarele, am spus eu, masându-mi tâmplele. Sunt surprinsă că m-a primit în casa ei.

Dacă situația ar fi stat invers și vampirii ar fi fost implicați în moartea părinților mei, eu n-aș fi fost la fel de iertătoare.

— Și apa? interveni Sarah. Mi-am făcut griji. Em a avut o viziune cu o furtună.

— Oh. Am provocat averse noaptea trecută, după ce a plecat Matthew.

Amintirea apei mă făcu să tremur.

— Apă vrăjitoarească, răsufală Sarah puternic, înțelegând. Ce-a declanșat-o?

— Nu știu, Sarah. Mă simțeam... golită. Când Matthew a ieșit de pe aleea castelului, lacrimile cu care mă luptasem de când apăruse Domenico s-au revărsat toate din mine.

— Domenico și mai cum?

Emily răsfoia din nou registrul ei mintal de creaturi legendare.

— Michele – un vampir venețian. Vocea mi se umplu de mânie. Și dacă mă mai deranjează, am să-i smulg capul de pe umeri, vampir sau nu.

— E un tip periculos! strigă Em. Ființa aia nu respectă nicio regulă.

— Mi s-a spus asta de multe ori, dar stați liniștite – sunt sub pază douăzeci și patru de ore pe zi. Nu vă faceți griji.

— Ne vom face griji până când vei înceta să mai stai prin preajma vampirilor, remarcă Sarah.

— Atunci vă veți face griji mult timp, am spus eu cu încăpățânare. Îl iubesc pe Matthew, Sarah.

— E imposibil, Diana. Vampirii și vrăjitoarele... încep Sarah.

— Domenico mi-a spus de legământ, am intervenit eu. Nu-i cer nimănui altcuiva să-l încalce și înțeleg că e posibil să nu mai puteți sau să nu mai vreți să aveți de-a face cu mine. Dar nu am de ales.

— Congregația va face eforturi pentru a pune capăt acestei relații, zise Em imediat.

— Mi s-a spus și asta. Va trebui să mă omoare ca să reușească. Până în clipa asta nu spuseseam cuvintele cu voce tare, dar le gândisem de noaptea trecută. De Matthew le va fi mai greu să scape, dar eu sunt o țintă destul de ușoară.

— Nu te poți pune chiar așa în calea primejdiei.

Em se lupta să nu plângă.

— Mama ei așa a făcut, zise Sarah încet.

— Ce-ai zis despre mama?

Vocea mi se frânse când am pomenit-o, la fel și stăpânirea mea interioară.

— Rebecca s-a aruncat direct în brațele lui Stephen, chiar dacă unii spuneau că nu e o idee bună ca un vrăjitor și o vrăjitoare cu talentele lor să fie împreună. Și a refuzat să asculte când i s-a spus să nu plece în Nigeria.

— Țsta-i un motiv în plus ca Diana să asculte acum, zise Em. Nu-l cunoști decât de vreo trei săptămâni. Întoarce-te acasă și vezi dacă nu-l poți da uitării.

— Să-l *dau uitării!* E ridicol. Nu e o simplă pasiune de moment. N-am mai simțit niciodată așa ceva pentru nimeni.

— Las-o în pace, Em. Am avut parte de prea multe asemenea discuții în familia asta. Eu nu te-am uitat pe tine și nici ea nu-l va uita pe el.

Sarah scoase cu un oftat care se auzi până în Auvergne.

— Probabil că nu asta e viața pe care mi-aș fi dorit-o pentru tine, dar toți trebuie să decidem pentru noi înșine. Mama ta asta a făcut. Eu la fel – și, apropo, bunicii tale nu i-a fost prea ușor să accepte hotărârea mea. Acum e rândul tău. Dar nicio membră a familiei Bishop nu va întoarce vreodată spatele unei rude.

Am simțit înțepătura lacrimilor.

— Mulțumesc, Sarah.

— În plus, continuă Sarah, înfierbântându-se, dacă Congregația e alcătuită din *chestii* de teapa lui Domenico Michele, atunci n-au decât să se ducă naibii cu toții.

— Ce zice Matthew despre asta? Întrebă Em. Mă miră că a plecat de lângă tine odată ce ați decis să încălcați o tradiție de o mie de ani.

— Matthew încă nu mi-a spus ce simte. M-am apucat să îndrept metodic o agrafă de hârtie.

La telefon nu se mai auzea absolut nimic.

În cele din urmă, Sarah vorbi:

— Ce așteaptă?

Am izbucnit în râs.

— N-ai făcut decât să mă avertizezi să mă feresc de Matthew. Acum ești supărată că refuză să mă pună și mai mult în pericol?

— Tu vrei să fii cu el. Asta ar trebui să fie de ajuns.

— Aici nu e vorba de vreo căsătorie aranjată prin intermediul magiei, Sarah. Eu am dreptul să-mi iau propria hotărâre. La fel și el.

Ceasul micuț de porțelan de pe birou arăta că trecuseră douăzeci și patru de ore de când Matthew plecase.

— Dacă ești hotărâtă să rămâi acolo, cu vampirii, atunci ai grijă, mă avertiză Sarah în timp ce ne luam rămas-bun. Și dacă simți nevoia să vii acasă, vino acasă.

După ce am închis, ceasul bătu jumătatea orei. La Oxford se întunecase deja.

La naiba cu așteptatul! Am ridicat din nou receptorul și am format numărul lui Matthew.

— Diana?

Era în mod clar îngrijorat.

Am râs.

— Ai știut că sunt eu sau ți-a indicat telefonul? Ești bine?

Ușurarea luă locul îngrijorării.

— Da, mama ta îmi procură fel de fel de distracții.

— Mă temeam de asta. Ce minciuni ți-a mai spus?

Nu avea rost să-i povestesc acum despre încercările din acea zi.

— Doar adevărul, am zis. Că fiul ei este o combinație diabolică între Lancelot și Superman.

— Asta sună clar a Ysabeau, zise el, pe un ton ușor amuzat. Mă bucur să știu că nu s-a schimbat ireversibil din cauză că a dormit sub același acoperiș cu o vrăjitoare.

Fără îndoială, distanța mă ajuta să scap basma curată numai cu jumătăți de adevăruri. Ea nu putu însă face să pălească imaginea vie pe care o aveam cu Matthew stând în jilțul său Morris în camerele colegiului All Souls. Încăperea era plină de lumina lămpilor, iar pielea lui arăta ca o perlă șlefuită. Mi-l închipuiam citind, cu acea cută adâncă de concentrare între sprâncene.

— Ce bei acum?

Era singurul detaliu pe care imaginația mea nu mi-l putea furniza.

— De când te interesează pe tine vinurile?

Părea sincer surprins.

— De când am aflat câte sunt de descoperit despre ele. „De când am aflat că te interesează pe tine, prostule.“

— În seara asta beau ceva spaniol – Vega Sicilia.

— De când?

— Vrei să spui din ce recoltă? mă tachină Matthew. Din 1964.

— Se poate spune că e un vin aflat încă la vârsta copilăriei, nu? l-am tachinat și eu pe el, simțindu-mă ușurată de schimbarea lui de dispoziție.

— Un adevărat bebeluș, încuviință el.

N-aveam nevoie de al șaselea simț ca să știu că zâmbea.

— Cum au mers azi treburile?

— Bine. Am sporit măsurile de securitate, deși nu a dispărut nimic. Cineva a încercat să intre în computere, dar Miriam m-a asigurat că nimeni nu i-ar putea sparge sistemul.

— Te întorci curând?

Cuvintele îmi scăpară înainte să le pot opri, iar tăcerea care urmă depăși limita suportabilității. Mi-am spus că de vină era conexiunea.

— Nu știu, zise el pe un ton rece. Am să mă întorc când am să pot.

— Vrei să vorbești cu mama ta? Pot s-o caut dacă vrei.

Faptul că era dintr-odată atât de distant mă durea, și îmi era greu să-mi stăpânesc vocea.

— Nu, spune-i că laboratoarele sunt în regulă. Și casa la fel.

Ne-am luat rămas-bun. Simțeam o apăsare și-mi era greu să trag aer în piept. Când am reușit să mă ridic în picioare și să mă răsucesc, mama lui aștepta în prag.

— Am vorbit cu Matthew. Nu sunt stricăciuni nici în laborator, nici acasă. Sunt obosită, Ysabeau, și nu prea mi-e foame. Cred că mă voi duce să mă culc.

Era aproape opt, o oră de culcare perfect respectabilă.

— Desigur. Ysabeau se dădu din calea mea, cu ochi sclipitori. Somn ușor, Diana.

Capitolul 25

Marthe urcase în biroul lui Matthew cât vorbisem la telefon și-mi lăsase sendvișuri, ceai și apă. Umpluse șemineul cu bușteni ca să ardă peste noapte, și câteva lumânări își răspândeau în jur strălucirea aurie. Aceeași lumină și căldură îmbietoare mă așteptau cu siguranță și în dormitor, dar mintea mea nu se putea opri și ar fi fost total inutil să încerc să adorm. *Aurora* mă aștepta pe biroul lui Matthew. Așezându-mă la laptop, am evitat să-mi îndrept privirea înspre armura sa sclipitoare și am aprins lampa lui minimalistă ca să citesc.

„Am vorbit cu glas tare: Dă-mi cunoașterea sfârșitului meu și măsura zilelor mele, ca să-mi cunosc fragilitatea. Durata vieții mele nu e mai lungă decât lățimea mâinii mele. Nu-i decât o clipă, dacă o compar cu a ta.“

Pasajul mă făcea să mă gândesc tot la Matthew.

N-avea niciun sens să încerc să mă concentrez asupra alchimiei, așa că am hotărât să fac o listă de întrebări legate de ceea ce citisem deja. Aveam nevoie doar de un stilou și de o foaie de hârtie.

Biroul masiv din mahon al lui Matthew era întunecat și solid precum stăpânul său și degaja aceeași gravitate. Avea sertare de ambele părți, sprijinite pe picioare rotunde de forma unor chifle. Imediat sub tăblie, înconjurând-o, se desfășura o bandă groasă, sculptată. Frunze de acantă, lalele, pergamente și forme geometrice te invitau să le urmărești contururile cu degetele. Spre deosebire de propriul meu birou – mereu plin de mormane de hârtii, cărți și cești de ceai pe jumătate golite, astfel încât oricine încerca să lucreze la el risca de fiecare dată să provoace dezastre –, pe biroul acesta nu vedeai decât un suport eduardian de scris, un coupe-papier în formă de sabie și lampa. Ca și Matthew, era un amestec bizar de armonios între lucruri foarte vechi și lucruri moderne.

Însă nu vedeam nicăieri articolele de papetărie. Am tras de mânerul rotund de alamă al sertarului din dreapta sus. Înăuntru, totul era

ordonat și aranjat cu precizie. Stilourile Montblanc stăteau separate de creioanele Montblanc, iar agrafele de hârtie fuseseră aranjate după mărime. După ce am ales un stilou și l-am pus pe birou, am încercat să deschid celelalte sertare. Erau încuiate. Cheia nu se afla sub agrafele de hârtie – le răsturnasem pe birou, ca să fiu sigură.

O foaie verzuie de sugativă, fără pete, se întindea între marginile de piele ale suportului de scris. Avea să țină locul foii de hârtie liniată. Ridicându-mi computerul ca să eliberez biroul, am trântit stiloul pe podea.

Căzuse sub sertare și n-aveam cum să ajung la el din poziția în care eram. M-am târât sub birou ca să-l recuperez. Strecurându-mi mâna pe sub sertare, degetele mele au dat de stilou chiar în clipa în care ochii îmi cădeau pe conturul unui sertar în lemnul întunecat de deasupra capului meu.

Încruntându-mă, am ieșit de sub birou. Pe marginea sculptată ce înconjură biroul nu se vedea nimic care să desfacă încuietura sertarului ascuns. Numai Matthew putea să păstreze hârtia de scris într-un sertar greu de deschis. Merita să-și găsească toată sugativa plină de mângăleli când se întorcea acasă.

Am scris numărul 1 cu cerneală groasă, neagră, pe hârtia verde. Apoi am înlemnit.

Un sertar de birou greu de găsit fusese conceput ca să ascundă ceva.

Știam că Matthew are secrete. Dar ne cunoșteam de numai câteva săptămâni, și până și cei mai apropiați iubiți meritau să aibă intimitatea lor. Cu toate acestea, secretomania lui Matthew era exasperantă, iar tainele sale îl înconjurau aidoma unei fortărețe menite să-i țină pe ceilalți – dar și pe mine – la distanță.

În plus, n-aveam nevoie decât de o foaie de hârtie. El nu-mi răscolise prin lucruri în bibliotecă atunci când căuta *Ashmole 782*? Abia ne cunoscuserăm când făcuse trebușoara asta. Și mă lăsase să mă descurc de una singură în Franța.

În timp ce puneam capacul la stilou, conștiința mă înghionti totuși. Dar sentimentul că fusesem tratată nedrept mă ajută să-i ignor avertismentul.

Împingând și trăgând de fiecare proeminență, degetele mele cercetară încă o dată fără succes formele sculptate de pe bordura biroului. Coupe-papierul lui Matthew zăcea ispititor lângă mâna mea dreaptă. Oare aș reuși să-l vâr în îmbinarea de dedesubt și să forțez

sertarul? Dată fiind vechimea biroului, istoricul din mine protestă – mai tare decât o făcuse conștiința mea. Poate că-mi permiteam să violez intimitatea lui Matthew și să adopt un comportament îndoielnic, dar n-aveam de gând să deteriorez un obiect atât de vechi.

Am intrat încă o dată sub birou și am descoperit că era prea întuneric ca să văd clar partea de jos a sertarului, dar degetele mele dădură peste ceva rece și tare încastrat în lemn. În stânga îmbinării aproape imperceptibile a sertarului se afla o mică protuberanță de metal la care mâna lungă a unui vampir ar fi putut ajunge tocmai bine în timp ce stătea la birou. Era rotundă și avea o cruce în centru, ca să arate ca un șurub sau ca o floare de cui vechi.

Când am apăsat-o, am auzit un ușor declic deasupra capului.

Când am ridicat capul, privirea îmi căzu asupra unei tăvițe adânci de vreo zece centimetri. Era căptușită cu catifea neagră, și în pernița groasă de pe fund se aflau trei adâncituri. În fiecare dintre ele se găsea o monedă sau o medalie de bronz.

Cea mai mare avea gravate contururile unei clădiri și se odihnea în centrul unei scobituri cu diametrul de aproape zece centimetri. Imaginea era surprinzător de detaliată și arăta patru trepte ce duceau la o ușă flancată de două coloane. Între ele se vedea o siluetă înfășurată într-un lințoliu. Contururile clare ale clădirii erau pătate ici-colo de fragmente de ceară neagră. Pe marginea monedei erau înscrise cuvintele *militie Lazari a Bethania*.

„Cavalerii lui Lazăr din Betania.“

Apucând de marginile tăviței ca să mă liniștesc, m-am așezat brusc pe podea.

Discurile de metal nu erau monede sau medalii. Erau sigilii – din cele folosite pentru a păstra închisă corespondența oficială și a atesta tranzacțiile de proprietăți. O urmă lăsată în ceara aplicată pe o foaie de hârtie obișnuită putea odinioară să dea ordin unei armate să părăsească lupta sau să vândă la licitație mari domenii.

Date fiind resturile de ceară, cel puțin unul dintre sigilii fusese folosit recent.

Cu degete tremurânde am scos unul dintre discurile mai mici din tăviță. Pe suprafața sa se vedea imaginea aceleiași clădiri. Coloanele și silueta în lințoliu a lui Lazăr – bărbatul din Betania pe care Hristos îl înviase din morți după ce fusese pus în mormânt de patru zile – erau inconfundabile. Aici, Lazăr era înfățișat sculându-se dintr-un sicriu

puțin adânc. Acest sigiliu nu avea nicio inscripție pe margine, în schimb clădirea era înconjurată de un șarpe cu coada în gură.

N-am reușit să închid ochii suficient de repede ca să alung imaginea stindardului familiei de Clermont și a ouroborosului său de argint fluturând în vânt deasupra castelului Sept-Tours.

Sigiliul îmi rămăsese în palmă. Suprafețele sale de bronz sclipeau. M-am concentrat asupra metalului strălucitor, invocându-mi nou descoperitele puteri de vizionară ca să arunc lumină asupra misterului. Dar timp de mai bine de douăzeci de ani ignorasem magia din sângele meu, așa că acum nu simțea niciun imbold să-mi vină în ajutor.

Lipsită de posibilitatea unei viziuni, era necesar să-mi pun la treabă talentul mai lumesc de istoric. Am examinat îndeaproape reversul sigiliului mai mic, observându-i detaliile. O cruce cu margini evazate împărțea sigiliul în patru și semăna cu cea pe care Matthew o purtase pe tunică în viziunea mea. În sfertul din dreapta sus al sigiliului se vedea secera lunii, cu coarnele îndreptate în sus și adăpostind între ele o stea cu șase vârfuri. În sfertul din stânga jos se afla o floare de crin, simbolul tradițional al Franței.

În jurul marginii sigiliului era înscrisă data MDCI – 1601 în cifre romane –, împreună cu cuvintele *secretum Lazari* – „secretul lui Lazăr“.

Nu putea fi o coincidență faptul că Lazăr, aidoma unui vampir, făcuse călătoria dinspre viață spre moarte și înapoi. Mai mult, crucea, în combinație cu un personaj legendar din Țara Sfântă și cu referirea la cavaleri, sugera insistent că sigiliile din sertarul lui Matthew aparțineau unuia dintre ordinele cavalerilor cruciați înființate în Evul Mediu. Cei mai cunoscuți fuseseră templierii, care dispăruseră în mod misterios la sfârșitul secolului al paisprezecelea, după ce fuseseră acuzați de erezie și de altele și mai rele. Dar de Cavalerii lui Lazăr nu auzisem niciodată.

Răsucind sigiliul în toate direcțiile ca să reflecte lumina, m-am concentrat asupra anului 1601. Era târziu pentru un ordin cavaleresc medieval. Am scormonit în memorie după evenimente importante din acel an care ar fi putut lămuri cât de puțin misterul. Regina Elisabeta I îl decapitase pe ducele de Essex, iar astronomul danez Tycho Brahe murise în circumstanțe mult mai puțin pitorești. Niciunul dintre aceste evenimente nu părea să aibă nici cea mai mică relevanță.

Am atins ușor cu degetele inscripția. Semnificația lui MDCI mă lovi ca un val năpustit spre țarm.

Matthew de Clermont.

Erau litere, nu cifre romane. Era abrevierea numelui lui Matthew: MDCl. Citisem greșit ultima literă.

Am închis ferm degetele peste discul de cinci centimetri din palma mea, apăsându-i adânc în piele suprafața gravată.

Discul mai mic trebuie să fi fost sigiliul privat al lui Matthew. Puterea unor asemenea sigilii era atât de mare, încât de obicei erau distruse la moartea posesorului sau atunci când acesta renunța la demnitatea respectivă, pentru a nu putea fi folosite de altcineva în scopuri frauduloase.

Și un singur cavaler ar fi putut avea în păstrare atât marele sigiliu, cât și un sigiliu personal: conducătorul ordinului.

Nu înțelegeam de ce ținea Matthew sigiliile ascunse. Cui îi mai păsa sau cine-și mai amintea măcar de Cavalerii lui Lazăr, darămite de rolul lui de odinioară în cadrul ordinului? Atenția mi-a fost atrasă de ceara neagră de pe marele sigiliu.

— Nu se poate, am șoptit amorțită, clătinând din cap.

Cavalerii în armură strălucitoare țineau de trecut. Nu mai erau activi în prezent.

Armura de dimensiunile lui Matthew scânteie în lumina lumânărilor.

Am dat drumul discului de metal în sertar cu un zornăit. Suprafața gravată îmi strivise carnea moale din palmă, lăsându-și pe ea imaginea, cu tot cu crucea evazată, luna, steaua și floarea de crin.

Motivul pentru care Matthew avea sigiliile și pentru care unul dintre ele purta urme proaspete de ceară era faptul că erau încă folosite. Cavalerii lui Lazăr încă existau.

— Diana? Ești bine?

Vocea lui Ysabeau răsună de la baza scării.

— Da, Ysabeau! am strigat, hipnotizată de imaginea sigiliului din palma mea. Îmi citesc e-mailurile și am primit niște vești neașteptate!

— S-o trimit pe Marthe sus după tavă?

— Nu! N-am terminat de mâncat.

Pașii lui Ysabeau se retraseră către salon. Când nu se mai auzi nimic, am îndrăznit să răsuflu.

Mișcându-mă cât mai repede și mai silențios posibil, am întors

celălalt sigiliu în adâncitura sa căptușită cu catifea. Era aproape identic cu al lui Matthew, cu excepția faptului că în sfertul din dreapta sus se vedea doar secera lunii, iar pe margine se citea inscripția *Philippus*.

Acesta îi aparținuse tatălui lui Matthew. Ceea ce însemna că ordinul Cavalerilor lui Lazăr era o afacere de familie.

Convinsă că în birou nu mai existau și alte indicii despre ordin, am întors sigiliile astfel încât fața cu mormântul lui Lazăr se afla din nou spre mine. Sertarul scoase un declic înăbușit când reveni nevăzut în poziția dintotdeauna, sub birou.

Am luat masa pe care Matthew își ținea vinul de după-amiază și am mutat-o în dreptul etajerelor. Matthew nu s-ar supăra dacă m-aș uita puțin prin biblioteca lui – sau cel puțin asta mi-am spus, azvârlindu-mi mocasinii. Tăblia mesei, lustruită de patina timpului, scârțâi a avertisment când m-am suit pe ea și m-am ridicat în picioare, dar lemnul rezistă.

Jucăria de lemn din colțul drept al raftului de sus îmi venea acum la nivelul ochilor. Am tras aer în piept și am scos primul volum din capătul opus. Era foarte vechi – cel mai vechi manuscris pe care-i atinsesem vreodată. Coperta de piele protestă sonor când se deschise, iar dintre pagini se înalță un miros de piele veche de oaie.

Carmina qui quondam studio florente peregi, / Flebilis heu maestos cogor inire modos, grăiau primele rânduri. Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi. Era lucrarea din secolul al șaselea a lui Boethius, *Consolarea Filosofiei*, scrisă în închisoare în timp ce autorul ei își aștepta moartea. „Eu, care odinioară cântece-am așternut plin de avânt, / Sunt, vai, înlăcrimat, constrâns de versuri triste să mă apuc.“⁵⁶ Mi l-am imaginat pe Matthew, căruia îi fuseseră răpiți Blanca și Lucas, descumpănit de noua sa identitate de vampir, citind cuvintele scrise de un om condamnat. Mulțumind în tăcere celui care îi oferise această carte în speranța de a-i ușura suferința, am strecurat volumul la locul lui.

Următorul tom era un manuscris frumos ilustrat al Genezei, povestea biblică a creației. Nuanțele vii de albastru și roșu arătau proaspete ca în ziua în care fuseseră pictate. Un alt manuscris ilustrat,

---

⁵⁶ Boethius, *Consolarea Filosofiei* (ediție bilingvă), Editura Polirom, 2011, traducere de Otniel Vereș (n.tr.)

un exemplar al lucrării despre plante a lui Dioscorides, se afla și el pe raftul cel mai de sus, împreună cu peste o duzină de alte cărți biblice, câteva volume de drept și un manuscris în greacă.

Raftul de dedesubt conținea volume similare – majoritatea cărți din Biblie, apoi o lucrare de medicină și una dintre primele copii ale unei enciclopedii din secolul al șaptelea, încercarea lui Isidor de Sevilla de a culege toate cunoștințele omenirii, care se pare că îi stârnise interesul lui Matthew, mânat întotdeauna de o curiozitate infinită. În partea de jos a primului volum era scris MATHIEU și *meus liber* – „cartea mea”.

Am simțit același impuls de a pipăi literele ca atunci când găsisem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană, dar degetele mele ezitară să atingă suprafața pergamentului. Atunci îmi fusese prea frică de supraveghetorii din sala de lectură și de magia din mine ca să risc așa ceva. Acum mă rețineam teama să nu aflu ceva neprevăzut despre Matthew. Dar aici nu exista niciun supraveghetor, iar temerile mele deveniră insignifiante în comparație cu dorința de a înțelege trecutul vampirului. Am atins numele lui Matthew. În minte îmi răsări imediat imaginea lui clară și detaliată. Nu fusese nevoie de nicio vrajă și de niciun glob fermecat.

Stătea la o masă simplă lângă o fereastră, arătând exact așa cum îl știam și mușcându-și buza de concentrare în timp ce își exersa scrisul. Degetele lui lungi strângeau un toc din trestie. Era înconjurat de coli de pergament, toate purtând urmele pline de pete ale încercărilor repetate de a-și scrie numele și de a copia pasaje din Biblie. Urmând sfatul lui Marthe, nu am opus nicio rezistență viziunii, iar experiența nu m-a lăsat atât de dezorientată ca în seara dinainte.

După ce degetele îmi dezvăluiseră tot ce puteau, am pus enciclopedia la loc și am continuat să examinez volumele de pe etajeră. Am găsit cărți de istorie, diverse tratate de drept, lucrări de medicină și optică, filosofie greacă, registre contabile, operele complete ale unor personalități ale Bisericii timpurii, precum Bernard de Clairvaux, dar și romane cavalerești, dintre care unul despre un cavaler care se transforma în lup o dată pe săptămână. Dar niciuna nu-mi oferi informații noi despre Cavalerii lui Lazăr. Mi-am înăbușit o exclamație de frustrare și m-am dat jos de pe masă.

Cunoștințele mele despre ordinele cruciaților erau insuficiente. Majoritatea luaseră naștere ca organizații militare, renumite pentru curaj și pentru disciplină. Templierii erau faimoși pentru faptul că

intrau primii pe câmpul de luptă și-l părăseau ultimii. Dar operațiunile militare ale ordinelor nu se limitau la zona din jurul Ierusalimului. Cavalerii luptau și în Europa, și mulți ascultau doar de Papă, nu de regi sau de alte autorități laice.

Puterea lor nu era doar militară. Ordinele construiseră biserici, școli și colonii de leproși. Ele apărau interesele cruciaților, fie ele spirituale, financiare sau fizice. Vampirii precum Matthew erau teritoriali și posesivi până la ultima suflare, prin urmare, ideali pentru rolul de păzitori.

Dar puterea ordinelor militare le adusesese în cele din urmă prăbușirea. Monarhii și papii erau invidioși pe bogăția și influența lor. În 1312, papa și regele Franței au luat măsuri pentru dizolvarea ordinului templierilor, descotorosindu-se astfel de amenințarea pe care o reprezenta cea mai mare și mai prestigioasă frăție cavaleriească. Majoritatea celorlalte ordine se stinseseră treptat, din cauza lipsei de sprijin și de interes.

Desigur, existau tot felul de teorii conspiraționiste. O instituție internațională uriașă și complexă este dificil de dezmembrat peste noapte, iar dizolvarea pe nepusă masă a ordinului cavalerilor templieri dăduse naștere la tot felul de povești fantastice despre cruciați tâlhari și despre operațiuni subterane. Oamenii căutau încă rămășițele averii fabuloase a templierilor. Faptul că nimeni nu descoperise vreodată dovezi despre felul în care fusese cheltuită nu făcea decât să intensifice speculațiile.

Banii. Aceasta era una dintre primele lecții pe care le învățau istoricii: să urmărească banii. Am schimbat miza cercetării.

Contururile robuste ale primului registru contabil erau vizibile pe al treilea raft, între *Optica* lui Al Hazen⁵⁷ și un poem eroic francez. Pe cotorul manuscrisului era scrisă cu cerneală o literă mică grecească: α . Închipuindu-mi că trebuie să fie o modalitate de catalogare, am luat la mână rafturile și am găsit cel de-al doilea registru, marcat și el cu o literă mică grecească: β . Ochii îmi căzură apoi asupra registrelor γ , δ și ϵ , împrăștiate printre celelalte volume de pe rafturi. Eram sigură că la o căutare mai atentă voi descoperi și restul.

Simțindu-mă asemenea lui Eliot Ness pornit în urmărirea lui Al

---

⁵⁷ Matematician și astronom arab (965-1039) (n.tr.)

Capone cu un teanc de documente financiare, am ridicat mâna. Nu aveam timp de pierdut cu cățaratul. Primul registru contabil alunecă afară de la locul său și ateriză în palma mea.

Era datat 1117 și intrările fuseseră scrise de mai multe mâini. Numele și cifrele dansau pe pagini. Degetele mele se grăbeau să absoarbă toate informațiile pe care le puteau capta din caligrafii. De mai multe ori, din pergament răsăriră câteva fețe – Matthew, bărbatul brunet cu nas coroiat, un bărbat cu părul de culoarea aramei oxidate, un altul cu ochi calzi, căprui și o expresie serioasă.

Mâinile mele încremeniră în dreptul unei intrări pentru bani primiți în 1149. „Eleanor Regina, 40 000 de mărci.“ Era o sumă amețitoare – mai mult de jumătate din venitul anual al regatului Angliei. De ce dăruia regina Angliei atât de mult unui ordin militar condus de vampiri? Dar Evul Mediu era prea îndepărtat de sfera mea de cunoștințe ca să pot răspunde acestei întrebări sau ca să știu suficient despre cei implicați în transferuri. Am închis registrul cu un pocnet și am trecut la rafturile pentru secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea.

Am găsit printre cărți un volum ce purta pe cotor litera grecească lambda. Când l-am deschis, am făcut ochii mari.

Pe baza acestui registru, Cavalerii lui Lazăr plătiseră – în mod de-a dreptul incredibil – pentru o serie întreagă de războaie, bunuri, servicii și acte diplomatice, printre care zestrea Mariei Tudor⁵⁸ când se căsătorise cu Filip al Spaniei, tunul pentru Bătălia de la Lepanto⁵⁹, mituirea francezilor ca să participe la Conciliul de la Trento⁶⁰ și finanțarea majorității acțiunilor militare ale Ligii luterane de la Schmalkalden⁶¹. Se părea că frăția nu lăsa politica sau religia să-i influențeze deciziile financiare. Într-un singur an, finanțaseră

---

⁵⁸ Regină a Angliei (1553-1558), care a restaurat catolicismul în această țară (n.r.)

⁵⁹ Bătălie (7 octombrie 1571) în care o flotă a Ligii Sfinte, coaliție de state catolice, a învins decisiv flota otomană (n.r.)

⁶⁰ Al nouăsprezecelea sinod ecumenic (recunoscut doar de Biserica Catolică), ținut între 1545 și 1563 pentru a clarifica problemele apărute în urma Reformei protestante. A stabilit canonul catolic al Bibliei. (n.r.)

⁶¹ Ligă militară a orașelor protestante germane, creată în 1531 împotriva lui Carol Quintul. Victoria lui Carol în 1547 a silit majoritatea orașelor să se reconvertească la catolicism. (n.r.)

întoarcerea Mariei Stuart pe tronul Scoției și achitaseră datoriile de proporții ale Elisabetei I la Bursa de diamante din Anvers.

M-am plimbat pe lângă rafturi, căutând și alte volume marcate cu litere grecești. Pe rafturile cu cărți din secolul al nouăsprezecelea am găsit unul cu litera bifurcată psi pe cotorul albastru decolorat, din pânză groasă. În el erau justificate cu meticulozitate sume uriașe de bani și vânzări de proprietăți care îmi dădură amețeli – cum reușise cineva să cumpere în secret majoritatea fabricilor din Manchester? – și erau pomenite nume cunoscute de membri ai familiilor regale, de aristocrați, președinți și generali din Războiul de Secesiune. Erau înregistrate și plăți mai mici pentru taxe școlare, haine și cărți, apoi câte o zestre plătită, costuri de spitalizare achitate și chirii restante plătite la zi. Lângă toate numele necunoscute era trecută abrevierea MLB sau FMLB.

Latina mea nu era atât de bună pe cât ar fi trebuit, dar eram sigură că abrevierile însemnau „Cavalerii lui Lazăr din Betania“ – *militie Lazari a Bethania* – și *filia militie* sau *filius militie*, fiicele și fiii cavalerilor. Iar dacă ordinul încă făcea plăți la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, același lucru se întâmpla probabil și astăzi. Undeva în lume, o hârtie – o tranzacție imobiliară, un contract juridic – purta marele sigiliu al ordinului în ceară groasă, neagră.

Iar Matthew era cel care îl aplicase.

Câteva ore mai târziu mă înapoiasem la secțiunea medievală a bibliotecii lui Matthew și deschideam un ultim registru contabil. Acoperea perioada de la sfârșitul secolului al treisprezecelea până la jumătatea secolului al paisprezecelea. Mă așteptam deja la sume uluitoare, dar, în jurul anului 1310, numărul intrărilor crescuseră dramatic. La fel și afluxul de bani. O nouă adnotare însoțea unele nume: o micuță cruce roșie. În 1313, alături de unul dintre aceste semne apăru un nume pe care l-am recunoscut: Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri.

Fusese ars pe rug pentru erezie în 1314. Cu un an înainte de a fi executat, donase toate bunurile sale Cavalerilor lui Lazăr.

Sute de nume erau marcate cu cruci roșii. Oare toți fuseseră templieri? Dacă da, atunci misterul templierilor era rezolvat. Cavalerii și banii lor nu dispăruseră, ci fuseseră pur și simplu absorbiți de ordinul lui Lazăr.

Nu putea fi adevărat. Un asemenea proces ar fi cerut prea multă

planificare și coordonare. Și nimeni n-ar fi putut păstra secret un eveniment de asemenea amploare. Ideea era la fel de puțin plauzibilă ca și poveștile despre...

Vrăjitoare și vampiri.

Cavalerii lui Lazăr nu erau nici mai credibili, nici mai puțin credibili decât eram eu înșămi.

Cât despre teoriile conspiraționiste, principala lor slăbiciune era complexitatea. O viață de om n-ar fi fost suficientă pentru a aduna toate informațiile necesare, pentru a stabili legăturile între toate elementele de care era nevoie și pentru a pune apoi planurile în mișcare. Asta, desigur, în afară de cazul când conspiratorii erau vampiri. Dacă erai vampir – sau, și mai bine, o familie de vampiri –, atunci trecerea timpului conta prea puțin. După cum știam din cariera academică a lui Matthew, vampirii aveau tot timpul necesar la dispoziție.

În vreme ce puneam registrul la loc pe raft am fost brusc copleșită de înțelegerea a ceea ce însemna să iubești un vampir. Dificultățile nu erau legate doar de vârsta sa, de obiceiurile sale alimentare sau de faptul că omorâse oameni și avea să o mai facă. Ceea ce complica enorm totul erau secretele.

Matthew acumulasese secrete – secrete importante, precum Cavalerii lui Lazăr și fiul său, Lucas, sau mai puțin semnificative, precum relația sa cu William Harvey și cu Charles Darwin – de peste un mileniu. Era posibil ca viața mea să fie prea scurtă ca să le ascult pe toate, darămite să le înțeleg.

Dar nu numai vampirii țineau secrete. Toate fapăturile învățau s-o facă, de teamă că vor fi descoperite și pentru a păstra ceva – orice – doar pentru ele însele în lumea aceasta aproape tribală, alcătuită din clanuri. Matthew nu era doar un vânător, un ucigaș, un savant sau un vampir, ci o rețea de secrete, la fel ca mine. Pentru ca noi doi să fim împreună, trebuia să hotărâm ce secrete să împărțim unul cu celălalt, iar apoi să le lăsăm în pace pe celelalte.

În încăperea cufundată în tăcere, computerul scoase un sunet melodos atunci când am apăsat pe butonul de alimentare. Sendvișurile făcute de Marthe erau deja uscate, iar ceaiul se răcise, dar am ronțăit câte ceva, ca să nu creadă că nu-i fuseseră apreciate eforturile.

Când am terminat, m-am lăsat pe spătar și am rămas cu privirea

ațintită asupra focului. Cavalerii lui Lazăr îmi ațâțaseră curiozitatea de istoric, iar instinctele de vrăjitoare îmi spuneau că frăția era importantă dacă voiam să-l înțeleg pe Matthew. Dar nu existența ei era cel mai important secret. Matthew se ascundea pe el însuși – firea sa lăuntrică.

Ce treabă complicată și delicată avea să fie să-l iubesc! Amândoi eram precum eroii din basme – vampiri, vrăjitoare, cavaleri în armură strălucitoare. Dar aveam de înfruntat o realitate care ne punea probleme. Eu fusesem amenințată, tot felul de ființe mă urmăriseră prin Biblioteca Bodleiană în speranța că voi rechema o carte pe care o voiau toți, deși nimeni n-o înțelegea. Laboratorul lui Matthew fusese ținta unui atac. Iar relația noastră destabiliza echilibrul fragil care exista din vremuri vechi între demoni, oameni, vampiri și vrăjitoare. Era o lume nouă pentru mine, în care ființele erau asmuțite unele împotriva altora și în care o armată tăcută, secretă, putea fi chemată la luptă doar prin apăsarea unui sigiliu într-o grămăjoară de ceară neagră. Nu era de mirare că Matthew prefera probabil să mă dea deoparte.

Am suflat în lumânări și am urcat treptele care mă duceau lângă pat. Epuizată, am ajuns repede pe tărâmul viselor, acum plin de cavaleri, sigilii de bronz și nesfârșite registre contabile.

O mână subțire și rece mă atinse pe umăr, trezindu-mă brusc.

— Matthew?

M-am ridicat în șezut dintr-o mișcare.

Chipul alb al lui Ysabeau sclipea în întuneric.

— E pentru tine. Îmi întinse mobilul ei roșu și ieși din cameră.

— Sarah?

Eram îngrozită că mătușile mele ar fi putut păți ceva.

— E în regulă, Diana.

Matthew.

— Ce s-a întâmplat? Vocea îmi tremura. Ai făcut o înțelegere cu Knox?

— Nu. Nu reușesc să avansez deloc în privința asta. Nu mai am pentru ce să rămân la Oxford. Vreau să fiu acasă, cu tine. Ajung în câteva ore.

Matthew avea vocea îngroșată, ciudată.

— Visez?

— Nu visezi, zise el. Diana? Ezită. Te iubesc.

Era ceea ce-mi doream cel mai mult să aud. Lanțul uitat dinăuntru
meu începu să cânte încetișor în întuneric.

— Vino aici și spune-mi-o, am zis cu blândețe și ochii mi se umplură
de lacrimi de ușurare.

— Nu te-ai răzgândit?

— Niciodată, am spus pățimaș.

— Vei fi în pericol, și familia ta la fel. Ești dispusă să riști asta, de
dragul meu?

— Am ales deja.

Ne-am luat rămas-bun și am închis fără tragere de inimă,
temându-ne de tăcerea care avea să urmeze după ce ne spuseseăm
atât de multe.

Cât timp Matthew fusese plecat, stătusem la o răscruce, incapabilă
să văd drumul de urmat.

Mama fusese cunoscută pentru abilitățile ei vizionare deosebite.
Oare ea ar fi fost destul de puternică pentru a vedea ce ne așteaptă în
timp ce făceam primii noștri pași împreună?

Capitolul 26

Așteptam să aud scrâșnetul roților pe pietriș de când terminasem conversația de pe telefonul micuț al lui Ysabeau – pe care de atunci nu-l mai scăpasem din ochi.

Un ceainic plin cu ceai proaspăt și sendvișuri din chifle mă așteptau când am ieșit din baie, cu telefonul în mână. Am înghițit lacom mâncarea, am tras pe mine primele haine pe care le-am găsit și am zburat în jos pe scări cu părul ud. Matthew n-avea să ajungă la Sept-Tours decât peste câteva ore, dar eram decisă să-l aștept până când avea să intre.

Întâi am stat în salon, pe o canapea lângă foc, întrebându-mă ce se întâmplase la Oxford de-l făcuse să se răzgândească. Marthe îmi aduse un prosop și-mi uscă părul cât de cât, dat fiind că eu nu dădeam niciun semn că-l voi folosi.

Pe măsură ce clipa sosirii se apropia, am simțit că era mai bine să mă plimb prin sala mare decât să stau în salon. Ysabeau apăru și rămase să se uite la mine, cu mâinile în șolduri. Mi-am continuat mersul, în ciuda prezenței ei intimidante, până când Marthe îmi aduse un scaun de lemn lângă ușa de la intrare. Mă convinsese să stau jos, deși sculpturile scaunului fuseseră concepute în mod evident pentru a-i obișnui pe ocupanții săi cu chinurile iadului, iar mama lui Matthew se retrase în bibliotecă.

Când Range Roverul intră în curte, am zburat pur și simplu afară. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, Matthew nu mai ajunsese la ușă înaintea mea. Își întindea încă picioarele lungi când i-am cuprins gâtul cu brațele, abia atingând pământul cu degetele de la picioare.

— Să nu mai faci asta, am șoptit, închizând ochii, ca să alung lacrimile ce-mi apăruseră pe neașteptate. Să nu mai faci asta niciodată.

Matthew mă cuprinse cu brațele și își îngropă fața în gâtul meu. Ne-am strâns la piept fără să vorbim. Matthew îmi trase mâinile în jos, așezându-mă cu delicatețe înapoi pe sol. Îmi cuprinse fața în palme și

am simțit cum atingerile familiare ca de zăpadă și de chiciură ale privirii lui mi se topeau pe piele. Am încredințat memoriei noi detalii ale chipului său – ridurile mărunte din colțurile ochilor și curba precisă a scobiturii de sub buza inferioară cărnoasă.

— *Dieu*, șopti el uluit, m-am înșelat.

— Cum așa? am întrebat, cuprinsă de panică.

— Credeam că știu cât de mult mi-ai lipsit. Dar habar n-am avut.

— Spune-mi. Îmi doream să aud din nou cuvintele pe care mi le spusese la telefon noaptea trecută.

— Te iubesc, Diana. Dumnezeu știe că am încercat să n-o fac.

Chipul mi se împlânzi în mâinile lui.

— Și eu te iubesc, Matthew, din tot sufletul.

Ceva în corpul lui se modifică subtil când îmi auzi răspunsul. Nu era pulsul, deoarece inima îi bătea și așa rar, nici pielea, care rămase delicios de rece. Se auzi în schimb un zgomot – ceva în gât, un murmur de dor, care îmi transmise o undă puternică de dorință. Matthew o detectă, iar chipul său căpătă o expresie pătimașă. Înclină capul și-și lipi buzele reci de ale mele.

Schimbările declanșate în corpul meu nu erau nici ușoare, nici subtile. Am simțit cum prin oase îmi curg flăcări, iar mâinile mi se încolăciră în jurul lui și începură să coboare. Când încercă să se retragă, l-am tras de șolduri spre mine.

„Nu așa de repede”, mi-am zis.

Gura sa plutea deasupra gurii mele. Fusesse luat prin surprindere. Mâinile mele alunecară mai jos, cuprinzându-i posesiv spatele, iar lui i se tăie din nou răsufierea până când începu să toarcă.

— Diana, începu el, cu o nuanță de prudență în voce.

Sărutul meu îi ceru detalii.

Singurul răspuns al lui Matthew a fost să mă sărute și el. Îmi mângâie gâtul în zona în care se simțea pulsul, apoi lăsă mâna să-i alunece până când îmi cuprinse sânul stâng, mângâind acum țesătura de deasupra porțiunii sensibile de piele dintre brațul și inima mea. Ținându-și cealaltă mână pe talia mea, mă lipi și mai tare de el.

După o vreme îndelungată, își slăbi strânsoarea atât cât să poată vorbi.

— Ești *a mea* acum.

Buzele mi-erău prea amorțite ca să pot răspunde, așa că am dat din cap și am continuat să-l țin strâns.

El mă privi fix.

— N-ai îndoieli?

— Niciuna.

— Din clipa asta, suntem una. Înțelegi?

— Cred că da.

Înțelegeam cel puțin că nimeni și nimic n-aveau să mă țină departe de Matthew.

— N-are nici cea mai vagă idee.

Vocea lui Ysabeau răsună în toată curtea. Matthew înțepeni și brațele sale mă cuprinseseră protector.

— Prin sărutul acesta ați încălcat toate regulile care țin lumea noastră laolaltă și ne asigură protecție. Matthew, ai însemnat-o pe vrăjitoarea aceasta și de acum va fi a ta. Iar tu, Diana, ți-ai oferit sângele de vrăjitoare – puterea ta – unui vampir. Ai întors spatele propriului neam și ai jurat credință unei ființe care îți este dușman.

— A fost un sărut, am zis, zguduită.

— A fost un jurământ. Și acum, că ați făcut promisiunea asta unul față de celălalt, sunteți proscriși. Fie ca zeei să vă ajute pe amândoi!

— Atunci suntem proscriși, zise Matthew încet. Să plecăm, Ysabeau?

Îndărătul vocii de bărbat se auzi vocea unui copil vulnerabil, și ceva înăuntrul meu se frânse, pentru că-l făceam să aleagă între noi.

Mama sa înaintă și-l plesni tare peste față.

— Cum îndrăznești să întrebii așa ceva?

Amândoi erau consternați. Urma palmei gingașe a lui Ysabeau rămase vizibilă pe obrazul lui Matthew o fracțiune de secundă – roșie, apoi albastră – după care dispăru.

— Ești fiul meu cel mai iubit, continuă ea, cu o voce dură ca fierul. Iar Diana este acum fiica mea – în răspunderea mea, așa cum este și în a ta. Lupta voastră este lupta mea, dușmanii voștri sunt și ai mei.

— Nu trebuie să ne adăpostești, *Maman*.

Vocea lui Matthew era încordată ca struna unui arc.

— Destul cu prostiile. Vă vor hăitui până la capătul pământului pentru iubirea voastră. Luptăm ca o familie. Ysabeau se întoarse spre mine. Iar tu, fiica mea, *vei lupta*, așa cum ai promis. Ești nesăbuită – cei cu adevărat curajoși întotdeauna sunt așa –, dar nu pot reproșa nimic curajului tău. Dar ai nevoie de el ca de aerul pe care-l respiri, iar el te vrea așa cum n-a dorit nimic și pe nimeni de când l-am creat. Așa că zarurile sunt aruncate, și ne vom strădui ca lucrurile să iasă cât mai

bine.

Ysabeau mă trase pe neașteptate spre ea și-și apăsă buzele reci pe obrazul meu drept, apoi pe stângul. Locuiam de zile întregi sub acoperișul ei, dar abia acum îmi ura bun venit în mod oficial. Ysabeau îl privi rece pe Matthew și dezvălui ceea ce o preocupa cu adevărat.

— A ne strădui ca lucrurile să iasă cât mai bine înseamnă în primul rând ca Diana să se poarte ca o vrăjitoare, nu ca un om jalnic. Femeile din familia de Clermont se apără singure.

Matthew se zbârli.

— Voi avea grijă să fie în siguranță.

— De-asta pierzi mereu la șah, Matthew. Ysabeau îi făcu semn cu degetul. Ca și Diana, regina are puteri aproape nelimitate la șah. Cu toate astea, tu insiști s-o înconjori, și astfel rămâi vulnerabil. Însă asta nu-i un joc, iar slăbiciunea ei ne pune pe toți în pericol.

— Nu te amesteca, Ysabeau, o avertiză Matthew. Nimeni n-o va forța pe Diana să fie ceva ce nu este.

Mama sa pufni cu eleganță, elocvent.

— Întocmai. N-o vom mai lăsa pe Diana să se silească să fie un simplu om, pentru că nu asta este. Ea e vrăjitoare. Tu ești vampir. Dacă asta n-ar fi adevărat, nu ne-am găsi într-o asemenea încurcătură. Matthew, *mon cher*, dacă vrăjitoarea este suficient de curajoasă să te vrea pe tine, n-are niciun motiv să se teamă de propria putere. Tu ai putea s-o sfășii în bucăți dacă ai vrea. La fel și cei care vor veni pe urmele voastre când își vor da seama ce-ați făcut.

— Are dreptate, Matthew, am spus eu.

— Haide, ar trebui să intrăm. Vampirul continua să-și privească mama cu neîncredere. Ți-e frig, și trebuie să vorbim despre Oxford. Apoi vom aborda și subiectul magiei.

— Trebuie să-ți spun și eu ce s-a întâmplat aici.

Pentru ca relația aceasta să meargă, era nevoie să ne dezvăluim unele secrete – precum posibilitatea pe care o aveam să mă transform în apă curgătoare în orice clipă.

— Avem destul timp să-mi spui totul, zise Matthew, conducându-mă spre castel.

Marthe îl aștepta când intră pe ușă. Îl îmbrățișă cu înflăcărare, ca și cum s-ar fi întors triumfător din bătălie, și ne așeză pe toți în fața focului care ardea strașnic în salon.

Matthew se așeză lângă mine și mă privi cum beam ceai. Nu treceau

câteva clipe fără să-mi pună mâna pe genunchi, să-mi netezească puloverul pe umeri sau să-mi dea o șuviță de păr după ureche, ca și cum ar fi încercat să compenseze scurta sa absență.

Când l-am văzut că se relaxează, am început să-i pun întrebări. Mai întâi, inocent de comune. Curând, conversația se îndreptă spre cele petrecute la Oxford.

— Marcus și Miriam erau în laborator când a avut loc tentativa de spargere? am întrebat eu.

— Da, zise el, sorbind o înghițitură din paharul cu vin pe care Marthe i-l pusese alături, dar hoții n-au ajuns departe. Ei doi n-au fost cu adevărat în pericol.

— Slavă Domnului! murmură Ysabeau, care privea în flăcări.

— Ce căutau?

— Informații. Despre tine, zise el fără tragere de inimă. Cineva a pătruns și în apartamentul tău de la New College.

Iată un secret dezvăluit.

— Fred era îngrozit, continuă Matthew. M-a asigurat că vor pune o încuietore nouă la ușă și o cameră de supraveghere pe palierul tău.

— Nu e vina lui Fred. Acum, cu toți studenții noi, ca să treci de portar n-ai nevoie decât de un mers încrezător și de eșarfa uneia dintre universități. Dar n-aveau ce să ia! Oare căutau rezultatele cercetărilor mele?

Simplul gând era ridicol. Cui să-i pese atât de mult de istoria alchimiei încât să pună la cale o spargere?

— Ai computerul, cu notițele tale în el. Matthew îmi strânse mâinile mai tare într-ale lui. Dar nu munca ta îi interesa. Ți-au devastat dormitorul și baia. Credem că, de fapt, căutau ceva din care să poată preleva o mostră de ADN de-al tău – păr, piele, fărâme de unghii tăiate. Dacă n-au putut intra în laborator, s-au dus să caute în camerele tale.

Mâna îmi tremura. Am încercat s-o trag ușor dintr-ale lui, nevrând ca el să-și dea seama cât de tare mă zguduise vestea. Matthew nu-mi dădu drumul.

— Nu ești singură în toată povestea asta, ai uitat? Își aținti privirea asupra mea.

— Deci n-a fost un hoț obișnuit. A fost o făptură supranaturală, cineva care știe despre noi și despre *Ashmole 782*.

Matthew dădu din cap.

— Ei bine, nu vor găsi mare lucru. Nu în camerele mele. Văzându-l

nedumerit, am explicat: Mama insista să-mi curăț peria de păr înainte să plec la școală în fiecare dimineață. E un obicei care mi-a intrat în reflex. Mă puneă să arunc părul la toaletă și să trag apa – și unghiile tăiate la fel.

Acum Matthew părea uluit. Ysabeau nu arăta deloc surprinsă.

— Din câte aud despre ea, mama ta pare din ce în ce mai mult o persoană pe care mi-aș fi dorit s-o cunosc, zise Ysabeau cu calm.

— Îți amintești ce-ți spunea? întrebă Matthew.

— Nu chiar.

Îmi aminteam vag cum stăteam pe marginea căzii, în timp ce mama îmi arăta obiceiurile ei de dimineață și de seară, dar aproape nimic în afară de asta. M-am încruntat, concentrându-mă, și fragmentele de amintiri care-mi pâlpâiau în minte deveniră mai strălucitoare.

— Îmi amintesc că număram până la douăzeci. La un moment dat mă răsuțeam și spuneam ceva.

— Oare la ce se gândea când te-a învățat asta? se întrebă Matthew cu voce tare. Părul și unghiile poartă numeroase informații genetice.

— Cine știe? Mama era renumită pentru premonițiile ei. Pe de altă parte, e posibil doar să fi gândit ca o adevărată Bishop. Suntem o familie mai... trăsniță.

— Mama ta nu era nebună, Diana, și nu totul poate fi explicat prin știința ta modernă, Matthew. Vrăjitoarele cred de secole că părul și unghiile au puteri speciale, zise Ysabeau.

Marthe mormăi aprobator și își dădu ochii peste cap văzând ignoranța celor doi tineri.

— Vrăjitoarele le folosesc ca să facă vrăji, continuă Ysabeau. Vräji care leagă, farmece de dragoste – toate astea depind de așa ceva.

— Mi-ai spus că n-ai fost vrăjitoare, Ysabeau, am zis, uimită.

— Am cunoscut multe vrăjitoare de-a lungul anilor. Niciuna nu lăsa în urmă nici măcar un fir de păr sau o așchie de unghie, de teamă să nu le găsească o altă vrăjitoare.

— Mama nu mi-a spus niciodată.

M-am întrebat ce alte secrete mai ținuse mama față de mine.

— Uneori e cel mai bine ca o mamă să dezvăluie copiilor lucrurile tratat. Privirea lui Ysabeau trecu de la mine la fiul ei.

— Cine au fost hoții? Mi-am amintit de lista de posibilități a lui Ysabeau.

— În laborator au încercat să intre niște vampiri, dar în

apartamentul tău nu știm sigur. Marcus crede că a fost o combinație de vampiri și de vrăjitoare, dar eu cred c-au fost doar vrăjitoare.

— De-asta erai atât de furios? Pentru că ființele alea mi-au violat teritoriul?

— Da.

Matthew vorbea din nou monosilabic. Am așteptat restul răspunsului.

— Aș putea trece cu vederea pe cineva care intră pe domeniul meu sau în laboratorul meu, Diana, dar nu pot să stau cu mâinile încrucișate dacă ți se întâmplă ție. O resimt ca pe o amenințare și pur și simplu... nu pot. Am deja tendința instinctivă să te apăr.

Matthew își trecu degetele albe prin păr, și o șuviță i se zbârli în spatele urechii.

— Nu sunt vampir și nu cunosc regulile. Trebuie să-mi explici cum funcționează chestia asta, am zis eu, netezindu-i părul la loc. Așadar, spargerea de la New College te-a convins să fii cu mine?

Mâinile lui Matthew se mișcară o clipă, cuprinzându-mi fața.

— N-aveam nevoie de vreun imbold ca să fiu cu tine. Tu spui că m-ai iubit de când ai rezistat tentației de a mă lovi cu vâsla pe malul râului. Matthew nu-și feri privirea.

— Eu te iubesc de și mai mult timp – din clipa în care ai folosit magia ca să iei o carte de pe raft, în Biblioteca Bodleiană. Ai părut atât de ușurată, apoi, brusc, atât de teribil de vinovată.

Ysabeau se ridică, stingherită de manifestările de afecțiune ale fiului ei.

— Vă lăsăm singuri.

Marthe începu să-și vadă de strânsul mesei, pregătindu-se să plece la bucătărie, unde fără îndoială avea să pună la cale prepararea unui festin cu zece feluri de mâncare.

— Nu, *Maman*. Ar trebui să auziți și restul.

— Deci nu sunteți niște simpli proscriși.

Vocea lui Ysabeau era grea. Se prăbuși la loc pe scaun.

— Întotdeauna au existat animozități între făpturi – mai ales între vampiri și vrăjitoare. Dar eu și Diana am scos la lumină aceste tensiuni. Și totuși, acesta este doar un pretext. Congregația nu este de fapt deranjată de decizia noastră de a încălca legământul.

— Încetează să mai vorbești în cimilituri, Matthew, zise Ysabeau pe un ton tăios. Nu mai am răbdare.

Matthew mă privi plin de regret înainte de a răspunde.

— Congregația a devenit interesată de *Ashmole 782* și de felul misterios în care l-a obținut Diana. Vrăjitoarele urmăresc manuscrisul de cel puțin tot atâta timp ca și mine. N-au prevăzut niciodată că tu vei fi cea care îl va recupera. Și nimeni nu și-a imaginat că eu voi ajunge primul la tine.

Vechi temeri se zbăteau să iasă la suprafață. Ceva nu era în regulă undeva, adânc în mine.

— Dacă n-ar fi fost Mabonul, continuă Matthew, în Biblioteca Bodleiană s-ar fi aflat vrăjitoare puternice, care cunoșteau importanța manuscrisului. Dar erau toate ocupate cu festivalul și au lăsat garda jos. Au lăsat sarcina pe seama vrăjitoarei aceleia tinere, iar ea te-a lăsat să-i scapi printre degete – cu tot cu manuscris.

— Biata Gillian, am șoptit.

Cu siguranță, Peter Knox era furios pe ea.

— Într-adevăr.

Matthew își strânse gura.

— Dar Congregația te urmărește și pe tine – din motive care nu mai au de mult de-a face cu cartea, ci cu puterea ta.

— De când... N-am reușit să duc propoziția până la capăt.

— Probabil de când te-ai născut.

— De când au murit părinții mei.

Îmi reveneau amintiri neliniștitoare din copilărie – cum simțisem ca o furnicătură atenția unei vrăjitoare în timp ce mă dădeam în leagăn la școală sau privirea rece și fixă a unui vampir la petrecerea de ziua unei prietene.

— Mă urmăresc de când au murit părinții mei.

Ysabeau deschise gura să vorbească, văzu expresia de pe chipul fiului său și se răzgândi.

— Dacă pun mâna pe tine, vor avea și cartea, sau cel puțin așa cred ei. Ești legată de *Ashmole 782* într-un fel pe care eu încă nu-l înțeleg. Cred că nici ei nu-l înțeleg.

— Nici măcar Peter Knox?

— Marcus a întrebat lumea. Se pricepe să scoată informații de la alții. Din câte ne putem da seama, Knox e încă în ceață.

— Nu vreau ca Marcus să se expună vreunui risc – nu pentru mine. Trebuie să se țină deoparte, Matthew.

— Marcus știe să aibă grijă de el.

— Și eu am să-ți spun câte ceva.

Dacă mi se dădea ocazia să mă răzgândesc, mi-aș fi pierdut curajul de tot.

Matthew îmi luă mâinile într-ale lui și nările îi fremătară ușor.

— Ești obosită, zise el, și flămândă. Poate ar trebui să așteptăm până după prânz.

— Poți mirosi faptul că mi-e *foame*? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred. Nu e corect.

Matthew își dădu capul pe spate și începu să râdă. Îmi păstră mâinile într-ale lui, trăgându-mi-le la spate, astfel încât brațele mele căpătară forma unor aripi.

— Asta spune o vrăjitoare care ar putea, dacă ar avea chef, să-mi citească gândurile ca și cum ar fi scrise pe o bandă de telegraf. Diana, dragostea mea, știu când te răzgândești. Știu când îți trece prin cap ceva rău, de pildă, cât de amuzant ar fi să sari gardul padocului. Și, cu siguranță, știu când ți-e foame, zise el, sărutându-mă ca să-și sublinieze spusesele.

— Că veni vorba de puterea mea de vrăjitoare, am zis, cu răsufierea un pic tăiată, atunci când termină el, am confirmat apa vrăjitorească pe lista posibilităților genetice.

— Ce?

Matthew mă privi cu îngrijorare.

— Când s-a întâmplat?

— În clipa în care ai părăsit Sept-Tours. N-am vrut să plâng cât timp erai tu aici. Când ai plecat, am plâns – la nesfârșit.

— Ai mai plâns și înainte, zise el gânditor, aducându-mi mâinile înapoi în față. Le întoarse și-mi examină palmele și degetele.

— Apa a ieșit din mâinile tale?

— A ieșit de peste tot, am zis.

Sprâncenele lui Matthew se ridicară, semn că se alarmase.

— Din mâini, din păr, din ochi, din picioare – chiar și din gură. Era ca și cum n-ar mai fi rămas nimic din mine, sau, dacă rămăsese, nu era decât apă. Am crezut că n-am să mai simt niciodată alt gust în afară de al sării.

— Erai singură?

Vocea lui Matthew deveni tăioasă.

— Nu, nu, sigur că nu, m-am grăbit să spun. Marthe și mama ta erau și ele acolo, numai că nu se puteau apropia de mine. A fost un noian de

apă, Matthew. Și vânt.

— Și cum s-a oprit? mă întrebă el.

— Ysabeau.

Matthew îi aruncă mamei sale o privire lungă.

— Mi-a cântat.

Pleoapele grele ale vampirului căzură, ascunzându-i ochii.

— Odinioară cânta tot timpul. Îți mulțumesc, *Maman*.

Am așteptat să-mi spună că obișnuia să-i cânte și lui și că Ysabeau nu mai era aceeași de când murise Philippe. Dar el nu spuse nimic. Mă cuprinse, în schimb, într-o îmbrățișare aprigă, iar eu am încercat să nu mă simt deranjată de faptul că nu-mi încredința toate secretele lui.

Pe măsură ce ziua înainta, fericirea lui Matthew de a fi acasă devenea contagioasă. După prânz am trecut în biroul lui. Pe podea, în fața șemineului, reuși să descopere majoritatea locurilor în care mă gădilam. Dar nu mă lăsă nicio clipă în spatele zidurilor pe care le construiseră cu mare grijă ca să țină pe toată lumea departe de secretele sale.

La un moment dat, am întins niște degete invizibile ca să descopăr o fisură în scutul lui. Mă privi surprins.

— Ai spus ceva?

— Nu, am zis, retrăgându-mă în grabă.

Ne-am bucurat de o cină liniștită cu Ysabeau, care ținu pasul cu buna dispoziție a lui Matthew. Dar îl urmărea îndeaproape, cu o expresie tristă pe chip.

După cină, în timp ce mă îmbrăcam cu așa-zisa mea pijama, mi-am amintit de sertarul secret și m-am întrebat dacă nu cumva îmi rămăsese mirosul pe catifeaua așternută sub sigilii. M-am înarmat cu curaj ca să-i spun noapte bună lui Matthew înainte să se retragă singur în birou.

Își făcu apariția la scurt timp după aceea, purtând o pereche de pantaloni de pijama largi, în dungi, și un tricou negru decolorat. În plus, era și desculț.

— Vrei să dormi pe stânga sau pe dreapta? mă întrebă degajat, așteptând lângă una dintre coloanele patului, cu brațele încrucișate.

Nu eram vampir, dar puteam să-mi întorc capul suficient de repede atunci când era nevoie.

— Dacă ți-e totuna, aș prefera să stau în stânga, zise el pe un ton grav. Îmi va fi mai ușor să mă relaxez dacă mă aflu între tine și ușă.

— Mi-... mi-e indiferent, m-am bâlbâit eu.

— Atunci hai în pat și dă-te mai încolo.

Matthew îmi luă păturile din mână, iar eu am urcat în așternuturi. Se strecură între cearșafuri în spatele meu cu un geamăt de satisfacție.

— Asta e cel mai confortabil pat din toată casa. Mama nu crede că e nevoie să ne batem capul cu niște saltele bune, de vreme ce petrecem atât de puțin timp dormind. Paturile ei sunt infernale.

— Ai de gând să dormi cu mine? am chițăit eu, încercând, dar nereușind să par la fel de nonșalantă ca el.

Matthew întinse brațul drept și mă trase spre el până când capul meu ajunsese să se odihnească pe umărul lui.

— M-am gândit că așa putea, zise el. Dar, de fapt, n-am să dorm.

Cuibărită lângă el, mi-am pus palma deasupra inimii lui, ca să știu de fiecare dată când va bate.

— Ce vei face?

— Mă voi uita la tine, desigur.

Ochii îi străluceau.

— Și, când voi obosi – *dacă* voi obosi să fac așa ceva – aici Matthew îmi depuse câte o sărutare pe fiecare pleoapă –, am să citesc. Te-ar deranja lumânările?

— Nu, am răspuns eu. Dorm tun. Nimic nu mă trezește.

— Îmi plac provocările, zise el tandru. Dacă mă plictisesc, am să scornesc eu ceva care să te trezească.

— Te plictisești repede? l-am tachinat, întinzând mâna și împletindu-mi degetele prin părul de pe ceafa lui.

— Va trebui să ai răbdare și să vezi singură, zise el cu un surâs viclean.

Brațele îi erau reci și mă alinau, iar senzația de siguranță pe care o aveam în prezența lui era mai liniștitoare decât orice cântec de leagăn.

— Oare se va sfârși vreodată? am întrebat încetșor.

— Congregația? Glasul lui Matthew era îngrijorat. Nu știu.

— Nu. Am ridicat capul, surprinsă. Nu-mi pasă de Congregație.

— Atunci ce vrei să spui?

L-am sărutat pe gura aceea întrebătoare.

— Sentimentul pe care îl am când sunt cu tine – că sunt cu adevărat vie pentru prima dată în viață.

Matthew zâmbi, cu o expresie neobișnuit de dulce și de timidă.

— Sper că nu.

Oftând de mulțumire, mi-am lăsat capul pe pieptul lui și am căzut în mrejele unui somn fără vise.

Capitolul 27

A doua zi dimineată mi-am dat seama că zilele petrecute alături de Matthew se încadraseră până atunci într-una din două categorii. Fie dirija el lucrurile de la un capăt la altul, având grijă să fiu în siguranță și nimic să nu-i perturbe aranjamentele făcute cu mare atenție, fie ziua se scurgea fără niciun rost. Nu cu mult timp în urmă, zilele mele se desfășurau pe baza unor liste sau a unui program întocmit cu grijă.

Astăzi aveam de gând să iau inițiativa. Matthew avea să mă lase să intru în viața lui de vampir.

Din nefericire, cu siguranță decizia mea avea să ruineze o zi care se anunța minunată.

Totul începu în zori, cu apropierea fizică a lui Matthew, care îmi transmise aceeași undă de dorință pe care o simțisem ieri în curtea castelului, mai eficientă decât orice ceas deșteptător. Reacția lui a fost și ea satisfăcător de rapidă – mă sărută cu entuziasm.

— Credeam că nu te mai trezești, bombăni el printre sărutări. Mă temeam că va trebui să trimit pe cineva în sat după fanfara locală, și singurul trompetist care știa să sune deșteptarea a murit anul trecut.

Stând lângă el, am observat că nu purta medalionul din Betania.

— Unde a dispărut însemnul tău de pelerin?

Era ocazia perfectă să-mi povestească despre Cavalerii lui Lazăr, dar Matthew nu profită de ea.

— Nu-mi mai trebuie, zise el și-mi distrase atenția răsucind o șuviță din părul meu pe după deget și apoi dând-o la o parte ca să-mi sărute pielea sensibilă de dinapoia urechii.

— Spune-mi, am insistat, îndepărtându-mă ușor.

— Mai târziu, zise el, și buzele îi alunecară spre locul în care gâtul mi se unea cu umărul.

Corpul meu dejucă orice alte încercări de conversație rațională. Ne-am comportat amândoi instinctiv, atingându-ne prin bariera hainelor subțiri și observând micile schimbări – un tremur, pielea care

se înfiora, un geamăt ușor – care promiteau plăcerea și mai mare ce avea să vină. Când am devenit insistentă și am încercat să-l ating direct pe piele, Matthew mă opri.

— Nu te grăbi. Avem timp.

— Vampirii ăștia, a fost tot ce am reușit să spun înainte ca el să-mi oprească vorbele cu un sărut.

Eram încă la adăpostul draperiilor patului când Marthe intră în cameră. Lăsă tava cu micul dejun pe masă cu un zdrăngănit grăbit și azvârli pe foc doi bușteni cu entuziasmul unui scoțian din munți care aruncă trunchiuri de copaci la o întrecere de forță. Matthew trase cu ochiul afară, proclamă că era o dimineață minunată și declară că eram hămesită.

Marthe comentă în occitană și plecă, fredonând încet o melodie. Matthew refuză să traducă, pe motiv că versurile erau prea vulgare pentru urechile mele delicate.

În dimineața aceasta, în loc să mă privească în tăcere cum mănânc, Matthew se plânse că se plictisea. Avea o sclipire vicleană în ochi și degetele îi băteau neliniștite pe coapse.

— Mergem să călărim după micul dejun, i-am promis, vârand o bucată de ou în gură și luând o înghițitură de ceai opărit. Munca mea poate să mai aștepte.

— Călăritul n-o să-mi alunge plictiseala, toarse Matthew.

Sărutările însă reușiră. Îmi simțeam buzele dureroase și ajunsesem să înțeleg mult mai bine conexiunile din interiorul sistemului meu nervos când Matthew admise că era timpul să călărim.

Coborî să se schimbe cât timp am intrat eu la duș. Marthe urcă să ia tava. I-am împărtășit planul meu în timp ce-mi împleteam părul într-o coadă groasă. Când am ajuns la partea esențială, a făcut ochii mari, dar a fost de acord să-i trimită un pachetel de sendvișuri și o sticlă cu apă lui Georges ca să le pună în coburul șei.

Nu-mi mai rămânea decât să-l informez pe Matthew.

Stătea la birou fredonând, tastând de zor la laptop și întinzându-se din când în când să citească mesajele de pe telefon. Își ridică privirea și rânji.

— Iată-te. Credeam că va trebui să te pescuiesc cu mâna mea din apă.

Dorința mă săgetă și genunchii mi se înmuieră. Senzațiile îmi erau exacerbate de conștiința faptului că ceea ce aveam să spun îi va șterge

complet zâmbetul de pe față.

„Sper să fie bine ceea ce fac“, mi-am șoptit singură, punându-mi mâinile pe umerii lui. Matthew își lăsă capul pe pieptul meu și-mi zâmbi.

— Sărută-mă, îmi comandă.

M-am executat fără ezitare, uimită de starea de bine dintre noi. Ceea ce se întâmpla era atât de diferit de ceea ce întâlneai în cărți și în filme, unde dragostea era transformată într-un sentiment tensionat și dificil. Să-l iubesc pe Matthew era mai curând ca și cum m-aș fi adăpostit într-un port, nu, ca și cum aș fi ieșit în larg pe vreme de furtună.

— Cum reușești? l-am întrebat, cuprinzându-i fața cu mâinile. Mă simt de parcă te-aș cunoaște dintotdeauna.

Matthew zâmbi fericit și-și întoarse atenția asupra computerului, închizând diverse programe. Eu mă îmbătăm cu aroma lui de mirodenii și-i netezeam părul pe creștet.

— Mă simt grozav când faci asta, zise el, lăsându-și capul pe spate și abandonându-se atingerii mele.

Era vremea să-i stric ziua. Ghemuindu-mă, mi-am sprijinit bărbia pe umărul lui.

— Ia-mă la vânătoare cu tine.

Fiecare mușchi din corp i se încordă.

— Nu e amuzant, Diana, zise el pe un ton înghețat.

— Nici nu încercam să te amuz.

Bărbia și mâinile mele rămaseră unde se aflau. Încercă să mă îndepărteze, dar nu l-am lăsat. Deși nu aveam curajul să-l privesc în ochi, nu puteam să-l las să scape.

— Trebuie s-o faci, Matthew, trebuie să știi că poți avea încredere în mine.

Țâșni în picioare, forțându-mă să mă trag înapoi și să-i dau drumul. Se îndepărtă, și o mână îi băjbâi în locul în care se afla de obicei medalionul din Betania. Nu era un semn bun.

— Vampirii nu iau cu ei la vânătoare ființe cu sânge cald, Diana.

Nici asta nu era un semn bun. Mă mințea.

— Ba da, am spus încet. Tu vânezi cu Hamish.

— E altceva. Îl cunosc de ani buni și nu împart patul cu el.

Vocea lui Matthew era aspră, iar privirea i se fixase asupra rafturilor cu cărți.

M-am apropiat de el încet.

— Dacă Hamish poate vâna cu tine, pot și eu.

— Nu.

Mușchii umerilor îi ieșeau mult în evidență. Contururile lor erau vizibile pe sub pulover.

— Ysabeau m-a luat cu ea.

Tăcerea din încăpere era absolută. Matthew trase aer în piept o singură dată, cu efort, și mușchii umerilor îi tresăriră. Am făcut încă un pas.

— Nu, zise el cu asprime. Nu vreau să fii aproape de mine când sunt furios.

Reamintindu-mi că astăzi nu el avea inițiativa, am făcut următorii pași mult mai repede și m-am oprit chiar în spatele lui. În felul ăsta nu putea evita mirosul meu sau sunetul inimii mele, care era măsurat și liniștit.

— N-am vrut să te înfurii.

— Nu sunt furios pe tine. Era plin de amărăciune. În schimb, mama trebuie să-mi dea socoteală pentru multe. De-a lungul secolelor a făcut destule lucruri prin care mi-a pus răbdarea la încercare, dar faptul că te-a luat cu ea la vânătoare este de neiertat.

— M-a întrebat dacă fac față sau dacă vreau să mă întorc la castel.

— Nu trebuia să te pună să faci alegerea asta, strigă el, răsucindu-se cu fața la mine. Vampirii nu se controlează când vânează – nu pe deplin. Cu siguranță, nu trebuie să ai încredere în mama atunci când simte mirosul sângelui. Pentru ea, totul se rezumă la a ucide și a se hrăni. Dacă vântul i-ar fi adus mirosul tău, s-ar fi hrănit și cu tine, fără să stea pe gânduri.

Matthew reacționase mai rău decât mă așteptasem. Dar, dacă tot călcasem în străchini, puteam măcar să le sparg pe toate.

— Mama ta n-a făcut decât să te protejeze. O preocupa faptul că nu înțeleg miza. Și tu ai fi făcut același lucru pentru Lucas.

O altă tăcere adâncă și lungă.

— N-avea niciun drept să-ți povestească despre Lucas. El mi-a aparținut mie, nu ei.

Vocea lui Matthew era blândă, dar mai plină de venin ca niciodată. Ochii îi scăpărară spre raftul pe care se afla turnulețul.

— Ție și Blancăi, am zis, cu vocea la fel de blândă.

— Poveștile vieții unui vampir ar trebui spuse de el și numai de el. Poate că noi doi suntem proscriși, tu și cu mine, dar mama a încălcat și

ea câteva reguli în ultimele zile.

Duse din nou mâna după medalionul lipsă.

Am străbătut distanța mică ce ne despărțea, mișcându-mă încet și sigur, de parcă ar fi fost un animal agitat, ca să nu-l fac să răbufnească într-un fel pe care l-ar fi regretat mai târziu. Când m-am aflat la doi centimetri de el, l-am prins de brațe.

— Ysabeau mi-a spus și alte lucruri. Am vorbit despre tatăl tău. Mi-a spus toate numele tale, și cele care nu-ți plac, și numele ei. Nu le-am înțeles eu semnificația, dar nu e un lucru pe care să-l spună oricui. Și mi-a spus cum te-a creat. Cântecul pe care mi l-a cântat ca să facă să dispară apa mea vrăjitoarească a fost același pe care ți l-a cântat ție când ai devenit vampir.

„Când nu te puteai opri din hrănit.“

Matthew îmi întâlnește cu greu privirea. Ochii săi erau plini de durere și de o vulnerabilitate pe care o ascunsese cu grijă până acum. Îmi frângea inima.

— Nu pot risca, Diana, zise el. Te vreau – mai mult decât pe oricine am cunoscut vreodată. Te doresc fizic, te doresc emoțional. Dacă, în timp ce suntem la vânătoare, îmi slăbește o clipă concentrarea, aş putea confunda mirosul cerbului cu al tău, iar instinctul meu de a vâna s-ar putea suprapune dorinței mele de a te avea.

— Deja mă ai, am zis eu, reținându-l cu mâinile, cu ochii, cu mintea și cu inima mea. Nu-i deloc nevoie să mă vânezi. Sunt a ta.

— Nu merge așa, zise el. Nu te voi poseda niciodată complet. Îmi voi dori întotdeauna mai mult decât poți tu să-mi dai.

— N-ai făcut asta în patul meu de dimineață. Obrajii mi se înroșiră la amintirea ultimului său refuz. Eram mai mult decât dornică să mă dăruiesc ție, iar tu ai spus nu.

— N-am spus nu – am spus „mai târziu“.

— Asta e și felul în care vânezi? Seducție, amânare, până când victima se predă?

Matthew se înfioră. Era singurul răspuns de care aveam nevoie.

— Arată-mi, am insistat.

— Nu.

— Arată-mi!

Mârâi, dar n-am cedat. Sunetul era un avertisment, nu o amenințare.

— Știu că ești speriat. Și eu sunt.

Regretul îi fulgeră în privire, iar eu am scos un sunet de nerăbdare.

— Pentru ultima oară îți spun că nu sunt speriată de tine. Propria mea putere e cea care mă sperie. Tu n-ai văzut apa vrăjitoarească, Matthew. Când apa se mișca prin mine, aș fi putut să distrug totul și pe toți fără să simt un strop de remușcare. Nu ești singura ființă periculoasă din cameră. Dar trebuie să învățăm cum să fim unul cu celălalt în pofida a ceea ce suntem.

Matthew râse amar.

— Poate de-asta există reguli împotriva relațiilor dintre vampiri și vrăjitoare. Poate, la urma urmelor, e prea dificil să trecem peste asemenea obstacole.

— Nu crezi asta, am zis aprig, luându-i mâna într-a mea și lipindu-mi-o de față.

Șocul pielii lui reci pe pielea mea caldă îmi provocă imediat o senzație delicioasă prin oase, iar inima îmi sări în piept ca de obicei, recunoscând-o.

— Ceea ce simțim unul pentru celălalt nu este – nu poate fi – greșit.

— Diana, începu el, clătînând din cap și trăgându-și degetele.

Strângându-l mai tare, i-am întors palma. Linia vieții era lungă și netedă. Am tras-o și mi-am lăsat degetele să zăbovească pe venele lui. Arătau negre pe sub pielea albă, iar Matthew se înfioră la atingerea mea. În ochii lui încă se citea durerea, dar nu mai era la fel de furios.

— Nu e nimic greșit. O știi doar. Acum trebuie să știi și că poți avea încredere în mine.

Mi-am împletit degetele printre ale lui și i-am lăsat timp să se gândească. Dar nu i-am dat drumul.

— Am să te iau la vânătoare, zise Matthew în cele din urmă, cu condiția să nu te apropii de mine și să nu descaleci de pe Rakasa. Dacă ți se pare fie și numai că mă uit la tine – sau că mă gândesc la tine –, întorci calul și te duci direct acasă, la Marthe.

Odată luată decizia, Matthew coborî cu pas apăsător scările, așteptându-mă răbdător de fiecare dată când își dădea seama că am rămas în urmă. Când trecu pe lângă ușa salonului, Ysabeau se ridică de pe scaun.

— Vino, zise el printre dinți, apucându-mă de cot și conducându-mă la subsol.

Ysabeau era la doar câțiva pași în urma noastră când am ajuns la bucătărie, unde Marthe stătea în pragul cămării pentru alimente reci, urmărindu-ne pe mine și pe Matthew ca și cum ar fi privit cea mai

nouă melodramă la televizor. Niciuna dintre ele nu avea nevoie să i se spună că se întâmplase ceva.

— Nu știu când ne vom întoarce, azvârli Matthew peste umăr.

Nu-și descleștă degetele de pe cotul meu și nu-mi dădu ocazia să fac altceva decât să mă întorc spre ea cu o expresie de scuză și să rostesc în tăcere cuvintele „Îmi pare rău“.

— *Elle a plus de courage que j'ai pensé*, murmură Ysabeau către Marthe.

Matthew se opri brusc, cu buza curbată într-o grimasă neplăcută.

— Da, mamă. Diana are mai mult curaj decât merităm noi, eu și tu. Și, dacă i-l mai pui vreodată la încercare, va fi ultima oară când ne mai vezi. S-a înțeles?

— Desigur, Matthew, murmură Ysabeau.

Era răspunsul ei preferat când evita să-și ia un angajament.

Matthew nu vorbi deloc cu mine pe drumul spre grajd. De vreo șase ori păru că avea de gând să se întoarcă și să o luăm amândoi soldățește înapoi spre castel. La ușa grajdului, mă apucă de umeri, cercetându-mi fața și corpul în căutarea unor semne de teamă. Am ridicat bărbia.

— Mergem? am zis, luând-o spre padoc.

Matthew scoase un sunet de exasperare și-l strigă pe Georges. Balthasar necheză puternic drept răspuns și prinse din zbor mărul pe care l-am aruncat în direcția lui. Din fericire, n-am avut nevoie de ajutor ca să mă încălț cu cizmele, deși îmi luă mai mult decât lui Matthew. Mă urmări cu atenție cum îmi încheiam copcile jachetei și îmi prindeam bareta căștii sub bărbie.

— Ia asta, îmi zise el, întinzându-mi o cravașă scurtă.

— N-am nevoie de ea.

— Ia-o, Diana.

Am luat-o, hotărâtă s-o fac pierdută într-un tufiș cu prima ocazie.

— Și, dacă o arunci când intrăm în pădure, ne întoarcem acasă.

Oare chiar își imagina că aș folosi cravașa pe el? Am vârat-o în cizmă, cu mânerul ieșit în afară lângă genunchi, și am tropăit cu pași grei în padoc.

Caii se agitară nervoși când am apărut în raza lor vizuală. Ca și Ysabeau, amândoi știau că ceva nu era în regulă. Rakasa luă mărul pe care i-l datoram, iar eu am mângâiat-o și i-am vorbit blând, încercând să o liniștesc. Matthew nu se osteni cu Dahr. Era foarte sobru, verificându-i harnașamentul cu viteza fulgerului. Când am terminat la

rândul meu, mă azvârli pe spatele Rakasei. Mâinile sale mă prinseră ferm de talie, dar nu zăboviră niciun moment în plus. Nu voia ca mirosul meu să se ia și mai tare pe el.

În pădure, Matthew se asigură că mai aveam încă cravașa în cizmă.

— Scara ta din dreapta trebuie scurtată, îmi arată după ce porniserăm la trap.

Voia ca harnașamentul meu să fie în cele mai bune condiții pentru o cursă, în caz că aveam nevoie s-o iau la sănătoasa. Am oprit-o pe Rakasa cu o privire încruntată și am ajustat curelele din piele ale scării.

Câmpul de acum cunoscut mi se deschise în față, iar Matthew adulmecă aerul. Apucă de frâiele Rakasei și mă făcu să mă opresc. Era încă negru de supărare.

— În direcția aia e un iepure.

Făcu semn din cap spre partea de vest a câmpului.

— Am văzut deja cum e cu iepurii, am zis eu pe un ton calm. Și cu marmotele, caprele și căprioarele.

Matthew trase o înjurătură. Era concisă și cuprinzătoare, iar eu am sperat să fim destul de departe chiar și pentru urechile agere ale lui Ysabeau.

— „Să trecem la fapte“, așa se spune, nu-i așa?

— Eu nu vânez cerbi așa cum face mama, speriiindu-i de moarte și năpustindu-mă asupra lor. Pot să omor un iepure sau chiar o capră. Dar n-am să hăituiesc un cerb cât timp ești cu mine.

Maxilarul lui Matthew, încleștat, îi trăda încapățânarea.

— Nu te mai preface și ai încredere în mine. Am făcut un semn spre cobur. Sunt pregătită să stau și să aștept.

El clătină din cap.

— Nu cu tine alături.

— De când te-am întâlnit, am zis pe un ton liniștit, mi-ai arătat toate părțile plăcute ale vieții unui vampir. Simți gustul unor lucruri pe care eu nici nu mi le pot imagina. Îți amintești de evenimente și de oameni despre care eu nu pot decât să citesc în cărți. Adulmecii când mă răzgândesc sau când vreau să te sărut. Mi-ai revelat o lume de posibilități senzoriale care nici nu visam că există.

Am făcut pauză pentru un moment, sperând că făceam progrese. Mă înșelam.

— În același timp, tu m-ai văzut vomitând, dându-ți foc la covor și făcându-mă praf când am primit ceva neașteptat prin poștă. Ai ratat

nebunia apei, dar crede-mă că n-a fost deloc plăcut. Te rog, în schimb, să mă lași să te privesc cum te hrănești. E un lucru elementar, Matthew. Dacă nu ești în stare să accepți asta, atunci putem să-i facem fericiți pe cei din Congregație și s-o lăsăm baltă.

— *Dieu!* Oare ai să încetezi vreodată să mă surprinzi?

Matthew înălță capul și rămase cu privirea ațintită undeva la distanță. Atenția i-a fost atrasă de un cerb tânăr de pe creasta unui deal. Animalul păștea, iar vântul sufla spre noi, așa că încă nu ne simțise mirosul.

„Mulțumesc“, am zis în gând. Faptul că cerbul apăruse acum era un dar al zeilor. Ochii lui Matthew rămaseră fixați asupra prăzii sale, iar furia îl părăsi, lăsând loc unei receptivități supranaturale față de mediu. Mi-am ațintit privirea asupra lui, urmărind schimbările subtile care ar fi semnalat ce gândește sau simte, dar indicii erau foarte puține.

„Să nu îndrăznești să faci o mișcare“, am avertizat-o pe Rakasa când aceasta s-a încordat, pregătindu-se să se foiască. Iapa își înfipse copitele în sol și rămase stană de piatră.

Matthew mirosi schimbarea vântului și apucă de frâiele Rakasei. Deplasă încet ambii cai spre dreapta, menținându-i în calea adierii ce sufla în jos. Cerbul înălță capul și privi în josul dealului, apoi își văzu din nou de păscut, în liniște. Ochii lui Matthew cutreierau terenul, zăbovind pentru o clipă asupra unui iepure și mărindu-se când o vulpe scoase capul dintr-o gaură. Înregistră cum un șoim plană pe deasupra noastră, lăsându-se purtat de adiere așa cum un surfer se lasă purtat de valuri. Am început să-mi dau seama cum se descurcase cu toate făpturile din Biblioteca Bodleiană. Pe tot câmpul acesta nu era nici o singură ființă vie pe care să n-o fi localizat, identificat și pe care să nu fi fost pregătit s-o omoare după doar câteva minute de observație. Adusese încet-încet caii mai aproape de copaci și-mi camuflă prezența așezându-mă în mijlocul mirosurilor și al sunetelor altor animale.

În timp ce ne mișcăm, Matthew observă când o altă pasăre i se alătură șoimului sau când un iepure dispăru într-o gaură și un altul ieși să-i ia locul. Am speriat un animal cu pete, care semăna cu o pisică și avea o coadă lungă, dungată. Judecând după tresărirea corpului lui Matthew, era clar că voia s-o urmărească, și, dacă ar fi fost singur, ar fi vânat felina înainte de a trece la cerb. Își desprinse cu greutate privirea de forma săltăreață a animalului.

Ne luă aproape o oră să ajungem din capătul câmpului la marginea pădurii. Când am ajuns aproape de vârful dealului, Matthew descălecă în stilul lui, cu fața înainte. Îl plesni pe Dahr pe crupă, iar calul se întoarse ascultător și o luă spre casă.

În timpul tuturor acestor manevre, Matthew nu dăduse drumul frâielor Rakasei, și n-o făcu nici acum. O conduse la marginea pădurii și trase puternic aer în piept, absorbind fiecare urmă de miros. Fără zgomot, ne instală în mijlocul unui pâlcc de mesteceni scunzi.

Se ghemui, cu genunchii îndoiți într-o poziție care ar fi devenit chinuitoare pentru orice om după numai câteva minute. Matthew rămase în ea aproape două ore. Mie îmi amortiseră picioarele, așa că le-am dezmoțit flexându-mi gleznele în scări.

Matthew nu exagerase diferența dintre felul său de a vâna și cel al maniei sale. Ysabeau își satisfăcea în primul rând o nevoie biologică. Avea nevoie de sânge, animalele dispuneau de așa ceva, iar ea îl lua de la ele într-un mod cât mai eficient posibil, fără să simtă vreo remușcare că supraviețuirea ei făcea necesară moartea altor ființe. Pentru fiul ei însă, era în mod clar mai complicat. Și el avea nevoie de suportul nutritiv pe care i-l asigura sângele lor. Dar Matthew simțea un soi de înrudire cu prada sa, care-mi amintea de tonul de respect pe care-l deslușisem în articolele sale despre lupi. Pentru Matthew, vânătoarea însemna în primul rând strategie, însemna să-și măsoare inteligența de sălbăticiune cu ceva care gândea și simțea lumea la fel ca el.

Amintindu-mi de joaca noastră de dimineață din pat, am închis ochii ca să resping o răbufnire de dorință. Aici, în pădure, când era pe punctul de a omorî un animal, îl doream la fel de tare ca atunci, și am început să înțeleg ce-l îngrijora pe Matthew când venea vorba să vâneze cu mine. Supraviețuirea și sexualitatea erau legate în moduri pe care nu le deslușisem niciodată până acum.

Expiră ușor și plecă de lângă mine fără niciun avertisment. Trupul i se strecură prin liziera pădurii. Când urcă dealul în salturi, cerbul înălță capul, curios să vadă cine era ființa aceea ciudată.

Cerbului îi luă doar câteva secunde să-și dea seama că Matthew era o amenințare, dar mai mult decât mi-ar fi luat mie. Părul mi se zbârlise și am simțit aceeași strângere de inimă pe care o simțisem și pentru căprioara lui Ysabeau. Stârnit, cerbul o porni în salturi în josul dealului. Dar Matthew era mai rapid și-i tăie calea înainte ca animalul să se apropie prea tare de locul în care mă ascundeam. Îl hăitui în sus

pe deal și după aceea înapoi în lungul crestei. Cu fiecare pas, Matthew se apropia mai tare, iar cerbul devenea mai agitat.

„Știu că ți-e frică, am spus în sinea mea, sperând că cerbul mă poate auzi. Are nevoie să facă asta. N-o face de plăcere sau ca să-ți facă rău. O face ca să poată supraviețui.“

Rakasa întoarse capul și mă privi nervoasă. M-am aplecat s-o liniștesc și mi-am pus palma pe gâtul ei.

„Liniștește-te, l-am sfătuit pe cerb. Nu mai alerga. Nici măcar tu nu ești suficient de rapid pentru ființa asta.“

Cerbul încetini, împiedicându-se de o gaură din pământ. Alerga drept spre mine, ca și cum mi-ar fi auzit vocea și ar fi urmat-o până la sursă.

Matthew întinse mâna și-l apucă de coarne, răsucindu-i capul într-o parte. Animalul se prăbuși pe spate, cu flancurile umflate de efort. Matthew se lăsă în genunchi, ținându-l bine de cap, cam la vreo șase metri de pâlcul de mesteceni. Cerbul încercă să se ridice, azvârlind din picioare.

„Renunță, i-am zis cu tristețe. A venit vremea. El e cel care-ți va curma viața.“

Animalul zvâcni pentru ultima oară din picioare de frustrare și de teamă, apoi se liniști. Matthew își privi prada fix în ochi, ca și cum ar fi așteptat permisiunea de a-și duce treaba la bun sfârșit, apoi se mișcă atât de rapid încât n-am mai văzut decât un amestec cețos de negru și alb, în timp ce el se înfrupta din gâtul cerbului.

Pe măsură ce se hrănea, viața se scurgea din cerb și un val de energie îl inunda pe Matthew. În aer se simțea un miros înțepător de fier, deși nu fusese vărsată nicio picătură de sânge. Când forța vitală a cerbului dispăru, Matthew rămase nemișcat, îngenunchind în tăcere lângă leș, cu capul plecat.

Am dat pinteni Rakasei, făcând-o să înainteze la pas. Spatele lui Matthew înțepeni când simți că mă apropiam. Își ridică privirea. Ochii îi erau de un verde-cenușiu deschis și străluceau de satisfacție. Scoțând cravașa din cizmă, am aruncat-o cât am putut de departe în direcția opusă. Ateriză în tufăriș și se încâlci într-o tufă de grozământ. Matthew mă urmărea cu interes, dar primejdia de a mă confunda cu o căprioară clar trecuse.

Mi-am scos intenționat casca și am descălecat cu spatele la el. Chiar și acum aveam încredere în el, deși el nu avea încredere în sine însuși.

Punându-i ușor mâna pe umăr, m-am lăsat în genunchi și am pus casca pe pământ, lângă ochii holbați ai cerbului.

— Îmi place mai mult cum vânezi tu decât cum o face Ysabeau. Și cred că și cerbilor.

— De ce, mama omoară atât de diferit de mine?

Accentul francez al lui Matthew era mai puternic, iar vocea îi era și mai fluidă, și mai hipnotică decât de obicei. Și mirosul îi era altfel.

— Ea vânează dintr-o nevoie biologică, am spus eu simplu. Tu vânezi pentru că asta te face să te simți cu adevărat viu. Iar voi doi ați ajuns la o înțelegere, am adăugat, arătând spre cerb. Cred că la sfârșit a fost împăcat.

Matthew se uită la mine foarte atent, zăpada privirilor lui transformându-se în gheață pe pielea mea.

— Ai vorbit cu cerbul ăsta așa cum vorbești cu Balthasar și cu Rakasa?

— Nu m-am amestecat, dacă de-asta ți-e teamă, am spus repede. Tu l-ai omorât.

Poate că lucrurile astea contau pentru vampiri.

Matthew se înfioră.

— Nu țin niciun scor.

Își desprinse cu greu ochii de la cerb și se ridică în picioare cu una dintre acele mișcări după care îți dădeai seama neîndoielnic că e vampir. Întinse o mână lungă și suplă.

— Haide. Ți-e frig dacă stai în genunchi pe pământ.

Mi-am pus mâna într-a lui și m-am ridicat, întrebându-mă cine se va descotorosi de leșul cerbului. Probabil avea să fie o operațiune concertată Georges-Marthe. Rakasa păștea iarbă, mulțumită, nestingherită de animalul mort care zăcea atât de aproape. În mod inexplicabil, eram hămesită.

„Rakasa“, am chemat-o în gând.

Ea ridică privirea și veni spre mine.

— Te superi dacă mănânc? am întrebat ezitantă, nesigură care va fi reacția lui Matthew.

Gura îi tresări.

— Nu. După câte ai văzut tu azi, pot și eu măcar să te privesc mâncând un sendviș.

— Nu e nicio diferență, Matthew.

Am desfăcut catarama de la coburul șei și am înălțat o mulțumire

mută. Marthe, fie binecuvântată, îmi pusese sendvișuri cu brânză. După ce mi-am astâmpărat foamea, mi-am scuturat firimiturile de pe mâini.

Matthew mă privea ca un uliu.

— Te deranjează? mă întrebă încet.

— Ce anume?

Deja îi spusese că nu mă deranjase vânătoarea cerbului.

— Blanca și Lucas. Faptul că am fost căsătorit și am avut un copil odinioară, cu atâta vreme în urmă.

Eram geloasă pe Blanca, dar Matthew n-ar fi înțeles cum sau de ce. M-am concentrat asupra gândurilor și emoțiilor mele și am încercat să le găsesc o expresie adevărată și care să aibă în același timp sens pentru el.

— Nu mă deranjează nicio clipă de dragoste pe care ai împărtășit-o cu orice altă ființă, vie sau moartă, am spus cu emfază, atâta timp cât vrei să fii cu mine în clipa asta.

— Doar în clipa asta? mă întrebă el, arcuindu-și sprânceana într-un semn de întrebare.

— E singura care contează. Totul părea atât de simplu. Oricine a trăit cât ai trăit tu nu poate să n-aibă un trecut, Matthew. N-ai fost călugăr, și nu mă aștept să nu ai niciun fel de regrete în legătură cu cei pe care i-ai pierdut de-a lungul vremii. Cum ar fi posibil să nu fi fost iubit și mai înainte, când eu te iubesc atât de mult?

Matthew mă strânse lângă inima sa. M-am lipit de el din tot sufletul, bucuroasă că vânătoarea din acea zi nu se sfârșise dezastruos și că îi trecea supărarea. Încă mocnea în el – vizibilă într-o anumită rigiditate care îi mai zăbovea pe chip și în umeri –, dar nu mai amenința să ne înghită. Îmi cuprinse bărbia cu degetele sale lungi și-mi înclină fața ca s-o poată privi.

— Te-ar deranja foarte tare dacă te-aș săruta?

O clipă se uită în altă parte.

— Sigur că nu.

M-am ridicat pe vârfuri, astfel încât gura mea să fie mai aproape de a lui. Însă el continua să ezite, așa că m-am întins și i-am înlănțuit gâtul cu mâinile.

— Nu fi bleg și sărută-mă.

Asta și făcu, scurt, dar ferm. Avea încă pe buze urme de sânge, dar n-a fost nici înspăimântător, nici neplăcut. Pentru mine era doar

Matthew.

— Știi că nu vor exista copii între noi, zise el în timp ce mă ținea strâns. Fețele noastre aproape se atingeau. Vampirii nu pot zămisli copii în manieră tradițională. Te deranjează asta?

— Există mai multe moduri de a avea un copil. Nu mă gândisem până acum la subiectul acesta. Ysabeau te-a făcut pe tine, și tu nu-i aparții mai puțin decât v-a aparținut Lucas ție și Blancăi. Și sunt atâția copii pe lume care n-au părinți.

Mi-am adus aminte de momentul în care Sarah și Em îmi spusese că ai mei dispăruseră și că nu se vor mai întoarce niciodată.

— I-am putea primi în casa noastră – un sabat întreg, dacă vrem.

— N-am mai creat un vampir de ani buni, zise el. Încă pot s-o fac, dar sper că nu intenționezi să avem o familie mare.

— Familia mea s-a dublat în ultimele trei săptămâni, dacă vă pun la socoteală pe tine, pe Marthe și pe Ysabeau. Nu știu câte rude în plus aș mai putea suporta.

— Trebuie să mai adaugi una.

Am făcut ochii mari.

— Mai sunteți?

— Oh, întotdeauna suntem mai mulți, zise el sec. Genealogiile vampirilor sunt mult mai complicate decât ale vrăjitoarelor, la urma urmelor. Avem legături de sânge din trei părți, nu doar din două. Dar vorbeam despre un membru al familiei pe care l-ai cunoscut deja.

— Marcus? am întrebat, gândindu-mă la tânărul vampir american și la ghetele lui sport.

Matthew dădu din cap.

— Va trebui să-ți spună singur povestea lui – eu nu sunt atât de iconoclast ca mama, deși m-am îndrăgostit de o vrăjitoare. Eu l-am creat, cu peste două sute de ani în urmă. Și sunt mândru de el și de ce-a făcut cu viața lui.

— Dar nu l-ai lăsat să-mi recolteze sânge în laborator, am zis eu, încruntându-mă. E fiul tău. De ce n-ai putut avea încredere în el când a fost vorba de mine? Părinții ar trebui să aibă încredere în copiii lor.

— A fost creat cu sângele meu, iubito, zise Matthew, răbdător și posesiv în același timp. Dacă eu te consider atât de irezistibilă, de ce crezi că el n-ar face la fel? Ține minte, niciunul dintre noi nu este imun la forța de atracție a sângelui. Am mai multă încredere în el decât într-un străin, dar nu mă voi simți niciodată complet în largul meu

când vreun vampir va fi prea aproape de tine.

— Nici măcar Marthe? Eram oripilată. Aveam încredere deplină în Marthe.

— Nici măcar Marthe, zise el ferm. Deși nu ești deloc tipul ei. Preferă să se hrănească din persoane mult mai musculoase.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Marthe sau cu Ysabeau. Eram la fel de fermă ca și el.

— Ai grijă cu mama, mă avertiză Matthew. Tata mi-a spus să nu mă întorc niciodată cu spatele la ea și avea dreptate. Întotdeauna a fost fascinată de vrăjitoare și invidioasă pe ele. Cine știe, în circumstanțele potrivite și având dispoziția necesară...?

Matthew clătină din cap.

— Și mai e și amintirea a ceea ce s-a întâmplat cu Philippe.

Matthew îngheță.

— Am viziuni, Matthew. Am văzut-o pe Ysabeau spunându-ți despre vrăjitoarele care l-au prins pe tatăl tău. N-are niciun motiv să aibă încredere în mine, și cu toate astea m-a primit în casa ei. Adevărata amenințare este Congregația. Și nici ei n-ar mai reprezenta un pericol dacă m-ai transforma în vampir.

Matthew se întunecă la față.

— Eu și mama trebuie să avem o discuție serioasă despre subiectele de conversație posibile.

— Nu poți ține departe de mine lumea vampirilor – lumea ta. Sunt în ea. Trebuie să știi cum funcționează și care-i sunt regulile.

Furia mi se dezlănțui, clocotindu-mi prin brațe până în vârful unghiilor, unde erupse în arcuri de foc albastru.

Matthew făcu ochii mari.

— Nu ești singura creatură înfricoșătoare de aici, nu-i așa? Mi-am fluturat mâinile până când vampirul clătină din cap. Așa că încetează să mai faci pe eroul și lasă-mă să împart viața asta cu tine. Nu vreau să fiu împreună cu Sir Lancelot. Fii tu însuși – Matthew Clairmont. Cu tot cu dinții tăi ascuțiți de vampir și cu mama ta înfricoșătoare, cu eprubetele tale pline de sânge și cu ADN-ul tău, cu caracterul tău autoritar exasperant și cu simțul tău olfactiv înnebunitor.

După ce am scos tot din mine, scânteile albastre mi se retraseră din vârful degetelor. Așteptau, undeva în jurul coatelor, în caz că aș fi avut nevoie de ele din nou.

— Dacă mă apropii, zise Matthew pe un ton degajat, ca și cum m-ar

fi întrebat cât e ceasul sau ce temperatură e afară, ai să te albăstrești din nou sau asta a fost tot deocamdată?

— Cred că am terminat pe moment.

— Crezi?

Sprânceana i se arcui din nou.

— Mă controlez perfect, am zis eu cu mai multă convingere, amintindu-mi cu regret de gaura pe care i-o făcusem în covor la Oxford.

Într-o clipită, Matthew mă și cuprinsese în brațe.

— Au, m-am plâns în timp ce-mi strivea coatele de coaste.

— Ai să-mi scoți peri albi – apropo, multă vreme considerați imposibili la vampiri – cu curajul tău, cu mâinile tale cu artificii și cu lucrurile imposibile pe care le spui.

Ca să se asigure că era la adăpost de acestea din urmă, Matthew mă sărută meticulos. Când termină, nu prea mai eram în stare să spun cine știe ce, uimitor sau nu. Mi-am lipit urechea de sternul lui, așteptând răbdătoare să-i bată inima. Când se întâmplă, l-am strâns mulțumită, bucurându-mă că nu eram singura cu inima plină.

— Ai câștigat, *ma vaillante fille*⁶², îmi zise, strângându-mă lângă el. Voi *încerca* să nu te mai menajez atât de mult. Iar tu să nu subestimezi cât de periculoși pot fi vampirii.

Mi-era greu să alătur cuvintele „pericol“ și „vampir“ cât timp mă ținea atât de strâns lipită de el. Rakasa ne aruncă o privire indulgentă. Iarba îi ieșea pe la colțurile botului.

— Ai terminat? am întrebat eu, dându-mi capul pe spate ca să-l privesc.

— Dacă mă întrebi dacă mai trebuie să vânez, răspunsul este nu.

— Rakasa o să explodeze. Mănâncă iarbă de ceva timp. Și nu ne poate duce pe amândoi. Mi-am subliniat spusele cu mâinile, apucându-l pe Matthew de șaolduri și de posterior.

Își ținu răsufarea, torcând foarte diferit față de momentele când era furios.

— Tu ai să călărești, iar eu voi merge alături, sugeră el după un alt sărut foarte minuțios.

— Hai să mergem amândoi pe jos.

---

⁶² „Fata mea curajoasă” (în limba franceză în original) (n.tr.)

După orele petrecute în șa, nu eram deloc nerăbdătoare să mă urc din nou în spinarea Rakasei.

Soarele apunea când Matthew intră primul pe poarta castelului. Sept-Tours arăta ca un brad de Crăciun – fiecare lampă era aprinsă în semn de bun venit.

— Acasă, am zis, bucurându-mă de priveliște.

Matthew se uită la mine în loc să privească spre castel și zâmbi.

— Acasă.

Capitolul 28

Reveniți în siguranță la castel, am luat masa în camera menajerei, în fața unui loc zdravăn.

— Unde-i Ysabeau? am întrebat-o pe Marthe când îmi aduse încă o ceașcă de ceai.

— A ieșit, îmi răspunse ea și se îndreptă din nou cu pași apăsați spre bucătărie.

— Unde?

— Marthe! o strigă Matthew. Încercăm să nu ascundem nimic de Diana.

Ea se întoarse și se uită urât – nu mi-am dat seama dacă la el, la mama lui absentă sau la mine.

— S-a dus în sat să stea de vorbă cu preotul. Și cu primarul. Marthe se opri, ezită și începu din nou: Apoi avea de gând să curețe.

— Ce să curețe? m-am mirat eu.

— Pădurile. Dealurile. Grotele.

Marthe părea să considere această explicație suficientă, dar eu m-am uitat la Matthew, căutând lămuriri.

— Marthe confundă uneori „a cerceta“ cu „a curăța“.

Lumina focului se reflecta în fațetele pocalului său masiv.

Matthew se delecta cu niște vin proaspăt din regiune, dar nu bea la fel de mult ca de obicei.

— Se pare că *Maman* a ieșit să se asigure că vampirii nu dau târcoale castelului.

— Caută pe cineva anume?

— Pe Domenico, desigur. Și pe unul dintre ceilalți vampiri ai Congregației, Gerbert. Și el e din Auvergne, din Aurillac. O să caute în câteva dintre ascunzătorile lui, ca să se asigure că nu e prin preajmă.

— Gerbert. Din Aurillac? Adică *acei* Gerbert de Aurillac, papă în

secolul al zecelea, despre care se spune că avea un cap de alamă care făcea prevestiri?⁶³

Faptul că Gerbert era vampir și că odinioară fusese papă mă interesa mai puțin decât reputația sa de persoană preocupată de știință și de magie.

— Uit mereu câtă istorie știi. Îi faci până și pe vampiri de rușine. Da, acel Gerbert, într-adevăr. Și, mă avertiză el, mi-aș dori foarte mult să te ferești de el. Dacă-l întâlnești, nu te apuca să-l chestionezi despre medicina sau astronomia arabă. Întotdeauna a fost acaparator când a venit vorba de vrăjitoare și de magie.

Matthew mă privi posesiv.

— Ysabeau îl cunoaște?

— O, da. Pe vremuri erau foarte apropiați. Dacă e pe undeva prin preajmă, îl va găsi ea. Dar nu trebuie să-ți faci griji că va veni la castel, mă asigură Matthew. Știe că nu e bine-venit aici. Dacă niciunul dintre noi nu e cu tine, rămâi în casă.

— Nu-ți face griji. Nu voi părăsi castelul.

Gerbert de Aurillac nu era tocmai persoana pe care să-mi doresc s-o întâlnesc pe neașteptate.

— Presupun că încearcă să compenseze pentru purtarea ei dinainte.

Matthew vorbise cu o voce neutră, dar continua să fie furios.

— Va trebui s-o ierți, am zis din nou. A vrut să nu suferi.

— Nu sunt copil, Diana, iar mama n-avea de ce să mă protejeze de propria mea soție.

Continuă să răsucescă pocalul pe toate părțile. Cuvântul „soție“ pluti în încăpere câteva clipe.

— Mi-a scăpat ceva? am întrebat eu în cele din urmă. Când ne-am căsătorit?

Matthew își ridică privirea.

— În clipa în care am venit acasă și ți-am spus că te iubesc. N-ar conta probabil în fața unui tribunal, dar, din punctul de vedere al vampirilor, suntem căsătoriți.

— Deci nu când ți-am spus eu că te iubesc și nici când mi-ai spus tu la telefon că mă iubești – ci doar când ai venit acasă și mi-ai spus-o în

---

⁶³ Papa Silvestru al II-lea (999-1003), foarte bun cunoscător al științelor arabe. Datorită orientării sale intelectuale, a avut reputația de vrăjitor, (n.r.)

față?

Aveam nevoie de precizări. Trebuia să creez un nou document pe computer, cu titlul *Fraze care sună într-un fel pentru vrăjitoare, dar înseamnă altceva pentru vampiri*.

— Vampirii se împerechează precum leii sau lupii, explică el, pe tonul unui om de știință invitat într-un documentar de televiziune. Femela își alege partenerul și, odată ce acesta e de acord, lucrurile sunt clare și definitive. Formează o pereche pe viață, iar restul comunității recunoaște legătura dintre ei.

— Ah, am zis slab.

Ne întorseserăm la lupii norvegieni.

— Mie însă nu mi-a plăcut niciodată cuvântul „împerechere“. Sună impersonal, de parcă ai încerca să împerechezi șosete sau pantofi. Matthew puse pocalul jos și-și încrucișă brațele, sprijinindu-le de suprafața zgâriată a mesei. Dar tu nu ești vampir, Diana. Te deranjează faptul că te consider soția mea?

În mintea mea se dezlănțui o mică tornadă. Încercam să-mi dau seama ce are de-a face iubirea mea pentru Matthew cu niște reprezentanți periculoși ai regnului animal și cu o instituție socială care nu mă entuziasmase niciodată prea tare. În miezul acestui vârtej nu existau însă niciun fel de semne de avertisment sau de tăblițe indicatoare care să mă ajute să-mi găsesc calea.

— Și atunci când doi vampiri formează un cuplu, m-am interesat eu când am fost în stare să zic ceva, obiceiul este ca femeia să asculte de bărbat, la fel ca restul haitei?

— Mă tem că da, zise el, privindu-și mâinile.

— Hmm. Am mijit ochii în timp ce-i priveam creștetul plecat, acoperit cu păr negru. Și eu cu ce mă aleg din aranjamentul ăsta?

— Cu dragoste, onoare, protecție și stabilitate, zise el, îndrăznind în cele din urmă să-mi întâlnească privirea.

— Seamănă teribil cu o slujbă de căsătorie medievală.

— Partea aia din liturghie a fost scrisă de un vampir. Dar nu te voi pune să mă slujești, mă asigură el în grabă, cu un aer serios. Chestia aia a fost inclusă ca să-i facă fericiți pe oameni.

— Pe bărbați, de fapt. Nu-mi imaginez că femeilor le făcea vreo bucurie.

— Probabil că nu, spuse el, încercând să schițeze un rânjel strâmb. Neliniștea însă triumfă, așa că rânjetul i se transformă într-o expresie

îngrijorată. Privirea îi coborî din nou asupra propriilor mâini.

Trecutul părea cenușiu și rece fără Matthew, iar viitorul promitea să fie mult mai interesant cu el alături. Indiferent cât de scurtă fusese perioada în care îmi făcuse curte, cu siguranță mă simțeam legată de el. Și, dat fiind comportamentul de haită al vampirilor, nu era posibil să schimb ascultarea datorată soțului cu ceva mai progresist, fie că mă numea „soția” lui, fie că nu.

— Consider că e de datoria mea să observ, dragul meu soț, că, la drept vorbind, mama nu te proteja de „soția” ta. Cuvintele „soț” și „soție” sunau ciudat când le rosteam eu. Nu eram soția ta, conform prevederilor expuse mai devreme, înainte să te întorci acasă. Eram doar o ființă pe care o lăsaseși aici ca pe un colet fără adresă de expediție. Așa că se poate spune că am scăpat ușor.

În colțurile buzelor îi rătăci un zâmbet.

— Așa crezi? Atunci presupun că ar trebui să-ți onorez dorința și s-o iert. Îmi luă mâna și o duse la buze, atingându-mi delicat încheieturile degetelor. Am spus că ești a mea și am vorbit serios.

— De-asta era așa supărată Ysabeau ieri pentru sărutul nostru din curte. Asta explica atât mânia ei, cât și capitularea ei bruscă. Odată ce ai hotărât că ești cu mine, nimic nu mai poate schimba situația.

— Nu pentru un vampir.

— Și nici pentru o vrăjitoare.

Matthew rupse tăcerea tot mai densă dintre noi, aruncând o privire semnificativă spre castronul meu gol. Devorasem trei porții de tocăniță, insistând în tot acest timp că nu mi-era foame.

— Ai terminat? mă întrebă el.

— Da, am mormăit, enervată că mă prinsese.

Era încă devreme, dar începusem să casc. Am găsit-o pe Marthe frecând o masă mare de lemn cu o combinație parfumată de apă fiartă, sare de mare și lămâi, și i-am spus noapte bună.

— Ysabeau se va întoarce curând, îi zise Matthew.

— Va lipsi toată noaptea, replică Marthe pe un ton sumbru, ridicându-și privirea de la treabă. Voi sta eu aici.

— Cum dorești, Marthe, spuse Matthew și o strânse de umăr preț de o clipă.

În timp ce urcam scările spre biroul lui, Matthew îmi povesti de

unde cumpărase exemplarul său din cartea de anatomie a lui Vesalius⁶⁴ și ce crezuse când văzuse pentru prima oară ilustrațiile. M-am prăbușit pe canapea cu volumul în mână și m-am uitat fericită la desenele care înfățișau corpuri cu pielea jupuită, prea obosită să mă pot concentra la *Aurora consurgens*, în timp ce Matthew răspundea la e-mailuri. Sertarul ascuns al biroului său era bine închis, am observat eu cu ușurare.

— Am să fac o baie, am spus eu după o oră, ridicându-mă și întinzându-mi mușchii înțepeniți, ca să mă pregătesc să urc alte scări.

Aveam nevoie să fiu singură un timp, ca să mă gândesc la implicațiile noului meu statut de soție a lui Matthew. Ideea căsătoriei era relativ copleșitoare. Dacă adăugam posesivitatea vampirilor și ignoranța mea în privința a ceea ce se întâmpla, părea că venise vremea să mă opresc un timp și să reflectez.

— Urc și eu curând, spuse Matthew, abia dezlipindu-și privirea de ecranul computerului.

Apa pentru baie era la fel de fierbinte și de abundentă ca întotdeauna, și m-am cufundat în cadă cu un geamăt de plăcere. Marthe fusese sus și făcuse miracole cu lumânările și cu focul. Temperatura din încăperi era confortabilă, chiar dacă nu era tocmai cald. Am derulat în minte întâmplările zilei. Să iau inițiativa era mai bine decât să las lucrurile în voia sorții.

Încă mă relaxam în cadă, cu părul căzându-mi peste marginea ei într-o cascadă de culoarea paiului, când se auzi o bătaie ușoară în ușă. Matthew o deschise fără să mai aștepte să răspund. Țâșnind în picioare, m-am cufundat repede înapoi în apă când el intră.

Luă unul dintre prosoape și-l desfăcu ca pe o pânză de corabie în vânt. Avea privirea voalată.

— Vino în pat, zise el cu o voce răgușită.

Am rămas în apă preț de câteva bătăi ale inimii, încercând să-i descifrez expresia. Matthew îmi suportă răbdător examinarea, ținând prosopul întins. Trăgând aer în piept, m-am ridicat, cu apa șiroindu-mi pe trupul gol. Pupilele lui Matthew se dilată deodată, iar corpul îi rămase perfect nemișcat. Se dădu înapoi ca să mă lase să ies din cadă,

---

⁶⁴ Anatomist și medic belgian (1514-1564), considerat fondatorul anatomiei moderne, în special datorită celebrului său tratat (n.r.)

după care înfășură prosopul în jurul meu.

Ținând prosopul strâns cu mâna la piept, am rămas cu ochii ațintiți asupra lui. Când n-am mai șovăit, am lăsat prosopul să cadă, și pielea mea umedă a sclipit în lumina lumânărilor. Ochii lui Matthew zăboviră asupra trupului meu, iar încetineala cu care privirea lui alunecă peste formele mele și senzația de fulgi de zăpadă pe piele mă făcură să simt un fior de excitație pe șira spinării. Mă trase spre el fără nicio vorbă și buzele i se mișcară pe gâtul și pe umerii mei. Matthew trase în piept cu nesaț mirosul meu și degetele sale lungi și reci îmi ridicară părul de pe ceafă și de pe spate. Am gemut când degetul îi poposi asupra locului de pe gât în care mi se simțea pulsul.

— *Dieu*, ești frumoasă, murmură el, și atât de vie!

Începu din nou să mă sărute. Ridicându-i tricoul, degetele mele calde se mișcară pe pielea lui rece și netedă. Matthew se cutremură. Reacția sa semăna cu cea pe care o avusesem eu la primele lui atingeri reci. Am zâmbit, cu buzele lipite de gura lui, care-mi căuta gura, iar el se opri cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Nu-i așa că e plăcut când răceala ta și căldura mea se întâlnesc?

Matthew râse, cu un sunet profund și voalat aidoma privirii sale. L-am ajutat să-și tragă tricoul peste cap, apoi am început să-l împăturesc ordonat, dar mi l-a smuls din mâini, l-a făcut ghem și l-a azvârlit într-un colț.

— Mai târziu, zise el nerăbdător, lăsându-și mâinile să alunece încă o dată peste corpul meu. Trupurile noastre se atinseră pentru prima oară, pe porțiuni întinse – cald și rece, într-o întâlnire a contrariilor.

A fost rândul meu să râd, încântată de cât de minunat se potriveau trupurile noastre. I-am trasat șira spinării și degetele mele se plimbară în sus și-n jos pe spatele lui, până când îl făcură să plonjeze și să-mi ia în stăpânire cu buzele scobitura gâtului și sfârcurile.

Genunchii începură să mi se înmoaie, așa că m-am ținut de talia lui. În continuare nu era drept. Mâinile mele veniră în partea din față a pantalonilor moi de pijama și desfăcură șnurul care-i ținea prinși în talie. Matthew se opri din sărutat ca să-mi arunce o privire cercetătoare. Fără să-mi iau ochii dintr-ai lui, am coborât elasticul lărgit mai jos de șolduri și am lăsat pantalonul să cadă.

— Așa, am zis încet de tot, acum suntem egali.

— Nici pe departe, spuse Matthew, pășind afară din cercul pantalonilor căzuți.

Aproape am țipat, dar mi-am mușcat buza în ultimul moment, ca să nu scot niciun sunet. Însă ochii mi s-au mărit când l-am văzut gol. Acele părți ale corpului său care nu-mi fuseseră vizibile până acum erau perfecte, la fel ca acelea pe care i le văzusem deja. Matthew, dezbrăcat și lucind în lumina lumânărilor, era asemenea unei statui clasice care prindea viață sub privirea mea.

Fără o vorbă, mă luă de mână și mă conduse spre pat. Stând lângă draperii, dădu deoparte cuvertura și cearșafurile și mă luă în brațe ca să mă așeze pe salteaua înaltă, apoi se sui și el în pat după mine. Când ajunsese lângă mine sub învelitori, se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit în palmă. Ca și postura de la sfârșitul orei de yoga, era o poziție care-mi amintea de efigiile cu cavaleri medievali din bisericile engleze.

Mi-am tras cearșafurile până sub bărbie, conștientă de acele părți ale corpului meu care erau departe de a fi perfecte.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el, încruntându-se.

— Am emoții, atâta tot.

— De ce?

— N-am mai făcut niciodată sex cu un vampir.

Matthew păru șocat.

— Și nici n-ai să faci în seara asta.

Uitând de cearșaf, m-am ridicat în coate.

— Intri peste mine în baie, mă privești cum ies din cadă goală, cu apa șiroind pe mine, mă lași să te dezbrac și apoi îmi spui că *nu* ai de gând să facem dragoste în seara asta?

— Îți repet că nu avem niciun motiv să ne grăbim. Ființele din ziua de azi sunt mereu atât de zorite, murmură Matthew, trăgând cearșaful căzut și mai jos, până îmi ajunse pe talie. Poți să crezi că sunt de modă veche, dacă îți place, dar vreau să savurez fiecare moment în care-ți fac curte.

Am încercat să apuc de marginea învelitorii și să mă acopăr, dar reflexele lui au fost mai iuți decât ale mele. Trase cearșaful și mai jos, ca să nu pot ajunge la el, și mă privi cu atenție.

— Curte? am strigat indignată. Mi-ai adus deja flori și vin. Acum ești soțul meu sau cel puțin așa spui.

Am tras cearșaful de pe torsul lui. Pulsul mi se accelera încă o dată când l-am văzut.

— Ca istoric, trebuie să știi că o mulțime de căsătorii nu s-au

consumat imediat. Atenția îi zăbovi asupra șoldurilor și coapselor mele, făcându-mă să îngheț, apoi să mă-nfierbânt, într-un mod absolut încântător. În unele cazuri a fost nevoie de ani întregi de făcut curte.

— Majoritatea acestor perioade de *curte* au dus la vărsare de sânge și la lacrimi.

Am accentuat ușor cuvântul respectiv. Matthew rânji și-mi mângâie sânul cu degete ușoare ca un fulg, până când gâfâitul meu îl făcu să toarcă de satisfacție.

— Promit să nu vărs sânge dacă promiți să nu plângi.

Era mai ușor să-i ignor cuvintele decât degetele.

— Prințul Arthur și Caterina de Aragon! am exclamat triumfătoare, mulțumită de abilitatea mea de a-mi aminti informații istorice relevante în asemenea condiții dificile. I-ai cunoscut?

— Pe Arthur, nu. Eram la Florența. Dar pe Caterina, da. Era aproape la fel de curajoasă ca tine. Că veni vorba despre trecut, zise Matthew, plimbându-și ușor dosul mâinii de-a lungul brațului meu, ce știe distinsul istoric despre tradiția de a culca logodnicii în același pat, îmbrăcați, fără întretinerea vreunor relații sexuale?

M-am întors pe o parte și i-am urmărit cu vârful degetului linia maxilarului.

— Cunosc acest obicei. Dar tu nu ești nici amish, nici englez⁶⁵. Vrei cumva să spui că – la fel ca jurămintele căsătoriei – obiceiul de a lăsa doi oameni să împartă același pat ca să stea de vorbă cast toată noaptea a fost scornit de vampiri?

— Ființele moderne nu numai că se grăbesc, dar se și concentrează excesiv asupra actului sexual. Definiția acestuia este prea clinică și prea îngustă. Când două persoane fac dragoste, ar trebui să fie vorba despre intimitate, despre cunoașterea corpului celuilalt așa cum ți-l cunoști pe al tău.

— Răspunde-mi la întrebare, am insistat, incapabilă să gândesc limpede în timp ce Matthew mă săruta pe umăr. Vampirii au inventat practica asta?

— Nu, zise el blând, și ochii îi scânteiară în timp ce degetul meu îi

---

⁶⁵ Amish este o populație religioasă răspândită în special în nord-vestul SUA, cunoscută pentru refuzul vieții moderne și un stil de viață rural tradițional. Referirea la englezi este, desigur, ironică, (n.r.)

trasa conturul bărbiei. Îl apucă ușor cu dinții. Așa cum promisese, nu vărsă nicio picătură de sânge. Toți am făcut-o cândva. Olandezii și apoi englezii au venit cu ideea de a pune scânduri între cei doi parteneri. Noi, ceilalți, o făceam în maniera tradițională – eram înfășurați în pături, închiși într-o încăpere la asfințit și ni se dădea drumul în zori.

— Sună groaznic, am zis eu pe un ton aspru.

Atenția lui Matthew coborî în lungul brațului meu spre rotunjimea pântecelui. Am început să mă foiesc, ca să mă sustrag privirii lui, dar mâna liberă i se încleștă pe șoldul meu, ținându-mă nemișcată.

— Matthew, am protestat.

— Din câte-mi amintesc, zise el ignorându-mă, era un mod foarte plăcut de a petrece o noapte lungă de iarnă. Partea cea mai grea era să te arăți nevinovat a doua zi.

Degetele i se jucau pe stomacul meu, întețindu-mi bătăile inimii. Îi priveam corpul cu interes, alegându-mi următoarea țintă. Gura mea poposi asupra claviculei lui, în timp ce mâna mi se strecură în jos, peste stomacul său plat.

— Sunt sigură că vă petreceți o bună parte din noapte dormind, am zis după ce el găsi cu cale să-mi prindă mâna și s-o țină deoparte câteva minute. Șoldul meu odată eliberat, mi-am lipit corpul de al lui pe toată lungimea. Trupul său reacționează, iar pe chip mi se citi satisfacția. Nimeni nu poate vorbi toată noaptea.

— Ah, dar vampirii n-au nevoie de somn, îmi aminti el, chiar înainte de a se trage înapoi, de a-și înclina capul și de a depune un sărut sub sternul meu.

I-am prins tâmplele între palme și am ridicat capul.

— În patul ăsta e un singur vampir. Așa-ți închipui tu că mă vei ține trează?

— Nu prea mi-am închipuit altceva din clipa în care te-am văzut.

Ochii lui Matthew străluciră întunecat când își lăsă capul în jos.

Trupul meu se arcui ca să-i întâmpine gura. Atunci el mă întoarse delicat, dar ferm pe spate, prinzându-mi ambele încheieturi cu mâna dreaptă și ținându-mi-le de pernă. Matthew clătină din cap.

— Nu ne grăbim, ai uitat?

Eram obișnuită cu acel tip de activitate sexuală care reprezintă eliberarea unor energii fizice fără întârzieri inutile sau complicații afective inoportune. Făcând sport și petrecând mult timp printre alți sportivi, eram obișnuită cu corpul meu și cu nevoile lui, și de obicei se

găsea cineva în jur care să mă ajute să le satisfac. Nu făcusem niciodată sex la întâmplare și aveam grijă când îmi alegeam partenerii, dar majoritatea experiențelor mele fuseseră cu bărbați care-mi împărtășeau atitudinea relaxată și erau mulțumiți să se bucure de câteva întâlniri pasionale și apoi să revină la o relație amicală, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Matthew îmi arăta cât se poate de clar că acele zile și nopți erau de domeniul trecutului. Cu el sexul nu avea să mai fie direct și necomplicat – și eu nu știam ce înseamnă să faci cu adevărat dragoste. Aș fi putut la fel de bine să fiu virgină. Sentimentele mele profunde pentru el începeau să se întrepătrundă în mod inseparabil cu reacțiile corpului meu, iar degetele și gura lui le legau laolaltă cu noduri complicate, chinuitor de plăcute.

— Avem tot timpul din lume, spuse el, mângâindu-mi partea interioară a brațelor cu vârful degetelor, întreșând dragostea și dorința fizică până când corpul mi se încordă tot.

Matthew începu să mă studieze cu atenția extaziată a unui cartograf care s-a trezit pe țărmul unei lumi noi. Am încercat să țin pasul cu el, vrând să-i descopăr și eu corpul în timp ce el îl explora pe al meu, dar îmi ținui mâinile ferm pe pernă. Când am început să mă plâng de-adevăratelea că situația mi se părea nedreaptă, găsi o cale eficientă de a mă reduce la tăcere. Degetele lui reci se strecurară între picioarele mele și atinseră singurii centimetri de pe trupul meu care rămăseseră neexplorați.

— Matthew, am reușit să îngaim eu, nu cred că așa era tradiția.

— În Franța așa era, zise el din cale-afară de mulțumit, cu o sclipire vicleană în ochi.

Dădu drumul încheieturilor mele, convins pe bună dreptate că nu aveam să mai încerc să mă retrag acum, iar eu i-am prins fața în mâini. Ne-am sărutat, îndelung și profund, și picioarele mele se desfăcură precum copertele unei cărți. Degetele lui Matthew se jucară cu mine, mă tachinară și dansară între picioarele mele până când plăcerea ajunsese atât de intensă încât mă făcu să mă cutremur.

Matthew mă ținu în brațe până când tremurul încetă și inima mea reveni la ritmul ei normal. Când am avut în cele din urmă energia să-l privesc, arăta ca o pisică extrem de mulțumită de sine.

— Care este acum opinia istoricului despre nopțile caste? mă întrebă.

— Sunt mult mai lipsite de inocență decât au fost prezentate în literatura de specialitate, am zis, atingându-i buzele cu degetele. Și, dacă într-adevăr cu asta se îndeletnicesc noaptea logodnicii amish, nu-i de mirare că n-au nevoie de televizor.

Matthew chicoti, fără ca expresia de satisfacție să i se șteargă vreun moment de pe chip.

— Acum ți-e somn? întrebă el, trecându-și degetele prin părul meu.

— O, nu! L-am împins, întorcându-l cu fața în sus. Își împreună mâinile sub cap și mă privi cu un alt surâs satisfăcut. Nici pomeneală. În plus, acum e rândul meu.

L-am studiat cu aceeași intensitate pe care el o revărsase asupra mea. În timp ce înaintam centimetru cu centimetru spre șoldul lui, îmi atrase atenția o umbră albă, triunghiulară, îngropată adânc sub pielea sa netedă. Încruntându-mă, i-am examinat cu atenție tot pieptul. Erau acolo mai multe semne ciudate, unele de forma unor fulgi de nea, altele în zigzag. Niciunul nu era însă făcut pe piele. Toate erau încrustate undeva adânc.

— Ce-i asta, Matthew?

I-am atins un fulg de nea foarte mare de sub clavicula stângă.

— E doar o cicatrice, îmi zise el, întinzând gâtul să vadă. Aia a fost făcută cu vârful unei săbii. Cred că în timpul Războiului de o Sută de Ani, nu-mi mai amintesc exact.

M-am cățărat peste el ca să văd mai bine, lipindu-mi pielea caldă de a lui. Oftă fericit.

— O cicatrice? Întoarce-te. Scottea mici sunete de plăcere în timp ce mâinile mele îi cercetau spatele. Ah, Matthew.

Iată-mi adevăratele cele mai mari temeri. Erau zeci, dacă nu chiar sute de semne. M-am așezat în genunchi pe pat și am tras cearșaful de pe picioarele lui. Erau și acolo.

Matthew își întoarse capul spre spate.

— Ce s-a întâmplat? Nu mai avu nevoie de răspuns când îmi văzu fața, așa că se întoarse și se ridică în șezut.

— Nu-i nimic, *mon cœur*. Doar trupul meu de vampir, care-și păstrează rănilile.

— Sunt atât de multe.

Tocmai descoperisem încă una, pe proeminența musculară de la îmbinarea brațului cu umărul.

— Ți-am spus că vampirii sunt greu de ucis. Și totuși, sunt mulți

care se străduiesc din răspuțeri s-o facă.

— Te-a durut când ai fost rănit?

— Știi doar că simt plăcere. De ce n-aș simți și suferință? Da, m-au durut. Dar s-au vindecat rapid.

— Cum de nu le-am văzut mai devreme?

— E nevoie de lumină potrivită și trebuie să te uiți cu atenție. Te deranjează? mă întrebă Matthew pe un ton ezitant.

— Cicatricile în sine? Am scuturat din cap. Nu, sigur că nu. Îmi vine doar să-i vânez și să-i omor pe toți cei care ți le-au făcut.

Ca și *Ashmole 782*, corpul lui Matthew era un palimpsest. Suprafața sa strălucitoare ascundea o întreagă poveste, la care făceau trimitere cicatricile. M-am înfiorat la gândul tuturor bățăliilor pe care Matthew le purtase deja, în războaie declarate sau nu.

— Ai luptat destul. Vocea îmi tremura de furie și de remușcare. Ajunge!

— E un pic cam târziu, Diana. Sunt un războinic.

— Nu, nu ești, am zis aprig. Ești un om de știință.

— Sunt războinic de mai de mult. Și sunt greu de omorât. Iată dovada. Arată spre corpul său lung și alb. Ca semn al indestructibilității sale, cicatricile erau ciudat de reconfortante. În plus, majoritatea fapturilor care m-au rănit au dispărut de mult, continuă el. Va trebui să renunți la dorința asta.

— Și cu ce o voi înlocui?

Mi-am tras cearșaful deasupra capului ca pe un cort. O vreme nu se mai auzi nimic, în afară de câte un geamăt scos de Matthew, de trosnetul buștenilor în vatră și de strigătul său de plăcere peste un timp. Cuibărindu-mă sub brațul său, mi-am petrecut un picior peste al lui. Matthew mă privi deschizând un ochi.

— Asta vă învață mai nou la Oxford? mă întrebă el.

— E magie. M-am născut cu știința de a te face fericit.

Mâna mea se odihnea deasupra inimii lui, și mă simțeam mulțumită că înțelesesem instinctiv unde și cum să-l ating, când să fiu delicată și când să dau frâu liber pasiunii.

— Dacă asta e magie, atunci sunt și mai încântat să-mi împart restul vieții cu o vrăjitoare, spuse el, părănd, după voce, la fel de mulțumit ca și mine.

— Vrei să spui restul vieții *mele*, nu al vieții tale.

Matthew rămase suspect de tăcut, așa că m-am ridicat să-i văd

expresia feței.

— În noaptea asta, mă simt de treizeci și șapte de ani. Încă mai important, sunt convins că la anul mă voi simți de treizeci și opt.

— Nu înțeleg, am zis eu, neliniștită.

Mă trase înapoi lângă el și mă adăposti cu capul sub bărbia sa.

— Mai bine de o mie de ani, am rămas în afara timpului, lăsând să treacă zilele și anii pe lângă mine. De când sunt cu tine, sunt conștient de scurgerea lui. Pentru vampiri e ușor să uite asemenea lucruri. Este unul dintre motivele pentru care Ysabeau e atât de obsedată de cititul ziarelor – ține să-și amintească ei înseși că se schimbă mereu ceva, chiar dacă timpul n-o schimbă pe ea.

— Nu te-ai mai simțit niciodată așa?

— De câteva ori, dar fugitiv. O dată sau de două ori în luptă, când m-am temut că voi muri.

— Deci e vorba de pericol, nu doar de dragoste.

Am simțit cum mă străbate o undă rece de frică, dându-mi seama cât de detașat vorbeam despre război și despre moarte.

— Acum viața mea are un început, un mijloc și un sfârșit. Tot ce a fost înainte a fost un preambul. Acum te am pe tine. Într-o zi, tu vei dispărea, iar viața mea se va sfârși.

— Nu neapărat, am zis repede. Eu mai am doar câteva decenii de viață – pe când tu ai putea trăi oricât.

O lume fără Matthew era de neconceput.

— Vom vedea, zise el încet, mângâindu-mă pe umăr.

Dintr-odată, siguranța sa deveni pentru mine de o importanță capitală.

— O să ai grijă, da?

— Nimeni nu supraviețuiește atâtea secole ca mine fără să aibă grijă de el. Întotdeauna am grijă. Acum mai mult ca oricând, căci am mult mai mult de pierdut.

— Aș prefera să trăiesc cu tine clipele astea – doar noaptea de azi – decât secole întregi cu altcineva, i-am șoptit.

Matthew îmi cântări spusele.

— Presupun că, dacă mi-a luat numai câteva săptămâni ca să mă simt din nou de treizeci și șapte de ani, aș putea să ajung în stadiul în care o clipă cu tine ar fi suficientă, îmi zise, lipindu-mă mai tare de el. Dar discuția asta e prea serioasă pentru patul conjugal.

— Credeam că scopul unui cuplu inocent închis într-o cameră era să

stea de vorbă, am spus eu cu afectare.

— Depinde pe cine întrebi – pe cei închiși sau pe cei care-i închid. Matthew începu să-și coboare buzele de la ureche spre umerii mei. În plus, aş vrea să discut cu tine despre o altă parte a slujbei medievale a căsătoriei.

— Adevărat, dragul meu soț?

L-am mușcat ușor de ureche.

— Nu face asta, zise el cu severitate prefăcută. Fără mușcături în pat.

Am mai făcut-o o dată.

— Mă refeream la partea aceea a ceremoniei în care soția ascultătoare, zise el, privindu-mă țintă, promite să fie „frumoasă și planturoasă în pat și-acasă“. Cum intenționezi să te ții de această promisiune? Își îngropă fața între sâniile mei, ca și cum ar fi putut găsi răspunsul acolo.

După alte câteva ore de discutat despre liturghia medievală, începusem să privesc cu alți ochi atât ceremoniile bisericesti, cât și obiceiurile populare. Și niciodată nu împărtășisem un asemenea sentiment de intimitate cu altcineva.

Simțindu-mă relaxată și în largul meu, m-am ghemuit lângă trupul deja familiar al lui Matthew, astfel încât capul să mi se odihnească sub inima lui. El își petrecu degetele iar și iar prin părul meu, până când am adormit.

Chiar înainte de răsărit m-am trezit din cauza unui zgomot ciudat care venea din pat, de lângă mine, și care suna a pietriș rostogolindu-se într-un tub de metal.

Matthew dormea – și sforăia. Arăta mai mult ca niciodată asemenea unei efigii de cavaler pe un mormânt. Nu-i lipseau decât câinele de la picioare și sabia prinsă la centură.

Am tras învelitoarea pe el. Nici măcar nu se clinti. I-am netezit părul peste cap, iar el continuă să respire profund. L-am sărutat ușor pe buze și nu avu nicio reacție. I-am zâmbit vampirului meu frumos, care dormea ca un mort, și m-am simțit cea mai norocoasă făptură de pe planetă. M-am strecurat afară din pat.

Afară, norii atârnavă încă pe cer, dar la orizont erau suficient de subțiri ca să dezvăluie urme ușoare de roșu îndărătul straturilor cenușii. „S-ar putea chiar să se însenineze azi“, m-am gândit, întinzându-mă un pic și privind înapoi silueta alungită a lui Matthew.

Avea să fie inconștient ore întregi. Pe de altă parte, eu mă simțeam agitată și ciudat de împrăștiată. M-am îmbrăcat repede, cu gândul să ies în grădină și să fiu singură o vreme.

Când am terminat cu îmbrăcatul, Matthew era în continuare adâncit în somnul său rar și împăcat.

— Mă voi întoarce înainte să-ți dai seama, am șoptit, sărutându-l.

N-am văzut nici urmă de Marthe sau de Ysabeau. Din bucătărie am luat un măr din castronul pus deoparte pentru cai și am mușcat din el. Miezul fraged avea un gust proaspăt și intens.

M-am strecurat în grădină, plimbându-mă pe cărările cu pietriș, sorbind cu nesaț mirosul de ierburi și de trandafiri albi strălucitori în lumina zorilor. Dacă n-ar fi fost hainele mele moderne, m-aș fi putut crede în secolul al șaisprezecelea, cu toate acele răzoare pătrate, ordonate, cu gardurile din mlădițe de salcie, menite să țină iepurii la distanță – deși vampirii din castel erau cu siguranță un mijloc mai bun de a-i împiedica să se apropie decât cei câțiva centimetri de crenguțe împletite.

Aplecându-mă, mi-am trecut degetele peste plantele care-mi creșteau la picioare. Una dintre ele era și în ceaiul lui Marthe. Rută, mi-am dat seama cu satisfacție, bucuroasă că ținusem minte.

O rafală de vânt suflă pe lângă mine, eliberând nesuferita șuviță de păr care nu voia să stea la locul ei. Am tras de ea înapoi cu degetele, exact în clipa în care un braț m-a prins și m-a săltat în aer.

Urechile îmi pocniră. Eram purtată ca vântul și ca gândul spre înaltul cerului.

Furnicăturile ușoare de pe piele îmi confirmară ceea ce știam deja. Când am deschis ochii lângă mine era o vrăjitoare.

Capitolul 29

Ochii celei care mă răpise străluceau albastru-deschis deasupra unor pomeți înalți, bine definiți, umbriți de o claie de păr platinat. Purta un pulover gros, pe gât, împletit de mână, și o pereche de blugi strâmți. Deși n-avea straie negre sau mătură, era – inconfundabil – o vrăjitoare.

Fluturând disprețuitor din degete, opri sunetul țipătului meu înainte să-mi iasă din gât. Brațul ei viră spre stânga și am început să zburăm mai mult orizontal decât vertical pentru prima oară de când mă culesese din grădina de la Sept-Tours.

Matthew avea să se trezească și să descopere că-am dispărut. Nu-și va ierta niciodată faptul că adormise, așa cum nu mă va ierta nici pe mine că ieșisem afară.

„Proastă ce ești“, mi-am spus în gând.

— Chiar așa, Diana Bishop, spuse vrăjitoarea cu un accent ciudat.

Am trântit ușa imaginară dinapoia ochilor, cea care oprise întotdeauna tentativele invazive trecătoare ale vrăjitoarelor și demonilor.

Ea izbucni în râs, un sunet argintiu care-mi dădu fiori până-n măduva spinării. Înfricoșată, aflată la sute de metri deasupra regiunii Auvergne, mi-am golit mintea, sperând să nu-i las nimic de descoperit odată ce avea să-mi străpungă șubredele linii de apărare. Și atunci ea îmi dădu drumul.

În timp ce pământul se apropia vertiginos de mine, gândurile mi se adunară în jurul unui singur cuvânt – Matthew.

Vrăjitoarea mă prinse din nou când începusem să simt mirosul ierbii.

— Ești prea ușor de dus pe sus pentru cineva care nu poate să zboare. Oare de ce n-o faci, mă întreb?

Am recitat în gând regii și reginele Angliei, ca să-mi păstrez mintea limpede.

Ea oftă.

— Nu sunt dușmanul tău, Diana. Suntem amândouă vrăjitoare.

Vânturile își schimbă direcția. Zburam spre sud, apoi spre vest, îndepărtându-ne de Sept-Tours. Mi-am pierdut rapid simțul orientării. Pata strălucitoare de lumină din depărtare putea fi Lyonul, dar nu ne îndreptam într-acolo. Am luat-o în schimb spre munți – dar aceștia nu arătau precum vârfurile pe care mi le arătase Matthew mai devreme.

Am coborât spre ceva care semăna cu un crater, despărțit de peisajul de țară din jur prin râpe ce se căscău abrupt și prin păduri năpădite de tufişuri. Se dovedi a fi un castel medieval în ruină, cu ziduri înalte și cu temelii groase, care se înfingeau adânc în pământ. În interiorul a ceea ce mai rămăsese din clădirile de mult abandonate, înghesuite la umbra fortăreței, creșteau copaci. Castelul nu etala nici măcar o singură linie grațioasă sau vreo podoabă plăcută ochiului. Existența sa avea un singur rost – să țină afară pe oricine ar fi vrut să intre. Căările prăpădite și înnorioate ce duceau peste munți erau singura legătură cu restul lumii. Inima mi se strânse.

Vrăjitoarea întinse picioarele și-și îndreptă degetele în jos, și, văzând că nu o imit, mă forță s-o fac cu o altă fluturare a mâinii. Oscioarele din degetele mele protestară simțind presiunea invizibilă. Am alunecat în lungul a ceea ce mai rămăsese din acoperișurile de țiglă gri, fără să le atingem, spre o curte centrală de mici dimensiuni. Tălpile mi se îndreptară brusc și se izbiră de pavajul din piatră, iar șocul mi se transmise în sus, prin picioare.

— Cu timpul ai să înveți să aterizezi mai lin, zise vrăjitoarea pe un ton degajat.

Îmi era imposibil să cuprind cu mintea schimbarea de situație. În urmă cu doar câteva clipe eram întinsă în pat, alături de Matthew, moțâind mulțumită. Acum, iată-mă într-un castel friguros și umed, împreună cu o vrăjitoare necunoscută.

Când două personaje palide se desprinseseră din umbră, dezorientarea mea se transformă în teroare. Unul era Domenico Michele. Celălalt îmi era necunoscut, dar atingerea de gheață a privirii lui îmi spunea că era și el vampir. Un val de tămâie și de sulf mă ajută să-l identific: era Gerbert de Aurillac, vampirul papă.

Gerbert nu avea o prezență fizică intimidantă, dar era rău până-n măduva oaselor, ceea ce mă făcu să mă dau înapoi instinctiv. Urmele întunericii din el i se vedeau în ochii căprui, care mă priveau din

orbitele adânci, de deasupra unor pomeți atât de proeminenți încât pielea părea întinsă la maximum peste ei. Nasul i se curba ușor spre buzele subțiri, arcuite într-un zâmbet plin de cruzime.

În comparație cu ochii întunecați ai acestui vampir ațintiți asupra mea, amenințarea reprezentată de Peter Knox pălea.

— Îți mulțumesc pentru castel, Gerbert, zise vrăjitoarea mieros, ținându-mă aproape de ea. Ai avut dreptate – aici nu ne va deranja nimeni.

— E o plăcere pentru mine să vă am oaspeți, Satu. Pot să-ți examinez vrăjitoarea? Întrebă Gerbert cu blândețe, mergând încet de la dreapta la stânga și invers, ca și cum ar fi căutat cel mai bun punct de observație din care să contemple un exponat interesant. Dat fiind că a fost cu de Clermont, este dificil să-mi dau seama unde începe mirosul ei și unde se termină al lui.

Satu îi aruncă o privire întunecată când auzi numele lui Matthew.

— Diana Bishop este în grija mea acum. Prezența voastră aici nu mai este necesară.

Privirea lui Gerbert rămase ațintită asupra mea cât timp înaintă cu pași mici, măsurați, spre mine. Lentoarea exagerată nu făcea decât să-i accentueze aerul de amenințare mută.

— E o carte stranie, nu-i așa, Diana? Cu o mie de ani în urmă, am luat-o de la un mare vrăjitor din Toledo. Când am adus-o în Franța, era deja ferecată în mai multe straturi de vrăji.

— În pofida cunoștințelor tale într-ale magiei, n-ai fost în stare să-i descoperi secretele. Disprețul din vocea vrăjitoarei era inconfundabil. Manuscrisul se află și acum sub o vrajă la fel de puternică. Lasă-l în seama noastră.

Gerbert continuă să înainteze.

— Am cunoscut o vrăjitoare cu un nume asemănător cu al tău – Meridiana. Desigur, n-a vrut să mă ajute să aflu tainele manuscrisului. Dar am subjugat-o cu ajutorul sângelui meu. Acum era suficient de aproape pentru ca răceala emanată de corpul său să-mi dea fiori. De fiecare dată când beam din ea, sângele ei îmi transmitea informații despre magia ei și fragmente din cunoștințele ei. Toate au durat însă enervant de puțin. Trebuia să mă întorc periodic la ea. A devenit slabă și ușor de controlat. Degetul lui Gerbert îmi atinse fața. Ochii Meridiane semănau destul de mult cu ai tăi. Ce-ai văzut, Diana? Vrei să-mi împărtășești și mie?

— Ajunge, Gerbert.

Vocea lui Satu hârâi amenințător. Domenico scoase un mârâit.

— Să nu crezi că asta-i ultima dată când mă vezi, Diana. Vrăjitoarele te vor coborî întâi în iad. Apoi Congregația îți va hotărî soarta. Ochii lui Gerbert se pironiră sfredelitori într-ai mei, iar degetul îi alunecă pe obrazul meu, mângâindu-mă.

— După asta, vei fi a mea. Deocamdată, zise el cu o mică plecăciune înspre Satu, îți aparține.

Vampirii se retraseră. Domenico privi în urmă, nevrând să plece. Satu așteptă cu o privire goală, până când sunetul metalului pe lemn și piatră o anunță că părăsiseră castelul. Ochii ei albaștri se treziră la viață și se ațintiră asupra mea. Cu un gest mărunț, rupse vraja care mă împiedicase să vorbesc.

— Cine ești? am zis eu cu voce spartă când am putut să articulez din nou cuvinte.

— Numele meu este Satu Järvinen, răspunse ea, mergând în jurul meu în cerc, cu o mână la spate.

Mersul ei îmi trezi amintirea adânc îngropată a unei altei mâini care se mișcase la fel. Odinioară, Sarah descrisese un cerc asemănător în curtea din spate a casei noastre din Madison, când încercase să lege un câine vagabond cu o vrajă, dar mâna din mintea mea nu-i aparținea ei.

Talentele lui Sarah păleau pe lângă ale vrăjitoarei acesteia. Fusese evident că era puternică din felul în care zbura. Dar se pricepea și la vrăji. Chiar în clipa aceasta, mă închidea îndărătul unor fire de magie fragile ca niște funigei, care se întindeau prin întreaga curte fără ca ea să rostească o vorbă. Orice speranță de a evada cu ușurință mi se evaporă.

— De ce m-ai răpit? am întrebat, încercând să-i distrag atenția de la ceea ce făcea.

— Am încercat să te facem să-ți dai seama cât de periculos este Clairmont. N-am fi vrut să ajungem atât de departe, dar ai refuzat să ne ascuți.

Cuvintele rostite de Satu erau cordiale și spuse cu voce blândă.

— N-ai venit să petreci cu noi de Mabon, l-ai ignorat pe Peter Knox. Vampirul ăla se apropia tot mai tare cu fiecare zi. Dar acum ești în siguranță, nu te mai poate atinge.

Toate instinctele mă avertizau de primejdie.

— Nu e vina ta, continuă Satu, atingându-mă ușor pe umăr.

Pielea mă furnică, iar vrăjitoarea zâmbi.

— Vampirii sunt seducători, sunt absolut fermecători. Ai fost fascinată de el, așa cum a fost subjugată și Meridiana de Gerbert. Nu te învinuim pentru asta, Diana. Ai fost exagerat de protejată în copilărie. N-aveai cum să-l vezi așa cum e.

— Nu sunt subjugată de Matthew, am insistat.

Dincolo de definiția din dicționar, habar n-aveam ce putea să însemne cuvântul acesta, dar Satu îl făcea să denote constrângere.

— Ești absolut sigură? mă întrebă ea cu blândețe. N-ai gustat niciodată vreun strop din sângele lui?

— Sigur că nu!

Chiar dacă din copilăria mea lipsiseră complet antrenamentele de magie, nu eram chiar neștiutoare. Sângele de vampir era o substanță puternică, care-ți schimba viața.

— Nu-ți aduci aminte de vreun gust puternic sărat? Vreo oboseală neobișnuită? Nu te-ai cufundat niciodată într-un somn profund în prezența lui, chiar dacă nu-ți doreai să închizi ochii?

În avionul care zbura spre Franța, Matthew își pusese degetele pe buze, apoi le atinsese pe ale mele. Atunci simțisem gust de sare. Următorul lucru pe care îl țineam minte era sosirea în Franța. Siguranța începu să mi se clatine.

— Am înțeles. Deci *ți-a dat* din sângele lui. Satu clătină din cap. Nu e bine, Diana. Noi ne-am gândit că s-ar putea să fie așa, după ce te-a urmărit până la colegiu în seara de Mabon și a intrat pe geam în camera ta.

— Ce spui?

Sângele îmi îngheță în vine. Matthew nu mi-ar fi dat niciodată din sângele lui și nu mi-ar fi violat niciodată teritoriul. Ar fi făcut-o doar cu un motiv, pe care mi l-ar fi împărtășit.

— În seara în care v-ați cunoscut, Clairmont ți-a luat urma până la apartamentul tău. S-a cățărat printr-o fereastră deschisă și a rămas înăuntru ore întregi. Nu te-ai trezit atunci? Înseamnă că și-a folosit sângele ca să te țină adormită. Cum altfel să înțelegem?

În noaptea aceea îmi simțisem gura plină de gustul cuișoarelor. Am închis ochii încercând să izgonesc amintirea și suferința care o însoțea.

— Relația asta n-a fost decât o înșelăciune bine pusă la punct, Diana. Matthew Clairmont n-a vrut decât un singur lucru: manuscrisul pierdut. Tot ce a făcut și fiecare minciună pe care ți-a spus-o au fost un

mijloc de a-și atinge scopul.

— Nu. Era imposibil. Nu se putea să mă fi mințit noaptea trecută. Nu când stăteam unul în brațele celuilalt.

— Ba da. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun lucrurile astea, dar nu ne-ai dat de ales. Am încercat să vă ținem departe unul de altul, dar ești cumplit de încăpățânată.

„Întocmai ca tatăl meu”, m-am gândit.

Am mijit ochii.

— De unde să știu că nu minți?

— Vrăjitoarele nu se pot minți între ele. La urma urmelor, suntem surori.

— Surori? am întrebat, și suspiciunile mele se intensificară. Ești exact ca Gillian – ea pretindea că mi-e soră, dar în acest timp strângea informații și încerca să mă monteze împotriva lui Matthew.

— Deci știi despre Gillian, zise Satu pe un ton plin de regret.

— Știu că mă urmărea.

— Știi și că e moartă?

Vocea lui Satu deveni dintr-odată malițioasă.

— Poftim?

Podeaua păru să se încline și am simțit cum alunec pe panta ei bruscă.

— Clairmont a omorât-o. De-asta te-a luat din Oxford atât de precipitat. Încă o victimă nevinovată, în legătură cu care a împiedicat presa să scrie pe larg. Oare cum sunau titlurile...? A, da: „Tânără profesoară americană moartă în străinătate în timp ce făcea cercetări”.

Gura lui Satu se curbă într-un zâmbet răutăcios.

— Nu. Am clătinat din cap. N-a omorât-o Matthew.

— Te asigur că el a făcut-o. Fără îndoială, întâi a luat-o la întrebări. Se pare că vampirii încă n-au învățat că e inutil să omori mesagerul.

— Fotografia părinților mei.

Matthew ar fi putut să omoare pe oricine îmi trimisese poza aceea.

— A fost un gest exagerat din partea lui Peter să ți-o trimită și o neglijență din partea lui s-o pună pe Gillian să ți-o aducă, continuă Satu.

— Clairmont însă e prea inteligent ca să lase urme. A făcut în așa fel să pară o sinucidere și a lăsat cadavrul sprijinit de ușa lui Peter de la Randolph Hotel, ca pe o carte de vizită.

Gillian Chamberlain nu-mi fusese prietenă, dar să știu că nu se va

mai apleca niciodată peste fragmentele acelea de papirus păstrate sub sticlă mă tulbură mai mult decât m-aș fi așteptat.

Cel care o omorâse fusese iar Matthew. Minte mi se învârtea. Cum putea Matthew să spună că mă iubește și să-mi ascundă totuși asemenea lucruri? Secretele erau una, dar crima – chiar și sub pretextul răzbunării și al ripostei – era alta. Mă tot avertizase că nu e o persoană de încredere. Nu-i dădusem atenție deloc, respingându-i spusele. Oare și asta făcuse parte din planul lui, era tot o strategie menită să mă ademenească să am încredere în el?

— Trebuie să mă lași să te ajut. Vocea lui Satu redevenise blândă. Lucrurile au mers prea departe, iar tu ești în pericol de moarte. Te pot învăța să-ți folosești puterea. Apoi vei fi în stare să te aperi de Clairmont și de alți vampiri, precum Gerbert și Domenico. Într-o zi vei fi o mare vrăjitoare, Diana, la fel ca mama ta. Poți avea încredere în mine. Suntem rude.

— Rude, am repetat, cu mintea amorțită.

— Mama și tatăl tău nu și-ar fi dorit să cazi în ghearele unui vampir, îmi explică Satu, ca unui copil. Ei știau cât este de important să păstrăm legăturile dintre vrăjitoare.

— Ce-ai spus?

Vârtejul se oprise. Minte mea părea, dimpotrivă, neobișnuit de ageră, și simțeam furnicături peste tot pe piele, ca și cum s-ar fi holbat la mine o sută de vrăjitoare. Uitam ceva, ceva legat de părinții mei care făcea ca tot ce spusese Satu să fie o minciună.

Un sunet straniu mi se strecură în urechi. O serie de șuierături și de trosnete, ca și cum cineva ar fi tras de niște frânghii peste o piatră. Privind în jos, am văzut niște rădăcini groase, maronii, care se întindeau și se răsuceau peste podea, târându-se în direcția mea.

Satu nu păru să le observe.

— Părinții tăi ar fi vrut să rămâi fidelă responsabilităților pe care le ai în calitate de membră a neamului Bishop și de vrăjitoare.

— Părinții mei?

Am renunțat să mai fiu atentă la podea, încercând să mă concentrez în schimb asupra cuvintelor lui Satu.

— Loialitatea și credința ta ar trebui să se îndrepte spre mine și spre surorile tale vrăjitoare, nu spre Matthew Clairmont. Gândește-te la mama și la tatăl tău. Gândește-te cât de tare i-ar afecta relația asta, dacă ar ști de ea.

Am simțit un presentiment ca un deget înghețat pe șira spinării și toate instinctele mă avertizară că vrăjitoarea aceasta era periculoasă. Rădăcinile ajunseseră între timp la picioarele mele. Ca și cum mi-ar fi simțit nenorocirea, își schimbă dintr-o dată direcția, săpând în dalele de piatră de o parte și de alta a locului în care stăteam, apoi se împletiră într-o rețea rezistentă și invizibilă sub podelele castelului.

— Gillian mi-a spus că vrăjitoarele mi-au omorât părinții, am răspuns. Poți să dezminți? Spune-mi adevărul despre cele întâmplate în Nigeria.

Satu rămase tăcută. Tăcerea ei avea valoarea unei mărturisiri.

— Exact așa cum credeam, am zis eu cu amărăciune.

O mișcare abia observabilă a încheieturii ei mă aruncă pe spate, cu picioarele în aer. Am fost târâtă de mâini invizibile pe suprafața alunecoasă a curții, cu dale reci ca gheața, apoi într-un spațiu cavernos cu ferestre înalte, care mai păstra doar o porțiune din acoperiș.

Spatele mă durea de parcă aș fi fost bătută din cauza pietrelor vechii săli a castelului. Încă mai rău, zvârcolirile mele împotriva magiei lui Satu erau lipsite de experiență și complet inutile. Ysabeau avea dreptate. Slăbiciunea mea – faptul că ignorasem ceea ce eram și modalitățile în care puteam să mă apăr – mă făcuse să intru în mare încurcătură.

— Încă o dată refuzi să ascuți de vocea rațiunii. Nu vreau să-ți fac rău, Diana, n-am de ales dacă asta e singura metodă prin care te pot face să înțelegi gravitatea situației. Trebuie să renunți la Matthew Clairmont și să ne arăți ce ai făcut ca să chemi manuscrisul.

— Nu voi renunța niciodată la soțul meu și nici nu voi ajuta pe vreuna dintre voi să revendice *Ashmole 782*. Nu ne aparține.

Răsplata pentru această remarcă a fost urletul care sfâșie liniștea, dându-mi senzația că îmi îngheață sângele în vine și-mi crapă capul în două. Urmă o cacofonie de sunete oribile, atât de greu de suportat încât m-am prăbușit în genunchi, acoperindu-mi capul cu brațele.

Satu își miji ochii până ajunseră cât două fante, și m-am trezit pe spate pe piatra rece.

— „Nu *ne* aparține”? Îndrăznești să te consideri vrăjitoare când vii aici din patul unui vampir?

— *Sunt* vrăjitoare, am replicat tăios, surprinsă de cât de tare mă usturase disprețul ei.

— Ești o rușine, întocmai ca Stephen, șuieră Satu. Încăpățânat, gata

oricând să contrazică, independent. Și atât de plin de secrete.

— Așa e, Satu, sunt exact ca tatăl meu. El nu ți-ar fi spus nimic. Nici eu n-o voi face.

— Ba o vei face. Singurul mod în care vampirii pot descoperi secretele unei vrăjitoare este să le absoarbă picătură cu picătură.

Ca să-mi arate ce voia să spună, Satu flutură din degete în direcția antebrațului meu drept. Mâna unei alte vrăjitoare zvâcnise cu multă vreme în urmă spre o tăietură de pe genunchiul meu, dar gestul acela îmi închisese rana mai bine decât orice bandaj. Gestul acesta făcu să-mi treacă un cuțit invizibil prin piele. Sângele începu să picure din rană. Satu îl privea cum se scurge ca hipnotizată.

Am acoperit tăietura cu cealaltă mână, exercitând presiune asupra răni. Era surprinzător de dureroasă, și începu să mă cuprindă neliniștea.

Nu, spuse o voce cunoscută, aprigă. Nu trebuie să cedezi în fața durerii.

M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra mea.

— Ca vrăjitoare, eu am alte metode de a descoperi ceea ce ascunzi. Am să te deschid, Diana, și am să găsesc sursa fiecărui secret al tău, îmi promise Satu. Mai vedem noi atunci cât de încăpățânată ești.

Am simțit cum sângele îmi fuge din cap, lăsându-mă amețită. Vocea cunoscută îmi atrase atenția, șoptindu-mi numele.

Față de cine ținem secrete, Diana?

„Față de toată lumea“, am răspuns în sinea mea, automat, ca și cum întrebarea ar fi fost una de rutină.

Încă un rând de uși, de data asta mult mai solide, se închiseră cu zgomot înapoia barierelor prea slabe care împiedicaseră până acum orice vrăjitoare curioasă să-mi pătrundă în minte.

Satu zâmbi și ochii îi sclipiră când îmi detectă noile linii de apărare.

— Uite că deja am descoperit un secret. Să vedem ce altceva găsim, în afară de abilitatea de a-ți proteja mintea.

Vrăjitoarea rosti ceva nedeslușit, iar corpul meu se răsuci și se trânti pe podea, cu fața în jos. Impactul îmi tăie răsuflarea. Un cerc de foc se înalță din pietrele reci, arzând cu flăcări verzi și toxice.

Ceva incandescent îmi arse spatetele. Descrise o curbă de la un umăr la celălalt, precum o stea căzătoare, coborî spre șale, apoi se arcui încă o dată înainte de a urca de unde începuse. Magia lui Satu mă ținea strâns, nedându-mi posibilitatea să mă feresc. Durerea era de

nedescris, dar, înainte să apuc să cad într-un leșin eliberator, vrăjitoarea îmi acordă un răgaz. După ce întunericul se retrase din mintea mea, durerea reîncepu.

În acea clipă mi-am dat seama, cu un spasm în stomac, că se apucase să mă deschidă, așa cum îmi promisese. Desena un cerc magic pe mine.

Trebuie să fii foarte, foarte curajoasă.

Prin pâcla durerii am urmărit cu privirea rădăcinile șerpuitoare ce acopereau podeaua sălii, în direcția vocii cunoscute. Mama mea stătea sub un măr, imediat în spatele liniei de foc verde.

— Mamă! am strigat stins, întinzându-mă spre ea.

Dar magia lui Satu se opuse.

Ochii mamei – mai întunecați decât mi-i aminteam, dar atât de asemănători, ca formă, cu ai mei – erau stăruiți. Își duse un deget fantomatic la buze, îndemnându-mă să tac. Ultimul strop de energie mi l-am folosit ca să înclin din cap în semn că îi recunoscusem prezența. Ultimul meu gând coerent a fost la Matthew.

După aceea n-am mai simțit decât durere și frică, și dorința surdă de a închide ochii și de a adormi pentru totdeauna.

Cred că au trecut multe ore înainte ca Satu să mă azvârle în celălalt capăt al încăperii, plină de frustrare. Spatele îmi ardea de la vrăjile ei, și îmi redeschisese de mai multe ori rana de la antebraț. La un moment dat, mă atârname de gleznă cu capul în jos, ca să-mi slăbească rezistența, și mă împunsese cu răutăți despre neputința mea de a zbura și de a-i scăpa din gheare. În pofida acestor eforturi, nu se apropiase nici măcar cu un centimetru în plus de înțelegerea magiei mele.

Urla de furie și tocurile mici ale cizmelor ei clămpăniră pe pietre în timp ce se plimba de colo până colo și punea la cale asalturi noi. M-am ridicat într-un cot ca să-i anticipez mai bine următoarea mișcare.

Rezistă. Fii curajoasă. Mama încă se mai afla sub măr, iar fața îi strălucea de lacrimi. Asta îmi aminti de Ysabeau spunându-i lui Marthe că am mai mult curaj decât crezuse ea și de Matthew șoptindu-mi la ureche „Fata mea curajoasă“. Mi-am adunat energia să zâmbesc, nevrând s-o fac să plângă. Zâmbetul meu o înfurie pe Satu.

— De ce nu-ți folosești puterea ca să te aperi? Știu că ai destulă în tine! mugi ea.

Își încrucieșă brațele pe piept, apoi le desfăcu, rostind în același timp un șir de cuvinte. Corpul mi se strânse în jurul unei dureri ca un

ferăstrău în abdomen. Senzația îmi aminti de trupul eviscerat al tatei, cu măruntaiele scoase lângă el.

Asta urmează.

Mă simțeam ciudat de ușurată.

Următoarele cuvinte ale lui Satu mă împinseră violent pe podeaua sălii ruinate. Am întins mâinile total inutil deasupra capului, încercând să atenuez din elanul alunecării peste pietre inegale și rădăcini noduroase de copaci. Degetele mi se îndoieră o dată, ca și cum ar fi putut străbate toată regiunea Auvergne ca să se prindă de Matthew.

Așa arătase corpul mamei mele, zăcând în interiorul unui cerc magic în Nigeria. Am respirat cu putere și am strigat.

Diana, trebuie să mă ascuți. Ai să te simți complet singură. Mama îmi vorbea, și, auzind-o, am redevenit copil. Stăteam într-un leagăn atârnat de mărul din spatele casei noastre din Cambridge, într-o după-amiază de august, cu mulți ani în urmă. Simțeam mirosul de iarbă tunsă, proaspăt și verde, și parfumul de lăcrămioare al mamei.

Poți să fii curajoasă cât timp ești singură? Poți să faci asta pentru mine?

Nu mai simțeam adierea blândă de august. Suprafața aspră a pietrei îmi zgârie obrazul când am dat din cap, răspunzându-i.

Satu mă întoarse cu fața în sus, și pietrele ascuțite mă înțepară în spate.

— N-am vrut să facem asta, surioară, zise ea cu regret. Dar trebuie. Vei înțelege, odată ce-l vei da uitării pe Clairmont, și mă vei ierta pentru asta.

„Nu prea sunt șanse, mi-am spus. Dacă nu te omoară el, te voi bântui tot restul vieții tale după ce mor.”

Șoptind câteva cuvinte, Satu mă ridică de pe podea și mă propulsă cu ajutorul unor rafale de vânt afară din sală și în jos pe niște scări în spirală, care se afluau în adâncurile castelului. Mă trecu apoi prin vechile temnițe subterane. Ceva foșni în spatele meu și am întors capul să văd ce anume e. Fantome – zeci de fantome – veneau în șir indian în spatele nostru, într-o procesiune funerară spectrală, cu chipuri triste și temătoare. În ciuda puterilor sale, Satu părea incapabilă să vadă morții care se aflau pretutindeni în jurul nostru, așa cum nu putuse s-o vadă nici pe mama.

Vrăjitoarea încercă să ridice cu mâinile un chepeng greu de lemn din podea. Am închis ochii și mi-am adunat curajul, pregătindu-mă să

cad. Dar Satu mă apucă de păr și-mi îndreaptă fața spre o gaură întunecată. Mirosul morții se înalță din ea într-un val otrăvitor, iar fantomele se foiră și gemură.

— Știi ce-i asta, Diana?

M-am tras înapoi și am clătinat din cap, prea speriată și prea epuizată ca să mai vorbesc.

— Este o celulă subterană. Francezii îi zic *oubliette*.

Cuvântul trecu fremătând de la o fantomă la alta. O femeie subțiratică și cu fața încrețită de riduri începu să plângă.

— E un loc al uitării. Oamenii care sunt abandonați aici înnebunesc și apoi mor de foame – dacă supraviețuiesc căderii. E cale lungă până jos. Nu pot ieși afară fără ajutor de sus, iar ajutorul nu vine niciodată.

Fantoma unui tânăr cu o tăietură adâncă de-a curmezișul pieptului dădu din cap, încuviințând spusele lui Satu.

Să nu cazi înăuntru, fetișo, îmi zise el cu o voce plină de tristețe.

— Dar noi nu vom uita de tine. Mă duc după întăriri. Oi fi tu încăpățanată în fața uneia dintre vrăjitoarele din Congregație, dar nu vei rezista în fața celor trei. Așa s-a întâmplat și în cazul părinților tăi.

Mă apucă mai strâns și am plutit amândouă mai bine de optsprezece metri în *oubliette*. Zidurile de piatră își schimbau culoarea și consistența pe măsură ce ne îngropam mai adânc în munte.

— Te rog, am implorat când Satu îmi dădu drumul pe podea. Nu mă lăsa aici, jos. N-am secrete. Nu știu cum să-mi folosesc magia sau cum să chem înapoi manuscrisul.

— Ești fiica Rebeccăi Bishop, zise Satu. Ai putere – o simt – și noi va trebui s-o scoatem la suprafață. Dacă mama ta ar fi aici, ea ar zbura pur și simplu afară. Satu privi în întunecimea de deasupra noastră, apoi spre glezna mea. Dar tu nu ești cu adevărat fiica mamei tale, nu? Nu în ceea ce contează cu adevărat.

Satu își îndoi genunchii, ridică brațele și se împinse ușor în podeaua de piatră a celulei. Se înalță și deveni o ceață alb-albastră, după care dispăru. Departe deasupra mea, trapa de lemn se închise.

Matthew n-avea să mă găsească niciodată aici, jos. Până acum, orice urmă a mea trebuie să fi dispărut de mult, mirosurile noastre erau deja împrăștiate în cele patru vânturi. Singurul mod de a ajunge afară, ca să nu cad în mâinile lui Satu, ale lui Peter Knox și ale celei de a treia vrăjitoare, era să ies singură.

Ridicându-mă și sprijinindu-mi greutatea pe un singur picior, mi-am

îndoit genunchii, am ridicat brațele și m-am împins în podea cum făcuse Satu. Nu se întâmplă nimic. Închizând ochii, am încercat să mă concentrez asupra senzației pe care o avusesem când dansam în salon, sperând că asta mă va face să plutesc din nou. Dar nu mă făcu decât să mă gândesc la Matthew și la secretele pe care le avea față de mine. Respirația mi se transformă într-un hohot de plâns, iar când aerul umed al celulei îmi intră în plămâni, tusea care urmă mă făcu să cad în genunchi.

Am dormit un pic, dar îmi era greu să ignor fantomele care se puseseră pe sporovăit. Îmi asigurau cel puțin un strop de lumină în întuneric. De fiecare dată când se mișcau, o ușoară fosforescență păta aerul, legând locul în care se aflaseră de cel spre care se îndreptau. O femeie tânără în zdrențe murdare stătea așezată vizavi de mine, fredonând încet pentru sine și privind fix în direcția mea cu ochi goi. În mijlocul încăperii, un călugăr, un cavaler în armură completă și un mușchetar trăgeau cu ochiul într-o gaură și mai adâncă, ce emana un sentiment atât de puternic de pierdere și de moarte, încât n-am suportat să mă apropiu de ea. Călugărul mormăia slujba pentru morți, iar mușchetarul se tot apleca deasupra puțului, ca și cum ar fi căutat ceva ce pierduse.

Mintea mea aluneca spre uitare, pierzând lupta împotriva amestecului de teamă, durere și frig. Încruntându-mă de concentrare, mi-am amintit ultimele pasaje pe care le citisem din *Aurora consurgens* și le-am repetat cu voce tare, în speranța că asta mă va ajuta să nu-mi pierd mințile.

— Eu sunt cea care mediază între elemente, aducându-le laolaltă în bună înțelegere, am bolborosit printre buzele țepene. Usuc ceea ce este umed, iar ceea ce este uscat umezesc. Înmoi ceea ce e tare și întăresc ceea ce este moale. Așa cum eu sunt sfârșitul, iubitul meu este începutul. Eu cuprind întreaga lucrare a creației, și toată cunoașterea este ascunsă în mine.

Ceva sclipi pe peretele din apropiere. O altă fantomă, venită să mă salute. Am închis ochii, prea obosită ca să-mi pese, și am revenit la citatele mele.

— Cine va îndrăzni să mă despartă de dragostea mea? Nimeni, căci iubirea noastră este la fel de puternică precum moartea.

Mama mă întrerupse:

Nu vrei să încerci să dormi, vrăjitoare mică?

Îndărătul pleoapelor închise am văzut dormitorul meu din pod, din Madison. Mai erau doar câteva zile până la excursia fatală a părinților mei în Africa și mă aduseseră să stau cu Sarah cât lipseau ei.

— Nu mi-e somn, am replicat. Vocea îmi era plină de încăpățănare și copilăroasă. Am deschis ochii. Fantomele se dădeau mai aproape de sclipirea din semiîntunericul din dreapta mea.

Mama era așezată acolo, sprijinită cu spatele de zidurile umede din piatră ale celulei, cu brațele deschise. M-am aplecat puțin spre ea, ținându-mi răsuflarea de frică să nu dispară. Îmi zâmbi în semn de bun găsit, și ochii ei întunecați înotau în lacrimi strălucitoare. Brațele și degetele ei fantomatice se mișcă dintr-o parte în alta în timp ce mă cuibăream mai aproape de trupul ei familiar.

Să-ți spun o poveste?

— Mâinile tale erau cele pe care le-am văzut când Satu își profera magia.

Râsul cu care îmi răspunse era blând și mă făcu să simt mai puțin dureros pietrele reci de sub mine.

Ai fost foarte curajoasă.

— Sunt atât de obosită, am zis eu cu un oftat.

Atunci e timpul să-ți spun povestea. A fost odată ca niciodată, începu ea, o mică vrăjitoare pe nume Diana. Când era foarte mică, nașa ei, care era o zână, o înfășură în panglici invizibile, în toate culorile curcubeului.

Îmi aminteam povestea asta din copilărie, de când aveam pijamale mov și roz cu steluțe, iar părul îmi era împletit în două cozi lungi care-mi șerpuiau pe spate. Valuri de amintiri năvăliră în încăperi din mintea mea care rămăseseră pustii și nefolosite de la moartea părinților mei.

— De ce a înfășurat-o așa nașa ei, zâna? am întrebat cu vocea mea de copil.

Pentru că Dianeii îi plăcea să facă magie și se pricepea de minune la asta. Dar nașa ei, zâna, știa că alte vrăjitoare vor fi invidioase pe puterea ei. „Când vei fi pregătită, i-a spus zâna, te vei scutura de aceste panglici. Până atunci nu vei putea să zbori sau să-ți folosești magia“.

— Nu e corect, am protestat, așa cum le place copiilor de șapte ani să facă. Pedepsește-le pe celelalte vrăjitoare, nu pe mine.

Lumea noastră nu e corectă, nu-i așa? zise mama.

Am clătinat din cap cu un aer posomorât.

Indiferent cât de tare se strădui, Diana nu putea să scape de panglici. Cu timpul, uită cu totul de ele. Și uită și de magia din ea.

— Eu n-o să-mi uit magia, am insistat.

Mama se încruntă.

Dar ai făcut-o, spuse ea, cu șoapta sa cea blândă, apoi își continuă povestea: Într-o zi, la mult timp după aceea, Diana întâlnește un prinț frumos, care trăiește în umbrele dintre apusul soarelui și răsăritul lunii.

Asta fusese partea mea preferată. Amintiri din alte nopți dădură buzna. Uneori întrebam cum îl cheamă, alteori îmi declaram lipsa de interes față de un prinț prostănac. Dar cel mai adesea mă minunam de ce și-ar dori cineva să fie împreună cu o vrăjitoare nefolositoare.

Prințul o iubea pe Diana, în ciuda faptului că ea părea să nu poată zbura. El văzu panglicile care o legau, deși nimeni altcineva nu le putea vedea. Se întrebă ce rost aveau și ce s-ar întâmpla dacă vrăjitoarea le-ar da jos. Dar prințul se gândi că nu era politicos să pomenească despre ele, fiindcă poate era timidă.

Am clătinat din capul meu de copil de șapte ani, impresionată de empatia manifestată de prinț, iar capul meu mult mai în vârstă se mișcă și el pe zidul de piatră.

Dar se întreba de ce n-ar vrea o vrăjitoare să zboare, dacă ar putea. Apoi, zise mama, netezindu-mi părul, trei vrăjitoare sosiră în oraș. Și ele văzură panglicile și bănuiră că Diana era mai puternică decât ele. Așa că o duseră prin vrajă într-un castel întunecat. Dar panglicile nu se clintiră, cu toate că vrăjitoarele traseră și traseră de ele. Așa că o încuiară într-o încăpăre, sperând că îi va fi atât de frică încât își va scoate singură panglicile.

— Diana era singură-singurică?

Singură-singurică, zise mama.

— Nu cred că-mi place povestea asta.

Am tras pe mine păturica din copilărie, făcută din petice în culori vii, pe care Sarah o cumpărase dintr-un magazin din Syracuse special pentru vizita mea, și m-am întins pe podeaua celulei. Mama mă înveli pe pietre.

— Mamă?

Da, Diana?

— Am făcut ce mi-ai spus tu să fac. Mi-am păstrat secretele – față de toată lumea.

Știu că a fost greu.

— Tu ai vreun secret?

În mintea mea, alergam ca o căprioară pe un câmp, iar mama mă urmărea.

Sigur că da, spuse ea, întinzându-se spre mine și fluturând din degete ca să mă facă să mă ridic și să aterizez în brațele ei.

— Vrei să-mi spui unul dintre ele?

Da. Gura ei era atât de aproape de urechea mea, că mă gădilă. *Tu. Tu ești secretul meu cel mai mare.*

— Dar sunt chiar aici! am scâncit, eliberându-mă și alergând în direcția mării. Cum pot fi un secret dacă sunt chiar aici?

Mama duse degetul la buze și zâmbi.

Magie.

Capitolul 30

— Unde e?

Matthew trânti cheile Range Roverului pe masă.

— O vom găsi, Matthew.

Ysabeau încerca să fie calmă de dragul fiului său, dar trecuseră aproape zece ore de când găsiseră un măr pe jumătate mâncat lângă o brazdă de rută din grădină. Cercetaseră meticulos de atunci tot ținutul, lucrând metodic pe porțiuni de teritoriu pe care Matthew le împărțise pe o hartă.

În ciuda tuturor acestor investigații, nu dăduseră peste niciun semn de la Diana și nu reușiseră să-i ia urma. Pur și simplu dispăruse.

— Trebuie s-o fi luat o vrăjitoare. Matthew își trecu degetele prin păr. I-am spus că va fi în siguranță atâta timp cât stă înăuntrul castelului. N-am crezut niciodată că vrăjitoarele vor îndrăzni să vină aici.

Mama sa strânse din buze. Faptul că vrăjitoarele o răpiseră pe Diana nu o surprindea.

Matthew începu să împartă ordine ca un general pe câmpul de luptă.

— Vom ieși din nou. Eu mă duc cu mașina până la Brioude. Tu du-te până dincolo de Aubusson, Ysabeau, și în Limousin. Marthe, tu aștepți aici, în caz că Diana se întoarce sau că sună cineva să ne dea vești.

Ysabeau știa că nu va suna nimeni. Dacă Diana ar fi avut acces la un telefon, l-ar fi folosit deja. Și, cu toate că strategia de luptă preferată a lui Matthew era să se năpustească asupra obstacolelor până când își atingea scopul, acesta nu era întotdeauna cel mai bun mod de a proceda.

— Ar trebui să așteptăm, Matthew.

— Să așteptăm? mârâi Matthew. Ce?

— Pe Baldwin. Era la Londra și a plecat acum o oră.

— Ysabeau, cum ai putut să-i spui?

Experiența îl învățase pe Matthew că fratelui său mai mare îi făcea plăcere să distrugă. Asta era lucrul la care se pricepea cel mai bine. De-a lungul timpului o făcuse fizic, mintal, apoi financiar, odată ce descoperise că a distruge mijloacele de trai ale oamenilor era aproape la fel de grozav cu a rade un sat de pe fața pământului.

— Când am văzut că nu era nici în grajd, nici în pădure, am simțit că venise vremea. Baldwin se pricepe la asta mai bine decât tine, Matthew. El poate da de urma oricărui lucru.

— Da, Baldwin s-a priceput întotdeauna. Acum, a-mi găsi soția va fi doar prima mea sarcină. Următoarea va fi să mă asigur că Diana nu devine ținta lui Baldwin. Matthew își luă cheile. Așteaptă-l tu pe Baldwin. Eu o să plec singur.

— Când va afla că Diana îți aparține, nu-i va face rău. Baldwin este capul acestei familii. Dacă e o chestiune de familie, are dreptul să știe.

Cuvintele lui Ysabeau i se părură ciudate lui Matthew. Ea știa câtă neîncredere îi stârnea fratele mai mare. Dar preferă să nu se mai gândească la asta.

— Au venit la tine acasă, *Maman*. A fost o insultă la adresa ta. Dacă vrei să se implice și Baldwin, e dreptul tău.

— L-am chemat pe Baldwin de dragul Diane, nu al meu. Nu trebuie lăsată în mâinile vrăjitoarelor ăloră, Matthew, chiar dacă e și ea vrăjitoare.

Nasul lui Marthe se înălță în aer, alertat de un miros nou.

— Baldwin, zise Ysabeau inutil, scâpărând din ochii verzi.

O ușă grea se trânti sus și apoi se auziră pași furioși. Matthew înțepeni, iar Marthe își dădu ochii peste cap.

— Suntem aici, jos, zise Ysabeau încet. Deși erau într-o situație de criză, nu ridica vocea. La urma urmelor, erau vampiri și n-aveau nevoie să se dea în spectacol.

Baldwin Montclair, cum era cunoscut pe piețele financiare, înainta cu pași mari pe holul de la parter. Părul său de culoarea aramei scliffea în lumina electrică, iar mușchii îi tresăreau cu reflexele rapide ale unui atlet înnăscut. Instruit încă din copilărie să poarte sabie, fusese impozant și înainte de a deveni vampir, iar după ce renăscuse, puțini îndrăzneau să se pună cu el. Fiul mijlociu între cei trei băieți ai lui Philippe de Clermont, Baldwin fusese transformat în vampir pe vremea Romei antice și fusese preferatul lui Philippe. Erau croiți din aceeași stofă – împătimiți după război, femei și vin, exact în această

ordine. În pofida acestor însușiri plăcute, cei care-l înfruntau în luptă rareori supraviețuiau ca să poată povesti nepoților detaliile luptei.

Acum, Baldwin își îndreptă furia asupra lui Matthew. Se antipatizaseră de când se întâlнисeră pentru prima oară. Personalitățile lor erau atât de diferite, încât până și Philippe renunțase la speranța că ei doi vor fi vreodată prieteni. Nările îi fremătară în timp ce încerca să depisteze mirosul principal al lui Matthew, de scorțișoară și de cuișoare.

— Unde naiba ești, Matthew? Vocea sa profundă reverberă în geamuri și în zidurile de piatră.

Matthew ieși în calea fratelui său.

— Aici, Baldwin.

Înainte să termine de vorbit, Baldwin îl apucase de beregată. Cu capetele apropiate, unul întunecat și celălalt luminos, se năpustiră în capătul îndepărtat al sălii. Trupul lui Matthew se izbi de o ușă de lemn, spărgând-o.

— Cum ai putut să te înhăitezi cu o vrăjitoare, știind ce i-au făcut tatei?

— Ea nici măcar nu se născuse când a fost el prins. Vocea lui Matthew era gătuită din cauza presiunii exercitate asupra corzilor sale vocale, dar nu arăta nici urmă de teamă.

— E vrăjitoare, scuiță Baldwin cuvântul. Toate sunt răspunzătoare. Au știut cum l-au torturat naziștii și n-au făcut nimic ca să-i oprească.

— Baldwin. Tonul tăios al lui Ysabeau îi era adresat. Philippe a lăsat instrucțiuni stricte să nu fie răzbunat dacă ajunge să pățească ceva. Deși îi spusese asta lui Baldwin în repetate rânduri, niciodată nu-i domolise furia.

— Vrăjitoarele le-au ajutat pe animalele alea să-l prindă pe Philippe. Când l-au prins naziștii, au făcut experimente pe el ca să vadă câte chinuri poate îndura corpul unui vampir fără să moară. Din cauza vrăjilor făcute de ele, ne-a fost imposibil să-l găsim și să-l eliberăm.

— Lui Philippe n-au reușit să-i distrugă trupul, dar i-au distrus sufletul. Vocea lui Matthew era cavernoasă. Dumnezeule, Baldwin. I-ar putea face același lucru și Dianeii.

Dacă vrăjitoarele îi făceau rău fizic, Matthew știa că Diana își putea reveni. Dar n-ar mai fi fost niciodată aceeași dacă vrăjitoarele i-ar fi frânt spiritul. Închise ochii, ca să respingă gândul dureros că Diana ar fi putut să nu mai fie aceeași ființă încăpățanată și voluntară.

— Și ce dacă?

Baldwin își azvârli fratele pe podea cu dezgust și se aruncă asupra lui.

Un ceainic de aramă de dimensiunile unei tobe mari se izbi de zid. Amândoi săriră în picioare.

Marthe stătea cu mâinile noduroase în șoldurile ample, uitându-se urât la ei.

— E nevasta lui, îi spuse scurt lui Baldwin.

— Te-ai *împerecheat* cu ea?

Lui Baldwin nu-i venea să creadă.

— Diana face parte din familie, răspunse Ysabeau. Eu și Marthe am acceptat-o. Și tu trebuie să faci la fel.

— Niciodată, spuse el categoric. Nicio vrăjitoare nu va fi vreodată o de Clermont și nu va fi bine-venită în casa asta. Împerecherea e un instinct puternic, dar nu supraviețuiește morții. Dacă vrăjitoarele nu o omoară pe femeia asta, o voi face eu.

Matthew sări la beregata fratelui său. Se auzi sunetul cărții sfâșiate. Baldwin se dădu înapoi clătinându-se și urlă, cu mâna la gât.

— M-ai mușcat!

— Mai amenință-mi o dată soția și voi face mai mult decât atât.

Matthew găfâia de efort și avea ochii sălbatici.

— Destul! îi reduse Ysabeau la tăcere. Deja mi-am pierdut soțul, o fiică și doi dintre fii. Și *nu* voi accepta să săriți unul la beregata celuilalt. *Nu* le voi lăsa pe vrăjitoare să ia pe cineva din casa mea fără permisiunea mea. Rosti ultimele cuvinte șuierând amenințător. Și *nu* voi sta aici să mă cert în timp ce soția fiului meu se află în mâinile dușmanilor mei.

— În 1944 ai insistat că n-am rezolva nimic dacă le-am provoca pe vrăjitoare. Acum, uită-te la tine, izbucni Baldwin, cu o căutătură aspră către fratele său.

— De data asta e altceva, zise Matthew printre dinți.

— Da, e altceva, aici îți dau dreptate. Riști să provoci Congregația să se amestece în treburile familiei noastre doar ca să ajungi tu în pat cu una dintre ele.

— Decizia de a angaja atunci această familie în ostilități deschise cu vrăjitoarele nu ți-a revenit ție. I-a aparținut tatălui tău – iar el a interzis în mod expres prelungirea unui război mondial. Ysabeau se opri în spatele lui Baldwin și așteptă până când el se întoarse s-o înfrunte.

Trebuie să accepți asta, Baldwin. Puterea de a pedepsi asemenea atrocități a fost lăsată în mâinile autorităților omenești.

Baldwin o privi urât.

— Din câte-mi amintesc, ai luat rezolvarea problemei în propriile mâini, Ysabeau. Cu câți naziști te-ai ospătat înainte de a te simți satisfăcută?

Ceea ce spunea era de neiertat, dar fusese împins dincolo de limitele sale normale.

— Cât despre Diana, continuă Ysabeau pe un ton blând, deși ochii săi aruncau scânteii de avertisment, dacă tatăl tău ar mai fi în viață, Lucius Sigéric Benoit Christophe Baldwin de Clermont ar căuta-o chiar acum, vrăjitoare sau nu. I-ar fi rușine să te vadă aici, stând să-ți reglezi conturile cu fratele tău.

Fiecare dintre numele pe care Philippe i le dăduse de-a lungul vremii sunase ca o palmă, și Baldwin își ridică bărbia când îl atinseră.

Răsuflă încet pe nas.

— Mulțumesc pentru sfaturi, Ysabeau, și pentru lecția de istorie. De data asta, din fericire, *este* decizia mea. Matthew nu-și va face mendrele cu fata asta. Punct.

Se simți mai bine după ce-și exercitase autoritatea și se întoarse cu spatele ca să părăsească Sept-Tours.

— Atunci nu-mi dai de ales.

Răspunsul lui Matthew îl făcu să se oprească brusc.

— De ales? pufni Baldwin. Vei face ce-ți spun eu să faci.

— Nu sunt eu capul familiei, dar asta deja nu mai e o chestiune de familie. Matthew înțelesese în sfârșit la ce făcuse aluzie Ysabeau ceva mai devreme, când vorbise despre dușmani.

— Bine. Baldwin ridică din umeri. N-ai decât să pleci în cruciada asta nebunească, dacă trebuie. Găsește-ți vrăjitoarea. Ia-o cu tine pe Marthe – pare să fie la fel de înamorată de ea ca și tine. Dacă voi doi vreți să le hărțuiți pe vrăjitoare și să întoarceți Congregația împotriva voastră, n-aveți decât. Eu, ca să apăr familia, te voi dezmoșteni.

Se îndrepta din nou spre ușă când fratele său mai mic scoase asul din mânecă.

— Absolv familia de Clermont de orice responsabilitate de a o adăposti pe Diana Bishop. Cavalerii lui Lazăr vor avea acum grijă de siguranța ei, așa cum am făcut și pentru alții în trecut.

Ysabeau se întoarse cu spatele ca să-și ascundă expresia de mândrie

de pe chip.

— Nu face așa ceva, șuieră Baldwin. Dacă aduni frăția, asta va echivala cu o declarație de război.

— Dacă asta-i decizia ta, cunoști consecințele. Te-aș putea omorî pentru neascultarea ta, dar n-am timp de asta acum. Pământurile și posesiunile îți sunt confiscate. Părăsește această casă și predă sigiliul funcției tale. În decurs de o săptămână va fi numit un nou maestru francez. Te declar în afara protecției ordinului și ai la dispoziție șapte zile să-ți găsești o nouă locuință.

— Încearcă să-mi iei Sept-Tours, mârâi Baldwin, și o să-ți pară rău.

— Sept-Tours nu e al tău. Apartține Cavalerilor lui Lazăr. Ysabeau locuiește aici cu binecuvântarea frăției. Îți mai dau o șansă să fii inclus în acest aranjament. Vocea lui Matthew căpătă un ton indiscutabil de comandă. Baldwin de Clermont, te chem să-ți îndeplinești jurământul depus și să intri pe câmpul de luptă, unde îmi vei asculta comenzile până când te voi elibera de îndatoriri.

Matthew nu mai rostise sau scrisese cuvintele acestea de o veșnicie, dar și le amintea la perfecție. Cavalerii lui Lazăr erau în sângele lui, la fel ca Diana. Niște mușchi pe care nu-i mai folosise de mult se încordară adânc înăuntrul lui și talente care ruginiseră începură să se ascute.

— Cavalerii nu vin în ajutorul maestrului lor pentru o poveste de dragoste care s-a sfârșit prost, Matthew. Am luptat în bătălia de la Acra. I-am ajutat pe ereticii catari să reziste în fața francezilor din nord. Am supraviețuit sfârșitului templierilor și victoriilor repurtate de englezi la Crécy și la Agincourt. Cavalerii lui Lazăr s-au aflat pe corăbiile care au forțat Imperiul Otoman să dea înapoi la Lepanto, și, când noi am refuzat să continuăm lupta, Războiul de Treizeci de Ani a luat sfârșit. Scopul frăției este să asigure supraviețuirea vampirilor într-o lume dominată de oameni.

— Ordinul a fost creat pentru a-i apăra pe cei care nu se puteau apăra singuri, Baldwin. Reputația noastră eroică a fost doar un rezultat colateral al acestei misiuni.

— Tata n-ar fi trebuit niciodată să lase ordinul în mâinile tale când a murit. Ești un soldat și un idealist, nu un comandant. Nu ai vână să iei decizii dificile.

Disprețul față de fratele său se simțea clar în vocea lui Baldwin, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Diana a venit la mine cerând protecție față de propriii ei semeni. Mă voi asigura că o primește – așa cum Cavalerii i-au apărat pe cetățenii Ierusalimului, ai Germaniei și ai Occitaniei atunci când au fost amenințați.

— Nimeni nu va crede că nu e ceva personal, așa cum n-ar fi crezut nici în 1944. Atunci ai spus nu.

— Am greșit.

Baldwin rămase uluit.

Matthew inspiră prelung, tremurător.

— Odinioară am fi reacționat imediat la un asemenea atentat și am fi dat naibii orice frică de posibilele consecințe. Dar atunci m-au reținut teama de a nu divulga secretele familiei și reticența de a stârni furia Congregației. Asta n-a făcut decât să-i încurajeze pe dușmanii noștri să lovească din nou această familie, și nu voi mai face aceeași greșeală acum, când este implicată Diana. Vrăjitoarele nu se vor da îndărăt de la nimic ca să-i afle puterea. Ne-au invadat casa și au răpit-o de aici pe una dintre ele. E mai rău decât ce i-au făcut lui Philippe. În ochii vrăjitoarelor, el nu era decât un vampir. Luând-o pe Diana, au mers prea departe.

În timp ce Baldwin cântărea cuvintele fratelui său, neliniștea lui Matthew se accentua tot mai tare.

— Diana.

Ysabeau îl făcu pe Baldwin să revină asupra chestiunii principale.

Baldwin înclină din cap o dată.

— Mulțumesc, zise Matthew simplu. O vrăjitoare a luat-o pe sus și a scos-o din grădină. Orice posibile indicii despre direcția în care s-au îndreptat dispăruseră când am descoperit noi că lipsea. Scoase o hartă șifonată din buzunar. Asta e regiunea în care încă n-am căutat.

Baldwin privi zonele pe care le acoperiseră deja Ysabeau și fratele lui și întinderile vaste rămase necercetate.

— Ați căutat în toate locurile astea de când a fost răpită?

Matthew clătină din cap.

— Desigur.

Baldwin nu-și putu ascunde iritarea.

— Matthew, n-ai să te înveți niciodată să te oprești și să gândești înainte de a acționa? Arată-mi grădina.

Cei doi frați ieșiră, lăsându-le pe Marthe și pe Ysabeau înăuntru, pentru ca mirosurile lor să nu mascheze orice vagă rămășiță a

mirosului Dianeii. Când ei dispărură, Ysabeau începu să tremure din tot corpul.

— E prea mult, Marthe. Dacă i-au făcut rău și ei...

— Noi două am știut întotdeauna că o zi ca asta avea să vină.

Marthe puse mâna pe umărul stăpânei sale plină de compasiune, apoi se duse în bucătărie, lăsând-o pe Ysabeau gânditoare lângă vatra rece.

În grădină, Baldwin își aținti ochii nefiresc de ageri asupra pământului, unde un măr zăcea lângă o brazdă de rută ce fremăta în vânt. Ysabeau insistase cu înțelepciune să lase fructul acolo unde-l găsiseră. Locul îl ajută pe Baldwin să vadă ceea ce nu văzuse fratele său. Tulpinile de rută erau ușor culcate în direcția unei alte brazde de plante cu frunze îndoite, care ducea la rândul ei spre o alta.

— Din ce direcție bătea vântul?

Imaginația lui Baldwin se pusese deja în mișcare.

— Dinspre vest, replică Matthew, încercând să vadă ce urmărea Baldwin. Renunță însă cu un oftat de frustrare. Durează prea mult. Ar fi mai bine să ne despărțim. În felul ăsta putem acoperi mai mult teren. Am să cercetez din nou grotele.

— Nu o vei găsi în grote, zise Baldwin, îndreptându-și genunchii și frecându-și mâinile ca să îndepărteze mirosul plantelor. Vampirii folosesc grotele, nu vrăjitoarele. În plus, au luat-o spre sud.

— Spre sud? În sud nu e nimic.

— Nu mai e, încuviință Baldwin. Dar trebuie să fi fost ceva acolo, altfel vrăjitoarea n-ar fi luat-o într-acolo. O vom întreba pe Ysabeau.

Unul dintre motivele pentru care familia de Clermont supraviețuise atât de mult timp era faptul că fiecare membru al ei avea talente diferite, pe care le putea folosi în momente de criză. Philippe fusese întotdeauna un conducător înnăscut, o figură charismatică, la fel de convingătoare pentru vampiri și pentru oameni, și uneori chiar și pentru demoni, să lupte pentru o cauză comună. Fratele lor, Hugh, fusese negociatorul familiei, aducând părțile adverse la masa tratativelor și rezolvând și cele mai aprige conflicte. Godfrey, cel mai mic dintre cei trei fii ai lui Philippe, fusese conștiința lor, cel care le lămuria implicațiile etice ale fiecărei decizii. Lui Baldwin îi reveneau strategiile de luptă – mintea sa ageră se pricepea să analizeze rapid orice plan și să-i găsească defectele și punctele slabe. Louisa fusese de folos ca momeală sau ca spion, în funcție de situație.

Matthew, în mod cu totul improbabil, fusese războinicul cel mai aprig al familiei. Primele sale aventuri cu sabia îl făcuseră pe tatăl lor să turbeze din cauza lipsei lui de disciplină, dar cu timpul se schimbaseră. Acum, ori de câte ori Matthew ținea în mână o armă, o duritate rece creștea înăuntrul lui, și el doborâ obștăcotele cu o tenacitate care-l făcea de neînfrânt.

Și mai era și Ysabeau. Cu toții o subestimau, în afară de Philippe, care o numea fie „generalul“, fie „arma mea secretă“. Nu-i scăpa nimic și avea o memorie mai bună decât Mnemosyne⁶⁶.

Cei doi frați se întoarseră în casă. Baldwin strigă după Ysabeau și dădu buzna în bucătărie, luând un pumn de făină dintr-un castron și împrăștiind-o pe masa de lucru a lui Marthe. Trasă conturul regiunii Auvergne în făină și făcu o gaură cu degetul mare în punctul unde se afla Sept-Tours.

— Încotro ar duce-o o vrăjitoare pe o seamă de-a ei undeva la sud-vest de aici? Întrebă el.

Fruntea lui Ysabeau se încreți.

— Depinde de ce a luat-o.

Matthew și Baldwin schimbară priviri exasperate. Asta era singura problemă cu arma lor secretă. Ysabeau nu voia niciodată să răspundă la întrebarea pe care i-o adresai – întotdeauna considera că exista alta mai presantă la care trebuia găsit mai întâi răspunsul.

— Gândește-te, *Maman*, zise Matthew imediat. Vrăjitoarele vor s-o țină pe Diana departe de mine.

— Nu, copile. Ați putea fi despărțiți în multe alte feluri. Venind în casa mea și răpindu-mi oaspetele, vrăjitoarele au făcut față de această familie un gest de neiertat. Asemenea ostilități sunt ca o partidă de șah, zise Ysabeau, atingând obrazul fiului său cu o mână rece. Vrăjitoarele au vrut să ne arate cât de slabi am devenit. Tu ai vrut-o pe Diana. Acum, ele ți-au luat-o, ca să nu mai poți să le ignori provocarea.

— Te rog, Ysabeau. Unde?

— De aici și până în Cantal nu sunt decât munți sterpi și cărări pentru capre, zise Ysabeau.

— Cantal? izbucni Baldwin.

— Da, șopti ea, simțind un fior prin trupul rece când înțelese ce

---

⁶⁶ Muza memoriei în mitologia greacă (n.tr.)

însemna asta.

Cantalul era zona în care se născuse Gerbert de Aurillac. Era teritoriul său, iar dacă membrii familiei de Clairmont intrau pe el, vrăjitoarele n-aveau să mai fie singurele forțe care se raliau împotriva lor.

— Dacă asta ar fi o partidă de șah, a o duce pe Diana în Cantal ne-ar da șah la rege, zise Matthew sumbru. E prea devreme pentru asta.

Baldwin dădu din cap aprobator.

— Atunci ne scapă ceva, între Sept-Tours și Chantal.

— Nu sunt decât ruine, zise Ysabeau.

Baldwin scoase un oftat de frustrare.

— Vrăjitoarea lui Matthew de ce nu se poate apăra singură?

Marthe intră în încăpere, ștergându-și mâinile cu un prosop. Ea și Ysabeau schimbară priviri complice.

— *Elle est enchantée*, zise Marthe morocănoasă.

— Copila este legată printr-o vrajă, încuviință Ysabeau fără tragere de inimă. Suntem sigure de asta.

— Legată printr-o vrajă?

Matthew se încruntă. Legarea prin vrăji îi punea unei vrăjitoare cătușe invizibile. Era un gest de neiertat în neamul vrăjitoarelor, la fel ca încălcarea teritoriului vampirilor.

— Da. Nu ea își refuză magia. A fost lipsită de ea în mod deliberat.

Ysabeau se încruntă.

— De ce? se întrebă fiul ei. E ca și cum i-ai scoate colții și ghearele unui tigru, după care l-ai duce înapoi în junglă. De ce să lași pe cineva fără niciun mijloc de apărare?

Ysabeau ridică din umeri.

— Probabil sunt mulți cei care ar vrea să facă așa ceva – din diferite motive – și în plus n-o cunosc bine pe vrăjitoarea asta. Sună-i rudele. Întreabă-le pe ele.

Matthew scoase mobilul din buzunar. Baldwin observă că își trecuse casa din Madison pe apelare rapidă. Vrăjitoarele de la celălalt capăt al firului răspunseră de la primul țârâit al soneriei.

— Matthew? Vrăjitoarea era disperată. Unde e? Suferă îngrozitor, simt asta.

— Știm unde s-o căutăm, Sarah, zise Matthew cu blândețe, încercând s-o liniștească. Dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Diana nu-și folosește magia.

— Nu și-o folosește de când au murit părinții ei. Ce legătură are asta cu restul?

Sarah ți-a spus. Ysabeau închise ochii ca să respingă sunetul acesta strident.

— Este oare posibil, Sarah, ca Diana să fie legată printr-o vrajă? Tăcerea de la celălalt capăt era absolută.

— Legată printr-o vrajă? zise Sarah în cele din urmă, oripilată. Sigur că nu!

Membrii familiei de Clermont auziră un declic ușor.

— Rebecca a făcut-o, zise o altă vrăjitoare, pe un ton mult mai blând. I-am promis că nu voi spune nimănui. Și nu știu ce-a făcut sau cum a făcut-o, așa că nu întrebă. Rebecca știa că ea și Stephen nu se vor mai întoarce din Africa. Văzuse ceva – știa ceva – care o speriasse de moarte. Tot ce mi-a spus a fost că avea s-o protejeze pe Diana.

— S-o protejeze de ce anume?

Sarah era îngrozită.

— Nu „de ce anume“, ci „până când“.

Vocea lui Em deveni și mai scăzută.

— Rebecca a spus că va avea grijă ca Diana să fie în siguranță până când va fi împreună cu bărbatul ei din umbre.

— Bărbatul ei din umbre? repetă Matthew.

— Da, șopti Em. Imediat ce Diana mi-a spus că umblă cu un vampir, m-am întrebat dacă nu cumva tu erai cel pe care-l văzuse Rebecca în viitorul fiicei ei. Dar totul s-a întâmplat prea repede.

— Vezi ceva, Emily – orice – care ne-ar putea fi de ajutor? întrebă Matthew.

— Nu. E un loc întunecat. Diana e acolo. Nu e moartă, zise ea repede când îl auzi pe Matthew că-și ține răsufierea, dar are dureri mari și cumva nu e pe de-a-ntregul în lumea asta.

În timp ce asculta, Baldwin miji ochii, privind-o pe Ysabeau. Întrebările ei, deși înnebunitoare, fuseseră revelatorii. Își desfăcu brațele și vârî mâna în buzunar după telefon. Se întoarse cu spatele, formă un număr și murmură ceva. Apoi se uită la Matthew și își trase degetul de-a curmezișul gâtului.

— Mă duc după ea chiar acum, zise Matthew. Când avem vești, vă sunăm. Întrerupse apelul înainte ca Sarah sau Em să-l poată bombarda cu întrebări.

— Unde-mi sunt cheile? strigă Matthew, în timp ce se îndrepta spre

ușă.

Baldwin stătu în fața lui, tăindu-i calea.

— Liniștește-te și gândește-te, zise el aspru, împingând un taburet cu piciorul în direcția fratelui său. Ce castele există între al nostru și Cantal? Nu ne interesează decât castelele vechi, cele pe care Gerbert le-ar cunoaște cel mai bine.

— Dumnezeule, Baldwin, nu-mi pot aminti. Lasă-mă să trec!

— Nu. Trebuie să procedezi inteligent. Vrăjitoarele n-au dus-o pe teritoriul lui Gerbert – dacă au măcar un dram de minte. Dacă Diana e legată printr-o vrajă, atunci va fi un mister și pentru ele. Le va lua ceva timp să-l rezolve. Vor avea nevoie de un loc izolat, unde vampirii să nu le poată întrerupe. Era prima dată când Baldwin reușea să rostească numele vrăjitoarei. În Cantal, vrăjitoarele ar trebui să-i dea socoteală lui Gerbert, așa că sunt probabil undeva în apropiere de hotar. Gândește-te. Ultimul strop de răbdare al lui Baldwin se evaporă. Pe zei, Matthew, tu le-ai construit sau le-ai proiectat pe cele mai multe dintre ele.

Mintea lui Matthew trecu în revistă cu iuțeașă posibilitățile, renunțând la unele pentru că erau prea aproape, la altele fiindcă erau prea ruinate. Își înălță privirea, cutremurat.

— La Pierre.

Ysabeau strânse din buze, iar Marthe căpătă o expresie îngrijorată. La Pierre fusese cel mai teribil castel din regiune. Era construit pe o fundație de bazalt prin care nu se puteau săpa tuneluri și avea ziduri suficient de înalte pentru a rezista oricărui asediu.

Deasupra capetelor lor se auzi un zgomot de aer comprimat și dislocat.

— Elicopterul, zise Baldwin. Aștepta în Clermont-Ferrand să mă ducă înapoi la Lyon. Grădina ta va avea nevoie de ceva îngrijiri, Ysabeau, dar sper că nu vei considera asta un preț prea mare.

Cei doi vampiri țâșniră afară din castel și o luară la fugă spre elicopter. Săriră în el, și curând zburau sus deasupra regiunii Auvergne. Sub ei nu se vedea decât întunericul, punctat ici și colo de strălucirea blândă a luminilor vreunei ferme. Avură nevoie de mai mult de treizeci de minute ca să ajungă la castel, și, deși frații știau unde era, pilotul îi depistă contururile cu dificultate.

— N-am unde ateriza! strigă el.

Matthew arătă spre un drum vechi care ducea la castel.

— Ce zici de locul ăla? îi strigă înapoi. Explora deja zidurile în căutarea vreunor semne – lumini sau mișcare.

Baldwin îi spuse pilotului să aterizeze acolo unde îi indicase Matthew și a fost întâmpinat cu o privire dubioasă.

Când mai erau aproape șapte metri până la sol, Matthew sări din elicopter și o luă la goană spre poarta castelului. Baldwin oftă și sări după el, dând mai întâi pilotului instrucțiuni să nu se miște din loc până când nu se întorceau amândoi.

Matthew era deja înăuntru, strigând după Diana.

— Dumnezeu, trebuie să fie îngrozită, șopti el când ecourile se stinseră, și-și trecu disperat degetele prin păr.

Baldwin îl ajunse din urmă pe fratele său și-l apucă de braț.

— Matthew, sunt două moduri de a face asta. Ne putem despărți ca să cercetăm locul de sus până jos. Sau poți să te oprești timp de cinci secunde și să-ți dai seama unde ai ascunde tu ceva în La Pierre.

— Dă-mi drumul, zise Matthew, arătându-și dinții și încercând să-și smulgă brațul din strânsoare.

Mâna lui Baldwin îl apucă și mai tare.

— Gândește-te, îi ordonă el. Va fi mai rapid așa, îți promit.

Matthew parcurse în minte planul castelului. Porni de la intrare, urcând în camerele castelului, prin turn, dormitoare, săli de audiențe și sala cea mare. Apoi își croi drum de la intrare în jos, prin bucătării, pivnițe și temnițe. Își privi fratele fix, îngrozit.

— Celula subterană.

O luă în direcția bucătăriilor.

Baldwin îngheță.

— *Dieu*, zise el în șoaptă, privindu-și fratele cum se îndepărtează.

Ce anume le făcuse pe propriile ei semene s-o arunce pe vrăjitoarea asta într-o gaură adâncă de douăzeci de metri?

Și, dacă era atât de prețioasă, cei care o duseseră pe Diana în *oubliette* aveau să se întoarcă.

Baldwin se năpusti pe urmele lui Matthew, sperând că nu era prea târziu să-l împiedice să le ofere vrăjitoarelor nu unul, ci doi ostatici.

Capitolul 31

Diana, e vremea să te trezești.

Vocea mamei mele era scăzută, dar insistentă.

Prea epuizată ca să-i răspund, mi-am tras peste cap pătura din petice viu colorate, sperând că nu mă va găsi. M-am ghemuit strâns și m-am întrebat de ce mă dureau toate atât de tare.

Trezește-te, somnorilă!

Degetele boante ale tatălui meu apucară pătura. O tresărire de bucurie îmi alungă pe moment durerea. Tata se prefăcea a fi un urs și mormăia. Scâncind de fericire, am strâns mâinile și am chicotit, dar, când el trase de pătură, aerul rece mă învălui.

Ceva nu era în ordine. Am deschis un ochi, așteptându-mă să văd afișele colorate și animalele de pluș din camera mea de la Cambridge. Dar dormitorul meu nu avea ziduri ude, cenușii.

Tata zâmbea către mine cu ochi scânteietori. Ca de obicei, părul i se ondula la vârfuri și avea nevoie de perie, iar gulerul îi stătea strâmb. Cu toate acestea îl iubeam. Am încercat să-mi petrec brațele pe după gâtul lui, dar acestea refuzau să mă asculte. Tata mă trase ușurel spre el și forma sa imaterială se agăță de mine ca un scut.

Mă bucur să te văd aici, domnișoară Bishop.

Asta spunea întotdeauna când mă strecuram în biroul lui de acasă sau când urcam pe furiș la etaj seara târziu, pentru încă o poveste înainte de culcare.

— Sunt atât de obosită!

Deși cămașa tatei era transparentă, păstrase cumva mirosul stătut al fumului de țigară și al caramelelor cu ciocolată pe care le păstra în buzunare.

Știu, zise tata, și ochii nu îi mai scăpărară. Dar nu mai poți să dormi.

Trebuie să te trezești.

Mâinile mamei mă căutau, încercând să mă ia din poala tatei.

— Spune-mi restul poveștii întâi, am rugat-o eu insistent, și sari

peste părțile urâte.

Nu merge așa.

Mama clătină din cap, iar tata mă depuse cu tristețe în brațele ei.

— Dar nu mă simt bine.

Vocea mea de copil se alinta – îmi doream să primesc un tratament special.

Oftatul mamei stârni un ecou între zidurile din piatră.

Nu pot sări peste părțile urâte. Trebuie să dai piept cu ele. Poți să faci asta, vrăjitoare mică?

M-am gândit la ceea ce mi se cerea și am încuviințat.

Unde rămăseserăm? întrebă mama, așezându-se lângă fantoma călugărului din mijlocul celei.

Uluit, călugărul se trase câțiva centimetri mai încolo. Tata își ascunse un zâmbet cu dosul palmei, privind-o pe mama așa cum îl priveam eu pe Matthew.

Mi-am amintit, zise ea. Diana era încuiată într-o încăpere întunecată, singură-singurică. Stătea acolo de ore și ore la rând și se întreba dacă va mai ieși vreodată. Apoi auzi un ciocănit în fereastră. Era prințul. „Sunt închisă înăuntru de vrăjitoare!” strigă Diana. Prințul încercă să spargă geamul, dar acesta era făcut din sticlă magică și prințul nu reuși nici măcar să-l crape. Atunci se repezi la ușă și încercă s-o deschidă, dar era închisă bine de tot cu un lacăt fermecat. Zgâlțâi de ușă, însă lemnul era prea gros și nici nu se clinti.

— Dar prințul nu era puternic? am întrebat eu, ușor săcâită că eroul nu reușea să se ridice la înălțimea misiunii lui.

Era foarte puternic, spuse mama pe un ton solemn, dar nu era vrăjitor. Așa că Diana se uită în jur, ca să vadă ce altceva ar putea face prințul. Descoperi o mică gaură în acoperiș. Era numai bună pentru ca o vrăjitoare ca ea să se strecoare afară. Diana îi spuse prințului să zboare până sus și s-o scoată pe acolo. Dar prințul nu putea să zboare.

— Pentru că nu era vrăjitor, am repetat eu.

Călugărul își făcea cruce de câte ori pomeneam de magie sau de vreun vrăjitor.

Așa e, spuse mama. Dar Diana își aminti că, odată, pe vremuri, ea zburase. Privi în jos și dădu cu ochii de capătul unei panglici argintii. Era strâns înfășurată în jurul ei, dar, când trase de capăt, se desfăcu. Diana o aruncă sus de tot deasupra capului. Acum nu mai trebuia decât s-o urmeze în sus, spre cer. Când se apropie de gaura din acoperiș, își

împreună brațele, le întinse înainte și ieși dincolo, în aerul nopții. „Știam eu c-o poți face”, zise prințul.

— Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, am zis eu pe un ton ferm.

Zâmbetul mamei mele era dulce-amăru.

Da, Diana.

Îi aruncă tatei o privire lungă, genul de privire pe care copiii n-o înțeleg decât atunci când se fac mari.

Am suspinat fericită, și nu mai contă atât de mult faptul că spatele îmi ardea sau că mă aflam într-un loc ciudat, cu oameni străvezii.

A sosit clipa, îi spuse mama tatei.

El încuviință.

Deasupra mea, lemnul greu scrâșni pe piatra străveche cu un zgomot asurzitor.

„Diana?”

Era Matthew. Avea o voce frenetică. Febrilitatea lui îmi stârni prin corp un val de ușurare și de adrenalină totodată.

— Matthew!

Chemarea mea se auzi ca un croncănit stins.

— Cobor la tine.

Răspunsul lui Matthew, stârnind ecouri în jos peste toate pietrele, îmi făcu brusc capul să zvâcnească de durere. Pe obraz am descoperit că aveam o substanță lipicioasă. Am luat o parte din ea pe degete, dar era prea întuneric ca să văd ce era.

— Nu, zise o voce mai joasă și mai aspră. Poți coborî acolo, dar eu nu voi fi în stare să vă scot. Și trebuie să terminăm repede, Matthew. Se vor întoarce după ea.

Am privit în sus ca să văd cine vorbea, dar nu vedeam decât un cerc alb și palid.

— Diana, ascultă-mă. Vocea lui Matthew nu mai răsuna așa de tare. Trebuie să zbori. Poți?

Mama dădu din cap încurajator.

E vremea să te trezești și să fii vrăjitoare. Nu mai e nevoie să păstrezi secretele.

— Cred că da.

Am încercat să mă ridic în picioare. Glezna dreaptă cedă sub mine și m-am prăbușit într-un genunchi.

— Ești sigur că Satu a plecat?

— Nu e nimeni în afară de mine și de fratele meu Baldwin. Zboară până sus și te vom lua de-aici.

Celălalt bărbat mormăi ceva, iar Matthew îi răspunse pe un ton furios.

Nu știam cine e Baldwin și avusesem de-a face cu destui străini astăzi. Nici măcar Matthew nu părea să fie în întregime de încredere, având în vedere ceea ce îmi spusese Satu. M-am uitat după un loc în care să mă ascund.

Nu te poți ascunde de Matthew, zise mama, aruncându-i tatei un zâmbet întristat. Te va găsi întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Poți avea încredere în el. El este cel pe care l-am așteptat toți.

Brațele tatei se încolăciră în jurul ei, iar eu mi-am amintit cum mă simțeam în brațele lui Matthew. Cineva care mă ținea așa n-ar fi putut să mă înșele.

— Diana, te rog, încearcă!

Matthew se străduia zadarnic să nu vorbească pe un ton rugător.

Ca să zbor aveam nevoie de o panglică argintie. Dar în jurul meu nu era înfășurată niciuna. Neștiind cum să procedez, i-am căutat pe părinții mei în întuneric. Erau mai palizi ca înainte.

Nu vrei să zbori? mă întrebă mama.

Magia este în inima ta, Diana, spuse tata. Nu uita.

Am închis ochii și mi-am imaginat că aveam o panglică. Ținând bine capătul între degete, l-am azvârlit spre cercul alb care pâlpâia în întuneric. Panglica se desfășură și se înălță prin gaură, luându-mă cu ea.

Mama zâmbea, iar tata părea mândru, ca atunci când scosese roțițele de sprijin de la prima mea bicicletă. Matthew se uită în jos, împreună cu un alt chip care trebuie să fi fost al fratelui său. Alături de ei era un pâlc de fantome, uluite că cineva ieșea viu de acolo, după atâta amar de vreme.

— Slavă Domnului! zise Matthew și răsuflă ușurat, întinzându-și degetele lungi și albe către mine. Prinde-mă de mână.

În clipa în care mă prinse, trupul meu își pierdu imponderabilitatea.

— Mâna mea! am strigat când mușchii mi s-au întins și tăietura de pe antebraț s-a deschis.

Matthew mă apucă de umăr, ajutat de o altă mână, necunoscută. Mă ridicară afară din *oubliette* și, pentru o clipă, Matthew mă strânse cu putere la piept. Apucându-l cu disperare de pulover, m-am agățat de el.

— Știam eu c-ai să reușești, murmură el asemenea prințului din povestea mamei, cu o ușurare nesfârșită în voce.

— N-avem timp de asta.

Fratele lui Matthew alerga deja pe coridor, spre ușă.

Matthew mă prinse de umeri și îmi evaluează rapid rănilor. Nările îi fremătară la mirosul de sânge uscat.

— Poți să mergi? mă întrebă el blând.

— Ia-o în brațe și scoate-o de aici, altfel n-o să ne alegem numai cu un pic de sânge! strigă celălalt vampir.

Matthew mă prinse ca pe un sac de făină și o luă la goană. Brațul lui mă ținea strâns de mijloc. Mi-am mușcat buza și am închis ochii, astfel încât podeaua care se mișca repede sub mine să nu-mi amintească de zborul alături de Satu. O schimbare de aer mă încredință că eram liberi. În timp ce plămâni mi se umpleau, am început să tremur.

Matthew alergă și mai repede, ducându-mă spre un elicopter parcat în mod neverosimil undeva dincolo de zidurile castelului, pe un drum de pământ. Își aplecă corpul protector asupra mea și sări prin ușa deschisă a elicopterului. Fratele lui îl urmă, și luminile de pe bord aruncară sclipiri verzi pe părul său ca arama.

Piciorul meu îi atinse coapsa când se așeză, și Baldwin îmi aruncă o privire plină de ură amestecată cu curiozitate. Chipul său îmi era cunoscut din viziunile pe care le avusesem în biroul lui Matthew: întâi în lumina reflectată de armură, apoi din nou, când atinsesem sigiliile Cavalerilor lui Lazăr.

— Credeam că ai murit.

M-am făcut mică lângă Matthew.

Baldwin făcu ochii mari.

— Dă-i drumul! strigă el către pilot și ne-am înălțat în văzduh.

Zborul prin aer îmi evocă imaginea lui Satu, așa că am început să tremur și mai tare.

— A intrat în stare de șoc, zise Matthew. Chestia asta poate să se miște mai repede, Baldwin?

— Adoarme-o, zise Baldwin nerăbdător.

— N-am sedative la mine.

— Ba ai.

Ochii fratelui său scânteiară.

— Vrei să-i dau eu?

Matthew privi spre mine și încercă să zâmbească. M-am mai potolit

din tremurat, dar, de fiecare dată când elicopterul plonja și se balansa în vânt, o luam de la capăt, copleșită de amintirile legate de Satu.

— Pe zei, Matthew, e îngrozită, zise Baldwin mânios. Dă-i și gata.

Matthew își mușcă buza până când pe pielea ei netedă se formă o picătură de sânge ca o mărgea. Lăsă capul în jos să mă sărute.

— Nu. M-am zbatut ca să-i evit gura. Știu ce faci. Satu mi-a spus. Îmi dai din sângele tău ca să mă subjugi.

— Ești în stare de șoc, Diana. Nu am altceva. Lasă-mă să te ajut.

Pe față se citea o durere sfâșietoare. Întinzând mâna, am luat picătura de sânge pe vârful degetului.

— Nu. Am s-o fac eu.

Vrăjitoarele nu aveau să mai bârfească de acum încolo cum că aș fi fost controlată de Matthew. Am supt lichidul sărat de pe vârful deja amorțit al degetului meu. Buzele și limba mă furnicară, apoi nervii din gura mea cedară complet.

Am redevenit conștientă simțind pe obraji aerul rece, înmiresmat de ierburile lui Marthe. Mă aflam în grădina de la Sept-Tours. Brațele tari ale lui Matthew erau întinse sub spatelul meu dureros, și îmi sprijinise capul pe gâtul său. M-am foit, privind în jur.

— Suntem acasă, șopti el, grăbindu-se spre luminile castelului.

— Ysabeau și Marthe, am zis, luptându-mă să ridic capul, sunt bine?

— Sunt absolut în regulă, replică Matthew, lipindu-mă și mai tare de el.

Am intrat pe coridorul inundat de lumină care ducea la bucătărie. Ochii mei reacționară dureros, așa că am întors capul până când senzația chinuitoare a trecut. Unul dintre ochi părea mai mic decât celălalt, așa că l-am strâns pe cel mai mare, ca să fie la fel. Un grup de vampiri apărău în raza mea vizuală, stând în picioare pe coridor, puțin mai departe de Matthew și de mine. Baldwin părea curios, Ysabeau, furioasă, Marthe sumbră și îngrijorată. Ysabeau făcu un pas înainte, și Matthew mârâi.

— Matthew, începu ea pe un ton răbdător, și ochii i se ațintiră asupra mea cu o îngrijorare maternă, trebuie să-i suni familia. Unde ți-e telefonul?

Brațele lui se strânseseră mai tare în jurul meu. Îmi simțeam capul prea greu pentru a-l putea ține drept. Era mai ușor să-l sprijin pe umărul lui Matthew.

— Presupun că e în buzunarul lui, dar nu-i va da drumul vrăjitoarei

ca să-l scoată. Și nici nu te va lăsa să te apropii suficient ca să-l pescuiești tu de acolo.

Baldwin îi întinse lui Ysabeau telefonul lui. Folosește-l pe ăsta.

Privirea lui se plimbă peste trupul meu zdrobit cu o atenție atât de concentrată, încât m-am simțit ca și cum cineva îmi introducea în corp ace de gheață și apoi le scotea, unul câte unul.

— Cu siguranță, arată ca după o luptă crâncenă.

Vocea sa exprima o admirație pe care n-ar fi vrut s-o simtă.

Marthe zise ceva în occitană, și Baldwin încuviință.

— *Ôc*, spuse el, cântărindu-mă din ochi.

— Nu de data asta, Baldwin, mârâi Matthew înfundat.

— Numărul, Matthew, zise Ysabeau brusc, distrăgându-i atenția fiului său.

El îl spuse repede, iar mama sa apăsă pe taste. Tonurile electronice piuiră slab.

— Pot să vorbesc, am reușit să îngaim când Sarah răspunse la telefon. Lasă-mă jos, Matthew.

— Nu, sunt Ysabeau de Clermont. Diana e cu noi.

Urmă o tăcere, timp în care atingerea privirii lui Ysabeau îmi lăsă parcă țurțuri atârând pe tot corpul.

— E rănită, dar nu are nimic care să-i pună viața în pericol. Totuși, Matthew ar trebui s-o aducă acasă. La voi.

— Nu. Satu mă va urmări. Nu trebuie s-o lăsăm să le facă rău lui Sarah și lui Em, am zis, zbatându-mă să mă eliberez.

— Matthew, mârâi Baldwin, las-o în grija lui Marthe sau fă-o să tacă.

— Nu te amesteca, Baldwin, ripostă Matthew.

Buzele sale reci îmi atinseră obrajii, iar inima începu să-mi bată mai încet. Vocea lui scăzu, transformându-se într-un murmur.

— Nu vom face nimic dacă nu vrei și tu, Diana.

— Noi o putem proteja de vampiri. Auzeam vocea lui Ysabeau din ce în ce mai slab. Dar nu de alte vrăjitoare. Trebuie s-o ducem să stea cu cei care se pricep la asta.

Conversația se stinse și o perdea de ceață cenușie se lăsă asupra mea.

De data aceasta mi-am revenit sus, în turnul lui Matthew. Toate lumânările erau aprinse, iar focul ardea cu putere în vatră. În cameră era aproape cald, dar adrenalina și starea de șoc mă făceau să tremur. Matthew stătea pe vine, ținându-mă între genunchi și examinându-mi

antebrațul drept. Puloverul meu îmbibat de sânge avea o despicătură lungă acolo unde mă tăiasse Satu. O pată roșie, proaspătă, se infiltra în țesătura de pe marginile ei.

Marthe și Ysabeau stăteau în prag, ca o pereche de șoimi vigilenți.

— Pot să am și singur grijă de soția mea, *Maman*, zise Matthew.

— Desigur, Matthew, murmură Ysabeau pe tonul servil pe care alegea să-l folosească în asemenea situații.

Matthew sfâșie și ultimii centimetri din mânecă pentru a-mi expune complet pielea și înjură.

— Adu-mi geanta, Marthe.

— Nu, zise ea pe un ton ferm. E murdară, Matthew.

— Las-o să facă o baie, i se alătură Ysabeau, susținând-o pe Marthe. Diana e înghețată de frig și nici măcar nu-i poți vedea rănilor. N-o ajuți așa, fiule.

— Fără băi, zise el hotărât.

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Ysabeau nerăbdătoare. Făcu semn spre scări, iar Marthe plecă.

— Apa va fi plină de sângele ei, zise el printre dinți. Baldwin îl va adulmea.

— Nu suntem la Ierusalim aici, Matthew, zise Ysabeau. N-a pus niciodată piciorul în turnul ăsta, de când a fost construit.

— Ce s-a întâmplat la Ierusalim?

Am întins mâna spre locul unde atârna de obicei medalionul de argint al lui Matthew.

— Dragostea mea, trebuie să-ți văd spatele.

— Bine, am șoptit slab.

Mintea începu să-mi rățăcească în căutarea unui măr și a vocii mamei.

— Întinde-te pe burtă, pentru mine, te rog.

Simțeam din nou sub piept și sub picioare podeaua rece de piatră a castelului, de care mă țintuise Satu.

— Nu, Matthew. Tu crezi că am secrete, dar nu știu nimic despre magia mea. Satu a spus...

Matthew înjură din nou.

— Nu e nicio vrăjitoare aici, iar magia ta nu contează absolut deloc pentru mine. Mâna sa rece o apucă pe a mea, la fel de sigură și de fermă ca privirea pe care o ațintise asupra mea.

— Apleacă-te doar peste mâna mea. Te țin eu.

Așezată pe coapsa lui, m-am îndoit din talie, sprijinindu-mi pieptul pe mâinile noastre împreunate. Poziția asta îmi întindea dureros spatele, dar era mai bună decât zăcutul pe burtă. Sub mine, Matthew se încordă tot.

— Puloverul ți s-a lipit de piele. Nu pot să văd mare lucru așa. Va trebui să te băgăm un pic în cadă să te înmoi, ca să-l putem scoate. Poți să umpli cada cu apă, Ysabeau?

Mama sa dispăru, apoi se auzi zgomotul apei care curgea.

— Să nu fie prea fierbinte, zise Matthew încet în urma ei.

— Ce s-a întâmplat la Ierusalim? am întrebat din nou.

— Mai târziu, zise el, ridicându-mă ușurel în șezut.

— Vremea secretelor a trecut, Matthew. Spune-i, și fii scurt. Ysabeau vorbi pe un ton categoric din ușa băii. E soția ta și are dreptul să știe.

— Trebuie să fie ceva groaznic, altfel n-ai fi purtat sicriul lui Lazăr. Am apăsător pe locul gol de deasupra inimii sale.

Cu o privire disperată, Matthew își începu povestea. Izvorî din el în izbucniri rapide, sacadate.

— Am omorât o femeie la Ierusalim. S-a băgat la mijloc între Baldwin și mine. A curs o grămadă de sânge. O iubeam, iar ea...

Omorâse pe altcineva, nu o vrăjitoare, ci un om. I-am pus degetul pe buze.

— E destul deocamdată. Asta a fost cu mult timp în urmă.

Mă simțeam calmă, dar tremuram din nou, incapabilă să suport noi revelații.

Matthew îmi duse mâna stângă la buze și-mi sărută apăsător încheieturile degetelor. Privirea sa îmi transmitea ceea ce el nu putea spune cu voce tare. În cele din urmă, dădu drumul mâinii mele și își luă ochii dintr-ai mei, după care grăi:

— Dacă-ți faci griji în privința lui Baldwin, o vom face altfel. Putem înmuia puloverul cu ajutorul compreselor sau poți face un duș.

Doar gândul la apa care avea să-mi șiroiască pe spate sau la presiunea ce avea să însoțească vreo compresă mă convinse să îmi asum riscul să i se facă sete lui Baldwin.

— Prefer baia.

Matthew mă coborî în apa calduță, complet îmbrăcată și încălțată cu pantofii sport. Sprijinindu-mă de cadă, cu spatele înclinat în față, ca să nu ating porțelanul, și cu apa făcându-și drum încet pe sub puloverul meu, am început încet-încet să mă detașez de cele întâmplate, în timp

ce picioarele îmi tresăreau și îmi zvâcneau sub apă. A fost nevoie să spun fiecărui mușchi și nerv în parte să se relaxeze, iar unii refuzau să-mi dea ascultare.

În timp ce stăteam cufundată în apă, Matthew se îngriji de fața mea. Degetele lui îmi apăsară osul pomelului. Se încruntă îngrijorat și o chemă încet pe Marthe. Aceasta apăru cu o geantă de doctor neagră, uriașă. Matthew scoase o lanternă micuță și-mi verifică ochii, cu buzele strânse.

— Am dat cu fața de podea. M-am strâmbat de durere. E rupt osul?

— Nu cred, *mon cœur*; obrazul e doar zdrelit.

Marthe desfăcu un pachet și un miros de spirt îmi ajunse la nas. Când Matthew îmi puse discul de vată pe porțiunea lipicioasă a obrazului, m-am prins de marginile căzii, cu ochii arzând plini de lacrimi. Vata se făcuse stacojie.

— M-am tăiat de muchia unei pietre.

Vorbeam pe un ton detașat, încercând să amuțesc amintirile despre Satu pe care durerea le aducea înapoi.

Degetele reci ale lui Matthew urmăriră rana usturătoare până în locul în care dispărea în păr.

— E superficială. N-ai nevoie de copci.

Luă un borcănaș cu unguent și-mi întinse un pic pe piele. Mirosea a mentă și a ierburi din grădină.

— Ești alergică la vreun medicament? mă întrebă când încheie.

Am clătinat din cap.

Matthew o strigă din nou pe Marthe, care intră tropăind, cu brațele pline de prosoape. Îi recită repede o listă de medicamente, iar Marthe dădu din cap, zornăind un rând de chei pe care-l scoase din buzunar. Un singur medicament îmi era cunoscut.

— Morfină? am întrebat eu, și pulsul începu să mi se accelereze.

— Îți va ușura durerea. Celelalte medicamente combat inflamațiile și infecțiile.

Baia îmi mai domolise anxietatea și-mi diminuase starea de șoc, dar durerea se intensifica. Perspectiva de a o alunga era tentantă, așa că am fost de acord, deși cu jumătate de gură, să iau medicamentul, cu condiția să fiu scoasă din cadă. Faptul că stăteam în apa de-acum ruginie mă făcea să mă simt rău.

Înainte să ies însă din cadă, Matthew insistă să se uite la piciorul meu drept. Îl ridică și-l scoase din apă, sprijinindu-mi talpa pantofului

de umărul lui. Chiar și această ușoară presiune mă făcu să icnesc.

— Ysabeau, poți veni un pic, te rog?

Ca și Marthe, Ysabeau aștepta răbdătoare în dormitor, în caz că fiul ei ar fi avut nevoie de ajutor. Când intră, Matthew o puse să stea în spatele meu, iar el rupse cu ușurință șireturile îmbibate cu apă și începu să tragă de pantof ca să mi-l scoată. Ysabeau mă ținea de umeri, împiedicându-mă să mă zvârcolesc și să sar din cadă.

Am țipat în timp ce Matthew mă examina – chiar și după ce încetă să mai încerce să-mi scoată pantoful și începu să-l facă bucăți, sfâșiindu-l ca un croitor care tăia o stofă fină. Îmi sfâșie și șoseta și rupse colanții de-a lungul cusăturii, apoi trase deoparte materialul ca să dezvăluie glezna. Aceasta avea un cerc de jur-împrejur, ca și cum fusese ferecată într-o cătușă care-mi arseze pielea, lăsând-o înnegrită și presărată pe alocuri cu bășici ciudate, albe.

Matthew își ridică privirea, furios.

— Cum ți-a făcut asta?

— M-a atârnat cu capul în jos. Voia să vadă dacă pot zbura.

Mi-am întors fața cu inima îndoită, nereușind să înțeleg de ce atâtea persoane erau furioase pe mine pentru lucruri care nu se petrecuseră din vina mea.

Ysabeau îmi susținu delicat piciorul. Matthew îngenunche lângă cadă, cu părul negru pieptănat peste creștet și cu hainele pătate de apă și de sânge. Îmi întoarse fața spre el, privindu-mă cu un amestec de instinct protector aprig și de mândrie.

— Te-ai născut în august, da? În zodia leului?

Acum vorbea ca un francez. Accentul de Oxbridge îi dispăruse aproape în totalitate.

Am încuviințat.

— Atunci va trebui să-ți zic leoaica mea de acum încolo, pentru că numai o leoaică ar fi putut lupta așa ca tine. Dar până și *la lionne* are nevoie de cineva care să o apere.

Ochii săi se opriră asupra brațului meu drept. Faptul că strânsesem tare de marginea căzii îl făcuse să reînceapă să sângereze.

— Ai glezna luxată, dar nu e grav. O voi lega mai târziu. Acum să-ți vedem spatele și brațul.

Matthew mă luă din cadă și mă puse jos, instruindu-mă să nu-mi las greutatea pe piciorul drept. Marthe și Ysabeau mă susținură în timp ce el îmi tăia colanții și lenjeria. Atitudinea premodern dezinvoltă a celor

trei vampiri față de trup mă ajută în mod ciudat să nu-mi pese prea mult că stăteam în fața lor pe jumătate goală. Matthew ridică marginea din față a puloverului meu ud flească, dezvăluind o vânătaie mov-închis care se întindea pe tot abdomenul.

— Dumnezeu, zise el, palpând carnea pătată de deasupra osului meu pubian. Cum naiba ți-a făcut asta?

— La un moment dat și-a pierdut răbdarea.

Îmi clănțaniră dinții când mi-am amintit cum zburasem prin aer și cum simțisem durerea aceea ascuțită în măruntaie. Matthew îmi legă prosopul în jurul taliei.

— Să dăm jos puloverul, zise el sumbru.

Se duse în spatele meu și imediat am simțit pe spate o atingere metalică rece.

— Ce faci?

Am întors capul, disperată să văd. Satu mă ținuse pe burtă ore în șir, și nu puteam răbda să simt pe cineva – chiar și pe Matthew – în spatele meu. Am început să tremur mai tare.

— Oprește-te, Matthew, zise Ysabeau imediat. Nu poate suporta așa ceva.

O pereche de foarfeci clămpăni pe podea.

— E în regulă. Matthew își lipi trupul de al meu ca pe o cochilie protectoare și își încruciașă brațele peste pieptul meu, cuprinzându-mă complet. Am să vin în față.

Odată ce m-am oprit din tremurat, trecu în fața mea și reîncepu să taie puloverul. Aerul rece pe care l-am simțit pe spate îmi dădu de știre că nu mai rămăsese mare lucru din el. Matthew îmi tăie și sutienul, apoi îndepărtă porțiunea din față a puloverului.

Ysabeau icni când ultimele bucăți sfâșiate îmi căzură de pe spate.

— *Maria, Deu mairé.*

Vocea lui Marthe era uluită.

— Ce e? Ce-a făcut?

Încăperea se legăna ca un candelabru în timpul unui cutremur. Matthew mă întoarse cu fața spre mama lui. Pe chipul ei erau întipărite durere și milă.

— *La sorcière est morte,* zise Matthew încet.

Plănuia deja să omoare o altă vrăjitoare. Am simțit că-mi îngheață sângele în vine și am început să văd negru în colțul ochilor.

Mâinile lui Matthew mă sprijiniră să nu cad.

— Stai cu mine, Diana.

— A trebuit s-o omori pe Gillian?

Am suspinat.

— Da.

Vocea îi era lipsită de inflexiuni.

— Și de ce a trebuit s-o aflu de la altcineva? Satu mi-a spus că ai intrat în apartamentul meu, că ți-ai folosit sângele ca să mă droghezi. De ce, Matthew? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mă temeam să nu te pierd. Știi atât de puține despre mine, Diana. Am secrete, am instinctul de a proteja – de a ucide, dacă trebuie. Asta sunt.

M-am întors să-l privesc, înfășurată doar cu un prosop în jurul taliei. Îmi încruciașam brațele peste pieptul dezgolit, iar emoțiile mele virau dinspre teamă spre mânie și chiar spre ceva mai întunecat.

— Deci o vei omorî și pe Satu?

— Da.

Nu îmi prezentă scuze și nu-mi oferi alte explicații, dar ochii îi erau plini de o furie abia stăpânită. Reci și cenușii, îmi cercetară fața.

— Ești mult mai curajoasă decât mine. Ți-am mai spus asta. Vrei să vezi ce ți-a făcut? Întrebă Matthew, apucându-mă de coate.

M-am gândit o clipă, apoi am încuviințat.

Ysabeau lansă un protest rapid în occitană, dar Matthew o opri cu un șuierat.

— A supraviețuit când vrăjitoarea i-a făcut asta, *Maman*. N-are cum să fie mai rău când o vede.

Ysabeau și Marthe coborâră să aducă două oglinzi, timp în care Matthew îmi tamponă torsul cu un prosop, cu atingeri ușoare ca fulgul, până când mă uscă aproape de tot.

— Stai cu mine, repeta el de fiecare dată când încercam să mă feresc de țesătura aspră.

Cele două femei se întoarseră cu o oglindă într-o ramă aurită și bogat ornamentată, luată din salon, și cu una înaltă rotativă, pe care numai un vampir ar fi putut s-o care până sus în turn. Matthew așeză oglinda mai mare în spatele meu, iar Ysabeau și Marthe o ținură pe cealaltă în față, înclinând-o astfel încât să-mi pot observa și spatele și să-l pot vedea și pe Matthew.

Dar acesta n-avea cum să fie spatele meu. Era al altcuiva – al unei femei care fusese biciuită și arsă până când pielea îi devenise roșie,

albastră și neagră. Se vedeau și urme ciudate pe ea – cercuri și desene. Amintirea focului erupse de-a lungul leziunilor.

— Satu a spus că voia să mă deschidă, am șoptit, hipnotizată. Dar mi-am păstrat secretele, mamă, așa cum ai vrut tu.

Încercarea lui Matthew de a mă prinde în brațe a fost ultimul lucru pe care l-am văzut reflectat în oglinda din fața mea înainte să mă prăbușesc în întuneric.

M-am trezit din nou lângă focul din dormitor. Partea inferioară a corpului încă îmi era înfășurată într-un prosop, iar eu stăteam pe marginea unui scaun tapisat cu damasc, îndoită de mijloc, cu torsul întins pe un maldăr de perne pus pe un alt scaun tapisat cu damasc. Nu vedeam decât picioare, și cineva îmi dădea cu unguent pe spate. Era Marthe. Forța ei brută se deosebea mult de atingerile răcoroase ale lui Matthew.

— Matthew? am croncănit, întorcându-mi capul într-o parte ca să-l caut.

Chipul lui își făcu apariția.

— Da, draga mea?

— De ce nu mai simt durerea?

— Magie, zise el, încercând să schițeze un zâmbet strâmb pentru mine.

— Morfină, am zis cu greutate, amintindu-mi de lista de medicamente pe care i-o dictase lui Marthe.

— Asta spuneam și eu. Toți cei care au suferit vreodată știu că morfina și magia sunt unul și același lucru. Acum că te-ai trezit, te vom înfășură cu astea.

Îi aruncă o bobină de tifon lui Marthe, explicându-mi că va împiedica inflamarea și îmi va proteja mai bine pielea. Prezenta de asemenea avantajul de a-mi ține sânii, deoarece nu aveam cum să port sutien în viitorul apropiat.

Ei doi desfășurară și apoi înfășurară kilometri de bandaj chirurgical în jurul trunchiului meu. Mulțumită medicamentelor, am suportat tot procesul cu o senzație ciudată de detașare. Aceasta se topi fără urmă însă când Matthew începu să scormonească prin trusa lui medicală și să vorbească despre suturi. Când eram copil, căzusem de multe ori și o dată îmi înfipsesem în coapsă o furculiță lungă, folosită la grătar. I-am spus lui Matthew de temerile mele, dar el rămase ferm.

— Tăietura de pe braț e adâncă, Diana. Nu se va vindeca așa cum

trebuie dacă nu e cusută.

Femeile mă îmbrăcară, în timp ce Matthew bău niște vin. Degetele îi tremurară. Nu aveam nicio haină care să se încheie în față, așa că Marthe dispăru din nou, întorcându-se cu brațele pline de îmbrăcăminte de-a lui Matthew. Mă ajutară apoi să mă strecur într-una dintre cămășile lui frumoase de bumbac. Înotam în ea, dar atingerea îi era mătăsoasă pe piele. Marthe îmi aranjă cu grijă pe umeri un cardigan negru de cașmir cu nasturi îmbrăcați în piele – tot al lui Matthew –, iar împreună cu Ysabeau îmi trase pe mine o pereche de pantaloni negri elastici de-ai mei. Apoi Matthew mă culcă într-un cuib făcut din perne pe canapea.

— Schimbă-te, îi ordonă Marthe, împingându-l în direcția băii.

Matthew făcu repede un duș și ieși din baie purtând o altă pereche de pantaloni. Își zvântă părul lângă foc înainte să tragă pe el restul hainelor.

— Ai să fii bine dacă am să cobor la parter câteva momente? mă întrebă el. Marthe și Ysabeau rămân cu tine.

Am presupus că excursia până jos avea legătură cu fratele lui și am încuviințat, resimțind încă efectele narcoticului.

Cât lipsi el, Ysabeau bombăni din când în când într-o limbă care nu era nici occitană, nici franceză, iar Marthe cotcodăci și se agită. Apucaseră să scoată din cameră majoritatea hainelor pătate și a prosoapelor însângerate când reapăru Matthew. Fallon și Hector lipăiau pe lângă el, cu limba scoasă.

Ysabeau își miji ochii.

— Câinii tăi n-au ce căuta în casa mea.

Fallon și Hector se uitară de la Ysabeau la Matthew cu interes. Matthew pocni din degete și arătă spre podea. Câinii se întinseră pe jos, cu fețele atente întoarse spre mine.

— Vor rămâne cu Diana până când plecăm de aici, zise el ferm.

Cu toate că oftă, mama sa nu-l contrazise.

Matthew îmi ridică tălpile și-și strecură corpul pe sub ele, mângâindu-mi ușor gambele. Marthe îi puse în față un pahar cu vin, apoi îmi vârî o cană cu ceai în mâini. Ea și Ysabeau se retraseră, lăsându-ne singuri cu cei doi câini vigilenți.

Mintea mea plutea, alinată de morfină și de atingerea hipnotică a degetelor lui Matthew. Am umblat prin amintiri, încercând să disting ceea ce era real de ceea ce doar îmi imaginasem. Oare fantoma mamei

fusese cu adevărat în *oubliette* sau era doar o amintire a timpului petrecut împreună înainte de a pleca în Africa? Sau era încercarea minții mele de a face față stresului, transportându-se într-o lume imaginară? M-am încruntat.

— Ce este, *ma lionne*? întrebă Matthew îngrijorat. Ai dureri?

— Nu, doar mă gândesc la ceva.

M-am concentrat asupra feței lui, trăgându-mă prin ceață spre limanul lui, mai sigur.

— Unde eram?

— În La Pierre. E un castel vechi în care nu mai locuiește nimeni de ani buni.

— L-am întâlnit pe Gerbert.

Creierul meu juca șotron, nevrând să zăbovească prea mult asupra unui lucru.

Degetele lui Matthew încetară să se mai miște.

— A fost acolo?

— Doar la început. El și Domenico așteptau când am sosit noi, dar Satu i-a expediat de acolo.

— Am înțeles. Te-a atins?

Corpul lui Matthew se încordă.

— Pe obraz. M-am cutremurat. A avut manuscrisul, Matthew, cu multă, multă vreme în urmă. Se lăuda cum l-a luat el din Spania. Chiar și atunci era sub vrajă. Gerbert a subjugat o vrăjitoare, sperând că ea va reuși să rupă farmecul.

— Vrei să-mi spui ce anume s-a întâmplat?

Mi se părea că e prea curând și mă pregăteam să-i spun și lui, dar povestea pur și simplu țâșni din mine. Când i-am redat încercările lui Satu de a mă deschide ca să găsească magia dinăuntrul meu, Matthew se ridică și înlocui pernele care-mi sprijineau spatele cu propriul său corp, legănându-mi trupul între picioarele lui.

Mă ținu în brațe în timp ce vorbeam – și când n-am putut vorbi, și când am plâns. Indiferent care vor fi fost emoțiile sale când i-am împărtășit ceea ce Satu îmi povestise despre el, Matthew se ținu ferm sub control. Chiar și când i-am relatat despre mama mea, care stătea sub un măr ale cărui rădăcini se răspândeau peste podelele de piatră din La Pierre, nu insistă nicio clipă să primească mai multe detalii, deși cu siguranță ar fi avut o sută de întrebări de pus.

Nu i-am spus întreaga poveste – am lăsat deoparte prezența tatălui

meu, amintirile mele despre poveștile copilăriei și despre cum alergam pe câmpul din spatele casei lui Sarah din Madison. Dar era un început, restul avea să vină în timp.

— Ce facem acum? am întrebat când am terminat. Nu putem lăsa Congregația să le facă rău lui Sarah și lui Em – sau lui Marthe și lui Ysabeau.

— Asta depinde de tine, replică Matthew fără să se grăbească. Am să înțeleg dacă consideri că ai suferit destul.

Mi-am întins gâtul să mă uit la el, dar nu voia să mă privească în ochi, ci își întoarse hotărât capul către fereastră, în întuneric.

— Mi-ai spus că am devenit un cuplu pe viață.

— Nimic nu va schimba ceea ce simt pentru tine, dar tu nu ești vampir, Diana. Ceea ce ți s-a întâmplat azi... Matthew se opri, apoi reîncepu. Dacă te-ai răzgândit în ce mă privește voi înțelege.

— Nici măcar Satu nu m-a putut face să mă răzgândesc. Și ea chiar a încercat. Mama era foarte sigură când mi-a spus că tu ești cel pe care l-am așteptat. S-a întâmplat chiar înainte să zbor.

Nu fusese exact așa – mama spusese că Matthew era cel pe care-l așteptaserăm *noi* toți. Dar, cum asta n-avea niciun sens, am păstrat adevărul pentru mine.

— Ești sigură?

Matthew îmi ridică bărbia și-mi studie fața.

— Absolut.

Chipul său își mai pierdu din expresia de suferință. Înclină capul să mă sărute, apoi se retrase.

— Buzele sunt singura parte din corp care nu mă doare.

În plus, aveam nevoie să mi se reamintească faptul că existau pe lumea asta ființe care mă puteau atinge fără să-mi provoace suferință.

Matthew își apăsă gura delicat peste a mea. Răsuflarea sa răspânda un miros de cuișoare și de alte mirodenii. Îmi șterse amintirile despre La Pierre și preț de câteva clipe am reușit să închid ochii și să mă odihnesc în brațele lui. Dar nevoia presantă de a ști ce se va întâmpla în continuare mă readuse în stare de alertă.

— Deci... Ce facem acum? am întrebat din nou.

— Ysabeau are dreptate. Ar fi bine să mergem la familia ta. Vampirii nu te pot ajuta să înveți despre magie, iar vrăjitoarele vor continua să te urmărească.

— Când?

După La Pierre, mă simțeam ciudat de mulțumită să-l las pe el să facă așa cum credea că e mai bine.

Matthew tresări ușor sub mine. Era evident surprins de comportamentul meu ascultător.

— Vom pleca cu Baldwin și vom lua elicopterul până la Lyon. Avionul lui este alimentat și gata de plecare. Satu și celelalte vrăjitoare din Congregație nu se vor întoarce aici imediat, dar o vor face până la urmă, zise el sumbru.

— Ysabeau și Marthe vor fi în siguranță la Sept-Tours fără tine?

Râsul lui Matthew detună de sub mine.

— Cândva au fost în miezul luptelor din toate conflictele armate semnificative din istorie. O haită de vampiri plecați la vânătoare sau câteva vrăjitoare curioase nu cred că le vor da bătăi de cap. Totuși, trebuie să mă ocup de ceva înainte să plecăm. Te vei odihni dacă rămâne Marthe cu tine?

— Va trebui să-mi strâng lucrurile.

— O s-o facă Marthe. Ysabeau o va ajuta și ea, dacă o lași.

Am încuviințat. Ideea ca Ysabeau să se întoarcă în cameră era surprinzător de reconfortantă.

Matthew aranjă pernele la loc sub mine, cu gesturi tandre. Le chemă încet pe Marthe și pe Ysabeau și le făcu semn câinilor să stea în capul scărilor, unde aceștia se așezară asemenea leilor care străjuiesc Biblioteca Publică din New York.

Cele două femei se mișcau fără zgomot prin cameră. Faptul că-și făceau de lucru în liniște și fragmentele lor de conversație produceau un zgomot de fundal cu efect calmant, care mă adormi în cele din urmă. Când m-am trezit peste câteva ore, vechea mea geantă de pânză, gata făcută, aștepta lângă foc, iar Marthe era aplecată peste ea ca să pună înăuntru o cutie de tablă.

— Aia ce e? am întrebat, frecându-mă la ochi ca să alung somnul.

— Ceaiul tău. Câte o ceașcă în fiecare zi. Ai să îți minte?

— Da, Marthe. Capul îmi căzu la loc pe perne. Îți mulțumesc. Pentru tot.

Măinile noduroase ale lui Marthe mă mângâiară pe frunte.

— Te iubește. Știi asta? Vocea ei era mai răgușită ca de obicei.

— Știu, Marthe. Și eu îl iubesc.

Hector și Fallon își întoarseră capetele. Atenția le fusese atrasă de un zgomot pe scări, prea slab ca să-l aud. Silueta întunecată a lui

Matthew își făcu apariția. Se apropie de canapea și mă studie, iar după ce-mi luă pulsul dădu din cap aprobator. Apoi mă luă în brațe ca și cum n-aș fi avut deloc greutate. Mulțumită morfinei nu am simțit decât o zvâcnitură neplăcută pe spate în timp ce mă ducea în jos pe scări. Hector și Fallon formau ariergarda micii noastre procesiuni în timp ce coboram.

Biroul lui Matthew era luminat doar de lumina focului, care arunca umbre asupra cărților și a obiectelor de acolo. Ochii îi poposiră o clipă asupra turnului de lemn, în semn de rămas-bun tăcut către Lucas și Blanca.

— Ne vom întoarce curând – imediat ce e posibil, am promis eu.

Matthew zâmbi, dar zâmbetul nu-i urcă până în privire.

Baldwin ne aștepta în sala mare. Hector și Fallon se învârteau în jurul picioarelor lui Matthew, nelăsând pe nimeni să se apropie. El îi potoli, pentru ca Ysabeau să poată veni lângă noi.

Ea îmi puse mâinile reci pe umeri.

— Fii curajoasă, fiica mea, dar ascultă de Matthew, mă instrui, dându-mi câte un sărut pe fiecare obraz.

— Îmi pare rău că am atras atâtea greutateți asupra casei tale.

— *Hein*, casa asta a văzut situații mai rele, replică ea, apoi se întoarse spre Baldwin.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva, Ysabeau. Baldwin o atinse ușor pe obraji cu buzele.

— Desigur, Baldwin. Călătorie plăcută, murmură ea în timp ce el ieșea.

— În biroul tatei sunt șapte scrisori, îi spuse Matthew mamei sale după ce fratele său părăsi casa. Vorbea pe un ton scăzut și foarte repede. Alain va veni să le ia. Știe ce are de făcut.

Ysabeau încuviință cu ochi strălucitori.

— Deci o luăm de la capăt, șopti ea. Tatăl tău ar fi mândru de tine, Matthew. Îl atinse pe braț și-i luă gențile.

Am străbătut peluzele castelului în șir indian – doi vampiri, doi câini și o vrăjitoare. Palele elicopterului începură să se rotească lent. Matthew mă luă de talie și mă depuse în cabină, apoi se urcă în spatele meu. Am decolat și am plutit un moment deasupra zidurilor iluminate ale castelului, apoi am pornit spre est, unde luminile Lyonului erau vizibile pe cerul încă întunecat al dimineții.

Capitolul 32

Pe drumul spre aeroport mi-am ținut ochii strâns închiși. Avea să treacă mult timp înainte să pot zbura fără să mă gândesc la Satu.

La Lyon totul se petrecu incredibil de repede și de eficient. În mod evident, Matthew aranjase lucrurile de la Sept-Tours și informase autoritățile că avionul era folosit pentru un transport medical. După ce își arată legitimația de medic, iar personalul aeroportului îmi studie atent fața, am fost așezată într-un scaun cu rotile, în pofida obiecțiilor mele, și am fost împinsă până la avion, în timp ce un funcționar de la Imigrări ne urma, ștampilându-mi pașaportul. Baldwin mergea hotărât în față, iar oamenii se dădeau iute la o parte din calea noastră.

Avionul cu reacție al familiei de Clermont era echipat ca un iaht de lux: scaune complet rabatabile, care puteau fi transformate în paturi, zone dotate cu canapele tapisate și mese, precum și un mic oficiu în care un steward în uniformă aștepta cu o sticlă de vin roșu și niște apă minerală rece. Matthew mă instalează într-unul dintre scaune, aranjând pernele ca pe niște suluri, ca să reducă presiunea exercitată asupra spatelui meu, apoi revendică locul cel mai apropiat de mine. Baldwin ocupă o masă suficient de mare pentru o ședință de consiliu, unde deschise niște ziare și se conectă la două computere diferite, după care încep să vorbească fără oprire la telefon.

După decolare, Matthew îmi ordonă să dorm. Când am opus rezistență, mă amenință că-mi va da morfină. Încă negociam când telefonul îi sună în buzunar.

— Marcus, zise el, uitându-se la ecran.

Baldwin își ridică privirea de la masă.

Matthew răspunse la telefon.

— Bună, Marcus. Sunt în avion spre New York, împreună cu Baldwin și cu Diana.

Vorbea repede, nedându-i lui Marcus ocazia să răspundă. Fiul său nu apucă să rostească mai mult de câteva cuvinte și telefonul se

închise.

Abia apăsase pe butonul roșu al mobilului, că pe ecran începură să-i curgă rânduri de text. Mesajele scrise trebuie să fi fost o binecuvântare pentru vampirii care aveau nevoie de intimitate. Matthew răspunse, cu degetele zburându-i pe taste. Ecranul se stinse, iar el îmi adresă un zâmbet încordat.

— E totul în regulă? am întrebat degajat, știind că povestea completă va trebui să aștepte până când aveam să fim departe de Baldwin.

— Da. Era doar curios unde suntem.

Părea ciudat, dată fiind ora.

Somnolența care mă cuprinsese îl scuti pe Matthew de nevoia de a se ruga de mine să dorm.

— Mulțumesc că m-ai găsit, am zis, în timp ce mi se închideau ochii.

Singurul său răspuns a fost să-și aplece capul și să-l odihnească în tăcere pe umărul meu.

Nu m-am trezit până când n-am aterizat pe La Guardia, în spațiul rezervat avioanelor private. Sosirea noastră acolo, și nu pe un aeroport mai aglomerat din cealaltă parte a orașului, era încă un exemplu al eficienței și al comodității aproape magice ale călătoriilor organizate de vampiri. Legitimația de medic a lui Matthew făcu și de data asta minuni, iar funcționarii ne expediară repede. După ce am trecut de vamă și de Imigrări, Baldwin ne inspectă, pe mine în scaunul meu cu roțile și pe fratele său stând sumbru în spatele meu.

— Arătați amândoi ca naiba, comentă el.

— *Ta gueule!*⁶⁷ zise Matthew cu un zâmbet fals și o voce acidă.

În ciuda cunoștințelor mele limitate de franceză, știam că expresia asta nu putea fi folosită de față cu părinții.

Baldwin zâmbi larg.

— Așa-i mai bine, Matthew. Mă bucur să văd că încă ai chef de luptă. Vei avea nevoie de el.

Se uită la ceas. Era un aparat la fel de masculin ca el, genul destinat scufundătorilor și piloților de luptă, cu cadrane multiple și cu capacitatea de a continua să funcționeze chiar și în condițiile de presiune a forței gravitaționale negative.

---

⁶⁷ „Ține-ți gura!“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

— Am o întâlnire peste vreo două ore, dar vreau mai întâi să vă dau niște sfaturi.

— Mă descurc, Baldwin, zise Matthew pe un ton primejdios de dulce.

— Nu e adevărat. În plus, nu cu tine vorbeam. Baldwin se lăsă pe vine, ghemuindu-și trupul masiv astfel încât ochii săi neobișnuiți, căprui-deschis, să privească direct într-ai mei. Știi ce e gambitul, Diana?

— Vag. E un termen din șah.

— Așa e, replică el. Prin gambit îți ademenеști adversarul, dându-i senzația de falsă siguranță. Faci un sacrificiu deliberat spre a câștiga un avantaj mai mare.

Matthew mârâi ușor.

— Înțeleg principiile de bază, am zis eu.

— Ceea ce s-a întâmplat în La Pierre seamănă cu un gambit, după părerea mea, continuă Baldwin, privindu-mă în continuare cu aceeași intensitate. Congregația te-a lăsat să scapi dintr-un motiv știut numai de membrii ei. Fă următoarea mișcare înainte s-o faci ei pe a lor. Nu-ți aștepta rândul ca o fată cuminte și nu te lăsa păcălită crezând că libertatea de acum înseamnă că ești în siguranță. Hotărăște-te ce trebuie să faci pentru a supraviețui și acționează.

— Mulțumesc.

O fi fost el fratele lui Matthew, dar prezența fizică a lui Baldwin atât de aproape era derutantă. I-am întins mâna dreaptă cu brațul bandajat, în semn de rămas-bun.

— Surioară, nu așa își spun *adieu* membrii familiei. Vocea lui Baldwin era ușor batjocoritoare. Nu-mi dădu deloc timp să reacționez, ci mă apucă de umeri și mă sărută pe obraji. În timp ce fața lui trecea prin dreptul feței mele, îmi inspiră intenționat mirosul. Am simțit gestul acesta ca pe o amenințare și m-am întrebat dacă asta fusese intenția lui. Îmi dădu drumul și se ridică.

— Matthew, *à bientôt*.

— Așteaptă.

Matthew își urmă fratele. Blocându-mi vederea cu spatele său lat, îi întinse lui Baldwin un plic. Urma curbată de ceară neagră de pe el era vizibilă, în pofida eforturilor sale de a-l ascunde.

— Ai spus că nu-mi vei asculta ordinele. După episodul La Pierre, poate că te-ai răzgândit.

Baldwin privi țintă dreptunghiul alb. Chipul i se schimonosi înainte de a căpăta expresia resemnării. Luând plicul, lăsă capul în jos și spuse:

— *Je suis à votre commande, seigneur.*

Cuvintele sunară formal, motivate de protocol, nu de un sentiment autentic. El era cavaler, iar Matthew îi era stăpân. Teoretic, Baldwin se înclinase în fața autorității lui Matthew. Dar faptul că respectase tradiția nu însemna că-i și plăcea. Duse plicul la frunte, parodiind un salut.

Matthew așteptă până când Baldwin dispăru din raza noastră vizuală și abia apoi se întoarse spre mine. Apucă mânerul scaunului cu roțile.

— Haide să luăm mașina.

Undeva de cealaltă parte a Atlanticului, Matthew făcuse aranjamentele pentru sosirea noastră. Am luat un Range Rover de pe trotuarul aerogării, de la un om în uniformă care dădu drumul cheilor în palma lui Matthew, ne puse bagajele în portbagaj și plecă fără un cuvânt. Matthew întinse mâna pe bancheta din spate, pescui de acolo o geacă albastră numai bună pentru excursii în zona arctică, nicidecum pentru toamna la New York, și-mi făcu din ea un cuib de puf pe scaunul din dreapta.

În scurt timp mergeam prin traficul matinal al orașului și apoi ieșeam din metropolă, ajungând în zona rurală. Înscrieserăm în sistemul de navigație adresa casei din Madison, la care urma să ajungem în puțin mai mult de patru ore. Am privit cerul care se însenina și am început să-mi fac griji legate de felul în care Sarah și Em aveau să reacționeze față de Matthew.

— Vom ajunge acasă la scurt timp după micul dejun. O să fie interesant, am spus eu.

Sarah nu prea era în apele ei înainte ca sângele să i se amestece cu cantități copioase de cafea.

— Ar trebui să le sunăm și să le spunem când să ne aștepte.

— Știu deja. Le-am sunat de la Sept-Tours, îmi replică Matthew.

Simțind că are cine să se ocupe de toate și un pic amețită de morfină și de oboseală, m-am instalat confortabil pe locul meu pentru tot restul călătoriei.

Am trecut pe lângă ferme modeste și pe lângă case mici, cu luminile aprinse în bucătării și dormitoare. Partea de sus a statului New York arată cel mai bine în octombrie. Acum, copacii parcă erau în flăcări, cu

frunzișul lor roșu și auriu. După ce cădeau frunzele, Madison și ținutul din jur căpătau o culoare gri-ruginie, până când primele zăpezi vătăiau lumea într-un alb pur.

Am luat-o pe drumul desfundat ce ducea la casa familiei Bishop. Clădirea, datând de la sfârșitul secolului al optsprezecelea, era îndesată și corpulentă, amplasată la o oarecare distanță de drum, pe o colină mică, printre meri bătrâni și tufe de liliac. Scândurile albe în care erau îmbrăcați pereții aveau nevoie disperată de o zugrăveală, iar vechiul gârduleț se prăbușea pe alocuri. În schimb, din ambele hornuri se înălțau fuioare palide în semn de bun venit, umplând aerul cu mirosul tomnatic de fum de lemn.

Am intrat pe aleea presărată cu băltoace care prinseseră o crustă de gheață. Range Roverul trecu zgomotos peste ele, iar Matthew parcă lângă mașina ponosită, odinioară mov, a lui Sarah. O nouă recoltă de autocolante îi împodobea partea din spate. CEALALTĂ MAȘINĂ A MEA E O MĂTURĂ, preferat dintotdeauna, era lipit lângă SUNT PĂGÂNĂ ȘI VOTEZ. Un altul proclama ARMATA WICCANĂ: NU VOM DISPĂREA ÎN NOAPTE FĂRĂ LUPTĂ. Am oftat.

Matthew opri motorul și mă privi.

— Eu ar trebui să fiu cel agitat.

— Și nu ești?

— Nu la fel ca tine.

— Întoarcerea acasă mă face întotdeauna să mă simt ca o adolescentă. Nu-mi doresc decât să monopolizez telecomanda televizorului și să mănânc înghețată.

Deși încercam să fiu veselă și radioasă de dragul lui, de data asta nu fusesem deloc nerăbdătoare să mă întorc acasă.

— Sunt sigur că putem aranja asta, zise el, încruntându-se. Până atunci, nu mai pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Pe mine nu mă păcălești și nu le vei păcăli nici pe mătușile tale.

Mă lăsă în mașină în timp ce ducea bagajele la ușa din față. Strânseserăm surprinzător de multe – printre ele, două genți de laptop, geanta mea uzată din pânză cu emblema Universității Yale și o valiză elegantă din piele, care putea fi luată drept un original din epoca victoriană. Mai erau trusa medicală a lui Matthew, pardesiul său gri lung, geaca mea nou-nouță și o ladă de vin. Ultima reprezenta o măsură de precauție înțeleaptă din partea lui Matthew. Preferințele lui Sarah se îndreptau spre băuturi mai tari, iar Em nu punea pe limbă

nicio picătură de alcool.

Matthew se întoarse și mă scoase din mașină luându-mă în brațe, lăsându-mi picioarele să se lezene în aer. Ajunsă în siguranță pe trepte, mi-am lăsat cu precauție o parte din greutate pe glezna dreaptă. Stăteam amândoi în fața ușii roșii din secolul al optsprezecelea, flancată de niște ferestruici prin care se vedea o porțiune a holului din față. Toate luminile din casă erau aprinse ca să ne întâmpine.

— Simt miros de cafea, zise el zâmbindu-mi.

— Înseamnă că s-au trezit. Ușa se deschise când am apăsat pe clanța tocită, familiară. E descuiată, ca de obicei.

Înainte să ajung să-mi pierd orice urmă de curaj, am intrat prudentă.

— Em? Sarah?

Un bilet cu scrisul de mână negru și ferm al lui Sarah era prins cu bandă adezivă de stâlpul scării.

„Suntem pe afară. Casa are probabil nevoie să petreacă puțin timp doar cu voi la început. Mișcați-vă încet. Matthew poate sta în vechea cameră a lui Em. Ție ți-am pregătit camera ta.”

Urma un post-scriptum scris cu literele mai rotunjite ale lui Em.

„Folosiți amândoi camera părinților tăi.”

Mi-am plimbat privirea peste ușile care dădeau în hol. Toate erau deschise, iar la etaj nu se auzea niciuna trântindu-se. Până și ușile în formă de sicriu care dădeau în salon erau liniștite, în loc să se lezene sălbatic în balamale.

— Ăsta-i semn bun.

— Ce? Că au plecat de acasă?

Matthew părea derutat.

— Nu, liniștea. Casa asta are obiceiul de a se purta urât cu necunoscuții.

— E bântuită?

Matthew privi în jur cu interes.

— Suntem vrăjitoare – normal că e bântuită. Dar e mai mult decât atât. Casa este... vie. Are propriile idei despre vizitatori și, cu cât sunt prezenți mai mulți membri ai familiei, cu atât se poartă mai urât. De-asta au plecat Em și Sarah.

O pată fosforescentă pendula la periferia câmpului meu vizual. Bunica mea de mult moartă, pe care n-o cunoscusem niciodată, stătea lângă șemineul din salon, într-un balansoar pe care nu-l mai văzusem.

Arăta la fel de tânără și de frumoasă ca în poza de la nunta ei, aflată pe palier, la etaj. Îmi zâmbi și buzele mele se arcură și ele drept răspuns.

— Bunico? am zis ezitant.

„E un bărbat chipeș”, zise ea făcându-mi cu ochiul, cu o voce foșnitoare precum hârtia cerată.

De după tocul ușii apăru un alt cap.

„Așa zic și eu, încuviință cealaltă fantomă. Dar ar trebui să fie mort.”

Bunica mea clătină din cap.

„Poate că da, Elizabeth, dar este ceea ce este. Ne vom obișnui cu el.”

Matthew privea fix în direcția salonului.

— E cineva acolo, spuse el, plin de mirare. Aproape că le simt mirosul și aud sunete stinse. Dar nu-i pot vedea.

— Fantome.

Amintindu-mi de temnița castelului, m-am uitat în jur după mama și tata.

„Oh, nu sunt aici”, spuse bunica, pe un ton trist.

Dezamăgită, mi-am îndreptat atenția dinspre rudele mele moarte spre soțul meu, care era foarte viu.

— Să mergem la etaj să ducem bagajele în cameră. Asta va da casei ocazia să te cunoască.

Înainte să apucăm să facem primul pas, o minge de blană gri-închis țâșni din partea din spate a casei, cu un mieunat care-ți îngheța sângele în vine. Se opri brusc la vreo treizeci de centimetri de mine și se transformă într-o mătă care scuipa. Își arcui spinarea și scoase același mieunat strident.

— Și eu mă bucur că te văd, Tabitha.

Pisica lui Sarah mă detesta, și sentimentul era reciproc.

Tabitha își îndreptă spatele, revenind la poziția normală, și se apropie de Matthew.

— Vampirii se simt mai bine în preajma câinilor, de obicei, comentă el când Tabitha începu să îi dea târcoale în jurul gleznelor.

Cu infailibilul său instinct felin, Tabitha sesizase disconfortul lui Matthew, așa că era pornită să-l determine să-și schimbe părerea despre specia mâțelor. Se frecă insistent de picioarele lui, torcând zgomotos.

— Ia te uită, am spus eu. Pentru Tabitha, asta era o manifestare uluitoare de afecțiune. Chiar că e cea mai perversă pisică din istoria lumii.

Tabitha scui pă în direcția mea și-și îndreptă din nou într-un mod deșănțat atenția asupra gambelor lui Matthew.

— Ignor-o, l-am sfătuit eu, șontăcând spre scări.

Matthew culese bagajele și mă urmă.

M-am ținut bine de balustradă și am început să urc încet. Matthew făcea fiecare pas odată cu mine, cu chipul luminat de entuziasm și de interes. Nu părea deloc alarmat că locuința aceasta îl cântărea din ochi.

Corpul meu, în schimb, se încordase în așteptare. Uneori, fotografiile înrămate cădeau în capetele oaspeților încrezători, ușile și ferestrele se deschideau și se închideau, iar luminile se aprindeau și se stingeau fără niciun avertisment. Am oftat ușurată când am ajuns fără incidente pe palier.

— Nu mulți prieteni de-ai mei mi-au vizitat casa, i-am explicat, văzându-l că ridică dintr-o sprânceană. Era mai simplu să mă întâlnesc cu ei la mallul din Syracuse.

Camerele de la etaj erau dispuse într-un pătrat în jurul scării centrale. Dormitorul lui Em și al lui Sarah se găsea în colțul din față, cu geamurile spre alee. Camera mamei și a tatălui meu era în partea din spate a casei, cu vedere asupra câmpurilor și a unei porțiuni din vechea livadă de meri, care lăsa treptat locul unei păduri mai dese de stejari și de arțari. Ușa era deschisă, și înăuntru era aprinsă o lumină. Am pășit ezitant spre dreptunghiul auriu, primitiv, trecând pragul.

Camera era încălzită și confortabilă. Patul lat fusese încărcat cu pleduri și cu perne. Nimic nu se potrivea, cu excepția perdelelor albe, simple. Între scândurile late de pin ale podelei erau spații suficient de mari ca să treacă o perie de păr. În dreapta era baia, iar înăuntru pocnea și şuiera un radiator.

— Lăcrămioare, comentă Matthew, cu nările fremătând de atâtea mirosuri noi.

— Parfumul preferat al mamei.

Pe comodă se afla încă o sticlă veche de Diorissimo, care avea înfășurată în jurul gâtului o panglică decolorată, cu model pepit alb-negru.

Matthew puse gențile pe podea.

— N-o să te deranjeze să stai aici? Avea o privire îngrijorată. Ai putea dormi în fosta ta cameră, cum spunea Sarah.

— Nici pomeneală, am spus eu ferm. Aia e la mansardă, iar baia este aici. În plus, nu avem nicio șansă să încăpem amândoi într-un pat de o

persoană.

Matthew își feri privirea.

— Credeam că...

— Nu dormim în paturi separate. Nu-ți sunt mai puțin soție printre vrăjitoare decât printre vampiri, l-am întrerupt, trăgându-l spre mine.

Casa se așază mai bine pe fundație cu un mic oftat, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o conversație lungă.

— Nu, dar ar putea fi mai simplu...

— Pentru cine? l-am întrerupt din nou.

— Pentru tine, termină el. Ai dureri. Ai dormi mai bine singură în pat.

N-aș fi reușit deloc să dorm fără el alături. Fiindcă nu doream să-l îngrijorez spunându-i asta, i-am pus mâinile pe piept, în încercarea de a-i distra atenția de la gândul cum ne vom culca.

— Sărută-mă.

Gura i se strânse să spună nu, dar ochii lui spuneau da. Mi-am lipit corpul de al său, iar el reacționează printr-un sărut dulce și blând.

— Credeam că te-am pierdut, murmură el când buzele ni se despărțiră, sprijinindu-și fruntea de a mea – pentru totdeauna. Acum mă tem că te-ai putea sparge într-o mie de cioburi din cauza a ceea ce ți-a făcut Satu. Dacă ai fi pățit ceva, aș fi înnebunit.

Mirosul meu îl învălui, și Matthew se destinse un pic. Se relaxă și mai mult când mâinile i se strecurară pe șoldurile mele. Acestea erau relativ nevătămate, iar atingerea lui era liniștitoare și electrizantă în același timp. De când cu tortura la care fusesem supusă de Satu, nevoia mea de el nu făcuse decât să sporească.

— Simți? I-am luat mâna într-a mea, lipindu-i-o de pieptul meu, în mijloc.

— Ce să simt?

Matthew era nedumerit.

Neștiind ce anume ar putea face impresie asupra simțurilor sale neobișnuite, m-am concentrat asupra lanțului care se desfășurase când mă sărutase prima oară. L-am atins cu un deget imaginar și lanțul scoase un zgomot scăzut, constant.

Matthew tresări, cu o expresie de uimire pe chip.

— Aud ceva. Ce e?

Se aplecă să-și pună urechea la pieptul meu.

— Ești tu, înăuntrul meu. Îmi dai stabilitate – ca o ancoră la capătul

unui lanț lung, argintiu. Presupun că de-asta sunt atât de sigură de tine. Vocea mea scăzu. Atâta timp cât te simțeam, cât aveam această conexiune cu tine, Satu nu putea să-mi spună sau să-mi facă nimic de neîndurat.

— Seamănă bine cu sunetul pe care-l face sângele tău când vorbești în minte cu Rakasa sau atunci când ai chemat vântul vrăjitoresc. Acum, că știu la ce să fiu atent, îl aud.

Ysabeau spusese că-mi aude sângele de vrăjitoare cântând. Am încercat să dau mai tare muzica lanțului, și vibrațiile sale mi se transmiseră în tot corpul.

Matthew înălță capul și-mi adresă un zâmbet triumfător.

— Uimitor.

Zgomotul deveni mai intens și am pierdut controlul asupra energiei care pulsa prin mine. Deasupra capului meu, vreo douăzeci de stele țâșniră pline de viață și se risipiră prin încăpere.

— Ups. Zeci de ochi fantomatici mă furnicară pe spate. Casa închise ușa cu hotărâre, ca să ne ferească de privirile curioase ale strămoșilor mei, care se strânseseră să vadă focul de artificii ca de Ziua Independenței.

— Tu ai făcut asta? mă întrebă Matthew, privind atent ușa închisă.

— Nu, am explicat eu, cu sinceritate. Artificiile au fost ale mele. Asta a fost casa. Îi place intimitatea.

— Slavă Domnului! murmură el, lipindu-mi șoldurile strâns de ale lui și sărutându-mă din nou într-un fel care le făcu pe fantomele din spatele ușii să bombăne.

Scânteile artificiilor se stinseră deasupra comodei, într-o cascadă de lumină albastră-verzuie ca piatra de acvamarin.

— Te iubesc, Matthew Clairmont, am zis când mi-am putut desprinde buzele de ale lui.

— Și eu te iubesc, Diana Bishop, îmi răspunse el pe un ton oficial. Dar mătușa ta și Emily probabil că au înghețat deja. Arată-mi restul casei, ca să poată intra și ele.

Am străbătut încet celelalte camere de la etaj, mare parte acum nefolosite și pline cu tot felul de mărunțișuri cumpărate de Em, care nu se putea abține să nu ia ceva de fiecare dată când vecinii își scoteau la vânzare în curte lucrurile pe care nu le mai foloseau, și cu vechiturile pe care Sarah nu se îndura să le arunce, de teamă că ar putea avea nevoie de ele într-o bună zi.

Matthew mă ajută să urc scările ce duceau în dormitorul din mansardă, în care îmi petrecusem adolescența. Avea încă postere cu cântăreți prinse pe pereți, etalând nuanțele tari de mov și de verde care reprezentau încercarea unei adolescente de a crea o combinație sofisticată de culori.

La parter am explorat încăperile mari și solemne, construite pentru a găzdui oaspeți – salonul cel mare de o parte a ușii de la intrare și biroul și salonașul din partea opusă. Am trecut prin sufrageria rar folosită, ajungând în inima casei – o sală suficient de mare ca să servească drept cameră de zi, unde te puteai uita la televizor, dar și drept sală de mese, căci în capătul său îndepărtat se afla bucătăria.

— Se pare că Em s-a apucat din nou de goblenuri, am spus eu, uitându-mă la o etamină pe jumătate terminată pe care era desenat un coș cu flori. Iar Sarah s-a apucat din nou de viciul ei.

— E fumătoare?

Matthew adulmecă prelung aerul.

— Când e stresată. Em o pune să fumeze afară – dar tot se simte mirosul. Te deranjează? l-am întrebat, dându-mi seama cu părere de rău cât de sensibil ar putea fi la miros.

— *Dieu*, Diana, am îndurat eu mirosuri mult mai grele, replică el.

Bucătăria asemănătoare cu o peșteră își păstrase peretele inițial din cuptoare de cărămidă și un șemineu enorm, înalt de un stat de om. Existau și dotări moderne, precum și podele vechi de piatră, care înduraseră două secole de cratițe scăpate pe jos, animale ude, pantofi înnoroiți și tot felul de substanțe folosite de vrăjitoare. L-am condus pe Matthew în camera de lucru a lui Sarah, care se învecina cu bucătăria. Inițial o bucătărie de vară independentă, acum era legată de casă, dar rămăsese echipată cu cârlige pentru atârnat cazane cu tocană și cu frigări pentru carne. De tavan erau agățate ierburi, iar o parte din pod, transformată în spațiu de depozitare, adăpostea fructe puse la uscat și borcane cu loțiunile și poțiuniile mătușii mele. Turul se încheie aici și ne întoarșerăm în bucătărie.

— Încăperea asta e atât de *maro*.

Am studiat decorul în timp ce aprindeam și stingeam becul de pe verandă, vechiul semnal al familiei Bishop că se putea intra în siguranță. Bucătăria avea un frigider maro, dulapuri de lemn maro, pereți din cărămidă maro-roșcat, un telefon maro cu cadran rotativ și un tapet obosit cu pătrate maro pe fond alb.

— Ar avea nevoie de un strat proaspăt de var alb.

Matthew înălță bărbia și își aținti ochii asupra ușii din spate.

— Februarie este luna ideală, dacă te oferi tu să faci treaba asta, rosti o voce guturală din holul de la intrare.

Sarah apăru de după colț, îmbrăcată cu blugi și cu o cămașă de flanelă cadrilată, foarte largă. Părul ei roșu arăta sălbatic, iar obrajii îi erau aprinși de frig.

— Bună, Sarah, am salutat eu, retrăgându-mă spre chiuvetă.

— Bună, Diana. Sarah se uită lung la vânătaia de sub ochiul meu. Țsta-i vampirul, presupun?

— Da.

Am ieșit câțiva pași în față, șchiopătând, ca să fac prezentările. Privirea ageră a lui Sarah se îndreptă spre glezna mea.

— Sarah, el e Matthew Clairmont. Matthew, mătușa mea, Sarah Bishop.

Matthew întinse mâna dreaptă.

— Îmi pare bine, Sarah, spuse el, întâlnindu-i privirea fără ezitare.

Sarah țuguie buzele drept răspuns. Ca și mine, avea bărbia neamului Bishop, un pic prea lungă față de restul feței. Acum ieșea în afară și mai mult.

— Și mie, Matthew.

Când își strânseră mâinile, Sarah tresări.

— Mda, spuse ea, întorcând capul ușor, clar e vampir, Em.

— Mulțumesc pentru ajutor, Sarah, mormăi Em, intrând cu ditamai brațul de bușteni mici și cu o expresie de nerăbdare.

Era mai înaltă decât mine și decât Sarah, iar calota strălucitoare de păr argintiu o făcea cine știe cum să pară mai tânără decât ar fi sugerat culoarea părului. Fața ei îngustă se luminează de un zâmbet încântat când ne văzu stând în bucătărie.

Matthew sări să-i ia lemnele din brațe. Tabitha, care lipsise de la prima rafală de saluturi, îi stingheri înaintarea spre șemineu, făcând opturi printre picioarele lui. Vampirul reuși în mod miraculos să ajungă în partea cealaltă a încăperii fără să calce pe ea.

— Mulțumesc, Matthew. Și-ți mulțumesc și pentru că ai adus-o pe Diana acasă. Am fost moarte de îngrijorare.

Em își scutură brațele și de pe lâna puloverului său săriră bucățele de scoarță de copac.

— Cu plăcere, Emily, spuse el cu o voce irezistibil de caldă și de

plină.

Em arăta deja fermecată. Cu Sarah avea să fie mai greu, cu toate că și ea studia cu uimire eforturile Tabitheii de a se cățăra pe brațul lui Matthew.

Am încercat să mă retrag în penumbră înainte ca Em să apuce să-mi vadă bine fața, dar era prea târziu. Em strigă îngrozită.

— Oh, Diana!

Sarah trase un taburet pentru mine.

— Șezi, îmi ordonă.

Matthew își încrucișă strâns brațele, ca și cum ar fi încercat să reziste tentației de a interveni. Nevoia sa feroce de a mă proteja nu scăzuse cu nimic în Madison, iar puternica sa aversiune față de făpturile care se apropiau prea mult de mine nu le era rezervată doar altor vampiri.

Ochii mătușii mele coborâra de la fața mea spre clavicule.

— Hai să dăm jos cămașa asta, spuse ea.

Ascultătoare, am întins mâna spre nasturi.

— Poate ar fi mai bine s-o examinezi pe Diana la etaj.

Em îi aruncă o privire îngrijorată lui Matthew.

— Nu-mi închipui că vampirul va da cu ochii de ceva ce n-a văzut deja. Nu ți-e foame, nu-i așa? făcu Sarah fără să privească înapoia sa.

— Nu, spuse Matthew pe un ton sec. Am mâncat în avion.

Ochii mătușii mele îmi provocară furnicături pe gât. La fel și ai lui Em.

— Sarah! Em! am exclamat indignată.

— Ne asiguram doar, zise Sarah pe un ton blând.

Mă dezbrăcasem de cămașă, iar ea se uita acum la bandajul de pe antebraț, la trunchiul meu înfășat și la celelalte tăieturi și vânătăi.

— M-a examinat deja Matthew. E medic, ai uitat?

Degetele ei îmi sondară clavicula. M-am strâmbat de durere.

— Asta i-a scăpat, totuși. E o fisură.

O luă apoi în sus, spre pomete. M-am strâmbat din nou de durere.

— Ce-a pățit la gleznă?

Ca de obicei, nu reușeam să ascund nimic de Sarah.

— O luxație serioasă, plus arsuri superficiale de gradul unu și doi.

Matthew se holba la mâinile lui Sarah, gata s-o dea la o parte dacă mi-ar fi provocat prea mult disconfort.

— Cum a ajuns să aibă arsuri și o luxație în același loc?

Sarah îl trata pe Matthew ca pe un student la medicină în anul întâi aflat în amfiteatru.

— O vrăjitoare sadică m-a atârnat cu capul în jos, am răspuns în locul lui, foindu-mă în timp ce Sarah continua să-mi examineze fața.

— Ce e sub ăla? întrebă Sarah, ca și cum nici nu m-ar fi auzit, arătând spre brațul meu.

— O incizie atât de adâncă încât a fost nevoie de sutură, îi dădu Matthew replica, răbdător.

— Ce medicamente i-ai dat?

— Calmante, un diuretic care să reducă la minimum inflamațiile și un antibiotic cu spectru larg.

În vocea sa se simțea cea mai fină urmă de enervare.

— De ce e înfășată ca o mumie? întrebă Em, molfăindu-și buza.

Am pălit. Sarah se opri din ce făcea și-mi aruncă o privire cercetătoare înainte de a vorbi.

— Stai, Em. S-o luăm cu începutul. Cine ți-a făcut asta, Diana?

— O vrăjitoare pe nume Satu Järvinen. Cred că e suedeză.

Brațele mi se încrucișară protectoare peste piept.

Matthew strânse din buze și se îndepărtă de mine ca să pună mai mulți bușteni pe foc.

— Nu e suedeză, e finlandeză, zise Sarah, și e foarte puternică. Cu toate astea, data viitoare când o voi vedea își va dori să nu se fi născut.

— N-o să rămână mare lucru din ea după ce voi termina eu ce am de făcut, murmură Matthew, așa că, dacă vrei să te răfuiesti cu ea, va trebui să o găsești înaintea mea. Și sunt cunoscut pentru rapiditate.

Sarah îl cântări din priviri. Vorbele ei erau o simplă amenințare, cele spuse de Matthew erau cu totul altceva. Erau o promisiune.

— Cine a tratat-o pe Diana în afară de tine?

— Mama și menajera ei, Marthe.

— Se pricep la remedii tradiționale din plante. Dar eu pot face un pic mai mult. Sarah își suflecă mânecile.

— E un pic cam devreme pentru vrăjitorie. Ai băut suficientă cafea? Am privit-o rugătoare pe Em, implorând-o în tăcere s-o potolească pe Sarah.

— Las-o pe Sarah să rezolve problema, scumpo, zise Em, luându-mă de mână și strângându-mi-o. Cu cât o face mai repede, cu atât mai grabnic te vei vindeca pe deplin.

Buzele lui Sarah se mișcau deja. Matthew se trase mai aproape,

fascinat. Mătușa mea îmi puse vârfurile degetelor pe față. Osul de dedesubt simți furnicătura de electricitate înainte ca fisura să se închidă cu un pocnet.

— Au!

M-am ținut de obraz.

— Nu te va înțepa prea mult, zise Sarah. Ai fost destul de puternică când s-a produs – n-ar trebui să-ți fie prea greu să suporti leacul.

Îmi studie o clipă obrazul și dădu din cap satisfăcută, apoi își îndreptă atenția asupra claviculei mele. Înțepătura electrică necesară vindecării a fost mai puternică, fără îndoială pentru că osul era mai gros.

— Scoate-i pantoful, îl instrui ea pe Matthew, îndreptându-se spre cămară.

Ca asistent medical, el era mult supracalificat, dar îi ascultă ordinele fără să cârtească.

Când Sarah se întoarse cu un borcan ce conținea unul dintre unguentele ei, Matthew îmi sprijinea talpa pe coapsa lui.

— Am niște foarfece în geantă, sus, îi spuse el mătușii mele, adulmecând curios în timp ce ea deșuruba capacul borcanului. Să mă duc să le aduc?

— Nu-mi trebuie.

Sarah murmură câteva cuvinte și făcu un gest spre glezna mea. Tifonul începu să se desfășoare singur.

— Asta chiar că e util, zise Matthew cu invidie.

— Ce-ți place să te dai mare, Sarah! am strecurat eu cuvintele printre dinți.

Toate privirile se îndreptară asupra gleznei mele când tifonul se desfăcu complet, înfășurându-se în același timp într-un ghem. Locul arăta încă urât și începea să supureze. Sarah recită cu calm alte vrăji, deși petele roșii din obraji sugerau că era furioasă în sinea ei. Când termină, semnele albe și negre dispăruseră și, cu toate că rămăsese un cerc inflammat, glezna își redusese remarcabil dimensiunile.

— Mulțumesc, Sarah.

Am îndoit laba piciorului în timp ce ea întindea niște unguent pe piele.

— Fără yoga vreo săptămână și fără alergat trei săptămâni, Diana. Glezna are nevoie de repaus și de timp ca să se vindece complet.

Murmură alte câteva cuvinte și făcu semn spre un rulou de tifon

curat, care începu să se înfășoare în jurul labei și al gleznei mele.

— Uimitor, zise Matthew din nou, clătînând din cap.

— Te deranjează dacă mă uit și la braț?

— Cătuși de puțin. Vocea lui era aproape nerăbdătoare. Mușchiul a fost puțin afectat. Poți să-l vindeci, și la fel și pielea?

— Probabil, răspunse Sarah cu o notă aproape insesizabilă de îngâmfare.

După un sfert de oră și câteva blesteme înfundate, de-a lungul brațului meu nu mai rămăsese decât o linie subțire, roșie, pe locul în care îl despicasese Satu.

— Frumos lucrat, zise Matthew, întorcându-mi brațul ca să admire priceperea lui Sarah.

— Și tu ai făcut treabă bună. Te pricepi la suturi.

Sarah bău însetată dintr-un pahar cu apă.

Am întins mâna după cămașa lui Matthew.

— Ar trebui să te uiți puțin și la spatele ei, zise el.

— Poate să mai aștepte, am replicat și i-am aruncat o privire urâtă. Sarah a obosit, și eu la fel.

Privirea lui Sarah se mută de la mine la vampir.

— Tu ce zici, Matthew? întrebă ea, exilându-mă la baza ordinii ierarhice.

— Vreau să-i tratezi și spatele, zise el fără să-și desprindă privirea dintr-a mea.

— Nu, am șoptit, strângând cămașa lui la piept.

El se ghemui în fața mea, punându-mi mâinile pe genunchi.

— Ai văzut ce poate să facă Sarah. Îți vei reveni mai repede dacă o lași să te ajute.

Să-mi revin? Nicio vrajă nu mă putea ajuta să-mi revin după cele întâmplate în La Pierre.

— Te rog, *mon cœur*.

Matthew îmi desprinse cu delicatețe cămașa mototolită din mâini.

Am fost de acord, însă fără tragere de inimă. Privirile lui Em și ale lui Sarah îmi dădură furnicături când mă ocoliră ca să-mi cerceteze spatele, iar instinctul mă îndemnă s-o iau la fugă. M-am întins în schimb orbește după Matthew, și el îmi apucă ambele mâini într-ale sale.

— Sunt aici, mă asigură el, în timp ce Sarah murmură prima vrajă.

Straturile de tifon se desfăcură în două de-a lungul coloanei,

spintecate de cuvintele ei.

Felul în care Em trase aer în piept brusc și tăcerea lui Sarah mă anunțară că semnele erau vizibile.

— Asta e o vrajă de deschidere, zise Sarah cu mânie, neputându-și lua ochii de la spatele meu. Așa ceva nu se folosește pe ființe vii. Te-ar fi putut omorî.

— Încearca să scoată magia din mine – ca și cum aș fi fost un balon cu confetti gata să explodeze.

Emoțiile mele o luau din nou razna, și aproape că am chicotit la gândul că atârnam într-un copac, în formă de balon, în timp ce Satu, legată la ochi, încerca să mă lovească cu un băț. Matthew observă că deveneam isterică.

— Cu cât faci asta mai repede, cu atât mai bine, Sarah. Nu vreau să te zoresc, desigur, se grăbi el să adauge.

Mi-am imaginat cu ușurință privirea care-i fusese aruncată.

— Despre Satu putem vorbi mai târziu, adăugă el.

Fiecare vrajă cât de mică pe care o folosea Sarah îmi amintea de Satu, iar faptul că două vrăjitoare stăteau în spatele meu mă făcea să nu-mi pot împiedica gândurile să se întoarcă la castelul La Pierre. M-am îngropat mai adânc în mine ca să mă apăr și mi-am lăsat mintea să amorțească. Sarah continua să facă vrăji. N-am mai putut suporta, așa că mi-am lăsat sufletul în derivă.

— Mai ai mult? Întrebă Matthew, cu vocea plină de îngrijorare.

— Sunt două semne cu care nu pot să fac mare lucru. Vor lăsa cicatrici. Aici, zise Sarah, trasând conturul unei stele între omoplații mei, și aici. Degetele ei se deplasară în jos pe spatele meu, trecând din coastă în coastă și descriind o curbă pe talia mea, între ele.

O stea suspendată deasupra secerii lunii.

— Vă suspectează, Matthew! am strigat, încremenită de teroare.

Sertarul cu sigilii al lui Matthew îmi plutea printre amintiri. Fuseseră ascunse atât de bine, încât știam instinctiv că ordinul cavalerilor trebuie să fie la fel de adânc ascuns. Dar Satu știa de ele, ceea ce însemna că, probabil, și celelalte vrăjitoare din Congregație știau.

— Draga mea, ce e?

Matthew mă trase în brațele lui.

L-am împins, încercând să-l fac să mă asculte.

— Când am refuzat să renunț la tine, Satu m-a marcat – cu sigiliul

tău.

Fără să-mi dea drumul din brațe, Matthew mă întoarse cu spatele la el, având grijă să-mi protejeze cât mai bine pielea expusă. Când văzu ce era înscris acolo, încremeni.

— Nu ne mai suspectează. În sfârșit, sunt siguri.

— Despre ce vorbiți? întrebă Sarah.

— Îmi dai, te rog, cămașa Dianei? îi ceru Matthew.

— Nu cred că cicatricile or să arate prea urât, zise mătușa mea ușor defensiv.

— Cămașa.

Vocea lui Matthew era de gheață.

Em i-o aruncă. Matthew îmi trase mânecile cu delicatețe peste brațe, apucând de manșete. Își ferea privirea, dar vena de pe frunte îi pulsa.

— Îmi pare tare rău, am murmurat.

— N-are de ce să-ți pară rău pentru absolut *nimic*. Îmi cuprinse fața în mâini. Orice vampir ar ști că ești a mea, cu sau fără însemnul ăsta pe spatele tău. Satu a vrut să se asigure că orice altă făptură va ști cui îi aparții. Pe vremea când am renăscut eu, femeilor care-și dăruiau trupul dușmanului le tundeau părul. Era un mod rudimentar de a-i demasca pe trădători. Aici e vorba de același lucru.

Matthew privi în lături.

— Ysabeau ți-a spus?

— Nu. Căutam niște hârtie și am găsit sertarul.

— Ce naiba se petrece? răbufni Sarah.

— Ți-am călcat teritoriul personal. N-ar fi trebuit s-o fac, am șoptit, agățându-mă de brațele lui.

Matthew se trase înapoi și se holbă la mine nevenindu-i să creadă, apoi mă strivi la piept fără să-i pese cătuși de puțin de rănile mele. Din fericire, mulțumită vrăjilor lui Sarah nu mai simțeam decât foarte puțină durere.

— Dumnezeule, Diana! Satu ți-a spus ce am făcut eu. Te-am urmărit până acasă și am intrat pe furiș în apartamentul tău. În plus, cum te-aș putea învinui că ai aflat de una singură ceea ce ar fi trebuit să-ți spun cu gura mea?

Un tunet răsună în bucătărie, făcând să zdrăngăne oalele și tigăile.

Când zgomotul amuți, se auzi vocea lui Sarah:

— Dacă nu ne spune și nouă cineva *imediat* ce se petrece, aici se va dezlănțui iadul pe pământ.

O vrajă începu să i se formeze pe buze.

Am simțit că mă furnică vârfurile degetelor, și vânturile îmi încercuiră tălpile.

— Înapoi, Sarah!

Vântul îmi urla prin vene. Am pășit între Sarah și Matthew. Mătușa mea continua să bolborosească, iar eu am mijit ochii.

Em puse mâna pe brațul lui Sarah, alarmată.

— N-o provoca. Nu se controlează.

M-am trezit cu un arc în mâna stângă și cu o săgeată în dreapta. Le simțeam grele, și cu toate astea ciudat de familiare. Sarah era în cătarea mea câțiva pași mai încolo. Fără ezitare, brațele mele se ridicară și se depărtară, pregătindu-se să tragă.

Mătușa mea se opri din murmurat în mijlocul vrăjii.

— Cerule! exclamă ea, privind-o uluită pe Em.

— Scumpo, lasă focul jos.

Em făcu un gest de capitulare.

Buimăcită, mi-am examinat din nou mâinile. Nu era nici urmă de foc în ele.

— Nu înăuntru. Dacă vrei să dezlănțui focul vrăjitoresc, mergem afară, spuse Em.

— Liniștește-te, Diana!

Matthew îmi țintui coatele de corp, iar greutatea arcului și a săgeții se topi ca prin farmec.

— Nu-mi place când te amenință. Vocea mea era sonoră și ciudată.

— Sarah nu mă amenința. Voia doar să știe despre ce vorbeam. Trebuie să-i spunem.

— Dar e un secret, am zis, derutată.

Trebuia să ne păstrăm secretele – de toată lumea –, fie că se refereau la abilitățile mele, fie că erau legate de cavalerii lui Matthew.

— Gata cu secretele, spuse el pe un ton ferm, și i-am simțit răsufierea pe gât. Nu fac bine nici unuia dintre noi.

Când vânturile încetară, mă întoarse și mă strânse tare în brațe.

— Mereu e așa? Sălbatică și incontrollabilă? întrebă Sarah.

— Nepoata ta s-a descurcat de minune, ripostă Matthew, continuând să mă țină în brațe. El și Sarah se priviră intens de-a curmezișul bucătăriei.

— Presupun că așa e, admise ea fără prea multă grație când lupta lor surdă luă sfârșit, deși ne-ai fi putut spune că stăpânești focul

vrăjitoresc, Diana. Nu e o abilitate tocmai banală.

— Nu *stăpânesc* nimic.

Mă simțeam dintr-odată epuizată și nu mai voiam să stau în picioare. Picioarele erau instantaneu de acord cu mine și începură să cedeze.

— La etaj, spuse Matthew pe un ton care nu accepta obiecții. Vom termina conversația asta acolo.

În camera părinților mei, după ce îmi dădu încă o doză de calmante și de antibiotice, Matthew mă băgă în pat. Apoi le povesti mătușilor mele mai multe despre semnul făcut de Satu. Tabitha catadicsi să stea la picioarele mele, pentru că așa era mai aproape de locul din care se auzea vocea lui Matthew.

— Semnul lăsat de Satu pe spatele Diane aparține unei... organizații pe care familia mea a înființat-o cu mulți ani în urmă. Majoritatea oamenilor au uitat-o de mult, iar cei care n-au uitat-o cred că nu mai există. Preferăm să păstrăm această iluzie. Satu v-a marcat nepoata ca fiind proprietatea mea și ne-a transmis că vrăjitoarele au descoperit secretul familiei mele.

— Organizația asta secretă are un nume? Întrebă Sarah.

— Nu trebuie să le spui tot, Matthew.

M-am întins să-l iau de mână. Era periculos să dezvăluie prea multe informații despre Cavalerii lui Lazăr. Simțeam primejdia infiltrându-se în jurul meu aidoma unui nor negru și nu voiam să le învăluie și pe Sarah, și pe Em.

— Cavalerii lui Lazăr din Betania. O spuse repede, ca și cum s-ar fi temut să nu-și piardă hotărârea. Este un vechi ordin cavaleresc.

Sarah pufni.

— N-am auzit niciodată de ei. Sunt precum Cavalerii lui Columb⁶⁸? Au un capitol și în Oneida.

— Nu chiar. Gura lui Matthew zvâcni. Cavalerii lui Lazăr există de pe vremea cruciadelor.

— N-am văzut noi un documentar la televizor despre cruciade, în care era vorba și de un ordin cavaleresc? o întrebă Em pe Sarah.

— Templierii. Dar toate teoriile alea conspiraționiste sunt niște

---

⁶⁸ Cea mai mare fraternitate catolică din lume, înființată în 1882 în SUA și având peste 800 000 de membri (n.tr.)

tâmpenii. Astăzi nu mai există nimic în genul templierilor, spuse Sarah cu hotărâre.

— Nici vrăjitoare și nici vampiri n-ar trebui să existe, Sarah, am remarcat eu.

Matthew îmi atinse încheietura și i-am simțit degetele reci luându-mi pulsul.

— Conversația asta se încheie aici deocamdată, zise el ferm. Avem destul timp să discutăm dacă ordinul Cavalerilor lui Lazăr există sau nu.

Matthew le conduse afară din cameră pe mătușile mele, care nu prea voiau să plece. Când Sarah și Em ieșiră pe hol, casa rezolvă problema, trântind ușa în urma lor. Încuietorea scrâșni în tocul de lemn.

— N-am cheia de la camera asta, îi strigă Sarah lui Matthew.

Fără să-i pese, acesta se sui în pat, trăgându-mă în scobitura brațului său, astfel încât capul meu să se odihnească pe inima lui. De fiecare dată când încercam să vorbesc, mă alina, făcându-mă să tac.

— Mai târziu, îmi tot repetă.

Inima sa pulsă o dată și apoi încă o dată, peste alte câteva minute.

Înainte să apuce să bată și a treia oară, adormisem buștean.

Capitolul 33

O combinație de epuizare și de medicamente și ușurarea de a fi în sfârșit acasă mă făcură să rămân în pat ore întregi. M-am trezit pe burtă, cu un genunchi îndoit și cu un braț întins, căutându-l în zadar pe Matthew.

Prea amețită ca să mă ridic în picioare, mi-am întors capul către ușă. O cheie mare era înfiptă în încuietoare, și de partea cealaltă a ușii auzeam șoapte. Pe măsură ce moleșeala somnului se risipi și m-am trezit, șoaptele deveniră din ce în ce mai clare.

— Este revoltător, răbufni Matthew. Cum ai putut să o lași să continue astfel?

— Nu am știut câtă putere are, nu la modul absolut, replică Sarah pe un ton la fel de furios. Era de așteptat să fie deosebită, dată fiind moștenirea părinților ei. Dar nu m-am așteptat defel la focul vrăjitoresc.

— Emily, cum ți-ai dat seama că încerca să îl cheme? întrebă Matthew, împlânzindu-și vocea.

— O vrăjitoare din Cape Cod l-a invocat o dată, când eram copil. Cred că avea peste șaptezeci de ani, răspunse Em. Nu am uitat niciodată cum arăta în acele clipe și ce am simțit atunci când m-am aflat lângă o asemenea putere dezlănțuită.

— Focul vrăjitoresc este mortal. Nicio vrajă nu îl poate respinge și nu există descântec care să vindece arsurile. Mama m-a învățat să recunosc semnele pentru propria mea protecție – mirosul de sulf, modul în care se mișcă brațele vrăjitorului, spuse Sarah. Mi-a spus că zeița este prezentă atunci când este invocat focul vrăjitoresc. N-am crezut că voi ajunge să fiu martoră la așa ceva înainte de a intra în mormânt și cu siguranță nu m-am așteptat vreodată ca nepoata mea să dezlănțuie focul asupra mea în propria-mi bucătărie. Deci, focul vrăjitoresc – și apa vrăjitoarească?

— Am sperat că gena responsabilă pentru focul vrăjitoresc va fi

regresivă, mărturisi Matthew. Povestește-mi despre Stephen Proctor, continuă el.

Până acum crezusem că tonul autoritar pe care îl adopta în asemenea momente se datora trecutului său de războinic. Acum, că știam de Cavalerii lui Lazăr, înțelegeam că face parte și din prezentul său.

Cu toate acestea, Sarah nu era obișnuită să i se vorbească pe un astfel de ton, așa că se zbârli la el.

— Stephen era reținut. El nu-și etala puterile.

— Atunci nu-i de mirare că vrăjitorii s-au hotărât să scormonească după ele.

Am strâns tare din ochi ca să resping imaginea trupului tatălui meu, despicat de sus până jos, pentru ca restul vrăjitorilor să-i poată înțelege magia. Aproape că-i împărtășisem soarta.

În hol, corpul masiv al lui Matthew se lăsă de pe un picior pe altul, iar casa protestă sub greutatea lui neobișnuită.

— A fost un vrăjitor experimentat, continuă el, dar nu se putea pune cu ei. Poate că Diana, Dumnezeu să o ajute, i-a moștenit abilitățile – și pe ale Rebeccăi, de asemenea. Dar ea nu are cunoștințele lor și fără ele este neputincioasă. E ca și cum ar avea desenată o țintă pe piept.

Continuam să trag cu urechea fără rușine.

— Diana nu este un radio cu tranzistori, Matthew, spuse Sarah pe un ton defensiv. N-a apărut în viața noastră cu baterii și manual de utilizare. Am făcut cum am putut și noi mai bine. A devenit un cu totul alt copil după ce Rebecca și Stephen au fost omorâți. S-a retras așa de mult în ea însăși, încât nimeni n-a mai putut ajunge la ea. Ce ar fi trebuit să facem? Să o obligăm să înfrunte ceea ce ea nega cu atâta hotărâre?

— Nu știu. În vocea lui Matthew se simțea exasperarea. Dar nu trebuia să o lăsați așa. Vrăjitoarea aia a ținut-o captivă mai bine de douăsprezece ore.

— O vom învăța ceea ce trebuie să știe.

— Pentru binele ei, ar fi de dorit ca asta să nu dureze prea mult.

— Va dura toată viața, răbufni Sarah. Magia nu e floare la ureche. Ia timp.

— Nu avem timp, șuieră Matthew.

După scârțâitul dușumelei mi-am dat seama că Sarah se depărtase instinctiv de el câțiva pași.

— Până acum, Congregația s-a jucat cu noi de-a șoarecele și pisica, dar semnul de pe spatele Dianei dovedește că zilele bune s-au cam terminat.

— Cum îndrăznești să spui că ceea ce i s-a întâmplat nepoatei mele a fost un *joc*?

Vocea lui Sarah crescuse în intensitate.

— Șșt, spuse Em. O trezești.

— Ce ne-ar putea ajuta să înțelegem vraja care leagă puterea Dianei, Emily? Matthew vorbea acum în șoaptă. Poți să-ți amintești ceva despre zilele dinainte ca Rebecca și Stephen să plece în Africa – orice detaliu, de ce erau îngrijorați?

Vraja care-mi leagă puterea.

Cuvintele îmi stârniră un ecou în minte, pe măsură ce mă ridicam încet din pat. Vrajile de legare erau rezervate unor circumstanțe extreme – unor situații ce puneau în pericol viața cuiva, nebuniei sau unui rău pur și incontrollabil. Chiar și numai a amenința pe cineva cu o vrajă de legare însemna să-ți atragi cenzura celorlalte vrăjitoare.

O vrajă care-mi leagă puterea?

Până când m-am ridicat în picioare, Matthew era deja lângă mine, încruntat.

— Ce-ți trebuie?

— Vreau să vorbesc cu Em.

Degetele de la mâini îmi trosneau și căpătaseră o nuanță albastră. La fel și degetele de la piciorul drept, ieșind din bandajele care-mi protejau glezna. Când am pășit, tifonul de pe picior mi se agăță într-un cui vechi, ce împungea dintre scândurile de pin ale podelei.

Sarah și Em ne așteptau pe palier, cu chipurile pline de îngrijorare.

— Ce-i cu mine? am vrut să știu eu.

Emily se adăpostea lângă brațul lui Sarah.

— Nu e nimic în neregulă cu tine.

— Ai spus că sunt legată printr-o vrajă. Că propria mea *mamă* m-a legat.

Eram un fel de monstru. Asta era singura explicație posibilă.

Emily îmi auzi gândurile, ca și când aș fi vorbit cu glas tare.

— Nu ești un monstru, scumpo. Rebecca te-a legat deoarece se temea pentru tine.

— Se temea *de* mine, vrei să spui.

Degetele mele albastre erau un motiv excelent ca oamenii să fie

îngroziți de mine. Am încercat să le ascund, dar nu voiam să-i pârlesc tricoul lui Matthew, iar dacă le sprijineam de balustrada vechii scări de lemn, riscam să dau foc la toată casa.

Ai grijă la covor, drăguț!

Fantoma femeii înalte din salonul cel mare trăgea cu ochiul de după ușa camerei lui Sarah și a lui Em, făcând semn insistent către podea. Mi-am ridicat un pic vârful picioarelor.

— Nimănui nu-i e frică de tine. Matthew mă privi din spate cu o intensitate înghețată, încercând să mă facă să mă întorc și să-l înfrunt.

— Lor le este. Am îndreptat un deget scânteietor către mătușile mele, privind decisă în direcția lor.

Și mie mi-e frică, se confesă un alt Bishop mort, un adolescent cu dinții ușor ieșiți în afară. Ducea un coș cu zmeură și purta o pereche de pantaloni scurți sfâșiați.

Mătușile mele făcură un pas înapoi, în timp ce eu continuam să le privesc încruntată.

— Ai tot dreptul să fii frustrată. Matthew se mișcă în așa fel încât acum stătea chiar în spatele meu. Vântul se stârni și atingerea de nea din privirea lui îmi îngheță coapsele. Acum vântul vrăjitoresc a început să sufle pentru că te simți prinsă în capcană. Se strecură puțin mai aproape, și vântul din jurul gambelor mele suflă puțin mai tare. Vezi?

Da, acel sentiment de iritare putea fi frustrare, și nu mânie. Uitând de vraja de legare, m-am întors să-l întreb mai multe despre teoria lui. Culoarea din degetele mele se estompa deja și pocnetele încetaseră.

— Trebuie să încerci să înțelegi, pledă Em. Rebecca și Stephen au plecat în Africa pentru a te proteja. Tot de asta te-au legat prin vrajă. Nu voiau decât ca tu să fii în siguranță.

Casa gemu din toată tâmplăria și își ținu respirația, iar bârnele de lemn vechi scârțâiră.

O undă de frig mi se răspândi prin corp dinăuntru către în afară.

— E vina mea că au murit? Au plecat în Africa și cineva i-a omorât... din cauza mea?

M-am uitat la Matthew îngrozită.

Fără să aștept un răspuns, am orbecăit către scări, fără să-mi pese de durerea din gleznă sau de orice altceva. Voiam doar să fug de acolo.

— Nu, Sarah, las-o să plece, spuse Matthew tăios.

Casa își deschise toate ușile înaintea mea și apoi le trânti pe rând în spatele meu, pe măsură ce am trecut prin holul din față, apoi prin

sufragerie, prin camera de zi și am pătruns în cele din urmă în bucătărie. Cizmele de grădinărit ale lui Sarah, cu suprafața lor netedă și rece din cauciuc, îmi alunecară ușor pe picioarele goale. Odată ajunsă afară, am făcut ceea ce făceam mereu când mă simțeam copleșită de familia mea, m-am îndreptat către pădure.

Picioarele mele nu-și încetină ritmul până când nu am trecut de merii răsfirați, în umbra aruncată de mulțimea de stejari albi și de arțari seculari. Cu respirația întretăiată și tremurând din cauza șocului și a epuizării, m-am trezit la picioarele unui copac enorm, aproape la fel de gros pe cât era de înalt. Mai că atingea pământul cu crengile joase, tentaculare; frunzele sale roșii și purpurii, cu contururi crestate de lobi proeminenți, ieșeau în evidență pe fundalul scoarței fumurii.

Toată copilăria și adolescența îmi ușurasem sufletul în clipele de singurătate și suferință sub ramurile sale. Generații întregi din neamul Bishop găsiseră aici aceeași alinare și-și scrijeliseră inițialele pe trunchiul copacului. Ale mele erau încrustate cu un briceag, chiar lângă inițialele lăsate de mama mea, și le-am urmărit conturul cu degetul, apoi m-am făcut ghem aproape de trunchiul aspru, legănându-mă ca un copil.

Am simțit o atingere răcoroasă prin păr, înainte ca geaca albastră să-mi aterizeze pe umeri. Trupul masiv al lui Matthew se lăsă în jos, frecându-se cu spatele de scoarța copacului.

— Ți-au spus ce e în neregulă cu mine?

Vocea mea era înăbușită de picioarele strânse la piept.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, *mon cœur*.

— Ai multe de învățat despre vrăjitoare. Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi, dar tot nu mă uitam la el. Vrăjitoarele nu leagă cu farmece pe cineva fără un motiv serios.

Matthew era tăcut. Am strecurat o privire piezișă în direcția lui. Cu coada ochiului abia îi vedeam picioarele, unul întins înainte și celălalt îndoit, și o mână lungă și albă, pe care o ținea sprijinită ușor pe genunchi.

— Părinții tăi au avut un motiv cât se poate de serios. Salvau astfel viața fiicei lor. Vocea îi era potolită și echilibrată, dar acoperea emoții puternice. Exact asta aș fi făcut și eu.

— Și tu știai că eram legată printr-o vrajă? Încercasem degeaba să nu o spun pe un ton acuzator.

— Marthe și Ysabeau și-au dat seama. Mi-au spus chiar înainte să

plecăm spre La Pierre. Emily le-a confirmat suspiciunile. Nu am apucat să-ți spun.

— Cum a putut Em să nu-mi spună așa ceva?

Mă simțeam trădată și singură, exact ca atunci când Satu îmi spusese ce făcuse Matthew.

— Trebuie să-ți ierți părinții și pe Emily. Au făcut ceea ce au crezut ei că e mai bine – pentru tine.

— Tu nu înțelegi, Matthew, am spus eu clătînând din cap cu încăpățănare. Mama mea m-a legat și a plecat în Africa, ca și cum aș fi fost o creatură diavolească și nebună, în care nu puteau avea încredere.

— Părinții tăi erau îngrijorați din cauza Congregației.

— E absurd. Degetele mă furnicară. Am alungat senzația înapoi către coate, încercând să-mi controlez tumultul. Nu totul are legătură cu afurisita aia de Congregație, Matthew.

— Nu, dar asta da. Nu trebuie să fii vrăjitor ca să-ți dai seama.

Masa cea albă îmi apăru înainte fără vreun avertisment, cu evenimentele trecute și prezente împrăștiate pe suprafața ei. Piesele începură să se aranjeze singure: mama alergând după mine în timp ce băteam din palme și zburam pe deasupra podelei cu linoleum din bucătăria noastră de la Cambridge, tata strigând la Peter Knox în biroul său de acasă, o poveste de adormit copiii despre o ursitoare și niște panglici magice, părinții mei aplecați deasupra patului meu, rostind vrăji, în timp ce eu stăteam cuminte pe pled. Piesele se așezară la locul lor, ca la un semn, și modelul deveni clar.

— Poveștile pe care mi le spunea mama la culcare, am zis, întorcându-mă spre el uimită. Nu putea să-mi spună planurile ei direct, așa că le-a transformat într-o poveste despre vrăjitoare rele, panglici fermecate și o zână ursitoare. Mi-o spunea în fiecare seară, astfel încât o parte din mine să și-o poată aminti.

— Și-ți mai amintești altceva?

— Înainte ca ei să mă lege prin vrajă, Peter Knox a venit să-l vadă pe tata.

Mă trecură fiorii când am auzit soneria sunând și am văzut din nou expresia de pe fața tatălui meu când deschisese ușa.

— Ființa aceea a fost în casa mea. M-a mângâiat pe cap.

Mi-am amintit cum mâna lui Knox, odihnindu-se pe creștetul capului meu, îmi produsese o senzație nefirească.

— Tata m-a trimis în camera mea, apoi ei s-au certat. Mama a rămas în bucătărie. A fost ciudat că n-a venit să vadă ce se petrece. Apoi tata a ieșit pentru mult timp. Mama era înnebunită. A sunat-o pe Em în noaptea aceea.

Amintirile îmi reveneau acum repede și cu putere.

— Emily mi-a spus că vraja Rebeccai te-a legat în așa fel încât să țină până când va veni „omul din umbră“. Mama ta se gândea că voi fi capabil să te apăr de Knox și de Congregație. Fața i se întunecă.

— Nimeni n-ar fi putut să mă apere – în afară de mine. Satu avea dreptate. Sunt o vrăjitoare jalnică. Capul îmi căzu iar pe genunchi. Nu sunt deloc ca mama.

Matthew se ridică, întinzându-mi o mână.

— Ridică-te, zise el brusc.

Mi-am strecurat mâna într-a lui, așteptând să mă susțină cu o îmbrățișare. În schimb, el îmi trase brațele în sus pe mânecile gecii albastre și făcu un pas îndărăt.

— Ești o vrăjitoare. E timpul să înveți cum să ai singură grijă de tine.

— Nu acum, Matthew.

— Mi-aș dori să putem să te lăsăm pe tine să decizi când, dar nu putem, zise el brusc. Congregația îți vrea puterea – sau cel puțin vrea s-o știe. Ei vor *Ashmole 782*, iar tu ești singura creatură care l-a văzut de mai bine de o sută de ani.

— Și pe tine te vor, și pe Cavalerii lui Lazăr.

Voiam cu disperare ca toată situația asta să nu fie legată numai de mine și de puterile mele magice, pe care nu mi le înțelegeam.

— Ar fi putut să distrugă frăția mai demult. Congregația a avut nenumărate ocazii.

Era evident că Matthew mă cântărea din priviri și îmi evalua cele câteva puncte forte și numeroasele slăbiciuni. Asta mă făcu să mă simt vulnerabilă.

— Dar, de fapt, ei nu dau doi bani pe asta. Nu vor ca eu să te am pe tine sau manuscrisul.

— Dar sunt înconjurată de ființe care mă pot apăra. Tu, Sarah și Em.

— Nu putem fi lângă tine tot timpul, Diana. În afară de asta, vrei ca Sarah și Emily să-și riște viețile pentru a o salva pe a ta?

Fusese o întrebare pusă fără menajamente, și fața lui Matthew se crispă. Se retrase puțin mai departe de mine și își mijii ochii până când rămaseră doar două fante.

— Mă înspăimânți, am zis eu în timp ce corpul lui se lăsă în jos și se ghemui.

Ultimele efecte întârziate ale morfinei mi se scurseră prin sânge, alungate de primul val de adrenalină.

— Nu e adevărat. Își clătină capul încetșor, exact ca un lup, și părul i se legănă în jurul feței. Ți-aș mirosi teama dacă ai fi cu adevărat înspăimântată. Ești doar dezechilibrată.

Din fundul gâtului, Matthew începu să scoată un mârâit foarte diferit de zgomotul pe care-l făcea atunci când simțea plăcere. Precaută, m-am îndepărtat cu un pas de el.

— Așa e mai bine, toarse el. Cel puțin, acum simți puțină frică.

— De ce faci asta? am întrebat șoptit.

Matthew dispăru însă fără un cuvânt.

Am clipit.

— Matthew?

Am simțit două rotocoale reci chiar în creștetul capului.

Matthew atârna ca un liliac între două ramuri ale copacului, cu brațele întinse ca niște aripi. Avea picioarele încârligite în jurul altei crengi. Mă privea cu atenție. Singurul indiciu că ochii lui își schimbau imperceptibil direcția erau micile ace de chiciură pe care le simțeam pe corp.

— Nu sunt un profesor universitar cu care discuți în contradictoriu. Asta nu este o dispută academică – aici e vorba de viață și de moarte.

— Dă-te jos de acolo, am replicat tăios. Am înțeles ce vrei să-mi transmiți.

Nu l-am văzut când ateriză lângă mine, dar i-am simțit degetele reci pe gâtul meu și pe bărbie, întorcându-mi capul într-o parte și expunându-mi astfel gâtul.

— Dacă aș fi Gerbert, ai fi deja moartă, sâsâi el.

— Oprește-te, Matthew.

M-am luptat să mă eliberez, însă fără rezultat.

— Nu. Strânsoarea lui se accentuă. Satu a încercat să te distrugă, și din cauza asta tu vrei să dispari? Trebuie să ripostezi.

— Ripostez.

Am încercat să-i desfac brațele pentru a-i demonstra că spuneam adevărul.

— Nu ca un om, zise Matthew cu dispreț. Ripostează ca o adevărată vrăjitoare.

Se evaporă iar. De data asta nu era în copac și nici nu-i simțeam ochii reci ațintiți asupra mea.

— Am obosit, mă întorc acasă.

Abia făcusem trei pași, că am simțit un fel de vijelie. Matthew mă aruncă peste umăr și ne-am mișcat – fulgerător – în direcția opusă.

— Nu pleci nicăieri.

— Sarah și Em vor veni încoace dacă o ții tot așa.

Una dintre ele trebuia să simtă că ceva nu era în regulă. Și dacă nu o făceau *ele*, Tabitha ar fi stârnit cu siguranță agitație.

— Nu, nu vor veni. Matthew mă puse jos undeva în adâncurile pădurii. Au promis să nu părăsească casa – nici măcar dacă țiți, indiferent ce primejdie ar simți.

M-am tras ușor înapoi, cu gândul să mă depărtez puțin de ochii lui negri imenși. Mușchii i s-au încordat să sară. Când m-am întors să o iau la fugă, Matthew era deja în fața mea. M-am întors în direcția opusă, dar el ajunsese deja acolo. Am simțit cum în jurul tălpilor mi se stârnește briza.

— Bun, zise el cu satisfacție.

Corpul i se ghemui în poziția pe care o luase când hăitua cerbul la Sept-Tours, și mârâitul amenințător reîncepu.

Briza se mișca de jur-împrejurul tălpilor mele în pale scurte, dar fără să crească în intensitate. Furnicăturile îmi coborâră dinspre coate către vârful unghiilor. În loc să resping senzația de frustrare, i-am permis să se acumuleze. Arcuri de electricitate albastră alergară printre degetele mele.

— Utilizează-ți puterea, scrâșni el. Nu poți să lupți cu mine astfel.

Mi-am fluturat mâinile în direcția lui. Nu părea un gest prea amenințător, dar era singurul lucru la care m-am putut gândi. Matthew îmi dovedi cât de inutile îmi fuseseră eforturile, năpustindu-se asupra mea și învărtindu-mă, apoi dispăru din nou în copaci.

— Ești moartă – iar.

Vocea se auzi de undeva din dreapta mea.

— Orice ai încerca, n-o să funcționeze! am strigat în direcția lui.

— Sunt chiar în spatele tău, îmi toarse el în ureche.

Țipătul meu despică liniștea pădurii, și vântul se ridică în jurul meu într-un vârtej ca un cocon.

— Nu te apropia! am zberiat.

Matthew se întinse după mine cu o privire hotărâtă. Mâinile lui

trecură prin bariera mea de vânt. Mi-am năpustit și eu brațele spre el, lăsându-mă condusă de instinct, și un curent de aer îl împinse înapoi, făcându-l să se clatine pe călcâie. Păru surprins, și în adâncurile ochilor săi se întrezări prădătorul. Se repezi la mine într-o nouă încercare de a străpunge vârtejul. Deși mă concentram să-l împing înapoi, aerul nu reacționa așa cum voiam eu.

— Nu mai încerca să-l forțezi, spuse Matthew.

Nu-i era teamă și își făcu drum prin ciclonul care mă proteja, prinzându-mă cu degetele de brațe.

— Mama ta ți-a făcut vraja de legare în așa fel încât nimeni să nu poată să-ți silească puterile magice să se manifeste – nici măcar tu.

— Atunci cum să le invoc când îmi sunt necesare și cum să le controlez când nu-mi sunt?

— Dă-ți seama singură.

Privirea risipind fulgi de zăpadă a lui Matthew trecu peste gâtul și umerii mei, căutându-mi instinctiv principalele vene și artere.

— Nu pot. Mă podidi o undă de panică. Nu sunt vrăjitoare.

— Încetează să tot spui asta. Nu este adevărat, și știi asta foarte bine. Matthew îmi dădu drumul brusc. Închide ochii. Mergi!

— Ce?

— Mă uit la tine de săptămâni bune, Diana. Se mișca asemenea unei fiare, iar mirosul de cuișoare devenise atât de copleșitor încât m-am simțit sufocată. Ai nevoie de mișcare și de detașare totală de percepțiile senzoriale, în așa fel încât să nu-ți mai rămână decât să *simți*.

Îmi dădu un brânci și m-am împiedicat. Când m-am întors, dispăruse.

Ochii mei priviră de jur-împrejur. În pădure domnea o tăcere nefirească – animalele se adăpostiseră de prădătorul feroce din mijlocul lor.

Închizând ochii, am început să respir profund. O undă de vânt trecu pe lângă mine, mai întâi într-o direcție, apoi în cea opusă. Era Matthew, tachinându-mă. M-am concentrat asupra propriei respirații, pregătindu-mă de luptă.

Simțeam o apăsare între ochi. Am continuat să respir, absorbind-o, amintindu-mi instrucțiunile de yoga ale Amirei și sfatul lui Marthe de a lăsa viziunile să vină de la sine. Apăsarea se transformă într-o ușoară furnicătură, și furnicătura în senzația că totul devenea posibil, pe

măsură ce ochiul minții – al treilea ochi al unei vrăjitoare – mi se deschidea complet pentru prima dată.

Ochiul acesta luă seama la tot ce era viu în pădure – vegetația, energia pământului, apele care se mișcau undeva în adâncul pământului – toate diferite prin culoare și nuanță. Văzu iepurii ghemuiți în scorbura unui copac, cu inimile bubuind de frică pentru că mirosiseră prezența vampirului. Detectă cuibul bufnițelor, somnul lor de după-amiază târzie, întrerupt prematur de această făptură ce se legăna printre ramurile copacilor și sărea precum o panteră. Iepurii și bufnițele știau că n-ar fi putut scăpa de el.

— Regele jivinelor, m-am trezit șoptind.

Chicotitul încet al lui Matthew se auzi dintre copaci.

Nu exista ființă în toată pădurea care să-l fi putut înfrunta în luptă pe Matthew și să învingă.

— Cu excepția mea, am murmurat.

Ochiul minții mele cutreiera pădurea. Un vampir nu este pe de-a întregul viu și mi-era greu să-l găsesc în mijlocul acelei efervescențe de energii vitale. În cele din urmă i-am descoperit forma, o acumulare de întuneric asemenea unei găuri negre, cu contururi strălucind roșii acolo unde forța sa vitală supraomenească întâlnea vitalitatea lumii înconjurătoare. Faptul că mi-am întors instinctiv fața în direcția lui îi arătă că-l descoperisem, și Matthew se îndepărtă lunecând, dispărând în umbrele dintre copaci.

Cu ambii ochi închiși și cu ochiul minții deschis, am pornit la pas, sperând să-l ademenesc să mă urmărească. În spatele meu, pata de întuneric se desprinsese de un arțar – o rană roșu cu negru, în mijlocul verdelui vegetal. De data asta am rămas cu fața îndreptată în direcția opusă.

— Te văd, Matthew, am rostit ușor.

— Chiar mă vezi, *ma lionne*? Și ce ai de gând să faci?

Chicoti iar, dar continuă să mă urmărească, păstrând constantă distanța între noi.

Cu fiecare pas, ochiul meu interior se făcea mai strălucitor, iar vederea lui devenea mai clară. În stânga mea era un tufiș stufos, așa că m-am aplecat spre dreapta. Apoi, în fața mea a apărut un pietroi, cu muchii gri, ascuțite, ieșind din pământ. Am ridicat piciorul ca să nu mă împiedic.

După cum am simțit aerul mișcându-se de-a curmezișul pieptului

meu mi-am dat seama că ajunseseam într-o poieniță. Acum nu mai comunicam doar cu ființele vii din pădure. Pretutindeni în jurul meu, elementele îmi trimiteau semnale ca să-mi ghideze pașii. Simțeam pământul, aerul, focul și apa sub forma unor zvâcnituri ale conștiinței distincte de indiciile vieții din pădure.

Energia lui Matthew se concentrează asupra ei înșiși și deveni mai întunecată și mai profundă. Apoi, această întunecime – absența vieții – se arcui prin aer într-un superb salt neașteptat, pe care l-ar fi invidiat orice leu. Întinse brațele ca să mă prindă.

„Zboară”, mi-am spus, cu o secundă înainte ca degetele lui să-mi atingă pielea.

Vântul se învolbură din corpul meu, într-o neașteptată răbufnire de forță. Solul îmi dădu drumul, împingându-mă ușor în sus. Așa cum îmi spusese Matthew, mi-era ușor să-mi las corpul să-mi urmeze gândurile, oriîncotro se îndreptau ele. Nu-mi trebuia mai mult efort decât dacă aș fi urmat o panglică imaginară sus, în văzduh.

Mult sub mine, Matthew se rostogoli prin aer și ateriză ușor în picioare, exact unde stătusem eu cu câteva clipe mai devreme.

M-am înălțat peste vârfurile copacilor, cu ochii larg deschiși. Îi simțeam plini ca marea, cuprinzători precum orizontul și strălucitori de la lumina soarelui și a stelelor. Părul mi se învolbura în jocul curenților de aer și capătul fiecărei șuvițe se transforma în limbi de foc ce-mi scaldau fața fără să mă ardă. Tentaculele îmi mângâiau obrazii cu o atingere caldă, în timp ce aerul rece mă împresura. Un corb plonjă pe lângă mine în zbor, minunându-se de această ciudată ființă nouă, care împărțea văzduhul cu el.

Fața palidă a lui Matthew era întoarsă către mine, cu ochii plini de uimire. Când privirile ni se întâlneau, îmi zâmbi.

Era cea mai frumoasă imagine pe care-o văzusem vreodată. Am simțit un val de dorință, puternic și visceral, și o izbucnire de mândrie că era al meu.

Am plonjat spre el, și expresia i se schimbă instantaneu, trecând de la uluire la îngrijorare. Mârâi, nesigur. Instinctul îl atenționa că aș putea să atac.

Am renunțat la picaj și am coborât mai încet, până când ochii noștri au ajuns la același nivel. Picioarele îmi pluteau prin aer, înapoia mea, în cizmele de cauciuc ale lui Sarah. Vântul flutură o buclă din părul meu învăpăiat în direcția lui.

„Nu-i face rău.“ Toate gândurile mi se concentrară asupra siguranței lui. Aerul și focul mi se supuseră, iar cel de-al treilea ochi îi absorbi întunecimea.

— Stai departe de mine, mârâi el preț de o clipă.

Matthew se lupta să-și stăpânească instinctele de prădător. Acum *voia* să mă vâneze. Regelui fiarelor nu-i plăcea să fie întrecut.

Fără să țin cont de avertizarea lui, mi-am coborât picioarele până când ajunseră să plutească la câțiva centimetri deasupra pământului și am întins mâna cu palma în sus. Ochiul minții îmi absorbi imaginea propriei mele energii: o masă de argint și de aur, verde și albastru, în continuă mișcare, licărind precum luceafărul de dimineață. Am extras o parte din ea, privind-o cum se revarsă din inima mea prin umăr și prin braț.

O sferă pulsândă și rotitoare, în care se amestecau continuu cer, mare, pământ și foc, stătea în palma mea. Filosofii antici ar fi denumit-o microcosmos – o lume în miniatură ce conținea fragmente din mine și din întreg universul.

— Pentru tine, am zis eu cu voce răsunătoare.

Degetele mele se înclinară către el. Matthew prinse sfera în timp ce se rostogolea. Se mișca precum argintul viu, mulându-se pe pielea sa rece. Energia mea ajunsese să-și găsească odihna vibrând în căușul palmei sale.

— Ce este asta? întrebă Matthew.

Substanța scânteietoare îi amuțise impulsul de a mă vâna.

— Eu, am răspuns simplu.

Matthew își fixă atenția asupra feței mele, iar pupilele i se dilatară, cotropind irisul verde-cenușiu cu un val de negru.

— Tu nu mă vei răni și nici eu nu te voi răni pe tine.

Adăposti cu grijă microcosmosul meu în palmă, temându-se să nu piardă niciun strop.

— Încă nu știu cum să lupt, am spus tristă. Nu pot decât să zbor departe.

— Aceasta este cea mai importantă lecție pe care o are de învățat un războinic, vrăjitoareo.

Matthew transformase un termen depreciativ de obicei printre vampiri într-un cuvânt de alint.

— Să înveți să-ți alegi bătăliile, să renunți la cele pe care nu le poți câștiga și să te întorci într-o altă zi.

— Te temi de mine? am întrebat, încă suspendată în aer.

— Nu, zise el.

Al treilea ochi mă furnică ușor. Spunea adevărul.

— Chiar dacă am așa ceva undeva înăuntrul meu?

Privirea îmi poposi asupra bilei strălucitoare, în veșnică schimbare, din mâna lui.

Expresia lui Matthew era circumspectă și atentă.

— Am mai văzut vrăjitoare puternice. Dar încă nu știm tot ce zace în tine. Trebuie să aflăm.

— N-am vrut niciodată să știu.

— De ce, Diana? De ce nu ți-ai dori aceste daruri?

Își strânse căușul palmei ca și cum magia mea putea fi furată din mâna lui și distrusă înainte ca el s-o poată înțelege.

— Teamă? Dorință? am spus eu blând, atingându-i pomeții puternici cu vârful degetelor, impresionată iar de intensitatea dragostei mele pentru el.

Amintindu-mi ceea ce Giordano Bruno, prietenul lui demon, scrisese cândva în secolul al șaisprezecelea, l-am citat din nou:

— „Dorința îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru.“ Nu explică asta tot ceea ce se întâmplă pe lume?

— Totul în afară de tine, îmi spuse el cu voce îngroșată. Pentru tine nu există explicații.

Tălpile îmi atinseră solul și mi-am desprins degetele de fața lui, depărtându-le încet. Corpul meu părea să cunoască această mișcare lină, deși mintea mea se grăbi să-i consemneze ciudățenia. Sfera pe care i-o dădusem lui Matthew sări din mâna lui într-a mea. Am strâns pumnul, și energia se resorbi rapid. Am simțit freacă puterii magice a unei vrăjitoare și am recunoscut-o ca fiind a mea. Mi-am lăsat capul în jos, înspăimântată de ființa care deveneam.

Vârful unui deget al lui Matthew dădu deoparte perdeaua mea de păr.

— Nimic nu te poate ascunde de această magie – nici știința, nici puterea voinței, nici concentrarea. Întotdeauna te va găsi. Și nu te poți ascunde nici de mine.

— Asta mi-a spus și mama în celulă. Știa despre noi.

Eram înspăimântată de amintirea castelului La Pierre și ochiul minții mele se închise protector. Mă străbătu un fior, și Matthew mă trase mai aproape de el. În brațele lui reci nu era căldură, dar mă

simțeam mult mai în siguranță.

— Probabil, asta a făcut lucrurile mai ușor de îndurat pentru părinții tăi, să știe că nu vei fi singură, spuse Matthew cu blândețe.

Buzele îi erau reci și ferme, și ale mele se depărtară ca să-l atragă și mai aproape. Își îngropă fața în gâtul meu și l-am auzit cum îmi sorbea mirosul, inhalând puternic. Se retrase fără tragere de inimă, netezindu-mi părul și strângând mai bine geaca în jurul meu.

— Mă înveți să lupt ca unul dintre cavalerii tăi?

Mâna lui Matthew încremeni.

— Ei știau cum să se apere singuri cu mult înainte de a veni la mine. Dar am antrenat războinici în trecut – oameni, vampiri și demoni. Chiar și pe Marcus, și Dumnezeu știe că el a fost o adevărată provocare. Totuși, niciodată n-am făcut așa ceva cu o vrăjitoare.

— Hai acasă.

Glezna încă îmi pulsa și eram pe punctul să mă prăbușesc de oboseală. După câteva opriri, Matthew mă luă în spate ca pe un copil și porni mai departe în lumina crepusculului, cu mâinile mele încleștate în jurul gâtului său.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai găsit, i-am șoptit când zărirăm casa.

Știa că de data asta nu mă refeream la salvarea din La Pierre.

— Încetasem să caut cu mult timp în urmă. Dar apoi te-am văzut acolo, în Biblioteca Bodleiană, de Mabon. Profesoară de istorie și vrăjitoare pe deasupra.

Matthew clătină din cap în semn de neîncredere.

— Asta și face ca totul să fie magic, am spus eu, depunând un sărut tandru deasupra gulerului său.

Încă torcea atunci când mă puse jos, pe veranda din spate.

Se duse apoi la șopronul de lemne să mai aducă bușteni pentru foc, lăsându-mă să fac pace cu mătușile mele. Ambele arătau tulburate.

— Am înțeles de ce ai ținut totul secret, am spus eu, îmbrățișând-o pe Em, care oftă ușurată. Dar mama mi-a zis că vremea secretelor a trecut.

— Ai văzut-o pe Rebecca? mă întrebă Sarah grijulie, albindu-se la față.

— În La Pierre. Când Satu a încercat să mă înspăimânte. M-am oprit. Și pe tata.

— Ea era... erau fericiți?

Lui Sarah îi veni greu să articuleze cuvintele. Bunica stătea în spatele ei, urmărindu-ne cu îngrijorare.

— Erau împreună, am răspuns simplu, privind pe fereastră să văd dacă Matthew se apropia cumva.

— Și erau cu tine, spuse Em ferm, cu ochii plini de lacrimi. Asta înseamnă că erau mai mult decât fericiți.

Mătușa mea deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și o închise la loc.

— Ce-i, Sarah? am întrebat-o, punând o mână pe brațul ei.

— Rebecca a vorbit cu tine?

Vocea ei era scăzută.

— Mi-a spus povești. Aceleași povești pe care mi le spunea când eram mică – despre vrăjitoare și prinți și despre o ursitoare. Chiar dacă ea și tata m-au legat prin vrajă, mama a încercat să găsească o cale să mă facă să-mi amintesc de puterile mele magice. Dar eu am vrut să uit.

— În ultima vară, înainte ca mama și tatăl tău să plece în Africa, Rebecca m-a întrebat ce anume produce cea mai durabilă impresie asupra unui copil. I-am spus că poveștile pe care părinții i le citesc înainte de culcare, cu toate mesajele lor despre speranță, putere și dragoste.

Ochii lui Em erau scăldați în lacrimi. Și le șterse de pe obraz.

— Ai avut dreptate, am spus încet.

Cu toate că relația dintre noi, cele trei vrăjitoare, se regenerase, când Matthew intră în bucătărie cu brațele pline de lemne, Sarah sări la el.

— Niciodată să nu-mi mai ceri să ignor strigătele de ajutor ale Diane și să nu o mai ameninți vreodată – indiferent ce motiv ai avea. Dacă mai faci așa ceva, am să te farmec de-ți vei dori să nu fi renăscut. Ai înțeles, vampirule?

— Desigur, Sarah, murmură Matthew supus, imitând-o perfect pe Ysabeau.

Am luat cina la masa din camera de zi. Soțul și mătușa mea erau într-o stare de echilibru precar, dar conflictul deschis amenință să izbucnească atunci când mătușa mea observă că nu exista nicio bucată de carne la vedere.

— Fumezi ca un turc, spuse Em răbdătoare când Sarah bombăni despre lipsa de hrană „adevărată”. Arterele tale îmi vor mulțumi.

— Ba nu o faci pentru mine, ripostă Sarah, aruncându-i lui Matthew o privire acuzatoare. Faci asta pentru ca el să nu simtă nevoia imperioasă să o muște pe Diana.

Matthew zâmbi blajin și scoase dopul unei sticle pe care o adusese din portbagajul Range Roverului.

— Vin, Sarah?

Ea scrută sticla, suspicioasă.

— E de import?

— E franțuzesc, spuse el, turnând din lichidul de un roșu intens în paharul ei pentru apă.

— Nu-mi plac francezii.

— Nu mai crede tot ce citești. Suntem mult mai drăguți decât ne zugrăvește lumea, spuse el tachinând-o și făcând-o să zâmbească fără să vrea.

Parcă pentru a dovedi asta, Tabitha sări de pe podea pe umărul lui și rămase acolo ca un papagal tot restul cinei.

Matthew bău din vin și conversă despre casă, întrebându-le pe Sarah și pe Em despre situația fermei și istoria locului. Nu-mi mai rămânea decât să-i privesc – aceste trei ființe pe care le iubeam așa de mult – și să înfulec mari cantități de chili și de turtă de mălai.

Când, în cele din urmă, ne-am dus la culcare, m-am strecurat dezbrăcată între cearșafuri, nerăbdătoare să simt corpul răcoros al lui Matthew lipit de al meu. El mi se alătură, trăgându-mă lângă trupul său dezgolit.

— Ești caldă, îmi spuse, cuibărindu-se mai aproape de mine.

— Mmm. Miroși bine, am zis eu, cu nasul lipit de pieptul lui.

Cheia se răsuci singură în broască. Fusese acolo când mă trezisem după-amiază.

— Cheia era în birou? am întrebat.

— O avea casa. Râsul lui Matthew se auzi tumultuos de sub mine. A țâșnit dintre scândurile podelei lângă pat, a lovit peretele deasupra întrerupătorului și a căzut. Pentru că n-am cules-o de pe jos imediat, a zburat prin cameră și mi-a aterizat în poală.

Am râs în timp ce degetele lui alunecau pe mijlocul meu. Ocoli cu grijă semnele lăsate de Satu.

— Tu ai cicatrici din bătăliile tale, am spus, sperând să-l alin. Acum le am și eu pe ale mele.

Buzele lui le găsiră negreșit pe ale mele în întuneric. O mână înaintă

spre șalele mele, acoperind secera lunii. Cealaltă călători între omoplații mei, ascunzând steaua. Nu era nevoie de nicio magie pentru a-i înțelege durerea și regretele. Totul era evident – în atingerile delicate, în cuvintele murmurate în întuneric, corpul lui atât de real lângă al meu. Ușor-ușor, Matthew renunță la miezul întunecat al temerilor și al furiei sale. Ne atingeam cu buzele și cu degetele, domolindu-ne febrilitatea inițială pentru a prelungi bucuria regăsirii.

În punctul culminant al plăcerii, din mine au țâșnit stele, iar câteva dintre ele au rămas aninate imediat sub tavan, sclipind și descompunându-se treptat în scânteii luminoase tot restul scurtei lor vieți, în timp ce noi stăteam unul în brațele celuilalt, așteptând să ne găsească dimineața.

Capitolul 34

Matthew depuse un sărut pe umărul meu înainte de răsăritul soarelui, apoi coborî scările. Mușchii îmi erau prinși într-o neobișnuită combinație de rigiditate și moleșală. În cele din urmă, m-am extras cu greu din pat și m-am dus să-l caut.

Le-am găsit în schimb pe Sarah și pe Em. Stăteau în dreptul ferestrei ce dădea în spatele casei, fiecare ținând în mână o cană de cafea aburindă. Aruncând o privire peste umerii lor, m-am dus să umplu ceainicul. Matthew putea aștepta – ceaiul, nu.

— La ce vă uitați?

Mă așteptam să îmi spună de vreo pasăre rară.

— La Matthew.

M-am tras înapoi câțiva pași.

— Stă acolo de câteva ore bune. Nu cred că i s-a clintit vreun mușchi. Un corb a zburat pe lângă el. Cred că l-a luat deja drept stinghie, zise Sarah, sorbind o înghițitură din cafeaua ei.

Matthew stătea cu picioarele înfipte în pământ și cu brațele întinse în lateral la nivelul umerilor, cu degetul mare și arătătorul atingându-se ușor. În tricoul său gri și cu pantalonii negri de yoga, arăta într-adevăr ca o sperietoare de ciori neobișnuit de bine îmbrăcată și de solidă.

— Crezi că ar trebui să ne facem griji pentru el? E desculț. Em se holba la Matthew peste marginea cunii de cafea. Cred că îngheață de frig.

— Vampirii ard, Em, nu îngheață. Va veni înăuntru când va fi gata.

După ce am umplut ceainicul, am făcut ceai și am rămas alături de mătușile mele, privindu-l în tăcere pe Matthew. După cea de-a doua ceașcă de ceai, coborî în sfârșit brațele și se îndoi de mijloc. Sarah și Em se îndepărtară în pripă de fereastră.

— Știe că l-am urmărit. Ați uitat că e vampir?

Am râs și mi-am tras cizmele lui Sarah peste șosetele de lână și

peste colanții ponosiți și am ieșit afară tropăind.

— Mulțumesc că ești așa răbdătoare, spuse Matthew după ce mă strânse în brațe și mă sărută zgomotos de bună dimineața.

Eu strângeam încă în mâini cana de ceai, pe care am fost aproape gata să i-o vărs pe spate.

— Meditația este singura ta perioadă de odihnă. N-am de gând să ți-o tulbur. De câtă vreme ești aici?

— Din zori. Aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— E din cauza casei. Sunt prea multe voci, se petrec prea multe lucruri.

Era răcoare și m-am înfofolit mai strâns în bluza mea de trening cu un linx roșcat, acum decolorat, desenat pe spate.

Matthew îmi atinse cercurile întunecate de sub ochi.

— Ești încă extenuată. Puțină meditație nu ți-ar face rău nici ție, să știi.

Somnul meu fusese cu toane, plin de vise, de fragmente de poezie alchimică și de tirade delirante adresate lui Satu. Chiar și bunica fusese îngrijorată. Stătuse sprijinită de comodă cu o expresie grijulie în timp ce Matthew mă liniștea ca să adorm la loc.

— Mi s-a interzis strict să fac yoga timp de o săptămână.

— Și tu o ascuți pe mătușa ta când îți impune asemenea reguli? mă chestionă Matthew, ridicând din sprânceană.

— De obicei, nu, am zis eu cu un zâmbet, apucându-l de mânecă și trăgându-l spre casă.

Matthew îmi luă ceaiul din mână și mă extrase instantaneu din cizmele lui Sarah. Îmi puse corpul în poziția necesară și se propti în spatele meu.

— Ai ochii închiși?

— Acum da, am spus, închizând ochii și săpând cu degetele de la picioare în pământul rece, prin șosete. O mulțime de gânduri mi se hârjoneau în minte ca niște pisicuțe jucăușe.

— Încetează să mai gândești, zise Matthew nerăbdător. Respiră doar.

Mintea și respirația mi se domoliră. Matthew mă ocoli, ajungând în fața mea, și-mi ridică brațele, lipindu-mi degetul mare de vârful degetului inelar și al celui mic.

— Acum arăt și eu ca o sperietoare de ciori, am zis. Ce fac cu mâinile?

— *Prana mudra*, explică Matthew. Încurajează forța vitală și ajută la vindecare.

În timp ce stăteam astfel cu brațele întinse în lateral și cu palmele întoarse spre cer, liniștea și pacea își făcură loc prin corpul meu greu încercat. După aproape cinci minute, încordarea pe care o simțeam între ochi se risipi și ochiul minții mi se deschise. În mine se produse o schimbare subtilă, ce corespundea acestei deschideri – un flux și un reflux, ca apa ce clipește la mal. Cu fiecare respirație, câte o picătură de apă proaspătă și rece mi se forma în palmă. Mintea îmi rămase complet goală, fără să se îngrijoreze că aș fi putut fi înghițită de apa vrăjitoarească, chiar dacă nivelul apei din mâinile mele creștea încet.

Ochiul meu interior străluci, concentrându-se asupra împrejurimilor. Am văzut atunci câmpurile de jur-împrejurul casei așa cum nu o făcusem niciodată înainte. Apa alerga pe sub pământ în șuvoaie de un albastru intens. Rădăcinile merilor pătrundeau în ea și țesături fine de apă licăreau pe frunzele ce foșneau în briza dimineții. Pe sub tălpile mele, apa curgea spre mine, în timp ce eu încercam să înțeleg legătura pe care o aveam cu puterea ei.

Respiram calm. Nivelul apei din palmele mele creștea și descreștea ca răspuns la schimbările de flux din mine și de sub mine. Când nu am mai putut-o controla, mâinile mi se deschiseră și apa se revărsă în cascadă din palmele mele desfăcute. M-am trezit stând în picioare în mijlocul curții din spate, cu ochii larg deschiși, cu brațele întinse în lateral și cu câte o mică baltă pe pământ dedesubtul fiecărei mâini.

Vampirul meu stătea cinci metri mai încolo, cu o expresie de mândrie întipărită pe față și cu brațele încrucișate. Mătușile mele rămăseseră pe veranda din spate, înmărmurite.

— A fost impresionant, murmură Matthew, aplecându-se să ridice cana de ceai, deja rece. Vei fi la fel de bună ca vrăjitoare, pe cât ești la cercetările tale istorice, să știi. Magia nu este doar o chestiune emoțională și mentală – ea ține și de latura fizică.

— Ai mai antrenat vrăjitoare până acum? M-am vârat iar în cizmele lui Sarah. Stomacul protesta zgomotos de foame.

— Nu, tu ești prima și ultima, răsă Matthew. Și da, știu că ți-e foame. Vorbim mai mult despre asta după micul dejun. Îmi întinse mâna și ne îndreptarăm împreună către casă.

— Poți face o grămadă de bani cu vrăjile legate de apă, să știi, îmi strigă Sarah, în timp ce ne apropiam. Toată lumea din oraș are nevoie

de o fântână nouă, iar pe bătrânul Harry l-au îngropat cu tot cu vergeaua sa magică anul trecut, când a murit.

— Nu-mi trebuie nicio vergea, *eu* sunt vergeaua. Și dacă vrei să te apuci de săpat, fă-o aici, am replicat eu arătând către un pâlc de meri ce păreau mai puțin uscățivi decât restul.

Înăuntru, Matthew fierse apă proaspătă pentru ceaiul meu, apoi își îndreptă atenția asupra ziarului *Syracuse Post-Standard*. Nu se putea compara cu *Le Monde*, dar el părea mulțumit. Dat fiind că vampirul meu avea o ocupație, am mâncat felie după felie de pâine fierbinte, abia scoasă din prăjitor. Em și Sarah își umplură la loc cănile de cafea și îmi priveau cu îngrijorare mâinile de fiecare dată când mă apropiam de aparatele electrice.

— Asta o să fie o dimineată cu trei porții de cafea, anunță Sarah, aruncând zațul din filtru.

M-am uitat alarmată la Em.

„Este mai mult fără cofeină, spuse ea cu buzele strânse într-un surâs tăcut. O amestec așa de ani de zile.“ Ca și mesajele SMS, vorbitul fără cuvinte era folositor dacă voiai să ai o discuție privată în casa mătușii mele.

Zâmbind larg, mi-am îndreptat din nou atenția spre prăjitor. Am întins ultima bucată de unt pe o felie de pâine prăjită și mă întrebam într-o doară dacă mai rămăsese vreun pic.

O cutie de plastic apăru lângă cotul meu.

M-am întors să-i mulțumesc lui Em, dar ea era în cealaltă parte a camerei. La fel și Sarah. Matthew ridică privirea din ziarul lui și și-o pironi asupra frigiderului.

Ușa era deschisă, iar gemurile și muștarurile se rearanjau singure pe raftul de sus. Când își găsiră locul, ușa se închise fără zgomot.

— Asta a fost casa? întrebă Matthew degajat.

— Nu, replică Sarah, uitându-se la mine cu interes. A fost Diana.

— Ce s-a întâmplat? am spus pe nerăsuflăte, uitându-mă la unt.

— Tu să ne spui, răspunse Sarah laconic. Te jucai cu a noua felie de pâine prăjită, când frigiderul s-a deschis și untul a alunecat afară.

— N-am făcut decât să mă întreb dacă mai este.

Am ridicat cutia goală.

Em bătu din palme încântată în fața celui mai nou semn al puterilor mele și Sarah insistă să încerc să mai scot ceva din frigider. Dar, indiferent ce am chemat, toate refuzară să iasă.

— Încearcă să le scoți din dulapuri, sugerează Em. Ușile nu sunt chiar așa de grele.

Matthew privea cu interes întreaga activitate.

— Tu tocmai te întrebaai dacă mai e unt pentru că aveai nevoie de el? Am dat din cap, încuviințând.

— Și, când ai zburat ieri, i-ai comandat cumva aerului să te ajute?

— M-am gândit „zboară”, și am zburat. Însă aveam nevoie să zbor mai mult decât aveam acum nevoie de unt – căci erai pe cale să mă omori. Din nou.

— Diana a zburat? întrebă Sarah stins.

— Acum ai nevoie de ceva? continuă Matthew.

— Să mă așez. Îmi simțeam genunchii tremurând ușurel.

Un taburet de bucătărie traversă podeaua și se opri amabil îndărătul meu.

Matthew zâmbi satisfăcut și ridică ziarul.

— Exact cum credeam, murmură, întorcându-se la titlurile principale.

Sarah îi smulse ziarul din mâini.

— Nu mai rânji ca o pisică de Cheshire. Spune mai bine la ce te-ai gândit!

Auzind vorbindu-se despre un alt reprezentant al speciei sale, Tabitha își făcu apariția în casă cu pas vioi, prin ușița specială. Cu o privire plină de devotament, dădu drumul unui șoricel de câmp mort la picioarele lui Matthew.

— *Merci, ma petite*, spuse Matthew cu gravitate. Din păcate, nu-mi este foame chiar acum.

Tabitha mieună frustrată și făcu vânt ofrandei sale într-un colț, unde se apucă să o pedepsească bătând-o între lăbuțe, căci nu fusese pe placul lui Matthew.

Fără să se descurajeze, Sarah își repetă întrebarea.

— La ce te-ai gândit?

— Vrăjile pe care Rebecca și Stephen le-au făcut nu permit nimănui să forțeze magia Dianei să se manifeste. Puterile ei sunt condiționate de necesitate. Foarte inteligent. Netezi ziarul mototolit și se reapucă să citească.

— Inteligent și imposibil, bombăni Sarah.

— Nu e imposibil, replică el. Trebuie doar să gândim precum părinții ei. Rebecca văzuse ce avea să se întâmple în La Pierre – nu

toate detaliile, dar știa că fata ei va fi ținută captivă de o vrăjitoare. Știa de asemenea că Diana va scăpa. Acesta este motivul pentru care vraja de legare a rezistat. Diana n-a avut nevoie de propria magie.

— Și noi cum ar trebui să o învățăm pe Diana să-și controleze puterile dacă ea nu poate să și le stăpânească? vru să știe mătușa mea.

Casa nu ne dădu nicio șansă să ne gândim la posibilele răspunsuri. Se auzi un sunet ca o bubuitură de tun, urmat de un zgomot ca de step.

— Nu se poate, mormăi Sarah. Ce mai vrea acum?

Matthew puse ziarul jos.

— E ceva în neregulă?

— Casa are nevoie de noi. Trântește ușile de sicriu ale salonului cel mare și mută mobila de colo colo ca să ne atragă atenția.

Mi-am lins untul de pe degete și m-am îndreptat spre camera de zi. Luminile pâlpâiră în holul de la intrare.

— Bine, bine, spuse Sarah iritată. Venim.

Le-am urmat pe mătușile mele în salon. Casa trimise un fotoliu care traversă podeaua, legănându-se în direcția mea.

— O vrea pe Diana, adăugă Emily inutil.

Casa putea să mă vrea, dar nu anticipase amestecul unui vampir protector, cu reflexe rapide. Matthew scoase piciorul în afară și opri fotoliul, înainte ca acesta să mă lovească în spatele genunchilor. Se auzi trosnetul lemnului vechi izbindu-se de niște oase puternice.

— Nu te speria, Matthew. Casa vrea doar să stau jos.

M-am așezat, în așteptarea următoarei mutări.

— Casa ar trebui să învețe bunele maniere, replică el.

— De unde a apărut balansoarul mamei? Parcă ne descotorosiserăm de el acum mai mulți ani, spuse Sarah, țuguindu-și ușor buzele către vechiul scaun de lângă fereastra din față.

— Balansoarul a revenit, la fel și bunica, am spus. Ea ne-a salutat când am sosit.

— Elizabeth era cu ea? Em se așază pe canapeaua incomodă în stil victorian. O doamnă înaltă? Cu o mină serioasă?

— Da, însă nu am apucat să mă uit prea atent. Era mai mult ascunsă după ușă.

— Fantomele nu stau prea mult, în zilele noastre, spuse Sarah. Credem că este o verișoară Bishop mai îndepărtată, care a murit în anii 1870.

Un ghem de lână verde și două andrele se năpustiră în jos prin horn

și se rostogoliră de partea cealaltă a vetrei.

— Oare casa se gândește că ar trebui să mă apuc de tricotat? am întrebat eu.

— Alea sunt ale mele. Am început acum câțiva ani să fac un pulover și într-o zi a dispărut. Casa ia tot felul de lucruri și le păstrează, îmi explică Em lui Matthew când își primi lucrul înapoi.

Arată apoi spre tapițeria florală hidoasă a canapelei.

— Vino și stai cu mine. Uneori, casei îi ia ceva timp până ce trece la subiect. Și ne lipsesc niște fotografii, o carte de telefon, platoul pentru curcan și haina mea de iarnă preferată.

Deloc surprinzător, lui Matthew îi era greu să se relaxeze, ținând cont și de faptul că un platou de porțelan ar fi putut să-l decapiteze – dar se străduia. Sarah se așează într-un fotoliu Windsor în apropiere, enervată.

— Haide odată, zi ce vrei! răbufni câteva minute mai târziu. Am alte lucruri de făcut.

Un plic maro subțire ieși printr-o crăpătură din lambriul vopsit în verde de lângă șemineu. Reușind să se strecoare afară, țâșni prin încăpere și ateriză în poala mea, cu fața în sus.

Numele „Diana“ era mâzgălit pe față cu un pix cu mină albastră. Știam scrisul de mână mărunț, feminin, al mamei de pe scutirile pentru școală și de pe felicitări.

— E de la mama, am spus privind la Sarah uluită.

— Ce este?

Și ea era la fel de uimită.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Înăuntru erau un plic mai mic și ceva împăturit cu grijă în mai multe straturi de foiță. Plicul era de un verde pal, cu un chenar verde-închis. Tata mă ajutase să-l aleg pentru ziua mamei. Avea în colț un mănunchi de lăcrămioare albe și verzi ușor în relief. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Vrei să te las singură? întrebă Matthew încetișor, ridicându-se deja în picioare.

— Rămâi, te rog.

Tremurând, am deschis plicul și am despăturit hârtiile din interior. Data de sub lăcrămioare – 13 august 1983 – îmi atrase atenția imediat.

A șaptea mea aniversare. Căzuse cu câteva zile înainte ca părinții mei să plece în Nigeria.

Am parcurs rapid prima pagină a scrisorii de la mama. Foaia îmi căzu dintre degete, pluti spre podea și se așternu la picioarele mele.

Em era de-a dreptul înfricoșată.

— Diana, ce este?

Fără să-i răspund, mi-am lipit restul scrisorii de coapsă și am luat plicul maro ținut ascuns de casă pentru mama mea. Trăgând de foiță, am scos afară un obiect plat și dreptunghiular. Era mai greu decât ar fi trebuit și vibra de putere.

Am recunoscut această putere, o mai simțisem.

Matthew îmi auzi sângele cum începe să cânte. Veni și se așeză în spatele meu, punându-și ușor mâinile pe umerii mei.

Am despăturit ambalajul. Deasupra, blocând vederea lui Matthew și separată prin alte straturi de foiță de ceea ce era dedesubt, se afla o bucată de hârtie albă obișnuită, cu marginile îngălbenite de vreme. Conținea trei rânduri cu un scris foarte mărunț.

— „La început a fost absență și dorință, am șoptit cu vocea sugrumată. La început a fost sânge și teamă.“

— „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor“, termină Matthew, privind peste umărul meu.

Am pus biletul în mâna lui Matthew, care-l aștepta. Îl ridică o clipă aproape de nas, apoi i-l pasă tăcut lui Sarah. Am îndepărtat prima coală de foiță.

În poală aveam una dintre paginile lipsă din *Ashmole 782*.

— O, Doamne, oftă el. E ceea ce mi se pare mie că e? Cum a făcut mama ta rost de ea?

— Ne explică în scrisoare, am spus amortită, privind țintă în jos la imaginea viu colorată.

Matthew se aplecă și apucă foaia căzută.

Draga mea Diana, citi el cu voce tare. Astăzi împlinești șapte ani – o vârstă magică pentru o vrăjitoare, când puterile încep să se arate și să prindă contur. Dar puterile tale se tot arată încă de când te-ai născut. Ai fost mereu diferită.

Genunchii mei se foiră sub ciudata greutate a ilustrației.

Dacă citești asta înseamnă că eu și tatăl tău am reușit. Am fost capabili să convingem Congregația că puterea pe care o căutau

era a tatălui tău, nu a ta. Nu trebuie să te învinuiești. A fost singura decizie pe care o puteam lua. Credem că ești suficient de matură acum ca să înțelegi.

Aici Matthew mă strânse ușor de umăr, apoi continuă.

Ești suficient de mare acum, de asemenea, ca să continui vânătoarea începută la nașterea ta – vânătoarea de informații despre tine și puterile tale magice. Am primit biletul alăturat și desenul când tu aveai trei ani. Au ajuns la noi într-un plic cu un timbru de Israel. Funcționarul de la poștă ne-a spus că nu avea nicio adresă de retur și nicio semnătură – doar biletul și desenul.

Ne-am petrecut mare parte din ultimii patru ani încercând să găsim sensul tuturor acestor lucruri. Nu puteam să punem prea multe întrebări. Dar noi credem că ilustrația înfățișează o nuntă.

— Este o nuntă – mariajul chimic dintre sulf și mercur. Este o etapă crucială în crearea pietrei filosofale.

Vocea mea suna aspru după tonul plin al lui Matthew.

Era una dintre cele mai frumoase reprezentări ale nunții chimice pe care le văzusem vreodată. O femeie blondă într-o rochie albă imaculată ținea într-o mână un trandafir alb. Era o ofrandă pentru soțul ei – un bărbat palid, cu părul negru –, un mesaj că ea era pură și demnă de el. El purta o robă cu roșu și negru și o ținea de cealaltă mână. Și el ținea un trandafir – dar al lui era roșu ca sângele proaspăt vărsat, un simbol al dragostei și al morții. În spatele cuplului, diferite substanțe chimice și metale erau personificate ca invitați la nuntă, într-un peisaj presărat cu copaci și cu dealuri stâncoase. O întreagă menajerie se strânsese pentru a fi martoră la ceremonie: corbi, vulturi, țestoase, lei verzi, păuni, pelicani. Un unicorn și un lup stăteau unul lângă celălalt în centrul fundalului, în spatele mirelui și al miresei. Întreaga scenă era adunată între aripile întinse ale unei păsări phoenix, care, cu penele în flăcări și cu capul aplecat, privea scena ce se dezvăluia sub ochii ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă Em.

— Înseamnă că cineva aștepta de foarte mult timp ca eu și cu Matthew să ne găsim unul pe celălalt.

— Cum se poate ca desenul ăsta să fie despre tine și Matthew?

Sarah își lungi gâtul ca să-l inspecteze mai de aproape.

— Regina poartă blazonul lui Matthew.

O tiară luminoasă de argint și de aur ținea strâns părul miresei. În mijlocul ei, așezată pe fruntea reginei, se afla o bijuterie de forma secerii lunare, cu o stea răsărind deasupra ei.

Matthew se întinse și luă restul scrisorii.

— Te superi dacă citesc mai departe? întrebă el delicat.

Am scuturat din cap. Pagina din manuscris se odihnea încă pe genunchii mei. Em și Sarah, îngrijorate de puterea ei, manifestau prudență în prezența unui obiect vrăjit necunoscut și rămaseră acolo unde erau.

Noi credem că femeia în alb ești tu, Diana. Suntem mai puțin siguri de identitatea bărbatului cu părul negru. L-am văzut în visurile tale, dar nu știm de unde să-l luăm. Există în viitorul tău, dar și în trecut. Este permanent în umbră, niciodată în lumină.

Și, deși e primejdios pentru tine, nu reprezintă un pericol. E oare cu tine acum? Așa sper. Aș fi vrut să-l cunosc. Sunt atât de multe lucruri pe care mi-ar fi plăcut să i le spun despre tine.

Matthew se încurcă la ultimele cuvinte.

Sperăm ca voi doi să reușiți să descoperiți originea acestei ilustrații. Tatăl tău crede că provine dintr-o carte foarte veche. Uneori vedeam un text mișcându-se pe spatele ei, dar apoi cuvintele dispăreau săptămâni, chiar luni de zile.

Sarah sări din scaun.

— Dă-mi ilustrația.

— E din cartea de care ți-am vorbit. Cea din Oxford. I-am întins desenul fără tragere de inimă.

— Pare așa de grea, spuse ea încrunțată, apropiindu-se de fereastră. Întoarse foaia și o înclină într-o parte și în alta. Nu văd niciun cuvânt. Dar nu e de mirare. Dacă această pagină a fost scoasă din cartea căreia îi aparține, atunci vraja care o leagă este puternic afectată.

— De-asta cuvintele pe care le-am văzut se mișcau așa rapid?

— Probabil. Căutau pagina și n-o găseau, aprobă Sarah.

— Paginile.

Era un detaliu pe care nu i-l spuseseam lui Matthew.

— Cum adică „paginile“? Matthew ocoli scaunul, presărându-mi pe față mici cristale de gheață.

— Nu e singura pagină care lipsește din *Ashmole 782*.

— Câte au fost îndepărtate?

— Trei, am șoptit. Trei pagini lipseau de la începutul manuscrisului. Am văzut cotoarele. Atunci nu mi s-a părut important.

— Trei, repetă Matthew. Vorbi cu o voce plată, ca și cum se pregătea să rupă ceva în bucăți cu mâinile goale.

— Ce contează dacă lipsesc trei sau trei sute de pagini? Sarah încerca încă să detecteze textul ascuns. Magia e oricum vătămată.

— Pentru că există trei tipuri de făpturi supranaturale. Matthew îmi atinse fața ca să îmi dea de înțeles că nu era supărat pe mine.

— Și dacă avem una dintre pagini... am început eu.

— Atunci cine le are pe celelalte? termină Em întrebarea.

— La naiba, de ce nu ne-a spus Rebecca despre asta?

Și Sarah părea că ar fi vrut să distrugă ceva. Emily luă foaia din mâinile ei și o așeză cu grijă pe o măsuță de ceai foarte veche.

Matthew continuă să citească.

Tatăl tău spune că va trebui să călătorești departe pentru a-i descoperi secretele. Nu vreau să spun mai multe, mă tem că acest bilet poate cădea în mâinile cui nu trebuie. Dar tu vei reuși, sunt sigură.

Matthew îmi dădu fila și se apucă de următoarea.

Casa nu ți-ar fi arătat scrisoarea dacă nu ai fi fost pregătită. Asta înseamnă că știi deja că eu și tatăl tău ți-am făcut o vrajă de legare. Sarah va fi probabil furioasă, dar era singura cale de a te proteja de Congregație înainte ca bărbatul din umbră să te găsească. El te va ajuta să-ți recapeți puterile magice. Sarah va spune că nu e treaba lui, pentru că nu face parte din neamul Bishop. N-o băga în seamă.

Sarah pufni și îi aruncă vampirului o privire criminală.

Pentru că-l vei iubi mai mult ca pe oricine altcineva, am legat magia ta de sentimentele față de el. Chiar și așa, numai tu vei

avea capacitatea de a o scoate la iveală. Îmi pare rău pentru atacurile de panică. A fost singura idee care mi-a venit. Uneori ești prea curajoasă pentru binele tău. Noroc la învățatul vrăjilor – Sarah e o perfecționistă.

Matthew zâmbi.

— Întotdeauna angoasa ta a avut ceva ciudat.

— Cum așa?

— După ce ne-am cunoscut la Biblioteca Bodleiană, a fost aproape imposibil să-ți induc o stare de panică.

— Dar m-am panicat atunci când ai ieșit din ceață lângă adăpostul pentru bărci.

— Atunci ai fost luată prin surprindere. Dar instinctul tău ar fi trebuit să-ți spună să te panichezi ori de câte ori eram prin preajma ta. Tu însă n-ai făcut decât să te apropii tot mai mult.

Matthew mă sărută pe creștet și se întoarce la ultima pagină.

Nu știi cum să închei scrisoarea asta când inima mi-e atât de plină. Ultimii șapte ani au fost cei mai fericiți din viața mea.

Nu regret nici măcar o clipă din timpul petrecut împreună cu tine – nu l-aș da nici pentru toată puterea din lume sau pentru o viață lungă și în siguranță fără tine. Nu știm de ce zeița te-a încredințat nouă, dar nu trece o zi fără să-i mulțumim pentru asta.

Mi-am înghițit un hohot de plâns, dar n-am putut opri lacrimile.

Nu te pot feri de provocările cu care te vei confrunta.

Vei cunoaște mari suferințe și mari pericole, dar și mari bucurii. În anii ce vor veni, te vei îndoi poate de tine însăși, dar pe calea asta ai luat-o din clipa în care te-ai născut. Am știut-o de îndată ce ai venit pe lume cu căiță. De atunci, ai rămas între două lumi.

Asta e ceea ce ești, acesta ți-e destinul. Nu lăsa pe nimeni să te împiedice să ți-l îndeplinești.

— Ce-i aia căiță? am întrebat în șoaptă.

— E un sac amniotic încă intact în jurul nou-născutului. Un semn de

noroc, explică Sarah.

Mâna liberă a lui Matthew îmi poposi pe cap, spre ceafă.

— Căița înseamnă mult mai mult decât noroc. În vremurile trecute se credea că prezice nașterea unui mare clarvăzător. Unii o considerau un semn că vei deveni vampir, vrăjitoare sau vârcolac. Îmi zâmbi strâmb.

— Unde e? o întrebă Em pe Sarah.

Eu și Matthew am întors capetele fulgerător, la unison.

— Ce? am întrebat în același timp.

— Căițele au o putere enormă. Stephen și Rebecca ar fi păstrat-o.

Ne-am uitat cu toții la crăpătura din lambriu. O carte de telefon ateriză pe grătarul șemineului cu o bubuitură, stârnind un nor de cenușă în cameră.

— Cum păstrezi o căiță? m-am întrebat cu voce tare. Într-o pungă de plastic sau cum?

— În mod tradițional, pui o coală de hârtie sau o bucată de material textil pe fața bebelușului, iar căița se lipește de ea. Apoi păstrezi hârtia, explică Em.

Toate privirile se întoarseră spre pagina din *Ashmole 782*. Sarah o ridică și o studie îndeaproape. Murmură câteva vorbe, apoi continuă să o examineze.

— Ilustrația asta are ceva ciudat, raportă ea, dar nu are căița Dianei prinsă de ea.

M-am simțit ușurată. Ar fi fost prea mult.

— Așadar asta-i tot sau sora mea mai are și alte secrete pe care ar dori să ni le împărtășească? întrebă mătușa mea pe un ton înverșunat. Matthew se încruntă la ea. Scuze, Diana, murmură Sarah.

— Nu mai e prea mult. Mai rezști, *mon coeur*?

L-am apucat de mâna liberă și am dat din cap că da. Matthew se cocoță pe unul dintre brațele tapisate ale fotoliului, care scârțâi ușor sub greutatea lui.

Încearcă să nu fii prea aspră cu tine însăți în timpul călătoriei tale spre viitor. Rămâi atentă și ai încredere în tine. Nu e un sfat prea grozav, dar este tot ceea ce-ți poate da o mamă. Cu mare greutate ne despărțim de tine, dar singura alternativă este riscul să te pierdem pentru totdeauna. Iartă-ne. Dacă ți-am greșit, a fost pentru că te-am iubit nespus de mult. Mama.

În cameră se instaură tăcerea, până și casa își ținea răsuflarea. Un sunet de durere porni din adâncul meu, chiar înainte ca o lacrimă să-mi cadă din ochi. Se umflă, ajungând de mărimea unei mingi de tenis, și lovi podeaua cu un plesnet. Îmi simțeam picioarele lichide.

— Țineți-vă bine că începe, avertiză Sarah.

Matthew dădu drumul scrisorii și mă culese de pe scaun, purtându-mă în brațe până afară. Mă depuse pe alee, și degetele mele de la picioare se înfipseră în sol. Apa vrăjitoarească ajungea în pământ fără să provoace vreo pagubă, în timp ce lacrimile continuau să-mi curgă. După câteva clipe, mâinile lui Matthew se strecurară în jurul taliei mele, prin spate. Corpul său mă adăposti de restul lumii, iar eu m-am relaxat și m-am sprijinit de pieptul lui.

— Dă tot afară, murmură el, cu buzele lipite de urechea mea.

Apa vrăjitoarească se domoli, lăsând în urmă o senzație dureroasă de pierdere, care n-avea să dispară niciodată complet.

— Aș vrea să fie aici! am strigat eu. Ei ar ști ce să facă.

— Știu că ți-e dor de ei. Dar nici ei nu știau de fapt ce e de făcut. Ca orice părinte, au făcut ce s-au priceput, pe măsură ce lucrurile se întâmplau.

— Mama te-a văzut pe tine și ceea ce ar putea să facă Congregația. A fost o mare clarvăzătoare.

— Și la fel vei fi și tu, într-o zi. Până atunci va trebui să ne descurcăm fără să știm ce ne aduce ziua de mâine. Dar suntem doi. Nu trebuie să o faci de una singură.

Ne-am întors înăuntru, unde Sarah și Em studiau încă pagina de manuscris. Le-am anunțat că aveam nevoie să mai bem niște ceai și niște cafea, iar Matthew mă însoți în bucătărie, deși privirea îi zăbovi pe ilustrația viu colorată.

Bucătăria, ca de obicei, semăna cu un câmp de bătălie. Peste tot zăceau vase murdare. În timp ce cafeaua fierbea, mi-am suflecat mânecele să spăl vasele.

Telefonul lui Matthew îi sună în buzunar. El nu-i dădu atenție, căci ținea morțiș să pună și mai mulți bușteni în șemineul deja supraîncărcat.

— Mai bine ai răspunde, am zis eu, turnând detergent de vase în chiuvetă.

Matthew scoase telefonul. De pe fața lui se vedea limpede că n-ar fi

vrut să răspundă la apel.

— *Oui?*

Era probabil Ysabeau. Ceva se întâmplase, cineva nu era unde ar fi trebuit să fie – mi-a fost imposibil să urmăresc detaliile, date fiind replicile lor rapide, dar enervarea lui Matthew era vădită. Lătră câteva ordine și apoi închise.

— Ysabeau e bine?

Mi-am trecut degetele prin apa caldă, sperând că nu era vorba de o nouă criză.

Mâinile lui Matthew îmi apăsară ușor umerii în jos, masându-mi mușchii încordați.

— Ea e bine. N-are legătură cu ea. Era Alain. Rezolva o afacere pentru familia noastră și s-a trezit într-o situație neașteptată.

— Afacere?

Am luat buretele și am început să spăl vasele.

— Pentru Cavalerii lui Lazăr?

— Da, făcu el scurt.

— Cine-i Alain?

Am pus farfuria curată în suport, la scurs.

— La început a fost scutierul tatălui meu. Philippe nu se descurca fără el, pe timp de pace sau de război, așa că Marthe l-a transformat în vampir. Cunoaște toate aspectele activității frăției. Când tata a murit, Alain mi-a închinat mie loialitatea pe care i-o arătase lui. M-a sunat să mă avertizeze că Marcus nu a fost prea încântat să-mi primească mesajul.

M-am întors să-l privesc în ochi.

— Era același pe care i l-ai spus și lui Baldwin pe aeroportul La Guardia?

Matthew încuviință.

— N-am adus decât necazuri familiei tale.

— Asta nu mai ține de familia de Clermont, Diana. Cavalerii lui Lazăr îi apără pe cei care nu se pot apăra singuri. Marcus știa asta când a acceptat să devină membru.

Telefonul lui Matthew sună din nou.

— Iar ăsta e Marcus.

— Du-te să vorbești cu el singur.

Am făcut semn cu bărbia spre ușă. Matthew mă sărută pe obraz, apoi apăsă pe tasta verde a telefonului și ieși în curtea din spate.

— Bună, Marcus, zise el sumbru.

Am continuat să rotesc apa cu detergent pe deasupra vaselor. Mișcarea aceasta repetitivă reușea să mă aline.

— Unde-i Matthew?

Sarah și Em stăteau în prag, ținându-se de mână.

— Afară, vorbește cu Anglia, am zis, arătând din nou cu capul în direcția ușii din spate.

Sarah scoase altă cană curată din dulap – a patra pe care o folosea în dimineața asta, după numărătoarea mea – și o umplu cu cafea proaspătă. Emily luă ziarul. Dar amândouă fremătau de curiozitate. Ușa din spate se deschise și se închise. M-am pregătit pentru tot ce era mai rău.

— Ce face Marcus?

— El și Miriam sunt în drum spre New York. Au ceva de discutat cu tine.

Chipul lui Matthew arăta ca un nor de furtună.

— Cu mine? Ce anume?

— N-a vrut să-mi spună.

— Cred că Marcus n-a vrut să fii aici de unul singur, înconjurat de vrăjitoare, i-am spus zâmbind, și o parte din tensiunea lui se șterse.

— Vor fi aici la lăsatul serii și vor sta la hanul pe lângă care am trecut când am intrat în oraș. Am să trec diseară să-i văd. Indiferent ce vor să-ți spună, nu e atât de urgent încât să nu poată aștepta până mâine.

Ochii îngrijorați ai lui Matthew se îndreptară iute spre Sarah și Em.

M-am întors din nou spre chiuvetă.

— Sună-l înapoi, Matthew. Ar trebui să vină direct aici.

— Nu vor să deranjeze pe nimeni, spuse el cu tact.

Matthew nu voia s-o supere pe Sarah și pe ceilalți Bishop aducând în casă încă doi vampiri. Dar mama nu l-ar fi lăsat niciodată pe Marcus să bată atâta drum pentru ca apoi să stea la motel.

Marcus era fiul lui Matthew. Era fiul meu.

Degetele începură să mă furnice, iar ceașca pe care o spălam îmi alunecă din mână. Se balansă câteva clipe în apă, apoi se scufundă.

— Fiul meu nu se va caza la hotel. Locul lui e în casa familiei Bishop, iar Miriam n-ar trebui să rămână singură. Stau amândoi aici, și cu asta basta, am zis ferm.

— Fiu? făcu Sarah slab.

— Marcus este fiul lui Matthew, ceea ce înseamnă că e și fiul meu. Adică face parte din familia Bishop, iar casa asta îi aparține și lui tot atât cât și ție sau mie, sau lui Em.

M-am întors să le înfrunt, ținându-mă strâns de mânecile cămășii cu mâinile ude care îmi tremurau.

Bunica apăru de pe hol plutind, ca să vadă ce era cu agitația asta.

— M-ai auzit, bunico? am strigat.

Cred că te-am auzit cu toții, Diana, spuse ea cu voce hârâită.

— Bine. Fără gesturi urâte. Și asta e valabil pentru toți reprezentanții neamului Bishop din casa asta – vii sau morți.

Casa își deschise ușile de la intrare – din față și din spate – într-un gest prematur de bun venit, trimițând un curent de aer răcoros prin încăperile de la parter.

— Unde vor dormi? mormăi Sarah.

— Ei nu dorm, Sarah. Sunt vampiri.

Furnicăturile din degete mi se intensificară.

— Diana, zise Matthew, te rog, îndepărtează-te de chiuvetă. Electricitatea, *mon coeur*.

M-am apucat și mai tare de mâneci. Vârfurile degetelor îmi erau albastre-albastre.

— Am înțeles mesajul, zise Sarah grăbită, văzându-mi mâinile.

— Avem deja un vampir în casă.

— Am să le pregătesc camerele, zise Emily, cu un zâmbet care părea sincer. Mă bucur că vom avea ocazia să-ți cunoaștem fiul, Matthew.

Matthew, care se sprijinise de un bufet vechi de lemn, se îndreptă și veni încet spre mine.

— E în regulă, spuse el, trăgându-mă la distanță de chiuvetă și adăpostindu-mă cu capul sub bărbia sa. Am înțeles ce vrei să spui. O să-l sun pe Marcus și o să-i comunic că sunt bine-veniți aici.

— Nu-i spune că l-am numit fiul meu. Poate nu-și dorește o mamă vitregă.

— Asta vă privește pe voi doi, zise Matthew, încercând să-și înăbușe veselia.

— Ce-i așa haios?

Mi-am ridicat fața să-l privesc.

— După toate cele întâmplate în dimineața asta, singurul lucru care te îngrijorează este dacă Marcus își dorește o mamă vitregă sau nu. Mă deconcerți.

Matthew clătină din cap.

— Toate vrăjitoarele sunt așa surprinzătoare, Sarah, sau doar cele din familia Bishop?

Sarah stătu să se gândească.

— Doar cele din familia Bishop.

M-am întins pe după umărul lui Matthew, cu un zâmbet recunoscător. În jurul mătușilor mele, o mulțime de fantome clătinau din cap solemn, în semn de încuviințare.

Capitolul 35

După ce am terminat de spălat vasele, eu și Matthew am cules scrisoarea mamei mele, biletul misterios și pagina din *Ashmole 782*, le-am dus în sufragerie și le-am întins pe masa mare și uzată. Zilele astea era folosită destul de rar, căci n-avea sens ca doi oameni să stea în capul unei piese de mobilier concepute să deservească pe puțin douăsprezece persoane. Mătușile mele veniră după noi, cu căni de cafea aburindă în mâini.

Sarah și Matthew se aplecară asupra paginii din manuscrisul alchimic.

— De ce e așa grea?

Sarah o ridică și o cântări cu grijă.

— Eu nu simt nicio greutate deosebită, recunosc Matthew, luându-i-o din mâini, dar miroase cumva ciudat.

Sarah o adulmecă îndelung.

— Nu, miroase doar a vechi.

— Nu e doar atât. Știu și eu ce înseamnă mirosul de vechi, zise Matthew sardonice.

Eu și Em, pe de altă parte, eram mai interesate de ciudatul bilet.

— Ce crezi că înseamnă? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun și așezându-mă.

— Nu prea știu. Em ezită. Sângele de obicei înseamnă familie, război sau moarte. Dar absența? Se referă oare la faptul că pagina asta lipsește din carte? Sau îți avertiza pe părinții tăi că nu vor fi lângă tine când vei crește?

— Uită-te la ultimul rând. Părinții mei au descoperit ceva în Africa?

— Sau *tu* ai fost descoperirea vrăjitoarelor? sugeră Em pe un ton blând.

— Ultimul rând trebuie să se refere la faptul că Diana avea să descopere *Ashmole 782*, interveni Matthew, înălțându-și privirea de la imaginea nunții chimice.

— Tu crezi că totul are de-a face cu mine și cu manuscrisul, am mormăit eu. Biletul pomenește de subiectul eseului tău de la All Souls – teama și dorința. Asta nu ți se pare ciudat?

— Nu mai ciudat decât faptul că regina albă din ilustrația asta îmi poartă blazonul. Matthew veni cu anluminura lângă mine.

— Este întruchiparea argintului viu – principiul volatilității în alchimie, am spus eu.

— Argintul viu? Matthew păru amuzat. Un soi de perpetuum mobile al metalelor.

— Da, poți să-i spui și așa. Am zâmbit și eu, gândindu-mă la mingea de energie pe care i-o dădusem.

— Iar regele roșu?

— E stabil și solid. M-am încruntat. Dar el ar trebui să fie soarele, care de obicei nu e înfățișat în veșminte negre și roșii. În general, e doar roșu.

— Deci poate că regele nu sunt eu, iar regina nu ești tu.

Matthew atinse delicat cu vârful degetului chipul reginei albe.

— Poate, am zis încet, amintindu-mi de un pasaj din *Aurora consurgens* a lui Matthew.

„Veniți la mine, voi, toate făpturile, și ascultați-mă, voi toți cei ce sălășluiți pe lume: iubitul meu cel roșu m-a chemat. M-a căutat și m-a găsit. Eu sunt floarea câmpului, crinul care crește în vale. Eu sunt mama iubirii adevărate, a fricii, a înțelegerii și a binecuvântatei speranțe.“

— Ce e asta? Matthew îmi atinse fața. Sună biblic, dar nu recunosc citatul.

— E unul dintre pasajele referitoare la nunta chimică din *Aurora consurgens*.

Privirile ni se întâlniră. Ne-am privit lung. Când atmosfera deveni încărcată, am schimbat subiectul.

— Oare ce voia să spună tata când a zis că va trebui să călătorim departe ca să deslușim semnificația ilustrației?

— Plicul a venit din Israel. Poate că Stephen voia să spună să ne întoarcem acolo.

— Sunt o mulțime de manuscrise alchimice la Ierusalim, la Universitatea Evreiască. Majoritatea i-au aparținut lui Isaac Newton.

Dată fiind întâmplarea petrecută cu Matthew acolo, fără a mai pomeni de istoria Cavalerilor lui Lazăr, nu era un oraș pe care abia să

aștept să-l vizitez.

— O excursie până în Israel nu însemna să călătorească departe pentru tatăl tău, zise Sarah, așezându-se vizavi de noi.

Em ocoli masa și i se alătură.

— Dar ce ar fi însemnat? Matthew luă scrisoarea mamei și scană ultima pagină, în căutare de noi indicii.

— Pustiurile din Australia. Wyoming. Mali. Astea erau locurile sale preferate pentru călătoria în timp.

Cuvântul mă săgetă cu aceeași intensitate ca și „legată printr-o vrăjă”, pe care le auzisem cu doar câteva zile în urmă. Știam că unele vrăjitoare pot călători între trecut, prezent și viitor, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte să întreb dacă cineva din propria mea familie avusese capacitatea asta. Era rară – aproape la fel de rară ca focul vrăjitoresc.

— Stephen Proctor putea călători în timp?

Vocea lui Matthew deveni intenționat egală, așa cum era adesea când cineva pomenea de magie.

Sarah încuviință.

— Da. Stephen călătorea în trecut sau în viitor cel puțin o dată pe an, de obicei după convenția anuală a antropologilor, din decembrie.

— E ceva pe spatele scrisorii Rebeccăi. Em își îndoi capul într-o parte ca să vadă sub foaie.

Matthew o întoarse repede.

— Am lăsat pagina din mână ca să te scot afară când a izbucnit apa vrăjitorească. N-am văzut asta. Nu e scrisul mamei tale, zise el, întinzându-mi foaia.

Scrisul caligrafiat cu creionul avea bucle alungite și țepoase.

Ține minte, Diana: Cea mai frumoasă și mai profundă trăire omenească este misterul. Este emoția fundamentală care stă la baza artei și a științei autentice. Cine nu știe asta și nu se mai poate minuna, nu mai poate fi uimit, e ca și mort, iar ochii săi sunt încețoșați.

Mai văzusem scrisul acesta undeva înainte. Am scormonit prin imagini, în adâncurile memoriei, încercând să-i descopăr sursa, dar fără succes.

— Cine ar fi scris un citat din Albert Einstein pe spatele scrisorii de

la mama? le-am întrebat pe Sarah și pe Em, înclinând foaia ca să poată vedea ele, și surprinsă din nou de cât îmi era de familiară grafia textului.

— Seamănă cu scrisul tatălui tău. Lua lecții de calligrafie. Rebecca râdea de el din cauza asta. Literele arătau foarte demodat.

Încet, am întors pagina, analizând din nou grafia notei. Stilul ținea într-adevăr de secolul al nouăsprezecelea și semăna cu scrisul funcționarilor care compilau cataloagele din Biblioteca Bodleiană pe vremea reginei Victoria. Am încremenit o clipă, m-am uitat mai atent la scris și apoi am clătinat din cap.

— Nu, nu se poate.

Tatăl meu n-avea cum să fi fost unul dintre bibliotecarii aceia și să fi scris subtitlul din secolul al nouăsprezecelea pe *Ashmole 782*.

Dar tata putea călători în timp. Iar mesajul din Einstein îmi era neîndoielnic adresat. Am dat drumul foii pe masă și mi-am cuprins capul în mâini.

Matthew se așeză lângă mine și așteptă. Sarah scoase o exclamație de nerăbdare, dar el o reduse la tăcere cu un gest decisiv. Când am simțit că nu mi se mai învârtește capul, am spus:

— Pe prima pagină a manuscrisului erau două inscripții – una în cerneală, scrisă de Elias Ashmole: *Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a omului*. Cealaltă fusese adăugată de altă mână, cu creionul: *în două părți: prima anatomică, cea de a doua, psihologică*.

— Cea de-a doua inscripție trebuie să fi fost scrisă mult mai târziu, observă Matthew. Pe vremea lui Ashmole nu exista termenul „psihologie”.

— Am crezut că data din secolul al nouăsprezecelea. Am tras nota tatei spre mine. Dar biletul ăsta mă face să cred că a scris-o tata.

În încăperea se lăsă tăcerea.

— Atinge cuvintele, sugerează Sarah în cele din urmă. Vezi ce altceva îți mai spun.

Degetele mele trecură ușor pe deasupra literelor scrise în creion. Din pagină răsăriră mai multe imagini – tata într-o redingotă neagră cu revere late și o eșarfă neagră înnodată sus, aplecat deasupra unui birou acoperit cu cărți; tata în biroul său de acasă, în haina sa obișnuită de catifea reiată, scriind o notă cu un creion, în timp ce mama se uita peste umărul lui, lăcrimând.

— El a fost. Am ridicat degetele de pe pagină, tremurând vizibil.

Matthew îmi luă mâna într-a sa.

— Gata, *ma lionne*, destul curaj pentru o zi.

— Dar nu tatăl tău a desprins foaia cu nunta chemică din cartea de la bibliotecă, medită Em. Deci, ce căuta el acolo?

— Stephen Proctor vrăjea *Ashmole 782* astfel încât nimeni în afară de fiica sa să nu-l poată chema din depozit.

Matthew părea sigur.

— Deci de-asta m-a recunoscut vraja. Dar de ce n-a mai reacționat la fel când am rechemat manuscrisul?

— Nu aveai nevoie de el. A, îl *voiai*, zise Matthew cu un zâmbet ironic, când am deschis gura să protestez, dar asta e altceva. Amintește-ți, părinții tăi ți-au legat magia cu o vrajă care face ca puterea ta să nu poată fi silită să se manifeste. Vraja asupra manuscrisului a fost similară.

— Când am chemat prima dată *Ashmole 782*, n-aveam nevoie decât să bifez o listă de titluri. E greu de crezut că ceva atât de insignifiant ar putea declanșa o asemenea reacție.

— Mama și tatăl tău nu puteau să prevadă totul – de pildă, faptul că vei fi istoric al alchimiei și că vei lucra frecvent în Biblioteca Bodleiană. Rebecca putea și ea să călătorească în timp? o întrebă Matthew pe Sarah.

— Nu. E o însușire rară, desigur, și majoritatea celor care sunt buni la așa ceva se pricep și la vrăjitorie. Fără vrăjile și măsurile de precauție potrivite, poți sfârși cu ușurință într-un loc unde n-ai fi vrut să ajungi, indiferent câtă putere ai.

— Da, zise Matthew sec. Îmi amintesc o grămadă de epoci și de locuri pe care oricine și-ar dori să le evite.

— Rebecca îl însoțea pe Stephen uneori, dar el trebuia s-o ducă și pe ea. Sarah îi zâmbi lui Em. Îți aduci aminte de Viena? Stephen a vrut s-o ducă să danseze vals. Rebecca și-a bătut capul un an întreg ce bonetă să poarte în călătorie.

— Ai nevoie de trei obiecte din timpul și din locul în care vrei să ajungi. Te ajută să nu te rătăcești, continuă Em.

— Dacă vrei să ajungi în viitor, trebuie să folosești vrăjitoria. E singurul lucru care te poate îndruma.

Sarah luă în mână ilustrația nunții chimice. Își pierduse deja interesul față de călătoriile în timp.

— Unicornul de ce apare?

— Lasă unicornul, Sarah, am zis eu cu nerăbdare. Tata n-avea cum să vrea ca eu să mă întorc în trecut și să iau manuscrisul. Ce credea, că o să călătoresc în timp și o să pun mâna pe el înainte să fi fost vrăjit? Dacă dau peste Matthew acolo, din întâmplare? În mod sigur, asta ar da peste cap continuumul spațiu-timp.

— Ah, relativitatea! Vocea lui Sarah era disprețuitoare. O teorie care are limitele ei.

— Stephen spunea mereu că a călători în timp e ca și cum ai schimba trenurile, zise Em. Cobori dintr-un tren, apoi aștepti în gară până când se găsește un loc și pentru tine într-un altul. Când călătorești în timp, te desprinzi de aici și acum și ești ținut în afara timpului până când se face loc pentru tine în altă parte.

— Seamănă cu felul în care își schimbă viețile vampirii, medită Matthew. Abandonăm o viață – ne aranjăm o moarte, o dispariție, o schimbare de domiciliu – și căutăm una nouă. Ați fi surprinse să aflați cât de ușor renunță unii la casele, la slujbele și la familiile lor.

— Cu siguranță, cineva observă totuși că John Smith pe care îl știau săptămâna trecută nu mai arată la fel, am protestat eu.

— Asta e și mai uimitor, admise Matthew.

— Atâta timp cât alegi cu grijă, nimeni nu comentează. Câțiva ani în Țara Sfântă, o boală care-ți amenință viața, posibilitatea pierderii unei moșteniri – toate sunt pretexte excelente pentru ca oamenii și celelalte făpturi să nu-și bată capul.

— Ei bine, indiferent că e posibil sau nu în general, eu nu pot călători în timp. Raportul ADN nu pomenea nimic despre asta.

— Sigur că poți. Ai făcut-o de când erai mică. Sarah folosi un ton arogant ca să discrediteze descoperirile științifice ale lui Matthew.

— Prima dată aveai trei ani. Părinții tăi s-au speriat de moarte, au anunțat poliția – a ieșit ditamai scandalul. După patru ore, te-au găsit pe scaunul înalt din bucătărie, mâncând o felie de tort aniversar. Probabil că îți fusese foame și te întorseseseși la petrecerea de ziua ta. După asta, ori de câte ori dispăreai, ne închipuiam că ești în alt timp și că o să apari până la urmă. Și dispăreai des.

Îngrijorarea mea la ideea că un copil putea călători în timp făcu loc conștientizării faptului că aveam puterea de a răspunde oricărei întrebări legate de istorie. M-am înseninat.

Matthew își dăduse deja seama de asta și mă aștepta răbdător să-l

ajung din urmă.

— Indiferent ce-a vrut tatăl tău, n-ai să te întorci în 1859, zise el ferm, întorcând scaunul spre mine, ca să mă privească drept în ochi. Timpul nu este ceva în care să te amesteci, s-a înțeles?

Chiar și după ce l-am asigurat că voi rămâne în prezent, nimeni nu mă mai lăsă vreo clipă singură. Mă treceau în tăcere de la unul la altul, într-o coregrafie demnă de un spectacol de pe Broadway. Em mă urmă la etaj să se asigure că aveam prosoape, deși știam perfect unde e dulapul cu albituri. Când am ieșit din baie, Matthew stătea întins pe pat și-și făcea de lucru cu telefonul. Rămase la etaj când am coborât să-mi fac o ceașcă de ceai, știind că Sarah și Em mă vor aștepta în camera de zi.

Am luat în mână cutia de tablă de la Marthe și m-am simțit vinovată că ieri uitasem de ceai și-mi încălcasem promisiunea față de ea. Hotărâtă să beau azi, am umplut ceainicul și am deschis cutia.

Mirosul rutei îmi stârni brusc amintirea vie a felului cum fusesem luată pe sus de Satu. Am apucat capacul mai strâns și m-am concentrat asupra altor scene și a unor amintiri mai fericite de la Sept-Tours. Îmi era dor de zidurile sale cenușii de piatră, de grădini, de Marthe, de Rakasa – până și de Ysabeau.

— De unde ai luat ceaiul ăsta, Diana? mă întrebă Sarah, arătând spre cutia de metal, în timp ce intra în bucătărie.

— L-am preparat împreună cu Marthe.

— Menajera mamei lui? Cea care ți-a pregătit leacurile pentru spate?

— *Marthe* este menajera lui *Ysabeau*, da. Le-am accentuat ușor numele. Vampirii au nume, la fel ca vrăjitoarele. Va trebui să le înveți.

Sarah pufni.

— M-aș fi așteptat să te duci la doctor pentru o rețetă, nu să contezi pe leacuri băbești din plante.

— Domnul doctor Fowler își va face timp pentru tine, dacă vrei ceva mai sigur. Em intrase și ea. Nici măcar Sarah nu e o mare susținătoare a contracepției pe bază de plante.

Mi-am ascuns confuzia dând drumul unui săculeț cu ceai în cană, golindu-mi mintea și ascunzându-mi chipul.

— Ceaiul ăsta e suficient. N-am de ce să merg la domnul Fowler.

— Așa e. N-ai de ce să-ți faci griji dacă te culci cu un vampir. Nu se pot reproduce – cel puțin, nu într-un mod care să poată fi prevenit prin

contracepție. Singura ta grijă e să nu-ți înfigă dinții în gât.

— Știu, Sarah.

Dar nu știam. De ce mă învățase Marthe cu atâta atenție cum să fac un ceai complet inutil? Matthew îmi spusese limpede că nu poate procrea precum cei cu sânge cald. În pofida promisiunii făcute lui Marthe, am răsturnat ceaiul pe jumătate preparat din ceașcă în chiuvetă și am aruncat săculețul la gunoi. Cutia am pus-o pe raftul cel mai de sus al dulapului, unde avea să fie ferită de privirile altora.

După-amiaza târziu, în ciuda numeroaselor discuții despre notă, scrisoare și ilustrația alchimică, tot nu reușisem să înțelegem mai bine misterul ce învăluia *Ashmole 782* și legătura tatălui meu cu el. Mătușile mele începură să prepare cina, cu alte cuvinte, Em se apucase să frigă un pui, în timp ce Sarah își turna un pahar de burbon și comentă că se gătesc prea multe legume. Matthew dădea târcoale bucătăriei, neobișnuit de agitat.

— Vino, zise el, luându-mă de mână. Ai nevoie de mișcare.

De fapt, el era cel care avea nevoie să ia aer, nu eu, dar ideea de a ieși era tentantă. Căutând prin dulapul din holul mic, am dat peste o pereche veche de-a mea de pantofi sport. Erau uzați, dar îmi veneau mai bine decât cizmele de cauciuc ale lui Sarah.

Abia ajunseserăm la primii meri când Matthew mă răsuci și mă lipi de unul dintre trunchiurile bătrâne și noduroase. Coroana joasă ne ascundea vederii celor din casă.

În ciuda faptului că mă simțeam prinsă în capcană, nu izbucni nicio rafală de vânt vrăjitoresc. Apărură în schimb tot felul de senzații.

— Dumnezeuule, ce aglomerată-i casa aia! zise Matthew, făcând pauză doar atât cât să vorbească înainte să-și lipească din nou cu putere buzele de ale mele.

Avuseserăm parte de prea puțin timp singuri de când se întorsese de la Oxford. Părea că trecuse o viață întreagă de atunci, deși erau doar câteva zile. Îmi strecură o mână în blugi și degetele sale răcoroase pe pielea mea goală mă făcură să mă înfiorez de plăcere. Atunci mă trase mai aproape, căutând cu cealaltă mână rotunjimile unui sân. Ne-am lipit trupurile apăsând unul de celălalt, dar Matthew continua să încerce noi moduri de apropiere.

În cele din urmă, nu ne rămase decât o singură posibilitate. O clipă păru că Matthew are de gând să consume căsătoria noastră într-un mod foarte tradițional – afară, în picioare, în vârtoarea nevoii fizice.

Dar își recăpăta controlul și se trase înapoi.

— Nu așa, zise el răgușit, cu ochii perfect negri.

— Nu-mi pasă.

L-am tras din nou spre mine.

— Mie, da. Expiră ușor, treptat – de fapt, era oftatul unui vampir. Când vom face dragoste pentru prima oară, vreau să fii numai cu mine – nu înconjurată de alți oameni. Și voi vrea să te am mai mult timp decât cele câteva clipe furate pe care le-am avea acum, crede-mă.

— Și eu te doresc, am spus, și nu mă caracterizează răbdarea.

Buzele i se ridicară într-un zâmbet și Matthew scoase un sunet ușor, aprobator.

Îmi mângâie cu degetul mare scobitura gâtului, făcând să-mi clocotească sângele în vine. Își lipi apoi buzele de locul în care mă atinsese, apăsându-le ușor peste tresărirea pulsului, și se apucă să urmărească o venă care o lua în sus pe gât, până spre ureche.

— Îmi place nespus să învăț unde-ți place să fii atinsă. Aici, de pildă. Matthew mă sărută în spatele urechii. Și aici. Buzele lui trecură la pleoapele mele, făcându-mă să scot un geamăt ușor de plăcere. Și aici. Își trecu degetul mare peste buza mea inferioară.

— Matthew, am șoptit, implorându-l din priviri.

— Ce e, *mon coeur*?

Privea fascinat cum atingerea lui atrăgea la suprafața pielii mele valuri de sânge proaspăt.

N-am răspuns, dar l-am tras spre mine, fără să-mi pese de frig, de întunericul tot mai dens și de scoarța aspră de sub spatele meu dureros. Am rămas acolo până când Sarah ne strigă de pe verandă.

— N-ați ajuns prea departe, nu-i așa? Hohotul ei de râs răsună limpede peste câmp. Asta nu prea se poate socoti mișcare.

M-am simțit ca o școlăriță prinsă giugiulindu-se pe alee. Mi-am tras hanoracul pe mine și m-am îndreptat spre casă. Matthew mă urmă, chicotind.

— Arăți mulțumit de tine, zise Sarah când îl văzu intrând în bucătărie.

Așa cum stătea în picioare în lumina puternică, Matthew arăta a vampir din cap până-n picioare – și încă a unul satisfăcut de sine. Dar nu mai avea privirea aceea neliniștită, lucru pentru care eram recunoscătoare.

— Lasă-l în pace. Tonul lui Emily era deosebit de aspru. Îmi întinse

castronul cu salată și mă îndrumă spre masa din camera de zi, unde mâneam de obicei. Și noi am încercat de multe ori trunchiul ăla de măr când Diana era copil.

— Uff, zise Sarah. Luă trei pahare de vin și le flutură înspre Matthew. Mai ai ceva din vinul ăla, Casanova?

— Sunt francez, Sarah, nu italian. Și sunt vampir. Întotdeauna am vin, zise Matthew cu un zâmbet șiret. Și nici nu suntem în pericol să rămânem fără. Ne mai aduce Marcus. El nu e, din păcate, nici francez, nici italian, dar i-am dat o educație care să compenseze acest neajuns.

Ne-am așezat la masă, iar noi, vrăjitoarele, ne-am apucat să vandalizăm puiul fript și cartofii lui Em. Tabitha ședea lângă Matthew și-și legăna coada peste tălpile lui o dată la câteva minute, într-o atitudine de flirt. El îi tot turna vin lui Sarah, în timp ce eu sorbeam dintr-al meu. Em îl tot întreba dacă nu vrea să guste și el ceva, dar Matthew refuză.

— Nu mi-e foame, Em, dar îți mulțumesc.

— Există ceva ce ai *mânca*?

Em nu era obișnuită să i se refuze mâncarea.

— Nuci și alune, am zis eu pe un ton ferm. Dacă vrei să-i cumperi de mâncare, ia-i nuci și alune.

Em ezită.

— Dar carne crudă?

Matthew mă strânse de mână înainte ca eu să apuc să replic.

— Dacă vrei să mă hrănești, carnea negătită este foarte bună. Îmi place și supa de carne – simplă, fără legume.

— Asta mănâncă și fiul tău, și colega voastră sau astea sunt doar preferințele tale?

Acum abia înțelegeam nerăbdarea lui Matthew față de întrebările mele de mai demult despre modul lui de trai și obiceiurile sale alimentare.

— Cam asta mănâcăm când suntem printre ființe cu sânge cald.

Matthew îmi dădu drumul la mână și își mai turnă niște vin.

— Înseamnă că stați mult prin baruri, cu vinul și alunele alea, remarcă Sarah.

Em puse furculița deoparte și se holbă la ea.

— Ce-am zis? întrebă Sarah.

— Sarah Bishop, dacă ne vei face de rușine în fața fiului lui Matthew, n-am să te iert niciodată.

Chicotelile mele se transformară repede în hohote de râs. Sarah mi se alătură prima, urmată de Em. Matthew se uita la noi și zâmbea, ca și cum ar fi ajuns din greșeală într-o casă de nebuni, dar era prea politicos ca să zică ceva.

Când râsetele încetară, Matthew se întoarse spre Sarah.

— Mă întrebam dacă aș putea să folosesc camera ta de lucru ca să analizez pigmentii folosiți în ilustrația nunții chimice. Poate ne vor spune unde și când a fost făcută.

— Să nu cumva să iei ceva din anluminură! Istoricul din mine se revoltă, îngrozit de idee.

— Nu va păți nimic, zise Matthew blând. Știu cum să analizez dovezi minuscule.

— Nu! Ar trebui s-o lăsăm în pace până când vom ști cu ce se mănâncă.

— Nu fi așa de înțepată, Diana! În plus, e un pic cam târziu pentru asta, după ce tu singură ai returnat cartea cu mâna ta. Sarah se ridică și ochii i se însuflețiră. Să vedem dacă ne poate ajuta cartea noastră de bucate.

— Măi să fie! zise Em pe sub mustață. De-acum ești de-al nostru, Matthew.

Sarah dispăru în camera ei de lucru și se întoarse cu o carte legată în piele, de mărimea unei Biblii de familie. Între copertele ei erau strânse toată învățătura și toate tradițiile familiei Bishop, transmise de la o vrăjitoare la alta timp de aproape patru sute de ani. Primul nume ce apărea în carte era Rebecca, alături de anul 1617, scris cu înflorituri rotunjite. Alte nume ocupau prima pagină, pe două coloane, fiecare scris cu o cerneală un pic diferită și având o altă dată în dreptul său. Înșiruirea continua și pe cealaltă față a foii. Susannah, Elizabeth, Margaret, Rebecca și Sarah erau cel mai des întâlnite. Mătușa mea nu arăta nimănui cartea asta – nici măcar altor vrăjitoare. Trebuia să fi membru al familiei ca să-i vezi „cartea de bucate”.

— Ce-i asta, Sarah?

Nările lui Matthew fremătară dând de mirosul de hârtie veche, ierburi și fum care ieși din ea când mătușa mea deschise cartea.

— Cartea de vrăji a familiei Bishop. Sarah îi arată primul nume. I-a aparținut Rebeccăi Davies, străbunica lui Bridget Bishop, apoi mamei ei, Rebecca Playfer. Bridget i-a predat cartea primei sale fiice, născute din flori în Anglia, pe la 1650. Bridget era încă o adolescentă pe atunci

și și-a numit fata după mama și după bunica ei. Pentru că n-a reușit să o crească singură, a încredințat-o unei familii din Londra. Sarah scoase un sunet de dezgust. Zvonurile despre imoralitatea ei au urmărit-o tot restul vieții. Mai târziu, fiica ei Rebecca i s-a alăturat și a lucrat în taverna mamei sale. Pe atunci Bridget era la al doilea mariaj și avea o altă fiică, Christian.

— Și voi vă trageți din Christian Bishop? întrebă Matthew.

Sarah clătină din cap.

— Christian Oliver, vrei să spui – fiica lui Bridget din cea de-a doua căsătorie. Nu, strămoașa noastră e Rebecca. După ce Bridget a fost executată, Rebecca și-a schimbat numele în Bishop. Era văduvă, n-avea un soț care să se împotrivescă. A fost un act de sfidare.

Matthew îmi aruncă o privire lungă. Sfidarea, părea el a spune, era cu siguranță o caracteristică genetică.

— Nimeni nu-și amintește toate numele lui Bridget Bishop – a fost căsătorită de trei ori, continuă Sarah. Toată lumea știe doar numele pe care-l purta când a fost găsită vinovată de vrăjitorie și executată. De atunci, femeile din familie au păstrat numele Bishop, indiferent dacă s-au căsătorit sau cine le-a fost tată.

— Am citit despre moartea lui Bridget la scurt timp după ce s-a petrecut, zise Matthew încet. A fost o perioadă sumbră pentru toate făpturile neomenești. Chiar dacă noua știință părea să risipească toate misterele lumii, oamenii încă erau convingși că pretutindeni în jurul lor mișună forțe nevăzute. Și, desigur, aveau dreptate.

— Ei bine, distanța dintre ceea ce le promitea știința și ceea ce le spunea bunul simț a dus la moartea a sute de vrăjitoare.

Sarah începu să dea paginile cărții de vrăji.

— Ce cauți? am întrebat, încruntându-mă.

— S-a priceput cineva din neamul nostru la conservarea manuscriselor? Dacă nu, nu vei găsi prea mult ajutor în cartea aia de vrăji.

— Tu nu știi ce e în cartea asta de vrăji, domnișoară, zise Sarah senină. N-ai manifestat niciodată nici cea mai mică urmă de interes față de ea.

Am strâns buzele într-o linie subțire.

— N-am să las pe nimeni să deterioreze manuscrisul.

— Ah, iat-o! Sarah arătă triumfătoare spre cartea de vrăji. Una dintre vrăjile lui Margaret Bishop, din anii 1780. Era o vrăjitoare

puternică. „Metoda mea de a desluși locurile neclare de pe hârtie sau din țesături.“ De aici vom porni.

Se ridică, marcând locul cu degetul.

— Dacă poți cumva... am început.

— Te-am auzit de prima dată, Diana. Asta e o vrajă care produce vapori. Doar aerul va atinge prețioasa ta pagină. Nu te mai agita!

— Mă duc s-o aduc, spuse Matthew grăbit.

I-am aruncat o privire dușmănoasă.

După ce se întoarse din sufragerie purtând cu grijă fila pe palme, el și Sarah intrară în cămară împreună. Mătușa mea nu mai termina de vorbit, iar Matthew o asculta cu atenție.

— Cine și-ar fi închipuit? zise Em, clătînând din cap.

Am spălat cu ea vasele de la cină și tocmai începuserăm să facem curat prin camera de zi, care arăta precum scena unei crime, când o pereche de faruri mătură aleea.

— Au venit.

Mi se strânse stomacul.

— Va fi bine, scumpo. Sunt rudele lui Matthew. Em mă strânse de braț încurajator.

Când am ajuns la ușa de la intrare, Marcus și Miriam coborau din mașină. Miriam arăta ciudat și nelalocul ei într-un pulover subțire, maro, cu mânecile suflecate până la coate, o fustă scurtă și botine. Ochii săi negri măsurau ferma și împrejurimile într-o atitudine de neîncredere. Marcus observa arhitectura casei și adulmeca vântul – care aducea neîndoielnic miros de cafea și de vrăjitoare. Era îmbrăcat cu un tricou cu mânecă scurtă de la un concert din 1982 și o pereche de blugi.

Când ușa se deschise, ochii albaștri ai lui Marcus îi întâlniră pe ai mei și străluciră poznaș.

— Bună, mamă, am venit acasă!

— Ți-a spus? am vrut să știu, furioasă pe Matthew că nu ținea cont de dorințele mele.

— Ce să-mi spună?

Fruntea lui Marcus se încreți de nedumerire.

— Nimic, am murmurat. Bună, Marcus, bună, Miriam.

— Bună ziua, Diana.

Trăsăturile frumoase ale lui Miriam erau urâțite de expresia lor obișnuită, dezaprobatore.

— Frumoasă casă.

Marcus se îndreptă spre scările verandei. În mână ținea o sticlă maronie. Sub luminile verandei, părul său auriu și pielea albă, satinată, străluceau.

— Intrați, bine ați venit!

L-am tras repede înăuntru, sperând că nimeni dintre cei care treceau cu mașina pe lângă casa noastră nu-l zărise.

— Cum te simți, Diana?

În ochii lui Marcus se citea îngrijorarea, iar nasul îi fremătă ca să-mi înregistreze mirosul. Matthew îi spusese despre La Pierre.

— Sunt bine.

La etaj, o ușă se trânti cu putere.

— Fără prostii! Vorbesc foarte serios! am strigat eu.

— Despre ce?

Miriam se opri brusc, iar buclele negre i se mișcă pe spate ca niște șerpi.

— Nimic. Nu vă faceți griji.

Acum, că amândoi vampirii ajunseseră în siguranță între pereții ei, casa oftă.

— Nimic?

Miriam auzise și ea oftatul și înălță din sprâncene.

— Casa se tulbură un pic atunci când vine cineva în vizită, atâta tot.

Miriam privi în susul scării și adulmecă.

— Câți locuitori are?

Era o întrebare simplă, dar fără un răspuns simplu.

— Nu sunt sigură, am zis scurt, trăgând o geantă de pânză spre scări. Ce aveți aici?

— E geanta lui Miriam. Dă-mi voie.

Marcus o săltă cu degetul arătător, fără probleme.

Am urcat să le arăt camerele. Em îl întrebasese deschis pe Matthew dacă cei doi aveau să împartă patul. Întâi, el se arătase surprins de întrebarea nelalocul ei, apoi izbucnise în hohote de râs și o asigurase că, dacă cei doi nu erau despărțiți, de dimineață unul dintre ei ar fi fost găsit mort. Din când în când, pe parcursul zilei, chicotise pe înfundate, zicând: „Marcus și Miriam. Ce idee“.

Marcus avea să stea în camera de oaspeți care îi aparținuse lui Em, pe Miriam o instalaserăm în vechea mea cameră din pod. Pe paturi îi așteptau teancuri de prosoape pufoase, și i-am arătat fiecăruia unde

era baia. Nu erau necesare prea multe eforturi ca să asiguri confortul unor oaspeți vampiri – nu le puteai oferi de mâncare sau un loc pentru odihnă, sau alte lucruri care ofereau îndeobște confort altor făpturi. Din fericire, casa nu produsese apariții spectrale sau căderi de tencuială care să arate că prezența lor îi provoca neplăcere.

Matthew știa cu siguranță că sosiseră fiul său și Miriam, dar camera era suficient de retrasă pentru ca Sarah să nu-și dea seama. Când i-am condus pe lângă cămară, Elizabeth pândea de după ușă, cu ochi mari ca de bufniță.

— Du-te și găsește-o pe bunica. M-am întors spre Marcus și spre Miriam. Scuze, avem fantome.

Marcus simulă un acces de tuse ca să-și ascundă râsul.

— Toți strămoșii voștri trăiesc cu voi?

Gândindu-mă la părinții mei, am clătinat din cap.

— Păcat, murmură el.

Em aștepta în camera de zi, cu un zâmbet larg și sincer.

— Tu trebuie să fii Marcus, zise ea, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna. Eu sunt Emily Mather.

— Em, ea e colega lui Matthew, Miriam Shephard.

Miriam făcu un pas în față. Deși ea și Em aveau amândouă osatura fină, Miriam semăna cu o păpușă de porțelan în comparație cu musafira ei.

— Bine ai venit, Miriam! zise Em, privind-o cu un zâmbet. Vrea vreunul din voi să bea ceva? Matthew a deschis o sticlă de vin.

Se purta pe deplin firească, de parcă ar fi avut tot timpul oaspeți vampiri. Și Marcus, și Miriam clătinară din cap.

— Unde-i Matthew? întrebă Miriam, arătând limpede ce priorități avea. Simțurile ei agere captau detaliile noului mediu. Îl aud.

I-am condus spre ușa veche de lemn care păzea sanctuarul lui Sarah. Marcus și Miriam continuau să adulmece toate mirosurile din casa Bishop – mâncarea, hainele, vrăjitoarele, cafeaua și pisica.

Tabitha ieși miorlăind furios din umbra de lângă șemineu, repezindu-se direct la Miriam, ca și cum i-ar fi fost dușmancă de moarte.

Miriam șuieră, iar Tabitha îngheță în plină fugă. Se evaluă una pe alta, ca de la prădător la prădător. Tabitha își feri prima privire când, după câteva clipe lungi, descoperi că avea nevoie urgentă să se lingă, în semn de recunoaștere tăcută a faptului că nu mai era singura femelă

care conta în casă.

— Ea e Tabitha, am spus moale. S-a atașat mult de Matthew.

În cămară, Matthew și Sarah erau aplecați, cu chipurile extaziate, deasupra unui creuzet plin cu ceva, pus pe un reșou vechi. Mănunchiuri de plante uscate atârnav de grinzi, iar cuptoarele uriașe, înalte de un stat de om, așteptau parcă să fie întrebuițate să agațe cazane grele în cârligele lor de fier deasupra cărbunilor.

— Floarea de *Euphrasia* este esențială, explica Sarah ca o directoare de școală. Limpezește vederea.

— Miroase groaznic, remarcă Miriam, strâmbând din năsuc și apropiindu-se.

Chipul lui Matthew se întunecă.

— Bună ziua, Matthew, spuse Marcus pe un ton calm.

— Bună, Marcus, replică tatăl său.

Sarah se ridică și-i examinează pe cei mai noi membri ai gospodăriei, care străluceau amândoi. Lumina difuză din cămară nu făcea decât să accentueze paloarea lor nefirească și efectul izbitor al pupilelor lor dilatate.

— Pe zeiță, cum poate cineva să creadă că sunteți oameni?

— Asta a fost întotdeauna o taină pentru mine, zise Miriam, studiind-o și ea pe Sarah cu același interes. Nici tu nu ești chiar genul care trece neobservată, cu părul ăsta roșu și mirosul de măselariță pe care-l degaji în valuri. Eu sunt Miriam Shephard.

Eu și Matthew ne-am privit lung, întrebându-ne cum vor reuși Miriam și Sarah să coexiste pașnic sub același acoperiș.

— Bine ai venit în casa familiei Bishop, Miriam. Sarah își miji ochii, și Miriam îi răspunse în același fel. Mătușa mea își îndreptă apoi atenția asupra lui Marcus. Deci tu ești copilul lui.

Ca de obicei, n-avea deloc răbdare pentru politețuri.

— Da, sunt fiul lui Matthew.

Marcus, care arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, îi întinse încet sticla maronie pe care o ținuse în mână.

— Tiza ta era și ea vindecătoare, ca tine. Sarah Bishop m-a învățat cum să pun la loc un picior rupt după bătălia de la Bunker Hill⁶⁹. Și

---

⁶⁹ Bătălie în cadrul Războiului pentru Independență al coloniilor americane (17 iunie 1775) (n.tr.)

acum o fac tot așa cum mi-a arătat ea.

Două picioare în încălțări butucănoase se legănară peste marginea podului din cămară.

„Să sperăm că acum are mai multă forță decât pe vremea aia”, spuse o femeie care arăta întocmai ca Sarah.

— Whisky, zise Sarah, mutându-și privirea de la sticlă la fiul meu cu admirație.

— Îi plăcea tăria. M-am gândit că poate-ți place și ție.

Ambele Sarah Bishop încuviințară.

— Te-ai gândit bine, zise mătușa mea.

— Cum merge cu poțiunea? am întrebat eu, încercând să nu strănut în atmosfera încărcată.

— Trebuie să stea la macerat nouă ore, zise Sarah. Apoi o fierbem din nou, trecem manuscrisul prin vapori și vedem ce iese. Aruncă o otheadă sticlei de whisky.

— Atunci hai să luăm o pauză. Dacă vrei, pot s-o desfac eu, sugeră Matthew, făcând un gest spre sticlă.

— Nu te supăra, dar vreau s-o desfac eu. Sarah luă sticla de la Marcus. Mulțumesc, Marcus.

Opri reșoul și puse un capac pe creuzet, apoi o luă cu toții spre bucătărie. Matthew își turnă niște vin, le oferă și lui Miriam și lui Marcus, care refuzară din nou, și-i puse niște whisky lui Sarah. Eu mi-am făcut un ceai – niște Lipton obișnuit de la băcănie –, în timp ce Matthew îi întreba pe ceilalți vampiri cum călătoriseră și ce se mai întâmplase în laborator.

În vocea lui Matthew nu se simțea nicio urmă de căldură sau vreun fel de emoție care să arate că se bucura de sosirea fiului său. Marcus își schimba stingherit greutatea de pe un picior pe altul, știind că nu era bine-venit. Am sugerat să mergem în camera de zi și să ne așezăm, în speranța că atmosfera stânjenită se va mai disipa.

— Haideți mai bine să mergem în sufragerie. Sarah ridică paharul spre fermecătorul ei strănepot. Să le arătăm scrisoarea. Ia și ilustrația Diane, Matthew. Ar trebui s-o vadă și pe aia.

— Marcus și Miriam nu rămân mult, zise Matthew pe un ton de reproș mscat. Au să-i spună ceva Diane, apoi se întorc în Anglia.

— Dar fac parte din familie, comentă Sarah, aparent neștiutoare de tensiunea din încăpere.

Mătușa mea aduse chiar ea anluminura. Matthew continua să se uite

urât la fiul său. Apoi, Sarah ne conduse în partea din față a casei. Eu, Matthew și Em ne-am adunat de o parte a mesei, Miriam, Marcus și Sarah de cealaltă. După ce ne-am așezat, mătușa mea începu să pălăvrăgească despre evenimentele de dimineață. De câte ori îi cerea lui Matthew vreo lămurire, primea un răspuns sec, fără înflorituri. Toată lumea în afară de Sarah părea să fi înțeles că Matthew nu voia ca Miriam și Marcus să cunoască detaliile celor întâmplate. Mătușa mea continuă însă cu nonșalanță, povestind despre lectura scrisorii de la mama și a postscriptumului adăugat de tata. În tot acest timp, Matthew mă ținu strâns de mână.

Miriam luă ilustrația nunții chimice. O studie cu atenție, apoi ridică privirea spre mine.

— Mama ta avea dreptate. Desenul ăsta vă înfățișează pe tine și pe Matthew.

— Știi, am spus, întâlnindu-i privirea. Știi cumva ce înseamnă?

— Miriam! făcu Matthew pe un ton tăios.

— Hai să lăsăm lucrurile pe mâine. Marcus părea stingherit și se ridică în picioare. E târziu.

— Știe deja, zise Miriam blând. Ce vine după căsătorie, Diana? Care e următorul pas în transformarea alchimică după *conjunctio*?

Încăperea se clătină cu mine și am simțit mirosul plantelor din ceaiul de la Sept-Tours.

— *Conceptio*.

Trupul mi s-a înmuiat deodată și am alunecat pe spătarul scaunului, în timp ce totul se întuneca în jurul meu.

Capitolul 36

M-am trezit cu capul între picioare, într-un tărăboi cumplit. Mâna lui Matthew îmi ținea privirea îndreptată asupra modelului de pe covorul persan uzat de sub tălpile mele. În fundal, Marcus îmi spunea mătușii mele că, dacă se apropie cumva de mine, tatăl lui îi va smulge probabil capul de pe umeri.

— E un lucru specific vampirilor, zicea Marcus pe un ton liniștitor. Suntem foarte protectori cu soțiile noastre.

— Când s-au căsătorit? întrebă Sarah, ușor derutată.

Eforturile lui Miriam de a o potoli pe Em erau mai puțin menite să-i aducă alinare.

— Noi numim asta ecranare, răsună vocea ei de soprană, cu inflexiuni de clopot. Ai văzut vreodată un șoim cu prada sa? Asta face Matthew acum.

— Dar Diana nu e prada lui, nu? N-o s-o... n-o s-o muște, nu-i așa? Em aruncă o privire spre gâtul meu.

— Nu prea cred, zise Miriam lent, cântărind întrebarea. Lui nu îi e foame, iar ea nu sângerează. Pericolul este minim.

— Termină, Miriam, zise Marcus. N-ai niciun motiv de îngrijorare, Emily.

— Pot să mă ridic, am bâiguit eu.

— Nu te mișca. Fluxul sanguin de la cap încă n-a revenit la normal. Matthew încercă să nu mârâie la mine, dar nu se putu abține.

Sarah scoase un sunet găuit, văzându-și confirmate suspiciunile că Matthew îmi monitoriza constant circulația sângelui.

— Crezi că m-ar lăsa să trec pe lângă Diana ca să iau rezultatele testelor ei? îl întrebă Miriam pe Marcus.

— Depinde de cât e de enervat. Dacă mi-ai lua mie soția prin surprindere în felul ăsta, te-aș ciopârți și apoi te-aș mânca la micul dejun. În locul tău, aș sta cuminte.

Scaunul lui Miriam scrâșni pe podea.

— Am să risc. Și țâșni pe lângă noi.

— La naiba! zise uimită Sarah.

— E neobișnuit de rapidă, o liniști Marcus, chiar și pentru un vampir.

Matthew mă așeză în capul oaselor. Chiar și această mișcare mă făcu să-mi simt capul că explodează și că se învârte camera cu mine. Am închis ochii un moment. Când i-am deschis din nou, Matthew mă privea plin de îngrijorare.

— Ești în regulă, *mon cœur*?

— Un pic copleșită.

Degetele lui Matthew îmi cuprinseseră încheietura ca să-mi ia pulsul.

— Îmi pare rău, Matthew, murmură Marcus. Habar n-aveam că Miriam se va purta așa.

— Chiar că ar trebui să-ți pară rău, spuse tatăl său pe un ton lipsit de emoție, fără să-l privească. Ai face bine să ne explici de ce ați venit – și repede.

Vena de pe fruntea lui Matthew pulsa.

— Miriam... începu Marcus.

— N-am întrebat-o pe Miriam. Te întreb pe tine, ripostă tatăl lui.

— Ce se petrece, Diana? Întrebă mătușa mea, agitată.

Marcus rămăsese cu brațul petrecut pe după umerii ei.

— Miriam crede că ilustrația aceea alchimică este despre mine și Matthew, am spus prudentă. Despre o anumită etapă în crearea pietrei filosofale care se numește *conjunctio* sau căsătoria. Următorul pas este *conceptio*.

— *Conceptio*? Întrebă Sarah. Înseamnă ceea ce cred eu?

— Probabil. Este cuvântul latinesc pentru „concepție“, explică Matthew.

Sarah făcu ochii mari.

— Vrei să spui... copii?

Dar mintea mea era în altă parte, răsfoind ilustrațiile din *Ashmole 782*.

— Și *conceptio* lipsea. M-am îndreptat spre Matthew. O are cineva, așa cum noi avem *conjunctio*.

Miriam se strecură în cameră exact la momentul oportun, cu un teanc de foi.

— Cui îi dau astea?

Când își atrase din partea lui Matthew o privire pe care eu, una,

speram să n-o mai văd vreodată, fața lui Miriam trecu de la alb la cenușiul unei perle. Îi întinse în grabă rapoartele.

— Ai adus rezultate greșite, Miriam. Astea îi aparțin unui bărbat, spuse Matthew, scrutând nerăbdător primele două pagini.

— Nu, rezultatele îi aparțin Dianei, zise Marcus. Diana este o himeră, Matthew.

— Ce-i aia? întrebă Em.

Himera era o făptură mitologică care îmbina în ființa sa o leoaică, un dragon și o capră. M-am uitat în jos, aproape așteptându-mă să-mi zăresc o coadă între picioare.

— O persoană cu celule care prezintă două sau mai multe profiluri genetice. Matthew se holbă la prima pagină, nevenindu-i să creadă.

— E imposibil.

Inima îmi sări din piept. Matthew mă cuprinse cu brațele, punând rezultatele testelor pe masa din fața noastră.

— E rar, dar nu imposibil, spuse el mohorât, scanând cu privirea barele gri.

— Eu zic că e vorba de SGD, zise Miriam, ignorând avertismentul lui Marcus, care se încruntase la ea.

— Rezultatele au fost obținute pe baza unor mostre din părul ei. Am găsit niște fire pe pledul pe care l-am dus la Old Lodge.

— Sindromul geamănului dispărut, explică Marcus, întorcându-se spre Sarah. Rebecca a avut cumva probleme la începutul sarcinii? Vreo sângerare sau temeri despre o posibilă pierdere a sarcinii?

Sarah clătină din cap.

— Nu. Nu cred. Dar nu erau aici – Stephen și Rebecca erau pe atunci în Africa. Nu s-au întors în State decât la sfârșitul primului trimestru de sarcină.

Nimeni nu-mi spusese vreodată că fusesem concepută în Africa.

— Rebecca n-ar fi avut cum să știe că e ceva în neregulă. Matthew clătină din cap, și gura i se strânse într-o linie dură, fermă. SGD apare înaintea ca majoritatea femeilor să știe că sunt însărcinate.

— Deci am avut un geamăn pe care mama l-a pierdut?

— Fratele tău, zise Matthew, arătând cu mâna liberă spre rezultatele testelor. Geamănul tău era de sex masculin. În asemenea cazuri, fetusul viabil absoarbe sângele și țesuturile celuilalt. Asta se întâmplă foarte devreme, și în majoritatea cazurilor nu există dovezi care să indice că a existat un geamăn. Părul Dianei arată că ar putea

avea puteri care n-au apărut în celelalte rezultate ADN?

— Câteva – posibilitatea de a călători în timp, schimbarea formei, divinația, replică fiul său. Diana le-a absorbit complet pe majoritatea.

— Fratele meu ar fi trebuit să fie călătorul în timp, nu eu, am spus lent.

O urmă de pete fosforescente marcă traseul bunicii mele care pluti prin cameră, mă atinse ușor pe umăr, apoi se așează în capătul celălalt al mesei.

— Tot el ar fi avut și predispoziția genetică de a controla focul vrăjitoresc, spuse Marcus, clătinând din cap. În mostra de păr am găsit numai markerul pentru foc – nicio altă urmă de magie a elementelor.

— Și nu credeți că mama știa despre fratele meu? Am urmărit cu vârful degetului barele gri, negre și albe.

— Ba știa.

Miriam părea convinsă.

— Te-ai născut de sărbătoarea zeiței. Te-a numit Diana.

— Și?

M-am cutremurat, refuzând amintirea felului în care călărisem prin pădure în sandale și în tunică, precum și senzația ciudată care îmi însoțea focul vrăjitoresc – că țineam un arc și o săgeată.

— Zeița lunii avea un geamăn – Apollo. „Acest Leu face Soarele să apună atât de curând, / Ca să i se alătore surorii sale, Luna.”

Ochii lui Miriam sclipiră în timp ce recita din poemul alchimic. Avea ceva în cap.

— Deci știi *Vânătoarea leului verde*⁷⁰.

— Știi și următoarele versuri: „Prin mijlocirea unei nunți, un lucru de mirare/ Acest Leu îi va face să zămislească un rege”.

— Despre ce vorbește? Întrebă Sarah iritată.

Când Miriam vru să răspundă, Matthew clătină din cap.

— Regele soare și regina lună – simbolurile filosofice pentru sulf și mercur – s-au căsătorit și au conceput un copil, i-am răspuns eu lui

---

⁷⁰ Poem alchimic de Abraham Andrews, inclus într-o carte scrisă de Elias Ashmole și publicată în 1652. „Leul verde” era denumirea unei soluții care putea dizolva aurul. De aici, metafora leului verde care devorează soarele semnifica pentru alchimisti procesul de fotosinteză, prin care plantele asimilau lumina solară pentru a crește. (n.tr.)

Sarah. În imaginarul alchimic, copilul care se naște este un hermafrodit, pentru a simboliza o substanță chimică mixtă.

— Cu alte cuvinte, Matthew, interveni Miriam pe un ton acerb, *Ashmole 782* nu vorbește doar despre origini sau doar despre evoluția și dispariția speciilor. Vorbește și despre reproducere.

M-am încruntat.

— Prostii.

— Poate ți se par prostii, Diana, dar pentru mine e clar. Vampirii și vrăjitoarele ar putea avea copii împreună, la urma urmelor. La fel și alte cupluri mixte.

Miriam se așază la loc pe scaun, triumfătoare, invitându-l în tăcere pe Matthew să explodeze.

— Dar vampirii nu se pot reproduce biologic, zise Em. N-au făcut-o niciodată. Iar speciile diferite nu se pot amesteca.

— Speciile se schimbă, adaptându-se la circumstanțe, zise Marcus. Instinctul de supraviețuire prin reproducere este puternic – cu siguranță, suficient de puternic ca să provoace modificări genetice.

Sarah se încruntă.

— Vorbiți ca și cum am fi pe cale de dispariție.

— S-ar putea să fim.

Matthew împinse rezultatele testelor la mijlocul mesei, împreună cu biletele și cu pagina din *Ashmole 782*.

— Vrăjitoarele au mai puțini copii și puteri mai slabe. Vampirilor le este tot mai greu să facă o ființă cu sânge cald să încheie cu bine procesul renașterii. Iar demonii sunt mai instabili ca niciodată.

— Tot nu văd de ce asta le-ar permite vampirilor și vrăjitoarelor să aibă copii împreună, spuse Em. Și, dacă se produce o schimbare, de ce ar trebui să înceapă cu Diana și cu Matthew?

— Miriam a început să reflecteze la asta urmărindu-i în bibliotecă, explică Marcus.

— Am mai văzut vampiri care să manifeste un comportament protector când vor să-și apere prada sau perechea. Dar, la un moment dat, alte instincte – de a vâna, de a se hrăni – covârșesc nevoia de a proteja. Instinctul protector al lui Matthew față de Diana a devenit, în schimb, tot mai puternic, spuse Miriam. Apoi a adoptat echivalentul vampiric al etalării penajului, plonjând și făcând acrobații în aer ca să distragă atenția altora de la ea.

— Asta semnalează instinctul de protejare a viitorilor copii, îi spuse

Marcus tatălui său. Nimic altceva nu l-ar face pe un prădător să depună asemenea eforturi.

— Emily are dreptate. Vampirii și vrăjitoarele sunt ființe prea diferite. Eu și Diana nu putem avea copii, zise Matthew pe un ton tăios, privindu-l pe Marcus în ochi.

— Nu se știe. Nu la modul absolut. Uită-te la broasca râioasă.

Marcus își sprijini coatele de tăblia mesei, împletindu-și degetele cu o trosnătură zgomotoasă a articulațiilor.

— Broasca râioasă?

Sarah luă în mâini fila cu ilustrația nunții chimice. Degetele ei mototoliră marginea.

— Așteaptă o clipă. Diana este leul, broasca râioasă sau regina în desenul ăsta?

— Este regina. Poate și unicornul. Marcus descleștă ușor foaia dintre degetele mătușii mele și reveni la amfibieni. În anumite situații, femela de broască râioasă se împerechează cu o altă specie de broască – diferită, dar înrudită. Urmașii ei beneficiază de trăsături noi, de pildă, de o dezvoltare mai rapidă, care-i ajută să supraviețuiască.

— Vampirii și vrăjitoarele nu sunt broaște râioase, Marcus, zise Matthew pe un ton rece. Și nu toate schimbările care rezultă sunt pozitive.

— De ce refuzi ideea asta cu atâta încăpățănare? întrebă Miriam impacientată.

— Încrucișarea între specii *este* următorul pas în evoluția naturală.

— Supercombinațiile genetice – precum cele care ar apărea dacă o vrăjitoare și un vampir ar fi să aibă copii – provoacă accelerarea procesului de dezvoltare. Toate speciile fac asemenea salturi. Matthew, nu facem decât să-ți aducem aminte de propriile tale descoperiri, zise Marcus pe un ton de scuză.

— Ignorați amândoi rata uriașă a mortalității asociată cu supercombinațiile genetice. Și dacă credeți că puteți testa așa ceva pe Diana, vă înșelați amarnic. Vocea lui Matthew era periculos de înceată.

— Pentru că este o himeră – și, pe deasupra, are grupa AB pozitiv –, șansele ca Diana să respingă un fetus pe jumătate vampir sunt mai mici. E un primitor de sânge universal și a absorbit deja ADN străin în organism. Ca și broasca râioasă, s-ar putea să fi fost împinsă către tine de nevoia speciei de a supraviețui.

— Toate astea sunt speculații, Marcus.

— Diana e altfel, Matthew. Nu e ca alte vrăjitoare. Privirea lui Marcus trecu repede de la Matthew la mine. Nu te-ai uitat la raportul ADN-ului ei mitocondrial.

Matthew răsfoi paginile. Scoase un șuier ca un sâsâit.

Foaia la care ajunsese era acoperită de cercuri viu colorate. Miriam scrisese în partea de sus cu cerneală roșie „Clan necunoscut“ și un simbol care arăta ca un E scris invers, înclinat și cu o coadă lungă. Ochiul lui Matthew alergară pe pagină, apoi pe următoarea.

— Știam că vei pune la îndoială descoperirile, așa că am adus și alte rezultate, pentru comparație, zise Miriam încet.

— Ce e un clan?

Îl urmăream pe Matthew, atentă la un eventual semnal al emoțiilor pe care le încerca.

— O linie de descendență genetică, răspunse el. Prin intermediul ADN-ului mitocondrial, putem urmări filiația unei vrăjitoare până la una dintre cele patru femei care au fost strămoșii materni ai tuturor vrăjitoarelor pe care le-am studiat.

— Cu excepția ta, îmi spuse Marcus. Tu și Sarah nu descindeți din niciuna dintre ele.

— Ce înseamnă asta? Am atins E-ul inversat.

— E o pictogramă veche pentru *heh*, adică „cinci“ în ebraică. Matthew i se adresă apoi lui Miriam. Cât e de vechi?

Miriam își alese vorbele cu grijă.

— Clanul Heh e vechi - indiferent la ce teorie a ceasului mitocondrial subscrii.

— Mai vechi decât clanul Gimel? întrebă Matthew, referindu-se la cuvântul ebraic pentru „trei“.

— Da. Miriam ezită. Și, ca să-ți răspund la următoarea întrebare, sunt două posibilități. Clanul Heh ar putea fi o altă linie descendentă din Lilith mitocondrială.

Sarah deschise gura să întrebe ceva, dar am redus-o la tăcere cu o clătinare a capului.

— Sau ar putea descinde dintr-o soră a lui Lilith mitocondrială - ceea ce ar face-o pe străbuna Dianeii mama unui clan, dar nu echivalentul pentru vrăjitoare al Evei mitocondriale. În oricare dintre cazuri, este posibil ca fără urmașii Dianeii clanul Heh să se stingă în generația asta.

Am împins plicul cafeniu de la mama spre Matthew.

— Poți să ne desenezi o schemă?

Nimeni din încăperea n-avea să priceapă asta fără sprijin vizual.

Mâna lui Matthew fulgeră pe hârtie, schițând două diagrame tentaculare. Una arăta ca un șarpe, cealaltă se ramifica precum categoriile unui turneu sportiv. Matthew arată către șarpe.

— Astea sunt cele șapte fiice cunoscute ale Evei mitocondriale. Savanții le consideră cei mai recentți strămoși comuni pe linie maternă ai tuturor oamenilor cu descendență vest-europeană. Apar în mostrele ADN într-un moment diferit din istorie și în regiuni diferite ale globului. Cu toate acestea, ele au avut odinioară un strămoș feminin comun.

— Adică pe Eva mitocondrială, am zis eu.

— Da. Matthew arată spre cealaltă diagramă. Asta e ceea ce am descoperit noi despre descendența matrilineară a vrăjitoarelor. Există patru linii de descendență sau clanuri. Le-am numerotat în ordinea în care le-am descoperit, deși femeia care a fost mama clanului Alfa – primul clan pe care l-am descoperit – a trăit mai recent decât celelalte trei.

— Definește „recent“, te rog, ceru Em.

— Alef a trăit cu aproximativ șapte mii de ani în urmă.

— Șapte *mii* de ani? făcu Sarah, nevenindu-i să creadă. Dar neamul Bishop merge înapoi numai până în anul 1617.

— Gimel a trăit cu aproximativ patruzeci de mii de ani în urmă, spuse Matthew sumbru. Așa că, dacă Miriam are dreptate, iar clanul Heh este mai vechi, asta înseamnă că treceți cu mult dincolo de anul 1617.

— La naiba! murmură din nou Sarah. Cine-i Lilith?

— Prima vrăjitoare. Am tras mai aproape diagramele lui Matthew, amintindu-mi răspunsul lui criptic la Oxford, când îl întrebasesem dacă-l căuta pe primul vampir. Sau, cel puțin, prima vrăjitoare din care vrăjitoarele din ziua de azi pot pretinde că descind pe linie maternă.

— Lui Marcus îi plac mult pictorii prerafaeliți, iar Miriam știe mitologie. Ei au ales numele, spuse Matthew în chip de explicație.

— Prerafaeliții o adorau pe Lilith. Dante Gabriel Rossetti a descris-o ca pe vrăjitoarea pe care Adam a iubit-o înaintea Evei. Privirea lui Marcus deveni visătoare. „Așa trecu/ Vraja ta prin el, făcându-l ca să-și plece gâtul drept, / Și-i strânse în jurul inimii un fir de păr bălai.“

— Asta-i ca în Cântarea Cântărilor, observă Matthew. „Sora mea,

mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta și cu șuvița-ți de pe gât.”⁷¹

— Alchimiștii admirau același pasaj, am murmurat eu clătînând din cap. Apare și în *Aurora consurgens*.

— Alte relatări despre Lilith nu sunt nici pe departe atât de entuziaste, spuse Miriam pe un ton sever, făcându-ne să revenim la chestiunea în discuție. În legendele antice era o creatură a nopții, zeița vântului și a lunii și perechea lui Samael, îngerul morții.

— Zeița lunii și îngerul morții au avut copii? întrebă Sarah, privindu-ne cu însuflețire.

Încă o dată, asemănările dintre poveștile străvechi, textele alchimice și relația mea cu un vampir erau tulburătoare.

— Da.

Matthew culese rapoartele din mâinile mele și le aranjă într-un teanc ordonat.

— Deci de-asta sunt îngrijorați membrii Congregației, am spus încet. Se tem de nașterea unor copii care nu sunt nici vampiri, nici vrăjitoare, nici demoni, ci un amestec. Ce-ar face atunci?

— Oare câte alte ființe au fost de-a lungul anilor în situația voastră? se întrebă Marcus.

— Oare câte sunt acum în aceeași situație? adăugă Miriam.

— Congregația nu știe de aceste rezultate, și slavă Domnului că-i așa! Matthew împinse teancul de hârtii înapoi în centrul mesei. Dar nu avem încă nicio dovadă că Diana poate zămisli un copil cu mine.

— Atunci de ce menajera mamei tale a învățat-o cum să facă ceaiul ăla? întrebă Sarah. Ea crede că se poate.

Vai de mine, spuse bunica mea pe un ton plin de compasiune, *acum o să explodeze*.

Matthew se încordă tot, iar mirosul lui deveni aproape insuportabil.

— Nu înțeleg.

— Ceaiul ăla pe care l-au preparat în Franța Diana și cum-o-cheamă – Marthe. E plin de abortive și de plante cu efect contraceptiv. Le-am mirosit din momentul în care am desfăcut cutia.

— Tu știai?

---

⁷¹ Cântarea Cântărilor, 4:9. Aici, textul este ușor modificat la final. Originalul are „colanu-ți de la gât”, (n.tr.)

Fața lui Matthew era albă de furie.

— Nu, am spus în șoaptă. Dar nu mi-a făcut niciun rău.

Matthew se ridică și scoase telefonul din buzunar, evitându-mi privirea.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el către Em și Sarah înainte de a ieși cu pași mari din încăpere.

— Sarah, cum ai putut să faci asta? am strigat după ce ușa de la intrare se închise în spatele lui.

— Are dreptul să știe – și la fel și tu. Nimeni n-ar trebui să ia medicamente fără să-și fi dat consimțământul.

— Nu era treaba ta să-i spui.

— Nu, zise Miriam cu satisfacție. Era a ta.

— Nu te amesteca, Miriam. Fierbeam de furie, iar mâinile mă furnicau.

— Deja sunt amestecată, Diana. Relația ta cu Matthew pune în pericol pe toată lumea din camera asta. Va schimba *totul*, fie că voi doi veți avea copii, fie că nu. Iar acum el a amestecat și Cavalerii lui Lazăr în povestea asta. Miriam era la fel de furioasă ca și mine. Cu cât sunt mai multe persoane care aprobă relația voastră, cu atât este mai probabil că va începe războiul.

— Nu fi ridicolă. Război? Semnele cu care Satu îmi înfierase spatele începură să mă înțepe, rău prevestitoare. Războaiele izbucnesc între națiuni, nu pentru că o vrăjitoare și un vampir se iubesc.

— Ceea ce ți-a făcut Satu a fost o provocare. Matthew a reacționat exact așa cum sperau ei: convocând frăția. Miriam scoase un sunet de dezgust.

— De când ai intrat în Biblioteca Bodleiană, nu-și mai poate controla rațiunea. Și ultima oară când și-a pierdut uzul rațiunii din cauza unei femei, soțul meu a murit.

În încăpere se lăsă o liniște de mormânt. Până și bunica mea părea speriată.

Matthew nu era un criminal, sau cel puțin așa îmi repetam. Dar ucidea ca să se hrănească și ucidea în accese de furie și de posesivitate. Știam amândouă aceste adevăruri și-l iubeam în pofida lor. Ce dezvăluia asta despre mine – faptul că puteam iubi atât de complet o asemenea ființă?

— Calmează-te, Miriam, o avertiză Marcus.

— Nu, mârâi ea. Asta-i povestea mea, nu a ta, Marcus.

— Atunci spune-o, am zis laconic, apucându-mă cu mâinile de marginea mesei.

— Bertrand era cel mai bun prieten al lui Matthew. Când Eleanor St. Leger a fost omorâtă, Ierusalimul a ajuns în pragul unui război. Englezii și francezii erau gata să-și sară la gât. El i-a chemat pe Cavalerii lui Lazăr ca să soluționeze conflictul. Drept urmare, a fost cât pe ce să fim descoperiți. Vocea fragilă a lui Miriam se frânse.

— Cineva trebuia să plătească pentru moartea lui Eleanor. Cei din familia St. Leger cereau dreptate. Eleanor murise de mâna lui Matthew, dar el era Marele Maestru pe atunci, așa cum e și acum. Soțul meu a luat vina asupra lui – ca să-l protejeze și pe Matthew, și ordinul. Un călău sarazin i-a tăiat capul.

— Îmi pare rău, Miriam – nespus de rău – pentru moartea soțului tău. Dar eu nu sunt Eleanor St. Leger, iar ăsta nu e Ierusalimul. Ce ne-ai povestit tu s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, iar Matthew nu mai este aceeași persoană.

— Mie mi se pare că a fost ieri, spuse simplu Miriam. Încă o dată, Matthew de Clermont vrea ceea ce nu poate avea. Nu s-a schimbat deloc.

Din nou, în cameră se lăsă tăcerea. Sarah arăta îngrozită. Povestea lui Miriam îi confirmase cele mai grave suspiciuni despre vampiri în general și despre Matthew în particular.

— Poate că-i vei rămâne credincioasă, chiar și după ce-l vei cunoaște mai bine, continuă Miriam, cu o voce stinsă. Dar câte ființe va mai distruge Matthew în numele tău? Crezi că Satu Järvinen nu va împărtăși soarta lui Gillian Chamberlain?

— Ce-a pățit Gillian? întrebă Em, ridicând vocea.

Miriam deschise gura să răspundă, dar degetele mâinii mele drepte se curbară instinctiv, ca și cum ar fi ținut o minge. Arătătorul și degetul mijlociu se lansară în direcția ei cu un ușor pocnet. Miriam duse mâna la gât și scoase un gălgâit.

Asta n-a fost foarte drăguț din partea ta, Diana, spuse bunica mea, făcându-mi semn cu degetul. *Trebuie să-ți controlezi emoțiile, fetiço.*

— Nu te amesteca, bunico, și nici tu, Miriam. Le-am aruncat amândurora o privire disprețuitoare și m-am întors spre Em.

— Gillian e moartă. Ea și Peter Knox mi-au trimis poza cu mama și tata în Nigeria. Era o amenințare, iar Matthew a considerat că trebuie să mă protejeze. A fost o reacție instinctivă, ca respirația. Vă rog,

încercați să-l iertați.

Em se albi la față.

— Matthew a omorât-o pentru că ți-a *adus o fotografie?*

— Nu doar pentru asta, zise Marcus. O spiona pe Diana de ani buni. Gillian și Knox au intrat cu forța în camerele ei de la New College și le-au întors cu susul în jos. Căutau mostre de ADN ca să poată afla mai multe despre puterea Diane. Dacă ar fi aflat ceea ce știm noi...

Soarta mea ar fi fost mai rea decât moartea dacă Gillian și Knox ar fi aflat rezultatele testelor mele. Cu toate astea, mă durea foarte tare că Matthew nu-mi spusese chiar el. Mi-am ascuns gândurile, încercând să trag obloanele din mintea mea. Mătușile mele nu trebuiau să știe că soțul meu îmi ascundea unele lucruri.

Dar pe bunica n-aveam cum s-o țin la distanță.

Oh, Diana, șopti ea, ești sigură că faci bine?

— Vreau să ieșiți cu toții din casa mea. Sarah își împinse scaunul înapoi. Și tu, Diana.

Casa porni să se cutremure încet, îndelung, începând din vechea pivniță, aflată sub camera de zi. Tremuratul se răspândi apoi prin dușumele, cuprinse pereții și zgudui ochiurile de geam de la ferestre. Scaunul lui Sarah țâșni înainte, lipind-o de masă. Ușa dintre sufragerie și camera de zi se trânti și rămase închisă.

Casei nu-i place niciodată când Sarah încearcă s-o facă pe șefa, comentă bunica.

Propriul meu scaun se trase înapoi și mă trânti fără prea multe vorbe pe podea. M-am sprijinit de masă ca să mă ridic, și, când am ajuns în picioare, niște mâini invizibile mă întoarseră și mă împinseră pe ușă afară, către intrare. Ușa sufrageriei se trânti în urma mea, închizând înăuntru două vrăjitoare, doi vampiri și o fantomă. Se auziră exclamații înăbușite de indignare.

O altă fantomă – pe care n-o mai văzusem niciodată – ieși din salonul cel mare și-mi făcu semn să înaintez. Purta un corsaj acoperit cu broderii complicate și o fustă neagră, amplă, care atingea podeaua. Chipul îi era ridat, dar bărbia încăpățânată și nasul lung al neamului Bishop nu puteau fi confundate.

Ai grijă, fata mea. Avea o voce scăzută și răgușită. Ești o făptură a răscrucilor, nici aici, nici acolo. E un loc tare periculos.

— Cine ești?

Fără să răspundă, privi spre ușa de la intrare. Aceasta se deschise

fără zgomot, mișcându-se în balamalele care de obicei scârțâiau ca și cum ar fi fost proaspăt unse.

Am știut întotdeauna că el va veni – și că va veni după tine. Chiar mama mea mi-a spus asta.

Eram sfâșiată între cele două familii, Bishop și de Clermont. O parte din mine voia să se întoarcă în sufragerie, cealaltă simțea nevoia de a fi cu Matthew. Fantoma zâmbi văzându-mi dilema.

Mereu ai fost un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte. Dar înaintea ta nu se deschide nicio cale pe care să nu se afle și el. Pe oriunde ai apuca, trebuie să-l alegi pe el.

Dispăru, lăsând urme fosforescente, ce păliră treptat. Fața și mâinile albe ale lui Matthew erau abia vizibile prin ușa deschisă, ca o ceață în mișcare prin întuneric, la capătul aleii. La vederea lui, decizia mea deveni simplă.

Odată ajunsă afară, mi-am tras mânecile în jos ca să-mi apăr mâinile de răcoare. Am ridicat un picior... și, când l-am pus jos, Matthew era chiar în fața mea, cu spatele la mine. Îmi luase un singur pas ca să străbat întreaga lungime a aleii.

El vorbea furios și repede în occitană. La capătul celălalt era probabil Ysabeau.

— Matthew.

I-am pronunțat numele încet, nevrând să-l sperii.

El se întoarse brusc, încruntându-se.

— Diana, nu te-am auzit.

— Nu, nici n-ai fi putut. Mă lași să vorbesc cu Ysabeau, te rog?

Am întins mâna spre telefon.

— Diana, ar fi mai bine...

Famiiliile noastre erau încuiate în sufragerie, iar Sarah amenința să ne dea pe toți afară. Aveam destule probleme și fără să rupem legătura cu Ysabeau și cu Marthe.

— Ce spunea Abraham Lincoln despre case?

— „O casă dezbinată nu poate dăinui“, spuse Matthew, cu o expresie nedumerită.

— Exact. Dă-mi telefonul.

Matthew mi-l puse în mână, deși fără tragere de inimă.

— Diana?

Vocea lui Ysabeau avea o umbră de agitație care nu-i stătea în fire.

— Indiferent ce-a spus Matthew, nu sunt supărată pe tine, Ysabeau.

Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Mulțumesc, murmură ea. Am tot încercat să-i spun – a fost doar o intuiție pe care am avut-o noi, ceva ce ne aminteam doar pe jumătate din vremuri foarte, foarte vechi. Pe atunci, Diana era zeița fertilității. Mirosul tău îmi amintește de timpurile acelea și de preotesele care ajutau femeile să rămână însărcinate.

Privirea lui Matthew mă atinse prin întuneric.

— Îi spui tu și lui Marthe, te rog?

— Am să-i spun. Ysabeau făcu o pauză. Matthew mi-a relatat despre rezultatele testelor tale și despre teoriile lui Marcus. Faptul că a spus el povestea ta arată cât de mult l-au surprins toate astea. Nu știu dacă să plâng de bucurie sau de supărare, acum, că am aflat veștile.

— Suntem abia la început, Ysabeau – poate amândouă?

Ea râse ușor.

— N-ar fi prima dată când copiii mei mă fac să plâng. Dar n-aș renunța la suferință dacă asta ar însemna să renunț și la bucurie.

— Acasă e totul în regulă?

Cuvintele îmi scăpară înainte să apuc să le gândesc, iar privirea lui Matthew se îmblânzi.

— Acasă? Semnificația cuvântului nu-i scăpă nici lui Ysabeau. Da, suntem bine cu toții. Este foarte... liniște de când ați plecat voi doi.

Ochii mi se umplură de lacrimi. În pofida duriții ei, Ysabeau avea ceva matern.

— Mă tem că vrăjitoarele sunt mai zgomotoase decât vampirii.

— Da. Iar fericirea e întotdeauna mai zgomotoasă decât tristețea. În casa aceasta n-a existat niciodată suficientă fericire. Vocea ei deveni mai energică. Matthew mi-a spus tot ce trebuia să-mi spună. Trebuie să sperăm că furia cea mai rea i-a trecut. Aveți grijă unul de celălalt.

Ultima propoziție a lui Ysabeau era o simplă afirmare a realității. Asta făceau femeile din familia ei – din familia mea – pentru cei pe care-i iubeau.

— Întotdeauna.

L-am privit pe vampirul meu, a cărui piele albă scânteia în întuneric, și am apăsător pe butonul roșu, ca să închei convorbirea.

Câmpurile ce mărgineau aleea erau acoperite de chiciură, iar cristalele de gheață reflectau lumina slabă a lunii care se filtra printre nori.

— Bănuiai și tu? De-asta nu vrei să faci dragoste cu mine? l-am

întrebat pe Matthew.

— Ți-am spus motivele mele. Când fac dragoste, e vorba de intimitate, nu doar de nevoie fizică. Părea frustrat că trebuie să se repete.

— Dacă nu vrei să ai copii cu mine, *am să înțeleg*, am zis ferm, deși o parte din mine protesta în tăcere.

Matthew mă prinse strâns de brațe.

— Dumnezeu, Diana, cum poți să crezi că n-aș vrea să avem copii împreună? Dar ar putea fi periculos – pentru tine, pentru ei.

— Sarcina implică întotdeauna riscuri. Nici măcar tu nu poți controla natura.

— Habar n-avem ce ar putea fi copiii noștri. Dacă vor împărtăși nevoia mea de sânge?

— Toți bebelușii sunt niște vampiri, Matthew. Toți se hrănesc cu sângele mamei lor.

— Nu e același lucru, și știi asta. Am renunțat cu multă vreme în urmă la orice speranță de a avea copii.

Ochii noștri se întâlniră, căutând să se asigure că nimic nu se schimbase între noi.

— Dar e prea devreme să-mi imaginez că te-aș putea pierde. „Și n-aș suporta să-i pierd pe copiii noștri.”

Cuvintele nerostite ale lui Matthew au fost la fel de clare pentru mine ca și țipătul bufniței care trecea pe deasupra noastră. Durerea pierderii lui Lucas nu avea să-l părăsească niciodată. Îl rănise mai profund decât moartea Blancăi și cea a lui Eleanor. Când îl pierduse pe Lucas, pierduse o parte din el pe care n-avea s-o mai poată recupera vreodată.

— Deci te-ai hotărât. Fără copii. Ești sigur.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, așteptându-i următoarea bătaie a inimii.

— Nu sunt sigur de nimic, spuse Matthew. N-am avut timp să discutăm despre asta.

— Atunci vom lua toate măsurile de precauție. Am să beau ceaiul lui Marthe.

— Ba mult mai mult de atât, zise el sumbru. Chestia aia e mai bună decât nimic, dar e departe de medicina modernă. Chiar și așa, s-ar putea ca nicio formă de contracepție umană să nu fie eficientă când e vorba de vrăjitoare și vampiri.

— Voi lua anticoncepționale, oricum, l-am asigurat.

— Dar tu? mă întrebă, prinzându-mi bărbia cu degetele ca să nu-i pot evita privirea. Tu vrei să-mi porți copiii?

— Nu m-am imaginat niciodată în rolul de mamă.

O umbră îi trecu peste chip.

— Dar, când mă gândesc la copiii tăi, simt că asta e menit să se întâmple.

Îmi dădu drumul la bărbie. Am rămas tăcuți în întuneric, el cu brațele petrecute în jurul taliei mele, eu cu capul pe pieptul lui. Aerul părea greu, și mi-am dat seama că era vorba de fapt despre povara răspunderii. Matthew era răspunzător de familia sa, de trecutul său, de Cavalerii lui Lazăr – și acum de mine.

— Îți faci griji că nu i-ai putut proteja, am spus, înțelegând dintr-odată.

— Nu pot nici măcar pe tine să te protejez, spuse el aspru, trecându-și degetele peste secera lunii ce-mi fusese însemnată pe spate.

— Nu trebuie să luăm o hotărâre chiar acum. Cu sau fără copii, avem deja o familie pe care trebuie s-o păstrăm unită.

Greutatea care se simțea în aer se schimbă și o parte din ea mi se așează mie pe umeri. Toată viața trăisem numai pentru mine, respingând obligațiile de familie și pe cele pe care mi le-ar fi impus acceptarea tradiției. Chiar și acum, o parte din mine voia să se întoarcă la siguranța independenței și să lase în urmă aceste poveri noi.

Privirea lui Matthew parcurse aleea până la intrarea în casă.

— Ce s-a întâmplat după ce am ieșit?

— Exact ceea ce era de așteptat. Miriam ne-a povestit despre Bertrand și Ierusalim – și a lăsat să-i scape ce știa despre Gillian. Marcus ne-a spus cine a intrat în camerele mele. Plus faptul că s-ar putea să fi declanșat un fel de război.

— *Dieu*, de ce nu-și pot ține gura? Matthew își trecu degetele prin păr. Regretul că-mi ascunsese toate astea i se citea limpede în ochi. La început am fost sigur că era vorba despre manuscris. Apoi am presupus că era vorba de tine. Acum, să mă ia naiba dacă-mi mai pot da seama despre *ce anume* este vorba. Se dezleagă un mister vechi și plin de forță, iar noi suntem prinși în miezul lui.

— Miriam are dreptate să se întrebe câte alte creaturi mai sunt implicate în el. Am privit luna ca și cum ea mi-ar fi putut răspunde la

întrebare. O făcu în schimb Matthew.

— Mă îndoiesc că noi suntem primele fapte care iubesc pe cine n-ar trebui, și cu siguranță nu vom fi ultimele. Mă luă de braț. Hai să intrăm. Trebuie să dăm niște explicații.

Mergând pe alee, Matthew observă că explicațiile, precum doctoriile, sunt înghițite mai ușor atunci când suntacompaniate de un lichid. Am intrat în casă pe ușa din spate, ca să luăm proviziile necesare. În timp ce eu le aranjam pe o tavă, privirea lui Matthew poposi asupra mea.

— Ce-i? M-am uitat la el. Am omis ceva?

Un zâmbet îi juca în colțul gurii.

— Nu, *ma lionne*. Încerc doar să-mi dau seama cum de m-am ales cu o nevastă așa de aprigă. Chiar și când pui paharele pe tavă ești formidabilă.

— Nu sunt formidabilă, am zis, strângându-mi din nou coada de cal de emoție.

— Ba da, ești. Matthew zâmbi. Altfel, Miriam n-ar mai fi în starea asta.

Când am ajuns la ușa dintre sufragerie și camera de zi, am ciulit urechile, așteptându-ne la zgomote de luptă, dar nu se auzeau decât niște murmure liniștite, semn al unei conversații normale. Casa descuie ușa și o deschise pentru noi.

— Ne-am gândit că vă e sete, am zis, punând tava pe masă.

Mai multe perechi de ochi se întoarseră în direcția noastră – ochi de vampiri, de vrăjitoare și de fantome. Bunica avea în spate un întreg grup de rubedenii, toate foindu-se încurcate în timp ce încercau să se deprindă cu ideea de a primi niște vampiri oaspeți în sufragerie.

— Whisky, Sarah? întrebă Matthew, luând un pahar masiv de pe tavă.

Ea îl privi lung.

— Miriam spune că, acceptând relația voastră, încurajăm izbucnirea războiului. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial.

— Și al meu, zise Matthew, turnând whisky.

Cu siguranță, luptase și el, dar asupra acestui punct păstră tăcerea.

— Întotdeauna zicea că, grație whisky-ului, putea să închidă ochii noaptea fără să se urască pentru ceea ce i se ordonase să facă peste zi, continuă Sarah.

— Nu e o garanție, dar ajută.

Matthew îi întinse paharul.

Sarah îl luă.

— Ți-ai omorî propriul fiu dacă ai crede că reprezintă o amenințare pentru Diana?

El încuviință.

— Fără ezitare.

— Asta a spus și el. Sarah făcu semn cu capul spre Marcus. Dă-i și lui un pahar. Nu cred că e ușor să știi că propriul tată te-ar putea ucide.

Matthew îi dădu lui Marcus un whisky și-i turnă lui Miriam un pahar de vin. Eu i-am făcut lui Em o cană de cafea cu lapte. Plânsese și arăta mai fragilă decât de obicei.

— Pur și simplu nu știu dacă pot face față situației, Diana, șopti ea când luă cana. Marcus ne-a explicat ce plănuiseră Gillian și Peter Knox. Dar, când mă gândesc la Barbara Chamberlain și la ce trebuie să simtă acum, că fiica ei este moartă... Em se cutremură și tăcu.

— Gillian Chamberlain a fost o femeie ambițioasă, Emily, zise Matthew. Tot ce și-a dorit vreodată a fost să obțină un loc la masa Congregației.

— Dar nu trebuia s-o omori, insistă Em.

— Gillian credea cu tărie că vrăjitoarele și vampirii trebuie să rămână separați. Membrii Congregației nu s-au mulțumit niciodată cu faptul că înțeleseseră pe deplin puterea lui Stephen Proctor, așa că i-au cerut să o supravegheze pe Diana. N-ar fi avut odihnă până când *Ashmole 782* și Diana nu s-ar fi aflat sub controlul Congregației.

— Dar n-a fost decât o fotografie.

Em își șterse ochii.

— A fost o amenințare. Congregația trebuia să înțeleagă faptul că n-aveam să stau cu mâinile în sân și să-i las s-o ia pe Diana.

— Dar uite că Satu a luat-o oricum, replică Em cu o voce neobișnuit de tăioasă.

— Gata, Em. M-am întins și i-am acoperit mâna cu a mea.

— Cum rămâne cu problema asta a copiilor? întrebă Sarah, gesticulând cu paharul. Nu veți face un lucru atât de riscant, sper?

— Gata, am repetat, ridicându-mă și lovind cu mâna în masă.

Toată lumea, cu excepția lui Matthew și a bunicii mele, tresări de surprindere.

— Dacă suntem în război, nu luptăm pentru un manuscris de alchimie vrăjit sau pentru siguranța mea, sau pentru dreptul nostru de

a ne căsători și de a avea copii. Aici e vorba despre viitorul nostru, al tuturor.

Am întrezărit pentru o clipă acest viitor – potențialul său promițător se ramifica într-o mie de direcții diferite.

— Dacă nu fac copiii noștri următorul pas în evoluție, îi vor face copiii altcuiva. Iar whisky-ul nu mă va face să închid ochii și să uit acest lucru. Nimeni altcineva nu va mai trece prin tot iadul ăsta pentru că iubește pe cineva pe care n-ar trebui. Nu voi lăsa să se mai întâmple așa ceva.

Bunica îmi zâmbi încet și blând.

„Asta-i fata mea. Ai vorbit ca o adevărată Bishop.“

— Nu e obligatoriu să ni se alăture cineva. Dar înțelegeți un lucru: armata noastră are un singur general. Matthew. Dacă nu vă place de el, nu vă înrolați.

În holul din față, vechea pendulă începu să bată miezul nopții.

„Ora vrăjitoarelor.“

Bunica mea încuviință.

Sarah o privi pe Em.

— Ei bine, draga mea? Ești alături de Diana și te alături armatei lui Matthew sau mergi pe principiul „scapă cine poate“?

— Nu înțeleg la ce vă referiți când spuneți război. Vor fi lupte? Vor veni aici vampiri și vrăjitoare? îl întrebă Em pe Matthew cu voce tremurătoare.

— Membrii Congregației cred că Diana are răspunsurile la întrebările lor. Nu vor înceta să o caute.

— Dar eu și Matthew nu trebuie neapărat să rămânem aici, am spus. Putem pleca de dimineață.

— Mama mea mi-a zis întotdeauna că viața nu va mai merita trăită din clipa în care mă amestec cu cei din neamul Bishop, zise Em cu un zâmbet slab.

— Mulțumesc, Em, spuse Sarah simplu, dar expresia de pe fața ei grăia mult mai multe.

Pendula bătu pentru ultima oară. Mecanismul reveni la loc cu un huriu, pregătit să bată următoarea oră când avea să vină momentul.

— Miriam? întrebă Matthew. Rămâi aici sau te întorci la Oxford?

— Locul meu este alături de membrii familiei de Clermont.

— Diana este și ea acum membră a familiei de Clermont.

Tonul lui Matthew era glacial.

— Înțeleg, Matthew. Miriam îmi aruncă o privire calmă. Nu se va mai întâmpla.

— Ce ciudat! murmură Marcus, în timp ce ochii săi cutreierau camera. Întâi a fost un secret împărtășit de două persoane. Acum, trei vrăjitoare și trei vampiri și-au jurat credință unii altora. Dacă am fi avut și un trio de demoni, am fi fost o Congregație din umbră.

— Nu prea sunt șanse să dăm peste trei demoni în centrul orașului Madison, zise Matthew sec. Și, orice s-ar întâmpla, lucrurile despre care am discutat în seara asta rămân între noi șase – s-a înțeles? ADN-ul Dianei nu este treaba nimănui altcuiva.

Toți cei din jurul mesei dădură din cap aprobator, iar armata pestriță a lui Matthew se alinie în spatele lui, gata să înfrunte un dușman pe care nu-l cunoștea și nu-l putea numi.

Ne-am spus noapte bună și am urcat la etaj. Matthew își ținu brațul în jurul meu, ghidându-mă la intrarea în cameră și prin dormitor când am descoperit că mi-era imposibil să ocolesc obstacolele de una singură. M-am strecurat între cearșafurile înghețate, clănțănind din dinți. Când trupul lui rece se lipi de al meu, clănțănitul încetă.

Am dormit profund, trezindu-mă o singură dată. Ochii lui Matthew sclipeau în întuneric și mă trase la loc, ca să stăm înghesuți unul într-altul.

— Dormi, îmi spuse, sărutându-mă după ureche. Sunt aici.

Își petrecu mâna rece peste pântecul meu, protejând deja copiii încă nezămisliți.

Capitolul 37

De-a lungul următoarelor câteva zile, micuța armată a lui Matthew reuși să învețe prima cerință a războiului: aliații nu trebuie să se omoare între ei.

Oricât de greu le era mătușilor mele să accepte vampiri în casa lor, vampirilor le-a fost cu adevărat dificil să se adapteze. Nu era vorba doar despre fantome și pisică. Pentru ca niște vampiri și niște ființe cu sânge cald să poată trăi atât de aproape unii de alții, era nevoie să existe în casă nu doar niște simple provizii de nuci. A doua zi, Marcus și Miriam avură o discuție cu Matthew pe alee, apoi plecară cu Range Roverul. Câteva ore mai târziu se întoarseră cu un mic frigider marcat cu o cruce roșie și cu sânge și provizii medicale suficiente pentru a dota un spital de campanie al armatei. La cererea lui Matthew, Sarah alese un colț al cămării care să servească drept bancă de sânge.

— E doar o măsură de precauție, o asigură Matthew.

— În caz că pe Miriam o apucă poftele?

Sarah puse mâna pe o pungă cu sânge grupa O negativ.

— Am mâncat înainte de a pleca din Anglia, zise Miriam cu o voce afectată, și picioarele ei micuțe și goale alunecară în tăcere pe podelele de piatră în timp ce puneau lucrurile la păstrare.

Printre proviziile aduse se număra și o folie cu pilule anticoncepționale, într-o cutie hidoasă din plastic galben, cu o floare în relief pe capac. Matthew mi le înmână la ora de culcare.

— Poți începe să le iei de acum sau să mai aștepți câteva zile să-ți vină ciclul.

— De unde știi tu când o să-mi vină ciclul?

Ultimul mi se încheiase în ziua dinainte de Mabon – ziua dinainte de a-l cunoaște pe Matthew.

— Știu când ai de gând să sari peste gardul unui padoc. Îți imaginezi cât de ușor îmi e să știu când ești pe cale să sângerezi.

— Poți să stai în preajma mea cât timp sunt la menstruație?

Țineam cutiuța cu precauție, ca și cum ar fi putut exploda.

Matthew păru surprins, apoi chicoti.

— *Dieu*, Diana. Nicio femeie n-ar mai fi în viață dacă n-aș putea.

Clătină din cap.

— Nu e același lucru.

Am început să iau pastilele chiar în acea seară.

În timp ce ne adaptam la viața în grup, în casă au fost inițiate activități noi – multe dintre ele legate de mine. Nu eram niciodată singură și niciodată la o distanță mai mare de trei metri de cel mai apropiat vampir. Era comportamentul de haită perfect. Vampirii strângeau rândurile în jurul meu.

Ziua mea era împărțită în zone de activitate punctate de mese, pe care Matthew insista să le iau la intervale regulate, ca să-mi revin pe deplin după evenimentele din La Pierre. Mi se alătura la câte o ședință de yoga între micul dejun și prânz, iar după prânz, Sarah și Em încercau să mă învețe cum să-mi folosesc magia și cum să fac vrăji. Când îmi smulgeam părul de frustrare, Matthew mă lua la câte o plimbare lungă înainte de cină. Zăboveam cu toții în jurul mesei din camera de zi după ce noi, vrăjitoarele, terminam de mâncat, discutând despre evenimentele curente și despre filme vechi. Marcus descoperi o tablă de șah, așa că el și tatăl lui jucau adesea o partidă în timp ce eu și Em strângeam masa.

Sarah, Marcus și Miriam împărtășeau pasiunea pentru filmele *noir*, care dominau acum programul TV al casei. Sarah descoperise această coincidență fericită când, în timpul uneia dintre crizele ei obișnuite de insomnie, coborâse la parter în toiul nopții și-i găsisse pe Miriam și pe Marcus uitându-se la filmul *Out of the Past*. Cei trei împărtășeau și gustul pentru scrabble și floricele de porumb. Când s-au trezit ceilalți, transformaseră camera de zi în sală de cinema și îndepărtaseră totul de pe măsura de cafea, cu excepția unei table de joc, a unui castron crăpat plin cu litere și a două dicționare ponosite.

Miriam se dovedi a fi un geniu în găsirea cuvintelor arhaice din cel puțin șapte litere.

— Înădușit! exclamă Sarah într-o dimineață, când am coborât la parter. Ce fel de cuvânt e ăsta, „înădușit”? Dacă te referi la hrană pregătită la foc mic, cu capac, l-ai scris greșit.

— Înseamnă tot „înăbușit“, explică Miriam. Asta făceam noi cu focurile, ca să le menținem mocnind peste noapte. Le înădușeam.

Caută-l în dicționar, dacă nu mă crezi.

Sarah se retrase în bucătărie după cafea, continuând să se plângă.

— Cine câștigă? m-am interesat.

— Mai întrebi?

Miriam zâmbi cu satisfacție.

Când nu jucau scrabble și nu se uitau la filme vechi, Miriam ne ținea prelegeri despre vampiri. În câteva după-amiezi, reuși să o învețe pe Em despre importanța numelor, comportamentul de haită, ritualurile posesiunii, simțurile extraordinare și obiceiurile lor alimentare. Mai târziu, discuțiile se axară pe subiecte mai avansate, precum modul de a ucide un vampir.

— Nu, nici măcar o rană la gât nu este sută la sută sigură, explica Miriam pe un ton răbdător. Stăteau amândouă în camera de zi în timp ce eu făceam ceai la bucătărie. Scopul e să provoci o sângerare cât mai puternică. E bine să despici și abdomenul.

Matthew clătină din cap auzindu-le și se folosi de această ocazie (de vreme ce toți ceilalți aveau câte ceva de făcut) ca să mă ținuiască de spatele frigiderului. Cămașa stătea strâmb pe mine, iar părul îmi cădea în jurul urechilor când fiul nostru intră în încăpere cu un braț de lemne.

— Ai pierdut ceva în spatele frigiderului, Matthew?

Chipul lui Marcus era întruchiparea inocenței.

— Nu, toarse Matthew. Își îngropă fața în părul meu ca să-mi soarbă mirosul excitației. L-am lovit degeaba peste umeri, căci nu făcu decât să mă prindă și mai strâns.

— Mulțumesc că ai mai adus lemne de foc, Marcus, am zis eu fără suflu.

— Vreți să mai aduc?

Sprânceană blondă i se arcui. Marcus își imita perfect tatăl.

— Bună idee. O să fie frig la noapte.

Mi-am întors capul spre Matthew ca să încerc să-l conving să mă lase în pace, dar el confundă asta cu invitația de a mă săruta din nou. Marcus și proviziile de lemne încetară să mai prezinte importanță.

Când nu stătea la pândă prin colțuri întunecoase, Matthew forma alături de Sarah și de Marcus cel mai uimitor trio de fierbători de poțiuni de când Shakespeare avusese ideea celor trei vrăjitoare în jurul unui cazan. Vaporii pe care Sarah și Matthew se străduiseră să-i producă pentru a cerceta imaginea nunții chimice nu revelaseră nimic,

dar asta nu-i făcuse să dea înapoi. Ocupau camera la orice oră, consultând cartea de vrăji a familiei Bishop și preparând amestecuri ciudate care miroseau urât, explodau sau și una, și alta. La un moment dat, eu și Em am alergat să investigăm o detunătură puternică, urmată de o serie de bubuituri ca de tunet.

— Ce puneți la cale voi trei? întrebă Em, cu mâinile în șolduri.

Sarah avea fața plină de funingine, iar din horn cădea o ploaie de resturi.

— Nimic, protestă Sarah. Încercam să despic aerul și vraja s-a deformat, atâta tot.

— Să-l despici?

M-am uitat la dezastrul din jur, uluită.

Matthew și Marcus încuviințară cu un aer solemn.

— Ai face bine să cureți încăperea asta înainte de cină, Sarah Bishop, altfel îți arăt eu despicat! răbufni Em.

Desigur, nu toate întâlnirile dintre locuitorii casei erau fericite. Marcus și Matthew se plimbau împreună în zori, lăsându-mă pe mine în grija lui Miriam, a lui Sarah și a ceainicului. Nu se îndepărtau niciodată prea mult. Întotdeauna îi vedeam de la fereastra bucătăriei, cu capetele aplecate laolaltă în conversație. Într-o dimineață, Marcus se întoarse pe călcâie și năvăli înapoi în casă, lăsându-și tatăl singur în vechea livadă de meri.

— Bună, Diana, bubui el în semn de salut, înainte de a trece glonț prin camera de zi și de a ieși afară din casă prin față. Sunt mult prea tânăr pentru asta! strigă în timp ce pleca.

Ambală motorul – Marcus prefera mașinile sport în locul celor de teren – și pneurile mușcară din pietriș când dădu în marșarier, apoi ieși în trombă de pe alee.

— De ce s-a supărat Marcus? l-am întrebat pe Matthew când se întoarse, sărutându-l pe obrazii reci în timp ce se întindea să ia ziarul.

— Afaceri, zise el scurt, sărutându-mă la rândul lui.

— Doar nu l-ai făcut seneșal? întrebă Miriam, nevenindu-i să creadă. Matthew desfăcu ziarul.

— Probabil ai o părere extrem de bună despre mine, Miriam, dacă crezi că frăția a funcționat în toți anii ăștia fără un seneșal. Poziția e deja ocupată.

— Ce e un seneșal?

Am pus două felii de pâine în prăjitorul rablagit. Avea șase fante, dar

numai două dintre ele mai mergeau cât de cât.

— Secundul meu, spuse Matthew scurt.

— Dacă nu l-ai făcut senegal, de ce a plecat Marcus în fugă? insistă Miriam.

— L-am numit mareșal, zise Matthew, trecând cu privirea peste titlurile principale din ziar.

— E cel mai improbabil mareșal pe care l-am văzut în viața mea, spuse ea cu severitate. Pentru numele lui Dumnezeu, e fizician! De ce nu Baldwin?

Matthew își ridică privirea din ziar și înălță din sprâncene spre ea.

— Baldwin?

— Bine, nu Baldwin, replică Miriam în grabă. Trebuie să mai fie și altcineva.

— Dacă aș mai avea de ales dintre două mii de cavaleri, ca odinioară, ar putea fi altcineva. Dar în prezent mai sunt sub comanda mea numai opt cavaleri – dintre care unul este al nouălea și nu i se cere să lupte –, o mână de sergenți și câțiva scutieri. Cineva trebuie să fie mareșal. Eu am fost mareșalul lui Philippe. Acum e rândul lui Marcus.

Terminologia era atât de învechită, că te făcea să râzi, dar expresia serioasă de pe chipul lui Miriam mă determină să mă abțin.

— Ce e un mareșal?

Prăjitorul de pâine țâșni în zbor până la masa din mijlocul bucătăriei când stomacul meu ghiorăi.

— Principalul ofițer militar al lui Matthew.

Miriam se uită la ușa frigiderului, care tocmai se deschidea fără să fi primit vreo mână de ajutor.

— Poftim.

Matthew prinse din zbor pachetul de unt în timp ce-i trecea pe deasupra umărului și mi-l întinse cu un zâmbet. Chipul îi rămase senin în ciuda cicălelilor colegei lui. Deși vampir, era în mod evident o persoană matinală.

— Stindardele, Matthew. Strângi oaste?

— Sigur că da, Miriam. Tu ești cea care tot aduce vorba de război. Dacă izbucnește, îți închipui cumva că eu, Marcus și Baldwin o să ne luptăm cu Congregația de unii singuri? Matthew clătină din cap. Ar trebui să știi mai bine.

— Cum rămâne cu Fernando? Sunt sigură că e și acum bine sănătos.

Matthew puse ziarul deoparte și se uită urât la ea.

— N-am de gând să-mi discut strategia cu tine. Nu te mai amesteca și lasă-l pe Marcus în seama mea.

Acum venise rândul lui Miriam s-o ia la sănătoasa. Strânse tare din buze și se năpusti afară pe ușa din spate, îndreptându-se spre pădure.

Mi-am mâncat pâinea prăjită în tăcere, iar Matthew se întoarse la ziarul lui. După câteva minute, îl lăsă din nou deoparte și scoase un sunet exasperat.

— Spune odată, Diana! Pot să miros faptul că te gândești la ceva și mi-e imposibil să mă concentrez.

— A, nu e mare lucru, am zis, mestecând cu gura plină. O mașinărie militară complexă se pune în mișcare, iar eu nu înțeleg natura ei exactă. Și tu probabil că n-ai să mi-o explici, pentru că e un fel de secret al frăției.

— *Dieu!* Matthew își trecu degetele prin păr până când și-l făcu vâlvoi. Miriam îmi face mai multe probleme decât orice altă faptură pe care am cunoscut-o vreodată, cu excepția lui Domenico Michele și a surorii mele Louisa. Dacă vrei să știi despre Cavaleri, îți voi spune.

După două ore mi se învârtea capul de atâtea informații. Matthew îmi schițase organigrama ordinului pe spatele rapoartelor ADN. Era uimitoare în complexitatea sa – și nu includea componenta militară. Această a doua parte a operațiunii mi-a fost prezentată pe niște coli vechi cu antetul Universității Harvard, pe care părinții mei le lăsaseră în bufet. Am trecut în revistă numeroasele responsabilități noi ale lui Marcus.

— Nu-i de mirare că se simte copleșit, am murmurat, urmărind liniile care-l legau pe Marcus de Matthew deasupra lui și de șapte maștri cavaleri dedesubt, apoi de trupele de vampiri pe care fiecare dintre cei șapte era așteptat să le strângă.

— Se va adapta.

Mâinile reci ale lui Matthew îmi frământară mușchii încordați de pe spate. Degetele îi zăboviră pe steaua dintre omoplații mei.

— Marcus se va putea baza pe Baldwin și pe ceilalți cavaleri. Poate să facă față acestei responsabilități, altfel nu i-aș fi cerut așa ceva.

Poate că era adevărat, dar cu siguranță n-ar mai fi fost niciodată la fel după ce ar fi acceptat funcția asta de dragul lui Matthew. Fiecare nouă provocare avea să știrbească ceva din farmecul său nonșalant. Era dureros să-mi imaginez cum avea să devină Marcus.

— Ce-i cu Fernando ăsta? Îl va ajuta pe Marcus?

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni secretoasă.

— Fernando a fost prima mea alegere pentru funcția de mareșal, dar m-a refuzat. El mi l-a recomandat pe Marcus.

— De ce?

Judecând după cum vorbise Miriam, vampirul respectiv era un războinic respectat.

— Marcus îi amintește lui Fernando de Philippe. Dacă izbucnește războiul, vom avea nevoie de cineva înzestrat cu farmecul tatălui meu, care să-i convingă pe vampiri să lupte nu doar împotriva vrăjitoarelor, ci și a altor vampiri. Matthew dădu din cap gânditor, cu privirea îndreptată asupra conturilor aproximative ale imperiului său. Da, Fernando îl va ajuta. Și nu-l va lăsa să facă prea multe greșeli.

Când ne-am întors în bucătărie – Matthew după ziarul său, iar eu în căutarea unui prânz timpuriu –, Sarah și Em tocmai se întorseseră de la băcănie. Scoteau din plase pungi cu floricele de porumb pentru cuptorul cu microunde și cutii de tablă conținând tot felul de nuci și alune și toate sortimentele de fructe de pădure care se puteau găsi în octombrie în jumătatea de nord a statului New York. Am pus mâna pe o pungă cu coacăze.

— Aici erai. Lui Sarah îi străluciră ochii. E vremea să te apuci de lecții.

— Întâi mai vreau niște ceai și ceva de mâncare, am protestat, jonglând cu punga de plastic plină cu coacăze. Magia nu merge pe stomacul gol.

— Dă-mi mie alea, zise Em, apucând punga. Le strivești și sunt preferatele lui Marcus.

— O să mănânci mai târziu. Sarah mă împinse în direcția cămării. Nu te mai purta ca un copil și mișcă-te.

La vrăji m-am dovedit la fel de neajutorată și acum ca și în vremea adolescenței. Eram incapabilă să-mi amintesc cum începeau și, având în vedere tendințele rătăcitoare ale minții mele, încurcam ordinea cuvintelor, cu rezultate dezastruoase.

Sarah așeză o lumânare pe masa lată din cămară.

— Aprinde-o, îmi ordonă ea, întorcându-se din nou la cartea de vrăji, neverosimil de pătată.

Era un truc simplu, pe care-l putea face până și o vrăjitoare adolescentă. Totuși, când vraja ieșea din gura mea, fie fumea lumânarea fără ca fitilul să se aprindă, fie un alt obiect lua foc. De data

asta am aprins un mănunchi de lavandă.

— Nu poți pur și simplu să rostești cuvintele, Diana, îmi predică Sarah după ce stinsese flăcările. Trebuie să te concentrezi. Hai, din nou!

Am spus vraja din nou – de mai multe ori. O singură dată fitilul lumânării a sfârâit, căci reușisem să aprind o flacără ezitantă.

— Nu merge deloc.

Mă furnicau mâinile, unghiile mi se albăstriseră și îmi venea să țip de frustrare.

— Controlezi focul vrăjitoresc și nu reușești să aprinzi o lumânare.

— Brațele mele se mișcă într-un fel care-ți amintește ție de cineva care chiar poate controla focul vrăjitoresc. Nu e același lucru. În plus, e mai important să învăț despre magie decât despre chestiile astea, am zis, arătând spre cartea de vrăji.

— Magia nu e singura metodă, zise Sarah înverșunată. E ca și cum ai folosi un ferăstrău ca să tai pâine. Uneori e de ajuns un cuțit.

— Văd că nu ai o părere prea bună despre magie, dar ea există în mine cu toptanul și vrea să iasă afară. Cineva trebuie să mă învețe cum s-o controlez.

— Eu nu pot. În vocea lui Sarah se simțea regretul. Nu m-am născut cu abilitatea de a stârni focul vrăjitoresc sau de a stârni apa vrăjitoarească. Dar pot să mă asigur că ai să înveți să aprinzi o lumânare cu ajutorul uneia dintre cele mai simple vrăji concepute vreodată.

Sarah avea dreptate. Dar dura prea mult până când ajungeai să stăpânești meșteșugul, iar vrăjile nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă începeam să scot din nou apă din mine.

În timp ce mă întorceam la lumânare, bolborosind cuvintele, Sarah căuta prin cartea de vrăji o nouă provocare.

— Uite una bună, zise ea, arătând spre o pagină împestrițată cu pete maronii, verzi și roșii. E o vrajă de apariție modificată care creează un ecou – reproducerea exactă a cuvintelor rostite de cineva într-un alt loc. Foarte folositoare. Hai s-o facem pe asta pe urmă.

— Nu, hai să luăm o pauză.

Întorcându-mă cu spatele, am ridicat piciorul să fac un pas. Când l-am pus din nou pe pământ, eram în livada de meri.

În casă, Sarah striga din toate puterile:

— Diana? Unde ești?

Matthew se năpusti afară din casă și coborî în fugă treptele

verandei. Privirea sa ageră mă descoperi cu ușurință și ajunse lângă mine din câțiva pași iuți.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi puse mâna pe cot, ca să se asigure că nu mai dispar.

— Trebuia să plec de lângă Sarah. Când am pus piciorul jos, m-am trezit aici. Același lucru mi s-a întâmplat și pe alee noaptea trecută.

— Îți trebuia cumva și un măr? N-ar fi fost suficient să te duci în bucătărie?

Colțul gurii îi zvâcni amuzat.

— Nu, am zis eu scurt.

— E prea mult dintr-odată, *ma lionne*?

— Nu sunt bună la vrăjitorie. E prea...

— Precisă? Îmi termină el fraza.

— Cere prea multă răbdare, am recunoscut eu.

— Poate că vrăjitoria și vrăjile nu sunt armele tale preferate, zise el blând, atingându-mi ușor maxilarul încordat cu dosul mâinii, dar cu siguranță *vei învăța* să le folosești. Nuanța poruncitoare era ușoară, dar se simțea. Hai să-ți găsim ceva de mâncare. Pe stomacul plin ești mereu mai cooperantă.

— Mă dirijezi cumva? am întrebat pe un ton sumbru.

— Abia acum ai observat? Matthew chicoti. Asta mi-e misiunea de săptămâni întregi.

Matthew continuă s-o facă toată după-amiaza, povestindu-mi istoriile citite în ziar despre pisici speriate care nu mai coborau din copaci, concursuri de gătit mâncăruri chili între secții de pompieri și evenimentele în pregătire pentru Halloween. Până am reușit eu să termin de devorat un castron cu rămășițele de la prânz, mâncarea și sporovăială lui fără însemnătate își făcuseră datoria, și am putut să o înfrunt din nou pe Sarah, cu tot cu cartea de vrăji a familiei. În cămară îmi reveneau mereu în minte cuvintele lui Matthew, ori de câte ori eram pe cale să ignor instrucțiunile detaliate ale lui Sarah, și atunci îmi concentram din nou eforturile pentru a conjura foc, voci și orice altceva era nevoie.

După ore de făcut vrăji – fără cine știe ce rezultate –, Matthew ciocăni la ușă și anunță că sosise vremea să ieșim la o plimbare. În hol, mi-am tras pe mine un pulover gros și mi-am luat tenișii, apoi am șters-o afară. Matthew veni după mine în pas mai relaxat, adulmecând satisfăcut aerul și urmărind oscilațiile luminii pe câmpurile din jurul

casei.

Întinericul se lăsa repede la sfârșit de octombrie, iar înserarea era acum pentru mine momentul preferat al zilei. Poate că Matthew era o persoană matinală, dar instinctul său de autoconservare se mai domolea la apusul soarelui. Trupul părea să i se relaxeze pe măsură ce umbrele deveneau din ce în ce mai lungi, lumina tot mai slabă îi îndulcea contururile osoase și-i făcea pielea palidă mai puțin ciudată.

Mă luă de mână și ne-am plimbat în liniște, fericiți să fim doar noi doi, departe de familie. La liziera pădurii, Matthew mări pasul, dar eu am rămas în urmă intenționat, vrând să rămân la aer cât mai mult timp.

— Haide! zise el, frustrat că trebuia să-și potrivească pașii după ai mei, atât de lenți.

— Nu! Pașii mei devin mai mici și mai rari. Suntem un cuplu normal care a ieșit la plimbare înainte de cină.

— Suntem cel mai puțin normal cuplu din statul New York, spuse Matthew cu un zâmbet. Iar în ritmul ăsta n-ai să simți deloc că faci efort.

— Ce idei mai ai în cap?

Devenise limpede în timpul plimbărilor noastre anterioare că instinctele de lup ale lui Matthew savurau zburdatul prin pădure, ca și cum ar fi fost un puiandru. Întotdeauna inventa moduri noi de a-mi provoca puterile magice, astfel încât să învăț să le folosesc fără să simt asta ca pe o povară. Lăsa în seama lui Sarah orele conștiințioase și plictisitoare.

— Leapșa. Îmi aruncă o privire poznașă, căreia îmi era imposibil să-i rezist și o luă la goană într-o explozie de viteză și de forță. Prinde-mă.

Am răs și am țâșnit după el. Picioarele mi se ridicară deasupra solului și mintea mea încercă să surprindă o imagine precisă a momentului în care aveam să întind mâna spre umerii săi lași și să-l ating. Viteza mea creșu pe măsură ce viziunea devenea mai precisă, dar agilitatea mea lăsa mult de dorit. Faptul că-mi foloseam simultan abilitatea de a zbura și darul clarviziunii mă făcu, la viteza aceea, să mă împiedic de un tufiș. Înainte de a mă rostogoli pe jos, Matthew mă prinse în brațe.

— Miroși a aer curat și a fum de lemne, zise el, frecându-și nasul de părul meu.

Era ceva ciudat în pădure, o anomalie pe care mai curând o simțeam decât o vedeam. O deformare a luminii crepusculare, senzația unei energii străine, aura unor intenții întunecate. Am întors capul și-am privit peste umăr.

— E cineva aici, am spus.

Vântul sufla dinspre noi. Matthew înălță capul, încercând să prindă mirosul. Îl identifică imediat, trăgând aer în piept cu putere.

— Vampir, zise el încet, prinzându-mă de mână și oprindu-se în loc.

Mă împinse apoi lipită de trunchiul unui stejar alb.

— Prieten sau dușman? am întrebat cu voce tremurătoare.

— Pleacă. *Acum.*

Matthew scoase telefonul și apăsă pe tasta cu numărul lui Marcus. Înjură când auzi robotul.

— Cineva ne-a luat urma, Marcus. Vino încoace – repede!

Închise și apăsă pe altă tastă, ca să scrie un mesaj.

Vântul își schimbă direcția. Mușchii feței lui Matthew se contractară.

— O, nu!

Degetele îi zburau pe taste, scriind două cuvinte, apoi azvârli telefonul în tufișurile din apropiere.

„SOS. Juliette.“

Se întoarse și mă luă de umeri.

— Fă ce-ai făcut în cămară. Ridică piciorul și întoarce-te în casă. Imediat. Nu te rog, Diana, îți ordon.

Picioarele îmi înțepeniseră și refuzau să-l asculte.

— Nu știu cum. Nu pot.

— Ba poți.

Matthew mă lipi de trunchiul copacului, înconjurându-mă cu brațele, cu spatele întors spre pădure.

— Gerbert mi-a făcut cunoștință cu femeia aceasta vampir cu multă vreme în urmă; nu putem avea încredere în ea și forța ei nu trebuie subestimată. Am petrecut un timp cu ea în Franța în secolul al optsprezecelea, apoi în New Orleans, în secolul al nouăsprezecelea. O să-ți explic totul mai târziu. Acum du-te.

— Nu plec fără tine. Eram încăpățânată. Cine-i Juliette?

— Eu sunt Juliette Durand. Glasul melodios, în care se simțea o urmă de accent francez amestecat cu altceva, venea de deasupra. Am privit amândoi în sus. Câte probleme ne faceți voi doi!

O femeie-vampir tulburător de frumoasă era cocoțată pe creanga

groasă a unui arțar din apropiere. Pielea ei avea culoarea laptelui amestecat cu abia un strop de cafea, iar părul îi strălucea într-o combinație de castaniu și arămiu. Înveșmântată în culorile toamnei – maro, verde și auriu –, arăta ca o prelungire a copacului. Ochii mari, de culoarea alunei, ne priveau de deasupra unor pomeți oblici, iar osatura ei sugera o delicatețe despre care am știut imediat că-i disimula forța.

— V-am privit și v-am ascultat. Mirosurile voastre sunt amestecate de-a valma, spuse ea pe un ton de reproș discret.

Eu n-am văzut-o când sări de pe creangă, dar Matthew era atent. Își înclină corpul astfel încât să fie în fața mea când Juliette ateriză. Stătură față în față, și Matthew își strâmbă buzele în semn de avertisment.

Juliette îl ignoră.

— Trebuie s-o studiez. Înclină capul spre dreapta și-și înalță doar un pic bărbia, privindu-mă fix, cu mare atenție.

M-am încruntat.

Se încruntă și ea la mine.

Matthew se înfioră.

L-am privit îngrijorată, iar ochii lui Juliette mă urmăriră.

Îmi imita toate mișcărilor. Bărbia ei împungea aerul exact în aceeași poziție ca a mea, ținea capul înclinat exact la același unghi. Era ca și cum m-aș fi privit în oglindă.

Panica îmi inundă organismul, umplându-mi gura de amăreală. Am înghițit cu efort, iar ea făcu același lucru. Nările îi fremătară, și Juliette izbucni într-un râs tăios și dur ca un diamant.

— Cum ai putut să-i rezisti, Matthew? Inspiră prelung și lent. Mirosul ei ar trebui să te înnebunească. Ți-o amintești pe tânăra aia îngrozită pe care am urmărit-o prin Roma? Cred că mirosea cam tot așa.

Matthew rămase tăcut, cu ochii ațintiți asupra ei.

Juliette făcu câțiva pași spre dreapta, silindu-l să-și schimbe poziția.

— Îl aștepti pe Marcus, observă ea pe un ton trist. Mă tem că nu vine. Arăta atât de bine! Mi-ar fi plăcut să-l revăd. Ultima oară când ne-am întâlnit era prea tânăr și atât de impresionabil. Ne-au trebuit săptămâni întregi ca să facem curățenie după el la New Orleans, nu-i așa?

În mintea mea se căscă o prăpastie. Oare-l omorâse pe Marcus? Pe Sarah și pe Em?

— Vorbește la telefon, continuă ea. Gerbert a vrut să se asigure că fiul tău înțelege riscul pe care și-l asumă. Mânia Congregației este îndreptată doar împotriva voastră – deocamdată. Dar, dacă insistați, vor plăti și alții.

Marcus nu era mort. În pofida ușurării, sângele îmi îngheță când am văzut expresia de pe chipul ei.

Matthew încă nu-i dăduse niciun răspuns.

— De ce ești atât de tăcut, iubitul? Vocea plină de căldură a lui Juliette contrazicea expresia impasibilă a ochilor ei. Ar trebui să te bucuri că mă vezi. Eu sunt tot ce-ți dorești. Gerbert a avut grijă să fie așa.

Matthew tot nu răspunse.

— Ah, ești tăcut pentru că te-am luat prin surprindere, zise Juliette, pe un ton ciudat de muzical și malițios în același timp. Și tu m-ai surprins pe mine. O vrăjitoare?

Se făcu că o ia spre stânga, iar Matthew se răsuci ca s-o întâmpine. Ea se rostogoli prin spațiul gol unde fusese capul lui și ateriză lângă mine, cuprinzându-mi gâtul cu degetele. Am înghețat.

— Nu înțeleg de ce te vrea atât de mult. Vocea femeii era iritată. Ce îi faci oare? Ce a omis Gerbert să mă învețe?

— Juliette, las-o în pace!

Matthew nu putea risca să facă vreo mișcare în direcția mea, de teamă ca ea să nu-mi sucească gâtul, dar picioarele îi erau rigide din cauza efortului de a nu se clinti.

— Răbdare, Matthew, zise ea, lăsând capul în jos.

Am închis ochii, așteptându-mă să-i simt dinții pe piele.

Dar n-am simțit decât niște buze reci apăsate pe ale mele. Sărutul lui Juliette era ciudat de impersonal în timp ce îmi atingea gura cu limba, încercând să mă facă să-i răspund. Pentru că nu reuși, scoase un sunet de frustrare.

— Asta ar fi trebuit să mă ajute să înțeleg, dar degeaba.

Juliette mă împinse spre Matthew, continuând totuși să mă țină de o încheietură, cu unghiile ei ascuțite ca niște lame deasupra venelor mele.

— Sărut-o. Vreau să știu ce-a făcut.

— De ce nu renunți, Juliette?

Matthew mă prinse în brațele sale răcoroase.

— Trebuie să învăț din propriile greșeli – asta îmi tot spune Gerbert

de când m-ai abandonat la New York.

Juliette îl privi ținută pe Matthew cu o aviditate care-mi zbârli părul pe mine.

— Asta a fost acum mai bine de o sută de ani. Dacă n-ai aflat până acum ce greșeli ai făcut, nici n-ai să mai afli.

Deși furia lui Matthew nu era îndreptată asupra mea, forța ei mă făcu totuși să mă trag înapoi. Matthew clocotea, mânia îi ieșea prin toți porii.

Unghiile femeii-vampir mi se înfipseră în carne.

— Sărut-o, Matthew, altfel o fac să sângereze.

Cuprinzându-mi fața cu o mână grijulie, tandră, el se luptă să-mi zâmbească.

— Va fi bine, *mon cœur*.

Pupilele lui Matthew deveniseră puncte într-o mare de verde cenușiu. Cu degetul mare îmi mângâie maxilarul în timp ce se apleca spre mine și buzele lui aproape le atinseră pe ale mele. Sărutul lui era lent și tandru, o mărturie a sentimentelor lui. Juliette ne privi rece, sorbind din ochi toate detaliile. Se trase mai aproape, în timp ce Matthew se îndepărta de mine.

— Ah! Vocea îi era lipsită de expresie și amară. Îți place felul în care reacționează când o atingi. Dar eu nu mai pot *să simt*.

Văzusem furia lui Ysabeau și cruzimea lui Baldwin. Simțisem disperarea lui Domenico și adușese izul inconfundabil al răului care plutea în preajma lui Gerbert. Dar Juliette era altfel. În ea se frânsese ceva esențial.

Îmi dădu drumul și țâșni de lângă mine, la distanță de Matthew. Măinile lui mă strânsă de coate, iar degetele sale reci îmi atinseră soldurile. Împingându-mă abia simțit, Matthew îmi dădu încă o dată, pe tăcute, ordin să plec.

Dar n-aveam nici cea mai mică intenție să-mi las soțul singur cu o femeie-vampir psihotică. Undeva în adâncul meu, ceva se învârteji. Deși nici vântul, nici apa vrăjitoarească n-ar fi fost de ajuns ca s-o omor pe Juliette, i-ar fi putut distrage atenția suficient cât să putem fugi – dar amândouă refuzau să se supună comenzii mele mute. Și toate vrăjile pe care le învășasem oricât de prost în ultimele câteva zile îmi zburaseră din minte.

— Nu-ți face griji, îi spuse Juliette lui Matthew pe un ton blând, cu ochi strălucitori. Se va termina repede. Mi-ar plăcea să zăbovesc,

desigur, ca să ne putem aduce aminte ce am fost odinioară unul pentru celălalt. Dar nicio atingere a mea nu ți-o va alunga din minte. Prin urmare, trebuie să te omor și s-o duc pe vrăjitoarea ta în fața lui Gerbert și a Congregației.

— Las-o pe Diana să plece. Matthew ridică mâinile în semn de armistițiu. Asta trebuie s-o rezolvăm numai între noi doi, Juliette.

Ea scutură din cap, unduindu-și părul arămiu și greu.

— Sunt instrumentul lui Gerbert, Matthew. Când m-a făcut, n-a mai lăsat loc și pentru dorințele mele. Nu voiam să învăț filosofie sau matematică. Dar Gerbert a insistat, ca să-ți pot fi pe plac. Și ți-am fost pe plac, nu-i așa?

Privirea lui Juliette era ațintită asupra lui Matthew, iar vocea îi era la fel de frântă ca fisurile din mintea ei rătăcită.

— Da, mi-ai fost pe plac.

— Așa ziceam și eu. Dar Gerbert era deja stăpânul meu.

Privirea lui Juliette se întoarse asupra mea. Ochii îi străluceau, semn că se hrănise de curând.

— Te va posedea și pe tine, Diana, într-un mod pe care nici nu ți-l poți închipui. Într-un fel pe care doar eu îl cunosc. Apoi vei fi a lui, pierdută pentru toți ceilalți.

— Nu.

Matthew sări asupra femeii, dar ea țâșni într-o parte.

— N-am vreme de joacă, Matthew, spuse ea.

Făcu o mișcare rapidă – prea rapidă ca s-o pot urmări –, apoi se retrase încet de lângă el, cu o expresie de triumf. Am auzit un sunet, ca și cum ar fi fost sfâșiat ceva, apoi am văzut sângele izvorând întunecat din gâtul lui Matthew.

— Pentru început e suficient, zise ea cu satisfacție.

În mintea mea răsună un urlat. Matthew păși între mine și Juliette. Până și nasul meu mult mai puțin sensibil simțea mirosul metalic al sângelui de vampir. Îi îmbiba lui Matthew puloverul, răspândindu-se într-o pată întunecată pe pieptul lui.

— Nu face asta, Juliette. Dacă m-ai iubit vreodată, las-o să plece. Nu merită să fie chinuită de Gerbert.

Juliette îi răspunse printr-o mișcare fulgerătoare în care nu se văzură decât cizma ei de piele cafenie și zvâcnetul gambei musculoase. Ridică mult piciorul stâng și un trosnet se auzi când îl lovi pe Matthew în abdomen. El se îndoi de mijloc ca un copac retezat.

— Nici *eu* nu meritam să fiu chinuită de Gerbert. Vocea lui Juliette avea ceva isteric. Dar te meritam pe *tine*. Ești al meu, Matthew.

Mi-am simțit mâinile grele și am știut fără să mă uit la ele că țineau un arc și o săgeată. M-am îndepărtat puțin de ei, ridicând brațele.

— Fugi! strigă Matthew.

— Nu, am spus cu o voce care nu era a mea, țintind de-a lungul brațului meu stâng.

Juliette era aproape de Matthew, dar puteam da drumul săgeții fără să-l ating. Dacă mâna mea dreaptă s-ar îndoi acum, Juliette ar fi moartă. Am ezitat totuși, pentru că nu mai ucisesem încă pe nimeni.

Exact de clipa aceasta avea nevoie Juliette. Degetele ei izbiră pieptul lui Matthew și unghiile sfâșiară hainele și carnea de parcă ar fi fost de hârtie. El gemu de durere, iar Juliette urlă victorioasă.

Ezitatea îmi dispăru, mâna dreaptă mi se încordă și apoi dădu drumul săgeții. O minge de foc porni într-un arc prin văzduh din vârfurile întinse ale degetelor mele de la mâna stângă. Juliette auzi explozia flăcărilor și simți mirosul de sulf din aer. Se întoarse, scoțându-și unghiile din gaura pe care o făcuse în pieptul lui Matthew. O clipă, ochii ei nu putură să creadă, înainte ca sfera s-o învăluie în negru, auriu și roșu. Întâi i se aprinse părul, și ea se împletici cuprinsă de panică. Dar îi anticipasem mișcările și o aștepta o altă minge de flăcări. Juliette păși direct în ea.

Matthew căzu în genunchi, apăsându-și cu mâinile puloverul îmbibat de sânge acolo unde ea îi străpunsese pielea deasupra inimii. Tipând, Juliette întinse brațul, încercând să-l tragă și pe el în infern.

La un simplu gest al mâinii mele și la un cuvânt adresat vântului, a fost luată pe sus și aruncată la câțiva metri de locul în care Matthew se prăbușea la pământ. Ea căzu pe spate, cu trupul în flăcări.

Am vrut să dau fuga către el, dar nu m-am putut opri să privesc cum oasele și carnea lui Juliette opuneau rezistență flăcărilor. Nu mai avea păr, pielea îi era acum neagră și scorțoasă, dar tot nu murea. Gura continua să i se miște, strigând numele lui Matthew.

Mâinile mele rămaseră înălțate, pregătite pentru cazul când Juliette avea să sfideze soarta. Ea se ridică cu greutate în picioare, și atunci am tras încă o dată. Mingea de foc o lovi în mijlocul pieptului, îi trecu prin cutia toracică și ieși pe partea cealaltă, sfărâmând pielea tare și calcinându-i coastele și plămânii. Gura i se răsuci într-un rictus de groază. Acum nu-și mai putea reveni, oricât de puternic ar fi fost

sângele ei de vampir.

Am alergat spre Matthew și m-am lăsat în genunchi. Nu mai putea sta drept și zăcea pe spate, cu genunchii îndoșiți. Sângele se împrăștiase peste tot, ieșindu-i în valuri violet din gaura din piept și mai uniform din gât, atât de întunecat încât părea catran.

— Ce să fac?

Mi-am apăsât cu disperare degetele pe gâtul lui. Mâinile albe erau încă încleștate în jurul rănii din piept, dar puterea i se scurgea din ele cu fiecare clipă.

— Ține-mă în brațe, șopti el.

Cu spatele sprijinit de stejar, l-am tras între picioarele mele.

— Mi-e frig, spuse el cu o uimire calmă. Ce ciudat!

— Nu mă poți părăsi, am zis cu ardoare. N-am să te las.

— Nu mai e nimic de făcut. Moartea m-a prins în ghearele ei.

Matthew vorbea într-un fel nemaiauzit de o mie de ani. Vocea sa stinsă se înălța și cobora într-o cadență străveche.

— Nu. Mi-am înghițit lacrimile. Trebuie să lupți, Matthew.

— *Am luptat*, Diana. Iar tu ești în siguranță. Marcus te va lua de aici înainte ca membrii Congregației să afle ce s-a întâmplat.

— Nu plec nicăieri fără tine.

— Trebuie. Se zbatu în brațele mele, răsucindu-se să-mi vadă fața.

— Nu pot să te pierd, Matthew. Te rog să rezisti până vine Marcus.

Lanțul dinăuntrul meu oscila, verigile slăbeau una câte una. Am încercat să mă opun, strângându-l pe Matthew tare lângă inima mea.

— Taci, zise el blând, ridicând un deget însângerat ca să-mi atingă buzele. Când sângele lui înghețat intră în contact cu ele, pielea mă furnică și îmi amorți. Marcus și Baldwin vor ști ce au de făcut. Te vor duce în siguranță la Ysabeau. Fără mine, Congregației îi va veni mai greu să acționeze împotriva ta. Vampirilor și vrăjitoarelor n-o să le placă lucrul ăsta, dar acum ești de-a noastră, aparții familiei de Clermont, beneficiezi de protecția ei și a Cavalerilor lui Lazăr.

— Rămâi cu mine, Matthew. Mi-am aplecat capul și mi-am lipit buzele de ale lui, implorându-l în tăcere să continue să respire. O făcu – anevoie –, dar pleoapele i se închiseră.

— Te-am căutat de când m-am născut, șopti Matthew cu un zâmbet, vădind brusc un puternic accent francez. De când te-am găsit, am putut să te țin în brațe, ți-am ascultat inima bătând lângă a mea. Ar fi fost groaznic să mor fără să știu ce înseamnă să iubești cu adevărat. Fiori îl

străbătură din creștet până-n tălpi, apoi ceddară.

— Matthew! am strigat, dar el nu mai putea răspunde. Marcus! am țipat printre copaci. În tot acest timp mă rugasem zeiței.

Când Marcus ajunsese la noi, mi se păruse deja de câteva ori că Matthew murise.

— Sfinte Dumnezeule! spuse vampirul cel tânăr, văzând corpul carbonizat al lui Juliette și silueta însângerată a lui Matthew.

— Sângerează întruna, am zis. De unde-i iese tot sângele ăsta?

— Trebuie să-l examinez ca să-mi dau seama, Diana.

Marcus făcu un pas ezitant spre mine.

Strângându-mi brațele în jurul soțului meu, am simțit cum ochii îmi devin reci. Vântul începu să se înalțe din locul în care stăteam.

— Nu-ți cer să-i dai drumul, zise Marcus, înțelegând instinctiv ce se întâmpla, dar trebuie să mă uit la pieptul lui.

Se ghemui lângă noi și sfâșie cu atenție puloverul negru al tatălui său. Cu un părâit oribil, țesătura cedă. O despicătură lungă înainta de la vena jugulară către inima lui Matthew. Lângă inimă era o adâncitură mare, în locul în care Juliette încercase să-i rupă aorta.

— Jugulara este aproape secționată, iar aorta a fost vătămată. Nici măcar sângele lui de vampir nu poate lucra destul de repede ca să-l vindece în ambele locuri.

Marcus vorbise încet, dar nu fusese de fapt nevoie să spună nimic. Juliette îi dăduse lui Matthew o lovitură mortală.

Mătușile mele apărură și ele. Sarah găfâia. Miriam se ivi în spatele lor, albă la față. Ne aruncă o singură privire, se răsuci pe călcăie și se repezi înapoi spre casă.

— E vina mea, am suspinat, legănându-l pe Matthew ca pe un copil. Puteam să trag, dar am ezitat. N-am mai omorât pe nimeni niciodată. Dacă aș fi acționat mai devreme n-ar fi ajuns la inima lui.

— Diana, draga mea, șopti Sarah. Nu e vina ta. Ai făcut ce-ai putut. Va trebui să-l lași să plece dintre noi.

Am scos un geamăt sfâșietor și părul mi se ridică în cap.

— Nu!

Frica răsări în ochii vampirului și ai mătușii mele, iar pădurea amuți.

— Pleacă de lângă ea, Marcus! strigă Em.

El sări înapoi la timp.

Devenisem cineva – ceva – căruia nu-i păsa de fapăturile din jur sau

de faptul că încercau să mă ajute. Fusese o greșeală să ezit mai înainte. Acum, acea parte din mine care o omorâse pe Juliette se concentră asupra unui singur lucru: un cuțit. Brațul meu drept țâșni spre mătușa mea.

Sarah purta întotdeauna asupra ei două cuțite, unul tocit cu mâner negru, celălalt ascuțit cu mâner alb. La chemarea mea, cuțitul alb îi tăie centura și zbură spre mine cu vârful înainte. Sarah ridică o mână ca să-l cheme înapoi, dar eu mi-am închipuit un zid de întuneric și de foc între mine și chipurile surprinse ale rubedeniilor mele. Cuțitul cu mâner alb despică iute întunericul și pluti ușor în jos, aproape de genunchiul meu drept îndoit. Capul lui Matthew căzu – îi dădusem drumul cât să pot apuca mânerul.

Întorcându-i cu blândețe chipul spre mine, l-am sărutat pe gură lung și apăsător. Pleoapele i se zbătură și se ridicară. Arăta cumplit de obosit, iar pielea îi era cenușie.

— Nu-ți face griji, iubitele. Am să îndrept lucrurile.

Am înălțat cuțitul.

Două femei stăteau în picioare înăuntrul barierei de flăcări. Una era tânără și purta o tunică lejeră, sandale în picioare și o tolă cu săgeți atârnată de umeri. Cureaua tolbei era încălțată în părul ei des și întunecat. Cealaltă era bătrâna din salonul cel mare, care mătura pământul cu fusta ei amplă.

— Ajutați-mă! le-am implorat.

Va trebui să plătești un preț, spuse femeia cea tânără.

— Îl voi plăti.

Nu face zeiței o promisiune nechibzuită, fata mea, murmură bătrâna, clătînând din cap. *Va trebui să ți-o ții.*

— Ia-mi orice – ia pe oricine. Dar lasă-mi-l pe el.

Femeia-vânător îmi cântări oferta și încuviință.

E al tău.

Ochii îmi rămaseră ațintiți asupra celor două femei în timp ce am înălțat cuțitul. Răsucind corpul lui Matthew mai aproape de al meu, pentru ca el să nu poată vedea, m-am întins și mi-am tăiat brațul în interiorul cotului stâng. Lama ascuțită trecu ușor prin material și prin piele. Sângele începu să-mi curgă, întâi ca un firicel, apoi mai repede. Am dat drumul cuțitului și mi-am apropiat brațul stâng de corp, până când am ajuns cu el lângă gura lui Matthew.

— Bea, i-am zis, sprijinindu-i capul.

Pleoapele lui Matthew se zbătură din nou, iar nările îi fremătară. Recunosc mirosul sângelui *meu* și se zbatu să se îndepărteze. Brațele îmi erau grele și puternice precum ramurile stejarului, legate de copacul din spatele meu. Mi-am tras cotul sângerând puțin mai aproape de gura lui.

— Bea.

Prin vene îmi curgea puterea copacului și a pământului, o ofrandă neașteptată de viață pentru un vampir în pragul morții. Le-am zâmbit recunoscătoare femeii-vânător și fantomei celei bătrâne, căci îl hrăneam pe Matthew cu trupul meu. Acum eram mama, a treia ipostază a zeiței, fecioară și bătrână. Cu ajutorul ei, sângele meu avea să-l vindece.

În cele din urmă, Matthew cedă instinctului de supraviețuire. Gura i se închise pe pielea moale dinăuntrul brațului meu, și i-am simțit dinții ascuțiți. Sorbi cu forță, îndelung, din venele mele. Am simțit o izbucnire scurtă și ascuțită de teroare.

Pielea sa începu să-și piardă din paloare, dar sângele venos nu avea să fie de ajuns ca să-l vindece complet. Speram că, dându-mi de gust, își va pierde controlul pe care-l exercita în mod normal asupra lui însuși și că va face pasul următor, dar am bâjbâit după cuțitul cu mâner alb ca să-l am la îndemână dacă era nevoie.

Aruncându-le zeiței și vrăjitoarei o ultimă privire, mi-am concentrat atenția asupra soțului meu. O nouă undă de putere îmi străbătu corpul când m-am lipit mai bine de copac.

În timp ce Matthew se hrănea, am început să-l sărut. Părul meu căzu în jurul feței lui, și mirosul meu cunoscut se amestecă neîntârziat cu cel al sângelui său și al sângelui meu. Își întoarse ochii spre mine, verzi și distanți, ca și cum n-ar fi fost sigur de identitatea mea. L-am sărutat din nou, simțind gustul propriului meu sânge pe limba lui.

Din două mișcări rapide și line, pe care n-aș fi putut să le împiedic nici dacă aș fi vrut, Matthew mă prinse de ceafă. Îmi dădu capul pe spate și într-o parte, apoi își coborî gura spre gâtul meu. N-am simțit deloc groază atunci, doar abandon.

— Diana, zise el cu deplină satisfacție.

„Deci așa se întâmplă, m-am gândit. De-aici au pornit legendele.“

Sângele meu venos, uzat, îi dăduse puterea de a căuta ceva proaspăt și vital. Dinții ascuțiți de sus îi crestară buza de jos, scoțând la iveală o picătură de sânge. Buzele sale îmi mângâiară gâtul, senzuale și repezi.

M-am înfiorat, stârnită pe neașteptate de atingerea lui. Pielea îmi amorți când sângele lui o atinse. Matthew îmi ținu capul cu fermitate, cu mâini din nou puternice.

„Să nu facă nicio greșală”, m-am rugat.

Am simțit mici înțepături de-a lungul arterelor carotide. Ochii mi se căscară când prima sorbitură violentă îmi dădu de știre că Matthew găsisse sângele pe care-l căuta.

Sarah se întoarse, neputând să privească. Marcus întinse brațele spre Em, iar ea se duse lângă el fără ezitare, plângându-i pe umăr.

Am lipit corpul lui Matthew de al meu, încurajându-l să soarbă mai puternic. Plăcerea pe care o simțea era evidentă. Cât de mare fusese foamea lui de mine și cât de puternic trebuise să se arate ca să-i reziste!

Matthew își găsi ritmul potrivit, sugându-mi sângele în valuri.

„Matthew, ascultă-mă.”

De la Gerbert știam că sângele meu îi va transmite mesaje. Mă temeam doar ca ele să nu fie prea trecătoare, iar puterea mea de comunicare să nu se termine prea repede.

Matthew avu o tresărire, lipit de gâtul meu, apoi continuă să se hrănească.

„Te iubesc.”

Tresări din nou, surprins.

„Acesta a fost darul meu. Sunt înăuntrul tău, dându-ți viață.”

Matthew clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge o insectă supărătoare, și continuă să bea.

„Sunt înăuntrul tău, dându-ți viață.”

Mi-era tot mai greu să gândesc și să văd prin foc. M-am concentrat asupra lui Em și a lui Sarah, am încercat să le spun din priviri să nu-și facă griji. L-am căutat și pe Marcus, dar n-am putut să-mi deplasez ochii suficient ca să-l găsesc.

„Sunt înăuntrul tău, dându-ți viață.”

Am repetat mantra asta până când n-am mai putut. Am simțit o pulsație înceată, sunetul inimii mele care începea să moară. Moartea nu era deloc așa cum mă așteptasem să fie.

Mai întâi, se lăsă un moment de tăcere mai profundă ca oricând. O senzație de despărțire și de regret.

Apoi, nimic.

Capitolul 38

Am simțit în oase o detunătură bruscă, de parcă două lumi s-ar fi ciocnit.

Ceva mă înțepă în brațul drept. Am adu-mecat mirosul de latex și de plastic. Matthew se certa cu Marcus. Sub mine era pământ rece, iar mirosul de frunze putrede le înlocui pe celelalte. Aveam ochii deschiși, dar în jurul meu era doar întuneric. Cu greu am reușit să observ crengile pe jumătate desfrunzite care se încrucișau deasupra mea.

— Folosește brațul stâng – este deja deschis! spuse Matthew cu nerăbdare.

— Brațul acela e inutil, Matthew. Țesuturile sunt pline de saliva ta și nu absorb nimic altceva. Brațul drept e mai bun. Are tensiunea atât de scăzută încât mi-e greu să găsesc o venă, asta-i tot.

Vocea lui Marcus avea liniștea nefirească a unui medic din camera de gardă, obișnuit cu moartea.

Două tuburi groase ca niște spaghete mi se derulară pe față. Niște degete reci îmi atinseră nasul. Am încercat să le dau deoparte, dar cineva mă ținu nemișcată.

Vocea lui Miriam se auzi din întuneric, în partea mea dreaptă:

— Tahicardie. O s-o sedez

— Nu, spuse Matthew aspru. Fără sedative. E abia conștientă. Poate să intre în comă.

— Atunci fă-o să tacă.

Miriam vorbea pe un ton detașat. Degetele ei mici și reci îmi apăsau pe gât cu o fermitate neașteptată.

— Nu pot să-i opresc sângerarea și să o țin și nemișcată în același timp.

Întrezăream ceea ce se întâmpla în jurul meu doar în frânturi deconcertante – ce era imediat deasupra, ce prindeam cu coada ochiului, ce puteam identifica cu un efort enorm de a-mi roti ochii în orbite.

— Poți să faci ceva, Sarah?

Vocea lui Matthew părea suferindă.

Chipul lui Sarah apăru în peisaj.

— Vrăjitoria nu poate vindeca mușcăturile de vampir. Dacă ar putea, nu ar mai trebui să ne temem de ființe ca voi.

M-am lăsat purtată de somnolență, dar plutirea mi-a fost întreruptă de strângerea de mână a lui Em, care mă menținu ferm în propriul meu corp.

— Atunci nu avem de ales. Matthew părea disperat. O voi face eu.

— Nu, Matthew, spuse Miriam categoric. Încă nu ești destul de puternic. În plus, eu am făcut-o de sute de ori.

Se auzi un sunet ca de ceva sfâșiat. După atacul lui Juliette asupra lui Matthew, l-am recunoscut – era al cărnii de vampir.

— Mă transformă în vampir? i-am șoptit lui Em.

— Nu, *mon cœur*. Vocea lui Matthew era la fel de categorică precum fusese și a lui Miriam.

— Ai pierdut – am *luat* – foarte mult sânge. Marcus îl înlocuiește cu sânge uman. Acum Miriam trebuie să se ocupe de gâtul tău.

— Ah! Era prea complicat de urmărit. Creierul meu era incoerent – aproape la fel de incoerent ca și limba și gâtul.

— Mi-e sete.

— Ți-e sete de sânge de vampir, dar n-ai să primești. Stai nemișcată, spuse Matthew ferm, ținându-mă de umeri atât de strâns încât mă duru.

Mâinile reci ale lui Marcus îmi trecură pe lângă urechi către maxilar, ținându-mi gura închisă.

— Și, Miriam...

— Nu te mai agita, Matthew, spuse Miriam brusc. Le făceam asta ființelor cu sânge cald cu mult înainte ca tu să te naști.

Ceva ascuțit îmi pătrunse în gât, iar mirosul de sânge umplu aerul.

Senzația de tăiere a fost urmată de o durere care îngheța și ardea în același timp. Dogoarea și frigul se intensificară, deplasându-se pe sub țesuturile gâtului, pentru a cauteriza oasele și mușchii de dedesubt.

Voiam să scap de atingerile acelea de gheață, dar mă imobilizau doi vampiri. Gura îmi era de asemenea ferm închisă, așa că n-am putut decât să scot un sunet de spaimă înăbușit.

— Are artera obturată, spuse Miriam încet. Rana trebuie curățată.

Sorbi o singură dată, sonor, îndepărtând sângele. O clipă, pielea îmi

amorți, dar senzația reveni în forță când Miriam se retrase.

Durerea extremă stârni valuri de adrenalină care-mi invadară corpul, urmate de o senzație de panică. Zidurile gri ale castelului La Pierre apărură în jurul meu. Neputința de a mă mișca mă puse din nou în mâinile lui Satu.

Degetele lui Matthew mi se înfipseră în umeri, readucându-mă în pădurea de lângă casa familiei mele.

— Spune-i ce faci, Miriam. Vrăjitoarea aia finlandeză a făcut-o să se teamă de ceea ce nu poate vedea.

— Sunt doar stropi din sângele meu, Diana, care picură din încheietură, spuse Miriam calm. Știu că doare, dar asta-i tot ce avem la îndemână. Sângele de vampir vindecă la atingere. Îți va închide artera mai bine decât suturile oricărui chirurg. Și nu trebuie să îți faci griji. O cantitate atât de mică, aplicată local, nu te poate transforma în altceva decât ești.

După această explicație, am putut recunoaște fiecare picătură ce îmi cădea în rană, contopindu-se cu carnea mea de vrăjitoare și determinând formarea instantanee a țesutului conjunctiv al cicatricei. M-am gândit că un vampir trebuie să exercite un control extrem asupra sa ca să efectueze o asemenea procedură fără a ceda în fața foamei. În sfârșit, picăturile de răceală arzătoare se opriră.

— Gata, spuse Miriam cu ușurare. Acum nu mai trebuie decât să cos incizia. Degetele îi zburară deasupra gâtului meu, trăgând și cosând carnea la loc. Am încercat să netezesc rana, Diana, dar Matthew a sfâșiat pielea cu dinții.

— Acum te vom muta în casă, spuse Matthew.

Îmi prinse capul și umerii, iar Marcus mă apucă de picioare. Miriam mergea alături, cărând echipamentul medical. Cineva adusese Range Roverul pe câmp și acum ne aștepta cu portiera din spate deschisă. Matthew și Miriam făcură schimb de locuri, și el dispăru în spatele mașinii ca să pregătească portbagajul pentru mine.

— Miriam, am șoptit.

Ea se aplecă spre mine.

— Dacă ceva nu merge bine... Nu am putut termina, dar era imperios necesar ca ea să înțeleagă. Eram încă vrăjitoare. Dar aș fi preferat să fiu vampir decât să mor.

Miriam se uită fix în ochii mei, se gândi un moment, apoi dădu din cap, încuviințând.

— Totuși, să nu te prind că mori. Matthew o să mă omoare dacă fac ce-mi ceri.

Matthew vorbi încontinuu tot drumul hurducăit înapoi către casă, sărutându-mă ușor ori de câte ori încercam să adorm. În ciuda delicateței sale, simțeam de fiecare dată o durere sfâșietoare.

În casă, Sarah și Em alergau peste tot, strângând perne și pernuțe. Improvizară un pat în fața șemineului din salonul cel mare. Sarah aprinse buștenii din vatră cu ajutorul câtorva cuvinte și al unui gest. Flăcările începură să ardă puternic, dar eu continuam să tremur incontrollabil. Mi-era frig până în măduva oaselor.

Matthew mă așeză pe perne și mă acoperi cu pleduri, apoi Miriam îmi aplică un bandaj pe gât. În acest timp, soțul meu și fiul său șopoteau într-un colț.

— De asta are nevoie, și știu unde-i sunt plămânii, spuse Marcus nerăbdător. Nu voi perfora nimic.

— E puternică. Fără cateter. Am încheiat discuția. Luați doar ce a mai rămas din corpul lui Juliette, spuse Matthew cu voce joasă, dar fermă.

— Mă ocup eu de asta, răspunse Marcus. Făcu stânga-mprejur, și ușa din față se trânti în urma lui. Afară, Range Roverul reveni la viață.

Vechea pendulă de la intrarea din față marca minutele ce treceau. Căldura mi se strecura în oase, moleșindu-mă. Matthew stătea lângă mine, ținându-mă strâns de mână, ca să mă aducă înapoi ori de câte ori încercam să evadez în binecuvântata uitare.

În cele din urmă, Miriam pronunță cuvântul magic: „stabilă“. Acum puteam să mă abandonez întunericului ce flutura la marginile conștiinței mele. Sarah și Em mă sărutară și plecară, urmate de Miriam, așa încât în cele din urmă nu mai rămaseră decât Matthew și binefăcătoarea liniște.

Cu toate acestea, odată ce tăcerea se instală în cameră, mintea mea reveni la Juliette.

— Am omorât-o.

Inima îmi bătu cu putere.

— Nu ai avut de ales. Tonul lui Matthew înlătura orice discuție. A fost legitimă apărare.

— Nu, nu a fost. Focul vrăjitoresc... Doar când el fusese în pericol îmi apăruseră în mâini arcul și săgeata.

Matthew mă liniști cu un sărut.

— Putem vorbi mâine despre asta.

Ceva totuși nu mai putea aștepta – ceva ce voiam să știe acum.

— Te iubesc, Matthew.

Nu avusesem șansa să i-o spun înainte ca Satu să mă răpească de la Sept-Tours. De data aceasta voiam să mă asigur că o spun înainte să se mai întâmple altceva.

— Și eu te iubesc. Matthew își înclină capul, ajungând cu buzele în dreptul urechii mele. Îți amintești de cina noastră la Oxford? Voi ai să știi ce gust ai avea.

Mi-am mișcat capul în semn de recunoaștere.

— Ai gust de miere, murmură el. Miere – și speranță.

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet – și apoi am adormit.

Dar n-a fost un somn odihnitor. Eram prinsă între starea de veghe și somn, între La Pierre și Madison, între viață și moarte. Bătrâna fantomă mă avertizase asupra pericolului de a sta la răscruce de drumuri. Erau momente în care moartea părea să stea răbdătoare lângă mine, așteptând să aleg calea pe care doream să pornesc.

Am călătorit kilometri nenumărați în acea noapte, fugind dintr-un loc în altul, doar cu un pas înaintea celor care mă urmăreau – Gerbert, Satu, Juliette, Peter Knox. De câte ori călătoria mă readucea în casa Bishop, Matthew era acolo. Uneori era și Sarah cu el. Alteori era Marcus. Dar, de cele mai multe ori, Matthew era singur.

În tăria nopții cineva începu să îngâne melodia pe care noi doi dansaserăm cu o veșnicie în urmă în salonul lui Ysabeau. Nu era Marcus sau Matthew – ei discutau –, dar eram prea obosită ca să-mi dau seama de unde venea muzica.

— Unde a învățat cântecul acela vechi? întrebă Marcus.

— Acasă. Dumnezeule, până și în somn încearcă să fie curajoasă!

Vocea lui Matthew era dezolată. Baldwin are dreptate – nu sunt un bun strateg. Ar fi trebuit să prevăd cele întâmplate.

— Gerbert se baza pe faptul că ai uitat de Juliette. A trecut atâta timp. Și știa că vei fi cu Diana atunci când va apărea Juliette. S-a lăudat cu asta la telefon.

— Da, știe că sunt destul de arogant pentru a o crede în siguranță lângă mine.

— Ai încercat s-o aperi. Dar nu poți – nimeni nu poate. Nu numai ea trebuie să înceteze să mai facă pe curajosul.

Era aici ceva ce Marcus nu știa, ceva ce Matthew uita. În minte îmi

revenire frânturi ale unei conversații pe jumătate uitate. Muzica se opri pentru a mă lăsa să vorbesc.

— Ți-am mai spus, am zis, bâjbâind după Matthew în întuneric și găsim numai un pumn de lână moale, care degajă un miros de cuișoare când l-am strâns, pot fi curajoasă cât pentru amândoi.

— Diana, spuse Matthew pe un ton insistent. Deschide ochii și uită-te la mine!

Fața lui se afla la câțiva centimetri de a mea. Cu o mână îmi susținea capul, iar cealaltă, răcoroasă, se afla pe spatele meu, acolo unde secera lunii îmi brăzda corpul dintr-o parte în cealaltă.

— Iată-te, am murmurat. Mă tem că ne-am rătăcit.

— Nu, draga mea, nu ne-am rătăcit. Suntem în casa Bishop. Și nu trebuie să fii curajoasă. Este rândul meu.

— Vei putea să-ți dai seama pe ce drum trebuie să o luăm?

— Voi găsi calea. Odihnește-te și lasă-mă să am eu grijă de asta.

Ochii lui Matthew erau foarte verzi.

Am adormit din nou, alergând ca să scap de Gerbert și de Juliette, care erau pe urmele mele. Spre zori, somnul îmi deveni mai adânc, iar când m-am trezit era dimineață. Am privit repede în jur și mi-am dat seama că eram goală și învelită bine cu mai multe pleduri, ca un pacient într-o sală de terapie intensivă. O perfuzie îmi dispărea în brațul drept, un bandaj îmi acoperea cotul stâng și aveam ceva lipit de gât. Matthew se afla lângă mine, cu genunchii îndoiți și spatele rezemat de canapea.

— Matthew? Sunteți bine cu toții?

În jurul limbii parcă aveam vată și îmi era în continuare îngrozitor de sete.

— Toată lumea e bine. Ușurarea i se citi pe față în timp ce mă luă de mână și îmi sărută palma. Ochii lui trecură rapid peste încheietura mâinii mele, acolo unde unghiile lui Juliette lăsaseră semiluni roșii, congestionate.

Sunetul vocilor noastre îi atrase în cameră și pe ceilalți. Întâi intrară mătușile mele. Sarah era pierdută în gânduri, cu cearcăne negre sub ochi. Em părea obosită, dar ușurată. Îmi mângâie părul și mă asigură că totul va fi bine. Apoi sosi Marcus. Mă examinează și vorbește cu severitate despre nevoia mea de odihnă. În final, Miriam îi evacua pe toți din cameră ca să îmi schimbe bandajele.

— Cât de grav a fost? am întrebat-o când am rămas singure.

— Dacă te referi la Matthew, a fost grav. Familia de Clermont nu suportă prea bine pierderile – sau perspectiva unei pierderi. Ysabeau a fost chiar mai rău când a murit Philippe. Bine că trăiești, și nu doar pentru mine.

Miriam aplica pomadă pe rănille mele cu o atingere surprinzător de delicată.

Cuvintele îmi evocară un Matthew plin de furie răzbunătoare. Am închis ochii pentru a alunga imaginea.

— Povestește-mi despre Juliette.

Miriam scoase un șuierat de avertizare.

— Nu eu am să-ți povestesc despre Juliette Durand. Întreabă-ți soțul. Deconectă perfuzia și-mi întinse o cămașă veche de flanel de-a lui Sarah. După ce m-am luptat cu ea câteva clipe, Miriam îmi veni în ajutor. Ochii îi căzură pe semnele de pe spatele meu.

— Cicatricele nu mă deranjează. Sunt doar semne că am luptat și am supraviețuit. Mi-am tras totuși cămașa peste umeri stingherită.

— Nici pe el nu-l deranjează. Dragostea față de un de Clermont lasă întotdeauna urme. Nimeni nu știe asta mai bine decât Matthew, zise Miriam.

M-am încheiat la cămașă cu degete tremurânde, evitând să o privesc în ochi. Îmi întinse o pereche de colanți negri.

— A fost extrem de periculos să îi dai sângele tău așa. Ar fi putut să nu fie în stare să se oprească din băut. Din vocea ei răzbătea o notă de admirație.

— Ysabeau mi-a spus că membrii familiei de Clermont luptă pentru cei pe care-i iubesc.

— Mama lui va înțelege, dar cu Matthew lucrurile stau altfel. Trebuie să-și scoată asta din organism – sângele tău, ce s-a întâmplat seara trecută, totul.

Pe Juliette. Numele rămase nerostit în aerul dintre noi.

Miriam reconectă perfuzia și îi ajustă debitul.

— Marcus îl va duce în Canada. Va dura câteva ore până când Matthew va găsi pe cineva cu care să fie dispus să se hrănească, dar n-avem ce face.

— Sarah și Em vor fi în siguranță dacă ei pleacă amândoi?

— Avem un avans. Congregația nu și-a imaginat niciodată că Juliette ar putea da greș. Gerbert este la fel de mândru ca și Matthew, și aproape la fel de infailibil. Le vor trebui câteva zile ca să se regroupeze.

Miriam îngheță brusc, cu o expresie vinovată pe chip.

— Aș vrea să vorbesc cu Diana, spuse Matthew calm din ușă.

Arăta groaznic. Foamea i se citea în unghiurile ascuțite ale feței și în petele vineții de sub ochi.

Privi în tăcere cum Miriam ocoli patul meu improvizat și închise ușile grele de coșciug în urma sa. Zăvoarele pocniră. Când se întoarse spre mine, privirea lui Matthew era îngrijorată.

Foamea de sânge se lupta cu instinctul său protector.

— Când pleci? am întrebat, sperând ca dorința mea să-i fie clară.

— Nu plec.

— Trebuie să îți refaci forțele. Data viitoare, Congregația nu va trimite doar un vampir sau o vrăjitoare.

Mă întrebam câte alte ființe din trecutul lui Matthew ar fi putut răspunde chemării Congregației. Am încercat să mă ridic în șezut.

— Acum ești atât de experimentată într-ale războiului, *ma lionne*, încât le înțelege strategiile?

Era imposibil să-i citești sentimentele pe față, dar vocea lui trăda un strop de amuzament.

— Am dovedit că nu putem fi înfrânți ușor.

— Ușor? Era cât pe ce să dai ortul popii. Se așează lângă mine pe perne.

— Și tu la fel.

— Te-ai folosit de magie pentru a mă salva. Mi-am dat seama după miros – crețișoară și ambră cenușie.

— N-am folosit nimic. Nu voiam să știe ce promisiune făcusem în schimbul vieții lui.

— Fără minciuni. Matthew îmi prinse bărbia cu vârfurile degetelor. Dacă nu vrei să-mi spui, zi așa. Secretele tale sunt ale tale. Dar fără minciuni.

— Nu sunt singura din familie care are secrete. Povestește-mi despre Juliette Durand.

Matthew îmi dădu drumul bărbiei și se îndreptă agitat spre fereastră.

— Ți-am spus deja că Gerbert ne-a prezentat. O răpise dintr-un bordel din Cairo, o adusese în pragul morții de nenumărate ori înainte să o transforme în vampir, iar apoi o remodelase într-o persoană pe care eu trebuia s-o găsec atrăgătoare. Nici acum nu știu dacă era nebună când a găsit-o Gerbert sau dacă a înnebunit după tot ce i-a

făcut el.

— De ce?

Nu mi-am putut stăpâni neîncrederea din voce.

— Misiunea ei era să se strecoare în inima mea și apoi în afacerile familiei. Gerbert și-a dorit întotdeauna să fie unul dintre Cavalerii lui Lazăr, iar tatăl meu l-a refuzat în mod constant. După ce Juliette avea să descopere urzelile frăției și orice alte informații utile despre familia de Clermont, era liberă să mă omoare. Gerbert a antrenat-o să fie și ucigașa, nu doar iubita mea. Matthew dezlipea vopseaua scorojită de pe tocul ferestrei.

— Când am întâlnit-o prima oară își ascundea mai bine boala. Mi-a luat mult timp să-i descopăr semnele. Baldwin și Ysabeau n-au avut niciodată încredere în ea, iar Marcus o detesta. Dar eu... Gerbert a instruit-o bine. Îmi amintea de Louisa. La baza comportamentului ei imprevizibil părea să stea fragilitatea emoțională.

„Întotdeauna i-au plăcut lucrurile fragile“, mă avertizase Ysabeau. Matthew nu fusese atras doar sexual de Juliette. Sentimentele lui fuseseră mai profunde.

— Ai iubit-o cu adevărat.

Mi-am amintit ciudatul sărut al lui Juliette și m-am cutremurat.

— Cândva. Demult. Din motive complet greșite, continuă Matthew. Am vegheat-o – de la o distanță sigură – și m-am asigurat că era îngrijită, din moment ce nu putea avea singură grijă de ea. După izbucnirea Primului Război Mondial a dispărut și am crezut că a fost omorâtă. Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi în viață pe undeva.

— În tot timpul cât tu ai urmărit-o, te urmărea și ea.

Ochii atenți ai lui Juliette îmi observaseră fiecare mișcare. Cu siguranță, îl observase și pe Matthew cu aceeași agerime.

— Dacă aș fi știut, nu i-aș fi permis niciodată să se apropie de tine. Matthew privea în gol la lumina palidă a dimineții. Dar altceva trebuie să discutăm. Trebuie să-mi promiți că nu vei mai folosi *niciodată* magia pentru a mă salva. Nu am intenția să trăiesc mai mult decât mi-e scris. Viața și moartea sunt forțe puternice. Ysabeau a intervenit o dată pentru mine. Nu vreau să o mai faci. Și nu-i cere lui Miriam – sau oricui altcuiva – să te transforme în vampir. Vocea îi era alarmant de rece. Matthew traversă camera până la mine cu pași lungi și rapizi. Nimeni – nici măcar eu – nu te va transforma în ceea ce nu ești.

— Atunci trebuie să-mi promiți și tu ceva.

Matthew își miji ochii de neplăcere.

— Ce anume?

— Nu-mi cere niciodată să te părăsesc atunci când ești în pericol, am spus eu vehement. Pentru că n-am s-o fac.

Matthew calculă ce ar însemna să-și țină o asemenea promisiune fără a mă pune în pericol. Iar eu eram la fel de intens preocupată de încercarea de a înțelege care dintre puterile mele, prea puțin cunoscute mie, trebuiau perfecționate ca să-l pot proteja fără a-l incinera sau fără a mă îneca. Ne-am privit cu atenție câteva momente. În cele din urmă, l-am mângâiat pe obraz.

— Du-te la vânătoare cu Marcus. O să fim în regulă câteva ore.

Avea o culoare nesănătoasă. Nu numai eu pierdusem mult sânge.

— Nu ar trebui să fii singură.

— Le am pe mătușile mele, ca să nu mai vorbesc de Miriam. În Biblioteca Bodleiană mi-a spus că are dinții la fel de ascuțiți ca ai tăi. Și o cred.

Acum știam mult mai multe despre dinții vampirilor.

— Ne vom întoarce până la lăsarea întunericului, spuse el fără tragere de inimă, mângâindu-mă cu degetele pe obraz. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Aș vrea să vorbesc cu Ysabeau.

Sarah fusese distantă în dimineața aceea și simțeam nevoia să aud o voce maternă.

— Desigur, spuse Matthew, ascunzându-și surpriza în timp ce căuta telefonul în buzunar. Cineva îl recuperase din tufișuri. Formă numărul de la Sept-Tours cu o singură apăsare.

— *Maman?*

Din telefon năvăli un torent în franceză.

— E bine, o întrerupse Matthew cu voce liniștitoare. Diana vrea – mi-a cerut – să-ți vorbească.

Urmă o tăcere, apoi un singur cuvânt tăios.

— *Oui.*

Matthew îmi înmână telefonul.

— Ysabeau? Vocea mi se frânse, iar ochii mi se umplură brusc de lacrimi.

— Aici sunt, Diana. Vocea lui Ysabeau suna la fel de muzical ca întotdeauna.

— Aproape l-am pierdut.

— Ar fi trebuit să-l ascuți și să fugi cât mai departe de Juliette. Tonul lui Ysabeau era tăios, dar apoi redeveni blând. Dar mă bucur că n-ai făcut-o.

Atunci am plâns de-a binelea. Înainte de a mă lăsa să-mi continui conversația, Matthew îmi îndepărtă părul de pe frunte, dându-mi şuvița rebelă după ureche.

Față de Ysabeau mi-am putut exprima durerea și recunoaște greșeala de a n-o fi ucis pe Juliette de prima oară. I-am relatat tot – apariția ei bruscă și sărutul acela ciudat, teroarea care mă încercase când Matthew începuse să îmi soarbă sângele, ce simțeai când era cât pe ce să mori numai pentru a reveni brusc la viață. Mama lui Matthew înțelese, așa cum știam că o să se întâmple. Singura dată când mă întrerupse a fost când i-am povestit despre fecioară și despre bătrână.

— Deci zeița mi-a salvat fiul, murmură ea. Are simțul dreptății, ca și simțul umorului. Dar este o poveste prea lungă pentru astăzi. Când vei veni data viitoare la Sept-Tours, ți-o voi spune.

La auzul numelui castelului, dorul de casă mă săgetă puternic.

— Aș fi vrut să fiu acolo. Nu cred că există cineva în Madison care să mă poată învăța tot ce trebuie să știi.

— Atunci trebuie găsit un alt profesor. Undeva trebuie să existe o ființă care te poate ajuta.

Ysabeau îmi dădu o serie de instrucțiuni clare – să îl ascult pe Matthew, să am grijă de el, să am grijă de mine și să mă întorc la castel cât mai curând posibil. Am fost de acord cu toate cu o promptitudine necaracteristică și am închis telefonul.

După ce așteptă plin de tact câteva momente, Matthew deschise ușa și intră în cameră.

— Mulțumesc, am spus eu, smiorcăindu-mă și întinzându-i telefonul.

El clătină din cap.

— Păstrează-l. Sună-i pe Marcus sau pe Ysabeau la orice oră. Numerele lor sunt pe apelare rapidă, tastele doi și trei. Îți trebuie un telefon nou și un ceas. Al tău nici măcar nu se mai încarcă.

Matthew mă așeză ușor pe perne și mă sărută pe frunte.

— Miriam lucrează în sufragerie, dar va auzi și cel mai mic zgomot.

— Sarah și Em? am întrebat eu.

— Așteaptă să te vadă, răspunse el cu un zâmbet.

După vizita mătușilor mele am dormit câteva ore, până când un dor

puternic de Matthew m-a făcut să mă trezesc.

Em se ridică din balansoarul recent recuperat al bunicii și veni către mine cu un pahar de apă. Fruntea îi era brăzdată de riduri adânci, care nu existau acum câteva zile. Bunica stătea pe canapea, cu privirea ațintită asupra lambriului de lângă șemineu, așteptând în mod evident un nou mesaj din partea casei.

— Unde e Sarah?

Mi-am strâns degetele în jurul paharului. Gâtul îmi era încă uscat, iar apa avea să fie mană cerească pentru el.

— A ieșit puțin.

Em își subție gura delicată.

— Îl învinuiește pe Matthew de tot ce s-a întâmplat.

Em îngenunche pe podea până când ochii ei ajunseră să privească drept într-ai mei.

— Asta nu are nimic de-a face cu Matthew. Ți-ai oferit sângele unui vampir – unui vampir disperat, pe moarte. Îmi înăbuși protestele cu o privire. Știu că nu e un vampir oarecare. Dar chiar și așa, Matthew te putea omorî. Iar Sarah este îngrozită pentru că nu te poate învăța să îți controlezi abilitățile.

— Sarah n-ar trebui să fie îngrijorată pentru mine. Ai văzut ce i-am făcut lui Juliette?

Em dădu din cap afirmativ.

— Am văzut și alte lucruri.

Bunica își îndreptase acum atenția asupra mea, și nu asupra lambriului.

— Am văzut foamea din ochii lui Matthew în timp ce se hrănea din tine, continuă Em încet. Și le-am văzut pe fecioară și pe bătrână, de cealaltă parte a focului.

— Sarah le-a văzut? am șoptit, sperând că Miriam nu ne auzea.

Em clătină din cap.

— Nu. Matthew știe?

— Nu.

Mi-am dat părul deoparte, liniștită de faptul că Sarah nu știa tot ce se întâmplase seara trecută.

— Ce i-ai promis zeiței în schimbul vieții lui, Diana?

— Orice va vrea să-mi ia.

— Oh, scumpo! Chipul lui Em se schimonosi. Nu ar fi trebuit să faci asta. Nu poți ști când va acționa – sau ce-ți va lua.

Bunica se legăna cu furie. Em privea mișcărilor sălbatice ale balansoarului.

— A trebuit, Em. Zeița nu a părut surprinsă. A părut inevitabil – cumva ca și cum așa ar fi trebuit să fie.

— Le-ai mai văzut pe fecioară și pe bătrână înainte?

Am dat din cap.

— Am visat-o pe fecioară. Uneori mă simt de parcă aș fi înăuntrul ei, privind cum călărește sau vânează. Iar cu bătrâna m-am întâlnit în fața salonului cel mare.

Te scalzi în ape adânci, Diana, murmură bunica. Sper că știi să înoți.

— Nu trebuie să apelezi la zeiță pentru orice, mă avertiză Em. Sunt forțe puternice pe care nu le înțelegi încă.

— Dar nu eu am chemat-o. Mi-au apărut amândouă când am decis să-i dau lui Matthew sângele meu. M-au ajutat de bunăvoie.

Poate că sângele ăla nu-ți aparține, ca să-l poți da. Bunica se balansa mai departe înainte și înapoi, făcând podeaua să scârțâie. *La asta te-ai gândit vreun moment?*

— Îl cunoști pe Matthew de numai câteva săptămâni. Dar îi urmezi ordinele atât de ușor și ești gata să mori pentru el. Sunt sigură că înțelegi îngrijorarea lui Sarah. Diana pe care o cunoaștem noi de atâta timp nu mai este.

— Îl iubesc, am spus vehement. Și el mă iubește. Am dat la o parte numeroasele secrete ale lui Matthew – Cavalerii lui Lazăr, Juliette, chiar și pe Marcus –, temperamentul său feroce și nevoia lui de a controla totul și pe toți cei din jurul lui.

Dar Em știa ce gândeam. Clătină din cap.

— Nu le poți ignora, Diana. Ai încercat să faci același lucru cu magia ta, dar te-a găsit până la urmă. Acele laturi ale lui Matthew pe care nu le plăci și nu le înțelegi te vor găsi. Nu te poți ascunde pentru totdeauna. Mai ales acum.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea multe fapte interesante de acest manuscris și de tine, și de Matthew. Le simt apropiindu-se de casa asta și de tine. Nu știu de care parte a acestei lupte se află, dar al șaselea simț îmi spune că nu mai e mult până când vom afla.

Em aranjă pledul în jurul meu și, după ce mai puse un buștean pe foc, părăsi camera.

Mă trezi mirosul distinct, de mirodenii, al soțului meu.

— Te-ai întors, am spus, frecându-mă la ochi.

Matthew părea odihnit, iar pielea îi revenise la culoarea ei normală, perlată.

Se hrănise. Cu sânge de om.

— Și tu. Îmi luă mâna și o duse la buze. Miriam spunea că ai dormit aproape toată ziua.

— Sarah e acasă?

— Toată lumea e prezentă la apel. Îmi oferi un zâmbet strâmb. Chiar și Tabitha.

Am cerut să-i văd și Matthew mă deconectă de la perfuzie fără să se opună. Când picioarele mele se dovediră prea nesigure ca să mă poarte până în camera de zi, mă luă pur și simplu pe sus și mă duse până acolo.

Em și Marcus mă așezară ceremonios pe canapea. M-am simțit imediat extenuată de lucruri cu totul obișnuite, conversația calmă și cea mai recentă selecție de Filme *noir* pe ecranul televizorului. Matthew mă ridică din nou.

— Ne ducem sus, anunță el.

— Ne vedem dimineață.

— Vrei să aduc perfuzia Dianei? întrebă Miriam ascuțit.

— Nu. N-are nevoie de ea. Vocea lui Matthew sună răstit.

— Mulțumesc că nu mă legi de toate alea, i-am spus în timp ce mă ducea prin holul din față.

— Încă ești slăbită, dar corpul tău e remarcabil de rezistent pentru o ființă cu sânge cald, spuse Matthew urcând scările. Cred că e recompensa pentru că ești un perpetuum mobile.

După ce stinse lumina, m-am cuibărit lângă corpul lui cu un oftat mulțumit, cu degetele răsfireate posesiv pe pieptul său. Lumina lunii răzbătând prin ferestre îi reflecta noile cicatrice. Deja păleau dinspre roz spre alb.

Oricât de obosită eram, roțițele minții lui Matthew se învârteau cu atâta furie, încât mi-era imposibil să dorm. Din felul în care ținea gura strânsă și din sclipirea vie a ochilor lui se vedea clar că încerca să traseze drumul nostru viitor, exact cum promisese cu o noapte înainte.

— Spune-mi, am izbucnit când suspansul deveni insuportabil.

— Ne trebuie timp, spuse el gânditor.

— Congregația nu cred că ne va da prea mult.

— Atunci ne vom face rost singuri de el. Vocea sa era aproape de

neauzit. Vom călători în timp.

Capitolul 39

A doua zi de dimineață am coborât scările doar până la jumătate înainte de a ne opri să ne odihnim, dar eram hotărâtă să ajung la bucătărie prin propriile puteri. Spre surpriza mea, Matthew nu încercă să mă facă să mă răzgândesc. Ne-am așezat pe treptele tocite de lemn, într-o tăcere binevoitoare. O lumină palidă, apoasă pătrundea prin panourile vitrate ondulate din jurul ușii principale, semn al unei zile însorite. Din camera de zi se auzea clinchetul pieselor de scrabble.

— Când vrei să le spui? am întrebat.

Deocamdată nu avea multe de divulgat – chibzuia încă elementele de bază ale planului.

— Mai târziu, spuse el, aplecându-se spre mine.

M-am înclinat și eu spre el, ca să stăm umăr lângă umăr.

— Sarah va fi îngrozită când va auzi – oricâtă cafea ar bea. M-am prins de balustradă și m-am ridicat în picioare cu un oftat.

— Hai să încercăm din nou.

În camera de zi, Em îmi aduse prima ceașcă de ceai pe ziua aceea. Am sorbit-o pe canapea, în timp de Matthew și Marcus plecau să-și facă plimbarea, cu binecuvântarea mea tacită. Era bine să petreacă împreună cât mai mult timp înainte de plecarea noastră.

După ceai, Sarah îmi pregăti faimoasa ei omletă. Adăugase o mulțime de ceapă, ciuperci și brânză, iar deasupra o lingură de salsa. Îmi puse în față o farfurie aburindă.

— Mulțumesc, Sarah.

M-am pus pe treabă fără să mai aștept vreo invitație.

— Nu numai Matthew are nevoie de hrană și de odihnă.

Sarah privi pe fereastră către livadă, unde se plimbau cei doi vampiri.

— Mă simt mult mai bine astăzi, am spus, ronțâind o bucată de pâine prăjită.

— Se pare că cel puțin ți-a revenit pofta de mâncare.

Deja în muntele de ouă apăruse un crater semnificativ.

La revenirea lui Matthew și a lui Marcus eram la a doua farfurie de mâncare. Amândoi păreau sumbri, dar Matthew scutură din cap când l-am privit curioasă.

Se părea că nu discutaseră despre planurile noastre de a călători în timp. Altceva le provocase ursuzenia. Matthew trase un taburet, desfăcu ziarul și se concentră asupra știrilor. Eu am mâncat ouăle și pâinea prăjită, am mai făcut ceai și am așteptat momentul prielnic, în timp ce Sarah spăla și punea farfuriile în dulap.

În cele din urmă, Matthew împături ziarul și îl așează alături.

— Aș vrea să merg în pădure. Acolo unde a murit Juliette, am anunțat eu.

Matthew se ridică în picioare.

— Trage Range Roverul la ușă.

— E o nebulie, Matthew. E prea devreme.

Marcus se întoarce către Sarah, așteptând susținere.

— Lasă-i să meargă, spuse mătușa mea. Dar Diana trebuie să se îmbrace mai bine. E frig afară.

Em apăru în cameră, cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Așteptăm oaspeți? Casa așa crede.

— Glumești! am spus. Casa n-a mai adăugat nicio cameră de la ultima reuniune de familie. Unde este?

— Între baie și magazie.

Em arătă spre tavan. *Ți-am spus că nu e vorba numai despre tine și Matthew*, zise ea în tăcere, în timp ce urcam cu toții la etaj pentru a vedea transformarea. *Rareori dau greș premonițiile mele.*

Camera nou apărută avea un pat vechi de alamă cu enorme bile șlefuite în fiecare colț, niște draperii roșii cadrilate, foarte uzate, pe care Em insistă să le scoată imediat, un covor în tonuri nepotrivite de maro și vinețiu, un lavabou vechi cu un vas roz, ciobit și un urciur. Niciunul dintre noi nu recunosc nici măcar un singur obiect.

— De unde au venit toate astea? Întrebă Miriam uimită.

— Cine știe unde ține casa lucrurile astea?

Sarah se așează pe pat și sări viguros. Salteaua îi răspunse cu o serie de scârțâituri ofensate.

— Cea mai faimoasă ispravă a casei a avut loc în jurul zilei când am împlinit treisprezece ani, mi-am amintit cu un zâmbet. Atunci a creat un număr record de patru dormitoare și un salon victorian.

— Și un set de porțelan Blue Willow pentru douăzeci și patru de persoane, își aminti Em. Avem încă vreo câteva cești de ceai, deși majoritatea pieselor mai mari au dispărut din nou când ne-au plecat rudele.

După ce toată lumea inspectă camera cea nouă și magazia alăturată, acum considerabil mai mică, m-am schimbat și am coborât, cu popasurile de rigoare, la parter, apoi către Range Rover. Când ne-an apropiat de locul unde Juliette își găsisese sfârșitul, Matthew opri mașina. Anvelopele grele se afundarăm solul moale.

— Nu ai vrea să mergem pe jos până acolo? sugeră el. Putem merge încet.

Era altfel în dimineața aceasta.

Nu mă răsfăța și nici nu îmi spunea ce să fac.

— Ce s-a schimbat? l-am întrebat în timp ce ne apropiam de bătrânul stejar.

— Te-am văzut luptând, zise el calm. Pe câmpul de bătălie, chiar și cei mai curajoși bărbați cedează în fața fricii. Pur și simplu nu mai pot lupta, nici măcar pentru a se salva.

— Dar și eu am fost paralizată.

Părul îmi căzu pe față, ca să mi-o ascundă.

Matthew se opri. Degetele lui mă strânseseră de braț, oprindu-mă și pe mine din mers.

— Sigur că ai fost paralizată. Erai pe cale să iei o viață. Dar nu ți-e teamă de moarte.

— Nu.

Trăisem cu moartea alături - uneori mi-o și dorisem - încă de la șapte ani.

Matthew mă răsuci cu fața spre el.

— După La Pierre, Satu te-a lăsat învinsă și nesigură. Toată viața te-ai ascuns de propriile temeri. Nu eram sigur că vei putea lupta dacă va trebui. Acum nu mai trebuie decât să te țin departe de riscurile inutile. Ochii îi alunecară pe gâtul meu.

Porni înainte, trăgându-mă ușor după el. Un smoc de iarbă înnegrită ne dădu de știre că ajunseserăm în poiană. M-am oprit, iar Matthew dădu drumul brațului meu.

Urmele lăsate de foc duceau la bucata de pământ unde căzuse Juliette. Pădurea era straniu de tăcută, fără cântece de păsări sau alte semne de viață. Am cules de pe jos o bucată de lemn carbonizată, care

se transformă în cenușă între degetele mele.

— Nu o cunoșteam pe Juliette, dar în acel moment am urât-o destul pentru a o ucide. Ochii ei verzi-căprui aveau să mă bântuie mereu din umbra copacilor.

Am urmărit linia lăsată de arcul de foc conjurat de mine până la locul unde fecioara și bătrâna fuseseră de acord să mă ajute să-l salvez pe Matthew. M-am uitat în sus, spre stejar, și am rămas cu gura căscată.

— A început de ieri. Matthew îmi urmărise privirea. Sarah spune că ai supt viața din el.

Deasupra mea, crengile copacului crăpaseră și se ofileau. Ramuri goale se despărțeau repetat, în forme care aminteau de carnea unui cerb. Frunze maronii îmi cădeau la picioare. Matthew supraviețuise pentru că luasem vitalitatea copacului și o transmisesem, prin venele mele, în organismul lui de vampir. Scoarța aspră a stejarului simboliza permanența, dar acum din el nu mai rămăsese decât un trunchi golit.

— Puterea cere întotdeauna un preț, spuse Matthew, fie că e magică, fie că nu.

— Ah, ce am făcut? Moartea unui copac nu avea să fie suficientă ca să-mi plătesc datoriile față de zeiță. Pentru prima dată mă temeam de târgul făcut.

Matthew străbătu poiana și mă prinse în brațe. Ne-am îmbrățișat, cunoscând cu intensitate toate cele pe care aproape că le pierduserăm.

— Mi-ai promis că vei fi mai puțin nesăbuită. În vocea lui Matthew se simțea mânia.

Și eu eram furioasă pe el.

— Ar fi trebuit să fii indestructibil.

Își sprijini fruntea de a mea.

— Ar fi trebuit să îți povestesc despre Juliette.

— Da, ar fi trebuit. Aproape că mi te-a furat.

Pulsul îmi vibra sub bandajul de pe gât. Matthew își puse degetul mare pe locul unde mușcase prin carne și mușchi, iar atingerea sa era neașteptat de caldă.

— A fost mult prea aproape.

Își trecea degetele prin părul meu, apăsându-și buzele de ale mele. Apoi am stat în tăcere, inimă lângă inimă.

— În clipa când i-am luat viața, Juliette a devenit parte din mine – pentru totdeauna.

Matthew îmi mângâie părul.

— Moartea are propria magie puternică.

Liniștindu-mă, am adresat în gând o mulțumire zeiței, nu numai pentru viața lui Matthew, ci și pentru a mea.

Am mers împreună spre Range Rover, dar la jumătatea drumului m-am poticnit de oboseală. Matthew mă luă în cârcă și mă purtă astfel tot restul drumului.

Sarah era aplecată deasupra biroului său când am ajuns acasă. Dădu fuga afară și deschise portiera mașinii cu o viteză pe care i-ar fi invidiat-o chiar și un vampir.

— Fir-ar să fie, Matthew! spuse ea, văzându-mi expresia extenuată.

Mă duseseră împreună în casă, înapoi pe canapeaua din camera de zi, unde mi-am pus capul în poala lui Matthew. Sunetele calme ale activității din jur mă adormiră. Ultimele lucruri pe care mi le-am amintit clar au fost mirosul de vanilie și sunetul mixerului vechi al lui Em.

Matthew mă trezi pentru prânz, care consta dintr-o supă de legume. Expresia de pe fața lui sugera că în scurt timp voi avea nevoie de o hrană mai substanțială. Era pe cale să comunice familiilor noastre planul.

— Ești gata, *mon coeur*? mă întrebă.

Am dat din cap, luând ultimele înghițituri de mâncare. Marcus întoarse capul în direcția noastră.

— Vrem să vă spunem ceva, anunță Matthew.

Noua tradiție a familiei era ca toată lumea să se îndrepte către sufragerie ori de câte ori trebuia discutat ceva important. După ce ne-am strâns, toți ochii se ațintiră către Matthew.

— Ce ați hotărât? întrebă Marcus direct.

Matthew inspiră adânc și începu.

— Trebuie să plecăm undeva unde Congregației nu-i va fi ușor să vină după noi, unde Diana va avea timp și profesori care s-o ajute să-și stăpânească puterile.

Sarah râse înăbușit.

— Și care este acest loc unde există vrăjitoare puternice, răbdătoare, pe care nu le deranjează să aibă un vampir prin preajmă?

— Nu m-am gândit la un loc anume, spuse Matthew enigmatic. O vom ascunde pe Diana în *timp*.

Deodată, toți începură să strige. Matthew mă luă de mână.

— *Courage*, am murmurat în franceză, repetându-i sfatul dat când am întâlnit-o pe Ysabeau.

Pufni și îmi adresă un zâmbet feroce.

Aveam o oarecare înțelegere pentru neîncrederea lor contrariată. Noaptea trecută, când stăteam în pat, propria mea reacție fusese destul de asemănătoare. Întâi insistasem că era imposibil, apoi pusesem o mie de întrebări legate de momentul și locul precis unde vom merge.

Îmi explicase ceea ce putuse și el – adică nu cine știe ce.

— Tu vrei să-ți folosești magia, dar acum te folosește ea pe tine. Ai nevoie de un profesor, de cineva mai priceput decât Sarah sau Emily. Nu e vina lor că nu te pot ajuta. Vrăjitoarele erau altfel în trecut. Mare parte din cunoștințele lor s-au pierdut.

— Unde? Când? șoptisem în întuneric.

— Nu foarte departe – deși trecutul apropiat are riscurile lui –, dar destul de departe pentru a putea găsi o vrăjitoare care să te învețe. Întâi trebuie să vorbim cu Sarah și să aflăm dacă putem face asta în siguranță. Apoi va trebui să găsim trei obiecte care să ne ducă în vremurile potrivite.

— Pe noi? întrebasesm surprinsă. Nu te voi găsi acolo, pur și simplu?

— Nu și dacă există alternativă. Pe atunci nu eram cel care sunt acum și nu cred că ai fi în siguranță cu cel care am fost.

Chipul i se destinsese de ușurare după ce încuviințasem. Cu câteva zile în urmă respinsese ideea călătoriei în timp. Se părea totuși că riscurile de a rămâne pe loc erau chiar mai grave.

— Ce vor face ceilalți? întrebasesm.

Matthew își plimbase ușor degetul mare peste venele de pe dosul mâinii mele.

— Miriam și Marcus se vor întoarce la Oxford. Congregația te va căuta mai întâi aici. Ar fi mai bine dacă Sarah și Em ar pleca, cel puțin pentru o vreme. Crezi că ar fi de acord să meargă la Ysabeau? se întrebasesm Matthew.

La o primă privire părea o idee ridicolă. Sarah și Ysabeau sub același acoperiș? Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât situația părea mai puțin implauzibilă.

— Nu știu, cugetasem eu.

Apoi se ivise o nouă îngrijorare. Marcus. Nu înțelesesem eu pe deplin complicațiile Cavalerilor lui Lazăr, dar cum Matthew ar fi lipsit, Marcus ar fi trebuit să facă față unei responsabilități și mai mari.

— Nu există altă cale, spusese Matthew în întuneric, liniștindu-mă cu un sărut.

Exact asta voia acum Em să conteste.

— Trebuie să existe o altă cale, protestă ea.

— Am încercat să găsesc una, Emily, spuse Matthew pe un ton de scuză.

— Unde – sau mai exact *când* – aveți de gând să plecați? Diana nu se va putea amesteca pur și simplu în lumea de atunci. E prea înaltă.

Miriam își privea mâinile micuțe.

— Indiferent dacă Diana se poate amesteca sau nu, e prea periculos, spuse Marcus cu fermitate. Ați putea nimeri în mijlocul unui război. Sau al unei epidemii.

— Sau al unei vânători de vrăjitoare. Miriam nu o spusese cu răutate, dar trei capete se întoarseră totuși cu indignare.

— Sarah, tu ce părere ai? întrebă Matthew. Dintre toate făpturile din încăperea, ea era cea mai calmă.

— O s-o duci într-un timp în care va găsi o vrăjitoare care s-o poată ajuta?

— Da.

Sarah închise o clipă ochii, apoi îi deschise.

— Voi doi nu sunteți în siguranță aici. Juliette Durand ne-a dovedit-o. Dacă nu sunteți în siguranță la Madison, atunci nu sunteți în siguranță nicăieri.

— Mulțumesc.

Matthew deschise gura să mai spună ceva, dar Sarah ridică mâna.

— Nu îmi promite nimic, spuse ea cu voce încordată. Fii precaut pentru binele ei, dacă nu pentru al tău.

— Acum nu ne rămâne decât să organizăm călătoria în timp cât mai bine, schimbă Matthew expeditiv subiectul. Diana va avea nevoie de trei lucruri dintr-un anumit timp și loc pentru a ajunge acolo în siguranță.

Sarah încuviință, dând din cap.

— Pot fi eu unul dintre lucruri? o întrebă el.

— Ai puls? Te simți cumva un lucru?

A fost una dintre cele mai bine intenționate afirmații făcute vreodată de Sarah despre vampiri.

— Dacă aveți nevoie de lucruri vechi drept călăuze, puteți foarte bine să le luați pe acestea.

Marcus trase de un șnur subțire din piele de sub gulerul cămășii și îl scoase pe după cap. Era împodobit cu un amestec bizar de articole, între care un dinte, o monedă, o grămăjoară cu reflexe negre și aurii și un fluier uzat de argint. I-l aruncă lui Matthew.

— Nu ai luat ăsta de la o victimă a febrei galbene? întrebă Matthew, atingând dintele.

— În New Orleans, răspunse Marcus. Epidemia din 1819.

— New Orleans iese din discuție, spuse Matthew tăios.

— Îmi închipui. Marcus îmi aruncă o privire, apoi își îndreaptă din nou atenția către tatăl său. Ce zici de Paris? Ai acolo unul dintre cerceii lui Fanny.

Degetele lui Matthew atinseră o mică piatră roșie montată în filigran de aur.

— Eu și Philippe te-am trimis în afara Parisului, la fel și pe Fanny. Epoca aia a fost numită a Terorii, îți amintești? Nu e un loc potrivit pentru Diana.

— Voi doi v-ați făcut griji pentru mine ca două babe. Trecusem deja printr-o revoluție. În plus, dacă vrei cu tot dinadinsul un loc sigur în trecut, veți avea mult de furcă până să găsiți unul, bodogăni Marcus. Fața i se luminează. Philadelphia?

— Nu am fost în Philadelphia cu tine, și nici în California, spuse Matthew grăbit, înainte ca fiul său să poată spune ceva. Ar fi de preferat să mergem într-un timp și un loc pe care să le cunosc.

— Chiar dacă vei ști unde putem să mergem, Matthew, nu sunt sigură că voi reuși.

Decizia de a sta departe de magie îmi revenea.

— Eu cred că vei reuși, spuse Sarah fără menajamente. Asta ai făcut toată viața. Când erai bebeluș, când erai copil și te jucai de-a v-ați ascunselea cu Stephen, și chiar și în adolescență. Îți amintești toate diminețile acelea când te scoteam din pădure și trebuia să te spălăm ca să ajungi la timp la școală? Ce crezi că făceai atunci?

— În mod evident, nu călătoream în timp, am spus cu franchețe. Detaliile acestei puteri mă îngrijorează încă. Unde dispăre corpul meu cât timp sunt în altă parte?

— Cine știe? Dar nu te îngrijora. Asta li se întâmplă tuturor. Mergi cu mașina la muncă și nu îți amintești cum ai ajuns acolo. Sau trece toată după-amiaza și habar nu mai ai ce ai făcut. De câte ori se petrece așa ceva, poți să bagi mâna-n foc că un călător în timp e pe-acolo,

explică Sarah.

Ideea părea să nu o deranjeze deloc.

Matthew îmi simți neliniștea și mă luă de mână.

— Einstein a spus că toți fizicienii sunt conștienți că distincția dintre trecut, prezent și viitor este doar ceea ce el numea „o iluzie care dăinuie cu încăpățănare”. Nu credea numai în minuni și în miracole, ci și în elasticitatea timpului.

În ușă se auzi o bătaie ezitantă.

— Nu am auzit nicio mașină, spuse Miriam îngrijorată, ridicându-se în picioare.

— E Sammy, a venit pentru banii de ziare.

Em se ridică neauzit de pe scaun.

Am așteptat în tăcere până ce traversă holul. Scândurile podelei protestară sub picioarele ei. Din felul în care apăsau cu mâinile pe suprafața de lemn a mesei, îți puteai da seama că Matthew și Marcus erau gata să zboare și ei către ușă.

Aerul rece pătrunse în sufragerie.

— Da? întrebă Em cu o voce nedumerită.

Într-o secundă, Marcus și Matthew se ridicară și veniră lângă ea, însoțiți de Tabitha, care avea de gând să-l susțină pe șeful haitei în importanta sa misiune.

— Nu e băiatul cu ziarele, spuse Sarah inutil, privind scaunul gol de lângă mine.

— Sunteți Diana Bishop? întrebă o voce gravă masculină, cu un accent străin care-mi era familiar, cu vocale plate însoțite de o ușoară tărăgănare.

— Nu, sunt mătușa ei, răspunse Em.

— Vă putem ajuta cu ceva?

Vocea lui Matthew avea un ton rece, dar politicos.

— Mă numesc Nathaniel Wilson, iar aceasta este soția mea, Sophie. Ni s-a spus că o putem găsi aici pe Diana Bishop.

— Cine v-a spus asta? întrebă Matthew încet.

— Mama lui – Agatha.

M-am ridicat, îndreptându-mă către ușă.

Vocea vizitatorului îmi reaminti de femeia-demon de la Blackwells, designer de modă în Australia, cea care avea minunații ochi căprui.

Miriam încercă să-mi blocheze calea spre hol, dar se dădu deoparte când îmi văzu expresia. Cu Marcus nu a fost la fel de ușor. Mă prinse de

braț și mă reținu în umbra scării.

Privirea lui Nathaniel mă atinse ușor pe față. Avea douăzeci și ceva de ani, păr deschis la culoare, ochi ciocolatii, gură mare și trăsăturile fine ale mamei sale. Dar, în vreme ce Agatha era bine făcută și zveltă, el era aproape la fel de înalt ca Matthew, cu umeri lați și șolduri înguste, ca de înotător. Pe un umăr îi atârna un rucsac enorm.

— Ești Diana Bishop? întrebă el.

Lângă Nathaniel apăru brusc fața unei femei. Era dulce și rotundă, cu ochi căprui inteligenți și bărbie cu gropiță. Și ea avea puțin peste douăzeci de ani, iar tensiunea ușoară, insinuantă, a privirii îmi sugera că și ea era demon.

În timp ce mă studia, pe umăr îi căzu o coadă lungă împletită, de culoare șatenă.

— Ea e, spuse tânăra. Accentul molcom trăda originea sudistă. Arată la fel ca în visele mele.

— E în regulă, Matthew, am spus eu.

Cei doi demoni nu erau mai periculoși pentru mine decât Marthe sau Ysabeau.

— Deci tu ești vampirul, spuse Nathaniel, scrutându-l pe Matthew. Mama m-a avertizat asupra ta.

— Ar trebui să-i dai ascultare, sugeră Matthew, cu o voce periculos de calmă.

Nathaniel nu păru impresionat.

— Mi-a spus că nu vei fi prea bucuros să primești vizita fiului unui membru al Congregației. Dar eu nu mă aflu aici în numele lor. Am venit din cauza lui Sophie. Își luă soția pe după umeri cu un gest protector, iar ea tremură și se trase mai aproape de el. Niciunul nu era îmbrăcat pentru toamna newyorkeză. Nathaniel purta o jachetă veche, iar Sophie nu avea pe ea decât o helancă și un pulover împletit de mână, care îi ajungea până la genunchi.

— Amândoi sunt demoni? mă întrebă Matthew.

— Da, am răspuns, deși ceva mă făcea să ezit.

— Și tu ești vampir? îl întrebă Nathaniel pe Marcus.

Marcus îi aruncă un rânjet feroce.

— Cu voia dumneavoastră.

Sophie mă împungea ușor cu privirea aceea caracteristică demonilor, dar am simțit pe piele și o ușoară furnicătură. Mâna i se întinse posesiv peste burtă.

— Ești însărcinată! am strigat eu.

Marcus era atât de surprins încât își slăbi strânsoarea. Matthew mă prinse în timp ce treceam pe lângă el. Casa, agitată de apariția celor doi vizitatori și de mișcarea bruscă a lui Matthew, își exprimă nemulțumirea în mod vădit, trântind ușile de la salonul cel mare.

— Pe mine mă simți, spuse Sophie, trăgându-se câțiva centimetri mai aproape de soțul său. Ai mei erau vrăjitori, dar eu am ieșit aiurea.

Sarah veni în hol, îi văzu pe vizitatori și își ridică mâinile în aer.

— O luăm de la capăt. V-am spus că nu va trece mult până când la Madison vor apărea demoni. Casa însă știe mai bine ca noi cum stau lucrurile. Dacă tot sunteți aici, mai bine intrați, e frig afară.

La intrarea demonilor, casa gemu, ca și când i-ar fi fost silă de noi.

— Nu vă temeți, am spus, încercând să-i liniștesc. Casa ne-a anunțat că veți sosi, indiferent ce sunete scoate acum.

— Casa bunicii era exact la fel, zâmbi Sophie. Vechea casă a familiei Norman din Seven Devils. De acolo sunt. Oficial face parte din Carolina de Nord, dar tata spunea că nimeni nu s-a obosit să le-o spună și celor din oraș. Suntem un fel de națiune autonomă.

Ușile salonului cel mare se deschiseră larg, dezvăluind-o pe bunica și încă trei sau patru membri ai familiei Bishop. Toți urmăreau cu interes ceea ce se petrecea. Băiatul cu coșul de zmeură ne făcu semn cu mâna. Sophie îi făcu și ea cu mâna, sfioasă.

— Și bunica avea fantome, spuse ea calmă.

Fantomile, plus cei doi vampiri neprietenoși și o casă mult extrovertită, erau prea mult pentru Nathaniel.

— Nu vom sta mai mult decât trebuie, Sophie. Ai venit să-i dai ceva Diane. Dă-i și hai să ne vedem de drum, spuse Nathaniel.

Exact în acel moment, Miriam ieși din umbră lângă sufragerie, cu brațele încrucișate pe piept. Nathaniel făcu un pas înapoi.

— Întâi vampiri. Acum demoni. Ce mai urmează? mormăi Sarah. Se întoarse către Sophie. Deci ești însărcinată în cinci luni?

— Copilul a mișcat săptămâna trecută, răspuse Sophie, odihnindu-și ambele mâini pe pânțele. Atunci ne-a spus Agatha unde o putem găsi pe Diana. Ea nu știa despre familia mea. Te visez de câteva luni. Și nu știu ce anume a văzut Agatha, dar a fost foarte speriată.

— Despre ce vise e vorba? întrebă Matthew cu voce ascuțită.

— S-o lăsăm pe Sophie să se așeze înainte de a o supune inchiziției.

Sarah preluă calm comanda. Em, ne poți aduce niște fursecuri? Și

lapte?

Em se îndreptă spre bucătărie, de unde am auzit zornăitul distant al paharelor.

— S-ar putea să fie visele mele sau s-ar putea să fie ale ei.

Sophie își privi abdomenul, în timp ce Sarah o conducea împreună cu Nathaniel și mai adânc înăuntrul casei. Se uită peste umăr, la Matthew.

— Ea e vrăjitoare. Probabil de-asta s-a îngrijorat mama lui Nathaniel.

Toți ochii se ațintiră asupra ridicăturii de sub puloverul albastru al lui Sophie.

— În sufragerie, spuse Sarah pe un ton autoritar. Toată lumea în sufragerie.

Matthew mă reținu în spate.

— Sosirea asta chiar acum mi se pare prea bine ticluită. Te rog, nu spune nimic despre călătoria în timp în fața lor.

— Sunt inofensivi, Matthew.

Instinctul îmi spunea asta.

— Nimeni nu este inofensiv, și cu siguranță, nu fiul Agathe Wilson.

Tabitha, așezată lângă Matthew, miorlăi aprobator.

— Veniți și voi doi sau trebuie să vă târăsc în sufragerie? strigă Sarah.

— Venim, venim, spuse Matthew ușor.

Sarah stătea în capul mesei. Arătă spre scaunele goale aflate la dreapta sa.

— Stați jos.

Ne-am așezat în fața Sophiei și a lui Nathaniel, care erau despărțiți de Marcus printr-un scaun neocupat. Fiul lui Matthew se uita cu atenție când la tatăl său, când la cei doi demoni. Eu ședeam între Matthew și Miriam, care îl priveau amândoi țintă pe Nathaniel. Când intră, Em ducea o tavă cu vin, lapte, boluri cu coacăze și nuci și un platou imens cu fursecuri.

— Dumnezeule, fursecurile mă fac să-mi doresc cu disperare să mai fiu o ființă cu sânge cald, spuse Marcus respectuos, apucând un disc auriu presărat cu bucățele de ciocolată și adulmecându-l. Miros grozav, dar au un gust oribil.

— Atunci servește-te din astea, spuse Em, împingându-i un bol cu nuci. Sunt glazurate cu vanilie și zahăr. Nu sunt fursecuri, dar seamănă.

Îi înmână și o sticlă de vin și un tirbușon. Deschide-o și toarnă-i tatălui tău.

— Mulțumesc, Em, spuse Marcus cu gura plină de nuci, scoțând deja dopul sticlei. Ești cea mai tare.

Sarah o privi intens pe Sophie cum bea cu nesaț din paharul cu lapte și mănâncă un fursec. Când se întinse după al doilea, mătușa mea se întoarse spre Nathaniel.

— Și unde vă e mașina?

După tot ce se întâmplase, era o întrebare ciudată pentru a deschide conversația.

— Am venit pe jos. Nathaniel nu se atinsese de nimic de pe tava lui Em.

— De unde? întrebă Marcus incredul, întinzându-i lui Matthew un pahar de vin. Văzuse suficient împrejurimile pentru a ști că nu se afla nimic la o distanță rezonabilă de mers pe jos.

— Am venit cu mașina cu un prieten de la Durham la Washington, explică Sophie. Apoi am luat trenul din D.C. către New York. Nu mi-a plăcut prea mult orașul.

— Am luat trenul spre Albany, apoi până la Syracuse. Autocarul ne-a lăsat în Cazenovia. Nathaniel își puse mâna pe brațul Sophiei, în semn de avertisment.

— Nu vrea să vă spun că am făcut autostopul, comentă Sophie cu un zâmbet. Doamna șoferiță știa unde se află casa. Copiilor le place să vină aici de Halloween pentru că sunteți vrăjitoare adevărate. Sophie mai luă o gură de lapte. Nu că am fi avut nevoie de îndrumare. Casa asta are o energie enormă. N-am fi putut s-o confundăm.

— Există vreun motiv pentru care ați venit pe o rută așa indirectă? Îl întrebă Matthew pe Nathaniel.

— Ne-a urmărit cineva până în New York, dar eu și Sophie ne-am urcat din nou în trenul de Washington și atunci și-au pierdut interesul, se zbârli Nathaniel.

— Apoi am coborât din tren la New Jersey și ne-am întors în oraș. Bărbatul din gară ne-a spus că turiștii greșesc mereu direcția în care trebuie să ia trenul. Nici măcar nu ne-au mai taxat, nu-i așa, Nathaniel? Sophie părea mulțumită de primirea caldă de care se bucuraseră din partea căilor ferate.

Matthew continua interogatoriul lui Nathaniel.

— Și unde stați?

— Vor sta aici. Vocea lui Em avea o tonalitate ascuțită. Nu au mașină, iar casa a creat o cameră pentru ei. În plus, Sophie trebuie să discute cu Diana.

— Așa aș vrea. Agatha spunea că ne poți ajuta. Ceva despre o carte pentru copil, spuse Sophie încet.

Ochii lui Marcus se îndreptară fulgerător spre pagina din *Ashmole 782*, a cărei margine ieșea de sub graficul cu ierarhia Cavalerilor lui Lazăr. Strânse rapid hârtiile într-un teanc ordonat, mutând un set inofensiv de rezultate ADN deasupra.

— Ce carte, Sophie? am întrebat.

— Noi nu i-am spus Agatheii că ai mei sunt vrăjitori. Eu nu i-am spus nici măcar lui Nathaniel – până când a venit acasă la mine pentru a-mi cunoaște tatăl. Eram împreună de aproape patru ani la vremea aceea, tata era bolnav și nu-și mai putea controla magia. N-am vrut ca Nathaniel să se sperie. Oricum, când ne-am căsătorit, ne-am gândit că era mai bine să nu facem mare teatură. Agatha era deja membră în Congregație pe atunci și vorbea mereu despre regulile de segregare și despre ce se întâmplă când sunt încălcate. Sophie scutură din cap. Niciodată nu le-am înțeles.

— Cartea? am repetat, încercând să ghidez conversația cu delicatețe.

— Ah, da.

Fruntea lui Sophie se încreți de concentrare. Amuți.

— Mama este încântată de copil. A spus că va fi cel mai bine îmbrăcat copil din întreaga lume. Nathaniel îi zâmbi tandru soției sale. Apoi au început visele. Sophie simțea că vin vremuri grele. Are premoniții puternice pentru un demon, ca și mama mea. În septembrie a început să vadă chipul Dianeii și să-i audă numele. Spunea că sunt persoane care vor ceva de la tine.

Degetele lui Matthew mă atinseră pe șale, acolo unde cicatricea lui Satu se lăsa în jos.

— Arată-le urciorul cu figura ei, Nathaniel. E doar o fotografie. Am vrut să-l aduc, dar el mi-a spus că nu putem căra un urciur de patru litri de la Durham la New York.

Nathaniel scoase ascultător telefonul și afișă pe ecran o fotografie. Îi dădu telefonul lui Sarah, care rămase cu gura căscată.

— Mă pricep la ceramică, la fel ca mama și ca mama ei. Bunica folosea focul vrăjitoresc în cuptor, dar eu modelez vasele în mod

tradițional. Toate chipurile pe care le văd în vise ajung pe urcioarele mele. Nu toate sunt înfricoșătoare. A ta nu a fost.

Sarah îi trecu telefonul lui Matthew.

— E minunat, Sophie, spuse el sincer.

A trebuit să fiu de acord. Silueta înaltă și rotunjită a urciorului era de un gri pal, cu două mânere curbându-se în jos de pe gâtul îngust. Pe fața anterioară se vedea un chip – chipul meu, deși distorsionat de proporțiile urciorului. Bărbia se proiecta în afara suprafeței, la fel ca și nasul, urechile și oasele arcadelor. Bucle groase de argilă țineau loc de păr. Aveam ochii închiși și un zâmbet senin, ca și când aș fi avut un secret.

— Și asta este tot pentru tine. Sophie scoase un obiect mic, bombat, din buzunarul puloverului. Era învelit în pânză cerată legată cu sfoară. Când copilul a mișcat am știut cu siguranță că îți aparține. Și copilul știe asta. Poate de aceea este Agatha așa îngrijorată. Și, desigur, trebuie să vedem ce vom face, din moment ce copilul este vrăjitoare. Mama lui Nathaniel s-a gândit că tu ai putea avea idee.

Am privit în tăcere cum Sophie se chinuia cu nodurile.

— Îmi pare rău, mormăi ea. Tata a făcut nodurile. A fost în marină.

— Îmi dai voie? întrebă Marcus, întinzându-se după obiect.

— Nu, mă descurc. Sophie îi zâmbi dulce și reveni la noduri. Trebuie învelit, altfel se înnegrește. Și nu trebuie să fie negru. Trebuie să fie alb.

Curiozitatea colectivă atinse cote maxime, și în casă nu se auzea decât lipăitul limbii Tabitheii, care își spăla labele. Sfoara căzu, apoi bucata de pânză.

— Iată, spuse Sophie. Poate nu sunt eu vrăjitoare, dar sunt ultima din neamul Norman. Noi am păstrat asta pentru tine.

Era o mică figurină, înaltă de cel mult zece centimetri, sculptată din argint vechi și strălucind cu patina aceea pe care o vezi pe exponatele de muzeu. Sophie întoarse figurina cu fața la mine.

— Diana, am spus, inutil.

Zeița era reprezentată exact, de la vârfurile semilunii de pe frunte până la picioarele încălțate în sandale. Era în mișcare, cu un picior întins înainte, iar o mână i se ridica deasupra umerilor pentru a scoate o săgeată din tolă. Cealaltă i se odihnea pe coarnele unui cerb.

— De unde o ai?

Vocea lui Matthew sună ciudat. Fața îi redevenise cenușie.

Sophie ridică din umeri.

— Nimeni nu știe. Noi, cei din familia Norman, am avut-o dintotdeauna. S-a transmis în familie, de la o vrăjitoare la alta. „Când va veni vremea, dă-o cuiva care va avea nevoie de ea.“ Asta i-a spus bunica tatălui meu, iar tatăl meu, mie. Așa a fost scris pe o bucată de hârtie, care s-a pierdut însă de mult.

— Ce este, Matthew?

Marcus părea neliniștit. La fel și Nathaniel.

— Este o piesă de șah, spuse Matthew. Regina albă.

— De unde știi? Sarah privea figurina cu ochi critici. Nu seamănă cu nicio piesă de șah pe care am văzut-o vreodată.

Matthew trebui să se silească să pronunțe cuvintele printre buzele strânse.

— Pentru că odinioară a fost a mea. Tata mi-a dat-o.

— Și cum a ajuns în Carolina de Nord?

Am întins degetele spre obiectul de argint, iar figurina alunecă pe masă de parcă ar fi vrut să intre în posesia mea. Coarnele cerbului îmi pătrunseră în palmă când am strâns pumnul în jurul ei, și metalul se încălzi rapid la atingerea mea.

— Am pierdut-o din cauza unui pariu, spuse Matthew încet. Habar n-am cum a ajuns în Carolina de Nord. Își îngropă capul în mâini și murmură un singur cuvânt, fără sens pentru mine. Kit.

— Îți amintești când ai avut-o ultima oară? întrebă Sarah pe neașteptate.

— Îmi amintesc exact. Matthew înălță capul. Jucam șah cu ea cu mult timp în urmă, în Noaptea morților. Atunci am pierdut pariul.

— Asta este săptămâna viitoare. Miriam se răsuci pe scaun astfel încât să o poată privi pe Sarah în ochi.

— Călătoria în timp ar fi mai ușoară în preajma sărbătorii Tuturor Sfinților și a sărbătorii morților?

— Miriam, mârâi Matthew, dar era prea târziu.

— Ce este călătoria în timp? îi șopti Nathaniel lui Sophie.

— Mama era călătoare în timp, răspunse Sophie, tot în șoaptă. Se pricepea bine la asta, și întotdeauna revenea din anii 1700 cu o grămadă de idei pentru urcioare și vase.

— Mama ta se întorcea în trecut? întrebă Nathaniel cu o voce pierită. Privi în jurul camerei la amestecul pestriț de făpturi supranaturale, apoi la pânțele soției sale. Și asta se transmite în familiile de vrăjitori, precum darul clarviziunii?

Sarah îi răspunse lui Miriam peste conversația în șoaptă dintre cei doi demoni.

— Nu există o separare foarte clară între vii și morți în perioada dintre Halloween și sărbătoarea morților. Atunci, trecerea între trecut și prezent ar fi mai ușoară.

Nathaniel părea și mai neliniștit.

— Vii și morți? Eu și Sophie am venit doar ca să predăm statueta – sau orice o fi ea, pentru ca soția mea să poată dormi noaptea din nou.

— Va fi Diana destul de puternică? îl întrebă Marcus pe Matthew, ignorându-l pe Nathaniel.

— În această perioadă a anului, Diane i-ar fi mult mai ușor să călătorească în timp, cugetă Sarah cu voce tare.

Sophie privea mulțumită în jurul mesei.

— Asta îmi amintește de zilele de demult, când bunica și surorile ei se strângeau și bârfeau. Nu păreau să-și acorde vreo atenție una alteia, dar știau întotdeauna ce se discutase.

Numeroasele conversații concomitente din cameră încetară brusc când ușile sufrageriei se deschiseră cu zgomot și apoi se închiseră, urmate de un zgomot răsunător produs de ușile mai grele ale salonului celui mare. Nathaniel, Miriam și Marcus săriră în picioare.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Marcus.

— Casa, am răspuns plictisită. Mă duc să văd ce vrea.

Matthew culese figurina și mă urmă.

Bătrâna cu corsaj brodat aștepta în pragul salonului.

— Bună ziua, doamnă. Sophie venise în urma noastră și dădea politicos din cap către ea. Apoi îmi examinează trăsăturile. Doamna seamănă puțin cu tine, nu-i așa?

Deci v-ați ales drumul, spuse bătrâna. Vocea îi era mai slabă decât înainte.

— L-am ales, am spus.

În spatele meu se auziră pași. Ocupanții sufrageriei veneau să vadă ce se petrece.

Îți va mai trebui ceva pentru călătorie, răspunse ea.

Ușile de coșciug se deschiseră, și mulțimea celor din spatele meu se trezi față în față cu adunătura de fantome care așteptau lângă șemineu.

Ar trebui să fie interesant, spuse bunica pe un ton sec, din fruntea grupului de fantome.

În pereți se auzi o bubuitură, ca un zăngănit de oase. M-am așezat în

balansoarul bunicii, căci genunchii nu mai puteau să-mi susțină greutatea.

O crăpătură se ivi în lambriul dintre fereastră și șemineu, pe diagonală. Lemnul vechi se contractă și scârțâi. Ceva moale, cu mâini și picioare zbură din fisură. Am tresărit când îmi ateriză exact în poală.

— Cerule mare, zise Sarah.

Lambriul ăla n-o să mai fie niciodată cum a fost, comentă bunica, clătinând cu regret din cap la vederea crăpăturii.

Ceea ce zburase spre mine era dintr-un material tors grosolan, a cărui culoare se spălăcise până la un gri-marونی murdar. Pe lângă cele patru membre, avea o umflătură în locul capului, împodobită cu smocuri decolorate de păr. Cineva cususe un X în dreptul inimii.

— Ce-i asta?

Am întins arătătorul spre cusăturile neregulate, roșiatice.

— Nu o atinge! strigă Em.

— Deja o ating, am spus, privind confuză în sus. Îmi stă în poală.

— Nu am mai văzut niciodată o păpușă atât de veche, spuse Sophie, cercetând-o.

— Păpușă? se încruntă Miriam. Nu cumva una dintre înaintașele tale a dat de necaz din cauza unei păpuși?

— Bridget Bishop.

Eu, Sarah și Em am pronunțat numele în același timp.

Bătrâna cu corsaj brodat stătea acum lângă bunica.

— Este a ta? am șoptit.

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Bridget. *Amintește-ți să fii chibzuită atunci când te afli la o răscruce, fata mea. N-ai de unde să știi ce secrete se află îngropate acolo.*

Coborându-mi privirea spre păpușă, i-am atins ușor X-ul de pe piept. Materialul se desfăcu, dezvăluind o umplutură din frunze, rămurele și flori uscate și degajând în aer miros de ierburi.

— Rută, am spus, recunoscând mirosul din ceaiul lui Marthe.

— Trifoi, grozamă, troscot și scoarță alunecoasă de ulm, după miros. Sarah adulmecă grijulie aerul. Păpușa a fost făcută pentru a atrage pe cineva – pe Diana, presupun –, dar are și o vrajă de protecție.

Ai învățat-o bine, îi spuse Bridget bunicii mele, dând aprobator din cap către Sarah.

Ceva strălucea prin umplutura maronie. Când am tras încetșor de ea, păpușa se rupse în bucăți.

Și așa s-a sfârșit, spuse Bridget cu un oftat. Bunica mea își petrecu un braț în jurul ei, ca s-o consoleze.

— E un cercel.

Suprafețele complicate de aur captau lumina, și la capătul lui strălucea o perlă enormă în formă de lacrimă.

— Cum naiba a ajuns unul dintre cerceii mamei mele în păpușa lui Bridget Bishop?

Fața lui Matthew revenise la o culoare gri bolnăvicioasă.

— Cercelul mamei tale s-a aflat în același loc ca și piesa de șah în noaptea aceea de demult? Întrebă Miriam.

Atât cercelul, cât și piesa de șah erau vechi – mai vechi decât păpușa, mai vechi decât casa Bishop.

Matthew se gândi un moment, apoi dădu aprobator din cap.

— Da. O săptămână e destul? Poți să fii gata într-o săptămână? mă întrebă el pe un ton care nu suferea amânare.

— Nu știu.

— Sigur că vei fi gata, fredonă Sophie către propria burtă. Ea va îndrepta lucrurile pentru tine, micuță vrăjitoare. Vei fi nașa ei, spuse Sophie cu un zâmbet radios. O să-i placă.

— Dacă punem la socoteală și copilul – dar nu și fantomele, desigur, spuse Marcus pe un ton fals degajat, care îmi amintea de tonul lui Matthew când era stresat, suntem în total nouă în această cameră.

— Patru vrăjitoare, trei vampiri și doi demoni, spuse Sophie ca prin vis, cu mâinile încă pe pânțele. Dar ne lipsește un demon. Fără încă unul nu putem fi o întrunire secretă. Și, după ce Matthew și Diana vor pleca, ne va mai trebui un vampir. Mama lui Matthew mai trăiește?

— E obosită, spuse Nathaniel apologetic, și mâinile i se strânsă în jurul umerilor soției sale. Îi vine greu să se mai concentreze.

— Ce ai spus? o întrebă Em pe Sophie.

Se forța să păstreze un ton calm.

Ochii lui Sophie redeveniră atenți.

— O întrunire secretă. Așa se numea în vechime adunarea celor care contestau Biserica anglicană. Întreabă-i. Își înclină capul în direcția lui Marcus și a lui Miriam.

— Ți-am spus eu că aici nu e vorba despre cei din familia Bishop sau de Clermont, îi spuse Em lui Sarah. Nu e vorba nici măcar despre Matthew și Diana și despre relația lor. Este vorba și despre Sophie și Nathaniel. Despre viitor, exact cum a spus Diana. Așa vom înfrunta

Congregația – nu ca familii separate, ci ca... Cum i-ai spus?

— Întrunire secretă, răspunse Miriam. Întotdeauna mi-a plăcut denumirea asta – e delicios de amenințătoare.

Se propti pe călcâie cu un zâmbet mulțumit.

Matthew se întoarse spre Nathaniel.

— Se pare că mama ta a avut dreptate. Locul vostru e aici, cu noi.

— Bineînțeles că locul lor e aici, spuse brusc Sarah. Dormitorul vostru este pregătit, Nathaniel. E la etaj, a doua ușă pe dreapta.

— Mulțumesc, spuse Nathaniel, cu o notă de ușurare prudentă în voce, deși îl mai privea încă îngrijorat pe Matthew.

— Eu sunt Marcus.

Fiul lui Matthew îi întinse mâna demonului. Nathaniel o strânse ferm și nu avu aproape nicio reacție la răceala surprinzătoare a atingerii vampirului.

— Vezi? Nu a fost nevoie de rezervare la hotel, iubitul, îi spuse Sophie soțului său cu un zâmbet extatic. Apoi ochii ei o căutară pe Em. Mai aveți fursecuri?

Capitolul 40

Câteva zile mai târziu, când eu și Matthew ne întorceam dintr-o plimbare, o găsirăm pe Sophie așezată în dreptul mesei de bucătărie, alături de șase dovleci și un cuțit ascuțit. Vremea se răcise și în aer plutea un miros de iarnă.

— Ce crezi? întrebă Sophie, întorcând dovleacul.

Avea ochii scobiți, sprâncenele arcuite și gura căscată a tuturor dovlecilor de Halloween, dar ea făcuse trăsăturile obișnuite să arate remarcabil. Din gură ieșeau linii, iar fruntea era crestată, scoțând ochii în relief. Efectul de ansamblu îți dădea fiori.

— Nemaipomenit!

Matthew privea dovleacul cu încântare.

Sophie își mușcă buza, privindu-și critic lucrarea.

— Nu sunt sigură că ochii au ieșit bine.

Am izbucnit în râs.

— Măcar *are* ochi. Uneori, Sarah nu se mai obosește și pur și simplu face trei găuri cu o șurubelniță și cu asta basta.

— Halloween e o sărbătoare aglomerată pentru vrăjitoare. Nu avem întotdeauna timp pentru detalii de finețe, spuse Sarah tăios, ieșind din cămară pentru a inspecta și ea lucrarea lui Sophie. Dădu aprobator din cap. Dar anul acesta ne vor invidia toți vecinii.

Sophie zâmbi rușinată și trase spre ea un alt dovleac.

— Următorul va fi mai puțin înfricoșător. Doar nu vrem să-i facem pe cei mici să plângă.

Cum rămăsese mai puțin de o săptămână până la Halloween, Em și Sarah erau în iureșul pregătirilor pentru petrecerea anuală de toamnă a sabatului din Madison. Aveau să fie mâncare, băutură la discreție (inclusiv faimosul puncii pregătit de Em, căruia i se datora cel puțin un copil născut în luna iulie) și suficiente activități vrăjitorești care să ocupe copiii surescitați și să-i țină departe de foc, după ce vor fi colindat. Pescuirea merelor era și mai dificilă dacă fructul în discuție

fusese vrăjit.

Mătușile mele se gândeau să-și anuleze planurile, dar Matthew scutură din cap.

— Toată lumea din oraș s-ar întreba de ce nu v-ați prezentat. E un simplu Halloween.

Toți am fi părut suspecti. La urma urmelor, Sarah și Em nu erau singurele care abia așteptau să vină Halloweenul.

Cu o noapte în urmă, Matthew ne prezentase planul eliberării treptate a casei, începând cu Nathaniel și Sophie și terminând cu Marcus și Miriam. Considera că acest plan avea să facă plecarea noastră mai puțin bătătoare la ochi – și nu admitea să fie contrazis.

Marcus și Nathaniel schimbă o privire lungă când Matthew termină de vorbit. Demonul scuturase din cap și-și strânsese buzele, iar tânărul vampir își pironise ochii asupra mesei, în timp ce pe față i se zbătea un mușchi.

— Dar cine va împărți bomboanele? întrebă Em.

Matthew rămase pe gânduri.

— Eu și Diana.

Cei doi tineri ieșiseră brusc din cameră atunci când ne despărțiserăm, fiecare la treaba sa, bolborosind ceva despre adusul laptelui. Apoi se urcaseră în mașina lui Marcus și demaraseră în trombă de pe alee.

— Trebuie să încetezi să le spui ce au de făcut, îl mustrasem pe Matthew, care venise la ușa din față, privindu-i plecând. Amândoi sunt bărbați în toată firea. Nathaniel are o soție și în curând va avea un copil.

— Lăsați de capul lor, Marcus și Nathaniel s-ar trezi mâine cu o armată de vampiri la ușă.

— Săptămâna viitoare nu vei fi aici să le comanzi, îi reamintisem, privind farurile care virau spre oraș. Fiul tău va prelua comanda.

— Asta mă și îngrijorează.

Adevărata problemă era că ne aflam în plină intoxicație acută cu testosteron. Nathaniel și Matthew nu puteau rezista prea mult în aceeași încăpere fără să iasă scânteii, iar în casa din ce în ce mai aglomerată le era dificil să se evite.

Următoarea ceartă avu loc chiar în după-amiaza aceea, la sosirea unui pachet cu poșta. Era o cutie pe a cărei bandă adezivă scria peste tot PERICOL BIOLOGIC, cu litere mari și roșii.

— Ce naiba e asta? întrebă Marcus, aducând prudent cutia în camera de zi.

Nathaniel ridică privirea de la laptop, și ochii căprui i se măriră alarmaji.

— E pentru mine, spuse Matthew calm, luând cutia de la fiul său.

— Nevasta mea e însărcinată! spuse Nathaniel furios, închizându-și laptopul cu o bufnitură. Cum ai putut să aduci așa ceva în casă?

— Sunt imunizante pentru Diana.

Matthew își ascundea cu greu enervarea.

Am dat revista deoparte.

— Ce imunizante?

— Nu poți călători în trecut fără a-ți lua toate măsurile de protecție împotriva bolilor. Vino în cămară, spuse Matthew, întinzând mâna.

— Întâi spune-mi ce se află în cutie.

— Vaccinuri de imunizare – tetanos, febră tifoidă, poliomielită, difterie – și unele vaccinuri pe care probabil nu le-ai făcut, de pildă vaccinul antirabic, cele mai recente vaccinuri antigripale și unul împotriva holerei. Matthew făcu o pauză, cu mâna încă întinsă. Și un vaccin antivariolă.

— Variolă? Copiilor nu li s-au mai făcut vaccinuri antivariolă la școală de dinainte să mă nasc eu. Asta înseamnă că nici Sophie și nici Nathaniel nu au fost imunizați.

Matthew se aplecă și mă ridică în picioare.

— Să începem, zise el ferm.

— Azi n-ai să înfigi niciun ac în mine.

— Mai bine un ac astăzi decât variolă și tetanos mâine, contracară el.

— Stai puțin. Vocea lui Nathaniel răsună în încăpere ca pocnitura unui bici. Vaccinul antivariolă te face contagios. Ce se va întâmpla cu Sophie și copilul?

— Explică-i, Marcus, ordonă Matthew, dându-se la o parte ca să-mi facă loc.

— Nu te face contagios chiar cu variolă. Marcus încerca să fie liniștitor. Este o altă tulpină a bolii. Sophie va fi bine, cu condiția să nu atingă brațul Diane sau orice altceva vine în contact cu acesta.

Sophie îi zâmbi lui Marcus.

— Bine, asta se poate.

— Întotdeauna faci tot ce-ți spune el? îl întrebă Nathaniel pe Marcus

cu dispreț, ridicându-se de pe canapea. Apoi privi în jos spre soția sa. Sophie, plecăm.

— Nu mai face atâta caz, Nathaniel, spuse Sophie. Vei supăra casa – și copilul – dacă începi să vorbești despre plecare. Nu plecăm nicăieri.

Nathaniel îi aruncă lui Matthew o privire piezișă și se așează.

În cămară, Matthew mă puse să îmi scot puloverul și bluza și începu să-mi frece brațul cu alcool. Ușa se deschise scârțâind.

Era Sarah. Fusese martoră fără să comenteze la cearta dintre Matthew și Nathaniel, deși nu-și luase ochii de la cutie.

Matthew tăia deja banda adezivă din jurul ambalajului de spumă. Înăuntru se aflau șapte flacoane mici, un săculeț cu tablete, ceva care semăna cu un recipient de sare și un instrument metalic cu doi dinți pe care nu-l mai văzusem niciodată. Matthew intrase deja în starea aceea de detașare clinică pe care i-o văzusem prima oară în laboratorul său din Oxford, fără chef de pălăvrăgeli sau discuții la patul bolnavului. Sarah îmi oferea un bine-venit suport moral.

— Ți-am adus niște cămăși albe vechi. Pentru moment, Sarah îmi distrase atenția de la ceea ce făcea Matthew. Vor fi ușor de albit. Și niște prosoape albe. Lasă-ți lenjeria sus și mă ocup eu de ea.

— Mulțumesc, Sarah. Așa eliminăm un risc de contaminare.

Matthew alege una dintre eprubete.

— Vom începe cu antitetanosul.

De fiecare dată când îmi înfîgea ceva în braț, tresăream. La a treia injecție, pe frunte mi se formase deja un strat subțire de sudoare și inima îmi bătea cu putere.

— Sarah, am spus cu voce slabă. Vrei să nu mai stai în spatele meu?

— Scuză-mă. Sarah se mută în spatele lui Matthew. Am să-ți aduc niște apă.

Îmi întinse un pahar de apă rece ca gheața, alunecos de atâta condens. L-am luat cu recunoștință, încercând să mă concentrez ca să nu-l vărs, nu asupra următorului flacon pe care îl deschisese Matthew.

Încă un ac îmi străpunse pielea. Am sărit ca arsă.

— E ultima injecție, spuse Matthew. Deschise containerul care părea umplut cu cristale de sare și adăugă atent conținutul într-o sticlucă cu lichid. După ce o agită viguros, mi-o întinse.

— Acesta este vaccinul antiholeră. Se administrează oral. Apoi urmează imunizarea antivariolă și câteva pastile de luat după cină, timp de câteva seri.

L-am băut repede, dar aproape m-am înecat din cauza texturii vâscoase și a gustului respingător.

Matthew deschise săculețul sigilat care conținea inoculatorul antivariolă.

— Știi ce i-a scris Thomas Jefferson lui Edward Jenner despre acest vaccin? mă întrebă el, cu o voce hipnotică. Că este cea mai utilă descoperire a medicinei.

Am simțit atingerea rece a alcoolului pe brațul drept, apoi o durere ascuțită când colții inoculatorului mi-au perforat pielea.

— Președintele considera descoperirile lui Harvey despre circulația sanguină doar o „frumoasă completare“ la zestrea de cunoștințe a medicinei. Matthew făcea mișcări circulare, distribuindu-mi virusul pe piele.

Tactica sa de diversiune era eficientă. Îi ascultam cu prea mare atenție povestirea ca să mai dau importanță propriului braț.

— Dar pe Jenner l-a lăudat pentru că prin acest vaccin reducea variola la o boală care avea să rămână cunoscută doar istoricilor. Salva rasa umană de unul dintre cei mai letali inamici.

Matthew aruncă eprubeta goală și inoculatorul într-un container sigilat pentru substanțe biologice periculoase.

— Gata.

— L-ai cunoscut pe Jefferson? Deja visam la o călătorie în timp în Virginia secolului al optsprezecelea.

— Pe Washington l-am cunoscut mai bine. Era soldat – un bărbat care lăsa faptele să vorbească pentru el. Jefferson era bun de gură. Dar nu era ușor să ajungi la omul din spatele intelectului. Nu i-aș face niciodată o vizită pe nepusă masă împreună cu o femeie școlită ca tine.

M-am întins după bluză, dar Matthew îmi imobiliză brațul și acoperi cu atenție locul înțepăturii cu un bandaj impermeabil.

— Acesta e un virus activ, așa că trebuie să îl ții acoperit. Sophie și Nathaniel nu au voie să vină în contact cu el sau cu orice l-ar atinge.

Trecu la chiuveță și se spală viguros pe mâini sub un jet de apă fiartă.

— Cât timp?

— Se va forma o bășică, apoi bășica va face crustă. Nimeni nu trebuie să atingă locul până când nu se vindecă bășica.

Mi-am tras peste cap bluza cea veche și largă, având grijă să nu disloc bandajul.

— Acum, că problema asta e rezolvată, trebuie să vedem cum te va purta Diana pe tine – și pe ea însăși – înapoi în timp în ziua de Halloween. O fi călătorit ea în timp aproape de la naștere, dar tot nu e ușor, se îngrijoră Sarah încruntată.

Em apăru de după ușă. I-am făcut loc la masă.

— Am călătorit în timp și de curând, am recunoscut.

— Când?

Matthew renunță un moment să mai curețe resturile vaccinării.

— Mai întâi pe alee, când vorbeai cu Ysabeau. Apoi, în ziua în care Sarah a încercat să mă facă să aprind o lumânare, când am mers din cămară direct în livadă. De fiecare dată am ridicat piciorul, mi-am dorit să fiu în alt loc și am pus piciorul jos acolo unde îmi doream să fiu.

— Asta sună a călătorie în timp, spuse Sarah încet. Desigur, nu ai călătorit departe – și nu cărai nimic.

Îl măsură pe Matthew din priviri, cu o expresie de îndoială.

În ușă se auzi o bătaie.

— Pot să intru?

Întrebarea lui Sophie se auzi înăbușit.

— Matthew, poate? întrebă Em.

— Da, atâta timp cât nu o atinge pe Diana.

Când Em deschise ușa, Sophie își plimba liniștitor mâinile în jurul pântecelui.

— Totul va fi bine, spuse ea senină din prag. Câtă vreme Matthew este legat în vreun fel de locul unde mergeți, el o va ajuta pe Diana, nu o va împovăra.

Miriam apăru din spatele lui Sophie.

— Se întâmplă ceva interesant?

— Vorbeam despre călătoria în timp, am răspuns.

— Cum te vei antrena?

Miriam o ocoli pe Sophie și o împinse cu fermitate înapoi spre ușă când aceasta încercă s-o urmeze.

— Diana va călători înapoi în timp câteva ore, apoi ceva mai multe. Vom lungi durata, apoi distanța. După care îl vom adăuga pe Matthew și vom vedea ce se întâmplă. Sarah o privi pe Em. O poți ajuta?

— Puțin, răspunse Em prudentă. Stephen mi-a spus cum făcea. Nu folosea niciodată vrăji pentru a călători înapoi în timp – puterea lui era suficient de mare și fără ele. Dat fiind că Diana nu a mai călătorit de mult și încă nu stăpânește vrăjitoria, ar fi de preferat să-i urmăm

exemplul.

— De ce nu te duci cu Diana în hambar să încercați? sugeră Sarah cu blândețe. Se poate întoarce direct în cămară.

Când Matthew porni după noi, Sarah întinse mâna și-l opri.

— Rămâi aici.

Fața lui Matthew se făcu din nou cenușie. Nu-i plăcea să mă știe în altă încăpere, cu atât mai puțin în alt timp.

Hambarul păstra încă aroma dulce a recoltelor de odinioară. Em se opri în fața mea și îmi comunică instrucțiunile cu voce calmă.

— Stai cât mai nemișcată, spuse ea, și golește-ți mintea.

— Parcă ai fi profesoara mea de yoga, am comentat, aranjându-mi membrele în poziția familiară a muntelui.

Em zâmbi.

— Întotdeauna am crezut că yoga și magia au multe în comun. Acum închide ochii. Gândește-te la camera pe care tocmai ai părăsit-o. Trebuie să îți dorești să fii acolo mai mult decât aici.

Reconstituind în minte camera, am dotat-o cu obiecte, miroaturi, persoane. M-am încruntat.

— Tu unde vei fi?

— Depinde când ajungi. Dacă va fi înainte să plecăm, voi fi acolo. Dacă nu, voi fi aici.

— Nu reușesc să înțeleg fizica fenomenului.

Îmi făceam o mie de griji în legătură cu modul în care universul avea să gestioneze mai multe Diane și Em – asta ca să nu mai vorbim de mai multe Miriam și Sarah.

— Încetează să te gândești la fizică. Ce scria tatăl tău în bilet? „Cine nu se mai poate minuna, nu mai poate fi surprins, este deja mort.“

— Cam așa e, am admis fără tragere de inimă.

— E timpul să faci un pas important în lumea misterelor, Diana. Magia și miracolele care ți-au fost dăruite la naștere te așteaptă. Acum gândește-te unde vrei să fii.

Când mintea mi se umplu de imagini ale încăperii din casă, am ridicat piciorul.

Când l-am pus din nou jos, mă aflam tot în hambar cu Em.

— N-a mers, am spus panicată.

— Te-ai concentrat prea mult asupra detaliilor camerei. Gândește-te la Matthew. Nu vrei să fii cu el? Magia se află în inimă, nu în rațiune. Nu e vorba de cuvinte și de vreo procedură, ca în vrăjitorie.

Magia trebuie să o *simți*.

— Dorință. M-am văzut luând *Note și întrebări* de pe raft din Biblioteca Bodleiană, am simțit din nou prima atingere a buzelor lui Matthew în camera sa de la All Souls. Hambarul dispăru, iar Matthew îmi istorisea povestirea despre Thomas Jefferson și Edward Jenner.

— Nu, spuse Em cu o voce de oțel. Nu te gândești la Jefferson. Gândește-te la Matthew.

— Matthew. Mi-am readus în minte atingerea degetelor sale răcoroase pe pielea mea, sunetul plin al vocii lui, senzația de vitalitate intensă pe care o aveam când eram împreună.

Am ridicat piciorul.

Am atins solul în colțul cămării, strivită în spatele unui butoi vechi.

— Și dacă se rătăcește? Vocea lui Matthew părea tensionată. Cum o aducem înapoi?

— Nu trebuie să ne facem griji, spuse Sophie, arătând în direcția mea. E deja aici.

Matthew se răsuci și răsuflă chinuit.

— Cât timp am lipsit?

Mă simțeam amețită și dezorientată, dar în rest eram în regulă.

— Aproape nouăzeci de secunde, spuse Sarah. Mai mult decât suficient pentru ca Matthew să aibă o cădere nervoasă.

Matthew mă strânse în brațe și mă cuibări sub bărbia lui.

— Slavă Domnului! Cât de curând mă poate lua cu ea?

— Să nu ne pripim! avertiză Sarah. S-o luăm pas cu pas.

Am privit în jur.

— Unde e Em?

— În hambar. Sophie radia. O să ne prindă din urmă.

Dură mai mult de douăzeci de minute până când Em reveni. La întoarcere avea obrații roz de îngrijorare și de frig, deși se mai destinsese când mă văzu lângă Matthew.

— Te-ai descurcat grozav, Em, spuse Sarah, sărutând-o cu o efuziune pe care o manifesta rar în public.

— Diana începuse să se gândească la Thomas Jefferson, spuse Em. Ar fi putut ajunge la Monticello. Apoi s-a concentrat asupra propriilor sentimente și corpul i-a devenit cețos pe margini. Am cliptit și, când am deschis ochii, dispăruse.

În după-amiaza aceea, sub îndrumarea atentă a lui Em, am făcut o călătorie ceva mai lungă, până la ora micului dejun. În următoarele zile

am mers puțin mai departe de fiecare dată. Întoarcerea în timp ajutată de trei obiecte era întotdeauna mai ușoară decât revenirea în prezent, care necesita o concentrare enormă și capacitatea de a prevedea cu exactitate unde și când doreai să ajungi. În cele din urmă, veni timpul să încerc să îl iau și pe Matthew cu mine.

Sarah insistase să limităm variabilele, ca să mă pot adapta mai ușor la efortul suplimentar necesar.

— Pleacă din locul în care vrei să te întorci, mă sfătui ea. Așa nu va trebui să te îngrijești decât să te transpui înapoi în minte într-un anumit timp. Locul va avea grijă de el însuși.

L-am luat pe Matthew sus, în dormitor, la asfințit, fără să-i spun ce-i pregăteam. Statueta Diane și cerceul de aur din păpușa lui Bridget Bishop stăteau pe comodă, în fața unei fotografii cu părinții mei.

— Oricât de mult mi-aș dori să petrec câteva ore cu tine aici – singuri –, cina e aproape gata, protestă el, în ciuda faptului că mă mânca din priviri.

— Avem destul timp. Sarah a spus că sunt pregătită să te iau cu mine în timp. Ne vom întoarce la prima noastră noapte în casă.

Matthew cugetă o clipă, apoi ochii i se aprinseră și mai tare.

— E noaptea în care au răsărit stelele aici, înăuntru?

L-am sărutat în loc de răspuns.

— Ah! Părea încântat, dar cumva sfios. Ce trebuie să fac?

— Nimic. Acesta avea să fie pentru el cel mai dificil aspect al călătoriei în timp. Ce-mi spui tu mereu? Închide ochii, relaxează-te și lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Am zâmbit viclean.

Matthew își împleți degetele într-ale mele.

— Vrăjitoare!

— Nici nu-ți vei da seama când se întâmplă, l-am asigurat. E rapid. Ridică doar piciorul și pune-l înapoi jos când îți spun eu. Și nu-mi da drumul la mână.

— Nicio șansă, spuse Matthew, strângându-mă mai tare.

M-am gândit la acea noapte, prima noastră noapte singuri după întâlnirea mea cu Satu. Mi-am amintit atingerea lui pe spate, sălbatică și delicată în același timp. Am simțit legătura, imediată și tenace, cu acel moment pe care-l petrecuserăm împreună în trecutul nostru.

— Acum, am șoptit.

Picioarele ni se ridicară în același timp.

Dar călătoria în timp cu Matthew era altfel. Prezența lui încetinea procesul, și pentru prima oară am fost conștientă de ceea ce se întâmpla.

Trecutul, prezentul și viitorul scânteiau în jurul nostru, într-o pânză de lumină și de culoare. Fiecare fir se mișca ușor, aproape imperceptibil, atingând uneori un alt filament înainte de a se depărta ușor, ca împins de o briză. De fiecare dată când firele se atingeau – și erau milioane de fire care se atingeau permanent – se producea ecoul slab al unui sunet inițial, de neuzit.

Preț de câteva clipe, atenția mi-a fost distrasă de posibilitățile aparent nesfârșite aflate în fața noastră, așa că a fost ușor să pierdem din vedere firul roșu cu alb pe care îl urmăream. M-am concentrat din nou asupra lui, știind că ne va duce înapoi în prima noastră noapte la Madison.

Am coborât piciorul și am simțit podeaua aspră sub talpa goală.

— Mi-ai spus că va fi rapid, spuse Matthew răgușit. Nu mi s-a părut rapid.

— Nu, a fost altfel, am admis. Ai văzut luminile?

Matthew scutură din cap.

— Nu, n-a fost decât întuneric. Am căzut încet și doar mâna ta a fost ceea ce nu m-a lăsat să mă prăbușesc. O ridică la buze și o sărută.

În casa tăcută plutea un miros de chili, iar afară era noapte.

— Ai idee cine e aici?

Nările îi fremătară și închise ochii. Apoi zâmbi și oftă cu bucurie.

— Doar Sarah, Em, tu și cu mine. Niciunul dintre copii.

Am chicotit, trăgându-l mai aproape.

— Dacă se va mai aglomera mult, casa asta va exploda. Matthew își îngropă fața în gâtul meu, apoi se retrase. Ai încă bandajul, înseamnă că, atunci când călătorim în timp, nu încetăm să fim cei care suntem în prezent și nu uităm ce ni s-a întâmplat aici. Mâinile sale reci se strecurară pe sub tivul bluzei mele.

— Având în vedere talentele tale redescoperite de călătoare în timp, cât de exact poți aprecia trecerea timpului?

Deși zăboviserăm fericiți în trecut, ne-am întors în prezent înainte ca Emily să termine de făcut salata.

— Călătoria în timp îți priește, Matthew, spuse Sarah, examinându-i figura relaxată.

Îl recompensă cu un pahar de vin roșu.

— Mulțumesc, Sarah. Am fost pe mâini bune.

Ridică paharul în cinstea mea.

— Mă bucur să aud asta, spuse Sarah sec, pe tonul bunicii mele fantomatice.

Aruncă apoi niște ridichi feliate în cel mai mare castron de salată pe care-l văzusem vreodată.

— Asta de unde a mai apărut?

Examinam conținutul bolului pentru a-mi ascunde buzele înroșite.

— Casa, spuse Em, bătând sosul pentru salată cu telul. Se bucură că are atâtea guri de hrănit.

În dimineața următoare, casa ne dădu de înțeleș că mai aștepta un vizitator.

Eu, Sarah și Matthew discutam dacă următoarea mea călătorie în timp ar trebui să fie la Oxford sau la Sept-Tours, când Em apăru cu un coș plin cu rufe în brațe.

— Vine cineva.

Matthew puse deoparte ziarul și se ridică.

— Bun. Aștept o livrare astăzi.

— Nu e o livrare și încă n-a sosit. Dar casa s-a pregătit deja. Dispăru în sala unde se afla mașina de spălat.

— Încă o cameră? Unde a mai pus-o casa și pe asta? strigă Sarah după ea.

— Lângă a lui Marcus.

Răspunsul lui Em se auzi ca un ecou din adâncimile mașinii de spălat.

Am început să punem pariuri în legătură cu persoana care va sosi. Bănuielile variau de la Agatha Wilson la prietenii lui Emily, cărora le plăcea să sosească neanunțați la petrecerea de Halloween a sabatului.

Târziu în acea dimineață, la ușă se auzi un ciocănit autoritar. În prag stătea un bărbat scund, brunet, cu ochi inteligenți. L-am recunoscut pe loc din fotografiile de la petrecerile celebrităților din Londra și din conferințele de știri televizate. Orice dubii aș fi avut legate de identitatea sa mi-au fost spulberate de înghiontelile familiare pe care le-am simțit pe pomeți.

Misteriosul nostru oaspete era prietenul lui Matthew, Hamish Osborne.

— Tu trebuie să fii Diana, spuse el fără plăcere și fără vreo introducere, lungind vocalele în accentul său scoțian.

Era îmbrăcat oficial, într-un costum gri-petrol cu dungulițe fine, croit exact pe măsura lui, o cămașă roz pal cu butoni grei de argint și o cravată roz-violet brodată cu musculițe negre.

— Într-adevăr. Bună, Hamish. Matthew te aștepta? M-am dat la o parte pentru a-i face loc să intre.

— Probabil că nu, spuse Hamish tranșant, rămânând pe verandă. Unde este?

— Bună ziua, Hamish. Matthew se mișcă atât de rapid, încât am simțit briza în spatele meu înainte să-l aud venind. Întinse mâna. Ce surpriză!

Hamish se holbă la mâna întinsă, apoi întoarse privirea către posesorul ei.

— Surpriză? Hai să vorbim despre surprize. Când m-am alăturat... „afacerii voastre de familie“, mi-ai jurat că nu voi primi niciodată așa ceva. Flutură un plic cu sigiliul negru rupt, dar atârând încă de marginile hârtiei.

— Ți-am promis.

Matthew lăsă mâna în jos și își privi cu îngrijorare prietenul.

— Deci cam asta despre promisiunile tale. Această scrisoare și conversația cu mama ta îmi dau de înțeles că ai unele necazuri.

Ochii lui Hamish licăriră spre mine, apoi se îndreptară din nou spre Matthew.

— Da. Matthew strânse buzele. Dar tu ești al nouălea cavaler. Nu trebuie să te implici.

— L-ai făcut pe un *demon* al nouălea cavaler?

Miriam sosise prin sufragerie, cu Nathaniel.

— El cine e?

Nathaniel agita un pumn de piese de scrabble în palma făcută căuș, examinându-l pe noul sosit.

— Hamish Osborne. Dar tu cine ești? întrebă Hamish, adresându-i-se ca unui angajat impertinent.

Ultimul lucru de care aveam nevoie în casă era un adaos de testosteron.

— Oh, nu sunt nimeni, spuse Nathaniel aerian, sprijininindu-se de ușa sufrageriei.

Îl privi pe Marcus care tocmai trecea pe lângă el.

— Hamish, de ce ești aici? Marcus părea confuz. Apoi văzu scrisoarea. Ah!

Strămoșii mei țineau o adunare în salonul cel mare, iar casa se zguduia nițel pe fundații.

— Putem continua înăuntru? E casa, știi. Este puțin agitată, pentru că ești un demon – și încă unul furios.

— Haide, Hamish. Matthew încercă să îl tragă din ușă. Marcus și Sarah încă n-au făcut praf provizia de whisky. Să bem ceva și să stăm lângă foc.

Hamish rămase pe loc și continuă să vorbească.

— În timpul vizitei făcute mamei tale, care a fost mult mai dispusă să-mi răspundă la întrebări decât tine, am aflat că voiai câteva lucruri de acasă. Ar fi fost păcat ca Alain să facă un drum atât de lung, când eu oricum aveam de gând să vin și să te întreb ce naiba pui la cale.

Ridică o valiză voluminoasă de piele cu fețe moi și o încuietoare formidabilă și o valijoară mai mică, dintr-un material rigid.

— Mulțumesc, Hamish. Cuvintele erau destul de cordiale, dar, în mod evident, Matthew era nemulțumit de schimbarea aranjamentelor pe care le făcuse.

— Că veni vorba de explicații, slavă Domnului că francezii nu dau doi bani pe exportarea comorilor naționale englezești. Ai idee câtă hârțogărie ar fi fost necesară ca să scot astea din Anglia? *Dacă* m-ar fi lăsat să le scot – ceea ce mă îndoiesc.

Matthew luă valizele din mâna lui Hamish, îl prinse de umăr și își trase prietenul în casă.

— Mai târziu, spuse el grăbit. Marcus, ia-l pe Hamish și prezintă-l familiei Diane în timp ce eu duc astea de aici.

— Oh, tu erai! spuse Sophie cu încântare, ieșind din sufragerie. Umflătura burții i se vedea de sub un hanorac cu însemnele Universității Carolina de Nord. Ești la fel ca Nathaniel, nu zăpăcit ca mine. Și tu apari pe unul dintre urcioarele mele.

Îi zâmbi radioasă lui Hamish, care părea fermecat și uimit în același timp.

— Mai sunt și alții? mă întrebă el, cu o înclinare a capului care îl făcea să semene cu o pasăre micuță, cu ochi deschiși la culoare.

— Mulți alții, răspunse Sophie bucuroasă. Dar nu-i vei vedea.

— Vino să te prezint mătușilor mele, am spus grăbită.

— Vrajitoarele?

Era imposibil de aflat ce gândea Hamish. Ochilor săi pătrunzători nu le scăpa nimic, iar fața îi era aproape la fel de impasibilă ca a lui

Matthew.

— Da, vrăjitoarele.

Matthew dispăru la etaj, în timp ce eu și Marcus i-l prezentam pe Hamish lui Em. Părea mai puțin deranjat de ea decât fusese deranjat de Matthew și de mine, iar ea începu imediat să se agite în jurul lui. Sarah dădu peste noi în ușa cămării. Tocmai se întreba de ce era atâta agitație.

— Acum suntem o adevărată întrunire secretă, Sarah, observă Sophie în timp ce se întindea spre piramida de fursecuri proaspăt coapte de pe barul central din bucătărie. Toți nouă – trei vrăjitoare, trei demoni și trei vampiri – prezenți la apel.

— Așa se pare, aprobă Sarah, măsurându-l pe Hamish. Își privea partenera alergând prin bucătărie ca o albină derutată. Em, nu cred că noul nostru oaspete dorește ceai sau cafea. Avem whisky în sufragerie?

— Eu și Diana îi spunem „sala de război“, zise Sophie pe un ton confidențial, luându-l familiar pe Hamish de braț, deși pare puțin probabil să putem duce un război fără ca oamenii să afle. Este singurul loc suficient de mare pentru noi toți. Reușesc să se strecoare chiar și unele fantome.

— Fantome? Hamish întinse mâna la gât și își slăbi nodul cravatei.

— În sufragerie. Sarah îl luă pe Hamish de celălalt braț. Toată lumea în sufragerie.

Matthew se afla deja acolo. Aroma de ceară topită umplea aerul. După ce fiecare își luă băutura dorită și se așeză, luă cuvântul.

— Hamish vrea să-mi pună întrebări, spuse Matthew. La fel și Nathaniel, și Sophie. Și cred că eu trebuie să spun povestea asta – eu și Diana.

Cu aceste vorbe, Matthew inspiră adânc și începu. Incluse absolut totul – *Ashmole 782*, Cavalerii lui Lazăr, intrările prin efracție la Oxford, Satu și ce se întâmplase în La Pierre, chiar și furia lui Baldwin. Pomeni și de păpuși, cercei și urcioare. Hamish îl privi cu asprime în timp ce relata despre călătoria în timp și despre cele trei obiecte de care aveam nevoie pentru a ajunge într-un anumit moment și loc din trecut.

— Matthew Clairmont, șuieră Hamish, aplecându-se peste masă. Asta am adus de la Sept-Tours? Diana știe?

— Nu, mărturisi Matthew, ușor stânjenit. Va afla de Halloween.

— Așadar va trebui să afle de Halloween, nu?

Hamish scoase un oftat exasperat.

Deși schimburile de replici dintre cei doi erau încinse, în doar două situații tensiunea amenință să se transforme în război civil. În mod deloc surprinzător, de fiecare dată a fost vorba despre Matthew și Nathaniel.

Prima oară, Matthew îi explica Sophiei cum va fi acest război – atacuri neașteptate, vrajba străveche dintre vampiri și vrăjitoare care avea să iasă la suprafață, morțile violente care urmau inevitabil să se producă din moment ce lupta dintre făpturile supranaturale implica magie, vrăjitorie, forță brută, viteză și siretenie.

— Nu așa se poartă azi războaiele neomenești.

Vocea gravă a lui Nathaniel reuși să acopere comentariile pe care le stârnise discursul lui Matthew.

Acesta ridică din sprâncene, iar fața sa căpătă o expresie nerăbdătoare.

— Nu?

— Acum războaiele se poartă pe computer. Nu mai suntem în secolul al treisprezecelea. Nu mai e necesară lupta corp la corp. Nathaniel făcu un gest către laptopul său, aflat pe comodă. Cu ajutorul computerelor îți poți învinge inamicul fără să tragi un singur foc de armă și fără să verși un strop de sânge.

— Poate că nu mai suntem în secolul al treisprezecelea, Nathaniel, dar unii dintre combatanți au trăit în acele timpuri și sunt legați sentimental de metodele demodate de a ucide. Lasă chestiunea asta în seama mea și a lui Marcus.

Matthew consideră subiectul încheiat. Nathaniel clătină din cap și își aținti privirea asupra mesei.

— Mai ai ceva de adăugat? întrebă Matthew, scoțând un fel de tors amenințător din gât.

— Ai afirmat suficient de clar că oricum vei face ce vrei tu. Nathaniel își ridică ochii căprui și sinceri în semn de provocare, apoi dădu din umeri. Fă cum crezi. Dar greșești considerând că inamicii tăi nu vor apela la metode mai moderne pentru a te distruge. În definitiv, trebuie luați în considerare și oamenii. Vor observa dacă vampirii și vrăjitoarele vor începe să se lupte pe străzi.

A doua bătălie dintre Matthew și Nathaniel nu se mai referi la război, ci la sânge. Începu destul de nevinovat – Matthew vorbi despre legătura dintre Nathaniel și Agatha Wilson și despre părinții vrăjitori

ai lui Sophie.

— Este imperativ să le analizăm ADN-ul. Și pe al copilului, după ce se va naște.

Marcus și Miriam dădură afirmativ din cap, ca și cum lucrul ar fi fost de la sine înțeles. Noi, ceilalți, am rămas puțin uimiți.

— Nathaniel și Sophie pun sub semnul întrebării teoria ta conform căreia caracteristicile demonice se datorează mai degrabă unor mutații imprevizibile decât eredității, am spus, gândind cu voce tare.

— Avem foarte puține date. Matthew se uită la Hamish și la Nathaniel cu privirea imperturbabilă a omului de știință care examinează două specimene noi. Descoperirile actuale pot fi înșelătoare.

— Iar cazul lui Sophie ridică întrebarea dacă nu cumva demonii sunt mai înrudiți cu vrăjitoarele decât credeam noi.

Miriam își îndreaptă ochii negri spre pânțele fetei-demon.

— N-am mai auzit de o vrăjitoare care să nască un demon, cu atât mai puțin de un demon care să nască o vrăjitoare.

— Chiar crezi că voi da sângele lui Sophie – și sângele copilului meu – pe mâna unui grup de vampiri?

Nathaniel părea la un pas de a-și pierde controlul.

— Diana nu este singura ființă din această cameră pe care Congregația va dori să o studieze, Nathaniel. Cuvintele lui Matthew nu-l ajutară câtuși de puțin pe demon să se liniștească. Mama ta și-a dat seama de pericolul cu care se confruntă familia voastră, altfel nu v-ar fi trimis aici. Într-o zi s-ar putea să descoperi că soția și copilul ți-au dispărut. În acest caz, puțin probabil să îi revezi vreodată.

— Ajunge, spuse Sarah cu asprime. Nu e nevoie să îl ameninți.

— Ține-ți mâinile departe de familia mea, spuse Nathaniel, respirând greoi.

— Eu nu reprezint un pericol pentru ele, spuse Matthew. Pericolul vine din partea Congregației, din posibilitatea unor ostilități deschise între cele trei specii, și în special din faptul că ne prefacem că toate acestea nu se întâmplă.

— Vor veni după noi, Nathaniel. Am văzut-o. Vocea lui Sophie era hotărâtă, iar chipul ei căpătă brusc aceeași asprime ca și al Agatheii Wilson la Oxford.

— De ce nu mi-ai spus? zise Nathaniel.

— Începusem să îi spun Agatheii, dar ea m-a oprit și mi-a poruncit să

nu mai scot un cuvânt. Era înfricoșată. Apoi mi-a dat numele Dianei și adresa casei Bishop. Fața Sophiei își reluu expresia obișnuită, nesigură. Mă bucur că mama lui Matthew este încă în viață. Îi vor plăcea urcioarele mele. Voi pune și chipul ei pe unul dintre ele. Și poți avea ADN-ul meu oricând dorești, Matthew, și pe al copilului.

Anunțul lui Sophie puse capăt în mod eficient obiecțiilor lui Nathaniel. După ce Matthew răspunse tuturor întrebărilor la care a vrut să răspundă, ridică un plic care stătuse neobservat lângă cotul său. Era sigilat cu ceară neagră.

— O singură problemă mai rămâne de rezolvat. Se ridică în picioare și întinse scrisoarea. Hamish, e pentru tine.

— Ah, să nu faci asta! Hamish își încrucișă brațele pe piept. Dă-i-o lui Marcus.

— Poate că ești al nouălea cavaler, dar ești și seneșalul Cavalerilor lui Lazăr și secundul meu. Trebuie să urmăm protocolul, spuse Matthew cu buzele strânse.

— Matthew știe ce face, murmură Marcus. Este unicul Mare Maestru din istoria ordinului care a demisionat vreodată.

— Și acum voi fi unicul Mare Maestru care a demisionat de două ori, spuse Matthew, ținând încă plicul întins.

— La naiba cu protocolul! răbufni Hamish, lovind cu pumnul în masă. Toată lumea să iasă din cameră, cu excepția lui Matthew, Marcus și Nathaniel, vă rog, adăugă el, răzgândindu-se.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă Sarah suspicioasă.

Hamish îmi studie un moment mătușa.

— Ar fi bine să rămâi și tu.

Rămaseră închiși în sufragerie tot restul zilei. O singură dată, Hamish ieși extenuat și ne ceru sendvișuri. Fursecurile, ne explică el, se terminaseră de mult.

— Mi se pare mie sau și voi simțiți că bărbații ne-au dat afară din cameră ca să poată fuma trabucuri și să discute politică? am întrebat, încercând să nu mă mai gândesc la întrunirea din sufragerie în timp ce zapam printr-o mare multicoloră de filme vechi și de emisiuni de după-amiază. Em și Sophie tricotau amândouă, iar Miriam rezolva un puzzle pe care îl descoperise într-o carte care promitea *Careuri sudoku de o dificultate diabolică*. Din când în când chicotea și făcea câte un semn pe margini.

— Ce faci, Miriam? întrebă Sophie.

— Țin scorul, spuse Miriam, făcând încă un semn.

— Despre ce e vorba? Și cine câștigă? am întrebat, invidioasă pe faptul că putea auzi conversația.

— Plănuiesc un război, Diana. Cât despre cine câștigă – ori Matthew, ori Hamish. E prea devreme să mă pronunț, răspuse Miriam. Dar Marcus și Nathaniel au reușit să dea câteva lovituri bune, iar Sarah își susține propriile idei.

Se întunecase deja, iar eu și Em pregăteam cina când întrunirea luă sfârșit. Nathaniel și Sophie vorbeau încet în camera de zi.

— Trebuie să dau câteva telefoane, spuse Matthew după ce mă sărută.

Tonul său blând contrasta cu chipul lui tensionat.

Văzându-l atât de obosit, am decis să-l mai păsuiesc cu întrebările.

— Sigur, am spus, atingându-i obrazul. Nu te grăbi. Cina va fi gata într-o oră.

Matthew mă sărută din nou, mai lung și mai apăsător, apoi ieși pe ușa din spate.

— Trebuie să beau ceva, gemu Sarah, ieșind pe verandă la o țigară.

Matthew nu mai era decât o umbră prin fumul țigării lui Sarah, trecând prin livadă și îndreptându-se către hambar. Hamish apăru în spatele meu, împungându-mi spatele și gâtul cu privirea.

— Te-ai recuperat complet? mă întrebă el simplu.

— Tu ce crezi?

Fusese o zi lungă, iar Hamish nu făcea niciun efort de a ascunde faptul că nu mă prea înghițea. Am clătinat din cap.

Privirea lui Hamish își schimbă cursul și l-am urmat și eu. Amândoi ne-am uitat la Matthew, care își trecea mâinile albe prin păr înainte de a dispărea în hambar.

— *Tiger, tiger, burning bright/In the forests of the night*, spuse Hamish, citând din William Blake⁷². Poezia asta îmi amintește mereu de el.

Am așezat cuțitul pe barul central și m-am întors să-l înfrunt.

— Ce te frământă, Hamish?

---

⁷² „Tigru, Tigru, foc de febre/ Între negrele tenebre“, traducere de Paul Abucean. Versuri din poemul *The Tyger* de William Blake (1757-1827)

— Ești sigură de el, Diana? mă întrebă demonul.

Em își șterse mâinile de șorț și părăsi încăperea, aruncându-mi o privire tristă.

— Da.

L-am privit în ochi, încercând să-i comunic încrederea mea în Matthew.

Hamish clătină din cap, fără a părea surprins.

— Mă întrebam dacă îl vei accepta odată ce vei ști cine a fost – cine este încă. Se pare că nu te temi să ai un tigru pe urmele tale.

Fără un cuvânt, m-am răsucit și am reluat tocatul legumelor.

— Să ai grijă. Hamish își puse mâna pe brațul meu, silindu-mă să îl privesc. Matthew nu va fi același acolo unde mergeți.

— Ba va fi, m-am încruntat eu. Matthew al meu va veni cu mine. Va fi exact la fel.

— Nu, spuse Hamish sumbru. Nu va fi.

Hamish îl cunoștea pe Matthew de mult mai multă vreme. Și, după conținutul valizei, își dăduse seama unde urma să mergem. Eu încă nu știam nimic, cu excepția faptului că voi călători în timp înaintea anului nașterii mele, într-un loc unde Matthew jucase odinioară șah.

Hamish ieși pe verandă alături de Sarah și, curând, două fuioare de fum gri se iviră pe cerul nopții.

— Dincolo e totul în regulă? am întrebat-o pe Em când reveni din camera de zi, unde Miriam, Marcus, Nathaniel și Sophie discutau și se uitau la televizor.

— Da, răspunse ea. Dar aici?

— În regulă.

Mi-am ațintit privirea asupra merilor și am așteptat ca Matthew să revină din întuneric.

Capitolul 41

În ziua dinaintea sărbătorii de Halloween, stomacul începu să mă roadă de emoție. Întinsă încă în pat, m-am răsucit către Matthew.

— Sunt neliniștită.

El închise cartea pe care o citea și mă trase mai aproape.

— Știu. Erai agitată dinainte să deschizi ochii.

Casa deja fremăta de activitate. Imprimanta lui Sarah tipărea pagina după pagină în biroul de jos. Televizorul era aprins, iar mașina de uscat scâncea slab în depărtare, protestând în fața unei noi încărcături de rufe. Adulmecând, mi-am dat seama că Sarah și Em își băuseră deja prima cafea a zilei. Încă mai departe pe hol se auzea zgomotul unui uscător de păr.

— Suntem ultimii care s-au trezit?

Am făcut un efort să-mi calmez stomacul.

— Cred că da, spuse el zâmbind, deși în privire i se putea desluși o umbră de îngrijorare.

Jos, Sarah prepara ouă pe gustul fiecăruia, în timp ce Em scotea tăvi de briose din cuptor. Nathaniel le pescuia metodic una câte una din tavă și le îndesa în gură întregi.

— Unde e Hamish? întrebă Matthew.

— În biroul meu, folosește imprimanta. Sarah se uită lung la el și se întoarse la tigaia sa.

Marcus abandona jocul de scrabble și veni în bucătărie ca să iasă la plimbare cu tatăl său. La plecare înșfăcă un pumn de nuci, adulmecând briosele cu un geamăt de poftă frustrată.

— Ce se întâmplă? am întrebat calm.

— Hamish o face pe avocatul, răspunse Sophie, întinzând un strat gros de unt pe o briosă. Spune că trebuie semnate niște acte.

Hamish ne chemă în sufragerie ceva mai târziu. Ne-am împrăștiat prin cameră, fiecare echipat cu un pahar cu vin și o cană. Hamish arăta de parcă nu dormise. Teancuri ordonate de hârtie erau aranjate pe

suprafața mesei, împreună cu batoane de ceară neagră și două sigilii aparținând Cavalerilor lui Lazăr – unul micuț, altul mai mare. Inima îmi săltă din piept.

— Să ne așezăm? întrebă Em.

Adusese un ibric proaspăt de cafea, din care îi umplu cana lui Hamish.

— Mulțumesc, Em, spuse Hamish recunoscător.

Două scaune goale stăteau oficiale în capul mesei. Demonul ne făcu semn mie și lui Matthew să le ocupăm și luă primul teanc de hârtii.

— Ieri după-amiază am parcurs o serie de aspecte practice legate de situația în care ne găsim acum.

Pulsul mi se accelerează și am privit din nou sigiliile.

— Hamish, dacă se poate, folosește un ton mai puțin avocățesc, spuse Matthew și mâna lui îmi atinse spatetele, astfel încât să mă liniștească.

Hamish îi aruncă o privire urâtă și continuă:

— Diana și Matthew își vor începe călătoria în timp, așa cum a fost planificat, de Halloween. Ignorați orice altceva v-a spus Matthew că trebuie să faceți. Lui Hamish îi făcu o plăcere deosebită să transmită această parte a mesajului. Am convenit că ar fi de preferat dacă toată lumea... ar dispărea – o vreme. Din acest moment, veți uita pentru un timp de vechiul vostru stil de viață. Hamish puse un document în fața mea. Aceasta este o procură, Diana. Mă autorizezi pe mine – sau pe oricine ocupă funcția de seneșal – să acționez legal în numele tău.

Procura acorda ideii abstracte de călătorie în timp un nou sens, mai concret. Matthew scoase un stilou din buzunar.

— Poftim, spuse el, punând stiloul în dreptul meu.

Penița stiloului nu era adaptată la unghiul și presiunea mâinii mele, așa că zgârie hârtia în timp ce îmi depuneam semnătura. Când am terminat, Matthew luă documentul și picură un strop de ceară neagră și caldă în josul paginii, apoi se întinse după sigiliul personal și îl apăsă deasupra.

Hamish luă teancul următor.

— Aceste scrisori trebuie semnate tot de tine. Una îi informează pe organizatorii conferinței că nu vei putea lua cuvântul în luna noiembrie. Cealaltă solicită concediu medical pentru tot anul următor. Medicul tău – un anume Marcus Whitmore – ți-a emis o adeverință în acest sens. În cazul în care nu te vei întoarce până în aprilie, voi trimite

cererea ta la Yale.

Am citit cu atenție scrisorile și le-am semnat cu mână tremurândă, abdicând de la viața mea din secolul douăzeci și unu.

Hamish apucă strâns tăblia mesei. În mod evident, plănuia ceva.

— Nu putem spune când vor fi Matthew și Diana din nou cu noi. Nu rostise cuvântul „dacă“, dar acesta stăruie în aer. Ori de câte ori un membru al firmei sau familiei de Clermont se pregătește pentru o călătorie îndelungată sau iese din peisaj pentru o vreme, sarcina mea este să mă asigur că își lasă afacerile în bună ordine. Diana, nu ai niciun testament.

— Nu. Minte mi se golise complet. Dar nu am niciun fel de bunuri – nici măcar o mașină.

Hamish se îndreptă de spate.

— Nu este chiar adevărat, nu-i așa, Matthew?

— Dă-mi-l mie, spuse Matthew fără tragere de inimă.

Hamish îi înmână un document consistent.

— A fost redactat când m-am aflat ultima oară în Oxford, zise Matthew.

— Înainte de La Pierre, am spus, fără să ating paginile.

Matthew încuviință din cap.

— În esență, este acordul nostru prenuptial. Stabilește în mod irevocabil că vei primi o treime din bunurile mele. Chiar dacă m-ai părăsi, aceste bunuri tot ar fi ale tale.

Documentul era datat anterior sosirii sale acasă – înainte de a ne uni pe viață, conform obiceiului vampirilor.

— Nu te voi părăsi niciodată și nu vreau să-mi lași toate astea.

— Nici măcar nu știi ce este, spuse Matthew, punându-mi paginile în față.

Era prea mult pentru mine. Sume incredibile de bani, o casă într-un cartier exclusivist din Londra, un apartament la Paris, o vilă lângă Roma, Old Lodge, o casă la Ierusalim, încă multe alte case în orașe precum Veneția și Sevilla, avioane, mașini – capul mi se învârtea.

— Am o slujbă sigură. Am împins hârtiile deoparte. Actul este complet inutil.

— Sunt ale tale orice ai face, spuse Matthew țâfnos.

Hamish mă lăsă să-mi revin înainte de a arunca următoarea bombă.

— Dacă Sarah ar muri, tu ai moșteni și casa aceasta, cu condiția să rămână căminul lui Emily atâta timp cât va dori. Și ești unica

moștenitoare a lui Matthew. Așa că ai bunuri – și trebuie să îți aflu vrerea.

— Nu am de gând să vorbesc despre asta.

Amintirile mele despre Satu și Juliette erau încă proaspete și moartea părea prea aproape. M-am ridicat, gata s-o iau la goană, dar Matthew mă prinse de mână și mă ținu strâns.

— Trebuie să faci asta, *mon cœur*. Nu o putem lăsa în sarcina lui Marcus și a lui Sarah.

M-am așezat din nou și am cugetat în tăcere la ce trebuia să fac cu averea incredibilă și cu ferma dărăpănată care într-o zi aveau să fie ale mele.

— Avera mea se va împărți în mod egal între copiii noștri, am spus în cele din urmă. Și aici îi includ pe *toți* copiii lui Matthew – vampiri și biologici, cei pe care i-a creat el și cei pe care i-am putea avea împreună. Tot ei vor moșteni și casa Bishop, după ce Em nu va mai locui în ea.

— Voi avea grijă de asta, mă asigură Hamish.

Singurele documente rămase pe masă erau ascunse în trei plicuri. Două purtau sigiliul lui Matthew. Celălalt era înfășurat cu o panglică neagră cu argintiu. O grămăjoară de ceară de sigilii acoperea nodul. De panglică atârna un disc mare și negru, cam cât o farfurioară pentru desert, pe care se aplicase marele sigiliu al Cavalerilor lui Lazăr.

— În fine, trebuie să rezolvăm chestiunea frăției. Când tatăl lui Matthew a înființat Cavalerii lui Lazăr, ordinul a devenit cunoscut pentru ajutorul și protecția oferite celor care nu se puteau apăra singuri. Deși cei mai mulți au uitat de noi, încă existăm. Și trebuie să continuăm să existăm chiar și după plecarea lui Matthew. Măine, înainte ca Marcus să plece din casă, Matthew va renunța oficial la funcția sa în cadrul ordinului și își va numi fiul Mare Maestru.

Hamish îi înmână lui Matthew cele două plicuri care purtau sigiliul său personal. Apoi îi înmână lui Nathaniel plicul cu sigiliul mai mare. Miriam făcu ochii mari.

— De îndată ce Marcus va accepta noua funcție, ceea ce se va întâmpla *imediat*, spuse Hamish, aruncându-i lui Matthew o privire severă, îl va suna pe Nathaniel, care a fost de acord să se alăture firmei ca unul dintre cei opt maeștri regionali. Odată ce Nathaniel va rupe sigiliul numirii sale, el va deveni Cavaler al lui Lazăr.

— Nu puteți să faceți din demoni ca Hamish și Nathaniel membri ai

frăției! Cum va lupta Nathaniel? spuse Miriam înspăimântată.

— Cu astea, spuse Nathaniel, mișcându-și degetele în aer. Mă pricep la computere și îmi pot aduce propria contribuție. Vocea sa căpătă un ton feroce. Îi aruncă lui Sophie o privire la fel de feroce. Nimeni nu-i va face soției sau fetei mele ceea ce i-au făcut Dianei.

Se făcu liniște.

— Asta nu e tot. Hamish trase un scaun și se așeză, cu mâinile împreunate în față. Miriam crede că va fi război. Nu sunt de acord. Războiul a început deja.

Toate privirile stăteau ațintite asupra lui Hamish. Era clar de ce oamenii îl rugau să ocupe un post în guvern – și de ce Matthew îl făcuse secundul său. Era un lider înnăscut.

— Noi, toți cei adunați aici, înțelegem de ce merită să luptăm într-un asemenea război. Este vorba despre Diana și despre grozăviile la care Congregația va recurge pentru a înțelege puterea pe care ea a moștenit-o. Despre descoperirea lui *Ashmole 782* și despre temerea noastră că secretele cărții ar putea fi pierdute pentru totdeauna dacă aceasta va cădea în mâinile vrăjitoarelor. Și este vorba despre credința noastră comună că nimeni nu are dreptul să le spună unor îndrăgostiți că nu se pot iubi – indiferent cărei specii aparțin.

Hamish îi înconjură cu privirea pe cei prezenți pentru a se asigura că toți îl urmăreau cu atenție, apoi continuă:

— Nu mai este mult până când oamenii vor afla de acest conflict. Vor fi siliți să admită că demonii, vampirii și vrăjitoarele există printre ei. Când se va întâmpla asta, va trebui să ne dovedim a fi conciliabilul despre care vorbea Sophie în fapt, nu doar cu numele. Vom avea victime, isterie și confuzie. Și va depinde de noi – de conciliabilul nostru și de Cavalerii lui Lazăr – să îi ajutăm pe oameni să înțeleagă și să ne asigurăm că pierderile de vieți și distrugerile vor fi minime.

— Ysabeau vă așteaptă la Sept-Tours. Vocea lui Matthew era calmă și stăpânită. Teritoriul castelului poate fi singurul hotar pe care alți vampiri nu vor îndrăzni să-l treacă. Sarah și Emily vor încerca să țină la distanță vrăjitoarele. Numele familiei Bishop s-ar putea să aibă o anume importanță. Iar Cavalerii lui Lazăr îi vor proteja pe Sophie și pe copilul său.

— Deci ne vom împrăștia, spuse Sarah, dând aprobator din cap spre Matthew. Apoi ne vom reuni în casa de Clermont. Și atunci vom vedea cum vom proceda. Împreună.

— Sub conducerea lui Marcus. Matthew își ridică paharul de vin pe jumătate plin. Pentru Marcus, Nathaniel și Hamish. Onoare și viață lungă!

— A trecut mult timp de când n-am mai auzit asta, spuse Miriam încet.

Marcus și Nathaniel erau stingheriți de atenția care li se acorda și păreau că nu se pot încă obișnui cu noile responsabilități. Hamish părea doar un pic obosit.

După toasturile în cinstea celor trei bărbați – toți trei mult prea tineri pentru a-și face griji că nu i-ar aștepta o viață lungă –, Em ne conduse în bucătărie pentru prânz. Întinsese un adevărat festin pe barul central. Am început să bântuim prin camera de zi cu farfuriile în mână, evitând momentul despărțirii.

În cele din urmă sosi vremea ca Sophie și Nathaniel să plece. Marcus puse bagajul sumar al cuplului în portbagajul micuței sale mașini sport albastre. Stătea în picioare lângă Nathaniel, și capetele lor blonde se aplecaseră unul spre celălalt în conversație, în timp ce Sophie își lua la revedere de la Sarah și Em. Când termină, se întoarse spre mine. Fusesem alungată în salonul cel mare, pentru a evita atingerea involuntară a cuiva.

— De fapt, nu ne luăm rămas-bun, îmi spuse ea din celălalt capăt al holului.

Al treilea ochi mi se deschise și, în sclipirea soarelui pe balustradă, m-am văzut strâns îmbrățișată de Sophie.

— Nu, am spus, surprinsă și alinată.

Sophie dădu aprobator din cap, ca și cum văzuse și ea o frântură din viitor.

— Vezi, ți-am spus. Poate copilul va fi născut când vei reveni. Nu uita, vei fi nașa ei.

Așteptându-i pe Sophie și pe Nathaniel să își ia la revedere, Matthew și Miriam aliniaseră toți dovecii pe alee. Cu un gest al mâinii și câteva cuvinte mormăite, Sarah îi aprinse. Mai erau câteva ore bune până la amurg, dar Sophie putea cel puțin să-și imagineze cum vor arăta în noaptea de Halloween. Bătu din palme și se avântă pe scări în jos în brațele lui Matthew și apoi în ale lui Miriam. Ultima îmbrățișare i-o rezervase lui Marcus, cu care schimbă câteva cuvinte în șoaptă înainte de a se așeza pe locul foarte jos din dreapta.

— Mulțumim pentru mașină, spuse Sophie, admirând lemnul

ornamental, lustruit, de pe bord.

— Nathaniel obișnuia să conducă repede, dar acum, din cauza copilului, merge ca o babă.

— Fără viteză, spuse Matthew cu fermitate, pe un ton patern. Sunați-ne când ajungeți acasă.

Le-am făcut cu mâna. Când nu i-am mai zărit, Sarah stinse dovlecii. Matthew mă cuprinse în brațe, în timp ce restul familiei se îndrepta spre casă.

— Am pregătit tot ce mi-ai cerut, Diana, spuse Hamish, ieșind pe verandă.

Își pusese deja haina de la costum, gata să plece spre New York pentru a se întoarce la Londra.

Am semnat cele două exemplare ale testamentului, iar martori mi-au fost Em și Sarah. Hamish rulă un exemplar și îl introduse într-un cilindru metalic. Prinse cele două capete ale cilindrului cu panglici negre cu argintiu și le sigilă cu ceară purtând însemnul lui Matthew.

Acesta așteptă lângă mașina neagră închiriată, în timp ce Hamish își luă curtenitor la revedere de la Miriam, apoi le sărută pe Em și pe Sarah, invitându-le să poposească pe la el în drum spre Sept-Tours.

— Sunați-mă dacă vă trebuie ceva, orice ar fi, îi spuse el lui Sarah, luând-o de mână și strângându-i-o o singură dată. Aveți numerele mele de telefon.

Apoi se întoarse spre mine.

— La revedere, Hamish. I-am întors sărutările, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îți mulțumesc pentru toate eforturile tale de a-l liniști pe Matthew.

— Îmi fac doar meseria, spuse Hamish cu o voioșie forțată. Vocea îi scăzu. Nu uita ce ți-am spus. Nu vei putea striga după ajutor dacă vei avea nevoie.

— Nu voi avea, am zis eu.

Câteva minute mai târziu, motorul mașinii porni și Hamish plecă și el. Farurile roșii clipiră în crepusculul zilei.

Casa nu era mulțumită că rămânea goală și reacționa bufnind din mobilă și gemând ușor ori de câte ori cineva intra sau ieșea dintr-o cameră.

— Îmi va fi dor de ei, mărturisi Em în timp ce pregătea cina.

Casa oftă în semn de solidaritate.

— Du-te, îmi spuse Sarah, luând cuțitul din mâna lui Em. Du-l pe

Matthew la Sept-Tours și întoarce-te la timp ca să faci salata.

După multe discuții, am stabilit în sfârșit să călătorim în timp până în noaptea când descoperisem exemplarul său din *Originea speciilor*.

Dar să-l duc pe Matthew la Sept-Tours a fost o provocare mai mare decât îmi imaginasem. Brațele îmi erau ocupate cu lucruri care să mă ajute să găsesc drumul – unul dintre stilourile lui și două cărți din biroul său –, încât Matthew trebui să mă țină de talie. Apoi ne-am blocat.

Mâini invizibile păreau să îmi țină piciorul ridicat, nedându-mi voie să îl pun pe podeaua castelului. Cu cât călătoream mai departe în trecut, legăturile din jurul picioarelor mele deveneau tot mai puternice. Iar de Matthew timpul se agăța în vrejuri robuste, cățărătoare.

În cele din urmă am ajuns în biroul lui Matthew. Camera era exact așa cum o lăsaserăm, cu focul aprins și o sticlă de vin fără nicio etichetă așteptând pe masă.

Am dat drumul cărților și stiloului pe canapea, tremurând de epuizare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matthew.

— A fost ca și cum se întâlniseră prea multe trecuturi și era imposibil să-mi găsesc calea printre ele. M-am temut că îmi vei da drumul.

— Pentru mine nu a fost nimic deosebit, spuse Matthew. A durat puțin mai mult ca înainte, dar mă așteptam la asta, având în vedere timpul și distanța.

Turnă niște vin pentru amândoi și am început să discutăm argumentele pro și contra coborârii noastre la parter. În cele din urmă învinse dorința de a le vedea pe Ysabeau și pe Marthe. Matthew își aminti că purtasem puloverul albastru. Gulerul înalt avea să-mi ascundă bandajul, așa că am urcat să mă schimb.

Când am revenit, pe chipul lui Matthew apăru încet un zâmbet admirativ.

— La fel de frumoasă acum ca și atunci, spuse el, sărutându-mă cu pasiune. Poate chiar mai frumoasă.

— Fii atent, l-am avertizat râzând. Încă nu te hotărâseși că mă iubești.

— Ah, ba mă hotărâsem, spuse el, sărutându-mă din nou. Numai că nu ți-o spuseseam.

Cele două stăteau exact unde ne așteptam să le găsim, Marthe cu cartea ei polițistă, iar Ysabeau cu ziarele sale. E posibil ca discuția care urmă să nu fi fost exact aceeași, dar nu părea să conteze. Cea mai dificilă parte a serii a fost să-l privesc pe Matthew dansând cu mama sa. Expresia dulce-amăruie de pe fața lui în timp ce o învârtea era nouă și, cu siguranță, data trecută nu o prinsese într-o îmbrățișare atât de aprigă la sfârșitul dansului. Când mă invită pe mine la dans, i-am strâns mâna cu compasiune.

— Îți mulțumesc, îmi șopti la ureche în timp ce mă învârtea.

Mă sărută ușor pe gât. Asta sigur nu se întâmplase prima dată.

Matthew încheie seara la fel ca și data trecută, anunțând că mă ducea la culcare. De această dată am spus noapte bună știind că ne luam de fapt rămas-bun. Călătoria de întoarcere a fost destul de similară, dar mai puțin înfricoșătoare pentru că deja știam ce ne așteaptă. Nu m-am pierdut cu firea și nu m-am zăpăcit atunci când timpul opuse rezistență trecerii noastre, ci mi-am concentrat atenția asupra ritualurilor familiare ale pregătirii cinei în casa Bishop. Am ajuns înapoi destul de repede astfel încât am avut o mulțime de timp la dispoziție ca să pregătesc salata.

În timpul cinei, Sarah și Em îi delectară pe vampiri cu povestiri despre aventurile copilăriei mele. Când nu mai avură ce povesti, Matthew îl tachină pe Marcus în legătură cu dezastruoasele sale tranzacții imobiliare din secolul al nouăsprezecelea, cu investițiile enorme pe care le făcuse în noile tehnologii din secolul douăzeci și care nu avuseseră niciodată efectul scontat, și în legătură cu perpetua sa slăbiciune pentru femeile roșcate.

— Știam eu de ce îmi placi.

Sarah își netezi propria claie de păr roșcat și îi mai turnă whisky.

Dimineața de Halloween sosi clară și luminoasă. Zăpada era mereu posibilă în acest colț de lume, dar anul acesta vremea arăta încurajator. Matthew și Marcus făcură o plimbare mai lungă ca de obicei, iar eu am lenevit bând ceai și cafea cu Sarah și Em.

Când sună telefonul, am tresărit cu toții. Răspunse Sarah, și ne-am putut da seama din replicile ei că apelul era neașteptat.

Puse receptorul în furcă și ni se alătură la masa din camera de zi, care era din nou suficient de mare pentru a ne încăpea pe toți.

— Era Faye. Ea și Janet sunt la familia Hunter. Cu jeepul. Vor să știe

dacă mergem cu ele în călătoria de toamnă. Se duc în Arizona, apoi la Seattle.

— Zeița s-a ocupat de noi, spuse Em zâmbind. Ele două încercau de zile întregi să decidă cum să plece din Madison fără a isca bârfe.

— Cred că asta rezolvă totul. Vom pleca la drum, apoi ne vom duce s-o cunoaștem pe Ysabeau.

Am dus saci cu mâncare și alte provizii către mașina veche și rablagită a lui Sarah. Când aceasta a fost complet încărcată, încât cu greu mai puteai vedea prin oglinda retrovizoare, începură instrucțiunile.

— Bomboanele sunt pe bar, spuse Em.

— Iar costumul meu este atârnat de ușa cămării, pe interior. O să-ți vină bine. Nu uita de ciorapi. Copiii se dau în vânt după ciorapii ăia.

— N-o să uit, am asigurat-o, și nici pălăria, deși este complet ridicolă.

— Bineînțeles că vei purta pălăria! spuse Sarah indignată. Așa e tradiția. Ai grijă să stingi focul înainte să pleci. Tabitha trebuie hrănită la ora patru fix. Dacă nu, o să înceapă să vomite.

— Ne descurcăm noi. Ne-ai lăsat o listă, am spus, bătând-o pe umăr.

— Puteți să ne sunați pe numărul familiei Hunter, să ne spuneți că Marcus și Miriam au plecat? întrebă Em.

— Uite. Luați-l pe ăsta, spuse Matthew, întinzându-le telefonul și zâmbind în colțul gurii.

— Sunați-l voi înșivă pe Marcus. Acolo unde mergem noi nu vom avea semnal.

— Ești sigur? întrebă Em șovăitoare.

Toți consideram telefonul lui Matthew un fel de prelungire a persoanei lui. Era ciudat să-l vedem dându-l altcuiva.

— Absolut. Majoritatea datelor au fost șterse, dar am lăsat câteva numere de contact pentru voi. Dacă aveți nevoie de ceva – absolut orice –, sunați pe cineva. Dacă vă simțiți îngrijorate sau se întâmplă ceva ciudat, luați legătura cu Ysabeau sau cu Hamish. Vor aranja să vă ia cineva, oriunde v-ați afla.

— Au elicoptere, i-am murmurat lui Em, petrecându-mi brațul pe după al ei.

Telefonul lui Marcus sună.

— Nathaniel, spuse el, privind ecranul, și ieși să vorbească – un gest nou pentru el, identic cu ceea ce făcea mereu tatăl său.

Cu un zâmbet trist, Matthew își privi fiul.

— Țștia doi vor intra în tot felul de belele, dar cel puțin Marcus nu se va simți așa de singur.

— Sunt amândoi în regulă, spuse Marcus, întorcându-se și închizând telefonul. Zâmbi și își trecu degetele prin păr, cu încă un gest care amintea de Matthew.

— Ar trebui să-l anunț pe Hamish, așa că o să-mi iau acum la revedere de la voi și o să îl sun.

Em îl strânse îndelung la piept, cu ochii plini de lacrimi.

— Să ne suni și pe noi, spuse ea aprig.

— Vrem să știm că sunteți amândoi în regulă.

— Ai grijă de tine. Sarah strânse tare din ochi când îl cuprinse în brațe. Și nu te îndoi de tine însuși.

Miriam își luă rămas-bun de la mătușile mele într-un mod mai stăpânit. Eu, dimpotrivă.

— Suntem foarte mândre de tine, spuse Em, cuprinzându-mi fața în palme, în timp ce lacrimile îi curgeau acum șiroaie. La fel ar fi fost și părinții tăi. Aveți grijă unul de celălalt.

— Așa vom face, am asigurat-o, ștergându-mi lacrimile.

Sarah îmi prinse mâinile.

— Ascultă-ți profesorii – indiferent cine vor fi ei. Nu spune nu fără să ascuți întâi ce au de zis.

Am dat aprobator din cap.

— Ai mai mult talent înăscut decât orice altă vrăjitoare pe care o știi eu – poate mai mult decât toate vrăjitoarele de multă, multă vreme, continuă Sarah. Sunt fericită că nu-l vei lăsa să se irosească. Magia este un dar, Diana, la fel ca iubirea. Se întoarse spre Matthew. Îți încredințez o comoară. Nu mă dezamăgi.

— N-am să te dezamăgesc, Sarah, promise Matthew.

Mătușa mea acceptă săruturile noastre, apoi coborî pe scări către mașină.

— Lui Sarah îi e greu să-și ia la revedere, explică Em. Vorbim mâine, Marcus. Se așeză pe locul din față, făcându-ne cu mâna peste umăr. Motorul porni zgomotos, mașina trecu săltând peste gropile de pe alee și coti spre oraș.

Când ne-am întors în casă, Miriam și Marcus așteptau în holul de la intrare, cu bagajele la picioare.

— Ne-am gândit că nu v-ar strica să fiți singuri un timp, spuse

Miriam, întinzându-i geanta sa de pânză lui Marcus, plus că eu urăsc despărțirile lungi. Privi în jur. Ei bine, spuse ea brusc, coborând scările verandei, ne vedem când vă întoarceți.

După ce făcu semn cu capul spre silueta lui Miriam care se îndepărta, Matthew se duse în sufragerie și reveni cu un plic.

— Ia-l, îi spuse lui Marcus, cu voce aspră.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu Mare Maestru, spuse Marcus.

— Crezi că eu mi-am dorit? Acesta era visul tatălui meu. Philippe m-a pus să promit că frăția nu va cădea în mâinile lui Baldwin. Îți cer și eu același lucru.

— Promit. Marcus luă plicul. Aș vrea să nu fie nevoie să pleci.

— Îmi pare rău, Marcus, am spus înghițindu-mi nodul din gât, și mi-am pus degetele calde pe pielea sa rece.

— Pentru ce? Zâmbetul său era senin și sincer. Pentru că îmi faci tatăl fericit?

— Pentru că te pun în această situație și las în urmă așa o încâlceală.

— Nu mi-e teamă de război, dacă la asta te gândești. Mă îngrijorează faptul că îi urmez lui Matthew, iar asta impune anumite standarde.

Marcus rupse sigiliul. Odată cu pocnitura aceasta aparent nesemnificativă, devenise Marele Maestru al Cavalerilor lui Lazăr.

— *Je suis à votre commande, seigneur*, murmură Matthew, plecând capul.

Baldwin rostise aceleași cuvinte în fața lui pe aeroportul La Guardia. Cât de diferit sunau când erau sincere!

— Atunci îți ordon să te întorci și să preiei din nou conducerea Cavalerilor lui Lazăr, spuse Marcus aspru, înainte să stric totul. Nu sunt francez și în mod sigur nu sunt un cavaler.

— Ai în tine mai mult de un strop de sânge francez și ești singura persoană în care am încredere pentru această funcție. În plus, te poți baza pe faimosul tău farmec american. Până la urmă s-ar putea să-ți placă să fii Mare Maestru.

Marcus râse zgomotos și apăsă tasta opt a telefonului.

— Gata, îi spuse el laconic interlocutorului său. Urmă un schimb scurt de replici. Mulțumesc.

— Nathaniel a acceptat funcția, murmură Matthew, cu un spasm în colțurile gurii. Franceza lui e surprinzător de bună.

Marcus se încruntă la tatăl său, se îndepărtă ca să-i mai spună câteva cuvinte demonului, apoi reveni.

Avu loc un lung schimb de priviri între tată și fiu, o strângere de braț, o îmbrățișare bărbătească – după un tipic al despărțirilor dintre ei respectat la sute de asemenea plecări. Eu am primit un sărut tandru, un „ai grijă să-ți fie bine“ murmurat, și apoi plecă și Marcus.

Am întins mâna după mâna lui Matthew.

Eram singuri.

Capitolul 42

— Acum suntem doar noi și fantomele.

Stomacul îmi ghiorăia.

— Care e mâncarea ta preferată? întrebă Matthew.

— Pizza, am răspuns rapid.

— Atunci ar trebui să mănânci cât mai poți. Comandă niște pizza și spune că o luăm noi.

Nu mai părăsiserăm împrejurimile casei Bishop de la sosirea noastră aici, și m-am simțit ciudat să colind regiunea din jurul orașului într-un Range Rover, lângă un vampir. Am luat-o pe șoseaua spre Hamilton, trecând prin sud, peste dealuri, până în oraș, apoi am virat spre nord ca să luăm pizza. Pe drum i-am arătat lui Matthew unde mă duceam să înot când eram copil și unde locuise primul meu iubit. Orașul era plin de decorații de Halloween – pisici negre, vrăjitoare pe mătură, chiar și copaci împodobiți cu ouă portocalii și negre. În această parte a lumii, nu numai vrăjitoarele luau sărbătoarea în serios.

Când am ajuns la pizzerie, Matthew intră cu mine. Părea să nu-i pese de faptul că vrăjitoarele sau oamenii ne-ar putea vedea. M-am întins să îl sărut și el îmi întoarse sărutul cu un râs aproape lipsit de griji.

Studenta care ne bătu bonul îl privi pe Matthew cu o admirație evidentă când îi întinse plăcinta.

— Bine că nu e vrăjitoare, am spus când am revenit la mașină. M-ar fi transformat în triton și ar fi fugit cu tine călare pe mătură.

Înarmată cu forțele proaspete date de pizza – cu pepperoni și ciuperci –, am început să fac ordine prin harababura din bucătărie și din camera de zi. Matthew aduse grămezi de hârtii din sufragerie și le arse în șemineu.

— Ce facem cu astea? mă întrebă, ținând scrisoarea mamei mele, misterioasa epigramă de trei rânduri și pagina din *Ashmole 782*.

— Lasă-le în salonul cel mare, i-am spus. Casa va avea grijă de ele.

Am continuat să-mi văd de treburi, punând rufe la spălat în mașină și făcând ordine în biroul lui Sarah. Abia când am urcat la etaj ca să aranjez hainele noastre în dulap am observat că ambele computere dispăruseră. M-am repezit la parter, panicată.

— Matthew! Computerele au dispărut!

— Le-a luat Hamish, spuse el, prinzându-mă în brațe și dându-mi părul pe spate. E în regulă. N-a intrat nimeni în casă.

Umerii mi s-au relaxat. Inima încă îmi bătea puternic la ideea de a fi surprinsă de un alt Domenico sau de o altă Juliette.

Matthew făcu ceai, apoi îmi masă picioarele în timp ce îl beam. În tot acest timp vorbi despre chestiuni neimportante – casele din Hamilton care îi aminteau de alt loc și timp, prima dată când mirosi o roșie, la ce se gândi când mă văzuse vâsbind la Oxford –, până când m-am relaxat, mulțumită căldurii și confortului.

Matthew era întotdeauna altfel când nu era altcineva prin preajmă, dar diferența era mai puternică acum, când familiile noastre plecaseră. De la sosirea în casa Bishop, preluase treptat responsabilitatea a încă opt vieți. Avusese grijă de toți, indiferent cine erau și ce legături aveau cu el, cu aceeași intensitate feroce. Acum trebuia să aibă grijă de o singură ființă.

— Nu prea am avut timp să stăm pur și simplu de vorbă, am cugetat eu, gândindu-mă la iureșul zilelor trecute de când ne cunoscuserăm. Doar noi doi, singuri.

— În ultimele săptămâni am trecut prin niște încercări homerice. Cred că am scăpat doar unei invazii de lăcuste. Făcu o pauză. Dar dacă universul vrea într-adevăr să ne testeze în mod tradițional, acesta va fi sfârșitul încercărilor noastre. Astăzi se împlinesc patruzeci de zile.

Atât de puțin timp, atât de multe evenimente.

Am pus cana goală pe masă și m-am întins după mâinile lui.

— Unde mergem, Matthew?

— Nu mai poți aștepta puțin, *mon coeur*? Privi pe fereastră. Aș vrea ca ziua de astăzi să nu se termine. Și în curând se va întuneca.

— Îți place să te joci de-a soțul și soția.

O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, iar eu i-am îndepărtat-o cu un gest tandru.

— Îmi place la nebunie să mă joc cu tine de-a soțul și soția, spuse el, prinzându-mă de mână.

Am stat de vorbă în liniște încă o jumătate de oră, până când

Matthew privi din nou afară.

— Du-te sus și fă o baie. Savurează apa din boiler și fă și un duș lung, fierbinte. E posibil să poțtești la pizza din când în când în zilele următoare. Dar asta nu va fi nimic în comparație cu dorul de apă caldă. În câteva săptămâni o să-ți vină să strângi de gât pe careva pentru un duș.

Matthew îmi aduse costumul de Halloween în timp ce făceam baie: o rochie neagră până la gambe, cu guler înalt, cizme cu vârf ascuțit și o pălărie ȳuguiată.

— Aș putea să întreb ce-s ăștia?

Făcu semn spre o pereche de ciorapi cu dungi roșii și albe orizontale.

— Sunt ciorapii de care vorbea Em, am gemut eu. Va ști dacă nu-i port.

— Dacă aș mai fi avut telefonul, ȳi-aș fi făcut poze în chestiile astea hidoase și te-aș fi șantajat cu ele o eternitate.

— Există ceva cu care să-ȳi pot cumpăra tăcerea?

M-am cufundat mai adânc în cadă.

— Sunt sigur că da, spuse Matthew, aruncând ciorapii peste umăr.

La început am fost jucăuși. Ca și în vremea cinei din seara dinainte și a micului dejun, am evitat cu grijă să ne spunem că putea fi ultima noastră șansă de a petrece timp împreună. Eram încă o novice, dar Em îmi spusese că până și cei mai experimentați călători în timp respectau imprevizibilitatea deplasării între trecut și viitor și recunoșteau cât de ușor era să rătăcești la nesfârșit, prins în pânza de păianjen a timpului.

Matthew percepu schimbarea stării mele de spirit și reacționează întâi cu o și mai mare tandrețe, iar apoi cu o posesivitate vehementă care îmi impunea să nu mă gândesc decât la el.

În ciuda nevoii noastre vizibile de confort și de alinare, nu ne-am consumat căsătoria.

— Când vom fi în siguranță, murmură el, sărutându-mă de-a lungul claviculei. Când vom avea mai mult timp.

La un moment dat bășica de la vaccinul antivariolă îmi crăpă. Matthew o examinează și spuse că se vindeca frumos – o descriere ciudată pentru o rană deschisă, respingătoare, de mărimea unei monede. Îmi îndepărtă bandajul de pe gât și de pe braț, scoțând la lumină urma abia vizibilă a suturilor făcute de Miriam.

— Te vindeci repede, spuse el aprobator, sărutându-mi partea

interioară a cotului, de unde băuse din venele mele.

Buzele sale păreau calde.

— Ce ciudat! Am pielea rece acolo. Mi-am atins gâtul. Și aici.

Matthew își trecu degetul mare peste locul unde artera carotidă venea aproape de suprafață. Am tremurat la atingerea sa. Părea că numărul de terminații nervoase în porțiunea aceea se triplase.

— Supersensibilitate, spuse Matthew, ca și când ai fi parțial vampir. Se aplecă și își puse buzele pe pulsul meu.

— Ah! am gemut, copleșită de intensitatea senzațiilor.

Conștientă că era târziu, m-am îmbrăcat cu rochia neagră. Cu coada împletită lăsată pe spate, păream ieșită dintr-o fotografie de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

— Păcat că nu călătorim în perioada Primului Război Mondial, spuse Matthew, trăgând de mânecile rochiei. În costumația asta ai fi o perfectă directoare de școală de prin 1912.

— Nu cu ăștia pe mine. M-am așezat pe pat și am început să trag de ciorapii cu dungi de acadea.

Matthew râse în hohote și mă imploră să îmi pun imediat și pălăria.

— O să-mi dau foc, am protestat eu. Ai răbdare până aprindem și dovleci.

Am ieșit afară cu chibrituri, crezând că vom putea aprinde dovleci cu ele. Dar începuse să bată vântul, ceea ce făcea aprinderea chibriturilor dificilă și menținerea flăcării în interior imposibilă.

— Fir-ar să fie! am înjurat. Isprava lui Sophie nu ar trebui lăsată să se piardă.

— Nu poți să folosești o vrajă? spuse Matthew, deja pregătit să mai încerce o dată cu chibriturile.

— Dacă nici măcar atât nu pot, n-ar trebui să mă mai prefac că sunt vrăjitoare de Halloween.

Numai ideea de a-i explica lui Sophie că aș fi eșuat mă făcu să mă concentrez, și fitilul prinse viață. Am aprins ceilalți unsprezece dovleci risipiți pe drum, unul mai uluitor și mai terifiant decât altul.

La ora șase am auzit o bătaie puternică în ușă și strigăte înăbușite de „Ne dați sau nu ne dați“. Matthew nu mai văzuse un Halloween american și îi întâmpină cu nerăbdare pe primii noștri vizitatori.

Cei de afară se aleseră cu unul dintre zâmbetele sale uluitoare, după care Matthew rânji și mă împinse în față.

O micuță vrăjitoare și un vampir puțin mai înalt ca ea se țineau de

mână pe verandă.

— Ne dați sau nu ne dați, spuseră ei, întinzând fețele de pernă desfăcute.

— Sunt vampir, spuse băiatul, arătându-și colții către Matthew. Făcu semn spre sora lui. Iar ea e vrăjitoare.

— Văd asta, spuse Matthew cu glas grav, observând pelerina neagră și fardul alb. Și eu sunt vampir.

Băiatul îl examinează critic.

— Mama ta ar fi trebuit să-ți facă alt costum. Nu semeni deloc cu un vampir. Unde ți-e pelerina?

Vampirul miniatural își desfăcu brațele în sus, ținând în fiecare pumn o cută a pelerinei sale de satin și arătându-și astfel aripile în formă de liliac.

— Vezi, ai nevoie de pelerină ca să zbori. Altfel nu te poți transforma în liliac.

— Ah! Atunci am încurcat-o. Pelerina mea e acasă și acum nu pot să zbor s-o aduc. Poate mi-o împrumuți pe a ta.

Matthew turnă câte un pumn zdravăn de bomboane în fiecare față de pernă. Amândoi copiii făcură ochii mari, uimiți de generozitatea lui. Am apărut și eu de după ușă pentru a le face cu mâna părinților.

— Uite, ea e clar o vrăjitoare, spuse fetița, dând aprobator din cap spre ciorapii mei cu dungi roșii și albe și cizmele negre.

La îndemnul părinților, ne strigară un „mulțumesc” în timp ce plecau și se urcară în mașina care-i aștepta.

În următoarele trei ore am întâmpinat o întreagă procesiune de prințese, pirați, fantome, schelete, sirene și extraterestri, și încă și mai multe vrăjitoare și vampiri. I-am spus calm lui Matthew că o singură bomboană de copil ajungea și că, dacă nu va înceta să le dea bunătați cu pumnul, vom rămâne fără ele cu mult înainte de ora nouă.

Cu toate astea, Matthew era greu de criticat, având în vedere faptul că se delecta pur și simplu. Răspunsurile pe care le dădea copiilor veniți la ușă îmi revelau o latură a lui neștiută. Aplecându-se pentru a nu-i intimida, le adresa întrebări legate de costume și îi spunea fiecărui băiat care pretindea că e vampir că este cea mai înfricoșătoare creatură pe care o întâlnește.

Dar întâlnirea cu o prințesă a zânelor care purta niște aripi prea mari și o fustă de voal mă topi. Era copleșită și extenuată de ocazie și îi dădură lacrimile atunci când Matthew o întrebă de care bomboane

dorește. Fratele ei, un tânăr pirat de șase ani, îi eliberă mâna din strânsoare.

— Să mergem să o întrebăm pe mama ta.

Matthew luă mica prințesă în brațe, apucă piratul de spatele bandanei și îi duse pe amândoi în siguranță, în brațele părinților.

Dar, cu mult înainte să ajungă acolo, zâna cea micuță uitase de lacrimi. Se apucase cu o mână lipicioasă de gulerul puloverului lui Matthew și îl lovea ușor cu bagheta sa magică peste cap, repetând:

— Hocus-pocus!

— Când va crește și se va gândi la Făt-Frumos, te va vedea exact pe tine, i-am spus când reveni în casă.

O ploaie de sclipici argintiu se risipi când vampirul meu își înclină capul pentru un sărut.

— Ești plin de praf de zâne, am spus, râzând și îndepărtându-i ultimele urme din păr.

În jurul orei opt, când valul de zâne și de pirați făcu loc adolescenților cu ruj negru și haine de piele împodobite cu lanțuri, Matthew îmi întinse găleata cu bomboane și se retrase în camera de zi.

— Lașule, l-am tachinat, îndreptându-mi pălăria înainte de a deschide ușa următorului grup sinistru.

Cu doar trei minute înainte să pot stinge lumina de pe verandă fără a ruina reputația de Halloween a familiei Bishop, am auzit încă o bătaie puternică în ușă și un urlat de „ne dați sau nu ne dați“.

— Cine o mai fi? am oftat, punându-mi din nou pălăria.

Pe scări stăteau doi tineri vrăjitori. Unul era băiatul cu ziaarele. Era însoțit de un adolescent lung și subțire, cu un ten urât și cu cercel în nas, în care am recunoscut vag un membru al clanului O'Neil. Costumele lor includeau blugi uzați, tricouri cu ace de siguranță, sânge fals, dinți de plastic și lese de câine.

— Nu ești cam mare pentru asta, Sammy?

— Acum sunt Tham. Vocea lui Sam era ciudată, cu inflexiuni când acute, când grave, iar colții falși îl făceau să sâsâie.

— Salut, Sam.

În găleata cu bomboane mai erau vreo șase bucăți.

— Te rog, servește-te cu ce a mai rămas. Nu ar trebui să fii la casa Hunter, la pescuit de mere?

— Am auzit că dovecii voștri sunt foarte tari anul ăsta. Sammy se legăna de pe un picior pe altul. Și, ăăă... Se înroși și-și scoase dinții de

plastic. Rob s-a jurat că a văzut un vampir aici ieri. Am făcut pariu cu el pe douăzeci de dolari că familia Bishop nu ar primi un vampir în casă.

— Și ce te face să crezi că l-ai recunoaște dacă l-ai vedea? Vampirul în discuție ieși din camera de zi și veni în spatele meu. Bună seara, domnilor, spuse el calm.

Cei doi adolescenți rămaseră cu gura căscată.

— Ar trebui să fim ori oameni, ori chiar proști să nu-l recunoaștem, spuse Rob, cu venerație. E cel mai mare vampir pe care l-am văzut vreodată.

— Tare. Sammy rânjea cu gura până la urechi. Bătu palma cu prietenul său și înșfăcă bomboanele.

— Nu uita să plătești, Sam, am spus cu severitate.

— Și, Samuel, spuse Matthew, vorbind cu un accent franțuzesc neobișnuit de pronunțat, aș putea să te rog – ca o favoare personală – să nu pomeniști nimănuui despre asta?

— Niciodată?

Lui Sammy nu-i surâdea ideea de a păstra secretă această informație succulentă.

Gura lui Matthew tresări.

— Nu. Am înțeles ideea. Poți să nu spui nimic până mâine?

— Sigur! Sammy dădu aprobator din cap, uitându-se la Rob pentru confirmare. Nu mai sunt decât trei ore. Asta nu-i o problemă.

Se suiră pe biciclete și plecară.

— E întuneric pe drum, spuse Matthew cu îngrijorare. Ar trebui să-i ducem cu mașina.

— N-au nimic. Nu sunt vampiri, dar cu siguranță vor găsi drumul spre oraș.

Cei doi bicicliști opriră brusc, zvârlind o ploaie de pietriș.

— Vreți să stingem noi dovlecii? strigă Sammy de pe alee.

— Dacă vreți, am răspuns. Mulțumesc!

Rob O'Neil flutură din mână pe partea stângă a drumului, iar Sammy pe partea dreaptă, stingând toți dovlecii cu o nepăsare de invidiat. Plecară apoi, cu bicicletele săltând peste gropi, pe drumul luminat de lumina lunii și de înflorirea celui de-al șaselea simț al vrăjitorilor adolescenți.

Am închis ușa și m-am sprijinit de ea, oftând.

— Mă omoară picioarele. Mi-am desfăcut cizmele și le-am azvârlit cât colo. Am aruncat și pălăria pe scări.

— Pagina din *Ashmole 782* nu mai este, anunță Matthew calm, sprijinindu-se de balustradă.

— Și scrisoarea mamei?

— La fel.

— Atunci e vremea să mergem. Am plecat de lângă ușa veche, iar casa oftă ușor.

— Fă-ți un ceai și vino în camera de zi. Iau eu geanta.

Matthew mă aștepta pe canapea. Valiza moale închisă zăcea la picioarele sale, iar piesa de șah din argint și cerceul de aur stăteau pe măsuta de cafea. I-am dat un pahar cu vin și m-am așezat alături.

— E tot ce a mai rămas din vin.

Matthew îmi privi ceaiul.

— Iar acesta este ultimul tău ceai. Își trecu agitat mâinile prin păr și inspiră adânc.

— Aș fi vrut să călătorim într-o perioadă mai recentă, unde să fie mai puțină moarte și mai puține boli, începu el, părând că ezită, și *unde* mai aproape, unde să existe ceai și instalații sanitare. Dar cred că-ți va plăcea odată ce te vei obișnui.

Încă nu știam când și unde mergeam.

Matthew se aplecă să desfacă încuietoarea. Când deschise geanta și văzu ce se afla deasupra, scoase un strigăt de ușurare.

— Slavă Domnului! Mă temeam că Ysabeau mi-a trimis alta.

— Tu nu ai deschis geanta încă?

Eram uluită de autocontrolul lui.

— Nu. Matthew scoase o carte. Nu am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Pentru orice eventualitate.

Îmi dădu cartea. Avea o copertă de piele neagră cu margini simple, argintii.

— E frumoasă, am spus, trecându-mi degetele peste suprafața ei.

— Deschide-o.

Matthew părea neliniștit.

— Voi ști unde mergem după ce o deschid?

Acum, că țineam al treilea obiect, mă simțeam ciudat de ezitantă.

— Cred că da.

Coperta se deschise cu un scârțâit și inimitabila aromă de hârtie veche și de cerneală năpădi atmosfera. Nu avea file marmorate la sfârșit, nici chenare, nici foile goale puse în general de colecționarii din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea. Iar copertele erau

grele, indicând faptul că sub pielea bine întinsă erau ascunse niște scândurele de lemn.

Două rânduri fuseseră scrise cu cerneală neagră groasă pe prima pagină, cu grafia strânsă, colțuroasă, a sfârșitului de secol al șaisprezecelea.

— „Dragului meu Matt”, am citit cu voce tare. „Cine poate spune că a iubit cu adevărat, dacă n-a iubit la prima vedere?”

Dedicația nu era semnată, dar îmi părea cunoscută.

— Shakespeare?⁷³

Mi-am ridicat privirea spre Matthew.

— Inițial nu au fost cuvintele lui, răspuse el, cu chipul încordat. Will era ca o furnică strângătoare atunci când venea vorba să culeagă expresiile altora.

Am dat încet pagina.

Nu era o carte tipărită, ci un manuscris, în aceeași grafie avântată ca și dedicația. M-am uitat mai de aproape pentru a descifra cuvintele.

*Îți cântărește studiile, Faust,
Măsoară-le adâncimea și alege.*⁷⁴

— Iisuse! am spus cu glas răgușit, închizând cartea. Mâinile îmi tremurau.

— O să râdă ca un nebun când va auzi că asta a fost reacția ta, comentă Matthew.

— E ceea ce cred eu?

— Probabil.

— Cum de-o ai?

— Kit mi-a dat-o. Matthew atinse ușor coperta.

— *Doctorul Faust* a fost mereu preferata mea.

Orice istoric al alchimiei cunoștea piesa lui Christopher Marlowe despre doctorul Faust, care își vânduse sufletul diavolului în schimbul cunoștințelor și al puterilor magice. Am deschis cartea și mi-am plimbat degetele peste dedicație, în timp ce Matthew continua.

---

⁷³ Citat din *Cum vă place* (actul III, scena 5, versul 79) (n.tr.)

⁷⁴ Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust*, traducere de Anca Bursan și Gheorghe Panco, Editura Univers, București, 1972 (n.tr.)

— Eu și Kit am fost prieteni – prieteni buni – într-o epocă periculoasă, când puteai avea încredere doar în puține persoane. Am provocat scandaluri și uimiri. Când Sophie a scos din buzunar piesa de șah pe care o pierdusem în favoarea lui, am știut că destinația va fi Anglia.

Cu toate acestea, senzația detectată de vârfurile degetelor mele pe dedicație nu era una de prietenie. Fusese mesajul unui iubit.

— Ai fost îndrăgostit și de el? am întrebat calm.

— Nu, răspunse Matthew laconic. L-am iubit pe Kit, dar nu așa cum crezi și nu în felul în care și-ar fi dorit el. Dacă ar fi fost după el, lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a fost după el și nu am fost niciodată decât prieteni.

— Știa ce ești?

Strângeam cartea la piept ca pe o comoară neprețuită.

— Da. Nu ne permiteam să ținem secrete. În plus, el era demon, și încă unul deosebit de receptiv. Vei descoperi în curând că nu are rost să încerci să-i ascunzi ceva lui Kit.

Faptul că Christopher Marlowe fusese demon părea logic, chiar și pe baza cunoștințelor mele limitate despre el.

— Deci mergem în Anglia, am spus încet. Când, mai exact?

— 1590.

— Unde?

— În fiecare an, un grup dintre ai noștri se întâlnea la Old Lodge cu ocazia tradiționalelor sărbători catolice Ziua Tuturor Sfinților și Ziua Morților⁷⁵. Puțini aveau curajul să le țină, dar pe Kit asta îl făcea să se simtă îndrăzneț și provocator. Obişnuia să ne citească ultima sa variantă din *Faust* – mereu avea ceva de modificat, nu era niciodată mulțumit. Beam prea mult, jucam șah și stăteam treji până în zori. Matthew îmi luă manuscrisul din brațe. Îl puse pe masă și mă luă de mână.

— Ești de acord, *mon cœur*? Nu trebuie să mergem acolo neapărat. Ne putem gândi la altceva.

Dar era deja prea târziu. Istoricul din mine începuse să examineze oportunitățile pe care mi le-ar fi oferit viața în Anglia elisabetană.

— Există alchimiști în Anglia în 1590.

---

⁷⁵ Sărbători care cad pe 1, respectiv 2 noiembrie (n.tr.)

— Da, spuse el îngrijorat. Niciunul nu este prea plăcut, din cauza intoxicării cu mercur și a obiceiurilor ciudate de lucru. Dar mai important, Diana, există vrăjitoare – vrăjitoare puternice, care te pot îndruma să-ți stăpânești magia.

— Mă vei duce la teatre?

— Te-aș putea ține departe de ele? zise Matthew ridicând din sprâncene.

— Probabil că nu. Imaginația mea era înflăcărată de perspectivele care ni se deschideau. Ne putem plimba în Piața Bursei? După ce aprind lămpile?

— Da.

Matthew mă îmbrățișă.

— Și vom merge și la catedrala Sfântul Paul, să ascultăm o predică, și la Tyburn să vedem o execuție. Vom sta chiar la palavre despre pacienți cu funcționarul de la ospiciul Bedlam. Corpul îi tremura de râs. Doamne, Diana! Te duc într-un timp în care băntuia ciuma, în care nu vei avea confort, ceai, dentiști buni, și tu nu te gândești decât la cum arată Bursa lui Sir Gresham noaptea.

M-am tras înapoi și l-am privit cu emoție.

— O voi cunoaște pe regină?

— Exclus. Matthew mă lipi de el cu un fior. Numai gândul la ce i-ai putea spune Elisabetei Tudor – și la ce ți-ar spune ea ție – îmi oprește inima în loc.

— Lașule, am spus pentru a doua oară în acea noapte.

— N-ai spune asta dacă ai cunoaște-o mai bine. Își înghițea curtenii pe pâine. Matthew făcu o pauză. În plus, mai putem face ceva în 1590.

— Ce?

— În 1590 exista deja un manuscris alchimic care într-o zi va fi deținut de Elias Ashmole. Am putea să-l căutăm.

— Manuscrisul ar putea fi complet și magia sa nevătămată. M-am retras din brațele lui și m-am reșezat pe perne, cu privirea pierdută asupra celor trei obiecte de pe măsuța de cafea. Chiar vom călători în timp.

— Da. Sarah mi-a spus că trebuie să fim atenți să nu luăm cu noi nimic modern. Marthe ți-a făcut o salopetă, iar mie o cămașă. Matthew se întinse din nou spre valiză și scoase două haine simple de pânză cu mâneci lungi și bentițe la gât. A trebuit să le coasă de mână și nu a avut prea mult timp. Nu sunt cine știe ce, dar cel puțin nu-i vom șoca pe toți

cei pe care-i vom întâlni. Le scutură și dintre ele căzu un săculeț mic, de catifea mov. Matthew se încruntă. Ce-i asta? spuse el, ridicându-l.

În exterior era prinsă o notă. O deschise.

— De la Ysabeau.

Acesta a fost un cadou aniversar de la tatăl tău. M-am gândit că ți-ar plăcea să i-l dai Diane. Va părea de modă veche, dar i se va potrivi pe mână.

În săculeț era un inel cu trei benzi separate de aur împletite. Cele două benzi exterioare aveau frunze decorative, colorate cu email și țintuite cu mici pietre prețioase, dând impresia unei broderii. O mână aurită ieșea din fiecare frunză – executată perfect, cu minuțiozitate, până la cel mai mic oscior, tendon și unghie.

Prinsă între cele două mâini, pe partea interioară a inelului, era o piatră imensă care părea de sticlă. Era clară și nefațetată, amplasată într-o montură de aur, cu un fond negru vopsit. Niciun bijutier nu ar fi pus o bucată de sticlă pe un inel atât de fin. Era un diamant.

— Asta ar trebui să se afle într-un muzeu, nu pe degetul meu. Eram fermecată de aspectul viu al mâinilor și încercam să nu mă gândesc la greutatea pietrei pe care o purtau.

— Mama obișnuia să îl poarte tot timpul, spuse Matthew, prinzându-l între degetul mare și arătător. Îi spunea inelul ei de mângălit, pentru că putea să scrie pe geam cu vârful diamantului. Ochii săi ageri observară un detaliu pe care eu nu îl văzusem. Răsuci mâinile de aur și cele trei benzi se desfăcură în palmă. Fiecare inel fusese gravat, iar cuvintele se îngemănau pe suprafețele plane.

Am examinat scrisul mărunț.

— Sunt poezii – versuri scrise în semn de afecțiune. Acesta este *à ma vie, de cœur entier*, spuse Matthew și vârful arătătorului său atinse suprafața de aur. În franceza veche înseamnă „întreaga mea inimă pentru întreaga mea viață“. Iar acesta, *mon début et ma fin*, cu un alfa și omega alături.

Asta puteam și eu să traduc – „începutul și sfârșitul meu“.

— Ce scrie pe inelul interior?

— E gravat pe ambele părți. Matthew citi rândurile, rotind treptat inelele. *Se souvenir du passé, et qu'il y a un avenir.* „Amintește-ți trecutul și că există un viitor.“

— Poeziile ni se potrivesc perfect.

Era ciudat că Philippe alesese versuri pentru Ysabeau cu atâta timp în urmă și că acestea însemnau ceva pentru mine și Matthew în prezent.

— Și vampirii sunt un fel de călători în timp. Matthew refăcu inelul. Îmi luă mâna și își feri privirea, temându-se de posibila mea reacție. Îl vei purta?

L-am luat de bărbie, întorcându-i ochii spre mine, și am dat din cap, incapabilă să vorbesc. Matthew se îmbujoră, iar privirea i se aținti asupra mâinii mele, aflate încă într-a lui. Îmi puse inelul pe degetul mare și acesta rămase exact deasupra articulației.

— Cu acest inel te iau de soție și cu trupul meu te cinstesc. Vocea îi era calmă și tremura doar puțin. Mută deliberat inelul pe arătător, coborându-l până îmi ajunse la articulația mijlocie. Și cu toate bunurile mele lumești te înzestrez. Inelul trecu peste degetul mijlociu și ajunse pe al patrulea deget. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Îmi duse mâna la buze și își ridică din nou privirea spre mine, apăsându-mi cu gura inelul pe piele. Amin.

— Amin, am repetat. Deci acum suntem căsătoriți în ochii vampirilor și conform legii bisericești.

Inelul era greu, dar Ysabeau avea dreptate. Mi se potrivea.

— Și în ochii tăi, sper.

Matthew părea nesigur.

— Bineînțeles că suntem căsătoriți și în ochii mei.

Ceva din fericirea mea trebuie să fi răzbătut, pentru că zâmbetul său a fost mai larg și mai sincer ca niciodată.

— Să vedem dacă *Maman* ne-a mai trimis și alte surprize. Căută din nou în valiză și mai scoase niște cărți. Era și o notă, tot de la Ysabeau. *Erau exact lângă manuscrisul pe care l-ai cerut*, citi Matthew. Căută din nou în sac. Când își scoase mâna, ținea în ea însemnul de argint al pelerinilor din Betania.

Nu era niciun bilet care să explice de ce se afla acolo.

Ceasul din față bătu ora zece. Trebuia să plecăm – curând.

— Aș vrea să știu de ce a trimis astea.

Matthew părea îngrijorat.

— Poate a crezut că ar trebui să luăm și alte lucruri valoroase pentru tine. Știam cât era de atașat de micul coșciug de argint.

— Nu și dacă te împiedică să te concentrezi asupra anului 1590.

Matthew se uită la inelul de pe mâna mea stângă, și eu am strâns palma. Nu-i dădeam voie să-l ia, indiferent dacă era din 1590 sau nu.

— O putem suna pe Sarah să-i cerem părerea.

Matthew dădu din cap.

— Nu. Să nu o deranjăm. Știm ce avem de făcut – să luăm trei obiecte și nimic altceva din trecut sau prezent care ne-ar putea sta în cale. Vom face o excepție cu inelul, fiindcă e deja pe degetul tău. Deschise cartea de deasupra și îngheță.

— Ce s-a întâmplat?

— În această carte sunt adnotările mele – și nu-mi amintesc să le fi făcut.

— Au trecut peste patru sute de ani de atunci. Poate ai uitat. În ciuda cuvintelor mele, mă trecu un fior.

Matthew mai răsfoi câteva pagini și inspiră adânc.

— Dacă lăsăm cărțile în camera de zi, împreună cu medalionul meu de pelerin, va avea casa grijă de ele?

— Da, dacă i-o cerem, am spus. Matthew, ce se întâmplă?

— Îți voi spune mai târziu. Trebuie să plecăm. Astea, spuse el, ridicând cărțile și coșciugul lui Lazăr, trebuie să rămână aici.

Ne-am schimbat în tăcere. Eu m-am dezbrăcat complet, tremurând în timp ce trăgeam pe mine rochia de pânză. Manșetele îmi trecură ușor peste încheieturi și glezne, iar gulerul larg se strânse imediat ce am tras de șnur.

Matthew își scoase rapid hainele și își puse cămașa. Îi ajungea aproape până la genunchi, lăsându-i dezvelite picioarele lungi și albe. În timp ce eu strângeam hainele, Matthew se duse în sufragerie și veni cu rechizite și cu unul dintre stilourile sale preferate. Mâna îi alergă pe hârtie, apoi împături foaia și o introduse într-un plic.

— Un bilet pentru Sarah, explică el. Vom ruga casa să aibă grijă și de el.

Am dus cărțile, biletul și medalionul în camera de zi. Matthew le puse atent pe canapea.

— Lăsăm luminile aprinse? întrebă Matthew.

— Nu, am răspuns. Doar lumina de pe verandă, în cazul în care Em și Sarah se vor întoarce pe întuneric.

O pată verde se ivi când am stins luminile. Era bunica, legănându-se în balansoar.

— La revedere, bunico!

Nici Bridget Bishop, nici Elizabeth nu erau lângă ea.

La revedere, Diana.

— Casa trebuie să aibă grijă de astea. Am arătat spre stiva de obiecte de pe canapea.

Nu-ți face griji pentru nimic, doar pentru locul în care pleci.

Am traversat încet casa până la ușa din spate, stingând luminile pe parcurs. În camera de zi, Matthew luă *Doctor Faust*, cerceul și piesa de șah.

Am privit în jur pentru ultima oară la familiara bucătărie maronie.

— La revedere, casă!

Tabitha îmi auzi vocea și ieși brusc din cămară. Se opri și ne privi fără să clipească.

— La revedere, *ma petite!* spuse Matthew, mângâind-o pe urechi.

Am decis să plecăm din hambar. Era liniștit și nu avea însemne ale vieții moderne care să ne distragă. Am mers în picioarele goale prin livada de meri și peste iarba înghețată. Frigul ne grăbi. Când Matthew deschise ușa hambarului, respirația mea deveni vizibilă în aerul înghețat.

— E foarte frig. Mi-am tras salopeta mai aproape de corp, clănțănind din dinți.

— Focul va fi făcut când vom sosi la Old Lodge, spuse el, înmânându-mi cerceul.

Mi-am introdus tija subțire în ureche și am întins mâna după regină. Matthew mi-o puse în palmă.

— Și ce va mai fi?

— Vin, desigur - vin roșu. Matthew îmi dădu cartea și mă prinse în brațe, sărutându-mă ferm pe frunte.

— Unde sunt camerele tale? Am închis ochii, revăzând Old Lodge.

— La etaj, în partea de vest a curții, cu vedere spre rezervația de căprioare.

— Și cum va miroși?

— A cămin, spuse el. A lemn ars și a friptură de la cina servitorilor, a ceară de albine de la lumânări și a lavandă pentru rufe.

— Se aude ceva anume?

— Absolut nimic. Doar clopotele de la St. Mary și St. Michael, trosnetul buștenilor și câinii sforăind pe scări.

— Cum te simți când ești acolo? am întrebat, concentrându-mă asupra cuvintelor sale și asupra efectului pe care îl aveau asupra mea.

— M-am simțit întotdeauna... obișnuit la Old Lodge, spuse Matthew încet. Este un loc unde pot fi eu însumi.

O adiere de lavandă pluti prin aer, fără nicio legătură cu vreun hambar din Madison în luna octombrie. Am rămas uimită și mi-am amintit de biletul tatălui meu. Acum, ochii mi se deschiseseră larg către posibilitățile magiei.

— Ce vom face mâine?

— Ne vom plimba prin parc, spuse el murmurând, cu brațele ca niște benzi de fier în jurul coastelor mele. Dacă e vreme frumoasă, vom călări. Grădina e cam pustie în această perioadă a anului. Pe undeva trebuie să fie o lăută. Te voi învăța să cânți, dacă vrei.

O altă aromă – picantă și dulce – se uni cu cea de lavandă, și am observat un copac încărcat cu fructe grele, aurii. Am întins mâna și diamantul sclipi în soare, dar fructul era prea sus. Am simțit frustrare și dorință și mi-am amintit de spusele lui Emily că magia există atât în inimă, cât și în minte.

— Aveți un gutui în grădină?

— Da, spuse Matthew, cu buzele lipite de părul meu. Fructele trebuie să fie coapte deja.

Copacul dispăru, deși aroma de miere rămase. Acum vedeam o farfurie de argint așezată pe o masă de lemn. Lumânările și lumina focului se reflectau pe suprafața ei. În farfurie se aflau gutuile aurii de la care venea mirosul. Degetele mi se strânseseră pe cartea pe care o țineam în prezent, dar în mintea mea apucau o bucată de fruct din trecut.

— Simt mirosul gutuilor. Noua noastră viață la Old Lodge mă chema deja. Nu uita, nu-mi da drumul – orice s-ar întâmpla.

Trecutul era peste tot în jurul meu, așa că singurul lucru care mă înspăimânta era posibilitatea de a-l pierde pe Matthew.

— Niciodată, spuse el cu fermitate.

— Ridică piciorul și apoi pune-l jos când îți spun eu.

El chicoti.

— Te iubesc, *ma lionne*.

Era un răspuns neobișnuit, dar era destul.

„Acasă“, m-am gândit.

Inima îmi zvâcni de dor.

Un clopot necunoscut bătu ora exactă.

Am simțit pe piele atingerea caldă a focului. Aerul era plin de

miresme de lavandă, ceară de albine și gutui coapte.

— Acum.

Împreună am ridicat piciorul și am pășit în necunoscut.

Capitolul 43

Casa era neobișnuit de tăcută.

Nu numai absența pălăvrăgelii sau a șapte minți energice o făcea să-i pară atât de goală lui Sarah.

Ci faptul că nu știa.

Se întorseseră acasă mai repede decât de obicei de la întâlnirea de sabat, pretinzând că trebuiau să împacheteze pentru călătoria cu Faye și Janet. Em găsisse valiza goală așezată pe canapeaua din camera de zi, iar Sarah descoperise hainele puse deasupra mașinii de spălat.

— Au plecat, spuse Em.

Sarah se duse direct în brațele ei, cu umerii tremurând.

— Sunt bine? șopti ea.

— Sunt împreună, răspunse Em.

Nu era răspunsul așteptat de Sarah, dar era cinstit, ca și Em.

Își aruncară propriile haine în gențile de voiaj, fără să dea prea mare atenție împachetatului. Acum, Tabitha și Em se aflau deja în automobilul închiriat, iar Faye și Janet așteptau răbdătoare ca Sarah să încuie casa.

Sarah și vampirul discutaseră ore întregi în cramă în ultima noapte petrecută în casă, la o sticlă de vin. Matthew îi spusese câte ceva despre trecutul lui și îi împărtășise temerile legate de viitor. Sarah ascultase, făcând un efort să nu pară copleșită și surprinsă de unele dintre istoriile lui. Deși era păgână, Sarah îi înțelegea dorința de a se confesa și își asumase rolul de preot. Îi acordase iertarea pe care i-o putea acorda, știind tot timpul că unele acțiuni nu vor putea fi uitate sau iertate niciodată.

Dar exista un secret pe care el refuzase să i-l împărtășească, iar Sarah încă nu știa nimic despre unde și în ce timp îi plecase nepoata.

Dușumeaua casei Bishop trosni într-un arpegiu de gemete și şuierături în timp ce Sarah trecu prin camerele familiare, întunecate, închise ușile camerei de zi și se întoarse să-și ia rămas-bun de la

singura casă pe care o cunoscuse.

Ușile de coșciug se deschiseră atunci cu o bubuitură puternică. Una dintre scândurile dușumelei de lângă șemineu se desprinsese, divulgând o carte mică, cu coperte negre, și un plic crem. Erau cele mai strălucitoare lucruri din încăperea și sclipeau în lumina lunii.

Sarah își înăbuși plânsul și întinse mâna. Plicul crem zbură ușor spre ea, îi ateriză cu un pocnet ușor în palmă și se deschise. Un singur cuvânt era scris pe el.

Sarah.

Atinse ușor literele și văzu degetele lungi și albe ale lui Matthew. Rupse hârtia, cu inima bătându-i frenetic.

— *Sarah*, spunea biletul. *Am reușit.*

Bătăile inimii lui Sarah se potoliră.

Puse foaia de hârtie pe balansoarul mamei sale și se întinse după carte. După ce casa i-o dădu, scândura din dușumea reveni la locul său cu un oftat de lemn vechi și un scârțâit de cuie ruginite.

Sarah deschise cartea la prima pagină. *Umbra Noptii, Conținând Două Imnuri Poetice create de G.C. gent. 1594.* Cartea mirosea a vechi, dar nu într-un mod neplăcut, ca tămâia într-o catedrală prăfuită.

„Tipic pentru Matthew“, cugetă Sarah cu un zâmbet.

O bucată de hârtie ieșea în partea de sus. O duse la pagina cu dedicație.

Pentru dragul și bunul meu prieten, Matthew Roydon.

Sarah se uită mai atent și observă un desen micuț, decolorat, al unei mâini care indica imperios către nume, cu numărul 29 scris dedesubt cu cerneală veche maronie.

Deschise ascultătoare la pagina douăzeci și nouă, luptându-se cu lacrimile în timp ce citea pasajul subliniat:

*Ea face vânători: și din aceea substanță câini de vânătoare
Cu guri ce asurzesc și raiul, brăzdând pământul cu răni;
ci nu vă minunați că o Nimfă atât de plină de grații
e hăituită de aprigii ogari, căci ea ar putea să-și ia
orișice formă, a celor mai iuți fiare, și după pofta-i să le scape.*

Cuvintele conjurau imaginea Dianei – clară, luminoasă, irepresibilă

–, cu chipul încadrat de aripi fine, cu gâtul înconjurat de argint și diamante. Un singur rubin în formă de lacrimă îi vibra pe piele ca o picătură de sânge, cuibărit în șanțul dintre clavicule.

În camera de zi, în timp ce soarele răsărea, Matthew promisese să găsească un mod prin care să o anunțe că Diana era în siguranță.

— Mulțumesc, Matthew.

Sarah sărută cartea și biletul și le aruncă în șemineul cavernos. Rosti cuvintele cu care conjura focul alb fierbinte. Hârtia arse rapid, iar marginile cărții începură să se curbeze.

Sarah privi câteva momente focul. Apoi ieși pe ușa din față, lăsând-o neîncuiată, și nu mai privi în urmă.

Odată ușa închisă, un coșciug uzat de argint căzu pe coș și ateriză pe hârtia arzândă. Două picături de sânge și de mercur, eliberate de căldura focului din spațiul gol dinăuntru ampulei, se fugăriră pe suprafața cărții înainte de a cădea în interiorul șemineului. Acolo se scufundară în vechiul mortar moale și călătoriră spre inima casei. Atunci casa oftă cu ușurare și eliberă o mireasmă uitată, interzisă.

Sarah inspiră aerul rece al nopții, urcându-se în mașină. Simțurile ei nu erau destul de ascuțite pentru a simți mireasma amestecată de scorțișoară, porumbar, caprifoi și mușețel.

— E totul în regulă? întrebă Em, cu vocea limpede.

Sarah se aplecă deasupra cutiei în care se afla Tabitha și puse mâna pe genunchiul lui Em.

— Perfect.

Faye întoarse cheia în contact și o luară încet pe drumul de acces și apoi pe șoseaua care ducea spre autostradă, discutând unde aveau să se oprească pentru micul dejun.

Cele patru vrăjitoare se aflau la prea mare depărtare pentru a putea percepe schimbarea din atmosferă în jurul casei, aroma neobișnuită, amestecată, de vampir și de vrăjitoare detectată de sute de făpturi ale nopții, sau pentru a putea vedea petele verzi pale ale celor două fantome de la fereastra camerei de zi.

Bridget Bishop și bunica Dianei urmăriră mașina cu privirea.

Ce vom face acum? întrebă bunica Dianei.

Ce am făcut mereu, Joanna, răspunse Bridget. Ne vom aminti trecutul – și vom aștepta viitorul.

MULȚUMIRI

Cel mai îndatorată mă simt față de prietenii și rudele care au citit această carte, capitol după capitol, pe măsură ce o scriam: Cara, Karen, Lisa, Margaret și mama mea, Olive. Peg și Lynn mi-au oferit, ca întotdeauna, mese excelente, companie plăcută și sfaturi înțelepte. Și sunt deosebit de recunoscătoare eforturilor de redactare ale Lisei Halttunen, care a pregătit manuscrisul pentru a fi trimis editurii.

Colegii mi-au pus cu generozitate la dispoziție cunoștințele lor atunci când m-am îndepărtat de domeniul meu de specialitate. Philippa Levine, Andrés Reséndez, Vanessa Schwartz și Patrick Wyman m-au îndrumat în direcția cea bună de fiecare dată când am făcut un pas greșit. Desigur, orice eroare rămasă îmi aparține.

Voi fi întotdeauna recunoscătoare lui Sam Stoloff de la agenția literară Frances Goldin, pentru faptul că a primit cu grație și amabilitate vestea că scrisesem un roman, și nu o lucrare de istorie. În plus, el mi-a citit versiunile preliminare cu un ochi ager. Mulțumiri și lui Ellen Geiger, din cadrul agenției, pentru alegerile inspirate pe care le-a făcut cu invitațiile sale la cină!

Echipa de la Viking a devenit o a doua familie pentru mine. Redactorul meu responsabil, Carole DeSanti, este tot ceea ce-și poate dori un autor atunci când scrie o carte: un om care nu doar apreciază ceea ce ai așternut pe pagină, ci își și poate imagina ce povești ar putea spune acele cuvinte dacă ar fi potrivite exact așa cum trebuie. Maureen Sugden, redactor extraordinar, a finisat cartea în timp record. Mulțumiri și lui Clare Ferrano, Leigh Butler, Hal Fessenden și responsabililor pentru drepturi de autor; lui Nancy Sheppard, Carolyn Coleburn și echipei de marketing și vânzări; Victoriei Klose, lui Christopher Russell și tuturor celor care au contribuit la transformarea acestei lucrări dintr-un teanc de hârtii într-o carte.

Pentru că este o carte *despre* cărți, în timp ce o scriam am consultat un număr substanțial de texte. Cititorii curioși, cunoscători de limbă

engleză, le pot găsi pe unele consultând traducerea Bibliei în versiunea Douay-Rheims, ediția critică, și traducerea Mariei-Louise von Franz din *Aurora consurgens* (Pantheon Books, 1966), precum și *Heroic Frenzies*, traducerea lui Paul Eugene Memmo din dialogurile lui Giordano Bruno (University of North Carolina Press, 1964). Cititorii care vor porni în explorări trebuie să știe că traducerile din acest volum îmi aparțin și prezintă, prin urmare, anumite idiosincrazii. Pentru cei care doresc să pătrundă mai mult în mintea lui Charles Darwin, punctul de plecare ideal este cartea lui Janet Brown, *Charles Darwin: A Biography* (două volume, Alfred Knopf, 1995 și 2002). Iar pentru o introducere pertinentă în chestiunile referitoare la ADN-ul mitocondrial și la utilizarea sa în probleme ce țin de istoria omenirii, consultați lucrarea lui Brian Sykes, *The Seven Daughters of Eve* (W.W. Norton, 2001).